

Giới thiệu Cha Tui Nói Ông Là Thần

Thể loại: Huyền huyền, Hiện đại, Không CP...

Số chương:92 chương + 3 ngoại truyện

Editor: kunie

Chúc Chúc để ý ba ba có một quyển sổ nhỏ, trong sổ ghi rất nhiều tên người.

Ba Chu đắc ý nói với Chúc Chúc rằng ông ấy là Thần. Khi nào Chúc Chúc tròn mười bốn tuổi, ba Chu sẽ khôi phục thân phận của mình, sau đó ông sẽ đổi hết toàn bộ mệnh cách của những người có tên trong sổ, cho họ thành mệnh khổ hết.

Tiểu Chúc Chúc vui vẻ hỏi: “Còn con? Có thể làm công chúa không ạ?”

Ba Chu cười lạnh: “Đổi mệnh cách của con thành tên ăn mày nhỏ nhé! Do con nên ta mới không thể làm Thần.”

Chúc Chúc: “...” Thừa nhận, đây là cha ruột.

Từ thần nóng này, online nuôi trẻ

Tên từ thần là Kim Sân (shen)

Ps: Nam nữ chủ không phải tình yêu, thuần tình thân, cp nữ chính là thanh mai trúc mã, trước khi trưởng thành sẽ không nói chuyện yêu đương.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Con vịt nhỏ nhà tử thần

Thu vàng tháng mười, cây trái ven đường đã kết đầy quả, cành nặng trĩu quả vươn ra đầu tường. Gió nhẹ khẽ vuốt, xào xạc xào xạc, tựa như đang vẫy chào những người đi ngang qua.

Một cô bé mặc váy đỏ đang đứng ở chân tường, đôi mắt bé nhìn thẳng vào những quả đỏ au kia. Bé nuốt một ngụm nước bọt, gắng sức nhảy lên song vẫn không với tới.

Cô bé không được ăn quả ừ rui củ đầu ôm con vịt đỏ chơi, lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn đầy mong đợi. Sau đó, bé bị bỏ kêu to với con vịt đỏ chơi đang ôm trong ngực: “Cạc cạc...”

Cô bé đề lên bụng vịt nhỏ, vịt nhỏ lập tức đáp lại: “Cạc ~ “

Cô bé: “Cạc cạc cạc...”

Con vịt đỏ chơi nhỏ: “Cạc cạc ~ “

Bên cạnh con đường là sân chơi, mấy bạn nhỏ trượt phàn phật từ trên trượt thang trượt xuống.

Một đứa bé trong đó nghe được tiếng cạc cạc nên nhìn theo, sau đó lôi kéo người mẹ đứng bên cạnh, chỉ chỉ cô bé rồi nói với mẹ mình: “Mẹ ơi, con muốn con vịt nhỏ em gái kia đang ôm, nó sẽ kêu cạc cạc cạc, mẹ mua cho con một con được không?”

Người mẹ trẻ nhìn sang, bên kia chỉ có một cái chai nhựa bị gió thổi văng lên soàn soạt, liền cảm thấy lạnh sống lưng. Cô ta bế con gái lên rồi nói: “Cục cưng, bé gái kia trông thế nào?”

“Em gái ấy đang ôm con vịt nhỏ trong tay, mặc váy màu đỏ, buộc tóc. Em ấy đang nói chuyện với vịt nhỏ ạ...”

Người mẹ trẻ càng nghe càng cảm thấy sau lưng tê dại. Cô ta nhìn sang bên kia, lại kéo một bạn nhỏ đứng bên cạnh rồi nói: “bạn nhỏ này, bên kia có một bé gái mặc váy đỏ đứng không?”

Bạn nhỏ đang bạn chơi thang trượt, vội vàng nhìn thoáng qua rồi nói: “Có ạ, em gái còn ôm một con vịt nhỏ trong tay.”

Người bố trẻ tuổi khác thấy người phụ nữ xa lạ tiếp cận con mình, vội vàng đi đến liền nghe được câu này. Anh ta đưa mắt nhìn sang chỗ con mình chỉ, ở đó không có gì hết.

Hai phụ huynh liếc mắt nhìn nhau, vội vàng ngăn một bạn nhỏ khác: “Bạn nhỏ này, cháu nhìn bên kia xem có bé gái nào không?”

Cậu bé nhìn thoáng qua: “Có ạ, em ấy đang đến đây...”

Ngay sau đó, bạn nhỏ kéo góc áo ba ba rồi nói: “Ba ba, ba ba, chúng ta có thể dẫn em ấy về nhà không ạ? Em ấy kêu như một con vịt...”

Một người lớn trong nhóm hét to một tiếng “Có quý!!!”

Cô bé mặt váy đỏ hét theo. Những đứa trẻ khác cũng được phụ huynh nhào tới ôm chạy. Bé gái sợ đến mức dùng một cái xô đỏ bên cạnh đội lên đầu mình và bạn vịt nhỏ của mình. Bé trốn ở một bên, cơ thể nhỏ nhún run lấy bầy.

Quý đều muốn ăn thịt trẻ con.

Từ thần Kim Sân mang theo bóng đen tìm được cái bug* nhỏ này, thì thấy một cảnh như vậy.

(*Bug là những lỗi phần mềm trong chương trình hoặc hệ thống máy tính làm kết quả không chính xác hoặc không hoạt động như mong muốn.)

Cô bé giống như con đà điểu nhỏ, vùi đầu trong xô, cơ thể đang run lấy bầy vẫn còn ở bên ngoài.

Hiện trạng trẻ con loài người này là anh tạo thành. Trước đó, anh đang nghiên cứu app Final Destination thì xuất hiện hệ thống bug. Trong danh sách của hệ thống rơi mất tên của đứa bé này, dẫn đến việc đứa bé biến mất khỏi thế giới loài người. Nhưng trên thực tế, bé chưa chết, mà chỉ không có thực thể. Bé không cần ăn, người trưởng thành cũng không thể thấy bé.

Kim Sân cũng phải trả một cái giá khá đắt. Vị trí từ thần vốn đã được xác định, nhưng đã bị cướp đi vì cái chết của đứa bé này. Anh nhất định phải nuôi đứa bé trong mệnh cách này sống đến năm tám tuổi. Sau đó, đợi bé bị từ thần hái đi dựa theo mệnh cách bản gốc, anh mới có thể trở về vị trí từ thần.

Hiện tại đứa bé này đã năm tuổi, còn ba năm nữa.

Đối với từ thần, nhất là từ thần có tiền, có thế, còn có thuộc hạ mà nói, đây là chuyện hết sức đơn giản.

Kim Sân vẫy tay, hai bóng đen bên cạnh tiến lên cưỡng ép kéo đầu đà điểu nhỏ ra khỏi xô.

Tóc tai của đà điểu nhỏ rơi bời. Lúc này, bé vẫn đang nhắm chặt hai mắt, ra sức nín lấy lan can sắt bên cạnh, còn phát ra một tiếng “Cạc!” đầy kinh hoàng.

Bóng đen không dám dùng quá nhiều lực. Suy cho cùng, chúng cũng không thể làm đứa nhỏ này bị thương được. Hai bóng đen chỉ có thể nhìn về phía Kim Sân xin chỉ thị.

Từ trước đến nay, Kim Sân vẫn luôn xem thường loài người, nhất là trẻ con loài người phiền phức. Anh mở miệng nói: “Chu Chúc, thả lan can ra.”

Chúc Chúc vẫn nhớ rõ tên mình, bé lập tức mở mắt, liền thấy được... ba ba bốc khí đen?

Tuy bé đã rời khỏi cha mẹ hai năm, nhưng bé vẫn nhớ ba ba bé từng gọi bé như vậy! Mà ba ba cũng cao như thế luôn!

“Cạc cạc cạc cạc cạc...” Nhóc con cố gắng gọi ba ba. Trong hai năm qua, bé chỉ có con vịt đồ chơi biết kêu cạc cạc này ở bên, nên nhóc con ít tuổi cũng học theo ngôn ngữ này luôn. Vì vậy, bé chỉ có thể kêu cạc cạc đây trăm bông du dương.

Kim Sân nhìn trẻ con loài người đáng ghét này một lúc, mới nói với bóng đen: “Dẫn về.”

Lần này, hai bóng đen lại bắt lấy Chúc Chúc lần nữa. Chúc Chúc rất sợ bóng đen đột nhiên xuất hiện này, liền giãy giụa tay nhỏ chân nhỏ muốn đi tìm ba ba. Đôi mắt nhóc con trong veo như nước, tựa như đang không hiểu vì sao ba ba lại không ôm bé. Giọng bé phát run, sợ hãi kêu: “Cạc cạc cạc cạc cạc!!!”

Bé giãy giụa hết sức, một bóng đen vì không chú ý mà để bé thoát được.

Cũng may, sau khi nhóc con thoát ra cũng không hề chạy lung tung. Bé đột nhiên nhào vào người Kim tiên sinh.

Kim Sân bị trẻ con loài người ôm, anh phải cố nén xúc động muốn một cước đá bay bé lại.

Anh nhìn bóng đen bên cạnh, lại nhìn trẻ con loài người. Bé sợ bóng đen đến mức rung rung nước mắt, nhìn anh xin giúp đỡ.

Kim Sân trực tiếp biến cái xô nhựa của một đứa bé chơi cát bên cạnh cho to lên mấy lần, sau đó xé cái băng dính hình trẻ con loài người ra khỏi đùi mình. Anh nhanh nhẹn bỏ bé vào xô rồi xách cái xô lên.

Cho dù, anh có không thích thì anh cũng phải bảo đảm, trẻ con loài người phiền phức này sống đến năm tám tuổi.

Chúc Chúc bị bỏ vào xô. Bé với tay nhỏ, sau đó từ từ đưa cái đầu nhỏ ra ngoài. Đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm ba ba, lại len lén nhìn về hướng khác. Sau khi bé thấy bóng đen thì lập tức rụt lại vào xô, run run rẩy rẩy phát ra một âm sữa nhỏ “Cạc ~ “

Kim Sân nghe thấy tiếng cạc tội nghiệp này thì đưa mắt nhìn hai bóng đen bên cạnh, hai bóng đen lập tức lui xuống.

Sân chơi đã không còn ai. Gió đêm hây hây, Kim Sân bước đôi chân dài, xách theo cái xô màu đỏ, ngồi vào chiếc xe sang trọng.

Thời điểm xe chuyển động, nhóc con trong xô lại run rẩy.

Một lúc sau, dường như nhóc con đã cảm thấy an toàn. Bé lại với tay nhỏ lên thành xô lần nữa. Bé giống như con chuột nhỏ, cẩn cẩn thận thận thò đầu ra. Sau khi đôi mắt to tròn phát hiện không thấy quý đầu nữa, lúc này bé mới lật người thoát khỏi cái xô, rơi xuống chỗ ngồi trên xe.

“Cạc cạc cạc cạc...” Nhóc con nhanh chóng bò lên, ôm đồ chơi, kéo góc áo Kim Sân.

Kim Sân cực kỳ ghét bỏ, anh nhắc bé lên bỏ lại vào trong xô. Lần này, nhóc con ngoan ngoãn ngồi xỏm trong xô, ngược nhìn Kim Sân với đôi mắt trong veo như nước ——

“Cạc cạc cạc cạc...”

Kim Sân sai lái xe đằng trước lái nhanh hơn. Anh thật sự không thể chịu nổi cái tình huống trong chiếc xe này nữa.

Đã rất nhiều năm, anh không nói chuyện với loài người. Huống chi là trẻ con loài người, còn là trẻ con loài người kêu cạc cạc cạc!

Anh rất ghét loài người, càng ghét trẻ con loài người phiền phức hơn.

May mà xe cũng nhanh dừng lại, đã có mấy bóng đen đứng chờ sẵn. Một bóng đen trong nhóm tiến lên mở cửa xe ra, Kim Sân bước xuống, sau đó đưa xô cho mấy bóng đen kia.

Đương nhiên, anh không định nuôi đứa trẻ loài người này. Anh có tiền, mà mấy bóng đen lại có thể chăm sóc đứa trẻ loài người này thật cẩn thận chu đáo. Đợi trẻ con loài người sống đến năm tám tuổi, anh liền hái mạng của bé, để app “Final Destination” trở lại bình thường.

Kim Sân bước về phía trước. Nhưng anh còn chưa đi được mấy bước thì đã bị “Con vịt nhỏ” chạy như bay đến ôm lấy chân ——

“Cạc cạc cạc cạc cạc...”

“Cạc cạc cạc cạc...”

Nhóc con ôm chặt lấy chân Kim Sân, giọng càng ngày càng nhỏ: “Cạc cạc ~ “

Kim Sân cắn răng, mở miệng nói: “Bọn chúng không phải quý, sẽ không ăn nhóc.”

“Cạc cạc...” Nhóc con tội nghiệp nhìn thoáng qua bóng đen phía sau, sau đó lập tức chôn đầu vào trong ống quần tây của anh.

Rốt cuộc anh cũng là tử thần, nên trẻ con loài người này có kêu cạc cạc, anh vẫn có thể hiểu trẻ con loài người này đang nói cái gì.

“Ta đã nói bọn chúng không ăn thịt người, buông ra đi!”

Nhóc con càng thêm đáng thương, “Cạc cạc...”

Kim Sân gặp phải vấn đề khó khăn nhất trong sự nghiệp. Trước đây, anh là chuẩn tử thần, công việc mỗi ngày anh phải làm là hái sinh mệnh. Bây giờ, anh cần bảo vệ một sinh mệnh, đây là đề khó của anh.

Anh lại còn gặp phải trẻ con loài người giống y con vịt nhỏ này, bé đã nhận định anh là ba ba bé. Mười câu cạc cạc của bé thì có đến chín câu là đang gọi ba ba.

Kim Sân nhìn bóng đen bên cạnh, ra hiệu cho bọn chúng tiến lên lôi nhóc con này đi.

Nhưng mấy bóng đen đều lui về sau một bước. Tuy rằng mấy bóng đen không biết nói chuyện, nhưng chúng cũng hiểu đứa bé này rất sợ bọn chúng.

Kim tiên sinh tức điên lên!

Anh tức giận nhận lấy xô nước màu đỏ mà một bóng đen trong đó đưa tới ——

Anh vừa xách xô nước màu đỏ, trẻ con loài người giống như thành tinh, lập tức xuống khỏi đùi anh. Bé ngoan ngoãn bò vào ngồi xồm trong xô. Sau đó, bé với tay nhỏ lên thành xô, tội nghiệp kêu: “Cạc cạc ~ “

Kim Sân hít sâu. Từ trước tới nay, anh không thích nói chuyện, nhưng lúc này cũng bị chọc tức mà nói: “Ta không phải cha nhóc.”

“Cạc cạc cạc cạc cạc cạc ~” rõ ràng là ba ba mà.

Kim Sân không nói nữa, anh xách theo cái xô đi vào bên trong.

Nơi này không phải trụ sở của anh, biệt thự này là anh mua cho trẻ con loài người ở.

Kế hoạch ban đầu của Kim Sân là, bóng đen sẽ ở đây cùng trẻ con loài người. Ba năm sau, anh sẽ dẫn linh hồn của trẻ con loài người đi, giải quyết vấn đề bug của app.

Vậy mà bước đầu tiên của kế hoạch, đã chết yểu!

Kim tiên sinh xách theo cái xô đi vào tiểu khu. Lúc anh đi đến nơi cần đến, thì thấy sau cánh cổng đang từ từ mở ra xuất hiện một tòa lâu đài công chúa màu hồng.

Kim tiên sinh cạn lời, anh nhìn thoáng qua bóng đen phía sau.

Anh chỉ nói nuôi trẻ con loài người này dựa theo tiêu chuẩn cao nhất của loài người, nhưng anh không ngờ tiêu chuẩn cao nhất lại là như vậy.

Hai bên lâu đài màu hồng là vườn hoa lớn, trong vườn hoa trồng đầy cây ăn quả. Kim Sân cúi đầu nhìn phản ứng của trẻ con loài người, thì thấy bé mở to hai mắt. Đôi mắt to tròn của bé sáng lấp lánh, trong miệng còn phát ra tiếng “Cạc!” phản khởi.

Đi cùng với sự phản khởi này, là trẻ con loài người phui đất đứng lên. Bé hoàn toàn quên mất việc bản thân đang ở trong xô, và bị xách theo đến.

Bé vừa đứng lên liền mất trọng tâm, cảm người về phía trước. Ngay lúc đầu bé sắp chạm đất...

~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Nữ chính sẽ không kêu cạc cạc mãi, bé sẽ học nói, về phần ai dạy, đương nhiên là vị tử thần đại nhân thiếu người ta một ba ba còn không tự hiểu kia.

Ps: Tử thần đại nhân không phải người tốt lành gì, đừng dùng tiêu chuẩn người tốt đòi hỏi hần.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tòa lâu đài lớn nhà tử thần

Một đôi tay lớn lập tức vớt nhóc con lên.

Kim Sân đặt trẻ con loài người trên mặt đất. Anh bắt mắt nhìn tảng đá xanh, nói với bóng đen phía sau: “Đổi đi.”

Từ khi anh tìm được trẻ con loài người này, trẻ con loài người sẽ lại biến thành người lần nữa. Nói cách khác, bé sẽ dùng trạng thái không cần ăn, không bị thụ thương lúc trước. Nếu bị thương, bé sẽ đau đớn, sẽ đổ máu, thậm chí có thể sẽ chết.

Nếu bé chết trước thời hạn, hệ thống bug mãi mãi sẽ không sửa chữa được. Có nghĩa là, anh vĩnh viễn sẽ không được làm tử thần nữa.

Làm sao Kim Sân cho phép xảy ra chuyện như vậy được?!

Sau khi Kim tiên sinh sai bóng đen đổi hết nhân tố nguy hiểm, anh ngược mắt lên thì thấy con vịt nhỏ mới rồi còn ở trước mắt anh, giò đã chạy đến dưới cây rồi. Bé nhảy tung tung bằng đôi chân ngắn, muồn với cành vải thấp xuống.

Nhưng, cho dù cành có thấp xuống thì đối với nhóc con, nó vẫn còn quá cao!

Nhóc con lập tức chạy về kéo góc áo Kim Sơn. Bé chỉ ngón tay về phía cây vải, sốt ruột nói: “Cạc!”

Kim Sơn: “Không được ăn!”

Nhóc con lại kéo góc áo Kim Sơn, bé nuốt một ngụm nước bọt: “Cạc!”

Kim Sơn cúi đầu. Anh từ trên cao nhìn xuống trẻ con loài người, sau đó đi tới rồi đưa tay định bẻ một cành cây. Nhưng mà, khi anh chạm vào cây vải, cây vải lập tức chết khô.

Kim Sơn đưa dai đưa cành khô còn treo lủng lẳng bấy, tám trái vải đã biến thành màu đen cho nhóc con.

Nhóc con hơi sùng sốt, trong đôi mắt to của bé đầy vẻ nghi hoặc. Đường như, bé không hiểu vì sao lại thành thế này nên khe khẽ kêu một tiếng: “Cạc ~ “

Mặc dù Kim Sơn trêu chọc bé, nhưng cũng không muốn bé đói: “Cái này không ăn được.”

Anh vừa nói vừa dẫn theo nhóc con đi vào trong lâu đài công chúa, bóng đen xa xa cũng theo sau.

Vừa vào, nhóc con liền bắt đầu nhìn Đông nhìn Tây. Bé tò mò sờ cây cột, sờ ghế sofa, giống như cún con vừa đến nhà mới vậy.

Kim Sơn đứng bên cạnh nhìn, sau đó nói với bóng đen: “Cho nó ăn đi.”

Mấy bóng đen lập tức đi xuống.

Kim Sơn thừa lúc nhóc con đang làm quen với hoàn cảnh, định bụng lên lút rồi đi. Anh cảm thấy, tuy từ lúc bắt đầu trẻ con loài người đã sợ bóng đen rồi. Nhưng dần dần, bé sẽ phát hiện ra bóng đen không làm hại bé. Bé chắc chắn sẽ quen thuộc hơn.

Kim Sơn xoay người rồi đi. Nhưng anh còn chưa đến cửa thì bấp chân đã bị ôm lấy. Nhóc con sợ hãi lăm lăm lâu lâu “Cạc cạc cạc...”

Kim tiên sinh quay đầu, thấy mấy bóng đen đang bày biện đồ ăn lên bàn.

“Bọn chúng mang đồ ăn cho nhóc rồi kia.” Kim Sơn vừa nói vừa muốn kéo nhóc con ra khỏi người mình. Kết quả, anh mới kéo bé ra khỏi chân, bé lại ôm lấy tay anh.

Bóng đen bên kia lập tức lui xuống. Kim tiên sinh vô cảm xách nhóc con đến bàn cơm.

Nhóc con thấy đồ ăn lập tức ngoan ngoãn ngồi trên đùi ba ba. Sau đó, bé tự lấy cái yếm đeo lên cổ mình. Bé vỗ tay nhỏ, chờ ba ba dứt cơm cho bé ăn.

Đợi một lúc, nhóc con bắt đầu thấy nghi ngờ. Vì sao ba ba không dứt cơm cho bé ăn giống trước đây nữa? Nhóc con quay đầu lại, khẽ “Cạc” một tiếng, sau đó chỉ chỉ miệng mình...

Kim Sơn còn có thể thế nào chứ? Anh cố nén đủ loại khó chịu, cầm cái thìa lên. Cháo thịt nạc rau xanh được đựng trong bát sứ thanh hoa xinh đẹp, bên cạnh còn có mấy món như rau xào và canh gà hầm nấm, rất thích hợp cho trẻ con ăn.

Kim tiên sinh dứt từng thìa, từng thìa cháo cho trẻ con loài người ăn.

Mỗi lần nhóc con ăn một miếng đều gật gù đắc ý. Bé múa máy tay chân, ra chiều đang rất vui.

Không chỉ có thế, bé thỉnh thoảng còn chỉ đồ ăn, ra hiệu là mình muốn ăn món đó.

Kim tiên sinh cũng nhin.

May mà bé no rất nhanh. Nhóc con tháo cái yếm xuống, quay đầu ôm lấy ba ba, “Cạc cạc ~ “

“Ta không phải ba ba nhóc!” Kim tiên sinh đau đầu nói.

“Cạc cạc!”

“Không phải ai gọi nhóc là Chúc Chúc cũng là ba ba nhóc!”

“Cạc cạc!”

“Cao giống ta cũng có rất nhiều người! Ta không phải cha nhóc!”

“Cạc...”

Nhóc con tội nghiệp tuột từ trên người Kim tiên sinh xuống. Sau đó, bé ôm vịt nhỏ trong xô lên. Bé rừ đầu rồi đi ra ngoài, còn kêu náy tiếng “Cạc cạc...” thương tâm

Kim tiên sinh nhìn cảnh này xong cũng tức muốn nổ phổi luôn. Cái gì gọi là, không phải ba ba thì không ở đây nữa? Không phải ba ba thì không thể ôm rờ?

Xì, ta cũng không đâu thêm ôm nhóc, đồ oắt con phiền phức!

Bóng đen bên cạnh đang muốn lên khuyên giải thì Kim tiên sinh đã khoát tay. Bên ngoài trời đã tối rồi, anh không tin bé dám chạy lung tung!

Đợi một lúc sau, nhóc con vẫn chưa về nhưng app trên người Kim tiên sinh lại kêu.

Kim Sơn lấy ra, thì thấy có thông báo ——

“Chu Chúc, ngày 17 tháng 1 năm 2019, nguyên nhân cái chết: Chó hoang “

Kim tiên sinh biến sắc, lập tức rời khỏi phòng.

Một bên khác, nhóc con bước đôi chân nhỏ ra khỏi tiểu khu. Bé thương tâm nói với con vịt đồ chơi: “Cạc cạc cạc cạc...”

Lúc này Kim tiên sinh cũng đã tìm được bé. Anh thấy bé không sao liền thở ra một hơi.

Chi là... Ai lại không muốn nhóc rồi? Chi có thể làm đứa trẻ lang thang không có ba ba? Rõ ràng là nhóc nhận bậy ba ba nha!

Nhóc con cũng không đi quá xa. Bé nhanh chóng tìm được một cái thùng rác rồi trốn ở phía sau. Không chỉ có thế, bé thỉnh thoảng lại vurun đầu nhỏ nhìn sang tiểu khu bên này.

Rất rõ ràng, bé đang chờ ba ba đến tìm bé!

Kim tiên sinh: “...” Còn tưởng rằng trẻ con loài người này thật có cốt khí.

Kim Sân lo lắng sự việc chó hoang nên cố ý chạy đến thùng rác bên cạnh. Anh giống như đang tìm đứa trẻ, nhưng lại giả vờ không nhìn thấy nhóc con sau thùng rác.

Nhóc con cuống lên. Bé nhìn ba ba đã quay lại nên vội vàng lộ cái chân nhỏ sau thùng rác...

Kim Sân lại giả vờ không nhìn thấy lần nữa. Anh đi về một hướng khác.

Nhóc con thấy ba ba lại đi thì có chút sốt ruột. Sau thùng rác, bé vội vàng đứng dậy...

Mà đúng lúc này, bên kia đường xuất hiện một con chó hoang. Nó giống như bị điên, lao về phía nhóc con.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Gần như trong nháy mắt, Kim tiên sinh đã vót nhóc con vào trong ngực mình. Sau đó, anh đá con chó hoang bay ra xa.

Nhóc con bị dọa sợ nên đưa tay nhỏ nắm cổ áo ba ba. Đầu nhỏ của bé tựa sát lại gần, run lẩy bẩy.

Kim Sân cũng sợ hết hồn. Nếu bây giờ đứa bé này mà chết, anh vĩnh viễn cũng đừng mong được làm từ thần nữa!

Nhóc con há miệng run rẩy kêu: “Cạc cạc...”

Lần này Kim Sân cũng không so đo, anh chỉ cảnh cáo: “Về sau chưa có lệnh của ta, không được phép rời khỏi cái phòng kia! Biết chưa?”

“Cạc?”

Kim tiên sinh là chuẩn từ thần. Mấy năm nay, anh đã hái biết bao nhiêu linh hồn. Trong đó, trẻ con loài người lớn cỡ này lại càng nhiều vô số...

Phát bệnh, rơi xuống từ trên cao, bị xe đụng, bị chó cắn, nghẹn đậu phộng...

Ngoài ý muốn một cái thì trẻ con loài người dễ dàng mất mạng.

Kim tiên sinh suy nghĩ những việc này trong đầu, nên lúc về tới lâu đài rồi mới ý thức được mình đã ôm trẻ con loài người về.

Nhiệt độ của đứa bé hơi cao, anh giống như đang ôm một cái lò lửa nhỏ. Nhóc con thì đang say ngủ.

Sắc mặt nhóc con hồng nhuận, sau khi bé ngủ thiếp đi thì nhìn cũng ngoan ngoãn đáng yêu.

Bóng đen đi lên đỡ lấy nhóc con đã ngủ say, đặt lên giường lớn mềm mại.

Kim tiên sinh cảm thấy ngực trống rỗng. Anh nhìn trẻ con loài người trên giường lớn một lúc, sau đó rời đi.

Sáng hôm sau, Kim tiên sinh còn đang nghỉ ngơi thì nghe được tiếng chuông điện thoại di động.

Mở ra thì thấy tin nhắn tới bóng đen gửi tới ——

“Chúc Chúc cứ trốn trong chăn không dám ra ngoài. Bé sợ bọn tôi, có muốn mời bảo mẫu loài người đến không ạ?”

Kim tiên sinh nhìn thấy bốn chữ bảo mẫu loài người, lập tức nhớ lại ký ức rất xa xôi kia.

—— “Mày là đồ quái vật. Mày xem đi, cha mẹ mày cũng không cần mày nữa. Nếu mày không nghe lời, thì đừng hòng được ăn cơm!”

—— “Mày dám hù dọa con trai tao à! Ai bảo cha mẹ mày đều không cần mày!”

Kim tiên sinh lấy lại tinh thần. Anh cắn răng nghiêng lợi trả lời: “Không cần bảo mẫu!” Nếu thật sự mời bảo mẫu loài người đến, thì anh phải thông qua app mới biết được trẻ con loài người chết như thế nào.

“Tiên sinh, bé vẫn sợ nên kêu cạc cạc, có thể là đang tìm ngài.”

Kim Sân: “...” Anh còn có thể thế nào đây?

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Vở kịch nhỏ:

Kim tiên sinh: “Gọi ba ba.”

Chúc Chúc: “Cạc cạc!”

Kim tiên sinh: “Ba ba!”

Chúc Chúc: “Cạc cạc!”

Kim tiên sinh: “Cạc cạc!”

Chúc Chúc vênh mặt trườn ngược: “Cạc cạc!”

...

Không ngược tiểu cô nương, chỉ giầy vò tử thần, bởi vì hần có lỗi với tiểu cô nương còn không tự giác bồi thường. Hần sẽ từ từ hiểu rõ rất nhiều đạo lý.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bé ngoan nhà tử thần

Kim Sân đọc tin nhắn của bóng đen xong, anh cũng đành rời giường.

Đầu tiên, anh kiểm tra nhiệm vụ ngày hôm nay trên app. Sau đó, anh rửa mặt, mặc một bộ Áo phục màu đen đặt riêng, rồi đeo cà vạt. Anh nhận bữa sáng mà quản gia bóng đen đưa tới. Một mình anh ngồi trước bàn ăn thật dài, ăn hết điểm tâm. Anh làm mọi việc cần thiết một cách ngăn nắp thứ tự, cứ như một người máy đã được thiết lập chương trình sẵn.

Kim Sân là tử thần chuẩn. Anh có năng lực xé rách không gian, nhưng anh chỉ được sử dụng năng lực này vào lúc làm nhiệm vụ. Nếu anh vi phạm quy định, anh sẽ phải viết một bản báo cáo rất dài. Cho nên trong tình huống bình thường, Kim Sân vẫn luôn ngồi xe ra ngoài.

Nửa giờ sau, Kim Sân đã đến phòng của nhóc con. Trên giường lớn có một khối nhỏ, no làm cho chiếc chăn hoa mềm mại màu hồng nhô lên. Nếu nhìn kĩ, sẽ thấy nó còn đang run.

Kim Sân: “...” Trẻ con loài người sợ quỷ đúng là không ít, nhưng sợ đến trình độ này thì anh chưa thấy bao giờ đấy?

Kim tiên sinh dúi cái ghế bên cạnh sang. Anh định ngồi đây nhìn thử xem trẻ con loài người này có thể run được bao lâu.

Kết quả, anh vừa ngồi xuống thì phát hiện app của mình kêu.

Tử thần đại nhân có dự cảm không tốt liền lấy điện thoại ra, thì anh thấy hàng chữ ——

“Chu Chúc, ngày 18 tháng 1 năm 2019, nguyên nhân cái chết: Sợ hãi quá độ.”

Tử thần đại nhân nghĩ trong đầu một câu thơ tục viết hoa. Anh xoay qua nhìn cái khối nhỏ đang trốn dưới chăn run lẩy bẩy kia.

Tử thần đại nhân vừa tức vừa gấp. Anh nặn ra một nụ cười đã nhiều năm chưa từng xuất hiện. Giọng điệu của anh cứng ngắt, quả thực có thể đem so với trùm phản diện: “Chúc Chúc, ba ba đến rồi, đừng sợ nữa.”

Chăn vẫn run run rẩy rẩy, phía dưới truyền tới âm sữa run run: “Cạc...”

“Thật là ba ba mà, không phải quỷ đâu. Con lên nhìn xem, trong phòng làm gì có quỷ.” Kim tiên sinh ‘âm giọng thì thầm’ dụ dỗ.

Quả cầu nho nhỏ bên trong di chuyển đến bên gối. Sau đó, bé vén một bên chăn, cẩn cẩn thận thận lộ đầu ra dò xét.

Sau khi nhóc con nhìn thấy tử thần đại nhân, bé lập tức chui ra khỏi chăn, ôm lấy cơ thể cứng ngắt của tử thần đại nhân: “Cạc cạc!”

Sau khi ôm ba ba, bé còn nói một tràng lảm bảm lâu bầu. Đại khái là, bé phát hiện mình nói không giống ba ba nên muốn nói cho giống ba ba. Kết quả, người ta chỉ nghe được tiếng cục cục cục cục.

Nhưng tử thần đại nhân vẫn hiểu ——

“Ba ba không thấy...”

“Khắp nơi đều là quỷ...”

Hôm qua bé cũng nhìn thấy bóng đen, mặc dù bé có sợ nhưng không xảy ra việc gì quá lớn. Thế mà, hôm nay nó lại có thể trở thành nguyên nhân cái chết của bé.

Hóa ra là thế này, hôm qua có ba ba, hôm nay bé không tìm thấy ba ba.

Nhóc con nói một tràng cục cục cục cục, thỉnh thoảng còn cục cục cạc cạc.

Nhưng tử thần tiên sinh vẫn hiểu ——

Nhóc con nói, trước đây những lúc bé gặp quỷ thì những người bạn nhỏ bên cạnh sẽ được cha mẹ ôm đi, mà bé chỉ có một mình nên bé phải trốn rồi chờ cha mẹ đến tìm bé.

Tử thần suy nghĩ một chút đã hiểu, bé lưu lạc ở thế giới này hơn hai năm nay. Trong hai năm này, những đứa trẻ dưới sáu tuổi sẽ thấy được bé, người lớn lại không cách nào thấy được. Những đứa trẻ chỉ cần nói chuyện với bé, người lớn chắc chắn sẽ nghĩ mình gặp quỷ.

Cho nên trong hai năm qua, nhóc con không hề biết bé chính là con quỷ người gặp người sợ kia.

Tử thần tiên sinh có chút nhức đầu. Nói cách khác, nếu anh không ở đây mà chỉ có bóng đen và trẻ con loài người này ở chung, rất có thể trẻ con loài người sẽ bị hù chết. Như vậy, anh

đứng trước hai lựa chọn ——

Hoặc là anh tự mình mang theo đứa trẻ.

Hoặc là tìm bảo mẫu loài người.

Bởi vì hợp đồng từ thần có tính bảo mật, nếu anh tìm bảo mẫu loài người đến thì bóng đen không thể ở đây.

Kim tiên sinh nhìn trẻ con loài người đang ôm mình, anh nhủ mảy. Băn khoăn chán ghét loài người khiến anh không thể lập tức đưa ra quyết định.

Bóng đen không biết nói chuyện, nhưng có phương thức câu thông của mình ——

“Tiên sinh, bé nên rửa mặt, ăn cơm rồi.”

Bây giờ còn có thể thế nào chứ?

Kim Sân chưa từng rửa mặt cho trẻ con loài người, nhưng hình như nhóc con cũng biết rời giường là phải đánh răng rửa mặt.

Bé leo từ trên giường xuống, rồi ôm con vịt đồ chơi đi lòng vòng trong phòng một lúc. Hình như bé đang xác định ở đây không có giấu quý, sau đó bé mới chỉ lý đánh răng.

Thời điểm Chúc Chúc rời khỏi cha mẹ, khi ấy bé mới được hai tuổi, chính là cái tuổi vừa mới tập đánh răng.

Lúc bé lang thang cũng thường xuyên nhìn thấy người lớn đánh răng, cho nên Chúc Chúc vẫn nhớ rõ chuyện này.

Chỉ là, khi Chúc Chúc ngồi xổm xuống rồi hé ra một hàm răng nhỏ, thì bé phát hiện ba ba vẫn đứng đấy không đến đánh răng cho mình. . .

Chúc Chúc lại chỉ lý đánh răng.

Từ thần đại nhân vác khuôn mặt không cảm xúc bước đôi chân dài đi tới, rồi nhận lấy ly nước. Nhóc con ngoan ngoãn ngâm một ngụm sau đó phun ra. Bé lại hé răng, tiếp tục chờ ba ba đánh răng cho bé. Kiểu cây ngay không sợ chết đứng, rất tự nhiên.

Từ thần đại nhân: “...”

Cho dù từ thần đại nhân có không tình nguyện thế nào, thì anh vẫn bóp kem đánh răng lên bàn chải đánh răng hình con thỏ màu hồng mà bóng đen mua về, rồi chà chà răng nhỏ cho bé. Anh vô thức bớt lực, đánh hai hàng răng nhỏ của bé một cách từ từ.

May mà Chúc Chúc được ba mẹ dạy dỗ rất tốt, lúc bé đánh răng rửa mặt đặc biệt ngoan.

Nhóc con đánh răng xong còn thơm lên mặt ba ba một cái: “Cạc cạc!”

Từ thần đại nhân vốn đang ngồi xổm đánh răng cho cô nhóc này, không chú ý liền bị thơm lên mặt. Anh thẹn quá hoá giận, dùng nước rửa bên cạnh ra súc rửa mặt!

Anh ghét loài người! Càng ghét trẻ con loài người hơn!

Nhóc con dùng sức kéo tay từ thần đại nhân, cục cục cục cục muốn đi ăn cơm, đói bụng rồi.

Từ thần đại nhân đứng lên, dẫn nhóc con ra phòng ăn. Trong phòng đã ăn bày nhiều loại bữa sáng.

Nhóc con ngoan ngoãn ngồi trong ngực ba ba, sau đó đeo yếm: “Cạc cạc ~”

Nhóc con múa máy tay nhỏ, ngoan ngoãn chờ ba ba đút cơm cho bé!

Dường như, từ thần đại nhân đã phát giác ra điều không bình thường. Lúc đứa nhỏ này lưu lạc ước chừng khoảng hai tuổi, trước đó bé chắc được ba mẹ cung chiều, cho nên ăn cơm phải đút. Nhưng bây giờ, bé đã bốn tuổi rồi mà!

Kim Sân vẫn còn tức giận vì việc lúc nãy bị trẻ con loài người thơm một cái. Anh im lặng đặt thìa vào trong bát, rồi để nhóc con ngồi xuống cái ghế bên cạnh. Anh chuyển bát đến trước mặt bé ——

“Tự ăn đi!” Bé cũng không phải trẻ con một, hai tuổi, tự ăn cơm là việc quá bình thường.

Anh còn tưởng trẻ con loài người này sẽ khóc rống lên. Kết quả, anh phát hiện bé chỉ hơi sùng sốt. Sau đó, bé lấy tay nhỏ cầm thìa lên, múc một muỗng cơm. Miệng bé há thật lớn, rồi “Um” một tiếng, ăn hết một thìa ——

Chú ý! Còn kèm theo âm thanh nha!

Nhóc con đắc ý lắc lư đầu, ăn ngon còn phun phun.

Kim Sân chỉ nhìn cái tướng ăn này thôi đã thấy đau đầu rồi, nhưng bóng đen bên cạnh lại nhắc nhở anh: “Tiên sinh, vẫn nên mời một bảo mẫu loài người thì tốt hơn.”

Bây giờ nhóc con vẫn đang mặc quần áo của ngày hôm qua. Bé cầm thìa không được chắc, nên bị dính cháo lên mặt, lên yếm, lên quần áo. . .

Từ thần đại nhân có bệnh thích sạch sẽ, cho nên anh rất ghét ngồi cạnh người khác. Anh phải cách xa quý vương nhếch nhác này mới tốt.

Mà hiện tại, nhóc con tự ăn cơm thôi đã ăn thành thế này, sau đó còn phải thay quần áo, rửa mặt, gội đầu tắm rửa. . .

Bé lại không cho bóng đen tới gần nên Kim Sân chỉ có thể thỏa hiệp ——

“Tìm hai bảo mẫu loài người đến đi.” Hai người, đã là giới hạn của anh rồi.

Trước khi bảo mẫu loài người đến, nhóc con rốt cuộc cũng đã ăn no. Bên mép, trên mặt của bé đều là cháo. Nhóc con còn cầm tay áo lau lau mặt mình, khiến khuôn mặt nhỏ càng thêm nhem nhuốc.

Nhóc con lau xong lại quay đầu mò cánh tay nhỏ, thì thầm muốn ôm một cái.

Từ thần đại nhân lập tức lui về sau.

Tiểu Chúc Chúc còn tưởng rằng ba ba đang đùa giỡn với bé. Bé tuột khỏi ghế, chạy đến trước mặt ba ba ra chiều muốn ôm: “Cạc cạc ~”

Bệnh thích sạch sẽ của từ thần đại nhân phát tác, anh lập tức bước mấy bước né tránh. Tiểu Chúc Chúc lại cảm thấy rất chơi vui, bé vừa cười khanh khách vừa mở rộng cánh tay nhỏ chạy đuổi theo ba ba.

Từ thần đại nhân bắt đầu chạy thật, Tiểu Chúc Chúc ở phía sau cũng chạy đuổi theo, bé chơi đến đặc biệt vui vẻ. Cả lâu đài đều có thể nghe được tiếng cười ha ha của bé.

Từ thần đại nhân vừa tránh, vừa đau khổ nghĩ. Cũng may là bé cười chứ không phải kêu cạc cạc cạc, bằng không thì thật ô nhiễm tiếng ồn.

Được cái, hiệu suất làm việc của bóng đen cũng kinh người, nhưng chủ yếu vẫn là vì từ thần đại nhân có tiền. Cho nên, hai nữ bảo mẫu nhanh chóng đến nơi. Một người trẻ tuổi xinh đẹp, một người lớn tuổi hiền lành.

Lúc hai người nhìn thấy lâu đài công chúa màu hồng thì rớt kính ngạc.

Sau đó, họ vừa mới đi vào đã bị nhét cho một cô bé: “Rửa mặt, thay quần áo cho nó đi.”

Cô gái trẻ tuổi lập tức ngẩng đầu nhìn nam chủ nhân của lâu đài. Cũng may, dì Lâm bên cạnh có phản ứng nhanh. Bà ta mau chóng ôm lấy Chúc Chúc từ người bảo mẫu trẻ tuổi rồi nói: “Tiên sinh, xin hỏi chỗ rửa mặt ở đâu?”

Từ thần đại nhân: “Tầng hai.”

Dì Lâm kéo đồng nghiệp bên cạnh, đi nhanh lên hai tầng.

Tiểu Chúc Chúc bị bác gái xa lạ ôm: “Cạc cạc?”

Từ thần: “Họ không phải người xấu, về sau bọn họ sẽ chăm sóc con.”

May mà Tiểu Chúc Chúc không hề phản kháng, bé ngoan ngoãn để cho bà ta ôm. Từ thần đại nhân nhìn app, anh không thấy có thay đổi gì thì rời đi.

Phòng tắm tầng hai đã được xả đầy nước, còn thả vào mấy con vịt đồ chơi nhỏ. Tiểu Chúc Chúc được đặt vào trong nước, dì Lâm bắt đầu gội đầu cho bé.

Chúc Chúc tự mình cầm một con vịt nhỏ lên: “Cạc cạc ~”

Bảo mẫu trẻ tuổi thấy hơi kỳ lạ mới nói: “Dì Lâm, hình như con bé không biết nói.”

Dì Lâm không cả ngắc đầu, chỉ nói: “Tốt nhất là chúng ta đừng nghị luận sự tình trong nhà khách hàng. Cô không nghe người đưa chúng ta đến đây nói sao, người nhà này không đơn giản đâu.”

Bảo mẫu trẻ tuổi nhìn cô bé đang kêu cạc cạc giống y con vịt kia, lại nhớ tới nam chủ nhân của lâu đài đang ở tầng dưới. Người kia rõ ràng im lặng và có vẻ mặt không vui, nhưng anh vẫn đẹp trai đến mức làm cho người ta không dời nổi mắt. Mặt cô ta hơi đỏ lên, nói: “Đã là xã hội mới, có gì không đơn giản chứ. Tuy rằng chúng ta chỉ là bảo mẫu, nhưng lại không phải dạng thấp kém.”

Dì Lâm cũng không nói gì thêm, bà ta dùng khăn tắm quần áo Tiểu Chúc Chúc lại, nói với bảo mẫu trẻ tuổi: “Sang phòng bên cạnh lấy quần áo sạch lại đây đi.”

Bảo mẫu trẻ tuổi ừ một tiếng, rồi đi mở cửa phòng sát vách. Cô ta cảm thấy dường như mình đang mở ra một cái cửa hàng bán quần áo trẻ em vậy ——

Khu áo ngủ, khu áo trong, khu áo khoác, váy, phụ kiện...

Cô ta đã từng thấy qua rất nhiều phòng để quần áo của nhà có tiền, nhưng cho tới bây giờ, cô ta vẫn chưa từng thấy nhà ai có thể làm được đến trình độ này.

Bảo mẫu trẻ tuổi tiện tay cầm hai bộ rồi về lại phòng bên, đã thấy dì Lâm đang lau khô tóc cho rich kid.

Dì Lâm nhận quần áo rồi mặc vào cho Chúc Chúc. Bà ta vừa mặc vừa nói: “Thật là xinh đẹp.”

Mặc dù cô ta tiện tay lấy, nhưng trên thực tế, tất cả kiểu quần áo mà bóng đen thu thập đều là kiểu trẻ con ở độ tuổi này thích nhất.

Để phục vụ cho cô gái nhỏ, tay áo ngắn màu hồng bên ngoài còn viền ren trắng, mặc lên người Tiểu Chúc Chúc nhìn rất đáng yêu.

Nhóc con vẫn có thể hiểu được mấy câu. Bé đắc ý gật đầu lại sờ lên quần áo, giữ váy muốn đi: “Cạc cạc!”

Chúc Chúc nghĩ, bé cứng đờ thương như vậy, ba ba thấy được chắc chắn sẽ khen bé!

Dì Lâm đang sửa sang lại quần áo cho Chúc Chúc, thấy thế liền ôm bé lại. Bà ta nhẹ giọng dụ dỗ: “Tóc khô càng đẹp, để đi thất cho cháu bím tóc thật đẹp có được không nào?”

Chúc Chúc nghĩ nghĩ rồi gật đầu thật mạnh.

Lát nữa đi tìm ba ba sau này! Ba ba chắc chắn sẽ ôm bé, thơm bé, khen bé là bé ngoan như trước đây!

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Văn án không có vấn đề, chỉ là bây giờ còn chưa đến mốc thời gian trên văn án. Khoảng thời gian này, Chúc Chúc vẫn là tiểu công chúa trong lâu đài, không cần cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Kẻ xui xẻo nhà tử thần

Di Lâm bện cho Chúc Chúc kiểu tóc công chúa, sau đó lấy một cái vương niệm kim cương trong ngăn phụ kiện bên cạnh đội lên đầu Chúc Chúc.

Di Lâm bế Chúc Chúc lên, dùng giọng trẻ con nói: “Mau nhìn xem này, tiểu công chúa xinh đẹp trong gương là ai vậy?”

Nhóc con lập tức sát lại, bé nhìn mình trong gương. Bé sờ lên vương niệm lấp lánh trên đầu, sau đó chạy nhanh ra ngoài.

Bảo mẫu trẻ tuổi đứng bên cạnh đã ngây người, cô ta nhìn không được mà sờ lên chiếc vương niệm kim cương khác được sắp xếp gọn gàng trong ngăn tủ, rồi nhỏ giọng nói: “Cái này của nó không phải kim cương thật đấy chứ?”

Di Lâm không để ý đến lời nói của bảo mẫu trẻ tuổi. Bà ta nhanh chóng đuổi theo ra ngoài: “Chạy chậm thôi, coi chừng té đó.”

Sau khi nhóc con chạy ra ngoài, bé chỉ thấy phòng khách trống không ——

“Cạc cạc?”

“Bò bò?” Nhóc con vừa lững thững đi tìm quanh phòng khách, vừa gắng sức gọi ba ba.

Chúc Chúc vén rèm cửa lên, “Cạc?”

Sau rèm cửa cũng chẳng có ai.

Lâu đài rất lớn, Chúc Chúc không bỏ sót nơi nào. Phòng nào bé cũng vào tìm, nhưng hoàn toàn không phát hiện di Lâm đang khiếp sợ ở phía sau.

Thật sự là quá... quá kỳ lạ rồi!

Lâu đài xa hoa thế này lại không có bất kỳ ai, ngoại trừ ba người bọn họ ra.

Trước đây, di Lâm đã từng làm bảo mẫu cho nhà giàu rồi. Nếu muốn quản lý lâu đài kiểu này đâu ra đấy, thì ngoài vườn phải có ít nhất ba hoặc bốn người chuyên biệt để quản lý. Mà mỗi căn phòng, phòng khách, phòng bếp ở đây đều không có một hạt bụi, còn phản chiếu cái bóng của bọn họ trên đó.

Toàn bộ lâu đài không có hai mươi, ba mươi người thì không thể bảo trì sạch sẽ gọn gàng đến thế này được.

Nhưng từ khi bọn họ bắt đầu đến đây cho tới bây giờ, ngoại trừ gặp được nam chủ nhân lâu đài một lần đó ra, thì không hề nhìn thấy nửa cái bóng người.

Lúc này, Chúc Chúc đã leo từ cầu thang trải thảm đỏ lên tận tầng ba. Bé từ từ đẩy cửa tầng ba ra, thì nghe được bài nhạc thiếu nhi nhẹ nhàng ——

“Xe lửa nhỏ ~ xe lửa nhỏ ~ ông xe lửa nhỏ ~ ông xe lửa nhỏ có râu quai nón ~ “

Chúc Chúc ôm con vịt đồ chơi, lập tức vọt vào: “Nhiều công chúa quá! Nhiều công chúa quá đi!”

Tầng ba là một căn phòng lớn có trần. Trên bốn bức tường cao đều được vẽ tranh công chúa, còn ở giữa thì được chia làm mấy khu. Bên trái là một khu, một cô công chúa cao xấp xỉ Chúc Chúc ngồi trong xe ngựa bí đao thật to đang vẫy tay chào.

Hai khu khác, một khu là thang trượt, một khu là xe nhún...

Di Lâm cùng bảo mẫu trẻ tuổi đứng ở cửa nhìn một cảnh này.

Di Lâm nhàu mày, nơi này quá không đúng, quá không thích hợp. Tòa lâu đài lớn như thế, nhưng từ dưới lầu lên trên lầu, chỉ có căn phòng tiểu công chúa kia mới thực sự có người ở mà thôi. Cả tầng ba này đều là sân chơi cho trẻ con, giống như tòa lâu đài được chuẩn bị vì đứa bé này vậy.

Nếu thật sự yêu đứa bé này như thế, sao lại chỉ có hai bảo mẫu? Cũng chẳng thấy dọn dẹp bọn họ một việc gì. Quan trọng hơn là, hình như đứa bé này không biết nói chuyện, chỉ kêu cạc cạc.

Đây không phải tổ chức tà giáo gì đó đấy chứ?

Mà bảo mẫu trẻ tuổi đứng bên cạnh nhìn tất cả những thứ này, thì trong nội tâm cô ta chỉ có một ý nghĩ. Cô ta muốn có được tất cả mọi thứ ở nơi đây.

Dung mạo của cô ta rất đẹp, lại có thể lôi kéo ở chung với đứa bé này. Đến lúc đó, chắc chắn cô ta sẽ có cách đạt được ước muốn của mình.

Chúc Chúc bắt đầu leo lên nhưng xe ngựa lại quá cao với bé, bé làm sao cũng không leo lên được.

“Reng reng reng...”

Di Lâm tỉnh lại từ trong khiếp sợ, bà ta cúi đầu xuống thì thấy điện thoại di động của mình có tin nhắn: “Ôm Chúc Chúc lên xe ngựa bí đao đi.”

Di Lâm phản xạ có điều kiện muốn xem làm cách nào đối phương giám thị được bọn họ, nhưng bà ta đã kiểm chế rất nhanh. Bà ta đi nhanh qua, ôm cô bé vào trong xe ngựa bí đao.

Cô bé đội vương niệm nhỏ đứng trên xe ngựa. Bé đặt con vịt đồ chơi lên chỗ ngồi, sau đó lấy hai tay nhỏ kéo viền ren trên chiếc váy trắng của mình, uốn cong đầu gối như công chúa ——

“Cạc?”

Di Lâm có chút buồn cười, nhưng bà ta không cười mà chỉ trả lời tin nhắn vừa này ——

“Chào tiên sinh, xin hỏi chúng tôi có cần phụ trách mua thức ăn nấu cơm không? Khi nào ngài về?”

Lúc tử thần đại nhân nhìn thấy tin nhắn cũng là lúc anh đang cầm điện thoại đặc chế, ngồi trên vách đá cheo leo. Anh im lặng nhìn người đàn ông phía đối diện.

Kim Sơn nghiên cứu ra app có thể dựa vào chương trình để hái linh hồn, sau đó tự tính toán cấp linh hồn, rồi căn cứ vào cấp linh hồn để tiến hành phân loại.

Nhưng có một cái bug, cũng vì Chu Chúc gây ra bug nên app không thể tự hái linh hồn của những người tự sát nữa, mà cần tử thần đại nhân phải tự hái như trước.

Cái bug này chỉ có thể chờ linh hồn Chúc Chúc về lại app mới có thể sửa chữa.

Từ đầu tới cuối, Kim tiên sinh chỉ lạnh mặt nhìn người kia đi đến vách núi, nhìn người kia nhảy xuống.

Trong app, tên của người này sáng lên.

Lúc Kim Sơn đang chuẩn bị trở về thì thấy app của anh lại kêu ——

“Chu Chúc, ngày 18 tháng 1 năm 2019, nguyên nhân cái chết: Ngạt thở”

Mà ngay lúc này, bảo mẫu cũng gọi điện thoại tới ——

“Tiên sinh, xảy ra chuyện rồi. Cô chủ bị mắc nghẹn, chúng tôi muốn đến bệnh viện nhưng lại không mang tiền...”

Kim Sơn biến sắc, tâm trạng anh căng thẳng. Lúc anh phóng về thì thấy hai bảo mẫu loài người đang hốt hoảng vây quanh nhóc con, còn khuôn mặt nhóc con đã biến thành tím tím xanh xanh.

Bên cạnh có một hũ hạt điều.

Tử thần đại nhân có kiến thức rộng rãi, anh chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề gì. Nhóc con ăn hạt điều bị mắc họng.

Tử thần tiên sinh tức khắc cũng nhớ lại chuyện xảy ra tương tự lúc trước.

Anh lập tức bế nhóc con lên, hướng mặt bé xuống dưới, đầu dưới chân trên. Sắc mặt tử thần đại nhân tái xanh, anh không ngừng dùng tay vỗ liên tục chỗ giữa hai xương bả vai của bé...

Ngay sau đó, nhóc con đã phun ra một hạt điều nhuộm đầy máu.

Tử thần đại nhân lật nhóc con lại, lúc thấy vẫn còn thở, anh rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Di Lâm nhỏ giọng giải thích: “Thật xin lỗi...” Ai mà ngờ ngày đầu tiên giữ trẻ đã xảy ra chuyện rồi.

Bảo mẫu trẻ tuổi cúi đầu, nói: “Thật xin lỗi, nhưng mà bé cứ muốn ăn...”

Tử thần đại nhân vốn đã hận người lớn, càng hận bảo mẫu người lớn hơn. Hiện tại sắc mặt nhóc con vẫn còn xanh xao nhợt nhạt, rơi vào hôn mê ngắn chưa thấy tỉnh lại.

Con giận trong lòng anh còn chưa tiêu tan, anh chỉ nói một chữ: “Cút!”

Di Lâm vội vàng kéo bảo mẫu trẻ tuổi liên tục nói xin lỗi, sau đó đi ra ngoài. Di Lâm thực sự sợ hãi, vừa rồi... vừa rồi người đàn ông này tựa như đột ngột xuất hiện từ đâu đó.

Bảo mẫu vừa rồi đi, bóng đen lập tức xuất hiện, nhao nhao quỳ trên mặt đất.

Tử thần đại nhân đưa nhóc con trong ngực ra: “Đừng để loài người bước nửa bước vào nơi này!”

Tử thần đại nhân không hỏi câu nào nữa. Theo anh thấy, là bảo mẫu loài người muốn lừa nhiều tiền hơn cho nên mới ra tay với nhóc con!

Anh rất quen thuộc với những chuyện như này.

—— “Tiên sinh, con của ngài nhảy xuống từ lầu hai, bị gãy xương đùi, tôi lại không có tiền.”

—— “Được ạ, sau khi tôi nhận được tiền sẽ đưa đến bệnh viện.”

—— “Mẹ, không đưa đi bệnh viện sao?”

—— “Không có việc gì đâu, nó là đứa quái vật, không chết được đâu mà lo. Phải để tiền cho con học bổ túc, chuẩn bị phải thi tốt nghiệp trung học rồi, trường luyện thi lại đắt như thế, con nhất định phải học cho giỏi đấy.”

Anh cứ thế nằm trên mặt đất, nằm trong vũng máu tươi. Anh nhìn đối phương chụp ảnh đòi tiền, sau đó nhìn đối phương rời đi.

Tử thần đại nhân nhìn nhóc con đang hôn mê. Một cục nho nhỏ, yếu ớt đến mức một tay đã có thể bóp chết.

Lúc Chúc Chúc tỉnh lại chỉ nhìn thấy bóng đen, bé rất sợ nên vội trốn vào chăn, nhỏ giọng kêu cạc cạc.

Tử thần đại nhân đi tới, chỉ một tay đã mò nhóc con từ trong chăn ra. Anh lớn tiếng nói: “Đây đều là bạn của ba ba, không phải quỷ. Còn sợ nữa, ta sẽ không cần con đâu!”

Chúc Chúc hơi sững sốt. Bé nhớ lại khoảng thời gian không có cha mẹ kia. Lúc ấy, những bạn khác gặp phải quỷ sẽ được ôm đi, chỉ có mình bé là không có ai ôm hết...

Nếu con vệt nhỏ muốn khóc, đại khái chính là kêu như vậy, “Cạc...”

Tử thần tiên sinh nhìn cái kiểu sắp khóc đến nơi của nhóc con, nói: “Bọn họ là bạn của ba ba! Không phải quỷ, sẽ chăm sóc con.”

So với loài người tham lam xấu xí, từ thần đại nhân càng tin nhiệm những bóng đen này hơn.

Tiểu Chúc Chúc tội nghiệp nhìn thoáng qua mấy cái bóng đen thui cách đó không xa, bé nhỏ giọng cạc một tiếng.

Từ thần đại nhân cũng có cuộc sống của mình. Kế hoạch ban đầu ngày hôm nay của anh là, tự mình đi hái linh hồn của hai người tự sát, sau đó sẽ về đọc sách.

Nhưng căn bản nhóc con không cho anh đi. Bé không phải muốn ôm, thì chính là phải nhìn bé đội vương niệm nhỏ.

Trẻ con vốn thích những thứ sáng lấp lánh, huống chi còn là vương niệm nhỏ xinh đẹp mà công chúa đội.

Từ thần đại nhân chỉ cần nhìn một chút liền đau đầu, anh chỉ muốn len lên rồi đi. Kết quả, anh còn chưa đi được, thì đã bị bé kéo lại: “Cục cục cục cục... Cạc cạc...”

“Ba ba mau nhìn đi, con là tiểu công chúa, công chúa vọt nhỏ nha!”

Kim tiên sinh thuận theo bé, nói: “Bây giờ ba ba muốn đọc sách, con là tiểu công chúa thì không thể quấy rầy ta.”

Với tư cách là công chúa có tu dưỡng, nhóc con mang theo vương niệm, ôm vọt nhỏ, đồng thời trốn tránh bóng đen. Bé lục tung mấy thứ trong nhà, thì lục được một hộp màu nước. Nhóc con phấn khích nhảy cẫng lên. Bé cầm màu nước tô tô vẽ vẽ lên vách tường ngay ngoài hành lang, thỉnh thoảng còn len lên nhìn xem ba ba có ở đó hay không. Nếu bé không thấy ba ba sẽ kêu cạc cạc ngay.

Đến chiều, nhóc con nhảy nhót cả một ngày cũng đã buồn ngủ. Bé đặt bút vẽ qua bên, dụi dụi con mắt rồi chạy tới phòng từ thần đại nhân đọc sách. Bé nhìn ba ba một chút, ba ba vẫn đang bận...
Thế là nhóc con chuyển cái ghế ở bên cạnh qua. Sau đó bé đứng trên ghế, lộn vòng vào trong ngực ba ba rồi ngoan ngoãn ngủ thiếp đi.
Không có quấy rầy ba ba nha, một chút cũng không có nha.

Từ thần đại nhân nhìn nhóc con chuyển ghế, nhìn bé leo lên, cuối cùng nhìn bé gối lên cánh tay mình. Gần như một giây sau, bé đã chìm vào giấc ngủ.
Từ thần đại nhân nhớ lại, đêm qua lúc anh mới ôm nhóc con, nó cũng ngủ mất.
Mà giờ phút này, nhóc con đã ngủ say. Bé nhắm mắt ngủ say sưa, dường như ở trong lòng ba ba rồi bé sẽ còn không sợ cái gì nữa.
Từ thần đại nhân nhìn một lúc lại quay đầu tiếp tục đọc sách.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Khủng long nhỏ nhà tử thần

Bầu trời dần dần tối lại. Bên ngoài bắt đầu có một, hai con chim nhỏ đậu lại trên đầu cành.

Ánh mắt Kim Sân chuyển từ cuốn sách ra ngoài cửa sổ, anh nhìn cái cây nặng trĩu quả kia.

Những cây kia là do các bóng đen chuyển từ vùng dã ngoại về. Gió đêm hây hây, mang theo mùi trái cây lên lời tràn vào.

Nhóc con vẫn đang ngủ, bé vui trong ngực anh. Hai tay nhỏ của bé co trước ngực thành một nắm, cực kỳ giống loại động vật nhỏ, hô hấp nhẹ nhàng.

Chỉ chớp mắt như thế, Kim Sân đã nghĩ. Nếu anh có con gái chắc chắn sẽ y như này, ý lại vào anh, tin nhiệm anh. Ở bên anh, bé có thể ngủ say sưa, bởi vì bé biết anh chính là ba ba lợi hại nhất thế giới.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, Kim Sân đã nhanh chóng phủ định ý nghĩ này. Đời này anh không có con cái, anh cũng không nên có con.

Bóng đen bên cạnh nhắc nhở đến giờ ăn tối rồi.

Kim Sân hơi do dự, nhưng vẫn đánh thức Chúc Chúc còn đang say ngủ: “Dậy ăn cơm nào.”

Nhóc con mơ mơ màng màng giật giật, không chịu mở mắt. Bé “Cạc ~” một tiếng nho nhỏ.

Kim tiên sinh bế bé lên, để bé ngồi trên bàn sách. Sau đó, nhóc con cứ ngồi như vậy mà ngủ tiếp.

Đứa bé ngủ sâu, vốn không dễ tỉnh. Kim tiên sinh hơi do dự, nói: “Để nó ngủ đi.”

“Buổi tối mà đói tỉnh, thì cho ăn.”

Bóng đen nhắc nhở ——

Bé tỉnh dậy mà không nhìn thấy tiên sinh, chắc chắn sẽ sợ hãi.

Kim Sân vốn chuẩn bị rồi đi, nghe nói thế anh liền nhớ lời nhắc nhở trước đó của app. Anh do dự một lúc mới nói: “Dọn một căn phòng. Ta sẽ ở đây.”

Kim Sân ra hiệu cho bóng đen ôm nhóc con về phòng ngủ của bé. Nhưng bóng đen vừa đón lấy, nhóc con đã lập tức tỉnh lại. Bé cảnh giác ngẩng đầu, rồi phát ra tiếng cạc cạc như vọt bị cắt tiết.

Bóng đen dứt khoát nhanh nhẹn ném Chúc Chúc cho Kim tiên sinh. Kim Sân bắt đầu đi nhận lấy, huyết áp anh trực tiếp tăng cao.

Nhóc con đã thấy ba ba liền không kêu nữa, bé chỉ ôm lấy cánh tay ba ba, tội nghiệp kêu một tiếng “Cạc”.

—— ba ba đừng nạt bé, bé đâu có sợ bạn ba ba đâu...

Kim Sân nghe được cái giọng đáng thương của bé, anh muốn mắng lại mắng không ra miệng. Dù sao cũng là phản ứng bản năng, anh chỉ có thể mở miệng nói: “Ba ba không nạt con.”

Nhóc con nhìn về phía bóng đen bên cạnh, bé đưa tay ra như thể muốn ôm.

Bóng đen hơi sùng sốt nhưng vẫn tiến lên, ôm lấy bé.

Cả người Tiểu Chúc Chúc đều cứng ngắc lại, cơ thể nhỏ cũng không ngừng run lên lẩy bẩy.

Cho dù app không nhắc nhở nhưng Kim Sân vẫn ôm bé lại. Anh không thể quá gấp gáp.

Dù sao bé cũng đã tỉnh, Kim Sân ôm bé đến phòng ăn luôn. Bóng đen đã chuẩn bị xong cơm tối cho hai người.

Kim tiên sinh xem như cũng là lần đầu tiên ngồi ăn cơm cùng loài người. Mặc dù hôm qua có đút cho nhóc con ăn, nhưng anh lại không có ăn cùng.

Kim Sân hơi do dự nhưng vẫn quyết định ăn cơm tối ở đây.

Chúc Chúc ngồi ở bên khác cũng đã đeo yếm xong, sau đó bé xúc từng thìa cơm lên ăn. Bé ăn cơm thật giống thảm họa sử thi!

Có thể do bé quá đói bụng, cũng có thể là ăn cơm rất vui. Mỗi một miếng bé đều mang theo tiếng “Ừm!”

Tướng ăn thật sự khiến tử thần đại nhân tôn quý không nhìn nổi nữa, anh mở miệng nói: “Chu Chúc, ăn cơm không được phát ra tiếng.”

Chúc Chúc mờ mịt nhìn về phía ba ba: “Ừm?”

“Đúng, không được như thế.”

“Cạc cạc...” Nhóc con sốt ruột nói.

Tử thần đại nhân hiểu ——

Chúc Chúc nói là, trước đây ba ba đút cho con như vậy mà.

Tử thần đại nhân nhớ lại hình ảnh người lớn cho trẻ con ăn cơm mà mình tình cờ nhìn thấy, quả thực sẽ ừm một tiếng trước, ra hiệu cho đứa bé há miệng ăn cơm.

Tiểu Chúc Chúc thấy ba ba không đút cho bé ăn, nên bé tự mình ừm cho mình ăn.

Hôm qua, tử thần đại nhân đút cho bé ăn, bé hoàn toàn không phát ra âm thanh này.

Tử thần đại nhân nhìn nhóc con rồi thở dài một hơi. Anh ngồi bên cạnh nhóc con, cầm thìa tới, “Ta đút con ăn, nhưng con không được phát ra tiếng.”

Chúc Chúc ngoan ngoãn gật đầu, cạc một tiếng.

Nghe tiếng này, Kim Sân đột nhiên ý thức được một vấn đề. Tuy rằng anh hiểu mỗi lần nhóc con kêu cạc cạc là đang nói cái gì, nhưng mấy bóng đen lại không hiểu.

Vẫn nên sửa lại.

Tử thần đại nhân cầm thìa, mặt vô cảm múc một thìa canh thịt băm. Tiểu Chúc Chúc lập tức ăn hết, tay nhỏ múa máy. Bé tỏ ra đặc biệt thỏa mãn, hai mắt đều cười híp lại.

Tử thần đại nhân: “...” Cũng chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, sao còn lăm vè mặt đến thế?

Nhưng lần này anh lại không nói gì, chỉ vét bát cơm đút tiếp.

Sau khi ăn xong, Tiểu Chúc Chúc liền duỗi cánh tay nhỏ: “Cạc...”

Tử thần cảm thấy đã đến lúc uốn nắn: “Về sau không được phép kêu cạc cạc nữa, con cũng không đâu phải con vịt.”

Về mặt Chúc Chúc đặc biệt phong phú, đặc ý “Cạc cạc cạc!”

—— Con là công chúa vịt nhỏ! Ba ba là quốc vương vịt! mẹ là hoàng hậu vịt.

Kim Sân: “...” Ta không phải, con không được xuyên tạc ta.

Tử thần đại nhân đột nhiên ý thức được, nhóc con đã nhận anh thành ba ba nhưng hình như chưa từng hỏi mẹ đâu.

Anh biết trẻ con loài người này là bug, nhưng trẻ con loài người đã trải qua những gì anh lại không rõ lắm. Nhưng từ sự ỳ lại, yêu quý của trẻ con loài người đối với anh. Bé còn muốn ôm, muốn đút cơm, thì có thể nhìn ra. Trước kia, trẻ con loài người này hẳn là được cưng chiều mà lớn lên.

Trong lòng tử thần đại nhân có hiếu ki. Đợi nhóc con ngủ thiếp đi, anh liền mở app tìm kiếm loài người.

Rất nhanh, anh đã tìm được sơ đồ quan hệ huyết thống của nhóc con. Nhưng không giống sơ đồ quan hệ huyết thống của loài người khác, của bé đều là màu xám. Bởi vì lưới quan hệ của bé đã biến mất rồi.

Sự biến mất này không chỉ là thực thể biến mất, mà ký ức cũng biến mất, những việc trải qua cũng biến mất.

Kim Sân hơi do dự nhưng vẫn ấn mở cột về cha mẹ nhóc con.

Rất nhanh, tử thần tiên sinh đã tra được những việc đã xảy đến với nhóc con khi còn sống.

Cha mẹ thuộc tầng lớp bình dân. Người mẹ mắc bệnh tim, sinh Chu Chúc xong thì trên cơ bản đều nằm tại viện. Để có thể chăm sóc con gái, ba Chu đã từ chức rồi dẫn con về nhà. Anh ta dựa vào công việc về tranh để kiếm tiền nuôi gia đình.

Tiền thuốc men đắt đỏ cộng thêm các loại phí tổn của trẻ con, khiến việc nuôi gia đình không hề dễ dàng, nhưng ba Chu vẫn kiên trì. Chỉ không nghĩ tới, cái chết vẫn đến thăm mẹ Chu.

Anh thấy người vợ kia tinh tinh mê mê nắm tay đứa bé, “Mẹ phải đến một nơi rất xa rất xa, Chúc Chúc phải nghe lời ba ba nhé.”

Nhưng lúc này bug đã xuất hiện. Vốn phải hái linh hồn mẹ Chu, nhưng hệ thống không chỉ hái linh hồn của nhóc con còn xóa bỏ tên bé luôn. Cho dù có kịp thời bổ sung cũng vô dụng, Chu Chúc đã hoàn toàn thoát khỏi mạng lưới quan hệ gốc.

Sau khi từ thần đại nhân xem hết thì anh hiểu ra rằng, mẹ Chu may mắn sống sót sau tai nạn nhưng nhóc con sống nương tựa vào ba Chu đã không còn trong trí nhớ của bọn họ nữa.

Kim Sân đóng app lại, vừa khéo nhìn thấy cạnh cửa có một bím tóc.

Rất rõ ràng, có một cô bé con đang trốn ở đó.

Quả nhiên chờ một lát sau, anh thấy nhóc con len lén lộ đầu nhìn vào phòng ——

Ba ba đang bận.

Nhóc con lén lút đi vào bên trong. Bé không hề quấy rầy ba ba chút nào.

Kim Sân: “Chu Chúc.”

Tiểu Chúc Chúc lập tức đứng lại. Bé nhìn về phía ba ba với vẻ mặt vô tội, dường như muốn nói, con không có quấy rầy ba ba mà.

Lúc này Kim Sân mới nhìn rõ, nhóc con mặc một bộ đồ ngủ khủng long màu hồng phấn. Bé còn đang kéo một cái đuôi thật dài liền với đồ ngủ trên đất. Nó có cặp chân đặc biệt, nên bé bước đi rất tốn sức, trông có vẻ vụng về lại đáng yêu.

Hắn là do Chúc Chúc ôm đáng chọn trong tủ quần áo ra mặc.

“Về phòng mình đi ngủ đi.”

“Cạc cạc cạc...”

Về mặt Kim Sân nghiêm túc: “Về sau không được kêu cạc cạc.”

Chúc Chúc: “...” Kiểu như ngoại trừ cạc cạc thì sẽ không nói chuyện.

Kim Sân thở dài một hơi, chấp nhận bé bé lên. Anh dạy bé nói: “Nói theo ta —— ăn cơm”

“Cạc cạc!” Nhóc con nghiêm túc nhìn anh.

Từ thần đại nhân thỏa hiệp, bắt đầu đi mở miệng: “Được rồi, học ba ba trước vậy. Đọc theo ta —— ba —— ba —— “

Nhóc con: “Cạc —— “

“Ba —— ba —— “

Nhóc con vô cùng cao hứng gọi: “Cạc —— “

Kim Sân đã quanh quẩn ở biên giới mất kiên nhẫn, nhưng vẫn anh tiếp tục: “Ba —— ba —— “

Nhóc con tiếp tục khoa tay múa chân kêu: “Cạc —— “

Kim Sân hoàn toàn mất kiên nhẫn dạy học, anh hết chịu nổi nên thả nhóc con xuống đất. Anh đang mất kiên nhẫn, đương nhiên khi nói chuyện cũng mang theo sự lạnh lùng thường ngày: “Không dạy nữa!” Đây quả thực là đang dạy một con vẹt nói tiếng người!

Nhóc con bị đặt trên đất, về mặt bé liên bối rồi. Sau đó, bé mới ý thức được ba ba đang tức giận, mà ba ba còn nạt bé! Ba ba nạt bé nữa!

Bé vốn đang vui vì học gọi ba ba, kết quả lại bị ba ba nạt!

Nhóc con mếu miệng, nhưng bé không khóc. Bởi vì công chúa sẽ không khóc nhè!

Nhóc con định về phòng. Kết quả, be vấp phải cái đuôi to của khủng long nên xém té. Nhóc con cúi kinh rồi, bé lập tức ôm cái đuôi to của mình, rồi giận dỗi đi về phòng! Không thèm để ý đến ba ba nữa!

Không để ý thì không để ý. Kim Sân nhìn trẻ con loài người đang giận dỗi kia, anh cũng không phải ba ba của bé!

Một lát sau, bóng đen đến gõ cửa ——

Tiên sinh, hình như cô chủ bị sốt rồi.

Từ thần đại nhân nhìn app, không thấy thông báo. Nhưng Kim Sân vẫn đứng lên đi sang phòng bên cạnh.

Nhóc con ngủ bên giường, bé vẫn mặc bộ đồ ngủ lúc nãy. Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé ửng hồng. Anh sờ thử, quả nhiên trán nóng hổi hổi.

Mặc dù app Từ thần không có nhắc nhở, nhưng Kim Sân vẫn hoảng hốt. Trước kia cũng có không ít đứa trẻ từ vong vì lên cơn sốt, cũng có đứa bị nóng đến hồng đầu...

Anh nhanh chóng bế nhóc con lên: “Đi bệnh viện!”

Bóng đen sùng sốt nhưng lập tức có xe lái đến.

Đứa bé trong ngực toàn thân nóng hổi, dường như chỉ ít phút sau sẽ cháy hồng đầu...

Kim Sân cần bản không hề suy xét đến việc ngồi xe. Anh lập tức mở thông đạo không gian, chỉ chớp mắt anh đã di chuyển đến bệnh viện.

Bệnh viện là nơi tử thần quen thuộc nhất, mà bệnh viện này còn trên danh nghĩa của anh. Nhưng điều chăm chọc là, lúc trước đến bệnh viện để chờ người chết, bây giờ lại là muốn người sống!

Kim Sân vội vàng đưa nhóc con cho bác sĩ trực khoa nhi.

Bác sĩ khoa nhi là một người đàn ông trẻ tuổi. Sau khi anh ta kiểm tra xong thì nói: “Không có việc gì, chỉ là cảm cúm thông thường, chắc là vì cảm lạnh.”

“Tôi sẽ viết đơn thuốc.”

Kim Sân lại ôm lấy nhóc con. Anh nhớ xé chiều hôm nay, lúc bé nằm ngủ sấp trên người mình. Khi đó anh để cửa sổ mở, có khả năng là gió lạnh thổi vào nên bé mới bị cảm lạnh.

“Đây miếng dán giảm nhiệt, về dán lên trán. Cái này mỗi lần uống nửa ly, đây là thuốc pha nước. Sau khi uống thuốc, mỗi giờ cho bé uống một ly nước ấm, đợi bé đổ mồ hôi thì không sao nữa.”

“Chỉ vậy thôi?” Kim Sân có phần nóng nảy. Nhóc con trong ngực anh càng ngày càng nóng. Lúc trước, anh canh giữ ở bệnh viện rõ ràng đã nhìn thấy những bác sĩ đó không làm thế này. Anh liền tra xét tên bác sĩ này, mười đứa bé chết dưới tay anh ta!

Kim Sân đột nhiên nhớ ra. Sờ đi lúc trước anh thu mua bệnh viện này, là vì tỉ lệ tử vong của bệnh viện này rất cao.

Đúng vào lúc này, app của Kim Sân có thông báo mới.

“Chu Chúc, ngày 21 tháng 1 năm 2019, nguyên nhân cái chết: Cảm cúm.”

Lửa giận từ trong lòng Kim Sân nháy mắt tràn ra cả người, anh nói: “Cho con bé làm trị liệu tốt nhất!”

Bác sĩ khoa nhi cũng rất mờ mịt: “Chỉ cảm cúm nóng sốt một chút, làm trị liệu tốt nhất làm gì?”

Kim Sân lập tức liên lạc với bóng đen, bóng đen cũng nhanh chóng liên lạc với viện trưởng bệnh viện.

Kim Sân ngồi bên cạnh, trong ngực anh ôm trẻ con loài người mà trước đó anh còn rất ghét bỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé đỏ bừng, giọng khàn đi ——

“Ba ba... Cạc...”

Anh đã từng vô số lần lạnh nhạt nhìn trẻ con loài người ôm mình. Bây giờ anh cũng nhìn, mãi đến khi đứa bé cuối cùng cũng nuốt xuống một ngụm.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Từ đây, tiểu công chúa đã hiểu cái gọi là “Có một loại lạnh gọi là ba ba của bạn nghĩ rằng bạn lạnh”.

Yên tâm đi, tử thần lại biến thành ba ba rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiểu công chúa nhà tử thần

“Ba ba... Ba ba...” Tay nhỏ của Tiểu Chúc Chúc nắm cổ áo tử thần tiên sinh, bé nhỏ giọng gọi anh.

Mặc dù đêm qua bé ôm đuôi khủng long về phòng, cũng không thêm nói chuyện với ba ba nữa. Nhưng khi bé bò lên giường vẫn làm bầm lều bầu thử nói chuyện giống ba ba.

Phải nói giống như ba ba nói vậy nha!

Trước đây bé nói chuyện giống vịt con là vì người khác vừa nhìn bọn bé nói chuyện, sẽ biết bọn bé là bạn tốt của nhau.

Nhưng hiện tại bé đã có ba ba nên bé muốn nói chuyện giống ba ba, như thế người khác sẽ biết bé là con gái của ba ba.

Vì lẽ đó, mặc dù đêm qua nhóc con rất giận ba ba, nhưng vẫn nhớ mẹ đã từng nói bé cũng phải chăm sóc ba ba. Cho nên, bé quyết định không trách ba ba vì đã nạt bé nữa. Nhóc con trốn trong chăn, nói râm rì một mình rất lâu.

“Ba ba... Ba ba...”

Nhóc con nói như cầu đầu, đau bụng...

Kim Sân không còn ghét bỏ vì bé đổ mồ hôi bần người nữa. Trái lại, anh còn không sợ phiền phức mà lau mồ hôi cho bé.

Cũng may, viện trưởng đã nhanh chóng dẫn theo các chuyên gia khoa nhi chạy tới. Một đám người lên lầu, bắt đầu kiểm tra cơ thể một lần nữa.

Kim Sơn không làm được gì. Về mặt anh lạnh lẽo, cả người như một cái cây đứng đó nhưng lỗ tai lại đang nghe đám người bàn bạc. Rất nhanh, một vị bác sĩ trong nhóm đã đứng ra nói rõ tình hình với Kim Sơn.

Kim Sơn không hề hiểu được câu nào, anh chỉ hỏi: “Ông nói phải chữa thế nào.”

“Trước tiên sẽ hạ nhiệt độ xuống, rồi quan sát hai ngày.” Thật ra, vị bác sĩ đang cảm thấy rất kỳ lạ. Ông ta chỉ cần nhìn người đàn ông này là biết anh thuộc kiểu người ngồi ở vị trí cao. Nhưng không hiểu vì sao, ông ta lại luôn có cảm giác không hài hòa, cũng không nói được rốt cuộc là không hài hòa ở đâu.

Kim Sơn đồng ý. Anh vội vã trở lại bên cạnh nhóc con, thì thấy nhóc con đang treo hai hàng nước mắt trên mặt.

Vị bác sĩ trung niên thấy anh đến, liền giải thích: “Vừa mới làm thủ da, hơi đau.”

“Phòng bệnh nhiều người không tốt với trẻ, chúng ta qua bên cạnh chờ đi. Cậu nhìn chỗ da đã thủ, nếu có phản ứng thì nói một tiếng.” Thật ra bác sĩ rất muốn ỏi. Chỉ là cảm mạo nóng sốt bình thường mà hơn nửa đêm gọi tận sáu chuyên gia tới, cũng đau đầu thiệt. Theo lý, đứa bé này cũng đã bốn, năm tuổi rồi, sao phụ huynh lại có cái kiểu như mới ngày đầu tiên làm phụ huynh vậy nhỉ?

Dưới tình huống bình thường, khi người mới làm ba mẹ đối mặt với lần sinh bệnh đầu tiên của trẻ sẽ đặc biệt căng thẳng và sợ hãi, tựa như chỉ một giây sau đứa trẻ sẽ không còn nữa. Nhưng phụ huynh lâu năm sẽ biết thông dong ứng đối.

Quả thực, ông ta cũng không biết phải hình dung vị phụ huynh này như thế nào.

Mà bọn họ cũng không biết rốt cuộc người này có bối cảnh gì. Họ chỉ biết là không thể gây chuyện, cho nên vẫn dùng vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với anh.

Nhóc con bị ghim kim truyền nước biển trên trán, hung hăng gọi: “Ba ba... Ba ba...”

Kim Sơn cầm khăn giấy bên cạnh lau nước mắt cho nhóc con, liền thấy chỗ da bị thủ nhô lên một bọc lớn.

“Bác sĩ!”

Lập tức có bác sĩ đến, sau khi kiểm tra xong, người đó nói: “Dị ứng Penicillin*.”

(*Penicillin là một trong một nhóm kháng sinh thu được từ nấm Penicillium hay được điều chế.)

Kim Sơn nhìn cái bọc lớn nhô lên, anh nhú mày.

Bác sĩ thấy cô bé khó chịu muốn dùng tay sờ liền nói: “Một lúc sẽ hết, về sau anh phải nhớ nói với họ việc bị dị ứng Penicillin. Nếu vừa rồi anh nói sớm, bé cũng không cần làm thủ da.”

Kim Sơn đột nhiên nghĩ lại, đã từng có một đứa bé tử vong vì bị dị ứng. Anh nhìn cái bọc nhô cao trên mặt nhóc con như có điều suy nghĩ.

Viện trưởng vốn chuẩn bị gọi y tá tới trực đêm nhưng bị Kim Sơn cự tuyệt. Anh không tin loài người nên tự mình đổ một ly nước sôi, đổ dành con gái uống nước.

Từ thần tiên sinh một đêm không ngủ. Tiểu Chúc Chúc không phải cảm thấy đau bụng, thì là khát nước, bằng không thì muốn đi vệ sinh. Từ thần tiên sinh vẫn yên tĩnh trông một tối. Sau nửa đêm, trạng thái tinh thần của nhóc con đã tốt hơn.

Sáng hôm sau, Kim Sơn xác định bé đã hạ sốt liền dẫn nhóc con về nhà.

Lần này, nhóc con không kêu cạc cạc nữa. Bé có chuyện gì sẽ gọi: “Ba ba, ba ba...”

Buổi trưa, Kim Sơn sai mấy bóng đen mang đồ được đặt làm đến.

Tiểu Chúc Chúc cầm vòng tay ba ba cho, thấy thật là đẹp. Bé còn đồm dáng tự đeo lên tay mình.

Vòng tay được chế tạo từ ngọc, rộng ba centimet. Không biết đã dùng kỹ thuật gì, mà mặt trên có một câu và một vài hoa văn được nạm vàng, rất đẹp.

—— “Dị ứng Penicilin” ——

Nhóc con nhìn không hiểu câu kia, nhưng vàng ngọc kết hợp lại rất đẹp mắt, cho dù không hiểu giá trị của vàng ngọc thì trẻ con cũng thích vô cùng. Sau khi đeo lên, bé hoạt bát nhảy loạn muốn cho ba ba nhìn vòng tay của mình: “Ba ba! Ba ba!”

Từ thần tiên sinh: “Vàng vàng vàng, đeo cái này vào, con chính là công chúa rồi.”

“Công chúa! Công chúa!” Nhóc con còn chưa nói sôi. Bé ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, cười còn xán lạn hơn cả hoa.

Từ thần đại nhân không vui. Con gái nhà ai thế nhỉ? Học gọi ba ba lâu thế rồi vẫn chưa học được lại còn tức giận, học công chúa thì lại rất nhanh.

Tiểu Chúc Chúc không cảm nhận được cái nhìn chăm chăm của ba ba từ thần, còn hăng hái chỉ mình: “Công chúa! Công chúa!”

Ngay sau đó, nhóc con chỉ từ thần tiên sinh: “Búp bê ba ba! Búp bê ba ba!”

“Quốc vương.” Từ thần đại nhân cái chính.

“Oa vương ba ba!”

Từ thần đại nhân: “Cũng gần như thế.”

Anh ngồi xồm xuống, anh cảm thấy còn cần dạy một câu đơn giản nữa ——

“Con —— đói bụng —— muốn ăn cơm ——”

“Con ——” Nhóc con há miệng thật lớn, giống như tỏ ý mình rất cố gắng, nhưng cứ “Con... Con...” cả buổi, ngoài “Con” thì không còn gì cả.

“Con... Công chúa!” Nhóc con lại vui vui về về cho anh nhìn vòng tay công chúa của bé.

Từ thần tiên sinh: “...”

Từ thần đại nhân nhìn mà tức á, anh cố ý chọc bé, “Nếu làm rơi vòng này, con sẽ không được làm công chúa nữa, biết chưa? Chỉ khi đeo cái vòng xinh đẹp này con mới là công chúa, biết chưa?”

Nhóc con hiểu nên gật đầu thật mạnh, bé càng thêm cung cái vòng tay của mình.

Kim Sơn không nói công dụng thật sự của vòng tay, anh cũng không cần dặn nhóc con cho ý tá xem vòng này. Nếu nhóc con phải đi bệnh viện, lúc y tá làm da thử cho bé chắc chắn sẽ vén tay áo bé lên.

Bất luận là cái vòng tay này hay là dòng chữ được mạ vàng phía trên, cũng sẽ không có ai xem nhẹ, trừ phi đối phương bị mù.

Bởi vì lần thử nghiệm sinh bệnh này, từ thần vốn không chú ý nhóc con mặc gì, thì hiện tại cũng sẽ chú ý xem bé có mặc ít quá hay không, cũng không cho phép bé chạy nóng người liền cởi áo khoác.

Buổi chiều, từ thần đại nhân vẫn ngồi đọc sách như trước. Nhóc con chạy mệt sẽ nằm ở trong ngực ba ba để ngủ. Lần này Kim Sơn nhìn bóng đen bên cạnh, bóng đen nhanh chóng mang chăn lông tới.

Kim tiên sinh đắp chăn lên người nhóc con. Được chăn lông bao bọc, nhóc con không còn cuộn người lại ngủ như trước nữa mà lật cái bụng, giã tư chi, có thể nói là rất thoải mái.

Mà lúc này, app Từ thần của anh vang lên, báo có nhiệm vụ.

Kim tiên sinh do dự rồi nhẹ nhàng bế nhóc con lên. Anh dùng chăn lông bọc lấy bé, rồi thả bé lên giường.

Sau đó, từ thần tiên sinh thay một bộ âu phục. Anh mở thông đạo không gian, đi đến địa điểm nhiệm vụ.

Đưa mắt nhìn quanh, là ruộng lúa rải cánh cò bay.

Nơi này là thôn làng, trong phòng có một thiếu nữ mười tuổi đang quát người nhà: “Sao mọi người lại không thương con, vậy con đi chết là được! Con chết rồi mọi người sẽ vui mừng! Một nhà ba người mấy người sẽ sống rất hạnh phúc nhì!”

Cô bé kia nói xong vội vàng chạy ra ngoài.

Từ thần yên tĩnh ngồi cạnh ao nước, anh đang chờ.

Một lát sau, tên chủ nhân nhấp nháy trên app đã chạy tới ao nước.

Cô bé kia ngồi cạnh ao không ngừng rơi nước mắt, lúc nó định bước xuống ao thì nghe được một tràng âm thanh ——

“Ba ba... A a cạc cạc ba ba cục cục cục cục...”

Cô bé kia bị giật mình, nó quay đầu thì thấy một cô bé mặc váy màu hồng. Bé đội trên đầu chiếc vương niệm sáng lấp lánh như thứ công chúa trên TV thường đội. Bé trắng trắng mềm mềm, đôi mắt to tròn nhìn nó, trong miệng cứ cục cục cạc cạc không biết đang nói gì.

Giọng của Tiểu Chúc Chúc khiến từ thần giật nảy mình, anh không nghĩ tới nhóc con cũng theo tới đây. Lúc này, loài người chuẩn bị tự sát kia có thể nhìn thấy nhóc con, nhưng không thể nhìn thấy anh.

Mà anh là từ thần, cũng không thể tiếp xúc với loài người muốn tự sát.

Từ thần tiên sinh chuẩn bị len lén đi qua để ném nhóc con về nhà. Ai ngờ nhóc con đã chạy chậm đến chỗ cô bé muốn tự sát kia.

Từ thần tiên sinh không đi qua được, chỉ có thể đứng đó nhìn.

Thì ra, sau khi nhóc con đến đây lập tức bị cây lê cạnh ao nước hấp dẫn. Trên cây kết đầy trái lê, nhóc con nhảy lên cũng hái không tới nên bé định gọi ba ba giúp. Kết quả, ba ba không chịu, thế là nhóc con nhìn đến chị gái cao hơn mình kia...

Nhóc con chạy chậm tới, lạng lẹ đuôi tay mập. Bé nắm lấy tay chị gái, kéo đến dưới cây lê. Ánh mắt bé đầy khát khao, chỉ quả lê phía trên: “A a...”

Thiếu nữ vẫn không rõ đưa bé này từ đâu tới. Quần áo mà bé mặc đến đưa trẻ nhà trường thôn cũng không có mà mặc, bé còn đội vương niệm công chúa trên đầu nữa...

Cô bé kia gần như không do dự, nó nhanh nhẹn trèo lên cây. Nhóc con đứng dưới gốc cây choáng váng luôn.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Thế là, chờ sau này nghèo đi, nhóc con đeo vòng tay mấy trăm vạn, đáng thương gặm bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Vịt con xấu xí nhà tử thần

Từ thần đại nhân thừa lúc cô bé kia leo lên cây, phạm vi quanh bé sinh ra biến hóa rất lớn. Thế là anh nhanh chóng câu trẻ con loài người qua, rồi ném trở lại thông đạo không gian.

Lúc cô bé kia cầm hai quả lê lớn nhất treo từ trên cây xuống, thì không còn thấy bé gái xinh xắn vừa nãy đâu nữa.

Cô bé nhìn bên trái lại nhìn bên phải, đều không thấy ai cả. Thế là nó tự cắn một quả lê trong tay mình.

Làn gió ấm áp thổi lên mặt cô bé mang theo hương lúa chín, nó sững sờ nhìn ruộng lúa mạch vàng óng ánh.

Lúc này, một bóng đen từ từ xuất hiện. Một thanh lưỡi hái từ thần khổng lồ nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu cô bé.

Nhưng lưỡi hái còn chưa cắt xuống thì đã bị ngăn lại. Từ thần số hai quay đầu, anh ta nhìn thấy người ra tay là Kim Sơn thì nở nụ cười: “Không hổ là từ thần có con, hiện tại Kim tiên sinh còn làm đến nhà từ thiện rồi à?”

Khuôn mặt Kim Sơn vô cảm nhìn tên từ thần kia. Nếu không phải app bị bug, thì anh chính là vị thần có được thanh lưỡi hái từ thần.

Kim Sơn thu tầm mắt lại, cứng nhắc nói: “Tên của đứa bé từ vong hôm nay đã không còn trong danh sách.”

Xưa nay anh không chủ động cứu loài người. Ở trong mắt Kim Sơn, loài người ti tiện như là sâu kiến. Nhưng anh vẫn có nguyên tắc của mình, anh sẽ không lấy việc săn giết loài người làm vui.

Từ thần số hai nhìn Kim Sơn, cười khê: “Miễn là tôi đồng ý, đứa bé kia vẫn có thể xuất hiện trong danh sách lần nữa, như cái bug nhỏ nhà anh vậy.”

Ngay sau đó, tên cô bé kia lại xuất hiện trong danh sách từ vong. Mà đúng lúc này, có một giọng nói cay nghiệt truyền đến từ cách đó không xa——

“Không phải mày nói muốn đi tự sát sao? Tại sao còn chưa tự sát đi? Có bản lĩnh thì chết tao xem nào!”

Cô bé vốn đang nhìn ruộng lúa, nó nghe được giọng này liền quát lại: “Vậy con sẽ chết cho mẹ xem!”

Tiếp đó, nó xoay người nhảy xuống ao nước. Người bên kia lập tức ngây dại, chân bà ta mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất....

Kim Sơn nhìn thấy mọi việc nhưng trong mắt anh không hề có cảm xúc thương hại nào. Anh chỉ mở app ra, tên của cô bé kia đang phát sáng.

Từ thần số hai đứng bên cạnh Kim Sơn, nói: “Tiếp theo sẽ là cái bug nhỏ nhà anh, nghe nói nó còn gọi anh là ba ba. Anh nói xem, không biết đợi đến lúc nó phát hiện anh không phải ba ba nó, mà là từ thần muốn nuôi nó đến năm tám tuổi rồi giết, nó sẽ còn gọi anh là ba ba nữa không nhỉ?”

Kim Sơn quay đầu, anh nhìn từ thần số hai như nhìn sâu kiến, lạnh nhạt nói: “Thời gian làm người của cậu quá lâu rồi.”

Từ thần số hai bị nhìn với ánh mắt như vậy, anh ta đột nhiên ý thức được. Cho tới bây giờ, dù anh ta có cầm lưỡi hái thì anh ta vẫn là con người chứ không phải bán thần.

Từ thần số hai nhớ lại truyền thuyết lưu truyền trong hội từ thần. Kim Sơn là bán thần được kết hợp bởi thần và loài người, anh sinh ra đã bắt từ bắt diệt. Người phụ nữ sinh ra anh có chồng, vì bị cấm sùng nên người kia đã muốn giết Kim Sơn vô số lần, nhưng lần nào Kim Sơn cũng đều sống lại. Vì thế, người kia coi anh là quái vật, bắt đầu nhốt anh, sau lại đưa anh đến phòng thí nghiệm. Sau này, khi anh trưởng thành, anh đã giết hết những kẻ có liên quan đó.

Bởi vì là bán thần, nên lời anh ta vừa nói... khó trách đối phương chẳng thêm đáp lại.

Bởi vì anh cần bản không thể sinh ra cảm tình với loài người.

Từ thần số hai tự mình mất hứng mà về.

Bên kia, Kim Sơn về tới lâu đài đã thấy Tiểu Chúc Chúc ngoan ngoãn ngủ trong chăn, nhưng bé đang giả vờ ngủ.

Sắc mặt Kim Sơn âm u. Anh nhắc bé lên đặt trên mặt đất, lạnh giọng nói: “Con đã biết hôm nay con làm sai điều gì chưa?”

Nhóc con hoàn toàn không biết hôm nay mình đã làm sai cái gì, nhưng bé biết, ba ba chuẩn bị nạt bé.

Tiểu Chúc Chúc thấy ba ba nghiêm mặt thì tội nghiệp cạc một tiếng. Sau đó, bé đi đến góc phòng, mặt hướng vào tường, chỉ để lại cho ba ba cái bóng lưng nhỏ.

Nhóc con đưa gáy về phía từ thần đại nhân, như kiểu ba giận thì con úp mặt vô tường hời hởi là được chứ gì.

Kim Sơn không còn cách nào khác, anh đi đến xách nhóc con trở lại: “Về sau, nếu ba ba có chuyện phải ra ngoài, con phải ngoan ngoan ở trong nhà, không được chạy lung tung, biết chưa?”

Chúc Chúc tội nghiệp lăm bầm một tiếng: “Ba ba ~ “

“Sao ba ba lại không thấy được?”

“Cục cục cục cục...” Bởi vì ba ba không thích bé kêu cạc cạc nên bé cố gắng muốn nói giống ba ba, nhưng lại nói không rõ liền biến thành tiếng cục cục cục cục.

May mà Kim Sơn đều hiểu được ——

Nhưng lần trước, bé không thấy ba ba đâu, bé đã tìm ba ba rất lâu rất lâu rất lâu... Suýt nữa còn quên mất ba ba trông như thế nào luôn.

Nhóc con vươn tay mập, khoả tay múa chân vài cái với ba ba: “Ba ba... Ôm!”

Nhóc con còn biết chữ này nữa.

Kim Sơn xem như khen ngợi mà bế bé lên, rồi đưa cho bóng đen bên ngoài trông giúp. Sau đó, anh trở lại phòng sách, bắt đầu xem xét hệ thống.

Anh không để bụng lời nói vừa rồi của từ thần số hai, nhưng anh vẫn nhớ kỹ một chuyện. Đối phương đang không chế tên Chu Chúc xuất hiện trong danh sách từ vong.

App Từ thần là do một mình Kim Sơn nghiên cứu ra, Kim Sơn hiểu rõ toàn bộ hệ thống này.

Anh nhanh chóng tìm được cách phá giải ——

Tên Chu Chúc trợ trợ, không có bất kỳ một tuyến quan hệ nào. Trong tình huống này, nếu từ thần số hai muốn điền tên bé vào danh sách từ vong sẽ không kéo theo bất cứ một hiệu ứng nào cả, hiển nhiên rất dễ lấp đi.

Anh chỉ cần thêm tuyến quan hệ cho Chúc Chúc. Một khi tuyến quan hệ được thành lập sẽ như kiểu rút dây động rừng. Đối phương có muốn thêm Chu Chúc vào danh sách từ vong cũng là việc khó khăn.

Chỉ là phải thêm lưới quan hệ thế nào đây?

Kim Sân nghe được tiếng động bên ngoài liền đi ra, Anh thấy nhóc con vừa kéo một con búp bê công chúa mặc lễ phục màu vàng, vừa thì thầm nói chuyện.

Kim Sân cũng không định quấy rầy bé. Anh thấy nhóc con kéo búp bê công chúa lên hành lang tầng hai, nơi đó đã được xếp ba con búp bê công chúa khác.

Nhóc con ngồi ở giữa đám búp bê, bé cục cục cục cục nói không ngừng. Bé vừa nói vừa dùng tay mập dẹt tay búp bê công chúa, như những người bạn tốt đang dặt tay nhau nói chuyện

Kim Sân nghe con gái mình nói chuyện hết sức chăm chú ——

Bạn là công chúa, tớ cũng là công chúa nè. Chúng mình làm bạn tốt nhé.

Tớ là công chúa vịt, bạn là công chúa cá, bạn là cá lúc lắc...

Cha mẹ bạn đi đến nơi rất xa rồi à? Vậy chúng mình cùng đi tìm cha mẹ bạn nhé.

Nhóc con ôm con búp bê công chúa cao xấp xỉ mình đi xuống lầu dưới.

Kim Sân ẩn thân đi theo phía sau, anh tiếp tục xem trò.

Loại trò chơi trẻ con không hề bỏ dưng này, theo lý thì từ thần hần sẽ không có hứng thú xem tiếp, nhưng anh lại thật sự xem tiếp.

Chỉ là, vật thể không có sinh mệnh nên không thể trở thành tuyến quan hệ. Còn anh lại không ở trong app Từ thần, hiển nhiên cũng không thể trở thành tuyến quan hệ với nhóc con.

Nhóc con ôm bạn tốt búp bê công chúa của mình dạo một vòng đại sảnh dưới lầu, lại dạo một vòng phòng khách, rồi lại dạo một vòng phòng bếp. Sau đó, bé đi đến cửa chính, bắt đầu cục cục cục cục.

Ba ba bạn ở ngoài kia à?

Vậy chúng mình ra ngoài tìm nhé!

Bóng đen thấy Kim tiên sinh đi theo sau Chúc Chúc nên không ngăn lại, để Chúc Chúc tùy ý ôm búp bê công chúa ra ngoài.

Nhóc con ôm búp bê công chúa đi tìm ba ba cho búp bê công chúa rất nghiêm túc, đến trái cây bên cạnh bé cũng đều không thèm nhìn đến.

Tìm rồi tìm, nhóc con đã đi đến tận cửa sắt ngoài hoa viên.

Nhóc con ôm búp bê công chúa, khuôn mặt nhỏ của bé dí sát vào hàng rào sắt. Bé đang cố gắng nhìn ra bên ngoài.

Giờ này vốn có không ít người dẫn con mình đi dạo. Từ sau khi biệt thự nguyên bản ở tiểu khu sửa lại thành lâu đài công chúa màu hồng này, thì nhóm bé gái trong tiểu khu luôn thích đến gần đây chơi.

Lần này, các bé nhìn thấy một em gái mặc chiếc váy xinh xắn. Đầu bé đội vương niệm công chúa, và đang ôm một con búp bê lớn đứng ở trước cổng. Ngay lập tức, các bé đều tụ tó

“Bạn là công chúa hả?”

“Bạn sống ở đây hả?”

Chúc Chúc hơi thẹn thùng. Bé đã lâu không cùng nói chuyện với bạn nhỏ, nên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé ửng hồng. Bé cúi đầu, rất là khấn trương, sau đó thì cạc một tiếng.

Một bé gái trong nhóm nói: “Bạn ấy chắc chắn là công chúa vịt con xấu xí rồi!”

Kim Sân vẫn đang nhìn nhưng anh không nói lời nào. Lúc này, anh nhìn nhóc con nhà mình, trắng trắng mềm mềm, so với phần lớn trẻ con loài người khác thì xinh hơn nhiều!

Mắt trẻ con loài người này bị gì vậy, sao lại nói bé là công chúa vịt con xấu xí?

Lời này nghe không lọt tai chút nào.

Thật ra câu nói của cô bé ấy cũng không có ác ý gì. Mọi người đều biết, đây chỉ đơn giản là câu chuyện về công chúa, còn là câu chuyện về công chúa vịt con xấu xí.

Nhóc con cạc một tiếng, hiển nhiên sẽ có đứa nghĩ đến vịt con xấu xí.

Chúc Chúc cảm thấy rất có lý. Bé nghĩ nghĩ, cố gắng nói chuyện như những người bạn nhỏ: “Xấu... Vịt con xấu xí!”

Lúc này, phụ huynh của bọn trẻ gọi bọn chúng về.

“Tiểu công chúa này, bạn có đi nhà trẻ không?”

Chúc Chúc chớp mắt.

“Mẹ tớ nói, những đứa bé lớn như bọn mình đều phải đi nhà trẻ đấy!”

Tiểu Chúc Chúc còn nhớ nhà trẻ là gì. Lúc bé vừa mới bị lạc ba ba, đã thấy có rất nhiều bạn nhỏ ở trong phòng, các bạn ấy đều gọi những phòng đó là nhà trẻ. Chiều đến, những bạn nhỏ ấy sẽ được ba mẹ đến đón về. Thế là, bé cũng ngồi vào trong, nhưng các bạn nhỏ khác đều đã đi, mà ba ba bé vẫn chưa tới đón bé về.

Có một bạn nhỏ đã nói với bé rằng, chắc là ba ba bé đến nhầm nhà trẻ khác. Bởi vì có rất nhiều rất nhiều nhà trẻ nha, cho nên ba ba bé nhất định là chưa tìm được nhà trẻ này.

Về sau, nhà trẻ xuất hiện chuyện ma quỷ. Có phụ huynh của một bạn nhỏ nói, trong nhà trẻ kia có một bé gái mặc váy đỏ. Bởi vì bé ấy ăn trộm một quả táo nên bị cô giáo đánh chết. Sau khi chết, bé ấy liền biến thành quỷ, ngày nào cũng lang thang ở nhà trẻ để ăn vụng táo. Hơn nữa, hai con mắt của bé ấy còn chảy máu, bé ấy nói với các bạn nhỏ không nghe lời là, không được ăn táo.

Lúc Chúc Chúc nghe bạn nhỏ kể lại đã bị dọa sợ. Từ đó về sau, bé không dám đi nhà trẻ nữa, bé sợ quỷ chảy máu sẽ không cho bé ăn táo vì bé thích ăn nhất là táo ở trường.

Chúc Chúc nhìn những bạn nhỏ khác rời đi còn vẫy tay với bé, nói là sẽ gặp nhau ở nhà trẻ.

Nhóc con ôm búp bê công chúa, vội vội vàng vàng chạy về. Bé để búp bê công chúa qua một bên rồi ôm chăm lấy ba ba. Bé ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, sợ hãi nói: “Ba ba... Ba ba...”

Con không đi nhà trẻ đâu!

Từ thần tiên sinh ngây người. Anh vốn cho rằng nhóc con sẽ nói với anh là bé muốn đi nhà trẻ. Chứ anh tuyệt đối không ngờ bé lại không muốn đi nhà trẻ như thế.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Trong thời gian này sẽ không nghèo đâu, hơn nữa cho dù nghèo thì hai người bọn họ ở chung cũng rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bé đáng yêu nhà tử thần

“Ba ba, ba ba...” Chúc Chúc hơi sốt ruột. Bé tiếp tục khoa tay múa chân nói một tràng cục cục cục cục

Từ thần tiên sinh có chút đau đầu: “Trong nhà trẻ có tiểu nữ quỷ chảy máu? Cho nên con không dám đi nhà trẻ?”

Kim Sân nghĩ, vì sao đồ ngốc này không nghĩ xem, nữ quỷ mặc váy đỏ còn ăn vụng táo mà người ta đang nói... không phải là chính bé ư?

Nếu những người kia biết nữ quỷ bị chuyện ma của mình dọa sợ không dám đi nhà trẻ, không biết sẽ có về mặt gì.

Tiểu Chúc Chúc gật đầu thật mạnh. Bé ôm lấy cánh tay từ thần đại nhân, thận trọng nói: “Ba ba! Không đi nhà trẻ nhé!”

Đừng đi nhà trẻ mà, bé muốn mãi ở bên cạnh ba ba thôi.

Kim Sân vốn còn đang do dự có nên thông qua cách đưa bé đi nhà trẻ để xây dựng lưới quan hệ cho Chúc Chúc không. Dù sao ở nhà trẻ không chỉ xây dựng được lưới quan hệ hữu nghị, mà còn có tình thầy trò.

Hiện tại Chúc Chúc kháng cự như thế, trái lại còn khiến Kim Sân không do dự nữa. Đưa bé đi nhà trẻ, thì trẻ con loài người này sẽ không ở nhà mỗi ngày nữa. Ngày nào cũng phải trông bé, đầu anh muốn đau luôn.

Từ trước đến nay, Kim Sân quyết định việc gì đều hành động thật nhanh. Sáng hôm sau, Kim Sân đã dắt Chúc Chúc ra khỏi lâu đài.

Bóng đen vốn đã mua cặp sách nhỏ rồi, nhưng Chúc Chúc không phải đưa bé dễ gạt gẫm. Trước đây, bé đã từng thấy cặp sách trên lưng mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ, cho nên bé rất bài xích cặp sách nhỏ.

Đêm qua, bóng đen đặt cặp sách trên tủ đầu giường của nhóc con, thì sáng hôm nay lại phát hiện cặp sách đã bị bé giấu dưới gầm giường rồi.

Kim Sân cũng không ép buộc bé phải đeo cặp sách trên lưng, anh chỉ nắm tay bé rồi đi ra ngoài.

Nhóc con tưởng mình được ra ngoài chơi, bé nhún nhảy đi bên cạnh ba ba. Dọc đường đi, bé thấy cái cây nào cũng nói một tràng cục cục cục cục. Bé còn thấy công viên trò chơi cho trẻ con trong tiểu khu nữa, bên trong có trượt thang, có đu dây. Mấy đứa trẻ đều có ba mẹ đi theo, chúng trượt từ trên trượt thang trượt xuống. Nhóc con đứng đó, không di chuyển nữa. Hai mắt bé dán chặt vào trượt thang.

Kim tiên sinh: “...” Tầng ba nhà bọn họ là công viên trò chơi trẻ em cỡ nhỏ, cái gì cũng có. Nhưng anh không hề thấy nhóc con này lên chơi, ngoại trừ mang búp bê công chúa xuống thì thời gian còn lại căn bản không thấy bé lên tầng ba.

Sao ra đây lại bị một cái trượt thang đơn giản mê hoặc nhỉ?

Kim tiên sinh không biết. Trước đây, lúc Chúc Chúc đi lang thang đã hù mấy đứa bé trong công viên trò chơi chạy tán loạn. Không còn những đứa trẻ khác thì toàn bộ công viên trò chơi sẽ chỉ có một mình bé, nên bé đều không muốn chơi.

Bé thích nhìn những đứa trẻ khác chơi trượt thang. Bởi vì mỗi lần những bạn nhỏ khác trượt từ trên trượt xuống sẽ có ba mẹ ở dưới đỡ được.

Nhóc con chỉ biết hâm mộ đứng nhìn.

Nhưng bây giờ, nhóc con kéo tay ba ba: “CẶc! Đi!”

Tuy rằng Kim Sân không thích đến nơi có nhiều loài người, nhưng nhóc con đang rất vui nên anh để bé kéo tay anh đi qua đó.

Trên trượt thang, một bé trai vỗ vỗ ngực: “Mẹ, mẹ, mẹ phải đỡ con đó, con trượt xuống đây!”

Sau đó cậu bé cười ha ha ha tuột xuống, mẹ cậu lập tức đỡ được cậu. Hai mẹ con vui vẻ cười ha ha.

Chúc Chúc bịch bịch leo lên trượt thang, nhưng sau đó bé lại không thấy ba ba đứng dưới cầu trượt. Chúc Chúc có chút sốt ruột: “Ba ba, ba ba!”

Kim tiên sinh: “Trượt xuống sẽ không bị ngã đâu, tự trượt xuống đi.” Anh sẽ không ngu ngốc giống những người này đâu.

Sao ba ba lại không đỡ mình nhỉ?

Chúc Chúc sốt ruột dậm chân: “Ba ba! Ba ba! Con, đỡ con!”

Vị phụ huynh đứng bên cạnh cũng thấy cảnh này. Quả thực, bé trượt từ trên thang trượt xuống sẽ không có nguy hiểm gì. Nhưng đưa bé lần đầu chơi chắc chắn sẽ thấy sợ.

Nhưng đây là chuyện của người khác nên cô ta không tiện nói gì.

Vào lúc này, cậu bé vừa rồi đã leo lại lên trượt thang.

Chúc Chúc rất không vui: “Tớ... Tớ... Cạc cạc cạc!” Bé muốn nói, tớ tới trước. Kết quả, vì bé sốt ruột nên kêu cạc cạc.

Chúc Chúc rất muốn chơi nhưng ba ba bé lại không chịu đỡ bé. Chúc Chúc nghĩ nghĩ rồi đi xuống, bé ư chơi trượt thang nữa!

Từ thần đại nhân hoàn toàn không rõ nội tâm phức tạp của nhóc con. Anh thấy nhóc con giận dữ đi phía trước, bé không cần dắt tay, cũng không cục cục cục nói chuyện với anh nữa.

Lúc bọn họ đến nhà trẻ, Chúc Chúc lập tức quay đầu lại ôm lấy ba ba. Bé không còn giận dữ nữa: “Con... Con... Không muốn đi nhà trẻ đâu!”

Kim Sân bế bé lên. Anh định trực tiếp ném người vào trong, nhưng nhóc con đang phát run nên anh vẫn mềm giọng: “Ba ba muốn xem nhà trẻ, con phải làm sao?”

Từ thần tiên sinh dỗ con nít nói: “Ba ba cần phải đi nhà trẻ, con không theo ba ba hả?”

Chúc Chúc ngẩng đầu lên từ trong ngực ba ba: “Ba ba...”

“Ba ba không đọc sách sẽ không có văn hóa, vậy thì không tìm được việc.”

Dường như Chúc Chúc đã nghe lọt tai, bé dùng tay sờ mặt ba ba, giống kiểu người lớn dỗ dành con nít vậy. Rồi bé bắt đầu nói cục cục cục cục.

Thế là Kim Sân ôm Chúc Chúc vào trong nhà trẻ, Chúc Chúc cũng không phản kháng nữa. Dù sao, bé cũng không thể để một mình ba ba đi nhà trẻ mà.

Kim Sân đặt nhóc con trong phòng học, anh thừa lúc nhóc con nói chuyện với đứa bé bên cạnh liền len lén rời đi.

Tuy anh không hiểu rõ loài người nhưng cũng đã thấy nhiều. Chẳng mấy chốc, trẻ con loài người sẽ hòa nhập vào hoàn cảnh mới thôi.

Với tư cách là từ thần, Kim Sân tiếp tục làm nhiệm vụ của mình. Chỉ là, lúc anh đang làm nhiệm vụ, anh thỉnh thoảng sẽ lấy app ra xem có tên Chu Chúc không.

Ở nhà trẻ, cô giáo đã gặp đến độ muốn khóc rồi.

Thiếu một đứa!

Hơn nữa còn là đứa bé mà viện trường đã dặn đi dặn lại nhất định phải chiều cổ thật nhiều.

Nhưng ai mà ngờ, chỉ mới tan học thì cô ta đã không thấy tăm hơi của cô bé im lặng kia đâu! Trong camera giám sát chỉ thấy đứa bé này xuất hiện ở cổng trường, còn từng xuất hiện ở những khu vui chơi trong trường, nhưng sau đó thì không thấy tăm hơi đâu nữa.

Cũng không ai biết là bé len lút chạy khỏi trường học, hay đang ở một nơi nào đó trong trường.

Các thầy cô giáo muốn liên lạc với phụ huynh của bé. Kết quả, họ lại phát hiện anh căn bản không có phương thức liên lạc.

Trách nhiệm này không ai có thể đảm đương nổi, nên họ vội vàng báo cảnh sát.

Một bên khác, Chúc Chúc ngồi xổm trong cái hốc dưới trượt thang. Bé nhỏ giọng nói chuyện với cậu bé bên cạnh. Bé co cơ thể lại, đáng thương nói: “Sợ lắm”

Cậu bé hết sức dũng cảm, cậu chắn trước mặt Chúc Chúc: “Anh sẽ bảo vệ em, sẽ không cho nữ quý đó làm hại em đâu.”

Hôm nay, Chúc Chúc ngồi chưa nóng mông thì có một bé gái mặc váy đỏ đi đến trước mặt Chúc Chúc, bên miệng cô bé còn có máu...

Chúc Chúc bị dọa sợ, cũng may cậu bé bên cạnh đã kéo bé chạy đi.

Thế là hai đứa nhóc núp ở bộ phận rộng ruột dưới trượt thang như bây giờ.

Cậu bé nói rất nhiều, vô cùng bí tráng: “Chờ lát nữa, anh dẫn nữ quý kia ra chỗ khác, thì em chạy đi nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tiểu anh hùng nhà tử thần

Không gian dưới trượt thang rất nhỏ hẹp. Có thể là lúc quét dọn đi lao công của trường không để ý chỗ này, cho nên bên trong có mùi nấm mốc.

Tiểu Chúc Chúc rất sợ. Bé thấy tiểu đồng bọn muốn ra dẫn quỷ đi, liền kéo cánh tay tiểu đồng bọn lại. Sức lực của Chúc Chúc rất lớn, bé kéo tiểu đồng bọn một cái làm cả hai đứa lúi vào trong góc lần nữa. Chúc Chúc ngắc ngứ nói vào tai tiểu đồng bọn: “Trốn... Trốn... Ba ba...”

Chúc Chúc là một đứa bé thông minh, hiện tại bé đã hoàn toàn hiểu rồi. Lúc nói chuyện với vịt con thì phải nói cạc cạc, vịt con sẽ nghe hiểu được. Lúc nói chuyện với người lớn và bạn nhỏ thì phải nói chuyện giống bọn họ, bọn họ mới nghe hiểu được.

Bé bây giờ rất gấp. bé muốn nói trốn đi, chờ ba ba đến!

Cậu bé mặc Âu phục màu đen, trước ngực áo có cái túi nhỏ. Cậu nghe Chúc Chúc nói, nhưng rõ ràng đã hiểu sai. Cậu rù đầu nhỏ xuống, lộ ra tóc mềm trên đỉnh đầu, chán nản nói: “Ba ba không thể vào đây...”

Lúc ở ngoài nhà trẻ, cậu đã đồng ý với ba ba. Cậu nói rằng cậu chắc chắn sẽ thu được nữ quỷ, bảo vệ tất cả bạn nhỏ, làm một đại anh hùng!

Nhưng sau khi vào tới, lúc nhìn thấy tiểu nữ quỷ mặc váy đỏ kia, cậu thoáng cái đã thành luồng cuồng. Cậu kéo em gái nhỏ cũng đang sợ hãi bên cạnh trốn đi.

Cậu muốn làm tiểu anh hùng của ba ba mình mà. Cậu nghĩ lại lời hứa hẹn của mình với ba ba, vì cậu là một tiểu anh hùng cho nên cậu lấy từ trong ba lô ra một thanh lưỡi hái nhỏ màu đen, bí bô nói với Chúc Chúc: “Em gái nhỏ, em đừng sợ, anh là tiểu anh hùng. Ba anh nói, anh trời sinh đã có thể làm thần, anh ra ngoài là có thể thu nữ quỷ đó lại.”

Tiểu Chúc Chúc choáng váng, thì ra anh trai này lợi hại như vậy. Lần đầu tiên bé gặp được bạn nhỏ không sợ quỷ đấy!

Cho tới bây giờ, những đứa bé Tiểu Chúc Chúc gặp được đều rất sợ quỷ. Chính bé cũng rất sợ, nhưng anh trai này thật dũng cảm nha!

Chúc Chúc nhìn anh trai nhỏ với ánh mắt sùng bái, “Em... Em cũng đi.” Bé cũng muốn trở thành một đứa bé dũng cảm nữa!

Một bên khác, thầy cô đã báo cảnh sát nên cảnh sát nhanh chóng tới trường học.

Tử thần số hai đứng ngoài cổng trường nhìn thấy cảnh sát thì nhủ mảy, thành công rồi?

Nếu không thành công, cảnh sát tới đây làm gì?

Chỉ là, sao con trai anh ta còn chưa ra? Bại lộ cũng không sao hết, con trai anh ta trời sinh chính là chủng mẫu của linh thể với loài người.

Mặc dù tử thần số hai đã buông lời khẳng định sẽ trực tiếp hái mạng bug nhỏ trước mặt Kim Sơn, khiến anh vĩnh viễn không được làm tử thần chân chính nữa. Nhưng cái bug nhỏ này không dễ ra tay như anh ta tưởng tượng. Nhất là, nếu anh ta ra tay thì chẳng mấy chốc cũng sẽ gọi Kim Sơn đến. Nhưng con trai anh ta không có trên app Tử Thần, mà quan trọng nhất là, tuy con trai anh ta còn nhỏ tuổi nhưng lại rất thích hợp để làm tử thần.

Cái gọi là hồ phụ sinh hồ tử, đại khái là có ý này.

Tử thần số hai chẳng hề cảm thấy con trai mình sẽ thất bại. Chỉ là, cảnh sát đã đi vào một lúc rồi mà con trai anh ta vẫn còn chưa ra, nên tử thần số hai cũng không yên lòng. Anh ta nhanh chóng gọi con mình.

“Thừa Khiếu.”

May mà lúc này con trai anh ta cũng đã đi ra. Trên khuôn mặt nhỏ của cậu đầy vẻ kiêu ngạo, bước đi còn mang theo khí chất anh hùng. Trong lòng tử thần số hai cũng rất vui mừng, anh ta bẻ con trai mình lên: “Con trai cưng, con thành công rồi?”

Cậu bé thả lưỡi hái nhỏ vào trong ba lô của mình, nói: “Mặc dù con không thành công, nhưng con đã bảo vệ được em gái nhỏ, không cho nữ quỷ làm hại em ấy!”

Tử thần số hai: “Há?”

Thật ra, toàn bộ quá trình rất đơn giản. Lúc anh ta báo con trai mình đi vào, đã cho con trai nhìn ảnh chụp của bug nhỏ kia. Vì anh ta đã tạo một chương trình trên lưỡi hái, nên chỉ cần bug nhỏ kia đụng phải thì bé sẽ tự động bị thu vào app.

Nhưng sao lại phát triển kỳ quái thế này? Sao đột nhiên đi bảo vệ em gái nhỏ nữa?

Không đợi tử thần số hai hỏi thăm kỹ càng, Tiểu Thừa Khiếu đã kiêu ngạo nói: “Con định đi thu nữ quỷ, nhưng lúc con đi vào thì phát hiện nó đang định làm hại em gái nhỏ. Vì bảo vệ em gái, con liền dẫn em ấy trốn đi. Sau đó chú cảnh sát tới, em gái nhỏ được an toàn rồi ạ.”

“Thế nữ quỷ đó đâu?” Tử thần số hai cạn lời, anh ta chỉ biết đứng nhìn con trai mình. Bây giờ con mới sáu tuổi, tại sao lại muốn bảo vệ một cô gái rồi?

Đương nhiên, anh ta không thể nói với con trai mình là. Đối thủ cạnh tranh của ba ba con đang nuôi một cô con gái, con giúp ba ba giết chết con bé kia đi. Hơn nữa, trong suy nghĩ của con trai anh ta, anh ta là một đại anh hùng. Con trai anh ta vẫn luôn lấy anh ta làm gương.

Cho nên, tử thần số hai mới nói nhà trẻ này có một tiểu nữ quỷ muốn ăn thịt trẻ nhỏ, nhưng ba ba không thể vào nhà trẻ.

Cậu nhóc liền vỗ ngực nói cậu sẽ đi nhà trẻ. Không chỉ thế, cậu còn mặc một bộ Âu phục nhỏ màu đen đặt riêng, như một đại anh hùng muốn đi cứu thế giới.

Thế giới này căn bản không có quỷ. Sau khi người ta chết, linh thể tính cả trí nhớ của bọn họ sẽ được bảo tồn thích đáng, nó là kỷ ức của thế giới. Nhưng trẻ con không biết những thứ này, nên họ sẽ dùng quỷ để đánh lừa chúng.

Kết quả, không ngờ đại anh hùng lại có thể xảy ra vấn đề giữa đường.

Tử thần số hai tròn mắt nhìn con trai nhỏ đang mang về mặt đầy kiêu ngạo của mình. Không chỉ thế, con trai nhỏ còn hỏi: “Ba ba, ba ba, bây giờ con đã giống ba chưa, đều là đại anh hùng ấy?”

Tử thần số hai: “...” Còn có thể nói gì. Ông đây trăm phương ngàn kế muốn hại trẻ con loài người, chứ không phải muốn làm đại anh hùng. Lại nói, lúc ông đây đi hái linh hồn loài

người, thật không ngờ nó lại đi làm anh hùng cứu mỹ nhân!

Nhưng anh ta vẫn phải nghĩ một đằng nói một nẻo: “Đó là đương nhiên, Tiểu Thừa Khiếu của chúng ta là đại anh hùng, ba ba rất tự hào về con.”

Tiểu Thừa Khiếu: “Vậy ba ba ơi, con muốn học ở nhà trẻ này, như vậy con sẽ luôn bảo vệ được em gái nhỏ.”

“Em gái nhỏ rất dũng cảm à, lúc em ấy gặp quỷ cũng không thấy khóc luôn.”

“Em ấy dũng cảm như vậy, chắc chắn không cần con bảo vệ đâu.” Từ thần số hai không hề muốn biết trẻ con loài người nửa đường xuất hiện cắt ngang toàn bộ kế hoạch của anh ta có dũng cảm hay không, anh ta chỉ muốn giải quyết cái bug nhỏ kia thôi.

Từ thần số hai nói: “Vậy tiểu nữ quý thì sao?”

“Tiểu nữ quý rất đáng sợ à”, cậu bé nhớ lại nữ quý mình gặp phải trong phòng học, nói: “Ba ba, ba ba, nó vẫn ở trong trường này. Ngày mai con lại đến đây học nhé! Bằng không nó ăn mất em gái nhỏ thì phải làm sao à?”

Từ thần số hai hơi do dự. Thật ra, học ở đây cũng tốt, có thể để con trai mình ở gần quan sát cái bug nhỏ kia.

Từ thần số hai nói: “Vậy đến lúc đó, con phải trông chừng tiểu nữ quý kia, nó làm những gì nhất định phải nói với ba ba, biết chưa?”

Tiểu Thừa Khiếu lập tức gật đầu: “Vậy con vào lại đó một lát! Con muốn nói với em gái nhỏ, ngày mai con sẽ đến trường bảo vệ em ấy, để em ấy không sợ nữa à.”

Nói xong, bịch bịch bịch chạy vào trường.

Từ thần số hai nhìn bóng lưng con mình đã đi xa, bảo con đến giám sát bug nhỏ, chứ không phải bảo con đến bảo vệ em gái nhỏ đâu nhé!

Lúc Tiểu Thừa Khiếu chạy vào phòng học, thì thấy em gái nhỏ đang bị mấy người lớn vây quanh. Khuôn mặt nhỏ của bé hơi đỏ, có vẻ sợ sệt. Bé ngắc ngứ nói ——

“Cháu... Cháu không...”

“Không... Không!”

Tiểu Thừa Khiếu tức điên lên. Cậu chạy tới kéo em gái nhỏ về phòng học, cam đoan: “Đừng sợ, đừng sợ, ngày mai anh sẽ đến trường đi học. Về sau khi nào em thấy sợ thì hãy gọi anh, anh sẽ đến bảo vệ em.” Anh hùng trong TV đều sẽ xuất hiện như thế.

Tiểu Chúc Chúc thật sự rất vui. Bé vui đến mức, lúc ba ba tới đón bé vào xế chiều bé đã quên luôn giận dỗi, chỉ liên tục nói với ba ba ——

“Anh! Quý, anh bảo vệ con!”

Khuôn mặt Kim Sân vô cảm nhìn nhóc con khoa tay múa chân ——

Buổi sáng còn không muốn đi nhà trẻ, lúc này mới bao lâu chứ, mới đó đã quên mất cha già rồi?

Nhóc con vẫn không ngừng nói: “Anh! Dừng cảm! Dừng cảm!” “Bảo vệ con!”

Kim Sân: “...”

Sau khi về nhà, Kim Sân liền phát hiện mình bị cô giáo kéo vào nhóm phụ huynh.

Không chỉ thế, trọng điểm là tìm anh nói về tình hình của Chúc Chúc.

Nghiêm túc mà nói, Chu Chúc đã năm tuổi rồi. Từ trước đến nay, nhà trẻ bọn họ đều dựa vào số tuổi để chia lớp mẫu giáo, lớp mầm, lớp chồi, lớp lá. Trẻ năm tuổi đã được vào lớp lá, một năm sau là có thể học tiểu học.

Nhưng vấn đề là Chúc Chúc, đứa bé này muốn học ở trường nhưng hỏi gì cũng không biết, lúc nói lại không được rõ ràng. Cô ta nhìn thế nào cũng không giống một đứa bé đã từng đi nhà trẻ.

Lại thêm hôm nay, đứa bé này lên lút trốn dưới trượt thang, làm ai cũng lo lắng. Nhưng khi hỏi bé vì sao lại trốn, bé chỉ vào một cô bé trong lớp nói bé ấy là quý. Thì ra, vì bé gái kia nghịch ngợm, nhìn thấy có bạn học mới liền dùng sức cả chua để hù dọa bé. Không ngờ lại hù cho bé sợ thật.

Nếu chỉ như vậy thì cũng xong đi, nhưng vẫn còn vấn đề phiền toái. Cô giáo từ chỗ viện trường biết được, đứa bé này đi cửa sau để vào trường học. Nói cách khác, tất cả mọi thủ tục đều chưa được xử lý. Thủ tục là chuyện nhỏ, vấn đề quan trọng hơn là. Ngay cả giấy chứng nhận sức khỏe đứa bé này cũng không có. Sổ tiêm vắc xin cũng không có luôn.

Vấn đề đằng trước đều là vấn đề nhỏ, vấn đề đằng sau thì tương đối nghiêm trọng. Kể cả người này có lai lịch lớn đi nữa, nhưng lai lịch có lớn hơn nữa cũng phải biết nguyên tắc căn bản. Nếu những trường khác biết được chuyện này, nhất định sẽ loạn đến lật trời.

Cho nên, cô giáo rất uyển chuyển hỏi thăm nhà trẻ trước kia bé theo học, còn có giấy chứng nhận sức khỏe của bé, còn nói đến vấn đề về khả năng nói của bé.

Kim Sân nghe loài người bên kia nói, lại nhìn nhóc con đang học nói theo mấy người trên TV ở bên ngoài.

Nhóc con rất nghiêm túc, người trong TV nói một câu, bé thì thầm nói theo, tỏ vẻ vẫn đang học ——

“%&\$*%,&...”

Kim Sân nói với bóng đen bên cạnh: “Dẫn bé đi tiêm vắc xin đi, còn có chứng nhận sức khỏe nữa, rồi đưa đến trường học.”

Bóng đen do dự.

Kim Sân phản ứng lại. Trẻ con loài người này chắc chắn sẽ không đồng ý, thế là anh lại nói: “Hẹn thời gian đi, ta sẽ dẫn bé đi tiêm vắc xin.”

Thế là, ngày hôm sau, tiểu anh hùng Thừa Khiếu hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi vào nhà trẻ, liền phát hiện em gái nhỏ dũng cảm của cậu hôm nay không đến nhà trẻ.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Bài này thế giới thiết lập không có quy.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cục cưng nhà tử thần

Tiểu Chúc Chúc vốn không thích trường học, nhưng anh trai là đại anh hùng đã nói sẽ đợi bé ở trường. Cho nên, Chúc Chúc đã dậy từ sớm, bé đi gõ cửa phòng ba ba ——

“Ba ba —— ba ba —— “

Gõ một hồi, bên trong truyền đến tiếng vật gì đó bị đập: “Đi ra!”

Tiểu Chúc Chúc bị giật mình, ba ba vẫn chưa chịu dậy sao?

Tiểu Chúc Chúc nghĩ nghĩ, rồi bịch bịch bịch từ tầng hai chạy xuống tầng một. Bóng đèn cũng đi theo phía sau vì chúng rất sợ bé té. Đứng nhìn Chúc Chúc chạy một bước lại vấp một bước, giống như giấy tường chừng sẽ bị ngã, nhưng trên thực tế bé chạy vẫn rất vững.

Chúc Chúc chạy vào phòng bếp, các bóng đèn đang ở bên trong làm điểm tâm. Khi nhìn thấy Chúc Chúc, chúng liền bị dọa cho giật mình.

Thật ra Chúc Chúc vẫn hơi sợ các bóng đèn, bởi vì toàn thân bọn chúng đen thui đen thui luôn, nhìn có hơi đáng sợ.

Nhưng lần này Chúc Chúc đã lấy dũng khí, bé đưa cánh tay ra: “Ôm —— “

Một bóng đèn trong đó sững sốt một lúc mới nhanh chóng bế Chúc Chúc lên. Chúc Chúc chỉ chỉ vào nồi: “Cái kia...”

Tuy bé nói chuyện còn chưa lưu loát, nhưng vẫn luôn cố gắng tập nói.

Rất nhanh, dưới sự chỉ đạo của Chúc Chúc, một bát hoa quả làm bữa sáng đã chuẩn bị xong.

Chúc Chúc bùng hoa quả đã được cắt gọn, leo lại lên lầu: “Ba ba... Ba ba...”

Kim Sân lại bị đánh thức lần nữa nên dậy luôn. Anh mở cửa ra liền thấy nhóc con bung trong tay một bát hoa quả. Bé cười híp cả mắt như đang cầu khen ngợi, nói: “Điểm tâm. Nhà trẻ.”

Tử thần đại nhân đề huyệt thái dương, mới sáng sớm đã muốn đi nhà trẻ rồi.

“Hôm nay phải đi tiêm vắc xin trước.”

Nhóc con chớp mắt, không hiểu đó là gì.

Bọn họ đến chỗ tiêm vắc xin. Vốn có thể gọi bác sĩ tới nhà, nhưng sau khi Kim Sân suy tính, vẫn quyết định tự mình dẫn Chúc Chúc đến bệnh viện này.

Chờ trong phòng, còn dẫn theo trẻ con đến tiêm vắc xin, trên cơ bản đều là mẹ của đứa bé. Kim Sân cao cao to to ngồi ở giữa, rất nổi bật.

Chúc Chúc chạy Đông chạy Tây để nhìn, nhiều bạn nhỏ quá đi, nhưng tất cả các bạn ấy đều không vui, chỉ chu môi không nói lời nào.

Chúc Chúc cảm thấy buồn chán liền kéo tay ba ba xoay vòng quanh chơi. Thế là toàn bộ phòng chờ, đều nghe được tiếng cười hi hi ha ha của mình bé mà thôi.

Người mẹ bên cạnh bắt chuyện: “Bé con nhà anh thật đáng yêu, không sợ tiêm nhĩ. Đứa trẻ nhà chúng tôi nghe nói đi tiêm là phải gầy vò thật lâu mới đi được, nó ôm cửa không chịu đi.”

Kim Sân nhìn nhóc con đang cười đến không tim không phổi, chỉ gật nhẹ.

Ngay sau đó cô y tá gọi tên bọn họ, Kim Sân liền dẫn theo Chúc Chúc đi vào.

Trên mặt nhóc con vẫn còn mang theo nét phấn khích, bé tưởng rằng đi vào là sẽ có đồ ăn ngon. Bởi vì, vừa nãy trong miệng mỗi đứa bé đi ra giống như được ngậm kẹo, Chúc Chúc nhìn mà thèm vô cùng.

Sau khi đi vào, cô y tá nhìn thấy Chúc Chúc vui vẻ như thế cũng rất kinh ngạc. Sau đó cô ta mới vén tay áo bé lên.

Chúc Chúc nhanh chóng cảm thấy không được bình thường, bé nhìn thấy một chú xa lạ đang cầm cây kim.

Trong nháy mắt đó, Chúc Chúc giống con vịt bị đặt trên đất. Hai tay hai chân của bé cũng bắt đầu vung loạn xạ, bé liều mạng cầu cứu: “Ba ba! Ba ba!”

Kim Sân đi tới đề cánh tay nhỏ của bé xuống, để y tá thuận tiện tiêm.

Nhóc con bị chọc tức, nước mắt rơi tòm tòm. Trong miệng bé liên tục phát ra tiếng cục cục cục cục, khiến cô y tá bên cạnh nghe không hiểu một câu nào.

Nhưng Kim Sân lại nghe hiểu ——

Ba ba xấu lắm, ba ba không yêu con. Con không muốn nói chuyện với ba ba nữa, cũng không muốn đi cùng ba ba nữa đâu!

Từ thần tiên sinh: “...”

Cô y tá tiêm xong liền cho Chúc Chúc một viên kẹo. Chúc Chúc đau kệ đau, giận thì giận, nước mắt rơi đầy mặt vẫn nhận kẹo. Bé thờ phỉ phò nhét kẹo vào trong miệng!

Lúc đi ra, Chúc Chúc đi trước. Bé không thèm đợi ba ba, cũng không dắt tay ba ba. Bé giận, vung tay vung chân đặc biệt có khí lực.

Từ thần đại nhân đi theo đằng sau, thật sự cũng cảm thấy hơi không quen.

Lúc đầu còn tưởng một hồi sẽ hết. Kết quả, họ đã đến cổng nhà trẻ rồi mà Chúc Chúc vẫn còn giận. Bé không thèm quay đầu nhìn ba ba một cái, mà đi một mạch vào trong.

Từ thần đại nhân đứng ngoài nhà trẻ cũng không vui. Anh dẫn bé đi tiêm vắc xin là vì tốt cho bé, bé lại còn giận cơ đấy!

Từ thần đại nhân càng nghĩ càng không thoải mái. Anh buồn bực trong lòng nên vác khuôn mặt nặng nề đi về nhà.

Lúc Chúc Chúc vào tới phòng học, cũng là giờ giải lao luôn. Cả căn phòng toàn là tiếng ồn. Chúc Chúc về chỗ ngồi của mình, úp mặt lên bàn. Nước mắt bé rơi tòm tòm, ba ba không giúp bé mà còn giúp người khác bắt nạt bé.

Ba ba không còn tốt như trước đây nữa rồi. Trước kia, tối nào ba ba cũng kể chuyện công chúa cho bé hết. Ba ba nói bé là tiểu công chúa, còn hôn trán bé nữa. Bây giờ, ba ba không làm gì hết trơn.

Trước kia, ba ba sẽ ôm bé lên thật cao rồi nói thích bé nhất. Bây giờ, ba ba còn không thích ôm bé nữa.

Trước kia, ba ba rất hay cười. Bây giờ, ba ba không thèm cười luôn.

Những điều này, Chúc Chúc đều cho qua. Bởi vì mẹ đã đi đến một nơi rất xa không trở về nữa. Cho nên, mỗi ngày ba ba đều rất khó chịu, Chúc Chúc cũng rất khó chịu. Bé cũng nhớ mẹ mà. Nhưng bây giờ, ba ba còn giúp người khác bắt nạt bé.

Chúc Chúc càng nghĩ càng buồn, bé úp mặt trên bàn khóc ra tiếng.

“Em gái đừng cảm, sao em lại khóc? Là ai bắt nạt em?” Chúc Chúc nghe được một giọng nói quen thuộc.

Bé ngẩng đầu lên thì thấy anh tiểu anh hùng hôm qua.

Những bạn học khác cũng đang nhìn bé. Chúc Chúc thường mang theo vương niệm công chúa của mình đến trường. Mấy bạn học còn nhớ, nhà của bé là tòa lâu đài công chúa màu hồng. Nên lúc về nhà chúng đã tìm người lớn, nói chúng muốn có một lâu đài như vậy. Nhưng người lớn đều nói, chỉ công chúa mới có lâu đài. Cho nên, bọn trẻ càng thêm xác định có công chúa ở trong đó.

Giữa bọn trẻ không có bí mật. Cho nên, toàn bộ nhà trẻ đều biết nhà trẻ bọn chúng có một tiểu công chúa.

Bé có lâu đài màu hồng và vương niệm công chúa nữa.

“Em gái công chúa, vì sao cậu khóc vậy? Có người bắt nạt cậu hả?” Bọn trẻ cũng nhao nhao nói.

Không hỏi còn tốt. Chúng hỏi một câu, Chúc Chúc lại càng khóc lớn hơn. Bé ngắc ngứ nói: “Ba ba... Ba ba không... Không yêu tớ...”

Chúc Chúc vừa nói, vừa để lộ vết tiêm màu đỏ trên cánh tay. Bé khóc càng thương tâm: “Người ta... Đánh... Đánh tớ.”

Việc này khiến tiểu anh hùng Thừa Khiếu và một đám bạn nhỏ tức điên lên. Đây không phải tình tiết trong truyện cổ bé lọ lem ư?

Một bạn nhỏ trong đó nói: “Mẹ cậu đâu?” Nếu ba ba nó đánh nó, mẹ nó sẽ mắng ba ba nó ngay.

“Mẹ đi... đến nơi rất xa rồi.” Chúc Chúc ngắc ngứ nói.

Các bạn nhỏ ngẩn người. Chúng nhớ lại câu chuyện chúng đã từng nghe, công chúa trong chuyện cũng không có mẹ.

Chúng lập tức đau lòng thay em gái công chúa bị ba ba đánh này.

Thừa Khiếu càng đau lòng hơn. Em gái nhỏ rất đáng cảm mà, ba ba em ấy thật xấu, còn đánh em ấy nữa!

Thế là một ngày này, các thầy cô luôn cảm thấy bọn nhỏ có điểm gì đó lạ. Chúng cứ thì thì thào, mấy cái đầu nhỏ chụm lại không biết đang nói cái gì.

Giờ giải lao, có đứa bé đến kéo Chúc Chúc ra ngoài, nó kéo bé đến cạnh bồn hoa rồi lên lút nói ——

“Em gái công chúa, cậu có ông ngoại, bà ngoại hay ông nội, bà nội không?”

Trước kia, khi bọn chúng bị cha mẹ đánh thì chúng sẽ đi méc ông bà nội ngoại. Vừa rồi Chúc Chúc nói chuyện không rõ ràng, tất cả mọi người đều cho là bé bị ba ba đánh.

Chúc Chúc có ông bà nội, bé còn nhớ bọn họ rất đáng sợ. Chúc Chúc vội vàng lắc đầu: “Bọn họ... Không thích tớ...”

Ánh mắt mấy bạn nhỏ nhìn về phía Chúc Chúc càng thêm đồng tình. Mặc dù em gái công chúa có lâu đài, nhưng bé không có mẹ. Hơn nữa, bé còn không được ông bà yêu thương.

Mấy bạn nhỏ cũng hết cách. Một bạn nhỏ trong nhóm lấy dũng khí, nhỏ giọng nói: “Em gái công chúa, cậu về nhà hỏi ba ba cậu xem. Có phải ông ấy muốn tìm mẹ kể cho cậu không?”

Những bạn nhỏ khác rõ ràng không hiểu. Chúng nhìn về phía bạn nhỏ Tiểu Minh bình thường không hay nói chuyện.

Tiểu Minh thấy tất cả mọi người đều nhìn mình thì cúi đầu xuống. Cô bé ù rử nói: “Ba tớ đã tìm mẹ kể cho tớ...”

“Hả?” Giọng các bạn nhỏ đầy sột ruột. Mẹ kể trong truyện cổ tích đều rất xấu xa. Trong suy nghĩ các bé, tất cả mẹ kể đều là người xấu. Bà ta sẽ nhốt trẻ con vào phòng tối, còn không cho ăn cơm.

Bọn trẻ nhao nhao nói.

Tiểu Chúc Chúc cũng bị dọa cho phát sợ rồi.

Một bạn nhỏ có mẹ kể nói: “Bây giờ ba tớ đã có em trai. Cho nên, ông ấy không cần tớ nữa, liền đưa tớ đến ở với ông bà. Ông bà rất tốt với tớ.”

Thế là bọn trẻ im lặng ngồi trên bậc thang, nhớ tới ông bà của em gái công chúa cũng không thích em ấy.

Ôi, nhưng bây giờ phải làm sao đây?

Tiểu Thừa Khiếu đứng bên cạnh nghe các bạn nhỏ khác nói chuyện, nhưng cậu không hề nói gì. Lúc mọi người im lặng, cậu lại đứng dậy, chỉ huy đám trẻ nói: “Tớ có cách!”

Các bạn nhỏ ngẩng đầu, vui mừng hỏi: “Cách gì thế?”

“Ngày mai mấy đứa sẽ biết.” Thừa Khiếu nhìn từ trên cao nhìn xuống nói.

Lúc này, chuông vào học vang lên.

Mấy đứa vội vàng trở về phòng học, Thừa Khiếu tới gần tai Chúc Chúc, nhỏ giọng nói: “Chờ anh về nhà, anh sẽ nói chuyện này với ba ba anh. Đến lúc đó, em đến nhà anh ở nhé. Ba anh là người tốt, ông ấy rất tốt rất tốt với trẻ con. Anh chắc chắn ông ấy cũng sẽ đối tốt với em”

Chúc Chúc lắc đầu: “Em muốn ba ba...”

Lúc từ thần số hai đến đón con trai, thì nghe con trai mình líu lo không ngừng kể sự tình của em gái nhỏ cho anh ta nghe: “Cánh tay của em gái nhỏ bị đánh đến đỏ luôn, ba ba em ấy còn không tốt với em ấy nữa. Ba ba ơi, chúng ta nhận nuôi em ấy nhé. Em ấy sẽ sống chung với nhà mình. Sau đó ba liền có hai đứa con gọi ba là ba ba.”

Từ thần số hai rất đau đầu. Anh ta nhìn con mình, nói: “Thừa Khiếu, đó là con của người khác, chúng ta không thể tùy tiện ôm đi, biết chưa?”

Thừa Khiếu không phục. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu đầy vẻ chính nghĩa: “Nhưng ba ba em ấy không đối xử tốt với em ấy! Con phải bảo vệ em ấy mà! Chúng ta là đại anh hùng, phải bảo vệ em ấy chứ ạ!”

Từ thần số hai nhúc nhủ: “Tiểu nữ quý mà ba ba bảo con theo dõi sao rồi?”

“Nó... Hôm nay nó không hại ai cả ạ.” Thừa Khiếu nói.

Từ thần số hai: “...” Một số thời khắc anh ta luôn cảm thấy lúc ở bệnh viện mình đã ôm nhầm con.

Từ thần bên kia cũng gặp phải vấn đề lớn. Anh cúi đầu xuống, lặp lại những câu hỏi của Chúc Chúc: “Mẹ kế? Em trai? Con nghe ai nói?”

“Tiểu Minh... Tiểu Minh...” Khuôn mặt nhỏ của Chúc Chúc hơi đỏ, gấp đến độ muốn khóc rồi.

Kim Sân nhớ lại cái hôm bé sinh bệnh. Anh cảm thấy căng thẳng liền ngồi xổm xuống: “Nói từ từ thôi nào.”

Chúc Chúc vịn vịn ngón tay nhỏ, con mắt đỏ ngầu: “Ba ba Tiểu Minh... Có em trai, không cần Tiểu Minh nữa...”

Kim Sân đại khái cũng nghe hiểu một chút, nói: “Ba ba đâu có không cần con.”

“Thế nhưng...” Chúc Chúc lập tức khóc lên: “Ba cũng không nói yêu cục cưng mà...”

Trước kia ba ba thích nhất là nâng bé lên thật cao, sau đó nói: “Ba ba yêu cục cưng Chúc Chúc nhất!” “Đây là công chúa nhỏ nhà ai nih? Xinh quá đi mất!”

Sau hai năm lưu lạc, bé thật vất vả mới tìm được ba ba. Chúc Chúc vui muốn điên luôn, nhưng ba ba lại không yêu bé nữa.

Lúc nhóc con khóc, nước mắt chảy ào ào, nhìn qua rất khổ sở. Động tác lau nước mắt của từ thần đại nhân cũng nhẹ đi rất nhiều: “Việc đó... Vì ta quá bận, chứ không phải không yêu con nữa.”

Nhóc con khóc quá thương tâm, dường như anh chỉ nói nhiều một câu thôi đều sẽ tổn thương bé.

Chúc Chúc lau nước mắt, cẩn thận nhìn ba ba: “Thật... Thật ạ?”

Kim Sân thật bất đắc dĩ. Giờ phút này, sao anh có thể mở miệng nói đúng sự thật là không phải đây.

Anh gạt đầu.

“Nhưng ba để người ta đánh con mà...”

“Đó là tiêm vắc xin, tiêm vắc xin mới không bị bệnh nữa, mới có thể đi nhà trẻ.” Kim Sân nhẫn nại giải thích.

“Thế nhưng, nhưng mà...” Nhóc con nghĩ nghĩ: “Vậy ba ôm con lên cao...”

Kim Sân bất đắc dĩ bế bé, nâng lên cao. Sau đó, anh dựa theo yêu cầu của nhóc con, nói một câu không có chút biểu cảm nào ——

“Ta yêu... Cục cưng Chúc Chúc nhất.” Giọng anh cứng nhắc, giống như do người máy phát ra vậy, không hề có chút tình cảm nào.

Nhưng Chúc Chúc không hề ghét bỏ. Nhóc con vốn còn thút tha thút thít rút cuộc cũng cười lên. Trên mặt bé vẫn còn nước mắt, nhưng tiếng cười lanh lảnh lại vang khắp toàn bộ đại sảnh.

Kim Sân cũng nhếch khóe môi, anh cũng cảm nhận được niềm vui ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Bé mù chữ nhà tử thần

Cũng may, cục cưng Chúc Chúc không yêu cầu hôn mặt nhỏ của bé. Bởi vì ba ba tử thần cảm thấy, mình có thể ôm trẻ con loài người đã là cực hạn rồi.

Nhưng Kim Sân nhanh chóng hiểu rõ, câu yêu cục cưng Chúc Chúc nhất kia không phải là một câu nói mà thôi.

Chín giờ rưỡi tối, tử thần đại nhân theo thói quen chuẩn bị đi ngủ, thậm chí anh còn giao mấy nhiệm vụ cho bóng đen luôn rồi. Nhưng anh không chờ được giấc ngủ đến, mà lại chờ được tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ rất có quy luật, cóc cóc cóc cóc, cóc cóc cóc cóc, hình như là cùng một người gõ cửa, mang theo một loại cảm giác đáng yêu.

Tử thần đại nhân đen mặt đi mở cửa. Anh thấy nhóc con mặc áo ngủ khủng long đứng ngoài cửa, trong ngực nhóc con còn ôm một quyển sách.

Tử thần đại nhân mơ hồ cảm thấy huyết thái dương của mình đang giật lọi hại. Anh lạnh lùng mở miệng nói: “Con nên đi ngủ rồi.”

Nhóc con nhìn mình chăm chăm vào mũi chân, lộ ra đỉnh đầu có tóc mềm mại. Bé cố lấy dũng khí, ngẩng đầu. Âm sữa của bé còn kèm theo lo lắng: “Ba ba, bạn nhỏ khác đều sẽ...”

Bởi vì tuổi Chúc Chúc đã lớn nên vào thẳng lớp lá. Mấy bạn nhỏ lớp lá đều đã học qua lớp mầm, lớp chồi, nên đối với ghép vần, con số, tiếng Anh đều đã quen thuộc.

Chỉ có mình Chúc Chúc đi học là không biết cô giáo đang nói gì. Thậm chí bé còn không rõ mọi người đang nói gì, cả đầu mù mờ.

Cô giáo cũng ý thức được trình độ của Chúc Chúc không theo kịp tiết tấu lớp lá. Nhưng Chúc Chúc đến lớp lại tìm được bạn, còn có quan hệ rất tốt với mọi người. Mấy đứa trẻ lớp mầm đều mới hơn hai tuổi, Chúc Chúc lại lớn tuổi hơn nên chắc chắn sẽ thấy không quen. Cho nên cô giáo âm thầm bảo Chúc Chúc có gì thì về nhà hỏi ba ba.

Buổi tối đi ngủ Chúc Chúc mới nhớ tới lời cô giáo nói. Bé vội vàng ôm sách đi tìm ba ba.

Bé ngắc ngứ nói: “Ngày mai... Ngày mai cô giáo... Sẽ hỏi...”

Kim Sân phân vân. Anh nghĩ bình thường Chúc Chúc tự nói chuyện đã có vấn đề, ở trường chắc chắn lại hay kêu cạc cạc. Cho nên, bạn học nhất định sẽ cười bé là vịt con xấu xí.

Tử thần đại nhân tự tưởng tượng. Trẻ con loài người như Chúc Chúc sẽ tự tạo lưới quan hệ tại nhà trẻ, nhưng vẫn là nhóc đáng thương. Nói cho cùng, tử thần đại nhân cũng biết trẻ con loài người rất thích xa lánh đồng loại. Trong tưởng tượng của anh, Chúc Chúc nhất định sẽ bị bọn nó chê cười, xa lánh.

Chỉ mới nghĩ như vậy, đã khiến anh khó chịu trong lòng rồi.

Anh hoàn toàn không biết những đứa trẻ trong trường đã xác định ba ba của Chúc Chúc là một người xấu, nên chúng phải bảo vệ em gái công chúa đáng thương.

Tử thần đại nhân sửa sang lại quần áo một chút, mới bế nhóc con lên. Anh đi vào phòng sách bên cạnh ——

Nhóc con ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế bên cạnh ba ba. Sau đó, bé lật quyển sách giáo khoa xanh xanh đỏ đỏ ra.

Tuy tử thần tiên sinh chỉ làm người trong một thời gian ngắn, nhưng anh lại rất tinh thông các loại tri thức.

Kim Sân chỉ vào vài chữ cái to, giọng không cảm xúc: “Đại hội thể dục thể thao rừng rậm”

Ngón tay Chúc Chúc cũng chỉ theo, bí bô đọc theo: “Đại hội... Đại hội...”

“Đại hội —— thể dục —— thể thao —— rừng —— rậm”

Nhóc con nhìn ba ba rồi đọc theo: “Đại hội thể dục thể thao rừng rậm!”

Hai ngày này đều ở chung với người khác, bé không phải nghe cô giáo nói thì nghe bạn học nói. Tuy rằng lúc đi ngủ vào buổi tối bé sẽ trao đổi cạc cạc với con vịt đồ chơi ngủ bên cạnh. Nhưng trong hoàn cảnh này, lại thêm trước kia nhóc con vốn có biết nói chuyện. Cho nên, khả năng ngôn ngữ của bé từ từ về lại trình độ bình thường.

Tử thần ba ba nghe ra bé đã bắt đầu tiến bộ, không hiểu sao anh lại thấy vui mừng. Anh nhìn xuống dưới, là đề bài điền vào chỗ trống. Phía trên là một số loài vật, từ trái đến phải, sắp xếp thành hàng.

Nhóc con hăng hái chỉ vào các con vật: “Hô! Sư tử!”

Kim Sân nhìn khoảng trắng, rơi vào trầm tư. Câu hỏi dưới khoảng trắng không phải bảo bé điền tên con vật vào, mà hỏi bé có bao nhiêu con vật.

Tử thần đại nhân chưa từng có kinh nghiệm dạy học, mãi sau anh mới ý thức được nhóc con không biết đếm.

Đây là lượng công việc rất lớn, tử thần đại nhân có chút đau đầu: “Chúc Chúc, ta dạy con đếm nhé.”

“Cái gì là đếm ạ?”

Đối mặt với ánh mắt đơn thuần của bé mù chữ, tử thần tiên sinh cảm thấy vấn đề này rất khó giải thích.

Nhưng rất nhanh, anh đã có biện pháp.

Công việc của anh không chỉ thu linh thể loài người, mà còn thu cả ký ức. Ký ức của toàn bộ loài người gộp cả ký ức của anh hợp thành lịch sử.

Sở dĩ anh phạm phải sai lầm lớn như vậy mà vẫn có được năng lực của mình, có một phần nguyên nhân vì ba anh là thần, mà phần hơn là bởi anh khai thác app.

Từ thần tiên sinh mở điện thoại di động của mình, rồi mở app Từ thần ra. Anh bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc con số trong hồ sơ lịch sử.

Nhóc con vẫn ngoan ngoãn chờ ba ba. Bởi vì lúc ba ba bận rộn thì bé không được quấy rầy ba đâu.

Rất nhanh đã ra kết quả, từ thần tiên sinh thả một phần ký ức nguyên sơ của loài người ra.

Tiểu Chúc Chúc không hề cảm thấy kinh ngạc. Dưới cái nhìn của bé, cảnh này cũng giống như lúc bé xem tivi mà thôi.

Trong “TV”, một nhóm người đang thả cừu nhỏ. Bọn họ từ từ bắt đầu phân biệt số lượng cừu, sau đó đếm bằng ngón tay. Dần dần, biến thành thắt nút dây để ghi chép lại...

Mặc dù không có âm thanh, Chúc Chúc vẫn xem say sưa. Cái đầu nhỏ của bé còn gật gù, giống như nghe hiểu.

Đợi đến khi nhóc con xem hết lịch sử phát triển con số, từ thần tiên sinh cũng mặc kệ đối phương rốt cuộc có xem không hiểu, chậm rãi nói: “Đây chính là con số chúng ta phải học hôm nay.”

Nhóc con cái hiểu cái không gật đầu.

“Đọc theo ba ba, 123456789, 10.”

Nhóc con nhanh chóng đọc một lần.

Từ thần đại nhân nhớ lại lần đầu tiên mình học những chữ số này, thường dùng ngón tay để đếm.

“Con đếm đầu ngón tay của con xem.” Từ thần đại nhân nhìn ngón tay mập mạp của nhóc con rồi nói.

Nhóc con nhìn đầu ngón tay của mình, không hiểu ba ba đang nói cái gì.

Thế là, từ thần đại nhân nghiêm mặt, trình trọng đưa tay mình ra. Đốt ngón tay anh thon dài, đôi tay này từ trước đến nay đều dùng để thu linh thể, giọng của anh vẫn giống y như lúc thu linh thể loài người. Anh cúi đầu, tách từng ngón tay của mình, “Đây là 1, đây là 2, đây là 3...”

Nhóc con quả nhiên học theo. Bé học theo cách của ba ba, tay phải tách đầu ngón tay trái của mình: “Đây là 1, đây là 2...”

Từ thần đại nhân lại đổi tay, dùng tay trái chỉ ngón tay phải của mình: “Đây là 6, đây là 7, đây là 8...”

Nhóc con nhìn ba ba, tiếp tục học theo đếm đầu ngón tay của mình.

Sau khi làm thế hai, ba lần, nhóc con rốt cuộc cũng biết đếm. Tuy mới bé chỉ đếm tới mười, nhưng so với lúc trước đã tốt hơn nhiều rồi.

Ngay sau đó, ánh mắt Kim Sơn về lại để bài trong sách. Giọng anh rất nhu hòa: “Bây giờ chúng ta sẽ đếm những con vật nhỏ này.”

Ngón tay Chúc Chúc chỉ từng con: “1,2,3,4...”

Ai nói dạy trẻ con đọc sách rất khó? Quá đơn giản! Từ thần đại nhân đã có cảm giác tự hào. Anh lấy tay kéo kéo mấy sợi tóc vênh trên trán nhóc con.

Ba ba từ thần lại thấy hứng thú, bắt đầu nghiêm túc dạy tiếp. Nhóc con cầm bút, cũng học rất chăm chú. Nhưng viết chữ rất khó, chữ bé viết ra như gà bới, vụn và vụn vụn.

Thế là bàn tay lớn của từ thần tiên sinh cầm tay nhỏ của nhóc con, viết từng nét từng nét ——

“Đây là 1...”

Sau khi thả tay ra, Tiểu Chúc Chúc nghiêm túc ghé trên mặt bàn, cũng học viết.

Ngày hôm sau, tất cả bạn nhỏ trong lớp đều có thể lưu loát bắt đầu cộng hoặc trừ trong khoảng hai mươi. Còn Tiểu Chúc Chúc thì đặc biệt kiêu ngạo giơ tay, biểu diễn đếm ngón tay cho mọi người xem.

Cô giáo thật sự dở khóc dở cười, nói: “Chúc Chúc tiến bộ lắm nhé.”

Các bạn nhỏ khác cũng nhao nhao vỗ tay, em gái công chúa lợi hại thật. Hôm qua bé còn chưa biết đếm, hôm nay đã biết đếm rồi.

Sau giờ học, các bạn nhỏ liền kéo Chúc Chúc đến cạnh bồn hoa ngoài phòng học. Chúng vội vàng hỏi: “Em gái công chúa, hôm qua cậu có về hỏi không?” Là hỏi ba ba chuyện mẹ kế.

Hôm qua, chuyện đầu tiên bọn nhỏ về nhà là kể cho cha mẹ nghe câu chuyện của em gái công chúa. Câu trả lời cơ bản đều giống nhau ——

“Em ấy là công chúa, công chúa khi còn bé đều rất tội. Công chúa Bạch Tuyết còn bị mẹ kế ném vào rừng nữa.”

“Cho nên làm công chúa cũng không phải là chuyện dễ dàng. Con xem, con còn có cha mẹ yêu thương, nhưng đại đa số công chúa đều không có cha mẹ. Nếu có ba ba, ba ba cũng không yêu thương.”

Các bạn nhỏ chỉ cảm thấy cha mẹ không thương là việc khổ sở biết bao. Chúng càng thêm đau lòng cho em gái công chúa.

Thừa Khiếu cũng đang đứng giữa các bạn học. Hôm qua cậu đã nghĩ ra cách, nhưng ba ba lại không đáp ứng cậu. Việc này khiến cậu rất chán nản, thấy rất có lỗi với em gái nhỏ.

Tiểu Chúc Chúc nghe mọi người hỏi, bé vội vàng gật đầu rồi vui vẻ nói: “Ba ba... Yêu tớ lắm.”

Cục cựa Chúc Chúc thấy ba ba thật sự yêu bé, ba ba còn dạy bé đếm, còn thơm bé nữa.

Tiểu Minh chính là bạn nhỏ ở nhà bà nội ngày hôm qua. Cô bé nghe Chúc Chúc nói như vậy, nên cũng rất mừng: “Vậy thì tốt quá...”

Bọn chúng liền nghĩ đến chuyện ba ba Tiểu Minh không cần cô bé nữa, thế là mấy bạn nhỏ lại ngồi xuống cạnh bồn hoa. Tiểu Chúc Chúc đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, bé lấy vương niệm công chúa sáng lấp lánh của mình xuống, đội lên đầu Tiểu Minh: “Cho cậu...”

Trong nhà Tiểu Chúc Chúc có rất nhiều vương niệm công chúa kiểu dáng khác nhau, mỗi sáng bé đều phải đội một cái. Sau khi từ trần ba ba thấy được, lại cho rằng nó quá nặng. Nhóc con sợ ba ba không cho bé đội nữa đã mau miệng nói, không nặng, không nặng ạ!

Bé là công chúa, cho nên nhất định phải đội vương niệm nha.

Trẻ con đều thích đồ đẹp, hương chi là vương niệm công chúa sáng lấp lánh. Tiểu Minh sờ lên vương niệm, hai mắt cô bé đều sáng lên.

Những bạn nhỏ khác vội vàng nói: “Tớ có thể đội một lúc không?”

Thế là các bạn nhỏ đều đội một lúc. Cuối cùng, chúng còn đưa nó lại cho công chúa Tiểu Chúc Chúc. Nhưng Chúc Chúc vẫn đội vương niệm lên cho Tiểu Minh.

Tiểu Chúc Chúc nghĩ, hôm nay bé không phải là công chúa cũng không sao hết, bởi vì bé vẫn còn ba ba yêu bé.

Thừa Khiếu ở bên cạnh sờ lên lưỡi hái nhỏ, nhiệt huyết sôi trào trong lòng cậu. Em gái công chúa thật đáng yêu quá! Cậu muốn bảo vệ em gái công chúa!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Xe lắc nhà tử thần

Thật ra, cô giáo đã chú ý tới vương niệm công chúa vốn thuộc về tiểu công chúa Chúc Chúc, nhưng đang đội trên đầu đứa trẻ khác rồi.

Nhưng cô ta cũng không nói gì. Ở phương diện đồ vật ngoài thân này, nếu đứa trẻ đó đã đội lên đầu vậy chắc chắn mọi người đều nhìn thấy, nên không tồn tại tình huống cảm trộm. Ở phương diện khác, mặc dù cô giáo biết ba ba đơn thân của Chúc Chúc có thể là nhân vật ghê gớm gì đó. Nhưng trong tiềm thức, cô ta vẫn cảm thấy loại đồ trang sức sáng lấp lánh đội trên đầu trẻ con này, chỉ mấy chục đồng.

Buổi tối, cô ta nhận được điện thoại của phụ huynh Hoa Tiểu Minh.

Hoàn cảnh nhà Hoa Tiểu Minh có hơi đặc biệt. Cô bé được ông bà nội nuôi, nhưng họ cũng chưa phải quá giả. Cặp vợ chồng hiện nay mới năm mươi mấy tuổi, họ còn điều hành công ty niêm yết.

Bên kia, bà nội Tiểu Minh lễ độ nói chuyện Tiểu Minh mang vương niệm về.

Thật ra, ban đầu không có vấn đề gì. Dù sao giữa các bạn nhỏ có tặng quà qua lại cũng không phải việc gì lớn. Trái lại, như thế còn khiến người lớn cảm thấy rất đáng yêu.

Cho nên, sau khi Tiểu Minh về nhà liên tục nhấn mạnh: “Đó là công chúa thật đấy ạ! Là công chúa ở trong một tòa lâu đài!”

Bà nội Tiểu Minh cũng không coi là chuyện gì to tát. Dù sao, hiện tại ra ngoài hỏi mười cô bé thì có đến chín đứa đều là tiểu công chúa.

Buổi tối, lúc Tiểu Minh đi ngủ, bà nội lấy vương niệm công chúa xuống thì mới phát hiện. Chiếc vương niệm nhỏ này nhìn qua không to lắm nhưng lại rất nặng. Kim cương bên trên còn sáng lấp lánh. Theo lý, trang sức trên đầu trẻ con không nên nặng như vậy.

Bà nội Tiểu Minh cũng có không ít đồ trang sức, nên bà ta nhìn nhiều thêm mấy lần. Bà ta luôn có cảm giác kỳ lạ, mới vội vàng chạy đi tìm chồng mình. Chồng bà ta lúc còn trẻ, có một khoảng thời gian làm việc ở tiệm châu báu.

Kết quả, ông nội Tiểu Minh đeo kính mắt lên xem xét một hồi mới biết, thứ này lại là kim cương thật.

Hai vợ chồng đều kinh hãi, liền vội vàng hỏi Tiểu Minh chuyện này là thế nào. Bấy giờ mới biết đúng là có bạn nhỏ đội lên đầu cho cô bé thật, nhưng Tiểu Minh cũng không biết số điện thoại của bạn nhỏ cho cô bé vương niệm công chúa. Hai vợ chồng càng nghĩ càng thấy không yên lòng, họ khẩn trương gọi cho cô giáo.

Dù sao, giá trị của thứ này không ai nói rõ được. Đứa bé không hiểu chuyện mới tiện tay tặng đi. Nhưng để người lớn phát hiện, khẳng định sẽ khác.

Có tiền đi nữa cũng không thể tiện tay tặng đồ quý giá như vậy cho người ta.

Cô giáo đã gặp nhiều kẻ có tiền, nhưng không ngờ vương niệm công chúa Chúc Chúc đội lại là thật. Cô ta nhớ lại, hình như mỗi ngày Chúc Chúc đều đội một cái vương niệm khác nhau. Nhất thời, cô ta cũng không biết nên nói cái gì. Cô ta đang choáng váng, nhưng vẫn nói lại với họ là cô ta sẽ liên hệ với phụ huynh của Chúc Chúc ngay.

Thế là, ba ba tử thần đang một bút một nét dạy nhóc con viết chữ, thì nhận được tin nhắn.

“Ba ba Chúc Chúc, chào anh, rất xin lỗi vì muộn thế này còn quấy rầy anh. Anh đã ngủ chưa ạ?.”

Ba ba tử thần rất không vui: “Mấy cô giao nhiều bài tập như vậy, tôi cũng muốn đi ngủ lắm rồi.”

Từ khi về nhà, nhóc con đã lôi kéo anh, miệng cục cục cục cục nói bé phải làm bài tập.

Cô giáo đọc tin nhắn lại càng lúng túng, nhưng chính sự thì vẫn phải nói: “Chuyện là như thế này, Chúc Chúc có tặng Hoa Tiểu Minh một món trang sức, là vương niệm công chúa mà Chúc Chúc đội mỗi ngày. Ông bà nội Hoa Tiểu Minh nói nó quá quý giá, đứa bé nhất định không biết giá trị của nó, nên mới nói ngày mai đến trường sẽ trả lại cho Chúc Chúc.”

Ba ba tử thần rõ ràng cũng không biết đến nỗi khổ nhân gian: “Đã tặng rồi sao còn trả lại?”

Cô giáo: “...” Tiểu tiên như nước. Thôi quên đi, cô ta không thèm nói nữa.

“Ba ba, ba ba, ba nhìn này!” Lúc này, Chúc Chúc tự mình vẽ một bức tranh, “Đây là ba ba, đây là mẹ, đây là con.”

Ba ba tử thần nhìn một nhà ba người hòa thuận vui vẻ này, lại nghĩ đến đôi vợ chồng kia. Đường như bọn họ đang sống rất tốt.

Ngày hôm sau, từ thần đại nhân đưa Chúc Chúc đến trường. Lúc trở về, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đi đến một nơi xa lạ.

Hai phòng ngủ một phòng khách đơn giản. Trong phòng khách bày đầy bàn vẽ, bên cạnh còn có đàn dương cầm.

Tình cảm đôi vợ chồng rất tốt, một người đọc sách, một người vẽ tranh. Hai người thỉnh thoảng cãi nhau ầm ĩ, rất là vui vẻ.

Kim Sân đi một vòng trong phòng. Nơi này rất nhỏ, nhỏ hơn nhà bọn họ. Nhưng nơi này rất tốt, rất ấm áp.

Căn phòng này vốn là của tiểu công chúa, bây giờ đã thành phòng sách, sách chất thành đống. Kim Sân phát tay, một tia sáng màu đen hiện lên, những cảnh tượng trước đây xuất hiện dồn dập trước mắt anh.

Trong nhà lộn xộn, không hề sạch sẽ gọn gàng như bây giờ. Nó hoàn toàn cho thấy cảnh một người cha tự mình nuôi con.

Ba ba từ thần nhủ mày. Thành thật mà nói, anh vẫn cho rằng trước kia nhóc con sống rất tốt.

Bây giờ, nơi những cuốn sách được sắp xếp gọn gàng, có một chiếc xe lắc trẻ con màu hồng được đặt ở đó.

Nhóc con đang ngồi trên xe lắc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn ngọt ngào hơn bây giờ đôi chút. Bé cười hi hi ha ha gọi: “Ba ba, ba ba! Mau nhìn con nè!”

Đợi đến khi người đàn ông nhìn qua, nhóc con lập tức trượt ra. Người đàn ông tiều tụy kia bế bé khỏi xe lắc, “Cục cưng giỏi quá! Ba ba yêu cục cưng nhất!”

Người đàn ông vừa nói vừa lật một quả bơ: “Đây là gì nhỉ?”

“Quả bơ ạ!” Nhóc con hưng phấn kêu lên: “Cái này... Mẹ bạn kia cũng cho bạn ấy ăn cái này ạ.”

Ba ba từ thần có thể nghe hiểu. Bé nói là mẹ đứa bé trên TV cũng cho đứa bé ấy ăn quả này.

Bây giờ người đàn ông có điện thoại.

Đầu kia là bác sĩ, họ nói tình hình của mẹ Chúc Chúc đang chuyển biến xấu.

Thế là, ba ba từ thần liền thấy ba Chúc Chúc còn chưa kịp cho Chúc Chúc ăn bơ đã bế bé lên, vội vàng ra ngoài.

Từ thần ba ba ở lại phòng, đây là phòng ký ức.

Anh phát tay, những ký ức này liền biến mất, trả lại sự sống chân thực hiện tại.

Đôi vợ chồng kia đang trải qua một cuộc sống yên bình, mỹ mãn. Trong phòng không còn lưu lại chút vết tích tồn tại nào của đứa bé.

Kim Sân quay người rời khỏi nơi này.

Anh không hề nghe thấy, sau khi anh đi, ba Chúc Chúc đột nhiên mở miệng nói: “Luôn cảm thấy trong nhà thiếu một cái gì đó, lạ thật.”

Mẹ Chúc Chúc để sách xuống, ngồi sát lại. Cô ấy nhủ mày nói: “Em cũng luôn có cảm giác này. Dường như em đã mơ một giấc mơ, rồi đột nhiên tỉnh giấc, thì không còn nhớ trong mơ đã từng phát sinh chuyện gì nữa.”

Ba ba từ thần đang đi trên đường thì bỗng nhiên nhìn thấy một cái siêu thị lớn đang giảm giá ở cách đó không xa, có bày ở phía ngoài một chiếc xe lắc trẻ em màu hồng.

Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đi đến rồi mua một chiếc. Lúc anh xách theo cái xe lắc màu hồng trở về, thì thấy thần số hai đứng ở giao lộ kế tiếp.

Kim Sân vẫn xách chiếc xe lắc trẻ con màu hồng trên tay, đi ngang qua từ thần số hai nhưng không hề liếc nhìn anh ta.

Từ thần số hai tức đến nghiến răng, anh ta lên tiếng châm chọc: “Kim tiên sinh gần đây sống rất tốt ấy nhỉ.”

Kim Sân nghe được câu này mới quay đầu nhìn từ thần số hai. Trong mắt anh không có một gợn sóng, tựa như muốn nói có việc thì nói, không việc thì xéo.

Nhất thời, từ thần số hai cũng không biết nên nói gì, thế là Kim Sân liền đi.

Từ thần số hai tức muốn nổ phôi, con trai anh ta! Nhất định phải giết cái bug nhỏ kia!

Buổi chiều, lúc nhà trẻ tan học, từ thần số hai đón được con trai bảo bối của mình. Anh ta còn chưa mở miệng nói gì thì con trai bảo bối đã nói trước: “Ba ba, ba ba, về sau con sẽ làm kỵ sĩ cho em gái công chúa đó!”

Con trai bảo bối vừa nói vừa lôi cái lưỡi hái nhỏ của mình ra, giống như đó là một thanh vũ khí của kỵ sĩ, nó tồn tại để bảo vệ công chúa.

Từ thần số hai có hơi hối hận. Lúc trước, khi con trai anh ta phát hiện anh ta có năng lực đặc biệt đã hưng phấn ôm lấy anh ta nói: “Ba ba thật lợi hại! Ba ba có phải đi đánh người xấu không ạ? Ba ba thật sự là đại anh hùng, sau này con cũng muốn làm một đại anh hùng!”

Lúc ấy anh ta không nên gạt đầu, mà phải lắc đầu rồi nói thẳng là. Ba ba vì muốn thăng cấp mà có thể không từ thủ đoạn, sẽ không làm anh hùng.

Con người, có thể dối trá nhưng không được hư vinh. Nếu lúc ấy anh ta không tham luyện chút hư vinh đó, thì hiện tại sao lại đến mức này chứ!

Từ thần số hai tức ngực nói: “Thờ Khiếu, con có nhớ ba ba cho con đến nhà trẻ để làm gì hay không đó?”

Hồ Thờ Khiếu vỗ ngực nhỏ: “Nhớ, nhớ chứ ạ. Con phải bảo vệ các bạn nhỏ ở nhà trẻ. Mỗi ngày con đều bảo vệ mấy bạn ấy mà!”

“Về sau, ba ba phụ trách bảo vệ người lớn, con phụ trách bảo vệ trẻ nhỏ! Con còn muốn làm kỵ sĩ cho em gái công chúa nữa!” Lời này của Hồ Thờ Khiếu có thể nói là quá khi phách rồi!

Từ thần số hai càng thêm tức ngực: “...”

Hai con là chính sách tốt, tôi muốn hai con.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Con trai ngốc nhà tử thần

Ba ba tử thần đến trường học hơi trễ, thường là lúc những phụ huynh khác đều đã rời đi. Vì anh không thích xếp hàng đón con, cũng không thích cảm giác đứng chung một chỗ với loài người.

Cho nên, mỗi lần anh đều đến đón Chúc Chúc muộn mười lăm phút.

Cửa nhà trẻ là cửa sắt, trước kia thì là cửa thủy tinh để trẻ và phụ huynh có thể nhìn thấy nhau. Nhưng về sau, có một nhà trẻ trong khu xảy ra chuyện. Vào giờ tan học, có đứa bé vì chạy quá nhanh mà không chú ý tới cửa kính nên đụng trúng.

Tuy rằng cửa thủy tinh của nhà trẻ bọn họ có dán vài thứ bên trên, nhưng vẫn sợ ngộ nhỡ. Thế nên, họ đã thay cửa thủy tinh thành cửa sắt. Giờ tan học, bọn nhỏ ồn ào đứng trong cửa sắt, vờn cổ nhìn ra cánh cửa duy nhất. Nhưng trên thực tế, chúng chỉ có thể nhìn thấy cô giáo chứ không nhìn được tình hình ngoài. Mà bên ngoài, họ cũng không nhìn được bên trong.

Các bạn nhỏ đứng hàng đầu đang vây quanh Chúc Chúc ——

Một cô bé trong nhóm có chút lo lắng nói: “Em gái công chúa, hôm nay ba ba cậu có đến sớm không?”

Tiểu Chúc Chúc nghĩ nghĩ, nói: “Chắc là không đến sớm đâu. Vì ba ba tớ bận lắm.”

“Vậy vì sao ông ấy không cho chú lái xe hay đi nấu cơm đến đón cậu về?”

“Không có chú lái xe, cũng không có đi nấu cơm mà.” Chúc Chúc nói.

Trong nhà các bạn nhỏ học ở nhà trẻ này đều có lái xe hoặc bà vú. Thỉnh thoảng, khi cha mẹ không có thời gian thì chú hoặc bà vú sẽ đến đón.

Đám trẻ không dính khói lửa trần gian cảm thấy thật kỳ quái: “Vậy ai nấu cơm ở nhà chứ?” Cha mẹ bọn chúng đều chưa từng nấu cơm. Cho nên ở nhà bọn chúng đều có một di chuyên nấu cơm đến nấu.

Chúc Chúc nghĩ nghĩ, bây giờ năng lực biểu đạt của bé đã rất lợi hại rồi. Thế là bé nhỏ giọng nói: “Vậy tớ sẽ nói cho các cậu biết một bí mật, các cậu không được nói cho người khác biết nhé.”

Bao gồm cả Thừa Khiếu, tất cả bạn nhỏ đều tập trung lại, làm thành một vòng tròn.

Tất cả chúng nó vừa hiếu kỳ vừa phấn khích. Trẻ con luôn có hứng thú với bí mật nhất.

Chúc Chúc nhỏ giọng nói: “Nhà tớ có rất nhiều chú Quý.”

Bọn trẻ đều mờ to hai mắt, chúng kinh ngạc nhìn Chúc Chúc.

“Chú Quý biết làm cơm, biết lái xe, còn biết bện tóc cho tớ nữa. Nhưng không thể cho những người khác biết, bởi vì những người đó sẽ sợ chú Quý đấy.”

Bọn trẻ ngoài choáng váng ra thì chúng còn thấy thật lợi hại. Em gái công chúa ở lâu đài màu hồng, còn có chú Quý nấu cơm, bện tóc cho bé nữa.

Đám trẻ con đều nhìn lên tóc Chúc Chúc, tóc bé được bện rất đẹp.

“Vậy... Vậy bọn tớ có thể đến nhà cậu nhìn thử được không?” Một cô bé trong đó hết sức hâm mộ nói.

Mấy đứa trẻ khác cũng vội vàng gật đầu.

Thừa Khiếu tỏ vẻ rất nghiêm túc, cậu kéo tay Chúc Chúc nói: “Anh cũng muốn đi!” Cậu phải nhanh đến đó xem những con quý kia có làm hại con người hay không.

“Được rồi, được rồi!”

Lúc này, cô giáo bắt đầu kêu tên từng bạn. Những bạn nhỏ được gọi tên vẫn không nỡ tạm biệt mọi người.

Ba ba Thừa Khiếu đến đứng giờ, lễ độ gật đầu với cô giáo. Nhìn qua anh ta cũng đẹp trai lại có vẻ nghiêm túc, khiến cô giáo đỏ bừng mặt. Cô ta quay đầu, dịu dàng gọi: “Hò Thừa Khiếu, ba ba con tới đón con kia.”

Thừa Khiếu nhìn em gái Chúc Chúc, rồi nói với cô giáo: “Con muốn đi nhà vệ sinh, cô nói ba ba con chờ con một lát ạ.”

Từ thần số hai đặc biệt không vui. Anh ta bị Kim Sơn xách xe lắc màu hồng chọc giận, hiện tại đã đầy một bụng tức rồi. Thế là ba phút sau, anh ta nói với cô giáo: “Cô gọi Hò Thừa Khiếu ra đây đi, nói là ba ba nó sắp bị nhân vật phản diện đánh chết rồi, mau ra cứu người.”

Thế là Hò Thừa Khiếu đành đi ra. Cậu phát biểu mục tiêu của mình là phải bảo vệ tất cả các bạn nhỏ một cách rất khí phách.

Từ thần số hai nói giận rồi, lòng nghĩ sẽ luyện tài khoản phụ* này, nhưng trên mặt lại mang theo ý cười. Anh ta nói với con trai ngốc nhà mình: “Vậy Thừa Khiếu chúng ta phải học cho thật giỏi mới được, còn nhớ xí nữa về phải nói thế nào với mẹ không?”

(*Tiểu hào小号: Thuật ngữ mạng, trong game online, ngoài tài khoản chính người chơi sẽ tạo thêm một tài khoản phụ, tài khoản này thường là cấp thấp chỉ dùng để phụ trợ.)

Hồ Thừa Khiếu gật đầu thật mạnh: “Nhớ ạ, nhớ ạ. Không được nói với mẹ đã đổi trường ạ. Ba ba, con tan học, con đi với ba, mẹ nhiều chuyện lắm, nếu mẹ biết chuyện của chúng ta, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên chúng ta phải cùng nhau bảo vệ mẹ ạ!”

Từ thần số hai: “...” Lần này nói không sai.

Hồ Thừa Khiếu đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, cậu ôm chân ba ba anh hùng: “Ba ba, ba ba, con nói cho ba biết một chuyện, con yêu ba lắm!”

Từ thần số hai hơi mất tự nhiên, nhưng thực tế lại không giấu được vẻ ngỡ ngàng trong mắt: “Là con trai, đừng cả ngày nói những thứ này.”

Hồ Thừa Khiếu ồ một tiếng, không coi là chuyện đáng kể. Cậu thấy bài tập về nhà đã làm xong, thế là rất đúng đắn nói: “Ba ba, tuần này con đến nhà em gái công chúa chơi được không ạ?”

“Tuần này không được đâu, mẹ con còn muốn dẫn con đi học vẽ. Học cho tốt biết chưa? Mẹ con kiếm tiền cũng không dễ dàng.”

Hồ Thừa Khiếu buồn lắm, cậu muốn đến nhà em gái công chúa. Nhưng mẹ là người bình thường, không thể để mẹ biết chuyện nguy hiểm như mỗi ngày cậu đều phải tiếp xúc với quý được.

Trên thực tế, hiện tại em gái công chúa của cậu cũng không dễ chịu gì. Chúc Chúc chờ lại chờ, rốt cuộc cũng chờ đến khi cô giáo gọi tên của bé. Đôi mắt Chúc Chúc lập tức sáng lên. Bé giống y hệt con, hăng hái xông ra ngoài. Bé mở rộng cánh tay nhỏ, ôm lấy ba ba trẻ tuổi chuẩn xác không sai tí nào——

Nhóc con bị bỏ nói: “Ba ba, ba ba, hôm nay con rất nhớ ba đó!”

“Ba ba! Ba ba! Hôm nay con được cô giáo khen nữa!”

Kim Sơn cúi đầu xuống, liền thấy ánh mắt quẩn quýt của nhóc con. Đôi mắt long lanh của bé nhìn anh, như thể anh chính là người mà bé tin cậy nhất vậy.

Ba ba từ thần số hai, anh lại nhớ tới cảnh tượng hôm qua mình đã thấy. Rồi anh làm theo cánh đó, bé bé nâng lên cao: “... Ừ.”

Khóc miêng của ba ba từ thần giật giật. Chắc anh không cần nói lời thoại đó ra đâu.

Anh không thả bé xuống, mà tiếp tục ôm bé bước đi.

Chúc Chúc vuốt vuốt tóc mình, nói: “Hôm nay Tiểu Minh muốn trả vương niệm công chúa cho con, nhưng con không nhận.”

“Bạn ấy nói cha mẹ không thích bạn ấy. Tuy mẹ con đã đi xa, nhưng con có ba ba mà... Ba ba, con rất yêu rất yêu ba đó...”

“Ba ba, chờ con lớn, con sẽ đi kiếm tiền, ba không phải khổ cực như thế này nữa.”

Hôm nay cô giáo dạy rất nhiều thứ, trong đó quan trọng nhất chính là cha mẹ là người yêu cực cưng nhất trên đời. Cho nên, bài tập về nhà hôm nay, cô giáo nói mọi người về nhà phải nói với cha mẹ là con yêu cha mẹ.

Mặc dù các cô giáo ở nhà trẻ cảm thấy đám phụ huynh thô hào* này kiếm tiền không vất vả như giáo viên bọn cô, nhưng vẫn kính nghiệp nói với các bạn nhỏ. Cha mẹ mấy em kiếm tiền nuôi mấy em vô cùng vất vả.

(*Thô hào: địa chủ, phú hào có quyền thế ở một địa phương.)

Kim Sơn ngây người. Khuôn mặt vốn nghiêm túc của anh đã nhu hòa hơn, loại cảm giác này thật sự quá đặc biệt. Anh lấy lại tinh thần, nhủ thầm. Lúc này anh mới ý thức được rằng, anh không phải ba ba bé. Anh nuôi bé chỉ để bù vào bug của hệ thống Từ thần. Mà trẻ con loài người này, bé đã định trước sẽ sống không quá tám tuổi.

Rõ ràng là việc đã xác định, rõ ràng là ngay từ đầu đã tiếp nhận thiết lập. Nhưng vào lúc này, vị từ thần đã nhìn quen sinh lí từ biệt lại thấy lòng mình chưa xót.

Đời người, từ khoảnh khắc được sinh ra là đã quyết định phải tiếp nhận một đời về sau. Bởi vì khoảnh khắc ra đời ấy, tất cả lưới quan hệ đã bắt đầu thành lập. Các lưới quan hệ hỗ trợ lẫn nhau, ảnh hưởng đến cả cuộc đời.

Anh khai thác app Từ thần, là dựa vào lưới quan hệ để tính toán từ vong.

Kim Sơn để nhóc con xuống. Anh đi đằng sau, nhìn nhóc con đang đi đằng phía trước. Bên cạnh cũng có những đứa trẻ khác, lớn hơn Chúc Chúc vài tuổi, chúng vừa chạy nhao nhao vừa cười vui vẻ.

Kim Sơn nhìn một đứa bé, chín tuổi lẻ ba tháng.

Con của anh sống không đến tuổi ấy.

Nhóc con chạy bình bịch phía trước. Thình thoảng, bé sẽ quay đầu lại nhìn ba ba. Bé đứng chống nạnh, phần khời gọi anh——

“Ba ba, ba ba, ba đi nhanh lên!”

“Ba ba, ba ba, chúng ta nhanh về nhà ăn cơm thôi!”

Kim Sơn nhìn nhóc con hoạt bát như thế, thì bỗng nhiên anh nghĩ đến một cảnh tượng. Nhóc con an tĩnh ngủ thiếp đi, giống tất cả những đứa trẻ khác. Bé sẽ không còn mở mắt, sẽ không còn gọi ba ba, sẽ không còn ôm đầu của áo ngủ khủng long nói với anh, ba ba, ba ba, ba dẫn con đi trượt thang nhé!

Anh cảm nhận được một trận co rút đau đớn ẩn sâu trong nội tâm.

Kim Sơn bước chậm lại. Anh cắn răng nói với mình, anh sẽ không can thiệp vào chuyện tuổi thọ của loài người.

Đứa bé này, cho dù lần này không có lỗi của hệ thống, thì bé cũng đã định trước sẽ sống không quá tám tuổi.

Chúc Chúc thấy ba ba đã rút lại phía sau thật xa, thế là bé quay lại dắt tay ba ba: “Ba ba, hôm nay ba đi chậm quá. Con dắt ba đi nhé.”

Kim Sơn cúi đầu xuống. Anh nhìn vào đôi mắt trong veo sạch sẽ của nhóc con, rồi dễ dàng tránh bàn tay nhỏ ấy của bé. Sau đó, anh bước nhanh về phía trước một cách vô tình.

Từ lúc bắt đầu anh đã làm sai một chuyện.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Từ thân số hai: Bây giờ mới ý thức được thì cũng quá muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tài xế nhỏ nhà tử thần

Ba ba tử thần chân dài nên đi rất nhanh. Lúc đầu, nhóc con đi theo sau còn rất háng hái, giống như đang chơi trò chạy rồi đuổi theo vậy. Nhưng chỉ được một lúc, bé đã hết hơi không đi nổi nữa. Bé đứng chống nạnh, thở hắt hà hắt hắt.

Bàn thân Chúc Chúc đang mặc rất dày, bé hết chạy lại nhảy nên rất nóng. Nhóc con cũng không có khái niệm gì, bé chỉ thở hắt hắt một lúc thuận khí rồi ngồi xuống bồn hoa bên cạnh, còn ra vẻ đầm ấm chân: “Mệt quá nha.”

Ba ba tử thần đi phía trước, tâm tình thật sự quá phức tạp. Anh ý thức được một vấn đề, anh vẫn cho rằng mình không bỏ bất kig cảm tình gì. Nhưng trên thực tế, thì không phải vậy.

Hai chữ “Ba ba” này, dường như được trao cho ý nghĩa thiêng liêng.

Anh bị gọi quá nhiều lần, nên bản năng đã bắt đầu cảm thấy đây là con gái của mình. Anh cũng đã bắt đầu cho rằng chăm sóc nhóc con là trách nhiệm của anh.

Thậm chí lúc nhìn những trẻ con loài người khác, anh sẽ liên tưởng đến nhóc con nhà mình.

Kim Sân mãi sau mới phát hiện. Trước kia, lúc anh đi trong đám người sẽ luôn không có cảm giác gì. Anh sẽ không chú ý xem ven đường có ai không, là người trưởng thành hay là trẻ con loài người. Anh cũng sẽ không chú ý xem cửa hàng bên đường đang bán thứ gì? Có đứa bé nào vây quanh đó không? Bọn nó vây quanh đó để nhìn cái gì. Trước kia, anh cũng chẳng để ý xem cô gái nhỏ có thích công chúa không.

Mà bây giờ, anh không chỉ chú ý tới những điều này. Lúc những đứa trẻ loài người gọi ba ba, anh sẽ nghĩ đến trẻ con loài người nhà mình gọi mình. Lúc bọn nó khóc, anh sẽ nghĩ đến trẻ con loài người ngoan ngoãn nhà mình. Lúc những cô bé khác đang tranh cãi nói mình là tiểu công chúa, anh cũng sẽ nghĩ tới nhóc con mỗi ngày đều lú lo không ngừng vì cảm thấy mình là công chúa.

Mặc kệ thế nào, anh cũng ý thức được, ý thức được bây giờ mình đang phạm sai lầm.

Rõ ràng đó không phải con của anh, cũng không phải trách nhiệm của anh. Anh chăm sóc bé không phải vì để bé được vui vẻ, cũng không phải vì nhận được câu ba ba tốt nhất kia. Anh chỉ cần nuôi bé đến năm tám tuổi, chỉ thế mà thôi.

Tử thần tiên sinh trầm ngâm, tựa như đang giặt chính mình. Anh đi rất nhanh, nhóc con lại không thể nhìn thấy vẻ mặt này. Bé vẫn háng hái gọi ba ba.

Anh không đáp lại!

Sau đó, anh không nghe tiếng nhóc con gọi nữa. Kim Sân quay đầu, thì thấy nhóc con đang ngồi trên bồn hoa. Nhìn bé có vẻ đang rất nóng, bé tháo cặp sách nhỏ xuống đặt ở bên cạnh. Sau đó, bé lại cởi áo khoác ngoài, tay nhỏ lau mồ hôi trên mặt rồi gọi anh ——

“Ba ba! Ôm!”

“Không ôm!” Giờ phút này, Kim Sân đã nhận ra mình không nên quá cưng chiều trẻ con loài người nữa.

Ánh mắt Kim Sân dừng trên áo khoác nhóc con vừa cởi ra. Bé chỉ mặc một chiếc váy công chúa màu trắng bên trong, để trần cánh tay nhỏ. Tử thần đại nhân nhú mày rồi đi nhanh tới.

Tiểu Chúc Chúc tưởng ba ba muốn ôm bé, nên bé vươn tay muốn ôm.

Kết quả, tử thần đại nhân chỉ cau mày cầm áo khoác lên, rồi mặc vào cho bé. Anh cúi kinh nói: “Ba ba đã nói con thế nào? Nóng cũng không được cởi áo khoác! Nghỉ một lát sẽ mát lại thôi.”

Đứa bé lúc nóng lúc lạnh, dễ bị cảm mạo nóng sốt.

Tiểu Chúc Chúc ồ một tiếng, sau đó nói: “Con quên mất ạ. Ba ba, ba ba, ôm!”

Tiểu Chúc Chúc cố chấp đưa cánh tay ra, Kim tiên sinh cao lớn nhìn bé. Anh nghiêm mặt, nhắm mắt từ chối: “Không ôm.”

Tử thần tiên sinh cao lớn tự xách cặp sách đặt bên cạnh lên, nói: “Tự đi.”

Tiểu Chúc Chúc nghĩ nghĩ. Mặc dù bé không rõ vì sao ba ba không ôm mình, nhưng bé vẫn hấp tấp đi theo.

Cách đó không xa, Hoa Tiểu Minh được ông bà dắt đến trường tìm em gái công chúa thì thấy ngay cảnh này, trong mắt nhóc con đều là nước mắt.

Em gái công chúa thật quá đáng thương, ba ba cậu ấy thật xấu xa...

Khi còn bé, bạn nhỏ Hoa Tiểu Minh cũng rất yêu cha mẹ. Nhưng về sau, mẹ đi cùng người khác, ba cũng có một ngôi nhà khác. Cô bé đi tìm ba ba, muốn nói chuyện với ba ba. Nhưng ba ba không để ý đến cô bé, cũng không ôm cô bé mà chỉ ôm em trai của cô bé...

Cô bé khóc, khóc mãi. Về sau thì cô bé có thêm ông bà.

Nhưng em gái công chúa lại không có ông bà.

Trong lúc nhất thời, cô bé cũng thấy buồn liền khóc thành tiếng.

Ông bà của Tiểu Minh liền sợ hết hồn, đến đây rồi, sao lại khóc?

Hai người còn tưởng là vì cô bé phải đem trả chiếc vương niệm công chúa kia. Ông bà Tiểu Minh rất thích Tiểu Minh, cô bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, chỉ có điều cô bé quá an tĩnh. Họ vốn cho rằng, sau khi đi nhà trẻ cô bé sẽ có thay đổi, nhưng trên thực tế thì không hề. Lúc những bạn nhỏ khác về nhà, chúng sẽ kể những chuyện ở lớp cho cha mẹ nghe. Nhưng ở nhà bọn họ thì chỉ có người lớn nói chuyện. Nên họ hy vọng, bé cũng có thể nói nhiều hơn hai câu.

Cô giáo cho ông bà biết, cô bé ở nhà trẻ cũng như vậy, không có lấy một người bạn. Cô bé quá an tĩnh.

Bây giờ, khó khăn lắm mới có một em gái công chúa. Để khi về nhà, cô bé thỉnh thoảng sẽ kể vài chuyện về em gái công chúa. Như là hôm nay em gái công chúa bện tóc rất đẹp, hôm nay em gái công chúa đếm ngón tay, em gái công chúa thật lợi hại.

Ngẫu nhiên, cô bé còn nói về những bạn học khác. Khó khăn lắm cô bé mới thay đổi được, nếu không phải vương niệm quá giá trị thì họ nhất định sẽ giữ lại.

Bà nội Tiểu Minh khó xử nói: “Tiểu Minh, bà đã mua cho cháu một chiếc vương niệm mới rồi. Vương niệm này là của em gái công chúa, trả lại cho em gái công chúa được không cháu?”

“Không phải... Em gái công chúa... Ba ba không ôm cậu ấy...” Cô bé thút tha thút thít nói.

Ông bà đều không hiểu ra sao, họ không phải trẻ con nên không hiểu là có chuyện gì.

Đợi đến khi Tiểu Minh nói rõ tình huống cô bé vừa nhìn thấy, thì bọn họ mới quay đầu đuổi theo. Nhưng cha con nhà kia đã đi mất không còn thấy bóng.

Cho nên bọn họ không thấy cảnh hai người gặp phải con chó lớn ở cuối đường. Con chó lớn nhìn thấy trẻ con nên muốn bỏ nhào đến, Tiểu Chúc Chúc bị dọa sợ nên vội vàng ôm lấy chân từ thần đại nhân, giọng bé run lên: “Ba ba! Ba ba!”

Từ thần đại nhân vô cảm liếc nhìn con chó, con chó kia rên ư ư ư rồi cúi thấp đầu. Nhóc con sợ hãi nhìn con chó lớn sau đó vươn tay, bé vẫn sợ: “Ba ba ôm!”

Về mặt từ thần đại nhân nặng nề, anh cúi xuống bế bé lên.

Tiểu Chúc Chúc vẫn chưa hết hoảng sợ, bé nép đầu nhỏ vào ngực ba ba. Thỉnh thoảng, bé còn lò ra lên nhìn con chó đã chạy rất xa kia.

Bé rất sợ chó.

Tay nhỏ của Tiểu Chúc Chúc nắm lấy áo ba ba, cục cục cục cục nói.

“&%&*\$# cạc cạc \$...”

Mặc dù năng lực ngôn ngữ của bé không có vấn đề, nhưng cũng chỉ trong phạm vi trao đổi cơ bản mới không có vấn đề. Nhiều câu như vậy, người lại đang kích động, bé liền bắt đầu cục cục cạc cạc nói không rõ ràng.

Nhưng Kim Sân vẫn hiểu chuẩn xác không sai tí nào.

—— trước kia lúc không tìm thấy ba ba, chó sẽ rượt con. Nó cứ rượt con suốt, con chó hư...

Từ thần tiên sinh có thể tưởng tượng ra cảnh đó, lúc bé lang thang vẫn là linh thể. Trẻ con có thể nhìn thấy bé, chó hoang hiển nhiên cũng có thể nhìn thấy.

—— ba ba bảo vệ con! Cô giáo nói rất đúng, ba ba chính là người yêu con nhất thế giới! Con cũng yêu ba ba nhất!

Kim Sân rù mí mắt, chắc chắn cuộc sống lúc bé làm linh thể trước kia không tốt. Nhưng cho dù biết, anh cũng sẽ không có cảm giác gì nhiều.

Nhưng bây giờ, nghĩ đến đứa trẻ nho nhỏ trong ngực bị chó rượt chạy. Tuy bé sẽ không bị thương, nhưng lúc bé sợ hãi lại không có nơi để chạy về, cũng không có người lớn nào thấy được bé, giúp đỡ bé. Bé chắc chắn sẽ rất sợ, cứ gọi ba ba, ba ba...

Ngoài về mặt nặng nề, trong lòng từ thần còn xuất hiện loại cảm xúc khó chịu. Ngón tay thon dài của anh lặng lẽ xoa đầu nhóc con.

Kim Sân ôm nhóc con về tới nhà. Lúc Tiểu Chúc Chúc tuột xuống khỏi người ba ba, thì thấy được cái xe lắc màu hồng trong phòng khách.

Trong lâu đài có rất nhiều loại đồ chơi cao cấp, nhưng loại đồ chơi chỉ hơn một trăm đồng như xe lắc này lại không có.

Hai mắt Tiểu Chúc Chúc sáng rực lên, bé phấn khởi chạy chậm qua: “Ba ba, ba ba, đây là xe của con!” Bé tưởng đây là chiếc xe trước kia của bé.

Nhóc con hấp tấp ngồi lên xe. Xe chạy bằng điện, còn có đèn nháy. Nó phát sáng đủ mọi màu sắc, nên đối với trẻ con, nhìn nó rất hoành tráng.

Tiểu Chúc Chúc tự tạo âm thanh trong miệng: “Tít tít tít tít —— lái xe nào!”

“Ba ba, ba nhìn nè!”

“Tít tít tít tít —— “

“Ba ba, ba ba, con lái xe nè!”

Nhóc con không chê ba ba không để ý đến bé, bé vẫn hăng hái tạo tiếng động cho xe:

“Tít tít tít tít —— “

“Ba ba, ba ngồi đằng sau đi!”

Phòng khách vắng vẻ, chỉ mình nhóc con đã tạo được bầu không khí vô cùng nào nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Sự cố nhỏ nhà tử thần

Tiểu Chúc Chúc cũng giống tuyệt đại đa số những cô bé khác. Bé yêu thích công chúa và tràn đầy sức sống.

Bé tí tí khởi động xe lắc trẻ em, vòng tới vòng lui. Tiếng cười hi hi ha ha của bé vang khắp phòng.

Cho dù không chịu thừa nhận, nhưng khi Kim Sân nhìn cảnh này cũng thấy vui lây.

Trên đường về, lúc anh nhìn thấy chiếc xe lắc này và mua nó, chính là vì muốn thấy bé ngạc nhiên thích thú như bây giờ.

Các bóng đen cũng bị hấp dẫn, chúng vây quanh phòng khách.

Tiểu Chúc Chúc gọi một lúc lâu “Ba ba, nhanh ngồi lên xe đi!”

Tử thần đại nhân không đi đến. Thế là một bóng đen trong nhóm liếc nhìn tử thần đại nhân, sau đó lần lần mò mò đến gần Chúc Chúc.

Bây giờ Chúc Chúc không sợ các bóng đen nữa, bởi vì các bóng đen đã bện tóc đẹp, làm cơm cho bé. Cho nên Chúc Chúc nhìn bóng đen ——

“Ngồi đằng sau nè!” Tiểu Chúc Chúc vô cùng kích động vỗ vỗ xe ô tô của mình. Sau xe lắc có một chỗ nho nhỏ, chỗ đó là để bọn trẻ chờ đồ, được mô phỏng như xe ô tô.

Chúc Chúc vẫn còn quá nhỏ, bé vẫn chưa hiểu ba ba bé không thể ngồi lên chỗ kia được.

Bóng đen vốn rất lớn, nó nhìn cái chỗ nhỏ tí hìn kia. Sau đó nó cuộn thành một cục, rồi ngồi lên.

Chúc Chúc vô cùng vui vẻ, bé chờ bóng đen đi “Đua xe”. Đương nhiên, tốc độ của xe lắc có hạn định. Vì tốc độ chậm nên có dụng phải đồ vật gì cũng sẽ không theo quán tính mà bay ra ngoài, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến Tiểu Chúc Chúc đang tự tạo âm thanh ——

“Tích tắc tích tắc —— “

“Ba ba nhìn nè, con lái rất nhanh nha!”

Chúc Chúc lắc tay nhỏ, sau đó quay vô-lăng, lái về phía phòng bếp.

Chúc Chúc nhỏ giọng nói với bóng đen: “Bây giờ chúng ta sẽ giả bộ đi mua thức ăn nha, giống như người lớn lái xe chở trẻ con đi mua thức ăn ấy.”

Bóng đen vẫn là một cục đen thui, cũng không biết chúng nghe có hiểu hay không. Tiểu Chúc Chúc ngầm thừa nhận là chúng nghe không hiểu, thế là bé tiếp tục nói: “Chú phải nhìn ở đó xem, có thức ăn chúng ta muốn mua hay không.”

Bóng đen ngồi sau xe lắc, lắc lư người nhìn Đông nhìn Tây.

Tử thần tiên sinh nhìn một lúc rồi lên tầng về phòng sách. Hiệu quả cách âm của phòng sách ở tầng hai rất tốt, nhưng lúc tử thần tiên sinh về phòng sách cũng không có đóng cửa. Cho nên, anh vẫn có thể nghe được tiếng cười hi hi ha ha của nhóc con ở dưới.

Đừng nhìn bé nhỏ xíu như vậy, nhưng lúc cười tiếng lại rất vang. Tử thần tiên sinh ngờ rằng đứng ở con đường bên ngoài cũng có thể nghe được tiếng cười của bé.

Mãi đến khi dưới tầng đột nhiên truyền đến tiếng “Rầm”, Kim Sân liền căng thẳng. Gần như chỉ trong chớp mắt, anh đã đi xuống dưới tầng. Anh thấy xe lắc của nhóc con bị lật, không thấy bé đâu cả!!!

Phòng nghỉ bên cạnh có tiếng động nên Kim Sân nhanh chóng vào đó. Anh thấy mấy bóng đen đang xử lí máu trên trán Tiểu Chúc Chúc.

Mặt nhóc con đều là nước mắt. Lúc bé nhìn thấy ba ba, bé lập tức vươn cánh tay nhỏ, khóc hu hu gọi: “Ba ba, ôm...”

Bóng đen đã bắt đầu khử trùng, đau dữ dội.

Kim Sân vừa tức vừa sốt ruột, nên vội vàng đi đến. Anh thấy bé đang nước mắt giàn giụa, cái trán còn rách một mảng lớn, vẫn còn đang chảy máu. Anh rất tức giận nhưng lại không được phát cáu, chỉ có thể nhanh chóng bế người lên.

Bóng đen còn đang xử lí vết máu. Trước đó các bóng đen còn chưa biết cách giải quyết vấn đề trẻ con sinh bệnh, nhưng sau đó đã học cho nên xử lí cũng đâu vào đấy.

Lúc này Kim Sân cũng biết được, ban đầu bé lái xe chạy rất trơn tru. Kết quả, Tiểu Chúc Chúc quá đặc ý, lúc đi ngang qua ghế sa lon liền đứng lên lấy con vịt đồ chơi bên cạnh. Bé làm động tác này quá nhanh khiến các bóng đen căn bản không kịp kiểm soát xe. Do đó, lúc bé đứng lên, xe lắc vừa vận tốc tông trúng ghế sa lon.

Nếu Tiểu Chúc Chúc vẫn ngồi trong xe thì chắc chắn sẽ không có việc gì. Nhưng bé lại đứng lên, cho nên theo quán tính bé liền trực tiếp ngã lộn chóng vô xuống, đập vào cạnh bàn. Xe lắc cũng bị lật luôn.

Kim Sân tức điên lên rồi, nhưng mặt nhóc con vẫn còn giàn giụa nước mắt: “Ba ba ơi, đau quá!”

Nhóc con nước mắt đầy mặt. Sau khi bóng đen làm sạch vết thương xong thì bắt đầu khâu vết thương lại. Nước mắt nhóc con chảy càng nhiều, bé tủi thân mếu ba ba: “Cái bàn! Đụng con!”

Kim Sân liền làm cái việc mà rất nhiều phụ huynh đã làm——

“Tí nữa ta sẽ đánh nó, con đừng động, để bóng đen khâu vết thương cho con nhé.”

Từ thần đại nhân đã từng nhìn thấy trẻ con loài người bị ngã sấp, té khóc. Lúc đó người lớn sẽ đá một cái, rồi dỗ con cháu mình: “Bà đánh nó rồi, cục cưng đừng khóc nữa nhé.”

Lúc ấy anh cảm thấy loài người thật vô văn lại hiếm thấy.

Bây giờ, anh lại dùng tới kiểu câu này.

Nhóc con ngừng, không khóc nữa, đôi mắt bé đỏ ngầu. Trên đầu bé đang được bóng đen dán băng gạc. Bé kéo tay Kim Sân, nước mắt rung rung nói: “Ba ba, đừng đánh bạn ấy nhé, đề con nói bạn ấy trước đã...”

Bóng đen đã băng bó xong, nhóc con giẫy giụa muốn xuống. Bé chạy chậm từ phòng nghỉ ra phòng khách. Bé ngồi xồm trước bàn trà, nhỏ giọng nói: “Về sau bạn không được đụng tớ nữa...”

Sau đó lỗ tai nhỏ xích lại gần, bé liền nghe được bên trong có một âm thanh rất nhỏ: “Rõ ràng là bạn đụng tớ mà...”

Tiểu Chúc Chúc sốt ruột, nói: “Làm gì có, tớ còn lâu mới đụng bạn.”

Rõ ràng lúc ấy, chính là cái bàn đụng trúng bé.

“Tớ đâu biết động đây, làm sao có thể đụng trúng bạn, là bạn đụng trúng tớ mà.”

Chúc Chúc nước mắt rung rung nhìn bàn trà. Hình như đúng thế thật, cái bàn không hề động đây, lúc ấy chỉ có bé động...

Chúc Chúc nghĩ nghĩ, bé sò lên bàn trà lại lau nước mắt: “Vậy có phải tớ đụng bạn bị thương rồi không? Thôi cho bạn nhé...”

Chúc Chúc sát tới thối thối bàn trà: “Về sau sẽ không đụng trúng bạn nữa.”

‘Bàn trà’ phát ra âm thanh: “Bạn thật là một cô bé ngoan, biết sai sẽ sửa.”

Được khen là bé ngoan, Tiểu Chúc Chúc lập tức đứng lên đi tới bên cạnh ba ba: “Ba ba, bạn ấy không đụng con, là con đụng trúng bạn ấy, không được đánh bạn ấy đâu ạ.”

Đôi mắt nhóc con đỏ ngầu, trên mặt vẫn còn nước mắt. Trên trán bé dán một miếng băng gạc, bé đáng thương nhìn ba ba: “Ba ba cũng không được đánh con...”

Từ thần đại nhân, người vừa lòng tiếng cho ‘Bàn trà’ lạnh giọng nói: “Về sau này khi ngồi xe không được phép đứng lên, biết chưa?”

Chúc Chúc nghĩ nghĩ lại nhìn xe lắc của mình, nói: “Chắc chắn là vì không có ghế an toàn cho trẻ em, con nghe những bạn nhỏ khác nói, con nít như bọn con khi ngồi xe đều phải ngồi vào ghế an toàn...”

Kim Sân nhìn cái xe lắc ngay cả dây an toàn cũng không có kia, anh cảm thấy anh cần phải thu mua cái công ty này!

Vốn tưởng chuyện ngồi xe bị đập đầu cứ trôi qua như vậy. Thế nhưng, buổi tối nhóc con về phòng, lúc bé nhìn vào gương liền oa một tiếng khóc lên——

“Ba ba!”

Kim Sân đang ở phòng khác đọc sách, nghe thấy tiếng khóc thì giật nảy mình. Anh vội vàng chạy tới, kết quả là nhìn thấy Tiểu Chúc Chúc đứng trước gương khóc thút tha thút thít nói: “Không... Không đẹp...”

“Con... Không đẹp...”

Cảnh này vốn làm cho người ta rất đau lòng, nhưng từ thần đại nhân lại thấy buồn cười. Anh nhin cười đi tới, ngồi xồm bên cạnh nhóc con: “Làm gì có, rõ ràng là rất xinh đẹp mà.”

Chúc Chúc lại nhìn mình trong gương, gạt nước mắt rồi hỏi: “Thật ạ?”

“Đương nhiên là thật chứ.” Kim Sân nói: “Ba ba sẽ không gạt con.”

Đúng, ba ba sẽ không nói dối.

Tiểu Chúc Chúc lau nước mắt, bé cảm thấy dường như mình đã xinh đẹp hơn.

Bé chui vào trong chăn, Kim Sân lại kéo cho đầu bé lộ ra, sợ chăn sẽ cọ rơi băng gạc trong lúc bé ngủ.

Trước đó, Chúc Chúc rất sợ các bóng đen. Bé cảm thấy các bóng đen đều là quỷ và muốn ăn thịt trẻ con. Nhưng buổi tối bé chỉ ngủ có một mình, nên Tiểu Chúc Chúc đã quen vui cả đầu vào trong chăn. Mặc dù bây giờ đã hết sợ, nhưng bé đã thành thói quen không vui đầu vào chăn thì bé sẽ ngủ không được.

Từ thần đại nhân không có kinh nghiệm nuôi trẻ con, chỉ ít là chưa từng dèm chăn cho nhóc con nên cũng không biết chuyện này.

Kim Sân nhìn bé ngoan ngoãn gối lên cái gối ngủ màu hồng. Đôi mắt to tròn long lanh của bé nhìn anh chăm chú, hoàn toàn không có ý muốn đi ngủ.

“Ba ba, ba ba, kể chuyện cho con nghe đi!”

Tay nhỏ của nhóc con đặt bên ngoài chăn. Bé tìm tìm, rồi lấy ra một quyển sách xanh đỏ đỏ sách đưa cho từ thần ba ba, nói: “Chính là câu chuyện công chúa này nè!”

Kim Sân cúi đầu xuống, nhìn quyển truyện cổ tích: “...” Anh không hề muốn kể câu chuyện ấu trĩ này.

Tiểu Chúc Chúc nhìn anh với ánh mắt mong chờ, tựa như không kể chuyện thì bé sẽ không ngủ.

Từ thần đại nhân thỏa hiệp. Anh lật sách ra: “Ngày xưa ngày xưa, có một nàng công chúa xinh đẹp...”

Nhóc con nghe rất nghiêm túc.

Từ thần đại nhân tiếp tục kể: “Vào một ngày, có một con rồng ác bay tới, bắt công chúa đi...”

Từ thần ba ba đang chuẩn bị kể đến đoạn quốc vương dán cáo thị tìm người cứu công chúa.

Tiểu Chúc Chúc lại mở to hai mắt, trong âm thầm đều là lo lắng: “Nhanh kể đến cha mẹ công chúa đi ạ!”

Từ thần đại nhân mặt không đổi sắc: “Cha mẹ công chúa biết tin liền dẫn theo quân đội, cầm kiếm, xuất phát đến hang động của rồng lớn để cứu công chúa về...”

Mặc dù Từ thần đại nhân không có năng lực bịa cốt truyện, nhưng Tiểu Chúc Chúc cũng chẳng hề có kiến thức. Cho nên kết quả là ——

“Trần tiểu công chúa bị thương nhẹ, nhưng vẫn về được với cha mẹ. Từ đó, cô tiếp tục làm một tiểu công chúa xinh đẹp vui vẻ nhất.”

Sau khi nhóc con nghe xong liền nhẹ nhàng sờ lên băng gạc trên trán mình: “Con cũng giống công chúa trong truyện, trán con cũng bị thương nè ba.”

Kim Sân: “...” Đó là vì công chúa trong truyện là do anh bịa ra.

Nhóc con đột nhiên nghĩ ra một chuyện quan trọng, bí bô nói: “Ba ba, ba ba. Nếu con bị rồng bắt đi, ba nhất định phải tới cứu con nha.”

“Nếu các bạn nhỏ khác đều được cha mẹ cứu đi, sẽ chỉ còn mình con ở đó, con sẽ rất sợ rất sợ đó...” Trước kia ở nhà trẻ, các bạn nhỏ khác đều được cha mẹ đón về, chỉ có bé là không có ai đón. May mà lúc đó không có rồng, nếu có rồng hù mà chỉ có mình bé ở đó, bé sẽ sợ!

Bàn tay cầm sách của từ thần đại nhân chưa từng biểu lộ tình cảm hơi run một chút. Anh dèm chân cho bé, nhẹ giọng nói: “Vậy nếu con gặp phải nguy hiểm gì, thì hãy gọi tên ba ba.”

Ba ba kiểu gì cũng sẽ tới cứu con.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 16: Anh hùng rơm nhà tử thần

Rốt cuộc vẫn là trẻ con, gầy vò một lúc bé cũng thiếp đi.

Kim Sân đưa tay dèm chân cho bé, bảo đảm nhóc con sẽ không chui cả đầu vào trong chăn nữa.

Sau đó anh bước nhanh ra ngoài.

Lúc đi ra, các bóng đèn lập tức đi vào trông bé. Chúng phải bảo đảm buổi tối nhóc con đi ngủ sẽ không xảy ra chuyện.

Kim Sân về tới phòng, liền kiểm tra đường sinh mệnh của Chúc Chúc. Anh trong thấy lưới quan hệ của bé đã xuất hiện cô giáo, cha mẹ bạn học...

Những tuyến này đều có màu xám nhạt, chưa rõ ràng. Duy chỉ có cây “Hoa Tiểu Minh” là đặc biệt nổi bật. Ngoài tuyến hữu nghị màu vàng sáng loáng, còn có một số tuyến hữu nghị màu vàng nhạt.

Kim Sân nhíu mày, cô bé “Hoa Tiểu Minh” này hẳn không phải là anh trai tiểu anh hùng mà Chúc Chúc nhắc đến trước đó.

Anh mở những tuyến khác ra, cuối cùng cũng xác định được một đứa bé trai. Chẳng qua, anh lấy làm kỳ lạ, vì sao tuyến này lại nhạt như thế?

Mà lúc này, anh trai Hồ Thừa Khiếu dường cảm không hề biết có người tìm cậu, lại còn là tìm nhầm. Bởi vì cậu không hề xuất hiện trong tuyến quan hệ của bé. Cậu là đứa con loài người thuộc về tử thần số hai, không ở trong app Từ thần.

Ba ba đã nói, cậu không được đến nhà em gái công chúa chơi. Cho nên, sau khi cậu về nhà thì tâm tình có phần sa sút.

Mẹ Hồ bận bịu bên trong, ngẩng đầu nói: “Thừa Khiếu, sao hôm nay con không kể chuyện em gái công chúa nữa vậy?”

Hồ Thừa Khiếu thờ dài một hơi, nói: “Ba ba nói, con không được đến nhà em gái công chúa chơi ạ.”

Ba Hồ bỏ bộ đồng phục màu vàng đã bẩn vào trong giỏ, mặc một bộ đồ màu xám. Anh ta đi tới chỗ vợ mình, mở miệng nói: “Cuối tuần cu cậu muốn đến nhà bạn học chơi. Không phải em nói cuối tuần nó phải đi học vẽ à? Anh mới nói là nó không được đi.”

Mẹ Hồ thờ dài một hơi: “Vậy thì không thể đến nhà bạn học rồi, vẫn phải học thêm kỹ năng. Lúc em học đại học, những bạn học khác biết hát nhảy, kéo đàn, đánh đàn dương cầm, đủ loại kỹ năng, chỉ có em là phụ trách vỗ tay ở dưới. Tuy nhà chúng ta hơi nghèo, nhưng tốt xấu gì cũng có điều kiện hơn lúc em còn nhỏ.”

Mẹ Hồ nói đến đây liền hôn lên mặt chồng mình một cái: “Hôm nay ra ngoài giao hàng vất vả, em mua xương sườn mà anh thích ăn nhất rồi, lát nữa sẽ làm sườn kho nhé.”

Trên mặt từ thần số hai đều là nét cười, anh ta thỏa mãn ôm lấy vợ mình, nói: “Cảm ơn vợ.”

Từ thần số hai ôm vợ. Lúc anh ta cúi đầu thì thấy trên cổ tay vợ có một vết màu đỏ bầm. Từ thần số hai đau lòng sờ lên, nhíu mày: “Vợ ơi, chỗ này của em bị sao thế?”

Mẹ Hồ thủ tay lại, lẩm bẩm: “Không có việc gì đâu anh. Lúc em ở văn phòng không cẩn thận nên bị đụng trúng thôi. Chồng à, sắp đến tết rồi, năm nay em không muốn về nhà đâu.”

Sắc mặt từ thần số hai ảm đạm, nhưng thấy vợ không chịu nói còn chuyển đề tài, nên từ thần số hai chỉ dụi dụi hờn lên tóc cô: “Vậy chúng ta không về nữa.”

Anh ta cũng không muốn về. Từ trước tới nay, tính cách của Hồ Phú đều không tốt, thường hay nóng nảy. Mười lăm năm trước, khi anh ta vẫn còn là một từ thần thực tập. Vào lúc ấy,

anh ta đã gặp cảnh Nhạc Đào Đào đang bị bạo lực học đường.

Khi đó, app Tử thần vẫn chưa phát hành. Mỗi người tử vong đều cần bọn họ tự mình kéo linh thể từ trong thân thể ra. Lúc đó tên của Nhạc Đào Đào không có trong danh sách tử vong, nhưng cô lại muốn chết.

Là tử thần thực tập, anh ta không thể không nghĩ cách cứu cô, để bảo đảm lúc mình làm nhiệm vụ không xuất hiện sai sót. Kết quả, lúc đó anh ta đã giúp cô dạy dỗ những nữ sinh cùng trường đã cời quần áo rồi chụp ảnh cô một chút. Khi đó, hình như cô có khuynh hướng tự sát.

Không còn cách nào khác, lúc ấy tử thần số hai mới chỉ là một thiếu niên. Vì anh ta không có cách tốt hơn, thế nên đã tự mình đóng giả thành kẻ lưu manh, là cô nhi không cha không mẹ.

Thế là, ngày nào tan học Nhạc Đào Đào cũng đi tìm anh ta. Mỗi ngày anh ta sẽ xuất hiện một lúc để nói chuyện với cô.

Về sau, Nhạc Đào Đào tốt nghiệp đại học liền gả cho anh ta. Lúc ấy, tính cách anh ta đã có vấn đề. Mặc dù anh ta không phải chân thân có tiền như Kim Sơn, nhưng tiền lương của tử thần thực tập cũng rất cao, anh ta cũng bắt đầu. Thế nhưng vấn đề là anh ta không nói thân phận của anh ta cho Nhạc Đào Đào biết. Kết hôn xong, anh ta liền chuyển vào ở căn nhà mà Nhạc Đào Đào thuê...

Cho tới bây giờ, anh ta vẫn không có dũng khí nói ra thân phận của mình.

Nếu như nói con trai anh ta theo chủ nghĩa cuồng anh hùng rom, vậy vợ của anh ta... Vợ anh ta yêu anh ta, gả cho anh ta. Dù hiện tại anh ta không có tiền, không có bằng cấp, nhưng cô vẫn dùng ánh mắt tôn sùng nhìn anh ta mỗi ngày. Bởi vì vợ anh ta đã từng nói vô số lần, vì anh ta cứu cô từ trong cảnh u ám tuyệt vọng ra, nên anh ta là anh hùng trong lòng cô. Trong suy nghĩ của vợ anh ta, anh ta thiện lương dũng cảm, là báu vật của thế giới...

Tử thần số hai ôm người vợ đang ngủ bên cạnh, không hiểu sao lại muốn khóc.

Mẹ Hồ và đứa bé dựa gần lại tử thần số hai, đầu cọ trong ngực anh ta.

Chớp mắt, tim của tử thần số hai đã mềm nhũn. Trong đầu anh ta cũng kiên định một ý nghĩ, nhất định phải thăng cấp thành công. Kim Sơn là con của thần, nên nếu lần này anh ta không thành công. Vậy thì đời này con của anh ta cũng không có cách nào kiểm soát app Tử thần nữa.

Mặc dù anh ta mới thật sự là tử thần. Nhưng trên thực tế, người sở hữu tài nguyên tử thần đều là Kim Sơn. Bởi vì Kim Sơn là con trai của thần, còn là người khai phá app Tử thần. Tất cả các thần đều biết, hai, ba năm nữa, anh sẽ lại là một tử thần chân chính.

Tử thần số hai không có hứng thú với tiền. Bởi tiền lương tử thần của anh ta cũng không có cách nào dùng đến, cái anh ta cần là quyền sửa chữa app Tử thần.

Chỉ khi lấy được quyền sửa chữa app Tử thần, anh ta mới có thể thay đổi số mệnh của vợ anh ta. Bây giờ anh ta có được quyền lợi dựa vào lưới quan hệ để biết loài người tử vong từ trước, nhưng anh ta không có quyền kéo dài. Thật châm chọc làm sao, anh ta có thể dựa vào thân phận của mình để lấy sinh mệnh của loài người, nhưng lại không thể kéo dài sinh mệnh của người mình yêu thương nhất.

Nhạc Đào Đào, ngày 1 tháng 9 năm 2021, tai nạn xe cộ.

Đêm khuya, lúc tử thần số hai mặc Áo phục màu đen của mình chuẩn bị ra ngoài, thì thấy con trai nhỏ đeo balo trên lưng. Khuôn mặt nhỏ của cậu đầy vẻ phẫn khích, cậu nhỏ giọng gọi anh ta: “Ba ba, con cũng muốn đi...”

Tử thần số hai: “Được thôi, vậy con không được lên tiếng, biết chưa?”

Tử thần số hai dẫn theo con trai mình. Thông qua lưới quan hệ của app Tử thần, anh ta nhanh chóng tìm được thẳng chủ công ty mà ban ngày đã ức hiếp vợ mình.

Kim Sơn vốn đang ngủ, lại nghe thấy app Tử thần kêu. Anh cầm lên thì thấy trong đó có một cái tên đang nhấp đi nhấp lại trên danh sách tử vong.

Kim Sơn không cần làm gì cũng biết chắc, là tử thần số hai đang giờ trò quỷ.

Kim Sơn cũng không nói thêm gì mà chuẩn bị ngủ tiếp, nhưng trong lòng anh luôn có cảm giác trống rỗng.

Thế là Kim Sơn ngồi dậy đi qua sát vách, thì thấy nhóc con đã ngủ. Kim Sơn đi đến sờ lên mũi bé, xác định bé vẫn còn sống. Lúc này, anh mới thấy yên tâm.

Tử thần số hai hẳn sẽ không có âm mưu gì vào lúc này.

Kim Sơn về phòng, nhìn app, phía sau hai chữ Chu Chúc là thời gian.

“Chu Chúc, ngày 1 tháng 9 năm 2021, tai nạn xe cộ.”

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Tử thần số hai: “Tôi có con trai, có vợ.”

Kim Sơn: “Tôi có con gái.”

Nhạc nền: “Tất cả đều là bọt biển ~ “

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Đồ Mặt dày nhà tử thần

“Ba ba, ba ba —— “

Bỗng nhiên, Kim Sân bừng tỉnh khỏi mộng. Anh ngồi dậy, bước nhanh qua phòng cách vách, thì thấy nhóc con vẫn đang ngủ say.

Nhóc con không hề khóc gọi ba ba cứu con, đó chỉ là một con ác mộng mà thôi.

Từ thần đại nhân thờ phào nhẹ nhõm. Lúc anh đang chuẩn bị đi ra ngoài thì thấy nhóc con đã tỉnh. Bé mặc bộ đồ ngủ, tóc xù lộn xộn. Bé đưa tay nhỏ dụi dụi mắt ——

“Ba ba, ôm...”

Từ thần đại nhân nhận mệnh quay đầu lại, bé con gái lên. Anh thấy sau khi bé dùng tay nhỏ dụi mắt xong thì chuẩn bị sờ đến băng gạc, anh liền nhanh chóng chặn tay nhỏ của bé lại, dặn dò: “Không được đụng vào băng gạc dán ở đây, biết chưa?”

Nhóc con gật đầu. Đôi mắt to của bé ngập nước, bé nói: “Ba ba, ba ba. Hôm nay con phải đến trường sao ạ?”

Kim Sân gật đầu.

Bóng đen nhanh chóng đi vào. Chúng đánh răng rửa mặt thay quần áo cho nhóc con, sau đó lại bện tóc, đội vương niệm cho bé.

Lúc bóng đen rửa mặt cho Tiểu Chúc Chúc, bé cứ nhìn ba ba chăm chăm, rồi hét lên: “Ba ba, ba ba. Khi nào ba mới rửa mặt thế?”

Lúc Tiểu Chúc Chúc chải đầu, bé cũng hỏi: “Ba ba, ba ba, ba có chải tóc không ạ —— “

Đội đến khi bóng đen đội vương niệm cho Tiểu Chúc Chúc xong, nhóc con liền đắc ý nhìn mình trong gương một lúc. Sau khi bé thấy mình thật xinh mới đom đống gật đầu. Sau đó, bé bước ba bước chạy hai bước, nhảy nhót nhót nhót đến cạnh ba ba: “Ba ba, ba ba. Con chải tóc cho ba nhé!”

“Tóc ba ba thật ngắn, tóc của con thật dài...”

Ba ba từ thần mặt không cảm xúc bày tỏ: “Không cần con chải đầu giúp ta đâu.”

Tay nhỏ của Tiểu Chúc Chúc nắm lấy ngón tay ba ba, rồi lắc lắc. Bé nói bằng âm sữa: “Nhưng con muốn chải đầu giúp ba ba mà.”

Tiểu Chúc Chúc vừa nói vừa kéo tay ba ba. Bé kéo anh đến bàn trang điểm của mình, rồi đập lên ghế nhỏ nói: “Ba ba ngồi đây nè!”

Kim Sân quay đầu thì thấy miếng băng gạc dán trên trán bé, nên anh cũng không nở cự tuyệt.

Thế là anh ngồi xuống ghế nhỏ trước bàn trang điểm, nhưng đôi chân dài của anh không có chỗ đặt.

Cho dù Kim Sân đang ngồi, thì Tiểu Chúc Chúc chỉ cao một mét cũng không đủ cao để chải tóc cho ba ba. Thế là nhóc con ôm một cái ghế ở bên cạnh qua, sau đó cầm một cây lược nhỏ. Bé đứng trên ghế bắt đầu chải tóc cho ba ba, miệng nói cục cục cục cục ——

“Sờ tóc ba ba không giống sờ tóc con nha...”

“Con chải tóc cho ba ba...”

“Con sẽ chải cho ba ba một quả đầu đẹp nhất.”

Ánh mắt kia đặc biệt nghiêm túc, tựa như bé là thợ cắt tóc giỏi nhất thế giới vậy.

Sau đó, nhóc con cầm lược nhỏ chải mấy cái.

Trên bàn trang điểm của Chúc Chúc bày rất nhiều kiểu trang sức. Các loại cài tóc đủ màu, còn có nơ bướm màu hồng, rất là đáng yêu.

“Ba ba là con trai, con trai không thể kẹp cài tóc màu hồng nha.” Tiểu Chúc Chúc cầm một cài tóc bướm bướm màu trắng, kẹp lên tóc ba ba.

Tiếp đó Tiểu Chúc Chúc nhìn ba ba mình trong gương. Bé vừa lòng gật đầu rồi thở một hơi thật dài, giống như đã hoàn thành một chuyện rất lớn. Bé nói: “Ba ba thật sự quá đẹp!”

Cái từ “Quá” nói đặc biệt khoa trương. Kim Sân lập tức nghĩ đến giọng điệu của những bạn nhỏ khác trong nhà trẻ, khoa trương hết như thế.

Kim Sân nhìn mình trong gương một lúc, anh còn có thể nói gì nữa?

—— “Lát nữa ra ngoài ba ba không thể kẹp cái này đâu.”

“Vì sao ạ?”

—— “Bởi vì —— vì ba ba của những bạn nhỏ khác không có, chỉ có mình ba có. Thế là ba ba của những bạn nhỏ khác sẽ rất không vui.”

Kim Sân cúi đầu xuống, dùng tư duy của trẻ con giải thích cho Chúc Chúc hiểu.

Chúc Chúc bắt chéo tay nhỏ sau lưng. Bé nghĩ nghĩ, nói: “Cũng được ạ, vậy chúng ta sẽ kẹp ở nhà thôi nha.”

Chúc Chúc đột nhiên nhớ ra cái gì đó. Bé tháo vương niệm trên đầu xuống, bí bô nói: “Những bạn nhỏ khác cũng không có cái này, vậy con cũng không đội đến trường nữa ạ.”

“Không đội cái này thì không phải tiểu công chúa nữa, làm sao giờ nhỉ?”

Chúc Chúc đưa tay ra, lộ cái vòng vàng ngọc: “Ba ba nói, có cái này thì chính là tiểu công chúa mà.”

Kim Sân: “...” Trí nhớ tốt đấy.

Lúc Chúc Chúc được ba ba đưa đến trường, đã kéo theo rất nhiều ánh mắt của các bạn nhỏ. Không chỉ bởi vì bé vẫn luôn là tiêu điểm ở trường, mà còn vì băng gạc trên trán bé.

Những đứa trẻ học ở ngôi trường này đều là con nhà giàu, nhưng Chúc Chúc vẫn đặc biệt hơn. Người có tiền với người có tiền còn có ngọc, ngọc kia đại khái chính là lâu đài màu hồng mà mọi cô bé đều mơ ước của Chúc Chúc, nó mới thực sự là biểu tượng của công chúa.

Từ sau khi bạn nhỏ Chu Chúc đến nhà trẻ. Sau khi về nhà, tất cả các cô bé ở nhà trẻ đều không nói mình là tiểu công chúa nữa.

Giữa những đứa bé vốn không có bí mật. Một ngày trước, mấy đứa đã biết ba ba của tiểu công chúa Chúc Chúc không thương bé. Nhưng các bạn nhỏ cũng không hề cảm thấy kinh ngạc. Bởi vì trong rất nhiều câu chuyện, ba ba của công chúa đều không thương công chúa.

Hôm nay Chúc Chúc dán băng gạc trên trán đến trường, nên lúc bé mới bước vào phòng học đã có bạn nhỏ tới hỏi: “Em gái công chúa, chỗ này của cậu bị sao vậy?”

Chúc Chúc nói thật: “Tổ đụng trúng bàn nên bị chảy máu, sau đó thì bị dán thế này nè...”

“Ba ba cậu không trông cậu à?” Một bạn nhỏ nói.

“Đúng đó, đúng đó, sao ba ba cậu không chịu trông cậu?” Bạn nhỏ nhăn mặt.

Nếu các bé bị ngã ở nhà, cha mẹ sẽ nói đối phương, vì sao anh/em không trông con?!

“Ba ba bận mà.” Chúc Chúc bị bỏ nói.

Các bạn nhỏ cậu nhìn tó, tó nhìn cậu. Mặc dù các bé không phải công chúa, không có lâu đài, cũng không có vương niệm công chúa, nhưng các bé đều là cục cưng trong nhà.

“Vậy em gái công chúa này, cuối tuần này bọn tớ đến nhà cậu chơi được không?”

Trước đó đã nói sẽ đến lâu đài của em gái công chúa rồi.

Lúc Hồ Thừa Khiếu đến lớp, vừa vặn nghe thấy mọi người đang nói về chuyện này.

Mặc dù thời gian Hồ Thừa Khiếu và Chúc Chúc đến học tại ngôi trường này rất ngắn. Nhưng gia đình Chúc Chúc đặc biệt, Hồ Thừa Khiếu lại có khí thế chủ trì đại cục, cho nên hai đứa rất có tiếng nói trong lớp.

Hồ Thừa Khiếu nhanh chân bước đến trước mặt Chúc Chúc. Khi cậu thấy trên trán Chúc Chúc bị dán băng gạc, cậu lập tức cuống lên: “Em gái công chúa, em bị sao thế này?”

Chúc Chúc nói: “Lúc lái xe em không cẩn thận nên bị đập trúng bàn.”

Hồ Thừa Khiếu khó chịu muốn chết. Sao ba ba của em gái công chúa không bảo vệ em gái công chúa nhỉ. Cậu nghĩ nghĩ rồi nói: “Em gái công chúa, hôm nay em cùng về nhà với anh đi. Cha mẹ anh rất tốt, anh sẽ lên nói cho em một bí mật này —— “

Hồ Thừa Khiếu sát lại gần tai Chúc Chúc, nhỏ giọng nói: “Ba anh là thần, anh hùng hơn cả đại anh hùng trên TV luôn.”

“Ba anh còn có thể mang anh bay cao nữa...”

Chúc Chúc mở to hai mắt, nói: “Wow ——ba ba anh thật lợi hại nha!”

“Vậy em về nhà của anh đi, chắc chắn ba ba em không dám tới tìm ba ba anh đâu. Ba anh lợi hại lắm!” Hồ Thừa Khiếu vỗ ngực nhỏ, cam đoan.

Tiểu Chúc Chúc nhíu mày: “Không muốn đâu, em muốn ở cùng ba ba em thôi.” Theo Chúc Chúc, cho dù ba ba người khác có lợi hại thế nào đi chăng nữa, thì ba ba của bé vẫn lợi hại nhất!

“Nhưng ba ba em không thương em mà.” Hồ Thừa Khiếu nói.

“Làm gì có!” Tiểu Chúc Chúc nghe nói thế liền tức giận: “Làm gì có, ba ba thương em nhất!”

“Ba ba mà không bảo vệ được con mình thì không phải là ba ba tốt.” Hồ Thừa Khiếu nói như người lớn.

Chúc Chúc tức điên lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé đỏ bừng. Bé nói ngắc ngứ: “Anh... Anh còn nói... nói xấu ba em, em sẽ không chơi với anh nữa!”

Tâm lòng nhiệt huyết của Hồ Thừa Khiếu bị em gái công chúa đã thương rồi. Cậu liếc em gái công chúa một cái rồi quay đầu ngồi vào vị trí của mình.

Lúc cô giáo bước vào thì thấy đôi bạn thân thiết, mặc dù ngồi một hàng nhưng thân thể cứng ngắc xoay sang hai phía.

Đây là... Giận nhau hả?

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Hồ Thừa Khiếu: “Ba anh lợi hại nhất, chắc chắn ba ba em sẽ sợ ông ấy!”

Từ thân số hai mặt đầy máu, cái đồ cuồng ma hồ cha kia.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đại anh hùng nhà tử thần

Tiểu Chúc Chúc tức lắm. Hồ Thừa Khiếu là bạn nhỏ bé thích nhất, nhưng cậu lại dám nói xấu ba ba bé!

Chu Chúc rất không vui, bé cảm thấy chắc chắn là vì ba ba của Hồ Thừa Khiếu biết bay, cho nên cậu mới thấy ba ba cậu tốt nhất!

Chúc Chúc sẽ không hăm mộ vì ba ba của cậu biết bay đâu! Không hăm mộ chút nào! Tuy ba ba bé không biết bay, nhưng ba ba bé cũng rất lợi hại. Ba ba bé không sợ quỷ nè, còn giúp bé đọc sách nữa, ba ba bé là ba ba lợi hại nhất!

Nhóc con tức đến mắt đỏ hoe, bé đưa tay nhỏ dụi mắt.

Lúc tan học, Chúc Chúc sờ lên băng gạc trên trán. Bé không thèm nói chuyện với Hồ Thừa Khiếu nữa.

Trừ khi Hồ Thừa Khiếu nói ba ba bé cũng lợi hại.

Lúc đầu Hồ Thừa Khiếu cũng tức điên lên. Nhưng lúc đang học cậu có len lén nhìn em gái công chúa. Cậu thấy mắt bé đỏ hoe, bé còn đưa tay nhỏ lau nước mắt nữa. Cho nên cậu bé Hồ Thừa Khiếu lập tức hết giận ——

Cậu là con trai, nên học theo ba ba, thuận theo con gái mà nói chuyện.

Mỗi lần ba ba làm mẹ giận, mẹ cũng sẽ rơi nước mắt. Sau đó ba ba đều nghe theo mẹ nói thì quan hệ liền tốt lên.

Hồ Thừa Khiếu bĩu môi, trong lòng đang nghĩ cách dỗ dành em gái công chúa.

Trong giờ học, cả hai đứa hoàn toàn không nói chuyện với nhau. Trước kia, cô giáo đã rất phiền não vì hai đứa lên lớp toàn nói chuyện, nhưng bây giờ cô ta lại thấy không quen. Cô ta định lúc tan học sẽ giúp điều tiết quan hệ của hai đứa.

Kết quả vừa tan học, khi cô ta cầm sách đi xuống, thì vừa vặn thấy bạn nhỏ Hồ Thừa Khiếu lại gần bạn nhỏ Chúc Chúc. Trên mặt cậu đầy nét cười, còn cầm một thanh lưỡi hái nhỏ trong tay ——

“Em gái công chúa, anh sai rồi, em đánh anh đi. Về sau anh sẽ không chọc em giận nữa —— “

“Em đừng khóc mà, em vừa khóc là anh đã thấy khó chịu trong lòng rồi —— “

Giọng cậu giòn giã, nhưng cái giọng điệu và cách dùng từ này. Rất rõ ràng, là cậu học từ người lớn.

Cô giáo tạm thời cũng mặc kệ việc ấy. Cô ta đi lên trước, nói: “Hồ Thừa Khiếu, lưỡi hái này em có từ đâu?”

Trẻ con đi học sao có thể mang vật dụng nguy hiểm thế này được?

Cô giáo cầm lưỡi hái, nói giọng dịu dàng: “Trước tiên sẽ để nó ở chỗ cô, chiều tan học ba ba em sẽ đến lấy, được không?”

Ba ba Hồ Thừa Khiếu có một thanh lưỡi hái lớn chuyên dùng để trừng trị người xấu. Lần đầu tiên cậu nhìn thấy nó đã rất thích rồi. Cho nên, cậu mới quẩn lấy ba ba xin ba ba làm cho cậu một thanh lưỡi hái nhỏ.

Ba ba cậu từng nói, tuyệt đối không được để người khác nhìn thấy lưỡi hái này.

Mặt Hồ Thừa Khiếu lờ mờ. Khi cậu thấy cô giáo muốn cầm lưỡi hái đi mới vội lấy lại tinh thần, giọng cậu giống như sắp khóc đến nơi: “Ba ba con...”

Mặc dù hai đứa vừa mới giận đối nhau, nhưng khi Chúc Chúc thấy Hồ Thừa Khiếu như thế cũng không còn giận nữa. Bé tuột xuống ghế, chạy chậm đến trước mặt cô giáo. Bé gấp người, tay nhỏ chống trên đầu gối, thờ hồng học nói ——

“Cô giáo, cô giáo, đây là thứ Hồ Thừa Khiếu thích nhất, cô không thể lấy đâu ạ...”

Cô giáo ngừng lại, nhìn thấy là Chúc Chúc thì ngồi xồm xuống. Cô ta kiên nhẫn nói: “Chu Chúc, vật này rất nguy hiểm, cô sợ Hồ Thừa Khiếu không cẩn thận sẽ tự cắt trúng mình.”

Tuy lưỡi hái rất nhỏ, nhìn qua cũng đáng yêu, nhưng vấn đề là cái này thuộc về vật cấm ở nhà trẻ. Các bé đến nhà trẻ còn không được mang cả gọt bút chì, huống chi là dùng loại lưỡi hái này.

Thái độ của cô giáo hết sức kiên định: “Ngao nhé, đến chiều, ba ba bạn ấy đến, cô sẽ đưa cho ba ba bạn ấy.”

Chúc Chúc nghĩ nghĩ: “Nhưng... Nhưng mà Hồ Thừa Khiếu rất khó chịu ạ.”

“Vậy con dỗ bạn ấy được không? Cô cũng chỉ muốn tốt cho các con, nên mới thu lưỡi hái này.”

Chúc Chúc bất đắc dĩ nói: “Vậy được ạ.”

Lúc Chúc Chúc trở lại phòng học, thì thấy Hồ Thừa Khiếu hùng hổ đi ra. Chúc Chúc nhanh chóng kéo tay cậu lại ——

“Thừa Khiếu, em không lấy lưỡi hái anh thích nhất về được rồi...”

Tuy Hồ Thừa Khiếu không có lưỡi hái, nhưng em gái công chúa đã chịu nói chuyện với cậu. Bé còn đi tìm cô giáo xin lại lưỡi hái giúp cậu nữa.

Hồ Thừa Khiếu rất vui, cậu mở miệng nói: “Anh sẽ nói với ba ba —— “

Hai đứa lại làm hòa, nhưng Chúc Chúc vẫn nhớ kỹ chuyện Hồ Thừa Khiếu nói xấu ba ba bé.

Cho nên buổi chiều tan học, Chúc Chúc kéo Hồ Thừa Khiếu ——

“Lát nữa anh không được đi nhanh thế này đâu...”

Mặc dù Hồ Thừa Khiếu không biết em gái công chúa muốn làm gì, nhưng cậu vẫn gật đầu.

Nếu là trước kia, chắc chắn Chúc Chúc sẽ không được như mong muốn. Bởi vì ba ba Hồ Thừa Khiếu tới sớm hơn ba ba Chúc Chúc.

Nhưng hôm nay lại vô cùng trùng hợp. Ba ba Hồ Thừa Khiếu bị cô giáo gọi lên văn phòng, để nói với anh ta chuyện liên quan đến thanh lưỡi hái.

Thế là, những bạn nhỏ khác đều đã được phụ huynh đón về, nên trong công trường chỉ còn lại hai bạn nhỏ là Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu.

Một lát sau, thầy quản sinh gọi: “Chu Chúc, ba ba con tới đón con này!”

Chúc Chúc nắm tay Hồ Thừa Khiếu đi ra.

Thầy quản sinh đương nhiên không cho: “Bây giờ Hồ Thừa Khiếu chưa về được con nhé, ba ba bạn ấy đang ở văn phòng mà.”

“Một lát thôi ạ, Chỉ một lát thôi ạ!” Chúc Chúc tội nghiệp nói với thầy.

Thầy quản sinh nghĩ, dù sao cũng chỉ là hai đứa bé. Anh ta ở đây trông hắn sẽ không có việc gì, bèn gật đầu.

Chúc Chúc nắm tay Hồ Thừa Khiếu đi ra. Đây là lần đầu tiên Hồ Thừa Khiếu gặp ba ba Chúc Chúc.

Hồ Thừa Khiếu đứng im tại chỗ không dám động đậy, ba ba Chúc Chúc rất cao, rất dữ...

Ba ba, ba ba, mau tới đây đi!

Cậu rất sợ nhưng vẫn cố lấy dũng khí kéo tay em gái công chúa. Cậu ra sức ngẩng đầu nhỏ lên, còn nhón chân, cố gắng khiến mình cao hơn một chút. Cậu nói rất khí thế: “Ba ba Chúc Chúc, chú phải thương Chúc Chúc hơn!”

Kim Sân vốn tới đón con gái, nhưng anh không chờ được con gái hăng hái nhào ra ôm lấy mình. Mà ngược lại, anh còn bị một thằng nhóc uy hiếp.

Nhưng Kim Sân cũng chẳng nói gì. Chúc Chúc nghe thấy vậy lập tức thả tay Hồ Thừa Khiếu ra, đi ôm ba ba ——

“Ba ba, ba ba, ôm!”

Kim Sân lạnh lùng nhìn Hồ Thừa Khiếu, sau đó cúi đầu ôm con gái mình.

Giọng Chúc Chúc rất lớn, bé nói: “Ba ba, ba ba, ba cũng biết bay đúng không ạ?”

Sau khi lớn tiếng nói xong lời này, nhóc con ghé vào tai ba ba nhỏ giọng nói: “Ba ba, nhanh gặt đầu đi.”

Kim Sân quả thực bay được, nói bay thì có hơi không chính xác. Hắn nên nói, anh có thể vượt qua lực hấp dẫn, và thay đổi mật độ bản thân, đạt tới hiệu quả bay lượn trong mất loài người.

Chẳng qua, con gái đã nói thế thì Kim Sân cũng gặt đầu.

Nhóc con quay đầu lại, trên mặt đều là vẻ kiêu ngạo. Bé nói với Hồ Thừa Khiếu: “Ba em cũng siêu lợi hại, cũng biết bay! Còn lợi hại hơn ba ba anh nữa!”

Hồ Thừa Khiếu vốn bị vị ba ba vừa nhìn qua đã thấy đáng sợ của Chu Chúc dọa. Bây giờ lại nghe Chu Chúc chất vấn ba ba cậu, cậu lập tức nói ——

“Ba anh mới lợi hại nhất! Ông là một đại anh hùng!”

Chu Chúc cuống cuống, nhìn về phía ba ba: “Ba em cũng là đại anh hùng!”

Kim Sân thấy con gái lo lắng, vội vàng gặt đầu ủng hộ.

Hồ Thừa Khiếu nhìn Chúc Chúc lại nhìn ba ba có vẻ hung ác của Chu Chúc. Cậu xoay người chạy vào nhà trẻ: “Anh sẽ đi gọi ba ba ra đây!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bối cảnh nhà tử thần

Hồ Thừa Khiếu có hơi sợ ba ba Chu Chúc, nhìn chú ấy quá hung dữ, không giống ba ba cậu lúc nào cũng cười hi hi.

Ba ba Chu Chúc càng như vậy, Hồ Thừa Khiếu lại càng lo lắng cho em gái công chúa của mình hơn. Cậu nghĩ, nếu em gái công chúa về nhà cậu ở thì tốt biết bao nhiêu.

Như thế em gái công chúa sẽ có mẹ, có ba ba thích cười còn là một đại anh hùng nữa!

Cho nên cậu vội vàng chạy vào nhà trẻ, tìm ba ba ra!

Lúc này, tử thần số hai cũng vừa ra khỏi văn phòng. Anh ta nói hết lời mới làm cho cô giáo tin rằng, cây lưỡi hái này là nhà bọn họ dùng để cắt đồ ăn, bị con trai lớn lút cầm tới trường. Còn anh ta chính là một phụ huynh nghiêm túc và có trách nhiệm, anh ta không hề biết chuyện này.

Sau khi đổ hết trách nhiệm cho thằng con xui xẻo nhà mình, tử thần số hai yên lặng thu lại lưỡi hái nhỏ.

Lúc đi ra, anh ta thấy thằng con xui xẻo của mình hùng hổ đi tới. Nó thấy anh ta thì hai mắt tỏa sáng, lớn tiếng gọi ——

“Ba ba, ba ba, ba nhanh đi với con!”

Vừa nói vừa kéo góc áo anh ta.

Từ thần số hai đang mặc bộ âu phục màu đen đất đỏ. Đây không phải quần áo bình thường anh ta sẽ mặc. Anh ta chỉ mặc nó mỗi lần đến đón con trai, là trang phục từ thần chính thức của anh ta.

Chủ yếu vì đây là nhà trẻ quý tộc, anh ta cũng không thể mặc đồng phục giao đồ ăn vàng chóc đến đón con trai mình được, đúng không?

Là một cổ nhân, đương nhiên anh ta biết trẻ con loài người không phải đứa nào cũng là tiểu thiên sứ. Anh ta không hề muốn con mình bởi vì có ba ba nghèo túng mà bị chế giễu.

Lúc trước là vì nhất thời xúc động nên từ thần số hai mới đưa con mình đến nhà trẻ này, hiển nhiên anh ta cũng phải giấu vợ mình. Chính bởi vì giấu vợ nên mỗi ngày đều là anh ta đưa đón con.

Dù sao thời gian làm “chàng trai giao đồ ăn” của anh ta cũng rất tự do. Ngày nào vợ anh ta cũng làm đến chiều muộn, thỉnh thoảng còn phải tăng ca nữa.

Từ thần số hai còn chưa kịp dạy dỗ thẳng con xui xẻo của mình, thì đã bị nó kéo ra ngoài, còn vừa đi vừa nói: “Ba ba của em gái công chúa đến rồi ba... Ba ba, ba ba em ấy rất hung dữ, ba cứu em gái công chúa được không ạ?”

Về mặt từ thần số hai đây chính khí nói: “Đó là con của người ta, chúng ta là người tốt, không được cướp trẻ con nhà người ta...”

“Nhưng ba ba em ấy là người xấu mà.” Hồ Thừa Khiếu nói: “Chỗ này của em gái công chúa còn bị thương nữa.”

Hồ Thừa Khiếu vừa nói vừa sờ lên trán mình ra hiệu.

Đương nhiên, từ thần số hai không có khả năng đi cướp con nhà người ta, bây giờ anh ta chỉ nuôi một đứa thôi đã đủ nhức đầu rồi.

Có điều cũng không thể phá hỏng hình tượng đại anh hùng của mình trong suy nghĩ của con trai được, thế nên anh ta mở miệng nói: “Vậy để ba ba đi tìm chú ấy, nói chuyện với chú ấy, để chú ấy không hung dữ với em gái công chúa của con nữa nhé?”

Từ thần số hai bế Hồ Thừa Khiếu lên, nói.

Lúc bọn họ nói đến đây, cô giáo cũng rời văn phòng đi ra cổng trường. Vì an toàn của bọn nhỏ, cổng lớn chỉ mở một cánh cửa nhỏ vào lúc tan học. Cổng là cổng sắt, cả trong và ngoài đều không nhìn thấy được nhau.

Lúc từ thần số hai ôm con trai ra ngoài đã nghĩ trong đầu, hù dọa phụ huynh của đứa trẻ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Anh ta đã chuẩn bị tốt biểu cảm trên mặt. Nhưng khoảnh khắc ra khỏi cổng, anh ta thoáng thấy người đứng trước cổng đang ôm một bé gái... Kim Sơn?!!

Bé gái mặc một chiếc váy màu hồng, trên trán dán một miếng băng gạc, đang ôm Kim Sơn nói chuyện không ngừng...

Kim Sơn cảm thấy có ánh mắt đang nhìn anh, anh quay đầu.

Từ thần số hai vốn đang ôm Hồ Thừa Khiếu, một giây sau liền ném Hồ Thừa Khiếu đi.

Động tác này thuần túy là hành động bản năng. Anh ta không thể để gia đình của mình bại lộ trước mặt Kim Sơn được.

Từ thần số hai cứng người.

Thằng con xui xẻo bị ném cũng không chịu bất cứ ảnh hưởng nào. Nó vững vàng đứng trên mặt đất, còn không ngừng kéo tay anh ta ——

“Ba ba, cái chú đó kia!”

“Ba ba, ba nói nhanh lên đi, bằng không ba ba của em gái công chúa sẽ đi mất...”

Không cần phải nói, cô bé mà Kim Sơn đang ôm trong ngực chính là em gái công chúa mà Hồ Thừa Khiếu nói.

Đáy lòng từ thần số hai giống như bị một vạn thần thú giẫm qua vậy.

Kim Sơn nhìn thoáng qua Hồ Thừa Khiếu, lại liếc mắt nhìn từ thần số hai, lạnh giọng nói: “Thật khéo.”

Hai chữ thôi, từ thần số hai liền biết Kim Sơn đang nói cái gì. Nếu là bình thường, anh ta nhất định sẽ chịu thua. Tuy anh ta thường xuyên tìm Kim Sơn để gây phiền phức, nhưng anh ta không ngốc, anh ta luôn nắm chắc mọi việc trong tay.

Nhưng lúc này đây, thằng con luôn sùng bái mình đang ở bên cạnh, còn kéo góc áo anh ta ——

“Ba ba, ba là đại anh hùng! Ba nói với chú ấy đi, để chú ấy không làm chuyện xấu nữa đi ạ.”

Từ thần số hai cắn răng, nói: “Con gái anh rất đáng yêu đấy, anh phải làm một người ba tốt.”

Trong nháy mắt đó, từ thần số hai cảm thấy mình xong đời rồi. Mặc dù hiện tại anh ta đã là từ thần chính thức, nhưng ai cũng biết Kim Sơn mới là từ thần chân chính, chẳng qua anh chỉ cần một chút thời gian mà thôi.

Thật ra anh ta luôn mở miệng khiêu khích Kim Sơn, nhưng anh ta chưa từng thật sự dùng giọng điệu ra lệnh nói chuyện với Kim Sơn.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, Kim Sơn chỉ nhìn Hồ Thừa Khiếu đứng bên một lúc. Khuôn mặt anh chẳng có xú cảm xúc nào, thậm chí còn không vạch trần thân phận của anh ta để đả kích Hồ Thừa Khiếu luôn.

Trái lại, cô bé mà Kim Sơn ôm trong ngực thì đã tức đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, khóc nức: “Ba ba, ba ba, ba không phải ba ba xấu đâu! Ba là ba ba đại anh hùng!” Những kẻ xấu trong TV đều sẽ bị nhốt, ba ba bé không phải kẻ xấu đâu.

Kim Sơn vỗ lưng cho con gái nhỏ, nhẹ giọng dỗ dành: “Ba ba không phải ba ba xấu, ba ba là ba ba đại anh hùng. Đừng khóc nữa, ba ba đâu có lừa con.”

Giọng Kim Sân mềm xuống, lúc nói lời này còn đưa mắt nhìn tử thần số hai. Tử thần số hai lập tức ôm lấy Hồ Thừa Khiếu, mở miệng nói: “Cục cung đừng nói lung tung, chú này làm chung với ba ba, cũng giống ba ba đều là đại anh hùng.”

Kim Sân quay đầu lại, đưa một tay lau nước mắt cho con gái: “Con xem, ba ba có lừa con đâu, ba ba cũng là đại anh hùng mà.”

Hồ Thừa Khiếu cảm thấy thật khó tin. Tử thần số hai sợ con trai mình lại nói cái gì không nên nói vào lúc này, liền vội vàng chào tạm biệt Kim Sân.

Tử thần số hai ôm Hồ Thừa Khiếu ra khỏi tiểu khu, thì mới thở phào một hơi, nhưng lồng ngực vẫn còn giật giật. Anh ta đặt con trai trên đường, ngồi xổm xuống, nói: “Cục cung, chúng ta về lại trường cũ học nhé?”

Hiện tại tử thần số hai lo rằng việc mình có gia đình sẽ bị lộ ra ngoài.

Anh ta chưa từng báo cáo lên trên về gia đình của mình. Nếu để Kim Sân biết anh ta có vợ con, đến lúc đó sẽ càng thêm phiền phức.

Hồ Thừa Khiếu hoàn toàn không biết nỗi khổ của ba ba mình, vẫn còn nói ——

“Ba ba, ba ba của em gái công chúa thật sự là đại anh hùng à?”

Tử thần số hai bị chọc cho tức chết đến nơi rồi. Anh ta nghiêm túc nói với con trai mình: “Hồ Thừa Khiếu, ngày mai con sẽ về trường cũ học! Về sau không được phép nhắc đến em gái công chúa nữa!”

~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Ba ba Kim lần này siêu rồi, không phá hủy tín ngưỡng của một đứa bé.

~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lựa chọn nhà tử thần

Hồ Thừa Khiếu tròn mắt nhìn ba ba. Cậu không muốn về trường cũ đâu, cậu muốn học cùng trường với em gái công chúa thôi.

Tử thần số hai bị nhìn với ánh mắt như vậy, nhưng không hề có ý nhượng bộ, nói lại lần nữa: “Hồ Thừa Khiếu, ba ba sẽ không hại con đâu, sau này vẫn học ở trường cũ nhé?”

Hồ Thừa Khiếu nghiêm túc nói: “Ba ba, con không muốn học trường cũ đâu.”

Cậu vừa nói vừa giật áo ba ba: “Ba ba, con muốn bảo vệ em gái công chúa mà.”

Tử thần số hai muốn khóc luôn rồi. Anh ta nhìn thẳng con đang kéo áo mình, rồi ngồi xổm xuống. Trên mặt anh ta vẫn là vẻ kiên nhẫn còn dùng giọng trẻ con nói: “Cục cung, con còn nhớ giấc mơ thật lớn của con không?” Anh ta quyết định, phải cho đứa nhỏ này một đả kích trầm trọng thì nó mới không hành động hớ ba ba nhiều lần như thế được.

Hồ Thừa Khiếu đương nhiên nhớ kỹ, cậu ra sức gật đầu, bi bô nói: “Con muốn làm một đại anh hùng giống ba ba.”

Tử thần số hai thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, cậu không vì em gái công chúa mà quên mất giấc mơ của mình.

Thế là anh ta lấy một tấm ảnh từ trong ví mình ra: “Cục cung, con còn nhớ cái hình này không. Đây là hình tiểu nữ quý mà ba ba đã nói với con đó.”

Hồ Thừa Khiếu gật đầu. Ngày nào cậu cũng giám sát tiểu nữ quý kia, nhưng tiểu nữ quý kia không hề làm chuyện gì xấu. Có đôi lúc nó sẽ hù dọa các bạn nhỏ, nhưng cậu đều ngăn lại rồi. Ngày nào cậu cũng nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ của mình hết.

Nhưng khi cậu chăm chú nhìn hình, tấm ảnh này là ảnh chụp của em gái công chúa mà!

Cậu mở to mắt, nhìn về phía ba ba với vẻ khó tin.

Lúc tử thần số hai nhìn thấy em gái công chúa của Hồ Thừa Khiếu vào ngày hôm nay, liền biết con trai mình nhận nhầm người rồi. Có thể là vì tuổi cậu còn quá nhỏ, lại chỉ nhìn sơ sơ ảnh chụp. Sau khi cậu đến trường thì tìm được một cô bé cho cảm giác rất giống, cậu liền cho rằng đối phương là tiểu nữ quý.

Tử thần số hai thấy con trai mình kinh ngạc liền nói: “Ba ba đòi trường cho con là vì không muốn con thương tâm. Con xem em gái công chúa như bạn tốt, nhưng thực tế con bé ấy lại không nói cho con biết nó là tiểu nữ quý.”

Tử thần số hai vỗ vai con trai mình, tựa như đang an ủi con trai bị phản bội. Anh ta nói tiếp: “Chúng ta là anh hùng nên phải đối mặt với lựa chọn, là làm anh hùng hay là từ bỏ người bạn tốt nhất của mình. Con còn quá nhỏ, cho nên mới cảm thấy buồn, chờ con trưởng thành thì sẽ hiểu.”

Hồ Thừa Khiếu đấu tranh: “Ba ba, có lẽ là ba nhận nhầm rồi... Em gái công chúa không phải tiểu nữ quý đâu ạ. Ba ba, không phải ba nói ba ba em ấy là đại anh hùng ư?”

Tử thần số hai nói: “Đó là vì cha nó không phải cha ruột, nó họ Chu, ba ba nó họ Kim, sao có thể là cha ruột được chứ?”

Nhận được đáp án này, cả người Hồ Thừa Khiếu còng xuống, tựa như gặp phải vấn đề khó khăn nhất trong đời. Cậu cúi đầu, khó chịu muốn hòng rồi.

Em gái công chúa là tiểu nữ quý ư...

Tử thần số hai nhìn bộ dạng này của thằng con xui xẻo nhà mình, cảm thấy hơi giống những anh hùng trong phim, đều phải đưa ra lựa chọn. Anh ta vừa buồn cười lại vừa chua xót.

Hồ Thừa Khiếu bước những bước nặng nề. Cậu cúi đầu bước được hai bước, liền giống như không đi nổi nữa. Cậu ngồi xuống cạnh bồn hoa, tay nhỏ đặt trên đầu gối.

Cậu ngẩng đầu nhìn nắng chiều, thờ dài, âm sữa vừa uể oải lại nặng nề ——

“Con tưởng rằng... Con tưởng rằng bọn con có cả đời...”

Buồn cười quá, bây giờ không thấy chua xót nữa, chỉ thấy buồn cười thôi.

Từ thần số hai thật muốn ôm bụng cười con trai mình, chủ yếu là vì cái cảnh này, lại do một đứa bé làm thật sự quá khôi hài đi.

Nhưng anh ta phải nhịn. Mặc kệ trong đầu anh ta có định làm ba ba tốt hay không, thì ở ngoài nhất định phải làm rồi.

Từ thần số hai đi theo cũng thờ dài, ngồi cạnh an ủi cậu: “Thế giới này chính là như vậy, luôn không thể như con mong muốn. Con chung quy vẫn phải lựa chọn.”

Mất Hồ Thừa Khiếu bắt đầu ướt át, nhìn về phía ba ba: “Ba ba, trước kia ba cũng phải lựa chọn như thế này à?”

Từ thần số hai: “...” Không, bọn trẻ các con mới cần lựa chọn, người lớn chúng ta đều là thích thì thích.

Đương nhiên, lời này không thể nói ra được. Từ thần số hai khẽ thờ dài một hơi, sau khi làm đủ tư thế thì nói: “Cũng từng có. Lúc trước ba cũng như này. Thế nhưng người làm anh hùng như chúng ta, phải vì lợi ích của toàn nhân loại mà từ bỏ chút tình cảm của mình, nếu không thì làm sao xứng với cái tên anh hùng được chứ?”

Từ thần số hai nghĩ trong lòng, về sau anh ta có thể đi làm đa cấp được rồi.

Hồ Thừa Khiếu dạ một tiếng, nói: “Ba ba, ba yên tâm đi ạ, con sẽ vì lợi ích của toàn nhân loại mà đưa ra lựa chọn chính xác.”

“Nhưng mà, em gái công chúa... Cần con.” Cậu bé quay đầu, nói với ba ba mình.

Người cậu nhỏ nhỏ nhưng lúc nói lời này, lại giống như đã trưởng thành, như một đại anh hùng, nhớ mong em gái công chúa của mình.

Từ thần số hai hoàn toàn không lùi bước: “Nhưng em gái công chúa là tiểu nữ quý, con là đại anh hùng. Nếu con ở cùng với em gái công chúa, con sẽ không được làm đại anh hùng nữa đâu.”

Hồ Thừa Khiếu nhìn ba ba, vành mắt lập tức đỏ lên. Trong suy nghĩ của cậu bé, đây chính là giấc mơ cả đời, cậu nằm mơ cũng mơ được làm một đại anh hùng như ba ba vậy.

Từ thần số hai: “...” Trước đó còn cảm thấy buồn cười, hiện tại lại thấy lòng chua xót. Nhất định là khả năng miệt rười của mình quá mạnh, tự mình hổ mình rồi.

“Chúng ta về thôi, mẹ đang chờ chúng ta về ăn cơm ở nhà.” Từ thần số hai nói.

Hồ Thừa Khiếu vron cánh tay: “Ba ba, ba ôm con đi, con cảm thấy không còn sức để đi nữa.”

Từ thần số hai sững sốt. Khi con người ta rất khổ sở thì toàn thân sẽ vô lực, trẻ con cũng thế.

Anh ta đột nhiên thấy tim mềm nhũn. Đây là con trai anh ta, lại còn ỷ lại vào anh ta, anh ta có quá tàn nhẫn rồi không?

Khác với cặp cha con bị mây đen phủ đầu kia, Chúc Chúc vui vẻ sắp hồng rồi.

Chúc Chúc xác định được ba ba bé là đại anh hùng, liền rất vui mừng. Bé không để ba ba ôm mà tự mình nhảy nhót nhót, vừa chạy vừa hét ——

“Ba ba, ba ba, ba nhanh lên đi!”

Nhóc con đã biết ba ba mình tốt nhất, lợi hại nhất, nhưng được người khác thừa nhận thì càng thêm vui vẻ!

Ba ba bé cũng là một đại anh hùng, đại anh hùng giống như ba ba đại anh hùng của Hồ Thừa Khiếu!

Trên mặt Chúc Chúc đầy vẻ kiêu ngạo, bé kéo tay ba ba, hận không thể lập tức về nhà!

“Ba ba, chúng ta về nhanh lên! Phải về nhanh lên ạ!”

Kim Sân thấy khó hiểu, sao nhóc con lại vui đến thế, vì vậy anh ngờ vực hỏi: “Tại sao phải về nhanh?”

Chúc Chúc nói như chuyện đương nhiên: “Bởi vì con muốn tặng quà cho ba ba ạ!”

Kim Sân càng khó hiểu: “Quà gì?”

Chúc Chúc nói: “Ba ba về nhà sẽ biết mà!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nhân viên giao hàng nhà tử thần

Mặc dù Kim Sân đã nuôi Chúc Chúc từ lúc bé chỉ biết kêu cạc cạc đến lúc bé không ngừng gọi ba ba, ba ba như bây giờ, nên anh cũng xem như hiểu cô nhóc ở mức độ nhất định.

Nhưng vào lúc này, Kim Sân lại không thể biết Tiểu Chúc Chúc muốn tặng quà gì cho anh. Tuy rằng không biết, nhưng anh cũng có chút mong đợi.

Chúc Chúc đeo cặp sách chạy đằng trước, cặp sách nhỏ lắc trái lắc phải, phát ra tiếng “Soàn soạt”. Kim Sân đi như đi dạo ở phía sau, cũng để cho bé tự chạy.

Nhóc con đang chạy trước đột nhiên dừng lại, tay nhỏ lau mồ hôi trên trán. Lúc này Kim Sân mới ý thức được, mình đã không để ý đến cái trán đang có vết thương của Chu Chúc.

Anh ba bước bước lùi hai đi đến, cúi người bế nhóc con lên, không cho bé chạy nữa: “Không được chạy. Biết chưa?”

Khuôn mặt nhỏ của Chu Chúc hồng hồng, trên trán đều là mồ hôi. Bé đeo cặp sách, lại được bế nên không tiện tự lau mồ hôi. Bé nói: “Ba ba, lau mồ hôi...”

Từ thần đại nhân có bệnh thích sạch sẽ lại thuận tay lau cho bé.

Chu Chúc đang định tuột xuống để tự mình đi, thì vừa vận thấy ở bên cạnh cũng có phụ huynh đến đón con về. Người ba kia nâng đứa bé hai, ba tuổi quá đỉnh đầu rồi chạy, cùng chơi kiểu thả diều. Chẳng qua thứ kết nối là cánh tay chứ không phải sợi dây ——

“Bay nào, cựa cựa bay nào ——” Ba ba trẻ tuổi nhìn rất dẻo dai, vui vẻ nói.

Tiếng cười hi hi ha ha của đứa bé hơn hai tuổi vang lên. Những bạn nhỏ đi trên đường thì đều hâm mộ nhìn cảnh này.

Chúc Chúc cũng không ngoại lệ, bé hâm mộ muốn hồng rồi. Thì ra đây chính là biết bay mà anh Thừa Khiếu đã nói.

Chúc Chúc đeo cặp sách nhỏ, được ba ba ôm vào ngực như củ cải mới nhỏ. Bé hâm mộ nhìn nhiều hơn mấy lần, sau đó quay đầu, sát đến tai ba ba nhỏ giọng nói: “Ba ba —— “

Kim Sân hiểu rất rõ nhóc con. Đây cũng là tâm lý điển hình của trẻ con loài người, thấy bạn nhỏ khác có, nhìn thấy chơi rất vui nên bé cũng muốn.

Trước kia, từ thần đại nhân cảm thấy đặc điểm này của trẻ con loài người đặc biệt khiến người ta thấy ghét. Nhưng bây giờ, nhìn nhóc con ý lại gọi ba ba ——

Kim Sân chỉ cảm thấy anh không thể nói lời từ chối nữa. Với lại, anh cũng muốn nhìn bé cười hi hi ha ha như thế.

Thế là giờ phút này, người đàn ông mặc âu phục đi giày da, tính anh hơn cả tính anh lại không khác gì những ba ba gốc khác. Anh nâng con gái hơn bốn tuổi của mình lên, học theo người ba bên cạnh, nâng bé cao quá đỉnh đầu sau đó chạy về phía trước ——

Nhìn anh rất nghiêm túc, cao lớn đẹp trai, rất có khí chất, nhưng trong ngực anh lại ôm một đứa bé nên có vẻ không được hài hòa. Thế mà anh còn làm ra loại hành động như ba ba gốc này, nên đã lập tức hấp dẫn ánh mắt của nhiều người.

Nhưng Chúc Chúc lại không ý thức được điều đó. Bé phấn khích vung vẩy cánh tay tựa như chim nhỏ rồi hét: “Ba ba, ba ba, nhanh nhìn nè, con biết bay —— con biết bay —— “

“Con cao hơn ba ba nữa —— “

Kim Sân: “...” Con gái ngốc của chủ nhà.

Kỳ lạ chính là, tâm tình của anh cũng tốt hơn hẳn.

Rất nhanh đã về đến nhà. Chúc Chúc vừa đến cửa lập tức tuột xuống, sau đó chạy chậm vào nhà...

Kim Sân gọi bé phía sau ——

“Chu Chúc, con đi chậm thôi!”

“Ba ba, con bận lắm!” Kết quả nhóc con vừa về đến nhà liền chạy vào phòng mình, khóa cửa lại.

Bé không chỉ khóa cửa, hơn nữa còn nghiêm túc đưa cặp sách cho ba ba cầm ——

“Ba ba, bây giờ con hơi bận, ba đừng quấy rầy con nha.”

Trên đỉnh đầu nhóc con có tận mấy sợi tóc đang dựng đứng, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đỏ ửng, đôi mắt bé sáng ngời trong suốt. Nhưng nói câu này, rất rõ ràng là học từ Kim Sân.

Trước đây Kim Sân thấy Chúc Chúc rất phiền phức, bé cứ đến phòng sách suốt ——

“Ba ba, ba ba, con thấy một con kiến! Thật nhiều con kiến!”

“Ba ba, ba ba, ba ra đây nhìn nè, có hoa nha!”

Kim Sân không có cách nào khác, anh chỉ có thể đóng cửa phòng sách, lại nói với bé: “Ba ba hơi bận, con đừng tới quấy rầy ta.”

Kim Sân vẫn nhận lấy cặp sách nhỏ của bé, nhưng trong lòng buồn muốn hồng rồi ——

Bận cái gì chứ? Không phải đã nói về nhà có quà ư?

Mặc dù trong lòng tức điên lên, nhưng Kim Sân vẫn biết kiềm chế. Anh không thêm so đo với nhóc con nữa, mà cầm cặp sách đi qua phòng bên.

Nhưng sắc mặt anh vẫn u u ám ám, đến mức lúc từ thần số hai tới nhìn thấy cái bàn mặt này của anh thì trong lòng thoáng lộ bộp.

“Việc ấy...” Từ thần số hai xấu hổ mở đầu: “Việc hôm nay, cảm ơn anh.”

Việc nào ra việc nấy. Anh ta có quan hệ cạnh tranh với Kim Sân, không sai. Nhưng việc ngày hôm nay đích thật là phải cảm ơn Kim Sân vì đã không vạch trần anh ta.

Kim Sân ngược mắt nhìn từ thần số hai. Anh chưa từng để cái người số hai này vào mắt, càng không muốn xem anh ta như đối thủ cạnh tranh.

Chẳng qua người ta đã tìm tới cửa nói cảm ơn, nên anh vẫn nói: “Tôi đã biết.”

Từ thần số hai cũng chẳng lạ gì cái thái độ này của anh. Anh ta phối hợp ngồi xuống cái ghế bên cạnh Kim Sân. Anh ta vừa ngồi xuống thì Kim Sân liền quay đầu nhìn anh ta ——

Từ thần số hai không hiểu sao lại có cảm giác như trên ghế có điện, liền đứng lên như đạn bắn rồi nói: “Tôi sẽ không để con trai tôi đến nhà trẻ đó nữa, nó cũng chưa từng làm hại Chu Chúc. Việc của người lớn chúng ta, hy vọng người lớn chúng ta tự giải quyết, đừng làm liên lụy đến trẻ con.”

Kim Sân nghe anh ta nói chỉ lạnh nhạt mở miệng: “Cậu làm người quá lâu.”

Lại là câu nói này!

Từ thần số hai ghét nhất là vẻ mặt và giọng điệu châm chọc khi nói này của anh.

Đương nhiên anh ta biết anh không phải con người, mà là dòng dõi thần, nhưng cứ xem thường nhân loại thì tính là gì?

“Con gái anh cũng là con người, anh đừng quên.” Từ thần số hai hung hăng mở miệng nói.

Anh ta nói lời này ra, thoải mái thì thoải mái thật, nhưng anh ta liền nghĩ tới việc mình đến đây là để nhờ vả người ta chứ không phải tới kiểm chuyện. Đẳng chuỗi của mình còn đang bị đối phương nắm trong tay kia kia.

Thế là trên mặt từ thần số hai đầy nét cười, vội vàng nói: “Mặc dù bé là con người, nhưng được anh nuôi lớn, nhất định không thể giống những người như chúng tôi được! Toàn thân bé chắc chắn sẽ phát ra ánh sáng của thần!”

Là một anh giao hàng thường xuyên giao thức ăn trẻ, còn là một anh từ thần thường xuyên phát com hộp đúng giờ, anh ta luôn cảm thấy nụ cười dịch vụ của mình xứng đáng được năm sao!

Ngay lúc này, điện thoại của từ thần số hai bắt đầu vang lên.

Đây là nhạc chuông anh ta cài riêng cho vợ.

Lúc đầu Từ thần số hai định lấy điện thoại ra rồi nhấn tắt, nhưng lại lo trong nhà xảy ra chuyện gì. Làm từ thần nên anh ta đã thấy rất nhiều loại chuyện ngoài ý muốn, tự huyền hoặc mình, thế là vội vàng nhận ——

“Sao thế?”

“Chồng ơi, cũng may, cũng may mà anh nhận điện thoại ——” Giọng bên kia hình như đang run.

“Chuyện gì thế em?”

“Có người bạn gửi Wechat cho em, nói bên đường thành Bắc có một anh giao hàng vượt đèn đỏ bị xe tông. Cô ấy nói nhìn giống anh, làm em sợ muốn chết, anh không sao chứ...”

Giọng nói bên kia đã bắt đầu nghẹn ngào, thật sự bị dọa sợ. Từ thần số hai thờ phào, nói: “Anh không sao...”

Anh ta vốn định cúp điện thoại, nhưng bên kia lại nói tiếp: “Chồng ơi, anh đừng vượt đèn đỏ nhé. Giao trẻ cũng không sao, chúng ta cũng không thể vì chút tiền ấy mà không tiếc mạng sống được...”

Từ thần số hai nhìn cái phòng sách không khác gì thư viện của Kim Sân, lại nghĩ đến ngôi nhà mình chuyển đến ——

Trong lúc nhất thời, tự nhiên thấy buồn.

Tuy rằng về ngoài Kim Sân nhìn không ra vui buồn, nhưng trên thực tế trong lòng anh vẫn đang phiền não một vấn đề ——

Anh phải làm cách nào để tẩy chuyển nhắc nhở con gái về quà của mình đây.

Bởi vì việc này, nên Kim Sân nhìn từ thần số hai càng thấy không vừa mắt. Anh thấy anh ta nhận điện thoại còn không chịu đi, thế là nói: “Cậu đang chờ tôi mời cậu ăn cơm tối?”

Hiển nhiên từ thần số hai cũng nhận ra Kim Sân đang không vui, lập tức nói: “Tôi đi đây.”

Anh ta vừa đi, Kim Sân liền đứng lên rời khỏi phòng sách. Anh đi đến cửa phòng của tiểu công chúa.

Vừa đúng lúc cửa phòng được mở ra, Chúc Chúc chấp hai tay sau lưng, nói ——

“Ba ba, con làm cho ba một món quà đó!”

“Con tự làm nha!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Món quà bị từ thần

Thì ra nhóc con vừa chạy về đã nhốt mình trong phòng, không phải vì chuyện gì khác, mà vì gấp gáp chuẩn bị quà cho ba ba.

Kim Sân nghe con gái mình nói thế, thì trên mặt lộ ra nụ cười tươi, cả người đều nhu hòa hơn. Anh quá cao, từ góc độ này của anh đã có thể nhìn thấy một bọc vải màu hồng nhóc con đang cầm trên tay để ở sau lưng. Mặc dù không nghĩ ra rốt cuộc đó là quà gì, nhưng con gái không quên chuyện tặng quà vẫn là việc khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Mặc dù đã thấy một phần, nhưng Kim Sân cũng không lật tẩy. Anh vô thức nở nụ cười, ngồi xuống, giọng cũng khẽ hơn: “Cục cưng tặng quà gì cho ba ba thế?”

Ba ba từ thần cũng không tự ý thức được, xưng hô khi nói chuyện của anh bây giờ đã có khuynh hướng càng ngày càng giống một người cha rồi.

Chúc Chúc phấn khởi giậm chân, mặt nhỏ đầy kích động. Bé vừa nhảy vừa phản kích hét lên: “Ba ba, ba ba, ba nhắm mắt lại đi, ngạc nhiên mà!”

Kim Sân hơi do dự nhưng vẫn nhắm mắt lại. Anh cảm nhận được dường như tay nhóc con ôm lấy cổ anh, sau đó sột sột soạt soạt không biết đang làm gì. Hình như trên lưng anh có cái gì đó, nhưng anh thật sự đoán không ra đó là cái gì...

Nhóc con ôm cổ anh, vẫn lo lắng nói lầm bầm: “Ba ba ngoan, ba không được mở mắt nhìn lên đó. Con nói ba mở mắt, ba mới được mở nha...”

Động tác của nhóc con rất chậm. Kim Sân ngồi xồm trên mặt đất, đôi chân dài rõ ràng là không thích ứng. Nhưng anh không hề mất kiên nhẫn, chỉ nói: “Ba không mở mắt nha.” Còn học giọng điệu của Chúc Chúc, ở cuối câu còn thêm một chữ “Nha” rất trẻ con.

Cũng may, nhóc con nhanh chóng nói ba ba mở mắt ra. Bé giống như đã hoàn thành một chuyện rất lớn, bị bỏ nói: “Ba ba, bây giờ ba có thể mở mắt rồi!”

Kim Sân mở mắt, liền thấy nhóc con đang vui vẻ khoa tay múa chân. Anh cúi đầu xuống, trên áo sơ mi trắng của anh có hai cái dây màu hồng.

Anh đứng dậy, đồ trên lưng rơi xuống, cái dây màu hồng hơi siết lại. Kim Sân quay đầu, xuyên qua phòng nhóc con nhìn thấy hình ảnh của mình trong tấm gương to...

Áo choàng màu hồng? Mặc dù nhìn qua đã biết là một tấm ga giường, dùng hai sợi dây cột trên cổ anh, nhưng vẫn có thể nhìn ra đại khái là một chiếc áo choàng.

Kim Sân ngược mắt, lúc này mới chú ý tấm ga của nhóc con đã bị cắt tùm la tùm lum, lộ ra cả miếng lót màu trắng bên trong. Không cần nói anh cũng biết, cái thứ đang khoác lên người mình được cắt từ tấm ga giường này.

Kim Sân hơi mù mờ, làm cái gì vậy?

Chúc Chúc vỗ tay nhỏ, chạy quanh ba ba, đắc ý thường thức một lần. Cuối cùng bé còn bắt chéo tay nhỏ sau lưng, hết sức khoa trương nói: “Thật là quá đẹp! Bây giờ ba ba là đại anh hùng!”

Chúc Chúc thế này, quả thực rất giống bạn nhỏ dẫn chương trình trong ngày quốc tế thiếu nhi, đọc tiếng phổ thông rất giàu tình cảm.

Kim Sân mới nghe đã thấy buồn cười rồi. Chỉ là, anh cũng không biết tại sao Chu Chúc lại có chấp nhất với đại anh hùng như thế.

Kim Sân không hề biết quan hệ giữa hai bạn nhỏ Chu Chúc và Hồ Thừa Khiếu tốt như thế nào, bọn chúng là bạn bè tốt nhất của nhau trong nhà trẻ. Nhưng trên thực tế, nội dung đề các bé có thể nói chuyện với nhau không nhiều, dù sao hai bạn nhỏ này cũng không giống những trẻ bình thường khác.

Thế nhưng khi bọn chúng nói chuyện sẽ xuất hiện một điểm rất giống nhau, đó chính là chuyện của ba ba!

Mặc dù Hồ Thừa Khiếu có cha mẹ, nhưng trên thực tế cậu tiếp xúc với ba ba nhiều hơn. Em gái Chúc Chúc không có mẹ, cậu cũng sợ nói đến mẹ sẽ khiến em gái Chúc Chúc buồn, cho nên mới chủ yếu nói về ba ba.

Mà bạn nhỏ Chúc Chúc lại thuần chất cuồng ba ba. Phần lớn thời gian bé đều ở cùng ba ba, nên những lúc nói chuyện với Hồ Thừa Khiếu ở trường, gần như há miệng ngâm miệng đều là ba ba.

Cho nên hai đứa nhóc trao đổi rất nhiều chuyện về ba ba.

Chúc Chúc nghe nhiều nhất là chuyện về ba ba đại anh hùng của Hồ Thừa Khiếu. Hồ Thừa Khiếu lại quá thói phùng sự tích anh hùng của ba ba mình.

—— “Ba anh là thần, vị thần rất lợi hại. Ông ấy bắt người xấu, người xấu đều sợ ông ấy.”

“Rất nhiều người thích ba ba anh, bọn họ gọi điện thoại cho ông ấy suốt.”

Có một lần nhà trẻ chiếu phim, trong phim có một đại anh hùng mặc chiếc chăn lớn bay lên, Hồ Thừa Khiếu liền nói với Chúc Chúc ——

“Cái này gọi là áo choàng, có một lần ba anh đã mặc cái áo choàng đại anh hùng này, sau đó ôm anh bay lên.”

Tiểu Chúc Chúc thì nghĩ, ba ba cậu có, ba bé cũng phải có. Bằng không ba ba khác đều có, mà ba bé không có, vậy ba ba khác nhất định sẽ không chơi cùng ba ba bé.

Trong suy nghĩ của Tiểu Chúc Chúc, những đứa trẻ con đều phải đi học nhà trẻ, còn nhóm ba ba của những bạn nhỏ ấy đều phải đi làm. Trong đầu bé, đi học thì tất cả các bạn nhỏ đều ngồi trong một phòng, vậy đi làm thì tất cả ba ba cũng sẽ ngồi trong một phòng. Sau đó thấy cô sẽ đến nói chuyện với nhóm ba ba...

Nhóm ba ba nhất định cũng giống bọn trẻ các bé, ai với ai là bạn tốt, ai với ai không phải bạn. Mọi người sẽ cùng ăn cơm trưa, cùng ngủ trưa...

Nhưng Chúc Chúc phát hiện ra, ba ba không giống trước nữa. Trước đây ba ba sẽ có bạn tới nhà chơi, nhưng bây giờ ba ba không hề có người bạn tốt nào.

Có phải những ba ba khác vì nguyên nhân này mới không chơi với ba ba bé?

Tuy Chúc Chúc còn nhỏ, nhưng bé biết quan sát. Những ba ba của các bạn nhỏ khác trong trường thường xuyên nói chuyện với nhau, cùng đi đón bạn nhỏ. Nhưng mà ba ba bé, chưa từng có ba ba khác nói chuyện với ba ba bé.

Chúc Chúc càng nghĩ càng thấy buồn, nghĩ lại Hồ Thừa Khiếu còn nói ba ba bé không phải ba ba tốt nữa. Như vậy, lúc ba ba Hồ Thừa Khiếu về sẽ nói với anh Hồ Thừa Khiếu rằng, ba ba bé không phải tốt ba ba tốt, không phải ba ba đại anh hùng!

Điều này giống như có vài bạn nhỏ nói với bạn nhỏ khác rằng bạn ấy không phải đứa trẻ ngoan vậy.

Mặc dù Chúc Chúc không biểu hiện ra ngoài, nhưng vẫn lo lắng trong lòng. Mỗi ngày tan học bé đều nhìn thấy ba ba khác có bạn bè đến cùng rất vui, đi cùng rất vui, cười cười nói nói. Mà ba ba bé chỉ đến một mình, còn không cười nữa.

Cái đầu nhỏ của Chúc Chúc càng nghĩ càng khẳng định là vì ba ba khác đều mặc áo choàng đại anh hùng, nhưng ba ba bé không mặc. Cho nên ba ba khác không muốn chơi cùng ba ba bé.

Trong đầu bạn nhỏ Chúc Chúc liền xuất hiện cảnh ba ba bé bị ba ba khác ức hiếp. Nhóm ba ba khác cùng ăn cơm, mà không cho ba ba bé đi theo.

Nhóm ba ba khác nắm tay nhau cùng chơi đu dây, ba ba bé chỉ lẻ loi trợ tay chơi đu dây một mình. Ba ba bé muốn qua chơi cùng bọn họ, nhưng sờ lên quần áo màu đen không giống

những người khác của mình, lại không dám đi qua.

Nhóm ba ba khác cùng ăn một gói kẹo cầu vồng, bạn một viên tói một viên, còn ba ba bé chỉ biết đứng nhìn. Ba ba bé cũng rất muốn ăn nên đi tới, lúc này ba ba khác nhất định sẽ nói

“Đừng chơi với anh ta, anh ta đâu phải ba ba đại anh hùng! Nếu chúng ta chơi với anh ta, chúng ta cũng không phải ba ba đại anh hùng! Cho nên anh đi ra đi!”

Bé không muốn ba ba bị ba ba khác ức hiếp, cho nên Chúc Chúc vẫn luôn muốn làm áo choàng đại anh hùng cho ba ba.

Giờ phút này, ba ba “đáng thương” khoác ga giường đang không thể lý giải, đây là quả kiêu gì vậy?

Nhóc con sợ anh bị lạnh? Cho nên đặc biệt lấy ga giường để anh khoác lên sưởi ấm.

Kim Sơn cúi đầu xuống, thì thấy con gái bé bỏng nhà mình đang vui vẻ chạy vòng xung quanh anh, cần cũng cần không được. Vẻ mặt bé đều là phấn khích, cười lộ ra cả hàm răng nhỏ trắng tinh: “Ba ba, sau này ba sẽ là ba ba đại anh hùng thật sự!”

Kim Sơn: “...” Con gái của anh đại khái là bị trúng độc của thằng con trai ngốc tự kỷ nhà từ thần số kia rồi, bằng không sao mở miệng ngậm miệng đều là đại anh hùng chứ?

Chẳng qua tự kỷ chính là con trai nhà khác, cục cưng nhà mình thì là ngây thơ hồn nhiên,

Cho nên, Kim Sơn liền khoác luôn cái áo choàng màu hồng, không cời ra nữa. Bàn tay to xoa đầu nhóc con, nói đối với khuôn mặt không cảm xúc: “Ba ba đương nhiên là đại anh hùng, con là con gái của đại anh hùng. Bây giờ đã thấy vui chưa?”

Trong suy nghĩ của ba ba từ thần, bạn nhỏ hoàn mỹ Chúc Chúc đang thể hiện tâm tình khoe khoang của trẻ con loài người. Kiểu người khác có, bé sẽ nhìn mà thèm. Ba ba nhà khác là đại anh hùng, bé cũng phải có.

Trẻ con loài người đều có tâm tình như vậy.

Ba ba từ thần cũng không cảm thấy mất hứng, ngược lại còn tận lực làm cho Chúc Chúc càng có được nhiều hơn so với những bạn nhỏ khác.

Ba ba từ thần nhìn nhóc tỷ, tình cha trong lòng có thể nói là đại phát. Con gái của anh phải có nhiều thứ hơn so với những đứa trẻ khác!

Tiểu Chúc Chúc rất vui, nhảy cẫng lên vỗ tay. Bé ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói với ba ba: “Về sau ba ba của con cũng là ba ba đại anh hùng —— “

Có điều, Chúc Chúc vẫn nhớ chuyện quan trọng, thể là nghiêm túc dặn dò: “Ba ba, lúc ba ở cùng ba ba khác, nhất định phải để bọn họ thấy áo choàng của ba ba nha, đây chính là áo của đại anh hùng đó. Bọn họ thấy áo này sẽ chơi chung với ba ba, dẫn ba đi chơi đu dây, chơi trượt thang, còn chia sẻ đồ ăn vặt cho ba ba nữa...”

Chúc Chúc đếm đầu ngón tay, đếm sẽ làm ba ba thấy vui. Âm sữa hết sức vui mừng, bé nói không ngừng.

Hình ảnh này đúng là cho từ thần mở rộng kiến thức. Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh một đám người già cùng chơi đu dây là đã thấy quá khủng bố rồi.

Ba ba từ thần vội vàng ném hình ảnh lỗi nhân này ra khỏi đầu, nhìn nhóc con đang mặc sức tưởng tượng mình sẽ kiểm soát nhiều bạn tốt cho ba ba trước mắt này, ánh mắt anh cũng mềm lại: “Con cho ba ba mặc cái áo này... Là hy vọng ba ba có thêm bạn sao?”

Chúc Chúc nhìn về phía ba ba, dạ một tiếng, vành mắt đỏ lên nói: “Như thế bọn họ sẽ không nói ba ba là người xấu nữa ạ...”

Kim Sơn vốn cho rằng Chúc Chúc cố chấp muốn anh làm một đại anh hùng là vì những bạn nhỏ đều có ba ba đại anh hùng, mà bé không có, cho nên bé muốn.

Thì ra không phải như vậy, trái tim bé nhỏ của bé chưa thể lý giải kiểu sống của người lớn. Bé nhìn mọi thứ với đôi mắt trẻ thơ của bé, bé cho rằng ba ba chỉ có một mình.

Con gái bé bỏng của anh có thể nhìn ra anh luôn một mình, không có ai làm bạn.

Con gái cưng của anh cho rằng, bởi vì ba ba khác là đại anh hùng mà anh lại không phải, cho nên bé mới cố gắng để anh cũng là đại anh hùng.

Kim Sơn bỗng nhiên ôm lấy nhóc con, sau đó bị tay nhỏ của bé xoa đầu, con gái cưng thận trọng nói: “Ba ba yên tâm đi, áo này rất đẹp, ba ba khác nhất định rất muốn làm bạn với ba...”

Lần đầu tiên từ thần đại nhân có cảm giác thế này, là rất lâu trước kia rồi. Lúc anh mới được cứu ra từ phòng thí nghiệm, toàn bộ thế giới của anh đều là màu xám, anh được đặt nhẹ nhàng vào trong nước ấm. Trong những tháng năm dài đằng đẵng đó, lần đầu tiên anh mới cảm nhận được sự ấm áp.

Mà giờ phút này, dường như anh lại được nằm vào dòng nước ấm kia.

Nhóc con hoàn toàn không biết mình đã làm được gì, vẫn lú lo nói không ngừng: “Đến lúc đó ba ba sẽ không phải chơi một mình nữa.”

Kim Sơn: “...” Thật ra là anh không muốn chơi cùng những người khác.

Nhưng giờ phút này, anh chỉ xoa đầu con gái, nói: “Có rất nhiều người muốn làm bạn với ba ba.”

Từ đầu tới cuối bóng đen bên cạnh chỉ làm tường nền. Nó cảm thấy may mà mình không biết nói. Nếu mà mình biết nói, có thể sẽ gặp chuyện không may mất ——

Tiên sinh, ngài còn dám nói. Có ai lại muốn làm bạn với từ thần chứ, chề mạng mình dài ư?

May mà bạn nhỏ Chúc Chúc không biết điều này, bé chỉ vui vẻ ôm lấy ba ba. Tay nhỏ ôm lấy mặt ba ba, giống như người lớn nhà khác ôm mặt bạn nhỏ vậy, nghiêm túc nói ——

“Vậy thì, ba ba nhất định phải làm bạn tốt với họ nhé. Có bạn thì lúc chơi đùa sẽ rất vui, ba ba suốt ngày không vui thôi.”

Mặc dù Ba ba từ thần ngời xồm, nhưng Tiểu Chúc Chúc quá thấp. Bé sờ đầu ba ba còn phải nhón chân lên, rất mỏi.

Thế là ba ba từ thần bế Tiểu Chúc Chúc lên, đặt trên cái kệ bên cạnh. Chúc Chúc liền cao bằng ba ba rồi.

Tiểu Chúc Chúc phấn khích xoa đầu ba ba, như thế này xoa đầu rất tiện. Chúc Chúc nói rất nhiều. Bé tiếp xúc với thế giới bên ngoài càng nhiều, thì cũng bắt đầu hiểu rất nhiều chuyện.

Kiểu như lúc ba ba khác tới đón bạn nhỏ đều sẽ rất vui, nhưng ba của bé lúc nào cũng không vui.

Chúc Chúc chưa từng cảm thấy vấn đề là ở mình. Bé là một cô bé rất ngoan mà, tất cả mọi người đều thích bé lắm!

Trên cơ bản, những người lớn gặp bé đều sẽ khen bé đáng yêu.

Bé đáng yêu như thế, mà ba ba vẫn không thích cười. Vậy nhất định là vì ba chỉ có một mình, không có ai chơi với ba hết.

Tiểu Chúc Chúc vươn đôi tay mềm ôm lấy mặt từ thần, giống như bình thường hay ôm con vịt đồ chơi. Bé nói vô cùng nghiêm túc: “Cho nên, chờ ba ba có bạn tốt, mỗi ngày đều sẽ vui vẻ giống con nha.”

Kim Sân hơi sùng sốt. Anh luôn cho rằng Chúc Chúc vẫn là con nít, không ngờ bé mới bây lớn đã biết mỗi ngày anh đều không vui.

Kim Sân nhịn không được mà hát Tiểu Chúc Chúc lên, giống những phụ huynh nhà khác chơi với con mình. Anh hát lên lại tiếp được, nói: “Bây giờ ba ba rất vui.”

Chúc Chúc chơi vui muốn hông rời: “Ba ba, lần nữa đi, con muốn chơi tiếp!”

Thế là Kim Sân lại hát bé lên, nhóc con không ngừng cười khanh khách.

Kim Sân cũng vô thức nở nụ cười.

Thì ra, đây chính là cảm giác nuôi con của nhận loại, khao khát muốn mang những điều tốt đẹp nhất thế giới cho bé, để bé mãi luôn vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Phiền não nhỏ nhà tử thần

Ngày hôm sau là chủ nhật, ánh mặt trời chói chang. Ăn sáng xong, mặc dù Kim Sân không muốn nhưng anh vẫn phải ra ngoài đi làm việc của mình.

Hôm nay nhóc con rất vui. Bé ôm áo choàng màu hồng, sau khi nhìn ba ba mặc vào thì vui vẻ vẫy tay: “Tạm biệt ba ba!”

Trong mắt Kim Sân đầy ý cười, anh cũng không chê cái áo choàng này không hề xứng với mình. Sau khi anh rời phòng sách, mới coi nó ra.

Công việc của anh vẫn như trước đây. Đơn giản là đội loài người tử vong, rồi thu linh thể. Nhưng ngoài ý muốn, anh lại gặp tử thần số hai ở đó.

Trước đây hai người cũng xem như có ký kết ngầm với nhau. Lúc đối phương nhận nhiệm vụ, thì người kia không được nhúng tay vào.

Lần này Kim Sân nhận nhiệm vụ, tử thần số hai cũng xuất hiện. Hai người đều mặc âu phục màu đen đặt riêng, đứng trên cầu.

Tử thần số hai thấy Kim Sân hoàn toàn không có ý muốn nói chuyện, anh ta cũng không thấy ngoài ý muốn, Từ lần đầu tiên anh ta biết đến vị thần này, dường như ngoài làm nhiệm vụ ra, thì anh chỉ nghiên cứu quy luật sinh tử.

Theo anh ta thấy, mặc dù Kim Sân đã lẫn lộn ở nhân loại mấy năm, nhưng trên thực tế, anh lại càng giống một chương trình máy tính được thiết lập sẵn hơn.

Cho nên, khi tử thần số hai nhìn thấy khuôn mặt không cảm xúc của Kim Sân, anh ta liền khẳng định anh lại đang tiến hành nghiên cứu trong đầu.

Trên thực tế, Kim Sân im lặng đứng bên, nhưng trong đầu đều là cảnh con gái bé bỏng của mình nhảy lộc cộc từ tầng một lên tầng ba, lại nhảy lộc cộc từ tầng ba xuống tầng một. Chắc chắn bé sẽ nói ba ba lại đi làm... ngày nào ba ba cũng bận hết...

Chỉ được một lúc, anh liền gửi tin nhắn cho bóng đen ở nhà ——

“Bây giờ Chúc Chúc đang làm gì?”

“Bé đang ghép hình công chúa à.”

Anh biết trò ghép hình công chúa này, là đồ chơi của một bạn học cho Chúc Chúc để bé chơi. Lần nào Chúc Chúc cũng không ghép hết, dù sao nó cũng có tận mấy chục miếng.

Một lát sau, bóng đen lại gửi tin nhắn —— “Bé nói chờ ba ba về ghép chung.”

Kim Sân cũng muốn giúp Chúc Chúc ghép hình. Rốt cuộc tử thần số hai bên cạnh cũng không chịu được sự yên tĩnh chết chóc này, nên anh ta mở miệng: “Này, thật ra thì chúng ta cũng đâu có thù hận gì lớn lắm...”

Kim Sân không có phản ứng. Tử thần số hai chỉ thấy xấu hổ, vô cùng xấu hổ. Nhưng Kim Sân đột nhiên nhớ tới con gái, anh nhớ con gái nói muốn anh tìm được bạn bè, thế là anh nói —— “Về sau cùng đến nhà trẻ đón con đi.”

Tử thần số hai ngạc nhiên, tại sao lại đột nhiên nói đến việc này?

Mà đúng lúc này, người đàn ông bên kia cũng đã nhảy xuống sông. Kim Sân xác định linh thể đã vào app xong, liền xoay người rời đi. Anh căn bản không nhìn tử thần số hai thêm một lần nào.

Thông đạo của Kim Sân đặt trong phòng sách. Lúc trở lại phòng sách anh nghe thấy tiếng cười bên ngoài vườn trái cây. Kim Sân thay một bộ quần áo, rồi đến bên bệ cửa sổ. Hôm nay trời rất nắng, hơi chói mắt. Anh nhanh chóng nhìn thấy con gái bé bỏng đang đứng dưới cây vải. Trên đầu bé đội mũ che nắng, bóng đen đã dựng cho bé một cái thang bên cạnh, để bé có thể đứng trên đó hái quả trên cây.

Kim Sân xoay người, mở cửa phòng ra. Anh thấy trước cửa phòng có để mấy cành vải. Bởi vì để dưới đất, nên anh vừa nhìn đã biết là ai để. Bên kia, anh nghe ra nhóc con đang cầm

một cành đầy quả vải chạy về đây. Ma xui quỷ khiến thế nào, Kim Sơn lại trốn sau cửa phòng. Nhóc con cũng nhanh chóng chạy đến nơi ——

“Cốc cốc cốc —— cốc cốc ——”

Không phải nhóc con đang gõ cửa, mà bé đang tạo ra tiếng gõ cửa.

“Ba ba vẫn chưa về, vậy thì để ở đây trước, chút nữa sẽ ăn chung với ba ba.”

Tiểu Chúc Chúc để cành vải ở cửa phòng, sau đó nhảy chân sáo chạy ra ngoài, chuẩn bị đi hái tiếp.

Kim Sơn gọi bé ở phía sau: “Cục cưng, ba ba về rồi!”

Đã từng, từ thần tiên sinh đã từng vô số lần thất mắc, tại sao cha mẹ nhất định phải dùng cách gọi này để gọi trẻ con loài người?

Bây giờ anh lại cảm thấy, chỉ hai chữ cục cưng này mới xứng với con gái đáng yêu của anh.

Chúc Chúc quay đầu lại, thì thấy ba ba mình. Bé dùng cái mũ che nắng để đựng mấy quả quýt nhỏ. Bé giơ tay nhỏ đang cầm mũ che nắng lên, cười đến híp cả mắt, vui vẻ ồn ào: “Ba ba, ba ba, ăn quả quả, nhiều quả quả lắm nha!”

~~~~

“Hôm nay anh gặp phải một khách hàng có tính cách rất tệ, cãi nhau ầm ĩ một trận cho nên về hơi trễ.”

Một bên khác, từ thần tiên sinh số hai về đến nhà, liền cởi cái áo khoác của bộ đồng phục màu vàng mà anh ta vừa mới mặc vào ra. Anh ta vừa nói vừa đi vào trong. Anh ta không hề biết vị khách hàng có tính cách rất tệ trong miệng anh ta, lúc này đang được con gái cưng lên tận trời.

Đương nhiên, đối với loại chuyện “Cưng lên tận trời này”, từ thần số hai không thể bị cảm động lây. Bởi vì anh ta vừa vào nhà, liền thấy con trai đáng thương đang ngồi xồm trong góc —— Lúc này, con trái ngược của chủ nhà quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Ba ba, con không có bán đứng ba đâu.”

Trái tim của từ thần số hai đập thành thịch. Sau đó anh ta thấy vợ mình đi vào từ ban công —— Từ thần số hai đi nhanh qua: “Làm sao vậy, Hồ Thừa Khiếu lại chọc giận em à?”

Mẹ họ im lặng, đặt một chiếc đồng hồ màu vàng vào lòng bàn tay chồng mình, nước mắt rơi lộp bộp —— “Lúc em giặt quần áo cho anh thì thấy nó rơi ra.”

Từ thần số hai sờ lên tay cô: “Tại sao lại tự mình giặt quần áo, em cũng đâu phải không biết em mà giặt quần áo bằng tay thì sẽ bị tróc da.”

Tay của vợ lạnh buốt, bây giờ bởi vì bị dị ứng mà đỏ rực, khiến từ thần số hai đau lòng muốn hồng rồi: “Đặc biệt mua máy giặt là vì để em khỏi giặt tay mà.”

Mẹ Hồ càng khó chịu: “Anh nói xem, ở đâu anh có cái đồng hồ này?”

Cuộc đời này cô chỉ thích đúng một người. Lúc tốt nghiệp đại học, cô không do dự mà gả cho anh ta. Tất cả bạn bè đều nói cô điên rồi, cảm thấy cô chỉ là một thiếu nữ chưa trưởng thành mà thôi.

Nhưng cô vẫn kiên trì. Dù anh ta không có bằng cấp, cũng không có bản lĩnh kiếm tiền, nhưng anh ta lạc quan thiện lương lại yêu cô. Sau khi kết hôn, bởi vì chuyện lấy chồng mà cô phải chịu rất nhiều tủi thân, nhưng cô không hề hối hận.

Thế nhưng bây giờ cô khó chịu muốn hồng rồi —— “Anh...” Mẹ Hồ Thừa Khiếu cũng chính là Nhạc Đào Đào ghen ngào nói: “Có phải lúc anh đi giao hàng đã ăn trộm của người khác không?”

Đồng hồ này không phải thứ rẻ tiền, đương nhiên cũng không thể nào nhặt được trên đường. Cô vừa lấy ra, con trai đã sợ hãi trốn dưới giường, không dám đi ra. Cô vất vả lắm mới lôi cậu ra được, cậu còn hung hăng nói: “Không phải ba ba trộm, không phải ba ba trộm”

Nhạc Đào Đào bắt con trai úp mặt vào tường suy nghĩ, trong lòng thì khó chịu muốn hồng rồi. Từ thần số hai nghe thấy vậy liền đau lòng, lại lau nước mắt cho vợ: “Đừng sợ, thật sự không phải ăn trộm mà.”

Lúc trước mỗi lần anh ta đeo đồng hồ, thì về nhà đều tháo ra. Hôm qua về, vì anh ta mãi suy nghĩ về việc ở trụ sở nên thuận tay đặt trong túi.

Từ thần số hai nói tiếp: “Yên tâm đi, anh đâu có ăn trộm. Đồng hồ này là của bạn anh. Lúc trước nó bị hư nên anh mang về sửa giúp. Em không tin, thì anh gọi cho cậu ấy nhé.”

Mà bây giờ, anh ta chỉ có thể gọi điện thoại cho một người. Không đúng, phải nói là một vị thần.

Từ thần số hai chỉ có thể hy vọng vợ anh ta thấy anh ta không có vẻ chột dạ, sẽ bỏ qua cho anh ta...

Quả nhiên, anh ta vừa lấy điện thoại ra để gọi thì lập tức liền bị ngăn lại: “... Thôi đừng, anh gọi điện nói với anh ấy như thế, không chừng sẽ bị anh ấy nhìn với ánh mắt khác lạ đấy.”

Dù sao bị vợ mình nghi là kẻ trộm, cũng là một chuyện hết sức mất mặt. Nhạc Đào Đào vội vàng nói: “Em tin anh mà.”

Chỉ là, Nhạc Đào Đào vẫn chưa quên một chuyện: “Đừng rồi, sao Thừa Khiếu lại nói không phải anh trộm?” Kiểu câu như thế rất dễ khiến người ta hiểu lầm. Nếu không phải cô nghe được câu này của con trai, cô sẽ không thể nghĩ tới phương diện này.

Từ thần số hai nhìn con trai đang ngồi trong góc phòng, bèn sát lại nói nhỏ vào tai vợ: “Chắc nó tưởng anh là đại anh hùng cướp của người giàu chia cho người nghèo. Trong đầu cu cậu thường xuyên có những suy nghĩ kỳ kỳ quái quái, việc này rất bình thường”

Nhạc Đào Đào vỗ vai anh ta: “Mà từ hôm qua tới giờ cu cậu đều không vui.”

Từ thần số hai nghĩ, lát nữa sẽ nói cho cu cậu nghe một tin, nghe xong cu cậu sẽ vui lên thôi.

Nhưng anh ta còn chưa kịp mở miệng, con trai anh ta đã kéo anh ta sang phòng bên cạnh, hết sức thận trọng mở miệng: “Ba ba, ba ba, con nghĩ kỹ rồi.”

“Gi há?”

“Bây giờ con vẫn là trẻ con, trước tiên con cứ bảo vệ em gái công chúa đã. Chờ em gái công chúa trưởng thành, con sẽ dẫn theo em ấy cùng đi bảo vệ những người khác, giống cha mẹ

vậy.” Thăng nhóc nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Từ thần số hai hơi sùng sốt. Con mình thì mình hiểu, nên hiển nhiên anh ta cũng biết con anh ta có bao nhiêu gấp gáp với việc làm anh hùng. Anh ta vẫn cảm thấy dù hai đứa trẻ có quan hệ tốt đến đâu, thì có thể kéo dài trong bao lâu chứ. Chắc chắn không dài lâu như giấc mơ của bản thân được.

Ài mà ngờ, con trai anh ta lại vì một con bé mà từ bỏ giấc mơ của nó chứ?! Không được, không được, mình quá nhập vai rồi. Từ thần số hai lắc đầu, nhanh chóng thoát khỏi quan hệ rắc rối phức tạp ấy. Anh ta nhìn con mình: “Nếu có một ngày, những bạn nhỏ khác đều trở thành đại anh hùng, còn con lại không phải đại anh hùng, thì phải làm sao đây?”

Hồ Thừa Khiếu mím môi, trên khuôn mặt trẻ con xuất hiện sự kiên định: “Trước đây ba ba đã từng dạy con, một khi đã chọn thì không được hối hận.”

Hồ Thừa Khiếu vỗ lồng ngực nhỏ của mình, nói như một người đàn ông, cậu bảo đảm “Khi còn nhỏ, con nhìn thấy người khác ăn kẹo nhưng vẫn không hối hận mà chọn lưỡi hái. Thì về sau, cho dù con thấy người khác đều đã thành đại anh hùng, thì cũng sẽ không hối hận vì đã bảo vệ em gái công chúa đầu ạ.”

Đột nhiên, từ thần số hai không muốn đồng ý với đề nghị của Kim Sân nữa. Anh ta lại càng không muốn con trai mình tiếp xúc quá nhiều với Chu Chúc.

Đứa bé kia sẽ chết.

Nếu hai đứa làm bạn tốt, vậy đến lúc Chu Chúc không còn nữa, con trai ngốc nhất định sẽ rất buồn. Từ thần số hai càng nghĩ càng cảm thấy bọn chúng không hợp làm bạn với nhau.

“Hồ Thừa Khiếu là bạn tốt nhất của con, cho nên con sẽ mang cho anh ấy ba quả quýt.” Tay Chúc Chúc quá nhỏ, nên mỗi lần chỉ có thể cầm được một quả quýt. Bé đếm ra ba quả quýt rồi bỏ vào cặp, sau đó nói với ba ba: “Cô giáo con nói, muốn làm bạn với người khác thì phải học được cách chia sẻ, biết chia sẻ với người khác thì mới có bạn tốt nha.”

Mặc dù Hồ Thừa Khiếu từng nói ba ba bé không tốt, nhưng về sau Hồ Thừa Khiếu sẽ biết ba ba bé là ba ba đại anh hùng. Chu Chúc còn muốn, đến lúc đó sẽ nói ba ba Hồ Thừa Khiếu dẫn ba ba bé đi chơi chung. Cho nên đáng lẽ bé phải giận, nhưng về sau sẽ không giận nữa.

Ba ba từ thần ở bên cạnh nhìn bé lựa những trái quýt tươi mới, bắt đầu nói sẽ chia quýt cho ai —— “Tiểu Minh cũng là bạn tốt của con, nên sẽ cho Tiểu Minh hai quả quýt, một vài vài...” Bé còn chưa biết nói quả vài.

Tiểu Chúc Chúc vừa nói vừa bỏ vào trong cặp, cuối cùng cái cặp đã đầy ắp.

Sau khi Chúc Chúc chất đầy cặp sách của mình, bé lại chạy lên tầng, còn vừa chạy vừa nói: “Ba ba ngồi đó đừng đi đâu nha, chờ con xuống đó!”

Một lát sau, Chu Chúc đi xuống, bé đang ôm cái cặp công văn một cách khó khăn ——

“Ba ba, cặp sách của ba!”

Kim Sân nhận lấy: “Hả?”

“Ba ba, con vừa nói với ba rồi mà. Chúng ta phải học cách chia sẻ, nên sẽ chia những quả quả này cho mọi người cùng ăn ạ.”

Kim Sân đại nhân nhìn đồng quả mà Chúc Chúc vất vả và hái về, sau đó lắc đầu.

Chúc Chúc thấy ba ba vẫn chưa học được cách chia sẻ, thế là bé thờ dãi một hơi như bà cụ non, học giọng điệu của cô giáo, bi bô nói: “Ba ba, ba như thế là không tốt đâu. Chúng ta phải chia sẻ thì mới có bạn tốt chứ ạ. Ba cho người ta một quả quýt, người khác có thể sẽ cho lại ba một quả táo đó. Thế thì chúng ta vừa có quýt lại có thêm táo nữa.”

Kim Sân: “...” Nhưng anh có cả một vườn trái cây rồi, thì thêm gì quả táo nhỏ của người khác.

Chúc Chúc vừa đưa cho ba ba cái cặp công văn màu đen để đựng quả, vừa đếm: “Một quả... Hai quả...”

“Ba ba, ba có thể kết thật nhiều bạn rồi nha!” Tiểu Chúc Chúc vui vẻ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Bạn lớn nhà tử thần

Sáng hôm sau, Chu Chúc được ba ba đưa đi nhà trẻ. Đương nhiên, cái cặp nhét đầy hoa quả kia là do Kim Sân xách. Chu Chúc vốn định tự đeo, nhưng nó quá nặng. Bé đeo cặp vào thì không bước nổi một bước, bấp chân còn run run.

Kim Sân nhìn thấy thì vừa buồn cười lại vừa đau lòng. Anh vội vàng xách cặp sách lên. Lần này Chúc Chúc còn định để ba ba mặc áo choàng nữa ——

“Ba ba phải mặc choàng choàng chứ, như vậy mọi người đều biết ba là đại anh hùng nha!” Chúc Chúc đang rất phấn khích nên lúc nói hai chữ áo choàng không được tròn, liền thành choàng choàng.

Kim Sân suy nghĩ rồi nói: “Nhưng cô giáo đã nói, không được mặc choàng choàng trước mặt người ngoài mà.”

Ba ba từ thần có nghe nhóc con nói chuyện nên đương nhiên anh biết, trong suy nghĩ của bé, lúc bọn anh đi làm sẽ là một nhóm ba ba ngồi trong một phòng lớn, sau đó cô giáo sẽ đến và cho bọn anh đi làm

Trong tưởng tượng của nhóc con, đi làm cũng giống đi học. Chẳng qua, nhóm trẻ con thì đi học, còn nhóm người lớn sẽ đi làm.

Quả nhiên, Ba ba Kim Sân vừa nói như vậy, Chúc Chúc lập tức tin ngay. Nếu là lời của cô giáo, thì phải nghe theo nha, vậy không để ba ba mặc choàng choàng đưa bé đi nữa.

Kim Sân vẫn mặc âu phục đen. Chỉ là, lần này đưa người đến nhà trẻ, lần đầu tiên Kim Sân chào hỏi cô giáo ——

“Ngày hôm qua Chúc Chúc có hái ít trái cây trong vườn nhà, nên có đeo một cặp đến trường, nói là muốn chia cho các bạn.” Kim Sân vừa nói vừa đưa cái cặp tướng phình cho cô

giáo.

Cô giáo thấy Ba ba Chúc Chúc cười thì vô cùng ngạc nhiên. Cô ta nhận lấy cái cặp rồi khen Chúc Chúc: “Chúc Chúc là một bé ngoan biết chia sẻ!”

Thế là, Kim Sân liền thấy con gái anh phần khởi đến mức ngẩng đầu ưỡn ngực, đi nhanh vào trong.

Kiều ngao muốn hồng rồi.

Kim Sân quay đầu đi, thì thấy cậu bé Hồ Thừa Khiếu cũng đang ngẩng đầu ưỡn ngực.

Hồ Thừa Khiếu đeo cặp sách nhỏ màu xanh lam, chạy bình bịch đuổi theo ——

“Em gái công chúa!”

Chúc Chúc quay đầu. Bé thấy anh trai Hồ Thừa Khiếu, cậu đang cười đến là vui vẻ. Chúc Chúc như bị lấy nhầm, cũng cười theo.

“Hồ Thừa Khiếu!”

“Em gái công chúa!” Hồ Thừa Khiếu vươn bàn tay nức ních dắt tay em gái công chúa của mình.

Theo Hồ Thừa Khiếu, sở dĩ cậu có thể tiếp tục học ở nhà trẻ này với em gái công chúa, có thể tiếp tục bảo vệ em gái công chúa, là bởi vì cậu đã hứa với ba ba rất nhiều việc. Hơn nữa, trong một thời gian rất dài, cậu sẽ không được làm đại anh hùng nữa.

Bởi vì ba ba đã bắt cậu chọn làm đại anh hùng hay bảo vệ em gái công chúa, cậu đã chọn bảo vệ em gái công chúa rồi.

Nhưng cậu sẽ không nói bất kỳ chuyện nào trong những chuyện này với em gái công chúa. Cậu không muốn em gái công chúa buồn đâu.

Hồ Thừa Khiếu nắm tay em gái công chúa, nói: “Em gái công chúa, về sau anh sẽ luôn bảo vệ em.”

Chúc Chúc nhìn bạn tốt của mình, nói: “Em không muốn anh bảo vệ em đâu, ba em sẽ bảo vệ em mà.”

Hồ Thừa Khiếu cũng không giận: “Vậy anh cũng bảo vệ em.”

Kim Sân và tử thần số hai đã nghe thấy tất cả: “...”

Tử thần số hai nghĩ. Nhà trẻ bây giờ đều ngược tâm thế này ư? Con trai ngốc à, con nhìn con xem. Con vì em gái công chúa mà từ bỏ cả giấc mơ làm đại anh hùng, nhưng người ta đâu có cảm kích.

Phải cười thế nào mới tính là ba ba tốt bị con trai làm khó xử đây?

Tử thần số hai im lặng tự hỏi câu này, cuối cùng ra được một kết luận, anh ta không cười thì tốt hơn.

Dù sao con trai anh ta cũng mới vừa nắm tay con gái người ta đi vào trong.

Tử thần số hai quay đầu. Anh ta phát hiện Kim Sân người ta không hề có loại tư tưởng không thuần khiết giống anh ta. Giữa trẻ con với nhau, dù chúng có nắm tay cũng không tồn tại thứ gọi là chiếm tiện nghi, nên Kim Sân đã rời đi.

Tử thần số hai rất mừng. Ngay sau đó, anh ta cảm giác có thứ gì đó màu đen đập tới. Tử thần số hai cũng chính là Hồ Phú liền phản xạ có điều kiện đón lấy.

Thì ra là một cái cặp công văn màu đen phồng lên, còn rất nặng. Là Kim Sân ném cho anh ta.

Hồ Phú cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ là quả bom/túi bom?

Suy đoán đến đây anh ta liền mất bình tĩnh ngay. Hồ Phú vội vàng xách cái cặp màu đen chạy về một hướng khác. Dù sao nơi này cũng là cổng nhà trẻ, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, anh ta không gánh nổi trách nhiệm đâu.

Hồ Phú càng nghĩ càng sợ hãi, vừa chạy vừa kinh hồn bạt vía. Cuối cùng cũng dừng lại ở cây cầu ven sông, anh ta đặt cái cặp màu đen ở ngoài cây cầu, sau đó thận trọng mở nó ra. Anh ta đã chuẩn bị tâm lý xong, nếu thấy thứ nguy hiểm anh ta sẽ nhanh chóng ném xuống.

Sau khi anh ta mở cái cặp màu đen ra, thì mấy quả quýt vàng óng bên trong lập tức trượt ra ngoài, lăn vào trong nước.

Mà trong cái cặp vẫn còn nhiều quả khác.

Bây giờ đang tỏa ra mùi thơm mê người.

Cho nên, Kim Sân cho anh ta một túi hoa quả?? Hơn nữa còn rất tươi.

Hồ Phú thật sự không đoán được suy nghĩ của đối phương.

Bên trường học, Chúc Chúc cũng lấy hoa quả trong cặp sách ra để chia cho mọi người, sau đó đưa thêm hai quả cho Hồ Thừa Khiếu.

Đương nhiên, là Chúc Chúc lên lút cho Hồ Thừa Khiếu.

Hồ Thừa Khiếu cũng biết mình có nhiều hơn những bạn khác, nên cậu rất đắc ý, cười không ngậm miệng được.

“Em gái công chúa, có phải em hết giận anh rồi đúng không?”

Lần trước, lúc hai đứa gặp mặt vẫn còn cãi nhau. Trong hai ngày nghỉ này, lúc ở nhà Hồ Thừa Khiếu vẫn nghĩ em gái công chúa có còn giận cậu nữa không?

Kết quả, hôm nay đến trường, cậu phát hiện em gái công chúa không giận cậu nữa, nên cậu rất vui mừng.

Chúc Chúc nói: “Em không giận, nhưng sau này anh không được nói ba em là ba ba xấu nữa.”

Hồ Thừa Khiếu nghĩ nghĩ, rồi gật đầu: “Vậy sau này anh sẽ không nói nữa.”

Hồ Thừa Khiếu nghĩ trong lòng, cậu đã không còn là thằng nhóc trước kia nữa. Bây giờ cậu đã là kẻ trải qua chuyện trắc trở, cậu cũng hiểu, có một số việc không nhất định phải nói ra.

Chúc Chúc cũng không biết trong lòng anh nhỏ nhà mình lại phức tạp như vậy. Bé nghe Hồ Thừa Khiếu nói thế, thì rất vui. Vì vậy bé nói tiếp: “Vậy anh đã biết ba em là ba ba tốt, là ba ba đại anh hùng, anh phải nói ba ba anh chơi với ba ba em nha.”

Tiểu Chúc Chúc bổ sung: “Ba em siêu tốt. Nếu ba ba anh chơi với ba ba em, ba em sẽ cho chú ấy ăn thật nhiều.”

Hồ Thừa Khiếu nghĩ nghĩ. Ba ba cậu là quý tham ăn, thường xuyên giặt đồ ăn với cậu. Vậy thì chắc chắn ông ấy sẽ thích chơi với ba ba em gái công chúa Chu Chúc. Thế là Hồ Thừa Khiếu vỗ lồng ngực nhỏ, nói: “Được! Anh nhất định sẽ nói với ba anh!”

Buổi chiều, lúc tan học, Kim Sân tới sớm hơn trước đây. Anh tới đã sớm, còn muốn xếp hàng với những nhà khác để đón con nữa.

Ban đầu Kim Sân cảm thấy, việc đứng sát loài người sẽ khiến anh khó thể tiếp nhận. Nhưng trên thực tế, anh cũng không thấy phản cảm mấy.

Đứng trước mặt anh là mấy người phụ nữ trẻ tuổi ăn mặc thời thượng, các cô đều đang bàn luận về con mình ——

“Đúng vậy đó, trẻ con bây giờ rất thông minh. Lúc tôi bằng tuổi con tôi bây giờ vẫn còn đang chơi búp bê đấy. Thế mà bây giờ con gái tôi đến mấy tính, TV, điện thoại cái gì nó cũng biết dùng.”

“Con trai nhà tôi cũng y vậy, về nhà một cái là phải nhìn ba ba nó chơi game, còn cầm tay anh ấy cùng chơi nữa.”

“Con gái tôi về nhà là xem ngay «Peppa Pig*». Thi thoảng có người gọi chúng tôi ra ngoài liên hoan, con bé đều không chịu đi, nói là làm lỡ con bé xem Peppa Pig.”

(*Peppa Pig là một bộ phim hoạt hình dành cho lứa tuổi mẫu giáo của Anh do Astley Baker Davies đạo diễn và sản xuất cùng với Entertainment One, Nick Jr. và Kênh 5. Chương trình xoay quanh Peppa, một con lợn cái hình người, và gia đình và các đồng nghiệp của cô.)

Kim Sân nghĩ đến cục cưng nhà mình, nghe con nhà người khác như thế, Kim Sân cảm thấy con gái của anh đáng yêu hơn nhiều.

Đứng sau Kim Sân là một ba ba trẻ tuổi. Dù sao con của họ đều học cùng một nhà trẻ, mặc dù nhìn Kim Sân không quá thân thiện, nhưng đối phương vẫn bắt chuyện ——

“Anh này, con anh học lớp lá, lớp mầm hay lớp chồi?”

Kim Sân: “Lớp lá.”

Ba ba trẻ tuổi gật đầu: “Con gái tôi cũng học lớp lá, bé học lớp một hay lớp hai?”

“...” Cái này Kim Sân không biết.

Nhưng đối phương không nghe được câu trả lời cũng không hề hỏi tiếp, anh ta nói: “Mà hình như cách giáo dục ở lớp lá đều giống anh. Anh có nhận được tin nhắn của giáo viên không? Báo là để phụ huynh đến trường làm tuyên truyền giảng giải.”

Kim Sân nhú mồm, ba ba trẻ tuổi tự nói tiếp. Không biết vì sao mà trên người Kim Sân lại có loại khí thế, người khác nói chuyện với anh sẽ giống như đang báo cáo tin tức, đều không cần nhận câu trả lời.

Ba ba trẻ tuổi nói: “Nói là để bọn nhỏ tiếp xúc nhiều hơn với thế giới. Nhưng chuyện như vậy sao lại do phụ huynh phụ trách? Đó là trách nhiệm của nhà trường mà?”

Trên thực tế, ba ba trẻ tuổi lo rằng những vị phụ huynh không tầm thường ở cái trường này sẽ khiến anh ta lộ ra vẻ tầm thường. Đến lúc đó, con anh ta sẽ có cảm giác tự ti mất.

Ngẫm lại mà xem, cha mẹ người khác đều là tiến sĩ, nhà khoa học, minh tinh, nhà giàu...

Mặc dù anh ta cũng có tiền, nhưng nhà anh ta là dựa vào tiền đền bù, còn ở những phương diện khác thì không thể so sánh với đám người này.

Lúc Chu Chúc nghe thấy cô giáo gọi tên bé, bé liền ngắc nhiên ngẩng đầu lên. Hôm nay ba ba tới sớm quá, những bạn khác còn chưa về mà.

Nhưng rất nhanh, bé đã phấn khích chạy ra ngoài. Thầy quản sinh gọi bé: “Chúc Chúc, con chậm lại nào, không được chạy nhé, cẩn thận té đó.”

Chu Chúc chạy như một trận gió tới trước mặt ba ba. Bé thấy ba ba đang nói chuyện với một chú nào đó!

Ba ba đang kết bạn kia!

Chúc Chúc vui vẻ nhảy nhót rồi chạy nhanh tới, ôm lấy chân ba ba: “Chào chú ạ!”

Ba ba trẻ tuổi kia cũng nhìn thấy Chu Chúc, anh ta chào bé: “Chào cháu.”

Mà lúc này, đã đến lượt anh ta đón con, tự nhiên cũng không lo chuyện bên này nữa.

Chúc Chúc duỗi cánh tay, cười không ngậm miệng được nói: “Ba ba ôm...”

Kim Sân bế bé lên. Lúc anh đang chuẩn bị đi về nhà, thì Chúc Chúc ghé tay nhỏ cạnh lỗ tai anh, nhỏ giọng nói với anh: “Ba ba, ba lại hại quá, hôm nay đã kết bạn được rồi!”

Trong mắt Kim Sân đầy ý cười. Anh xoa đầu bạn nhỏ Chúc Chúc, cũng làm như bé nhỏ giọng nói: “Chủ yếu vẫn là Chúc Chúc lợi hại. Chúc Chúc đưa áo choàng cho ba ba, còn xếp cho ba ba nhiều hoa quả như vậy, ba ba mới có thể thuận lợi kết bạn được.”

Kim Sân không chút khách khí nhường tất cả công lao cho con gái bé bỏng của mình.

Chúc Chúc vui đến hòng rồi, bé cười không ngậm miệng được, kéo tay ba ba: “Ba ba, về sau con sẽ mang cho ba rất nhiều quà!”

Kim Sơn sờ lên tóc nhóc con, nói: “Được, vậy sau này chuyện kết bạn của ba ba đều nhờ vào cục cưng rồi!”

“Ba và ba ba của em gái công chúa kết bạn với nhau? Dẫn chú ấy đi chơi chung?”

Một bên khác, từ thần số hai đang lặp lại câu nói của con trai với vẻ khó tin. Giọng cao hơn bình thường rất nhiều, ý tứ của câu nói đó khiến anh ta chỉ cần tượng tượng thôi đã thấy rùng mình.

Dẫn vị kia đi chơi chung? Chơi cái gì? Tiếp tục sống tốt không được sao?

Nhưng Hồ Thừa Khiếu vẫn rất cố chấp. Cậu kéo ba ba đi về hướng khác: “Ba ba, ba cũng nói chú ấy là đại anh hùng mà. Hai người đều là đại anh hùng, thì làm bạn tốt chứ ạ!”

Từ thần số hai: “...” Con muốn đòi ba ba hả.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lo lắng nhà tử thần

Bạn nhỏ Hồ Thừa Khiếu rất giữ lời. Cậu đã đồng ý với em gái công chúa sẽ nói với ba ba cậu chuyện kết bạn, thì cậu nhất định phải làm được.

Từ thần số hai hỏi hết sức khó khăn: “Làm thế nào để dẫn chú ấy đi chơi cùng?” Đi chết một ngày hả?

Hồ Thừa Khiếu nghĩ nghĩ rồi nói: “Cùng nhau ăn cơm ạ, cùng nói chuyện ạ, nắm tay nhau đi chơi trượt thang ạ...”

Từ thần số hai vội vàng ngắt lời con trai mình: “Ba ba là người lớn, người lớn không làm thế với bạn bè đâu.”

Hồ Thừa Khiếu thấy vô cùng nghi ngờ và khó hiểu: “Người lớn không làm thế với bạn bè? Vậy bạn của người lớn muốn làm gì ạ?”

Chẳng lẽ người lớn không nắm tay bạn tốt sao?

Từ thần số hai không thể không nói: “Thế sao ba không thấy con nắm tay những bạn nhỏ khác? Không phải các con là bạn ư?” Cu cậu chỉ nắm tay em gái công chúa tay thôi.

“Không giống nhau mà.” Hồ Thừa Khiếu nghiêm túc nói: “Giống như ba chỉ có thể nắm tay một người con gái là mẹ ấy, con cũng chỉ nắm tay với mỗi em gái công chúa thôi.”

Từ thần số hai: “...” Mặc dù anh ta biết con trai mình không có ý gì khác. Nhưng cái câu này thật giống như, giống như anh ta có con dâu vậy.

Tuy rằng từ thần số hai ngậm chế nhạo trong lòng, nhưng ngoài miệng không hề nói thế. Anh ta nói: “Tình bạn giữa người lớn bọn ba chỉ cần uống rượu với nhau, cùng nhau...”

Từ thần chưa từng có bạn học, mắc kẹt đúng đoạn này.

Hồ Thừa Khiếu cũng không cho ba ba cậu quá nhiều cơ hội. Em gái công chúa vẫn còn đang chờ cậu bên kia kia.

Cho nên Hồ Thừa Khiếu nói: “Ba ba, đừng nói chuyện nữa ạ, chúng ta đi tìm em gái công chúa trước đã!”

Lúc này, Chúc Chúc đang đeo cặp sách của mình, tay nhỏ kéo quai đeo cặp, kéo rồi kéo, chơi rất vui.

Bé cùng ba ba đứng chờ Hồ Thừa Khiếu và ba ba Hồ Thừa Khiếu.

Hiện tại đều là các bạn nhỏ lớp một, cho nên mỗi bạn nhỏ đi ngang qua đều kéo phụ huynh của mình chào ba ba Chu Chúc ——

“Em gái công chúa, bọn tớ về nha, ngày mai gặp nhé...”

Chúc Chúc cũng nhiệt tình chào các bạn: “Mai gặp...”

Sau đó còn chưa đi được mấy bước, đã có thể nghe bạn nhỏ đó nói với phụ huynh của mình: “Bạn ấy là em gái công chúa, công chúa thật ấy ạ. Nhà bạn ấy là một tòa lâu đài rất to.”

“Người bên cạnh chắc chắn là ba ba quốc vương rồi.”

Cũng may, rất nhanh từ thần số hai đã dẫn theo Hồ Thừa Khiếu đi ra. Hai đứa nhóc rất phấn khích, hôm nay chúng có thể về nhà cùng nhau rồi.

Mặc dù chỉ có thể về chung một đoạn đường, nhưng vẫn rất vui nha. Hai đứa nhóc đùa chạy đùa đuổi ở phía trước.

Từ thần số hai nhớ lại những lời cô giáo nói với mình, thì đầu cũng muốn trọc luôn.

Chỉ là nhà trẻ thôi mà, sao lại muốn thống kê nghề nghiệp cha mẹ chứ. Thống kê nghề nghiệp cha mẹ thì cũng thôi đi, tại sao còn muốn cha mẹ đến trường cho bọn trẻ học một lớp học về nghề nghiệp?

Trái tim của từ thần số hai rất mệt, đây không phải là đang ức hiếp từ thần anh ta ư?

Nghề nghiệp của anh ta là giao hàng kiêm chức từ thần. Hai cái nghề này, không có một cái nào có thể lấy ra nói hết.

Cho nên từ thần số hai nhìn về phía Kim Sơn, đều là người cùng cánh ngõ cụt. Anh ta nói: “Anh nghe cô giáo nói chuyện liên quan tới việc phải giảng cho bọn trẻ về công việc của ba ba chưa?”

Kim Sơn nhìn lại, kiểu như đang hỏi có vấn đề gì.

Từ thần số hai thờ dài một hơi, nói như kiểu hai chúng ta là anh em tốt: “Nghề nghiệp của chúng ta cũng rất khó nói, nói ra có thể sẽ hù dọa bọn trẻ. Đúng rồi, nếu là anh, thì anh sẽ nói gì?”

“Thiết lập chương trình máy tính.” Kim Sơn mở miệng.

Từ thần số hai: “...” Đây chính là lý do vì sao anh không có bạn, phải dựa vào con gái anh đi khắp nơi tìm bạn cho anh đó!

Rất rõ ràng, Kim Sơn chưa hề trải nghiệm loại phiền não này của nhân loại, anh nhanh chóng dắt con gái tách khỏi Hồ Thừa Khiếu. Sau khi tách ra, bọn anh đi vào lâu đài.

Là lâu đài, không phải biệt thự.

Từ thần số hai nhìn tòa lâu đài màu hồng kia. Đây không phải nơi làm việc của Kim Sơn, Kim Sơn ở một nơi khác.

Nhưng nhìn thế, anh ta vẫn cảm thấy ước ao ghen tị.

Rõ ràng đều là kẻ có tiền, sao chênh lệch lại lớn thế chứ?

Hồ Thừa Khiếu nhìn ba ba. Cậu cảm thấy có chút kỳ lạ, liền kéo góc áo ba ba: “Ba ba chúng ta về nhà đi.”

Từ thần số hai lấy lại tinh thần, nhìn vào đôi mắt trong veo của con trai mình.

Anh ta thờ dài một hơi, hỏi con trai mình: “Em gái công chúa có lâu đài to thế này, nhà chúng ta lại không có gì cả, phải làm sao đây?”

Tuy cậu vẫn còn nhỏ, nhưng trên thực tế cậu cũng hiểu rất nhiều chuyện.

Hồ Thừa Khiếu ngẩng đầu, cậu nhú mày dường như đang rất buồn, nói: “Ba ba cũng muốn có lâu đài ạ?”

Từ thần số hai: “...”

Hồ Thừa Khiếu nói đầu ra đây: “Nhưng lâu đài là cho công chúa mà. Ba ba đâu phải công chúa, chắc chắn sẽ không có lâu đài đâu. Ba ba là con trai, con trai không dùng màu hồng ạ.”

Lâu đài của em gái công chúa có màu hồng.

Nói xong mấy câu này, đến cha ruột cũng muốn đánh cậu đó.

Từ thần số hai xác định, đứa con trai “Nghèo khổ” của anh ta không hề cảm nhận được khoảng cách giữa mình và công chúa.

Từ thần số 2 quyết định sẽ phải cho cậu nhận rõ sự tàn nhẫn của thế giới này, thế là anh ta nói: “Con à, con có thấy con nhà người ta đều ở lâu đài không. Nếu sau này em gái công chúa không chơi với con vì con không có lâu đài thì phải làm sao đây?”

Hồ Thừa Khiếu nắm tay ba ba, Đại khái cậu cũng hiểu được, thế là nói: “Ba ba đừng nghĩ như thế ạ. Sau này con sẽ cố gắng kiếm tiền để mua cho ba ba một tòa lâu đài luôn.”

Từ thần số hai: “...” Cho nên giờ trở thành anh ta không có lâu đài, mới ghen tị vì người khác có.

Hay lắm, tình huống thực tế hình như cũng y vậy. Nhưng không biết vì sao nghe con trai nói về chuyện sau này liền khiến anh ta có vẻ hết sức... Áu trĩ.

Từ thần số hai còn có thể làm gì được. Anh ta dắt con trai gốc nhà mình, đi về.

Lúc về nhà, anh ta thấy vợ mình đang nấu cơm trong phòng bếp. Anh ta cắn răng, nhất định phải tìm cách, tìm cách để tiền của anh ta có thể dùng ngoài sáng.

Con trai gốc của anh ta thì có thể nuôi tùy nuôi tiện được, nhưng vợ thì không thể!

Một bên khác, sau khi bạn nhỏ Chúc Chúc về đến nhà, bé vẫn duy trì trạng thái vô cùng phấn khích ——

“Ba ba!” Nhóc con đột nhiên xuất hiện gọi một tiếng.

Kim Sơn đang ngồi đọc sách trên ghế sa lon trong phòng khách, cùng Chu Chúc đợi bóng đèn làm cơm tối.

Chúc Chúc chạy vòng vòng từ phòng bếp sang phòng khách lại ra vườn hoa bên ngoài ——

Vườn hoa, vườn trái cây rất rộng, nhưng Kim Sơn vẫn để bé chạy ra đó chơi. Bởi vì có bóng đèn nghiêm túc trông nom, nên sẽ không xảy ra chuyện gì.

Chủ yếu là đứa bé Chu Chúc này vẫn chỉ là trẻ con, không cho bé chạy đi chơi bé sẽ không vui ngay.

Vì vậy, bây giờ Chu Chúc đang hái hoa trong vườn, bàn tay nhỏ nâng một bông hoa to.

Sau đó, bé đặt tất cả bông hoa lên một cái lá thật to, rồi lại chạy sang vườn trái cây bên cạnh. Bé muốn tìm cho ba ba thật nhiều thật nhiều quả ngon.

Bóng đèn đều theo ý bé, nên không ngăn cản bé làm gì. Chúng phải chú ý nhiều hơn để bé không bị thương thôi.

Lúc chạy đến vườn trái cây bên cạnh, Chúc Chúc liền nghe có tiếng gì đó...

Nhóc con đi theo tiếng động rất nhanh đã tới chân tường. Sát bức tường có một cây bụi, trên cây kết đầy trái.

Có một cây gậy trúc đang đập vào trái bụi. Tiếng động Chúc Chúc nghe được chính là tiếng cây gậy trúc đập vào trái bụi. Chúc Chúc đau lòng muốn hồng luôn.

Vì cách bức tường nên bé không nhìn được bên ngoài, tay nhỏ của bé cào lên tường, rõ ràng là muốn leo lên.

Bóng đèn bên cạnh lập tức nâng bé lên. Lúc Chu Chúc ngồi trên đầu tường, bé liền nhìn thấy có người cầm cây gậy trúc dưới chân tường.

Là một cô bé xấp xỉ Chúc chúc. Cô bé ấy nhìn thấy Chúc Chúc đột nhiên xuất hiện trên đầu tường, thì sợ đến nỗi lập tức chạy đi.

Chúc Chúc thấy cô bé ấy chạy đến cạnh một ông cụ, rồi dìu ông cụ ấy đi.

Chúc Chúc nhớ lại bé cũng có ông nội, nhưng ông nội bé không thích bé. Sở dĩ Chúc Chúc nhớ kỹ chuyện này, là vì khi còn bé đến nhà ông nội chơi, bé không cẩn thận nên làm vỡ cái chén. Sau đó ông nội đã đánh vào bàn tay của bé. Ba ba nói, cha không thích con bé thì đừng bảo chúng con về, sao lại đánh người?!

Nhà ông nội có mấy anh chị nữa, mấy anh chị ấy sẽ nói thầm với bé, là ông không thích mày đâu.

Chúc Chúc vẫn luôn nhớ kỹ chuyện này. Bởi vì khi còn bé bé thường hay nghĩ, nếu lại đến nhà ông nội nữa, bé tuyệt đối không được làm vỡ chén đâu.

Chúc Chúc nhìn ngôi nhà của ông cụ kia, sau đó thì được bóng đèn ôm từ trên tường xuống.

Kim Sân đang đọc sách trong phòng khách, nhưng vẫn không nhận được mà ngược mắt nhìn ra vườn hoa bên ngoài.

Sao lần này con gái đi lâu thế rồi mà chưa thấy trở lại nhỉ?

Bé như một con gió chạy đến, chạy đi. Thình thoảng bé lại gần, đứng dưới bìa sách của ba ba. Bé đặt những quả bé nhặt được trong vườn hoa bên cạnh ba ba, sau đó lộ ra khuôn mặt nhỏ: “Ba ba, ba ba, ba nhìn con này!”

Sao lần này lại lâu vậy ta?

Ngay tại lúc Kim Sân chuẩn bị đi ra xem thử, thì Chúc Chúc đã về. Bé ôm một trái bưởi còn to hơn cả đầu bé trong ngực ——

“Ba ba mau tới giúp con với, con ôm không nổi —— nặng quá đi ——”

Kim Sân đi nhanh qua, rồi nhận lấy trái bưởi. Lúc anh cầm trái bưởi mới phát hiện tay bé đều là bụi, hẳn là bị dính từ trái bưởi.

Kim Sân cũng không ngại liền bế bé lên, đi qua phòng nghỉ bên cạnh để dùng nước ấm rửa tay cho bé.

Tiểu Chúc Chúc nhớ đến ông cụ mà bé nhìn thấy lúc này, nên nói rất nghiêm túc: “Ba ba, chờ sau này ba già đi, con sẽ giúp ba rửa tay nha...”

Chúc Chúc rửa sạch tay, nhưng trên tay đều là nước, bé vung vẩy tay, ngoan ngoãn chờ ba ba lau khô cho bé.

Kim Sân nghe bé nói như thế thì dừng một lúc, sau đó cầm khăn tay lau khô bàn tay nhỏ của bé. Sau đó anh ngồi xuống, xoa đầu bé rồi nói: “Ba ba mãi mãi sẽ không bao giờ già.”

“Ba ba lợi hại quá, vậy con sẽ già đi ạ...” Chúc Chúc nói.

Kim Sân nhìn ánh mắt đơn thuần của nhóc con, dường như trái tim anh đang bị thứ gì đó đột nhiên xiết chặt, bé... Cũng sẽ không.

Không chỉ không bao giờ già, mà còn không lớn nữa. Tính mạng của bé sẽ vĩnh viễn dừng ở lúc tám tuổi.

Nghĩ như vậy khiến toàn thân Kim Sân lạnh lẽo. Anh không suy nghĩ nhiều về sinh mệnh vô tận của mình, nhưng anh lại hiểu biết một cách sâu sắc về sinh mệnh có hạn của nhân loại.

Kim Sân chợt hiểu, vì sao từ thân lại không thể có gia đình là nhân loại rồi.

Chúc Chúc không hề biết ba ba bé đang nghĩ gì, cũng không cố chấp muốn có câu trả lời. Bé lại nghĩ đến chuyện gì đó rồi nói ——

“Ba ba, lúc nào chúng ta đến nhà ông nội ạ?” Ông nội là ba ba của ba ba, nên nhất định ba ba cũng nhớ ba ba của ba ba. Bây giờ bé đã lớn rồi, sẽ không làm vỡ chén nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 26: Chó ba đầu nhà tử thần

Nhà ông nội?

Kim Sân hơi dừng lại, sau đó anh mới ý thức được người Chúc Chúc nói đến là ông nội trước đây. Nhưng nơi đó đâu thể đến được, bởi người lớn đều không còn nhớ Chúc Chúc nữa.

Về phần anh.

Kim Sân là có cha, nhưng cha anh là thần. Trước sinh mệnh vô tận, thời gian liền trở thành có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Cha anh cứ cách ba năm rưỡi sẽ đến chỗ anh thị sát.

Kim Sân cũng không ưa người cha này lắm, thậm chí có thể nói là đối đãi như một người xa lạ. Cho nên hiển nhiên anh cũng không muốn để Chúc Chúc gọi ông ta là ông nội.

Kim Sân bế Chu Chúc lên: “Nhớ ông nội hả?”

Chúc Chúc là một đứa trẻ thật thà, bé lắc đầu rồi nói: “Không nhớ ạ.” Chúc Chúc không thích ở nhà ông nội chút nào. Bởi vì ông nội bé rất dữ, mà mấy anh chị cũng đâu có thích bé. Họ còn nói mẹ bé không sinh được con trai, thì sau này tiền của ba ba bé đều là tiền của bọn họ.

Mỗi lần Chúc Chúc đến nhà ông nội, bé sẽ bị cướp mất búp bê đồ chơi. Cho nên Chúc Chúc không thích một chút nào.

“Vậy vì sao con lại muốn đến nhà ông nội chơi?” Kim Sân cảm thấy rất kỳ lạ nên hỏi.

“Bởi vì ông nội là ba ba của ba ba ạ. Ba ba, ba không nhớ ba ba sao ạ?” Chúc Chúc ngửa đầu, tò mò nói.

Nếu như bé thật lâu không được gặp ba ba, chắc chắn sẽ rất ba ba. Vậy ba ba thật lâu không gặp ba của ba ba, chắc chắn cũng sẽ nhớ ba của ba ba.

Kim Sân vốn muốn nói thật là không nhớ, nhưng trước mặt con gái, anh vẫn nói: “Nhớ chứ, nhưng ba ba đã là người lớn, cho nên dù nhớ ba ba thế nào cũng không thể ở chung một chỗ với ba ba được.”

Anh chưa từng nghĩ sẽ gọi người đó là cha, thậm chí còn không muốn thừa nhận người đó là cha mình. Bởi vì mọi thống khổ của anh đều là do ông ta không chịu trách nhiệm mới tạo thành.

Chúc Chúc cái hiểu cái không gật đầu, nói: “! A, vậy ba ba cũng lớn lên từ một em bé à.”

Bé vừa nói còn vừa dùng tay nhỏ ra dấu. Ba ba rất cao, rất cao rất cao.

Đội bé lớn, chắc chắn sẽ cao như ba ba vậy.

Đột nhiên Chúc Chúc nói rất nghiêm túc: “Ba ba, chờ con lớn, cao như ba, con sẽ nâng ba lên thật cao nha!”

Kim Sân bế bé lên, hí mắt nói: “Thật ra là con muốn được nâng cao thì có?” Anh còn không hiểu nhóc con này ư!

Từ sau lần anh nâng bé lên cao, thì thi thoảng nhóc con sẽ thích dùng lời hứa suông để lừa anh nâng bé lên cao.

Chẳng qua, lần nào Kim Sân cũng sẵn lòng đón nhận lời hứa suông ấy. Nhưng thật ra trong lòng anh rất sợ nghe bé nói đến chuyện lớn lên.

Cảm xúc rất mới mẻ rất xa lạ, thì ra đây là sợ.

Kim Sân nâng cục cưng nhà mình chạy hết vòng này đến vòng khác trong phòng khách. Nhóc con cười hi hi ha ha đến mệt luôn ——

Kim Sân nhìn đồng hồ, bé cũng nên đi ngủ rồi. Thế là anh đưa Chúc Chúc cho bóng đen dẫn bé đi rửa mặt.

Còn Kim Sân thì về phòng sách. Lúc vừa vào phòng, anh liền nhận được một tin nhắn: “Cậu không về nhà bao lâu rồi?”

Phản ứng đầu tiên khi Kim Sân đọc tin nhắn chính là bây giờ anh đang ở nhà rồi.

Ngay sau đó, anh mới phản ứng lại, đối phương nói là ngôi nhà khác của anh. Từ lúc bắt đầu Kim Sân đã không định ở lại nơi này, đây là ngôi nhà mua cho Chu Chúc ở.

Anh có một ngôi nhà, và anh luôn ở đó.

Chỉ là, sau này có con gái, anh vô tình đã chuyển phần lớn đồ đạc của mình từ ngôi nhà đó đến đây, để sống cùng con gái.

Kim Sân nhìn dây số, cũng không rõ là ai gửi. Nhưng người biết số di động của anh, tất nhiên là đồng nghiệp trong giới.

Anh dặn bóng đen vài việc rồi ra ngoài

Lúc trở lại nhà mình, Kim Sân mới hiểu ra vì sao lúc người kia gửi tin nhắn cho anh lại nói là không về nhà bao lâu rồi. Vừa vào liền nhìn ra được chủ nhân đã lâu chưa trở về nhà, khắp nơi đều là bụi.

Kim Sân đứng tại ngôi nhà mình đã ở mấy chục năm. Trong lúc nhất thời, anh cảm thấy rất lạ lẫm. Nơi này không hề cho cảm giác đây là một ngôi nhà. Anh ở đây lâu như vậy mà cho đến bây giờ, anh lại chưa hề có chút hồi ức nào.

Trong đầu từ thần đại toàn là cảnh náo nhiệt ở một nơi khác. Ở đó náo nhiệt như ngôi nhà mà nhân loại nhắc tới. Rõ ràng anh ở không lâu, nhưng nơi đó đều là hồi ức.

Từ thần đạo qua một vòng, không tìm được người gửi nhắn tin cho anh ở đây, nên anh xoay người rồi đi.

Lúc anh vừa về đến ngoài lầu đài, đã nghe được tiếng khóc của con gái mình. Không phải kiểu khóc thút thít, mà là gào khóc. Rất rõ ràng, đó là kiểu khóc thét tìm kiếm trợ giúp vì quá sợ hãi ——

Trái tim Kim Sân bị xiết chặt, anh vội vàng xông vào. Lúc anh vào đến nơi thì thấy Chúc Chúc mặc áo ngủ khủng long, tay ôm cái đuôi khủng long úp mặt lên cửa phòng sách. Bé gào khóc, nước mắt nước mũi dính đầy mặt. Lúc bé nhìn thấy anh, thì càng khóc lớn hơn ——

“Ba... Ba...”

Mà trong phòng khách, người trung niên nhìn cảnh này xong, liền bức bối nói: “Đừng khóc nữa, sao lá gan nhỏ thế? Còn khóc nữa sẽ dọa Liệp Biểu của ta sợ đó.”

Trong góc phòng, một con chó ba đầu màu đen cao một mét đang co ro đứng đó.

Kim Sân đi nhanh vào phòng, rồi ôm Tiểu Chúc Chúc vào ngực mình. Trên mặt anh vẫn duy trì sự tỉnh táo, nhưng trên thực tế, đã không thể khống chế giọng mình: “Ra ngoài!”

Ban đầu, người đàn ông trung niên nhìn thấy con trai mình thì rất vui mừng, nhưng kết quả lại nghe con trai rống vào mặt mình như thế. Ông ta lập tức phản nộ: “Nghịch tử, sao lại ăn nói với cha anh như thế?”

Chúc Chúc vốn định nói ba ba kể chuyện cho bé nghe. Kết quả, bé vừa đi ra liền thấy một cái bóng rất to rất to nhào về phía bé. Rất nhanh, Chúc Chúc đã nhìn rõ...

Đó là con chó ba đầu. Không đúng, đó là một con chó, nhưng nó có tận ba cái đầu. Chúc Chúc lập tức bị dọa cho hét loạn lên, thế mà con chó kia cứ chạy theo bé. Chúc Chúc vội vàng chạy đến phòng sách của ba ba, nhưng bé cứ gõ mãi mà cửa lại không chịu mở, Chúc Chúc liền khóc thét lên.

Kim Sân sờ trán con gái, nóng hổi hổi, thật sự bị dọa sợ rồi. Anh hôn lên trán bé rồi trấn an: “Đừng sợ nữa nhé, ba ba về rồi đây.”

Nói xong anh quay đầu, nhìn thoáng qua chó địa ngục với ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Cha Kim rất không vui, cảm thấy oan ức thay thú cưng của mình, “Là trẻ con loài người nhát gan.”

Kim Sân thấy con gái mình khóc tức tưởi đã giận sôi gan lên rồi. Giờ lại nghe được câu này, anh liền lặp lại lần nữa: “Ra ngoài!”

Lần này vừa dứt lời, xung quanh đều phủ sương lạnh, là thật.

Cha của Kim Sơn nhìn thú cưng bị hàm oan, chỉ có thể nói: “Ra ngoài đi.”

Nếu còn không ra ngoài, lát nữa chắc chắn sẽ phải đánh nhau mất. Ba cái đầu của con chó mày nhìn tao, tao nhìn mày, sau đó ba cái đầu đều cúi xuống, thờ phỉ phò đi ra ngoài.

Kim Sơn vỗ vỗ con gái vẫn còn đang phát run: “Ba ba về rồi, đừng sợ nữa, ba ba đuổi quái vật kia đi rồi mà.”

Nước mắt của Chúc Chúc đều dính hết lên người ba ba, nhưng bé không quay lại, cứ thút tha thút thít mãi.

Kim Sơn cũng rất kiên nhẫn. Anh âm giọng dỗ dành: “Ba ba về rồi mà, ba ba là đại anh hùng, ba ba bảo vệ con...”

Chúc Chúc bị dọa cho sợ thật, bé bắt đầu lẩm bầm nói không rõ lời nói, còn phát ra tiếng cạc cạc đã rất lâu chưa thấy xuất hiện.

Kim Sơn vẫn hiểu được bé đang nói gì.

May mà, nhóc con rất tin tưởng ba ba, rất nhanh đã ngủ thiếp đi trong vòng tay ba ba.

Chúc Chúc ngủ rồi, bóng đen muốn đón bé để đưa về phòng ngủ. Kim Sơn vẫn còn ghi hận vì vừa rồi bóng đen không bảo vệ được Chúc Chúc, nên tự ôm con gái không chịu đưa ra. Anh lấy cái tai nghe bên cạnh chụp lên đầu bé.

Sau đó anh vừa ôm con gái như một bảo mẫu loài người, vừa nhìn về phía cha mình, nói: “Có chuyện gì?”

Cha của Kim Sơn bị hỏi như vậy mới nhớ ra lý do vì sao mình lại xuất hiện ở đây. Còn không phải vì đứa bé này nói nhớ ba ba sao?!

Thế nhưng, nhìn cảnh này đi! Đây là thái độ nên có của thằng con trai nhớ cha già hả?

Ông ta tức đến rụng râu tròng mắt, chỉ nói: “Ta thích thì ta tới thôi.”

Kim Sơn lên tiếng: “Vậy thì tôi không tiếp.”

Con chó ba đầu đã tạo tổn thương rất lớn cho Chúc Chúc. Bé vốn sợ chó rồi, huống chi là loại chó to lớn còn có ba đầu này.

Cho dù đã ngủ, nhưng bé vẫn thỉnh thoảng gọi ba ba trong mơ.

Sau khi Kim Sơn phát hiện ra thì anh không dám đi đâu nữa. Anh chỉ ngồi trên giường đọc sách, để tiện cho con gái ngủ dậy là có thể thấy anh ngay.

Kim Sơn cau mày, trên khuôn mặt trẻ đẹp có điều suy nghĩ.

Cha anh tới đây làm gì?

Rạng sáng hôm sau, lúc Kim Sơn dẫn theo con gái xuống lầu, đã thấy cha anh đang ngồi trên bàn ăn trong phòng ăn điểm tâm, còn ra chiều chọn lựa lựa ——

“Bò bít tết quá cứng, không tươi.”

Chúc Chúc vẫn nhớ chú này, chú này là cái chú có con chó rất to, cho nên Chúc Chúc cũng sợ chú ấy.

Chúc Chúc nắm chặt tay ba ba, không dám đi qua.

Thần ngược mắt liền thấy cảnh này, khinh thường nói: “Nhận loại chính là nhân loại.”

Kim Sơn nghe thế thì rất không vui. Anh bế Chúc Chúc lên, nói: “Con bé mới bốn tuổi. Hù dọa con bé thì ông có cảm giác thành công à?”

Nói một cách dễ hiểu, vị đang ngồi đó bắt nạt trẻ con.

Chúc Chúc vẫn luôn nắm tay anh. Kim Sơn thấy bé vẫn còn sợ nên anh cầm hai lát bánh mì, một hộp sữa bò, rồi xách cặp sách của Chu Chúc đưa bé đi học.

Thế là, lúc Chu Chúc đến trường, chuyện đầu tiên là kể cho anh trai Hồ Thừa Khiếu dừng cảm nghe ——

“Trong nhà của em có quái vật! Nó rất to, nó có ba cái đầu lùn, nó còn muốn ăn em nữa!”

Lúc Hồ Thừa Khiếu nhìn thấy hai mắt sưng tấy của Chu Chúc, liền biết bé đã khóc. Bây giờ lại nghe được chuyện này, cậu cũng chẳng lo lắng, còn tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc, nói: “Nó còn ở nhà em không? Hôm nay anh có mang theo lưới hái đấy!”

Chúc Chúc gật đầu: “Quái vật kia vẫn ở trong vườn trái cây nhà em, ba em đuổi nó cũng không chịu đi...”

Hồ Thừa Khiếu lấy lưới hái nhỏ của mình ra, phát lời thể son sắt: “Em gái công chúa, em đừng sợ. Anh sẽ đuổi nó đi! Để nó về sau không dám đến dọa em gái công chúa nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tiểu thủ lĩnh nhà tử thần

Hồ Thừa Khiếu cảm thấy mình đã không còn trẻ con như trước nữa, bởi vì hiện tại cậu đặc biệt thông minh.

Buổi sáng hôm nay, lúc ra cửa, ba ba thấy cậu bỏ lưỡi hái nhỏ vào trong cặp liền không cho phép cậu mang theo lưỡi hái nhỏ nữa.

“Đến trường mà bị cô giáo thu nữa, thì lần này ba chắc chắn sẽ không đến chỗ cô giáo về cho con đâu.”

Nhưng lưỡi hái nhỏ là gì chứ, chính là cây kiếm của đại hiệp, là rau chân vịt của thủy thủ Popeye đó!

Hơn hết là, ba ba còn nói em gái công chúa là tiểu nữ quý, nên chắc chắn sẽ có nhiều anh hùng khác muốn bắt em gái công chúa đi. Nếu cậu không có vũ khí phòng thân thì làm sao bảo vệ em gái công chúa chứ?

Cho nên, buổi sáng ra khỏi nhà, Hồ Thừa Khiếu giả bộ bị đau bụng, rồi len lén bỏ lưỡi hái nhỏ vào trong quần áo.

May mà lấy được, nếu không thì bây giờ làm sao bảo vệ em gái công chúa được chứ?

Chẳng qua, Hồ Thừa Khiếu vẫn còn một chuyện phải suy nghĩ!

Đó chính là, mặc dù cậu biết nhà em gái công chúa ở đâu, nhưng cậu lại không biết con quái vật to lớn kia đang ở chỗ nào. Cho nên cậu cần em gái công chúa đi cùng cậu.

Hồ Thừa Khiếu im lặng suy nghĩ một lúc để xác định một vấn đề. Lúc cậu đi đánh quái vật, còn cần mấy người bảo vệ em gái công chúa nữa.

Cho nên Hồ Thừa Khiếu vỗ tay một cái, nói với những bạn nhỏ khác: “Có chuyện lớn phải thương lượng, mau tới đây!”

Hồ Thừa Khiếu bằng vào sự tinh táo và bình tĩnh của mình, để lên làm nhận vật thủ lĩnh trong lớp.

Những bạn nhỏ khác lập tức vây quanh cậu. Mấy đứa tạo thành một vòng tròn lớn.

Hồ Thừa Khiếu dẫn em gái công chúa vô đứng ở giữa, nói: “Trong nhà em gái công chúa có một con quái vật rất to, nó có ba cái đầu lặn. Hiện tại chúng ta cần phải đi tiêu diệt nó!”

Mấy đứa cậu nhìn tớ, tớ nhìn cậu ——

Quái vật to ba đầu, đáng sợ lắm đó!

Chúc Chúc bổ sung: “Nó cao bằng cô giáo luôn, răng dài thế này này...”

Bé vừa nói vừa dùng tay nhỏ miêu tả răng quái vật, “Chắc chắn nó không chịu đánh răng, vì hàm răng của nó nhìn không đẹp gì hết.”

Những bạn nhỏ khác cậu nhìn tớ, tớ nhìn cậu, đều cảm thấy thật quá đáng sợ.

“Vậy nó có cắn người không?”

“Ba ba tớ nói, nếu gặp phải động vật nào có răng hơi dài, thì đều phải trốn thật xa.”

“Ba ba tớ cũng nói thế. Ba ba tớ còn nói, ừm, lúc mấy đứa đánh nhau không được dùng răng cắn, rất dễ bị bệnh dại.”

Hồ Thừa Khiếu nhìn nhóm bé trai trong lớp, vung cái tay cầm lưỡi hái nhỏ để ngăn mọi người tiếp tục thảo luận ——

“Ai trong mấy cậu đồng ý đi với tớ?”

Một bé trai trong nhóm giơ tay, nhỏ giọng nói: “Tớ đi.”

Giọng cậu bé hơi nhỏ: “Nếu tớ đi, thì mấy ngày nữa lúc mẹ tớ đưa tớ đi học, các cậu phải nói với bà ấy, tớ ở trường rất dũng cảm nha!”

Mấy cậu bé khác cũng không chịu yếu thế, lập tức nói: “Tớ cũng muốn đi, tớ cũng muốn đi!”

Mấy ngày nữa sẽ có phụ huynh đến trường giảng cho các bạn nhỏ bài học về xã hội. Cậu bé rất sợ mấy bạn sẽ nói chuyện cậu thường xuyên khóc nhè trên lớp.

Hồ Thừa Khiếu vô vai cậu bé nói đầu tiên, như một đại ca thật sự: “Chờ mẹ cậu đến trường, tất cả bọn tớ đều sẽ nói cho mẹ cậu biết cậu là người dũng cảm nhất!”

Chúc Chúc ở bên cạnh kéo tay Hồ Thừa Khiếu: “Anh Thừa Khiếu, em cũng dũng cảm mà!”

Nhóm bé gái trong lớp cũng không cam tâm: “Tớ cũng muốn đi, tớ cũng muốn đi!”

“Mấy cậu ở trong lớp chờ bọn tớ về đi.” Hồ Thừa Khiếu nói.

“Không đâu, bọn tớ cũng muốn đi mà!” Nhóm bé gái cũng muốn đi xem quái thú to ba đầu.

Những bạn nhỏ đều thấy sợ hãi xen lẫn phấn khích vì sắp phải đối mặt với quái thú to ba đầu. Đây chính là quái vật to ba đầu đó! Các bé có nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ đánh thắng được nó!

Rất rõ ràng, Chúc Chúc hoàn toàn không có ý định ngăn cản mọi người cùng đi đánh quái thú. Trong suy nghĩ của bạn nhỏ Chúc Chúc, ngoài ba ba bé ra thì anh trai Hồ Thừa Khiếu là người lợi hại nhất! Anh trai Hồ Thừa Khiếu không giống bé, anh ấy sẽ không sợ con chó to ba đầu đâu!

Hồ Thừa Khiếu hết cách, đành phải nói: “Vậy được rồi, tất cả mọi người cùng đi. Nhưng các cậu phải nghe lời chỉ huy. Nếu ai không nghe lời để bị cắn, tớ sẽ không quan tâm đâu đó.”

Tất cả bạn nhỏ đều gật đầu.

Thế nhưng lại có vấn đề, làm cách nào để ra ngoài đây? Các bạn nhỏ nhao nhao bắt đầu bàn bạc.

“Chúng ta đi vào buổi chiều đi, chiều tan học về thì đi luôn.”

“Không được, buổi chiều tan học cha mẹ bọn mình sẽ đến đón bọn mình, chắc chắn sẽ không cho bọn mình đi đâu.”

“Đúng đó, cha mẹ sẽ không cho bọn mình đi đâu. Cha mẹ luôn nghĩ bọn mình vẫn là con nít một, hai tuổi ấy.”

“Chờ khi bọn mình đánh quái thú to kia, bọn họ sẽ không nghĩ như vậy nữa.” Hồ Thừa Khiếu nói: “Vậy đi vào buổi trưa đi.”

“Nhưng buổi trưa ra ngoài bằng cách nào?” Chúc Chúc nói: “Cô giáo bọn mình nói, không được phép ra ngoài vào buổi trưa mà.”

Các bạn nhỏ có một căn phòng riêng biệt để ngủ. Mỗi bạn nhỏ đều sẽ có một chiếc giường nhỏ trong đó để ngủ trưa. Buổi trưa cô giáo sẽ trông cho các bé ngủ trưa.

Thỉnh thoảng sẽ có một, hai bạn nhỏ đi vệ sinh, nhưng cô giáo không cho phép các bé ra cổng nhà trẻ.

Tất cả các bé đều yên tĩnh trở lại, vậy làm sao bây giờ đây?

Lớp học có mười sáu bạn nhỏ, gia đình đều là không phú thì quý. Nếu cùng chạy hết thì nhà trường sẽ điên lên mất.

Rất rõ ràng, mấy cục vàng này không hề ý thức được mình là một cục vàng, vẫn đang tìm cách rời trường đi đánh quái thú.

Thế nhưng, buổi trưa thật sự không ra ngoài được, nghiêm lắm.

Đột nhiên, một bạn nhỏ trong nhóm nói: “Không thì bọn mình đợi buổi chiều tan học, bọn mình sẽ nói với cha mẹ là muốn đến nhà em gái công chúa để lấy đồ. Sau đó để họ chờ bọn mình ở bên ngoài, bọn mình thì vào đánh quái thú, được không?”

“Nhưng cha mẹ có cho bọn mình đi không?”

Hoa Tiểu Minh lập tức giơ tay: “Tớ biết nè, đến lúc đó bọn mình đừng tự nói với cha mẹ bọn mình. Bọn mình đổi người nói, tớ sẽ nói với cha mẹ cậu, sau đó các cậu sẽ đi nói với ông bà tớ. Những người lớn sẽ không nổi từ chối bạn nhỏ nhà người ta đâu, bọn họ chỉ thích từ chối bạn nhỏ nhà mình thôi.”

Toàn bộ quá trình Chúc Chúc đều không nói gì. Nghe các bạn nói, bé liền cảm thấy tất cả các bạn đều quá lợi hại, bé muốn học theo!

Hồ Thừa Khiếu nghĩ nghĩ, liền thấy đúng là có lý. Ba ba cậu không thể nào từ chối bạn nhỏ nhà người khác đâu.

Thế là Hồ Thừa Khiếu vung cánh tay, quyết định toàn bộ kế hoạch: “Vậy lúc tan học các cậu không được tự đi nói. Bọn mình chia nhau đi nói với những phụ huynh của từng bạn là, chiều nay chúng ta muốn đến nhà em gái công chúa nhà lấy đồ.”

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Từ thần số hai: “Hồ Thừa Khiếu, con nhìn cái khinh khí cầu màu trắng bên kia đi, giống cái đầu trọc của ba ba không?”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chó địa ngục nhà tử thần

Cô giáo nhà trẻ cảm thấy hôm nay bọn trẻ rất kỳ quái, có cảm giác giống như được tiêm máu gà vậy, đôi mắt các bé sáng ngời. Lúc ngủ trưa, gần như tất cả bọn trẻ đều không ngủ, cứ thì thầm nói chuyện với nhau mãi.

Lớp khác đều thành nhóm ba đến năm bạn nhỏ, lớp bọn họ một lần họp lại là tất cả các bạn nhỏ luôn.

Cô giáo nhà trẻ cảm thấy rất thú vị, nhưng cũng chẳng để trong lòng. Bọn trẻ đoàn kết là một chuyện tốt.

Rất nhanh đã đến buổi chiều, những bạn nhỏ lớp một đứng chung một chỗ, chờ cô giáo gọi tên các bé.

“Hoa Tiểu Minh, phụ huynh của em đến đón rồi.”

Hoa Tiểu Minh đeo cặp sách nhỏ lên, lễ mà lễ mà nói: “Chờ con một chút ạ...”

Bé ấy nhất định không thể ra ngoài ngay, bởi vì bé ấy còn phải đợi một bạn nhỏ nữa cùng đi ra mới được.

Trong lúc vô tình, cô giáo quay đầu lại thì thấy đôi mắt của đám nhóc này đều sáng ngời. Toàn bộ đều ngẩng cái đầu nhỏ lên, nhìn cô ta với ánh mắt chờ đợi, lực sát thương có thể nói là rất lớn.

Hôm nay bọn trẻ sao thế nhỉ?

Cô giáo nhìn vị phụ huynh kế tiếp, rồi tiếp tục gọi tên một bạn nhỏ ——

“Lý Hạo Khang, ba ba em đến đón rồi.”

“Đến rồi kia, đến rồi kia!” Bạn nhỏ hỗn thế ma vương của lớp ngày trước lập tức kéo bạn học Hoa Tiểu Minh vẫn chưa chịu đi, chạy ra ngoài.

“Lý Hạo Khang, em đi chậm thôi, bạn Tiểu Minh không theo kịp em đâu.”

Bạn nhỏ Hoa Tiểu Minh vội vàng nói: “Theo kịp ạ, theo kịp ạ!”

Sau đó hai bạn nhỏ lập tức chạy ra ngoài.

Cô giáo: “...” Hôm nay bọn trẻ không giống ngày thường, đây không phải ảo giác của cô ta nữa.

Bọn trẻ đều đáng yêu đến bất thường. Cô ta nhớ trước đây Hoa Tiểu Minh vừa tới trường đều mang vẻ im lặng, bây giờ nhìn lại có vẻ hoạt bát vui tươi, trong lòng cũng thấy vui mừng.

Hai bạn nhỏ ra ngoài, lúc đi qua cửa còn quay đầu nhìn Hồ Thừa Khiếu và Chúc Chúc. Sau đó khẽ gật đầu với các bạn, giống như ám hiệu đã hoàn thành một bí mật vậy.

“Người mặc âu phục đứng chỗ đó chính là ba ba tớ,” cậu bé nói: “Cậu đi nói với ông ấy đi.”

“Bà nội tớ. Kia là bà nội tớ.” Bạn học Hoa Tiểu Minh nói.

Thế là hai bạn nhỏ đều vô cùng căng thẳng, các bé là người bắt đầu kế hoạch lớn nên nhất thiết không được thất bại nha. Hôm nay, lúc ở trường, tất cả bạn nhỏ đều đã luyện tập nhiều lần. Bởi vì các bé không biết cha mẹ ai sẽ tới trước, cho nên tất cả đều phải luyện tập.

Nếu bạn nhỏ lượt sau nói sai cũng không sao, vì đến lúc đó sẽ có những bạn nhỏ đã đi ra trước nói giúp. Nhưng hai bạn nhỏ đầu tiên không được nói sai, bởi vì nói sai sẽ bị phụ huynh phát hiện ngay.

Hai bạn nhỏ rất căng thẳng, nhưng vẫn theo kế hoạch đi tới chỗ phụ huynh của đối phương.

Cả bà nội Hoa Tiểu Minh và phụ huynh nhà khác đều rất kinh ngạc, đây không phải đứa trẻ mình muốn đón mà.

Sau đó, họ nghe thấy bạn nhỏ trước mặt bí bô nói với vẻ căng thẳng: “Chú ơi, lát nữa các bạn ở lớp chúng cháu sẽ đến nhà em gái công chúa lấy đồ, Lý Hạo Khang cũng đi cùng có được không ạ?”

“Nhà em gái công chúa có xa không cháu?”

Không hề giống tưởng tượng của bọn trẻ. Trong tưởng tượng của chúng, phụ huynh sẽ không nói như vậy đâu. Bạn nhỏ Hoa Tiểu Minh bị giật mình, không biết phải nói thế nào nữa.

Cũng may, lúc này Lý Hạo Khang đã thuyết phục được bà nội Hoa Tiểu Minh. Cậu bé vội vàng lại gần giúp một tay: “Không xa đâu ạ, là tòa lâu đài màu hồng kia kia ba, cả lớp chúng con đều đi.”

Sở dĩ chú Lý hỏi có xa không, ý là hỏi có muốn ngồi xe đi không, chứ không phải là không đồng ý.

Không chỉ vì bạn nhỏ nhà khác đã đến hỏi, mà chủ yếu vẫn vì toàn bộ bạn nhỏ đều muốn đi. Nếu con trai anh ta không đi thì sẽ có vẻ không hợp nhóm.

Hoa Tiểu Minh thở phào nhẹ nhõm. Hai bạn nhỏ liếc nhìn nhau.

Phụ huynh lớp một đều đứng chung một chỗ. Giọng của hai bạn nhỏ lại không nhỏ, đương nhiên đều đã nghe được. Một phụ huynh trong nhóm lại hỏi ——

“Cả lớp đều phải đi hà cháu?”

“Đúng thế ạ. Chúng cháu đã nói xong lúc ở trường rồi ạ. Tất cả chúng cháu đều muốn đi. Chú ơi, bạn nhỏ nhà chú cũng đi cùng có được không ạ.”

“Đương nhiên phải đi chứ.”

“Đi cả, đi cả.”

Mặc dù mấy vị phụ huynh không hề biết bọn trẻ muốn đi lấy cái gì, nhưng những bạn nhỏ nhà người ta đều đã bàn bạc xong ở trường. Các bé đều nói muốn đi thì làm phụ huynh sao có thể ngăn cản đây.

Thế là bọn trẻ ra ngoài sau liền nghe được cha mẹ của mình nói đều đi cả.

Nói cách khác là không cần các bé trình bày nữa. Tất cả các bé đều vui sướng đến hồng rồi.

Thế là, những phụ huynh đến đón con hôm nay cũng không đi ngay như bình thường, mà cùng bạn nhỏ đứng ở một bên chờ các bạn nhỏ khác ra.

Lúc gọi “Hồ Thừa Khiếu”, Hồ Thừa Khiếu đi ra thì nghe thấy ba ba cậu hỏi: “Hồ Thừa Khiếu, các con đến nhà em gái công chúa của con làm gì đó?”

Từ thần số hai chỉ thuận miệng hỏi nhưng trong lòng anh ta đã có đáp án sẵn. Đương nhiên anh ta biết, phía sau lâu đài của Kim Sơn có một vườn trái cây. Mỗi ngày Kim Sơn đều mang trái cây cho anh ta. Bây giờ trái cây trong vườn đã chín, rất có thể những bạn nhỏ này là được Chúc Chúc gọi về nhà lấy trái cây.

Hồ Thừa Khiếu: “Đây là bí mật ạ, không thể nói cho ba biết đâu.”

Từ thần số hai: “...” Đẹp đi, anh ta còn không biết trong cái đầu nhỏ của con mình đang nghĩ gì ư.

Hồ Thừa Khiếu quay đầu lại thì thấy Chúc Chúc đi ra. Em gái công chúa đi đến trước mặt ba ba bé. Vị ba ba hung hăng nhất nhà trẻ liền ngồi xổm xuống, lau mặt cho em gái công chúa

“Cục cưng, con muốn đi chơi với các bạn à?”

Kim Sơn đến muộn, lúc tới liền nghe những phụ huynh khác đang thảo luận về việc các bạn nhỏ lớp một muốn đi chơi.

Chúc Chúc mới nhớ ra là bé chưa nói cho ba ba biết: “Ba ba, ba ba, các bạn muốn đến nhà chúng ta ạ...”

Mặc dù Kim Sơn cảm thấy kỳ lạ, nhưng rất nhanh anh đã nghĩ ra. Tầng ba nhà anh có một công viên trò chơi trẻ em cỡ nhỏ, mà các bạn nhỏ loài người thì thích chơi đùa cùng nhau.

Kim Sơn nói: “Đương nhiên là được.”

Chúc Chúc là bạn nhỏ ra sau cùng, thế là Hồ Thừa Khiếu vung tay lên, dẫn tất cả bạn nhỏ đi ở phía trước.

Các phụ huynh thì đi ở phía sau, thì thấy cảnh bọn nhóc vừa đi vừa chạy, thì thầm với nhau vô cùng phấn khích.

Trông cái vẻ hoàn toàn quên mất mình còn có cha mẹ.

Một phụ huynh trong nhóm nói: “Nhìn bọn nhỏ phần khích chưa kia.”

“Bây giờ trẻ con tan học đều phải về nhà, không giống chúng ta lúc bé. Khi còn bé tôi sống trong đại viện, vừa tan học là các bạn nhỏ sẽ cùng nhau chơi đùa, chưa đến giờ ăn cơm là chưa chịu về đâu.”

“Lúc bé tôi cũng thế, lúc ăn cơm còn mang chén sang nhà người khác ăn. Bây giờ tuổi thơ của các bé thật sự thiếu đi rất nhiều niềm vui như kiểu cùng chơi với nhau như thế.”

Kim Sân và tử thần số hai là hai kẻ không có tuổi thơ nên bị lạc loài trong nhóm phụ huynh, chỉ có thể nghe bọn họ nhớ lại quá khứ.

Lâu đài nhà Kim Sân chiếm diện tích rất lớn ở phía sau tiểu khu. Đằng trước lâu đài là vườn hoa, đằng sau là vườn trái cây.

Nhà trẻ ở trước tiểu khu, phần lớn lúc phụ huynh đón con đều không đi ngang qua nhà Kim Sân. Nhưng vì bọn trẻ thường xuyên nói về tòa lâu đài này, nên tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận nó là biệt thự.

Toàn bộ lớp, ngoại trừ tử thần số hai thì những gia đình khác đều ở biệt thự. Cho nên họ không quá ngạc nhiên với lâu đài màu hồng của em gái công chúa mà bọn trẻ nói. Họ chỉ cảm thấy chắc nó chỉ là một ngôi biệt thự màu hồng mà thôi.

Nhưng chờ đến lúc bọn họ vòng qua một chỗ ngoặt, khi nhìn thấy ngôi nhà xuất hiện ở trước mặt, họ liền nghĩ ngay đến lâu đài. . .

Chẳng qua người lớn không bị giật mình như các bạn nhỏ đi trước, có ngạc nhiên nhưng không hề nói gì.

Lúc Chúc Chúc dẫn theo bọn trẻ đến trước cổng, thì cánh cổng lớn nhà Chúc Chúc tự động mở ra.

Chúc Chúc dẫn các bạn nhỏ đi vào trong. Các bạn nhỏ vẫn nhớ nói với cha mẹ mình: “Ồ đây đợi con nhé, con vào một lát là ra liền.”

Đúng vậy, các bạn nhỏ đều thỏa thuận ngầm là cha mẹ mình sẽ chờ bên ngoài lâu đài chứ không vào.

Kim Sân thì lại hào phóng nói: “Các vị vào uống chén trà chờ bọn trẻ đi.”

Hiển nhiên các vị phụ huynh không hề ngại ngần, liền đi theo vào.

Vừa vào cổng sắt lớn đã ngửi thấy hương hoa. Hai bên đường thông về lâu đài được trồng mấy cây ăn quả, trên cây kết đầy trái, còn có đủ loài hoa nữa.

Các vị phụ huynh thường thức toàn bộ lâu đài bằng đôi mắt của một người trưởng thành, bọn trẻ lại chỉ thấy những gì chúng thấy ——

“Em gái công chúa, nhà cậu nhiều quả quá!”

Quả quả mua trong siêu thị và quả quả mọc trên cây cho bọn trẻ cảm giác không giống nhau.

Hồ Thừa Khiếu là đứa cảm đầu, đương nhiên cậu vẫn nhớ chuyện hôm nay phải làm: “Mấy đứa nói nhỏ chút đi, đừng nhìn cây ăn quả nữa, hôm nay chúng ta tới làm gì mọi người còn nhớ không đó?”

Mười mấy bạn nhỏ gật đầu. Hồ Thừa Khiếu hỏi em gái công chúa con quái vật kia ở đâu, sau đó phân công mọi người: “Mấy đứa ở đây bảo vệ em gái công chúa và cây ăn quả, tớ đi đánh quái thú.”

“Anh đi một mình há?” Chúc Chúc cũng muốn đi. Mặc dù bé rất sợ, nhưng bé muốn đi cùng Hồ Thừa Khiếu.

“Anh có lưỡi hái, các em đâu có.” Hồ Thừa Khiếu nói: “Anh đi một lát sẽ về.”

Cậu nói xong lại nhìn em gái công chúa. Cậu nhớ đến một cảnh trong phim truyền hình, bèn ôm em gái công chúa rồi nói: “Chờ anh trở lại, chúng ta sẽ cùng ăn quả quả.”

Sau khi Hồ Thừa Khiếu nói xong, cậu thả em gái công chúa ra rồi lấy lưỡi hái nhỏ từ trong quần áo. Cậu không hề quay đầu lại, mà nhanh chân chạy về phía trước!

Bạn nhỏ Hồ Thừa Khiếu nghĩ, giờ phút này, bóng lưng của cậu chắc chắn sẽ giống một anh hùng thật sự!

Hôm qua Chúc Chúc bị chó ba đầu dọa sợ, nên Kim Sân đã bắt nó chạy về chỗ trước đó của nó. Nhưng chó ba đầu cọ cọ run run, lại tự quay về, lén lút trốn trong vườn trái cây phía sau.

Kim Sân không hề biết chó ba đầu đã quay lại. Buổi sáng Chúc Chúc ra xem quả quả thì thấy cái đuôi của chó ba đầu, cho nên Chúc Chúc biết quái thú trốn ở chỗ này.

Hồ Thừa Khiếu cầm lưỡi hái nhỏ trong tay, đi theo đường nhỏ về phía đó. Mùi trái cây thơm dịu tỏa ra từ hai bên đường, Hồ Thừa Khiếu rất cảnh giác, nhưng cậu tìm trái tìm phải vẫn không tìm được đại quái thú kia.

Hồ Thừa Khiếu học theo cách của ba ba, nằm nhôai trên cỏ nghe tiếng động. Thế mà cậu lại thực sự nghe được tiếng khò khè khò khè.

Hồ Thừa Khiếu vội vàng đứng lên, theo âm thanh kia cậu tìm được quái thú ba cái đầu thật to đang dựa tường ngủ.

Nhìn nó rất rất to, còn to hơn cả người lớn. Ba cái đầu dựa sát vào nhau, đều đang ngủ say.

Hồ Thừa Khiếu nhìn thấy cảnh này, nhưng là một anh hùng quang minh chính đại, cậu là sẽ không chơi đánh lén đâu!

Thế là, Hồ Thừa Khiếu hét lớn một tiếng: “Quái thú! Mau dậy đi!”

Ba cái đầu, có một trong số đó mờ mắt, thì thấy nhóc tỳ trước mặt.

Sau đó nó lại nhắm mắt, ngủ tiếp.

Hồ Thừa Khiếu bị thái độ này của nó làm cho tức điên lên, cậu đi tới: “Mau dậy đi! Bọn khốn dám bắt nạt em gái công chúa, mau dậy đi!”

Lúc này, ba cái đầu đều tỉnh dậy, đứng lên. Hồ Thừa Khiếu phải ngửa đầu mới có thể nhìn thấy đầu nó.

Ba cái đầu, một cái đầu trong đó mở cái miệng thật to ra, lộ ra hàm răng sắc bén!

Mặc dù Hồ Thừa Khiếu đã run chân rồi, nhưng cậu vẫn lấy lưỡi hái nhỏ ra, hung hăng nói: “Hôm nay tao phải giúp em gái công chúa báo thù, đồ bại hoại chúng mày!”

Đầu chó dữ tợn bắt đầu hừ hừ, tiếng động nghe vào tai rất đáng sợ. Hồ Thừa Khiếu cũng bắt đầu vùng vằng lưỡi hái nhỏ muốn liều mạng xông lên.

Ngay lúc này, lưỡi hái nhỏ của Hồ Thừa Khiếu bị cướp đi. Hồ Thừa Khiếu quay đầu thì thấy có một ông chú ..

Giờ đổi thành quái vật bên kia chuẩn bị xông qua, Hồ Thừa Khiếu vội vàng đưa tay ngăn cái chú lạ hoặc lạ huơ này lại ——

Mặc dù đã nói người lớn sẽ do ba ba bảo vệ, còn cậu sẽ bảo vệ trẻ con. Nhưng tình huống này quá khẩn cấp, nên không cần chia ra như vậy làm gì.

Hồ Thừa Khiếu đứng chắn trước mặt cái chú to đầu, rồi lộ vẻ hung ác với quái thú ——

“Không được tới đây!”

“Trong tay tao không có lưỡi hái, nên mày không được tới!” Đánh nhau cũng phải có quy tắc cơ bản, kiểu như cậu không ăn hiếp đối phương đang ngủ, thì đối phương cũng không ăn hiếp cậu khi cậu không có vũ khí trong tay.

Ông chú phía sau vốn đang nghiêm mặt, nghe thế thì cười ra tiếng.

Một phần là kinh ngạc vì động tác bảo vệ mình của thằng nhóc. Ông ta sống nhiều năm như vậy nhưng đây là lần thứ hai có người bảo vệ ông ta...

Một phần khác là kinh ngạc vì logic vô cùng kỳ diệu của thằng nhóc này.

Ông ta đưa lưỡi hái nhỏ cho cậu nhóc, liền thấy cậu cầm lưỡi hái nhỏ xông tới, có vẻ muốn liều mạng.

Thật đúng là... Dũng cảm.

Nhưng lưỡi hái nhỏ mà đi đối phó với chó dữ địa ngục, đơn giản là như gãi ngứa vậy đó.

Hồ Thừa Khiếu cũng sợ hết hồn. Mà lúc này, Chúc Chúc đáng lẽ phải chờ bên ngoài cũng đã chạy đến, bé ném một quả táo ra.

Ngay sau đó lại xuất hiện thêm mấy đứa nữa, đều cảm táo ném ——

Các bé đều sợ đến ngất người. Quái thú to quá, thật sự có ba đầu kia! Hồ Thừa Khiếu dũng cảm quá đi! Một mình cậu ấy đánh nhau với quái thú to như thế! Các bạn nhỏ đầy sùng bái! Càng dùng thêm sức ném táo vào quái thú!

Người đàn ông trung niên thấy thú cưng của ông ta bị một đám trẻ con ức hiếp.

Tức chết mất, tức chết mất!

Ngay lúc này, phát giác có tiếng người lớn đến đây, người đàn ông trung niên liền niệm một câu. Bọn trẻ phát hiện không thấy quái thú mà các bé vừa đánh đầu nữa!

Một đứa trong nhóm nói: “Quái thú bị chúng ta đánh chạy rồi!”

Tất cả bạn nhỏ cũng bắt đầu hoan hô: “Chúng ta thắng rồi!”

“Hồ Thừa Khiếu là đại anh hùng!”

Mà lúc này, các vị phụ huynh cũng đã đến nơi. Bọn họ chỉ thấy những quả táo nằm lăn lóc trên đất và bọn trẻ đang vui mừng nhảy nhót nhót.

Các vị phụ huynh đều rất xấu hổ. Thấy bọn trẻ chạy về phía vườn trái cây bên này, tất cả mọi người chỉ nghĩ là đi hái vài quả. Bọn họ đều cảm thấy đứa trẻ nhà mình là một bé ngoan, nên không quá để ý. Bọn họ hoàn toàn không ngờ bạn nhỏ nhà mình lại dùng quả đánh nhau.

Theo bọn họ nghĩ, bọn trẻ con này đã dùng táo đánh trận.

Mặt ai cũng tái xanh, nhưng đứa trẻ nhà mình lại cứ như thường mà phấn khích bu lại: “Ba ba, vừa chúng con đuổi một con quái thú ba đầu thật to đi rồi!”

“Mẹ, mẹ, Hồ Thừa Khiếu dũng cảm lắm ạ. Một mình cậu ấy đối mặt với quái thú thật to mà không thấy sợ luôn. Sau này con cũng muốn dũng cảm giống cậu ấy!”

Các vị phụ huynh đều tức muốn khóc đến nơi rồi. Mấy đứa không chỉ dùng táo đánh trận, lại còn bịa ra một vở kịch nhỏ nữa hả!

Chẳng qua là đang ở nhà người khác, lại ở trước mặt bọn trẻ như thế này. Thì dù trong lòng các phụ huynh đã tức giận đến luống cuống, nhưng vẫn không dạy dỗ đứa trẻ nhà mình trước mặt nhiều người như vậy, nghĩ đợi về nhà sẽ dạy sau.

Các vị phụ huynh chủ động nhận lỗi với Kim Sơn: “Ngai quá, đứa trẻ nhà tôi đã quậy vườn trái cây nhà anh ra thành thế này.”

“Không sao.” Kim Sơn hào phóng nói.

Các vị phụ huynh lập tức kiên nhẫn nói với bạn nhỏ nhà mình: “Trước đây ba ba đã dạy con thế nào, không được lãng phí mọi tài nguyên. Đi nhặt táo về đây. Ông cây một năm mới ra được mấy quả, con thoảng cái đã phá hỏng của người ta, ông cây sẽ rất đau lòng đó.”

Thế là, các bạn nhỏ lại đi nhặt toàn bộ quả trên đất lên.

Từ thần số hai nhìn Hồ Thừa Khiếu bị một đứa trẻ khác ôm một cái. Sau đó anh ta đi tới cạnh Kim Sơn, về mặt là một lời khó nói hết. Ánh mắt anh ta nhìn về phía trước, nhìn các bạn nhỏ đang vừa vui vẻ nhặt táo bị ném hỏng vừa phấn khích thảo luận về chuyện quái thú vừa nãy. Từ thần số hai giống như đang vùng vẫy giữa chết chóc: “Chó địa ngục?”

Kim Sơn bóp nát may mắn cuối cùng của anh ta trong trứng nước, gât đầu.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Từ thần số hai: “Hồ Thừa Khiếu, ba phát hiện TV nói rất đúng.”

Hồ Thừa Khiếu: “???”

Từ thần số hai: “Trong mỗi bộ phim, người chết nhanh nhất vĩnh viễn là cha của nam chính.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Ông cụ nhà tử thần

Bọn trẻ thật sự kích động, bất kể là cậu bé hay là cô bé. Ở cái tuổi này, các bé luôn sùng bái những người lợi hại. Bây giờ bạn nhỏ Hồ Thừa Khiếu lại còn cầm lưỡi hái nhỏ đánh nhau với quái thú to thật to trước mặt các bé nữa.

Tất cả bạn nhỏ gần như đều cùng nhát táo với phụ huynh, nhưng trên mặt đầy vẻ say mê, không ngừng nói với cha mẹ rằng: “Hồ Thừa Khiếu rất rất lợi hại ạ!”

“Đại quái thú kia có ba đầu lặn, đáng sợ lắm ạ!”

“Hồ Thừa Khiếu như thế này, lại như thế này, đánh cho nó chạy mất...” Không ít bạn nhỏ vừa nói vừa khoa tay múa chân.

Từ thần số hai xác định, đại quái thú mà bọn trẻ đang nói tới chính là chó địa ngục. Anh ta tiếp tục nghe, lại nghe ra giọng điệu sùng bái của các bé ——

Mà con trai anh ta thì ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ đi ngang qua trước mặt anh ta, giống như đang nói với người cha già đã suy sụp tinh thần là ——

Nhìn con đi! Lợi hại chưa!

Từ thần số hai cảm thấy cả vật hôm nay thất hơi chặt, chắc anh ta phải đổi con trai thôi.

Cuối cùng vẫn là con trai anh ta không coi ai ra gì mà chạy tới đánh chó địa ngục trong nhà Thần.

Hơn nữa, còn mời một đám bạn nhỏ đến xem cuộc chiến. Hoạt động này là của người trưởng thành như anh ta, muốn thực hiện hành động ấy mà không tìm đường chết, chưa đủ một trăm năm thì đừng nghĩ đến làm chi.

Từ thần số hai xách con trai mình lên, nhặt một quả táo bị ném nát bên cạnh, nhét vào miệng con trai rồi cắn răng nghiêng lợi nói: “Đây, con lợi hại rồi đó.”

Hồ Thừa Khiếu lấy quả táo bị nhét trong miệng ra, trên đó có bùn. Cậu trai nhỏ lại không phải kiểu quá chú trọng, thế là chà chà lên âu phục của ba ba hái cái, ăn tiếp.

“Anh Thừa Khiếu...”

Từ thần số hai cúi đầu xuống thì thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của công chúa nhỏ đầy ý cười. Bé cầm một quả táo to to đo đo đến, nói ngọt: “Anh Thừa Khiếu ăn quả này đi! Quả này to nhất, ngọt nhất đó!”

Hồ Thừa Khiếu lập tức giấy giụa trong ngực ba ba muốn xuống. Cậu lấy quả táo trên tay em gái rồi chà lên âu phục của ba ba, sau đó lại đưa cho Chúc Chúc: “Em gái công chúa ăn đi!”

Sở dĩ cậu không chà lên quần áo mình là vì vừa rồi cậu nằm trên đất, nên trên quần áo cũng có bùn.

Từ thần số hai ôm lấy con trai mình rồi rời đi: “...” Trở về phải nghĩ cách bảo vệ con trai cho tốt.

Phụ huynh nhà khác cũng dẫn con mình ra về. Chúc Chúc nắm tay ba ba đứng trước cổng lâu đài vẫy tay tạm biệt các bạn.

Từ thần số hai vừa ra khỏi tiểu khu, thì điện thoại di động của anh ta đổ chuông ——

“Giao hàng Thu Thu đã nhận đơn hàng mới cho bạn, vui lòng kiểm tra và xác nhận kịp thời.”

Từ thần số hai thấy kỳ lạ. Anh ta đã xác định danh sách hôm nay không có từ vong, sao đột nhiên lại xuất hiện nhỉ?

Vì tránh bại lộ thân phận của mình, cũng không để mình bỏ sót danh sách từ vong. Từ thần số hai đã đặc biệt đổi nhắc nhở trên app của mình thành nhắc nhở có đơn giao hàng.

Anh ta cảm thấy không có vấn đề gì cả. Không phải từ thần là đi phát com hộp ư? Cũng giống như giao thức ăn thôi.

Lúc mở app ra, anh ta liền thấy bốn cái tên hiện lên. Kỳ lạ ở chỗ, bốn cái tên này đều là màu đen, đồng thời lưới quan hệ của bọn họ vẫn kết nối chặt chẽ với những người khác.

Ở tình huống bình thường, những cái tên xuất hiện trong danh sách từ vong, thì tất cả lưới quan hệ đều bị đứt và biến thành màu xám. Cũng chỉ có tình huống như vậy, mới có thể thuận lợi thu linh thể của bọn họ.

Loại tình huống như bây giờ là tình huống mà từ thần như anh ta phải đi xử lý. Cái chết không theo tự nhiên, sẽ cần bọn họ đi giải quyết.

Từ thần số hai nhanh chóng đưa con mình về nhà, sau đó lại nhanh chóng ra ngoài giải quyết vấn đề của danh sách.

Kim Sân bên này cũng nhận được nhắc nhở của danh sách, nhưng mới có nhắc nhở thì đã thấy từ thần số hai nhanh chóng nhận đơn. Kim Sân liền cắt điện thoại đi, nắm tay con gái đi

vào bên nhà.

Con gái nhảy nhót nhót nhót, vừa đi vừa nói: “Ba ba, anh Thừa Khiếu lợi hại quá ba nhi!”

“Ba ba, sau này chúng ta lại mời các bạn nhỏ đến nhà mình chơi nữa nhé?”

“Ba ba, ba có thích mấy bạn lớp con không ạ?”

“Ba ba, khi nào thì ba mới mời bạn ba về nhà mình chơi ạ. Mọi người sẽ chơi cùng nhau, rất vui nha.”

Kim Sân mở miệng: “Chờ ba ba rảnh đã, sẽ mời bạn về chơi chung.”

Anh vừa dứt lời, hai người đã vào đến phòng khách. Trên ghế salon trong phòng khách, có một người đang bình tĩnh ngồi đó.

Chúc Chúc lập tức nhận ra ngay, bé liền rút vai lại. Đây chính là cái chú có đại quái thú hung ác đó. Bé vội vàng núp đằng sau ba ba.

Kim Sân biết con gái đang sợ nên anh bế bé lên, đi thẳng vào phòng ăn, hoàn toàn không hề có ý bất chuyện.

Chúc Chúc nhìn cái “Chú” kỳ lạ kia, sau đó sát lại gần tai ba ba, nhỏ giọng nói: “Ba ba, chú kia là bạn ba ạ?”

Kim Sân trả lời: “Không phải.”

“Ta là cha nó.” Ông cụ trẻ tuổi đi tới, nói.

Chúc Chúc nhìn người kia từ trên xuống dưới, sau đó nói rất nghiêm túc: “Ừ phải đâu, ba ba của ba ba là ông nội, ông nội già rồi mà. Chú còn rất nhỏ nha.”

Thật ra Chúc Chúc muốn nói là trẻ, nhưng trong mắt bé, trẻ và nhỏ cũng không khác nhau là mấy.

Ông cụ không vui: “Ta cũng đâu phải ông nội cháu.”

Kim Sân ngừng lại, quay đầu. Anh nhìn cha của mình, nói: “Bé là con tôi, đương nhiên sẽ là cháu gái của ông.”

Ông cụ: “...” Ý là ông ta không nhận cháu gái, thì đừng hòng nhận con trai đó hả?

“Có ăn cơm không? Có chuyện gì thì nói sau đi.”

Mặc dù ông cụ rất tức giận, nhưng cơm thì vẫn phải ăn nên ông ta đi về phía này. Ông ta ngẩng đầu thì thấy con trai ôm đứa con yêu loài người nằm úp lên vai anh, bé yên tĩnh lại vừa tò mò nhìn ông ta.

Mặc dù giọng đối phương rất nhỏ, còn dùng tay che tai lại, nhưng ông ta vẫn nghe được đối phương đang nói gì: “Ba ba, chú ấy thật sự là ba ba của ba ả?”

Kim Sân rất không muốn thừa nhận, nhưng vẫn ừ một tiếng.

Ông cụ đi phía sau, liền có cảm giác như trước mặt mới là người một nhà, còn ông ta chỉ là người ngoài.

Mà bên này, Chúc Chúc ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, liền đòi sự chú ý ngay.

Kim Sân đặt bé ngồi trên ghế riêng. Chúc Chúc rất tự giác lấy cái yếm bên cạnh lên đeo trước ngực.

“Ba ba, ba ba, con muốn ăn món kia!”

Kim Sân bưng một chén cơm, bỏ rau xào thịt vào, lại bỏ thêm tôm nõn Chúc Chúc muốn ăn, sau đó dùng thìa trộn lên.

Ngay sau đó, ông cụ vừa mới ngồi xuống ghế đã thấy con trai ông ta nghiêm túc đút từng muỗng, từng muỗng cơm cho trẻ con loài người ăn.

Tầm mắt ông cụ lại rơi vào đứa con yêu loài người kia, nhìn một cái, lại thấy tức giận ngay!

Trẻ con loài người ăn không ra ăn, ngồi không ra ngồi. Vừa ăn cơm, vừa vầy vầy tay. Bé là vẹt nhỏ sao? Lễ nghi trên bàn ăn đều cho chó ăn hết rồi hả?

Ông cụ thấy mình ăn không vô nữa, nên mở miệng: “Đã bốn, năm tuổi rồi, còn không tự ăn cơm được ả? Lúc ăn cơm còn vầy vầy tay cái gì? Đầu lắc lắc cái gì?”

Kim Sân quay đầu lại, nói: “Lúc trẻ con loài người vui sẽ làm như vậy, sao nào?”

Chúc Chúc vội vàng vào khuôn phép. Ba ba của ba ba thật dữ, cũng không thích bé nữa.

Vậy thì đúng là ông nội rồi.

Chúc Chúc nhớ rất rõ, ông nội không thích bé.

Chúc Chúc kéo tay áo ba ba, cầm lấy chén và thìa từ tay ba ba. Bé cầm chén rất chặt, lần này tuyệt đối không được làm rơi nữa.

“Ba ba, tự con ăn cơm, lúc ở trường con cũng tự ăn mà.” Chúc Chúc vừa nói vừa dùng thìa múc cơm.

Chuyện Kim Sân thích làm nhất mỗi ngày là đút cơm cho con gái nhà mình.

Mỗi lần Chúc Chúc ăn cơm đều rất ngon miệng. Bé làm ra rất nhiều vẻ mặt và động tác, nhìn thôi đã thấy rất hạnh phúc rồi.

Kim Sân vẫn định tự mình cho ăn, nhưng Chúc Chúc đã cầm thìa, tự múc từng miếng bắt đầu ăn.

Lúc bé ăn cơm còn đưa mắt nhìn ông nội phía đối diện.

Chúc Chúc no rất nhanh, Kim Sân ôm bé xuống ghế: “Đi lấy xe chơi đi. Lát nữa ba ba qua.”

Chúc Chúc hoan hô rồi chạy đi.

Chúc Chúc vừa đi, ông cụ liền mở miệng: “Sao anh lại để con bé đó làm con gái của anh?”

Trước đó hệ thống xảy ra vấn đề, ông ta cũng không thể bỏ qua cho Kim Sân vì anh là con trai ông ta được, cho nên mới giao cho anh một nhiệm vụ rất đơn giản.

Kim Sân để chén đĩa xuống, nói: “Tôi bằng lòng làm ba ba của bé.”

Ông cụ im lặng một lúc, lại nói: “Thời gian anh làm người cùng đầu có dài, nên có rất nhiều chuyện anh không hiểu. Ta khuyên anh một câu, đừng bỏ ra quá nhiều tình cảm, một khi bỏ tình cảm ra, chỉ có anh thua thiệt mà thôi.”

Kim Sân nhìn con gái đang chạy băng băng trên xe điện, mở miệng: “Tôi biết bé chỉ còn mấy năm, nên tôi hy vọng trong mấy năm này bé đều được vui vẻ.”

Đây là chuyện duy nhất mà một người cha có thể làm.

Ông cụ sững sốt, nói: “Đến lúc đó anh sẽ phải khổ sở.”

Kim Sân không nói gì. Anh là tử thần, nhưng anh là chỗ dựa duy nhất của đứa bé này. Thình thoảng bé đi gõ cửa phòng sách mà cửa không mở, bé đều sẽ tựa ở cửa gọi ba ba mãi.

Giống như hôm qua, con gái anh sợ hãi khi nhìn thấy chó địa ngục. Nhưng bé không chạy vào phòng trốn, mà cứ đứng trước con chó địa ngục. Bé ra sức gõ cửa phòng sách, muốn tìm anh.

Nếu anh làm theo suy nghĩ trước kia, để một mình bé ở đây, chắc bé sẽ khóc và gọi ba ba suốt mất.

Kim Sân không làm được.

Ông cụ nhìn con mình, trên mặt anh hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng trước đây nữa. Ông ta chỉ có thể thở dài, nói: “Quên đi, tự anh làm sao đó thì làm.”

Bên kia, xe lắc của Chúc Chúc bị kẹt giữa bàn trà và ghế sa lon không ra được. Bé nghiêng đầu sang bên này gọi bọn họ ——

“Ba ba, ông nội, xe bị kẹt rồi nè!”

Kim Sân kiên nhẫn đi tới, nhấc xe nhỏ lên. Chúc Chúc lại mở cửa xe tí tí tí chạy đi.

Ông cụ cũng đi tới, nói: “Còn một chuyện nữa, một thời gian nữa ta phải đi một chuyến đến không gian khác, tạm thời sẽ nuôi Liệp Biểu ở chỗ của anh.” Liệp Biểu là chỉ chó địa ngục.

Kim Sân nhú mảy: “Chúc Chúc sợ nó.” Ý của câu này là không chịu nuôi.

“Con gái tử thần sợ chó địa ngục, nói ra mà anh không thấy mất mặt, nhưng ta ngại mất mặt.” Ông cụ tức giận nói.

Nhưng hàm ý trong câu này rất rõ ràng, là đã thừa nhận thân phận của Chúc Chúc.

Kim Sân: “... Được rồi, ông thả nó vào phòng kia đi.” Dù sao cũng là phòng trống.

“Tử thần số hai gần đây thế nào?”

“Không chú ý.” Kim Sân nói.

Lúc này, tử thần số hai đang thu dọn hành lý, chuẩn bị dẫn theo vợ con rút lui bất cứ lúc nào.

Nhạc Đào Đào thấy làm lạ: “Chồng này, anh không chọc vào phiền phức nào đấy chứ?”

Tử thần số hai nhìn thoáng qua con trai ngây thơ vô tri của mình, trong đầu liền gạch một bút cho con trai mình, sau đó mở miệng bịa chuyện: “Hai ngày nay, lúc anh giao thức ăn thì gặp chuyện, đặc tội với người không thể đắc tội nên sợ liên lụy đến bọn em.”

Nhạc Đào Đào nhú mảy: “Chồng à, anh nói rõ hơn đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Bây giờ là xã hội pháp chế, em không tin người kia dám đầu.”

Người kia dám đó. Pháp luật chỉ để ý người chứ mặc kệ Thần.

Hồ Thừa Khiếu cũng ở trong phòng, tử thần số hai không bắt cậu ra ngoài. Anh ta thuận miệng nói bậy: “Lúc anh đi giao thức ăn có đi ngang qua phố Hồ, vừa vận gặp mấy người cứ lên lên lút lút. Lúc đầu anh cứ tưởng là một đám lưu manh trộm cắp. Kết quả, sau khi đi theo sau mới phát hiện, bọn chúng đang...”

Buôn / ma túy, buôn người, ẩu đả đánh nhau, trong đầu tử thần số hai chợt nghĩ ra những thứ kia, nhưng lại nhanh chóng phủ định. Bởi vì nói mấy thứ đó, vợ anh ta chắc chắn sẽ báo cảnh sát.

Cuối cùng tử thần số hai nhanh chóng xác định một câu trả lời hợp lý ——

“Anh thấy bọn họ muốn tự sát!”

“Hả?” Nhạc Đào Đào không hiểu: “Chồng à, chuyện gì đã xảy ra?”

“Không phải tự sát đơn thuần, mà là xúi giục tự sát.” Tử thần số hai xếp quần áo của vợ bỏ vào vali, nói tiếp: “Có một băng đảng thông qua cách khổng chế suy nghĩ, xúi giục người khác tự sát.”

“Đây không phải là tà – giáo đó sao? Nhanh báo cảnh sát đi chồng!” Nhạc Đào Đào rất có tinh thần trọng nghĩa.

“Anh biết, anh cứu những người kia xong, mà vì lúc ấy anh quá giận nên đã trực tiếp báo cảnh sát, nhưng anh lại bị người trong tổ chức kia nhìn thấy mặt rồi.”

Chuyện tự sát mà tử thần số hai nói là thật, bởi vì trên app xuất hiện mấy cái tên không nên có trong danh sách tử vong. Đã không nên xuất hiện trong danh sách tử vong, thì hiển nhiên

anh ta phải cứu đám người kia. Đồng thời thông qua lưới quan hệ, anh ta cũng tìm được bàn tay tội ác phía sau, nên đã báo cảnh sát.

Đương nhiên anh ta không bị nhìn thấy, mà cho dù có bị nhìn thấy mặt đi nữa, anh ta cũng không sợ đám nhân loại kia trả thù. Anh ta chỉ gán hai việc vào làm một mà thôi.

Nhạc Đào Đào nghe thế thì kinh hồn bạt vía, vội vàng kéo từ thần số hai qua để kiểm tra xem trên người có bị thương không. Sau đó cô thở phào nhẹ nhõm, rồi hôn mặt lên chồng mình. Trong mắt cô đều là sự yêu thương, cô nói: “Chồng ơi anh thật tốt bụng! Cứu được rất nhiều người! Em thấy tự hào về anh! Nếu những kẻ kia dám đến tìm anh gây phiền phức, em sẽ cầm dao chém bọn họ! Thứ gì vậy? Tự mình muốn chết thì cứ chết đi, còn xúi dục người khác tự sát! Một đám người / căn bản!”

Từ thần số hai đã đoán được vợ anh ta sẽ có phản ứng này. Mặc dù vợ anh ta đã kết hôn và có con rồi, nhưng chảy trong máu đều là chính nghĩa. Nếu đổi thời đại, vợ anh ta nhất định là một nữ hào kiệt.

Hồ Thừa Khiếu cũng sôi trào nhiệt huyết, lấy lưỡi hái nhỏ ra. Cậu tức giận nói: “Cha mẹ đừng sợ, con sẽ bảo vệ hai người!”

Từ thần số hai: “...” Con có thôi đi không!

Từ thần số hai nghĩ thầm, một nhà ba người, cậu là nhất nhất.

“Cục cung, lưỡi hái ở đâu ra thế con?” Nhạc Đào Đào quay đầu lại thì thấy con trai mình cầm một thanh lưỡi hái nhỏ, nhìn rất buồn cười.

“Sao lại có lưỡi hái trong cặp con? Lấy ở đâu đó?” Từ thần số hai lập tức nói.

Đương nhiên Hồ Thừa Khiếu biết lưỡi hái nhỏ của mình ở đâu ra. Đây là quà sinh nhật ba ba cậu mua cho cậu. Lúc ấy đã nói, tuyệt đối không được cho mẹ thấy nó. Nếu bị mẹ phát hiện, mẹ sẽ cảm thấy nó quá nguy hiểm, chắc chắn sẽ không cho cậu dùng nữa.

Vừa rồi Hồ Thừa Khiếu nghe thấy người xấu muốn hại ba ba, cậu quá kích động, nên không nhận được đã lấy ra.

Hồ Thừa Khiếu liếc nhìn ba ba, nghĩ thầm. Cậu không thể bán ba ba được, thế là Hồ Thừa Khiếu nói: “Ồ trường... Nhặt ở trường ạ.”

Nhạc Đào Đào cầm lưỡi hái nhỏ, thấy lưỡi dao hơi cùn, nhưng vẫn nói: “Trẻ con không được chơi dao, biết chưa? Nếu không cẩn thận tự làm mình bị thương thì sao? Nếu không cẩn thận quẹt trúng bạn học làm bạn ấy bị thương thì sao?”

Trẻ con bây giờ đều là bảo vật. Nếu thật sự không cẩn thận quẹt bạn học khác bị thương, không biết sẽ ồn ào mâu thuẫn đến mức nào, còn phải bồi thường biết bao nhiêu tiền nữa.

Nhạc Đào Đào rất nghiêm túc tiếp tục nói với con trai mình: “Mẹ sẽ tịch thu cái này, Về sau không được nhặt thứ nguy hiểm thế này nữa, biết chưa?”

Mặc dù Hồ Thừa Khiếu hết sức không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Từ thần số hai nhìn con mình phải chịu thiệt thòi, tuy suy nghĩ này rất không hay, nhưng anh ta thật sự có loại cảm giác báo được thù lớn.

Nhạc Đào Đào bỏ lưỡi hái nhỏ qua một bên, kéo tay chồng mình nói: “Đầu tiên cứ chờ đã, chúng ta đừng tự mình dọa mình. Dù sao cũng là xã hội pháp chế, anh cũng nói anh đã báo cảnh sát rồi mà. Chắc chắn cảnh sát đang tìm bọn chúng khắp nơi. Lúc này bọn chúng nhất định không dám đặt mình vào nguy hiểm, mà tìm đến chúng ta gây phiền phức đâu.”

Thế nhưng vấn đề là, không phải con trai nhà mình đắc tội với những người này, mà là Thần đó.

Cu cậu đánh thú cưng nhà Thần như đánh quái thú ấy.

Buổi tối, từ thần số hai lật qua lật lại ngủ không yên giấc, thế là lén bấm bấm gửi cho Kim Sân một tin nhắn ——

“Anh đã biết chuyện trong danh sách từ vong hôm nay chưa?” Anh ta không nói thẳng vào chuyện mình muốn nói, mà khéo léo tạo quan hệ thân thiết với đối phương trước.

Những lúc như thế này, từ thần số hai luôn kính nể sự thông minh và tài trí của mình. Trước kia anh ta là thuộc hạ của Kim Sân, còn Kim Sân mới là từ thần, anh ta chỉ là từ thần số hai. Nghe tên liền biết chỉ là kẻ dưng bị.

Nhưng Kim Sân xảy ra chút vấn đề, nên kẻ dưng bị như anh ta không cần làm gì đã trực tiếp thăng cấp, mặc dù vị trí này cũng chỉ ngồi vững được mấy năm. Nếu đổi lại là người bình thường, được ngồi lên đầu cấp trên chắc chắn sẽ nở mày nở mặt, lấy thân phận đề người.

Nhưng cho tới bây giờ, từ thần số hai chưa từng làm chuyện như vậy. Thậm chí, anh ta vẫn tiếp tục ngầm thừa nhận cách gọi từ thần số hai của mình, không phải là vì những lúc như thế này ư?

Từ thần số hai đã từng thu rất nhiều sinh mệnh, nên cũng sớm nghiên cứu ra được, một kẻ xấu muốn sống đến cuối cùng để giành được pháp bảo, thì phải ——

Không được phách lối, nhưng cũng không được có quan hệ quá tốt với người có thể quyết định vận mệnh của mình.

Kiểu trước sống không quá ba tập. Còn kiểu sau, một khi người kia phát hiện mình bị phản bội, thì kiểu sau còn chết nhanh hơn kiểu trước.

Cho nên từ thần số hai trong lị lợm có mang theo kinh sợ, trong kinh sợ có mang kính trọng mà ở chung với Kim Sân. Nếu có một ngày, kế hoạch của anh ta bị Kim Sân phát hiện, thì Kim Sân sẽ không có cảm giác phản bội, cũng sẽ không đặc biệt muốn giết anh ta.

Ngay lúc từ thần số hai đang suy nghĩ tin nhắn tiếp theo phải nói gì, thì Kim Sân bên kia gửi đến một câu ——

“Cha tôi có việc ra ngoài, cậu nuôi chó địa ngục đang ở nhà tôi đi.”

Dường như trong đầu từ thần số hai đang nở pháo hoa. Kim Sân không hồ là Kim Sân, vẫn giống trước đây. Minh vừa mới gửi một tin qua, đối phương đã biết mình muốn làm gì rồi.

Một câu kia, đã trả lời tất cả các tin tức mà anh ta muốn có.

Thần không có so đo chuyện Hồ Thừa Khiếu đánh quái thú.

Thần có chuyện phải đi đến một không gian khác.

Cùng với, bảo anh ta giúp chó địa ngục.

“Tôi nuôi!” Từ thần số hai nhanh chóng trả lời.

Sau đó anh ta quay đầu ôm lấy vợ mình: “Vợ ơi, không sao rồi. Cảnh sát vừa gửi tin cho anh, nói toàn bộ nhóm người kia đã lọt lưới, chúng ta hết nguy hiểm rồi.”

Nhạc Đào Đào đang ngủ say thì bị lay tỉnh, sau đó liền nghe chồng mình nói thế nên rất mừng: “Vậy thì tốt rồi. Chồng à, ngày mai đừng đi giao thức ăn nữa. Trước tiên anh cứ nghỉ ngơi ở nhà hai ngày đã. Hôm qua em định nói với anh, em được thăng chức rồi, đến lúc đó tiền lương sẽ cao hơn rất nhiều đó.”

Khoảng thời gian này luôn đưa tin, đưa tin nhân viên giao thức ăn bị khách hàng chửi bới, cô đọc xong thì thấy rất khó chịu trong lòng.

Nhạc Đào Đào ôm lấy cổ chồng mình, yếu ớt nói: “Chồng này, anh thi một cái văn bằng thì thế nào?”

Công việc thật sự khó tìm, Nhạc Đào Đào vẫn hy vọng chồng mình có thể làm một công việc nhẹ hơn.

Từ thần số hai sùng sốt, thấy vợ mình dè dặt nói ra câu này vì sợ tổn tới thương tới tự tôn của anh ta. Thật sự anh ta rất muốn nói mình đã có hai học vị tiến sĩ, còn là 30 năm trước, rất đắt giá.

Nhưng bất đắc dĩ là, thân phận trước kia không thể bị lộ ra ngoài. Bằng không làm sao anh ta giải thích với người khác rằng, một lão già 70 tuổi, bây giờ lại có khuôn mặt hai mươi mấy tuổi.

Từ thần số hai thờ dài một hơi, sờ lên tóc vợ, nói: “Được rồi, nhưng hiện tại anh đã lớn tuổi, có thể sẽ không hiểu những thứ kia.”

“Không sao mà, em dạy anh.” Nhạc Đào Đào sắp mừng đến hồng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ông cụ nhà tử thần

Lý luận năm đồng của Hồ Thừa Khiếu bị ba Hồ xem như trò cười đem kể cho mẹ Hồ nghe. Bởi vì nhìn mẹ Hồ có vẻ không vui, nên ba Hồ cố ý chọc cho cô vui lên.

“Con của chúng ta thật có tiền đồ, lại có bé gái sẵn lòng tốn năm đồng mỗi ngày để làm bạn gái nhỏ của cu cậu.”

“Nhìn cu cậu có vẻ động tâm lắm.”

Mẹ Hồ đặt sách lên bàn sách của chồng mình, vẻ mặt có phần một lời khó nói hết: “Trẻ con ở nhà trẻ bây giờ, tiền tiêu vặt mỗi ngày đều có năm đồng hà anh?”

Mẹ Hồ nói: “Vậy thì phải thêm chút tiền tiêu vặt cho Thừa Khiếu rồi.”

Mẹ Hồ xoa đầu Hồ Thừa Khiếu: “Cục cưng, một đồng có đủ không con?”

Từ trước đến nay, cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ để con trai cầm tiền tiêu vặt. Bởi vì nhà trẻ đã bao hết cơm trưa, quà sáng và cơm tối lại ăn ở nhà. Con nít mới nhỏ cũng không có chỗ cần dùng tiền.

Bây giờ bạn nhỏ nhà khác đều có năm đồng tiêu vặt. Vậy Hồ Thừa Khiếu không có tiền tiêu vặt, làm sao có thể chơi cùng các bạn nhỏ khác?

Hồ Thừa Khiếu hết sức vui mừng: “Đủ rồi, đủ rồi ạ! Đến lúc đó con sẽ mua con bướm bướm cho mẹ, còn có em gái công chúa nữa...”

Con bướm bướm mà Hồ Thừa Khiếu nói là chỉ loại kẹp tóc hình bướm bướm nhỏ mà một vài bé gái trong lớp kẹp trên đầu.

Cho dù là lời hứa suông, thì Nhạc Đào Đào vẫn vui đến hồng rồi. Cô hôn lên mặt con trai: “Ngao quá!”

Ba Hồ nghĩ nghĩ, nói: “Chờ anh có tiền, anh sẽ mua kẹp tóc bướm bướm cho em.”

Nhạc Đào Đào quay đầu lại, trên mặt nở nụ cười: “Được nha.”

Hồ Thừa Khiếu đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó. Cậu kéo tay ba ba rồi hỏi: “Ba ba, tên ba là gì ạ?”

Từ thần số hai囧囧nhìn con trai mình: “Hồ Phú...”

Hồ Thừa Khiếu gật đầu, nghiêm trang nói: “Vậy ngày mai con sẽ giới thiệu ba như thế này. Đây là ba ba đại anh hùng của tót, Hồ Phú! Mỗi ngày ba đều rất bận, bởi vì ba phải đánh người xấu, còn phải kiếm tiền nuôi gia đình nữa. Bây giờ ba ba đã khá hơn một chút. Bởi vì mẹ có tiền rồi, nên ba ba không cần phải dậy từ sớm nữa. Nhưng mẹ nói ba phải xem nhiều sách vào, đọc sách thì lấy bằng, sau này có thể tìm được công việc dễ dàng...”

Từ thần số hai nghe đến đây mới nhớ ra, ngày mai cha mẹ phải đến nhà trẻ. Mặc dù ngày mai không phải anh ta nói, nhưng ngày mai anh ta cũng phải đến trường học.

Nhạc Đào Đào nghe con trai mình nói thế thì ngồi xồm xuống: “Cục cụng, không thể giới thiệu ba ba như vậy đâu.”

Hồ Thừa Khiếu không hiểu, cậu đều nói thật mà.

Nhạc Đào Đào nói: “Ngày mai phụ huynh phải đến trường học hả anh? Không thì đi em đi nhé.”

Ba Hồ vội vàng từ chối: “Không cần đâu, ngày mai em còn phải đi làm mà, đã đủ vất vả rồi. Chuyện ở trường anh có thể đối phó được.” Nếu để Mẹ Hồ đi, đến lúc đó anh ta phải giải thích chuyện mười vạn tiền học phí thế nào đây.

Ba Hồ cũng rất đau đầu vì hoạt động sắp tới của trường vào ngày mai.

Nếu bạn giả nhân vật không tốt, nhất là phải giả thành hai người, sẽ đối mặt với nguy cơ bị lộ của nhân vật giả bất cứ lúc nào.

Anh ta khó khăn lắm mới duy trì thật tốt hình tượng đại anh hùng chuông chính nghĩa trước mặt vợ con. Nghèo rớt mùng tơi nhưng chính nghĩa, giống một dòng nước trong trong nhân thế này.

Còn ở trước mặt cô giáo nhà trẻ và phụ huynh của những đứa trẻ khác, anh ta là một thương nhân đẹp trai lại có tiền.

Ba Hồ không ngại để con trai anh ta ăn ngay nói thật. Nhưng vấn đề là, nếu con trai anh ta nhanh miệng nói một câu kiểu mỗi ngày ba bố đều phải giao thức ăn rất vất vả. Cậu thì chẳng sao cả, nhưng những đứa trẻ khác sẽ thấy thế nào?

Từ thần số hai vì thế cũng lao tâm khổ trí. Anh ta đã bắt đầu hăm mộ Kim Sơn vì anh đã nhất trí giả thổ hào từ đầu tới cuối.

Kim Sơn cũng không hề nhận thấy mình ưu việt như vậy. Anh dắt tay Chúc Chúc về nhà, vừa đi vừa nghe Chúc Chúc kể những chuyện ở trường hôm nay.

“Hôm nay có một bạn nhỏ, bạn ấy nhìn rất xinh, muốn cho anh Thừa Khiếu mỗi ngày năm đồng đó ba...”

“Nhưng anh Thừa Khiếu không nhận, bởi vì anh ấy không muốn có bạn gái ạ. Anh Thừa Khiếu còn nói với con, sau này con cũng đừng làm bạn gái của người khác, sẽ gặp nguy hiểm.” Về phần nguy hiểm thế nào, tiềm thức Chúc Chúc ngầm thừa nhận nguy hiểm giống như bị quái thú ăn sạch vậy đó.

Chúc Chúc cũng là một bạn nhỏ không có tiền tiêu vặt. Mặc dù ba bà từ thần trong nhà sống nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa hiểu hết cách nuôi con cái của nhân loại. Cho nên, anh cũng không biết chuyện bạn nhỏ ở nhà trẻ cũng phải có tiền tiêu vặt.

Chỉ là Chúc Chúc cũng không thấy mình cần tiền tiêu vặt.

“Ba ba, cô giáo bọn con còn nói ngày mai bọn con sẽ phải giới thiệu cha mẹ mình nữa.”

“Vậy con định giới thiệu ba ba thế nào?” Kim Sơn ngậm cười hỏi.

“Đây là ba của tớ...”

Sau đó thì không biết nên nói gì nữa.

Chúc Chúc ngẩng đầu: “Ba ba, con nên nói thế nào ạ?”

“Đây là ba của tớ, tên là Kim Sơn. Các bạn có thể gọi ông là chú Kim...” Rõ ràng Kim Sơn cũng không thuần thục loại nghiệp vụ này, nhưng anh vẫn cố gắng gom góp. Anh chắc chắn không thể nói với con mình rằng, bản thân anh cũng chẳng biết phải giới thiệu như thế nào.

Kim Sơn nói tiếp: “Tiếp đó con thấy ba ba thế nào, đều có thể nói ra. Ví dụ như nói ba ba rất cao, ba ba phải đọc sách mỗi ngày, chỉ cần có liên quan đến ba ba thì đều có thể nói.”

Chúc Chúc nghĩ nghĩ, nói: “Con biết rồi ạ.”

Nhưng bé chỉ nói một câu con biết rồi, chứ không hề nói đến nội dung tiếp theo.

Chúc Chúc một đường nhảy nhót về đến phòng mình. Bé nhanh chóng ném cặp sách lên giường, sau đó đi đến trước cái gương lớn, nhìn mình trong gương rồi nói ——

“Chào mọi người, đây là ba của tớ đó...”

“Ba ba rất cao, chỉ cần vươn tay là có thể hái được quả quả trên cây xuống rồi.”

“Mỗi tối ba ba đều sẽ kể chuyện cho tớ nghe. Tớ thích nghe ba ba kể chuyện lắm.”

“Ba ba là quốc vương. Nếu tớ bị rồng bắt đi, ông sẽ đến cứu tớ.”

“Ngày nào ba ba đi làm cũng đều mang quả quả cho bạn. Ba biết chia sẻ là ba ba tốt. Nếu các bạn thích ba ba tớ, thì hãy làm bạn với ông, dẫn ông cùng đi chơi chung nha.”

Kim Sơn ngồi bên cạnh Chúc Chúc, nhận lấy mọi ánh mắt của tất cả phụ huynh nhìn mình mà không hề có biểu hiện gì.

Từ thần số hai ngồi bên cạnh con trai mình, nhìn cô bé trên bục đang thu bạn cho ba ba bé, anh ta cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng trong lòng anh ta cũng thấy rất kinh ngạc, thì ra Kim Sơn lại âm thầm đối xử tốt với con gái anh như vậy. Còn ngày nào cũng kể chuyện, chải tóc nữa cơ đấy.

Thật sự không thể tưởng tượng nổi. Người này lấy khuôn mặt nghiêm túc của mình đi kể chuyện trước lúc ngủ, cô bé kia không bị gặp ác mộng ư?

Đương nhiên, chuyện của người khác vẫn nên để cho nhà người ta phiền não đi. Bởi vì con trai anh ta chuẩn bị lên giới thiệu rồi.

Hồ Thừa Khiếu nhanh chân đi lên, rất nhanh đã đến bục giảng ——

“Chào mọi người, ba tớ tên là Hồ Phú. Năm nay hai mươi tám tuổi, cao 1m85. Nghề nghiệp của ông là đánh quái thú, bảo vệ tất cả người lớn...”

Trẻ con có nhiều suy nghĩ kỳ lạ, nhưng lại mang đến cho người ta không ít ấn tượng tốt.

Đợi đến khi Hồ Thừa Khiếu về chỗ, lúc này ba Hồ mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, đột nhiên có một chú lái xe của một bạn nhỏ nào đó nói: “Hồ Phú? Anh là chồng của Nhạc Đào Đào?”

Trong lúc nhất thời, Hồ Phú không biết nên gạt đầu hay nên lắc đầu nữa.

Cũng may, đúng lúc người tiếp theo lại là đứa bé mà người kia trông nom lên giới thiệu.

Hôm nay mẹ của đứa bé kia có việc bận nên không tới được. Cho nên để chú lái xe của nhà mình đến trường thay.

Hồ Phú bên này thông qua hệ thống lưới quan hệ, cũng nhanh chóng tìm ra người này có quan hệ thế nào với vợ mình. Anh ta là bạn thời đại học của Nhạc Đào Đào. Nhưng tuyến trên lưới quan hệ hiện ra màu đỏ nhạt, chứng minh rằng quan hệ của bọn họ rất kém, đã đến mức độ kẻ thù.

Hồ Phú nhủ mày.

Thời gian nghỉ giải lao, quả nhiên người đàn ông kia đã đến đây. Gã ngồi xuống chỗ bên cạnh Hồ Phú, mở miệng liền nói: “Nhạc Đào Đào là vợ anh à? Nhà các anh làm gì có tiền để vào nhà trẻ này nhỉ?”

Trước đó, gã chỉ cảm thấy Hồ Phú nhìn quen mắt. Bây giờ nghe tên mới hoàn toàn chắc chắn. Gã không hề tin người này lại có thể vào nhà trẻ loại này.

Ba Hồ: “...”

Hồ Thừa Khiếu và Chúc Chúc ngồi cùng bàn, đương nhiên Kim Sân cũng ngồi ở vị trí sát bên tứ thần số hai. Kim Sân vốn đang xem sách bài tập của Chúc Chúc. Lúc anh quay về chỗ, thì thấy chỗ của mình đã có người xa lạ đang ngồi.

Kim Sân mở miệng nói: “Cậu đang chiếm vị trí của tôi.”

Không biết có phải vì là tứ thần hay không, mà trời sinh trên người Kim Sân luôn có một loại áp chế đối với chúng tộc loài người. Gần như không có nhân loại nào có thể đối mặt chống lại loại áp chế này.

Người đàn ông bỗng nhảy dựng lên, lau lau ghế, ngoan ngoãn nói: “Xin lỗi.”

Người ở đây, ngoài Hồ Phú ra thì không còn ai khác để gã đắc tội nổi. Gã không cam lòng liếc nhìn Hồ Phú, rồi ào nào rồi đi.

Kim Sân ngồi xuống bên cạnh.

Hồ Phú thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hâm mộ anh quá.”

“Gi?” Kim Sân cảm thấy kỳ lạ.

“Từ đầu tới cuối chỉ gặp một nhân vật, nào giống tôi. Trước giờ tiền mặt cầm trong tay không dám vượt quá một ngàn, vì sợ vợ tôi cho rằng tôi ra ngoài bán thân.” Tứ thần số hai tự hạ tự trọng nói.

Kim Sân cảm thấy rất kỳ lạ: “Tại sao?”

Hai người bọn anh làm đồng nghiệp mấy chục năm nay, Kim Sân chưa từng chú ý đến cuộc sống bí mật của người này.

“Bởi vì tôi không có bằng cấp, không có kinh nghiệm làm việc, chỉ là một tên côn đồ. Có lần hai chúng tôi nghèo đến nỗi một bát cháo cũng phải chia làm hai. Tôi bị dồn ép, nên mới nói tôi nhặt được một vạn. Vợ tôi lập tức bảo tôi giao nộp cho cảnh sát.”

Kim Sân cảm thấy hết sức kỳ lạ: “Nhặt được của rơi đem trả lại là chuyện rất bình thường. Nhưng sao cậu không nói với vợ cậu là cậu có thân thích ở xa qua đòi, nên để lại tài sản cho cậu?”

Kim Sân nghe anh ta nói như vậy, thì đây chính là phản ứng đầu tiên của anh. Tuổi thọ của Kim Sân vô cùng vô tận. Dựa theo pháp luật, nên trên cơ bản, cứ cách mấy chục năm là anh sẽ kế thừa lại tài sản của mình một lần.

Trong nháy mắt đó, vẻ mặt của tứ thần số hai vô cùng đặc sắc, anh ta dẫn theo vợ con sống trong nghèo khổ hơn năm nay rồi!

Lúc này, anh ta chỉ muốn im lặng, lại im lặng!

Ngay sau đó, anh ta liền gửi cho vợ một tin nhắn ——

“Vợ ơi! Hôm nay về nhà sớm đi, đừng tăng ca nữa. Anh muốn nói với em một tin cực kỳ tốt!”

Lúc Nhạc Đào Đào đọc được tin nhắn này, là đang bị sắp nữ tức giận mắng té tát ——

“Đầu cô bị lừa đã hả? Đó là khách hàng lớn nhất của công ty chúng ta. Cô dám đánh người ta! Cô biết điều này có nghĩa gì không?”

Nhạc Đào Đào cắn răng, nói: “Nếu ông ta không động tay động chân, tôi cũng sẽ không cuống lên mà đánh người.”

“Còn động tay động chân cơ đấy, loại này phụ nữ đã lập gia đình như cô, ai thèm để ý? Tổng giám đốc Dương là ai, người ta chỉ cần vẫy tay, thì đám con gái đã ùn ùn kéo đến muốn nối quan hệ với ông ta rồi.”

Nhạc Đào Đào tức đến không nói được gì, quá xấu hổ. Nhìn gương mặt của người này, cô chỉ hận không thể lấy sách trên bàn đập thẳng vào cái mặt trang điểm thật đậm đó!

Nhưng Nhạc Đào Đào nhin. Bây giờ Hồ Thừa Khiếu phải đi học ở nhà trẻ, mỗi tháng mất một ngàn rưỡi tiền học phí. Tiền thuê nhà lại hơn ba ngàn. Còn các loại phí điện nước nữa, cô thật sự không thể tùy hứng.

“Chuyện lần này là lỗi của tôi. Là tôi hiểu nhầm” Nhạc Đào Đào cắn răng, chặt vật nói câu này.

“Cô lập tức đi xin lỗi đi, xin lỗi người ta thật tốt. Nếu không được tha thứ thì đừng quay lại làm gì.” Sếp nữ móc ra một cái thẻ phòng, giao cho Nhạc Đào Đào.

Nhạc Đào Đào không đưa tay nhận.

Sếp nữ nhìn cấp dưới có vẻ thanh thuần xinh đẹp này, đứng trên cái cổ thon dài trắng ngần kia mấy giây. Mặc dù cô ta có tình đánh giá thấp cô, nhưng người phụ nữ này không hề giống một người đàn bà đã có con đi học nhà trẻ. Mà ngược lại, thanh thuần như thiếu nữ đôi tám vậy.

Sếp nữ biết cách uy hiếp người phụ nữ này, nên mở miệng nói: “Cô cần phải suy nghĩ kỹ. Chuyện thăng chức lần này, không ít người đều nhìn vào cô. Trước mắt lại xảy ra chuyện như vậy, cho dù tôi muốn giúp cô thì cũng không giúp được. Lại nói, có một số việc, cô không nói tôi không nói, thì ai mà biết được.”

Nhạc Đào Đào cắn răng. Cô nghĩ, đúng vậy đấy, những người khác sẽ không biết.

Nhưng tự cô biết.

Nhạc Đào Đào xoay người, cầm bàn phím máy tính của mình lên. Cô muốn lấy bàn phím, đập vào mặt của người này.

Vừa rồi cô đã có một ý nghĩ, đi chuyển gạch*! Để cô đi chuyển gạch còn hơn là làm loại chuyện này! Nghèo chỉ là nhất tạm thời, nhưng có một số việc lại theo ta cả đời. Trước khi từ chức phải đập người này đã!

(*Chuyển gạch: Từ mạng, nghĩa là công việc vất vả, lặp lại một cách máy móc. Công việc không kiếm được nhiều tiền.)

Nhưng lúc cầm bàn phím lên, cô lại dừng lại. Cô có chồng và con trai, nếu bị khởi tố thì phải làm sao, cô không tùy hứng nổi.

Nhạc Đào Đào khó chịu thả bàn phím xuống, nhẹ giọng nói: “Vậy tôi từ chức, không làm nữa.”

Ngay cả lời hung ác cũng không nói được.

“Nếu cô từ chức, thì trong cái nghề này, cô đừng nghĩ sẽ tìm được việc làm”

Nhạc Đào Đào mang theo đồ đạc của mình, việc nghĩa chẳng từ nan rời khỏi công ty. Lúc đi ra, cô quay đầu lại nhìn tòa nhà thật cao ấy, thờ một hơi thật dài, giống như được xuất ngục vậy.

Lúc này Nhạc Đào Đào mới trả lời tin nhắn của chồng mình: “Thật hả anh? Vậy thì tốt quá. Lát nữa em sẽ đi mua chút đồ ăn ngon, để đón nhận tin tốt ấy.”

Nhạc Đào Đào là một người sống tiết kiệm. Nhà cô chỉ còn năm vạn tiền tiết kiệm. Trước đó cô ta đã nói cô sẽ không tìm được việc trong cái nghề này, thì chắc chắn là không tìm được. Người cô đánh thật sự có bối cảnh.

Nhạc Đào Đào ngồi trong công viên đối diện một tiếng đồng hồ, nhìn người ta đi đi lại lại. Sau đó cô bắt đầu tìm những công việc chuyển gạch.

Từ thần số hai tiên sinh ngồi trong phòng sách của Kim Sơn. Anh ta nhanh chóng nghĩ ra một ý tưởng hay ho ——

Anh ta cần Kim Sơn giúp anh ta che giấu chuyện tài sản của thần thích để lại.

Trong phòng khách lầu dưới, hai đứa bé ngồi trên xe lắc phóng đi vù vù.

Từ thần số hai tiên sinh ngồi trong phòng sách của Kim Sơn. Anh ta nhanh chóng nghĩ ra một ý tưởng hay ho ——

Trước đây, anh ta có hai thân phận có học vị tiến sĩ đã hơn bảy mươi tuổi, vừa vặn có thể sắp xếp từ vong luôn!

Mình... Kế thừa tài sản của mình!

Hoàn mỹ!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Đứa bé lớn nhà tử thần

Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu đang nô đùa ở phòng khách tầng một. Chúc Chúc còn cho anh Thừa Khiếu của mình rất nhiều đồ chơi.

Hồ Thừa Khiếu vẫn còn nhớ em gái công chúa từng nói trong nhà có quý. Hồ Thừa Khiếu liếc mắt nhìn xung quanh một lần, lưới hái nhỏ đã bị mẹ tịch thu, nhưng Hồ Thừa Khiếu cũng không thấy sợ. Cậu cho rằng, đối phó với quái thú mới cần lưới hái nhỏ, còn đối phó với quý thì không cần.

Hồ Thừa Khiếu hỏi nhỏ bên tai Chúc Chúc: “Em gái công chúa, bọn quý ở nhà em đâu?”

Chúc Chúc cũng nhìn xung quanh. Bình thường chú Quý và dì Quý đều ở phòng khách, nhưng hôm nay lại không thấy ai ra cả. Chắc bởi vì có người lạ đến, nên họ sợ.

Chúc Chúc nói: “Bọn họ không biết anh, có lẽ hơi sợ anh.”

“Hồi nhỏ có mấy chú mấy dì mà em không quen đến nhà, em cũng sẽ rất sợ.”

Cậu trai nhỏ Hồ Thừa Khiếu vỗ lồng ngực, nói: “Anh sẽ không sợ đâu.”

“Anh Thừa Khiếu đừng cảm nhát! Sau này em cũng muốn học theo anh Thừa Khiếu!” Chúc Chúc vừa nói vừa ôm lấy Hồ Thừa Khiếu.

Hồ Thừa Khiếu hơi dòm mặt nói: “Không sau đâu, em gái công chúa nhất gan cũng không sao hết, anh sẽ bảo vệ em gái công chúa này.”

Cậu nghĩ trong lòng, tối nay phải ở lại nhà em gái công chúa, để xem những con quỷ kia có làm hại em gái công chúa hay không.

Mặc dù em gái công chúa vẫn luôn nói những con quỷ này không làm hại bé, còn nấu cơm rất ngon cho bé, chải đầu cho bé nữa. Nhưng em gái công chúa vẫn là con nít, tuổi quá nhỏ, rất nhiều chuyện bé vẫn chưa hiểu.

“Chút nữa em nói với ba ba anh, để tối nay anh khỏi về nhà được không?” Hồ Thừa Khiếu bắt đầu sắp xếp.

Chúc Chúc: “Được ạ! Em cũng muốn anh Thừa Khiếu ở cùng em! Chúng ta có thể cùng nghe kể chuyện nữa!”

Từ thần số hai không hề biết, mình thì cố gắng biến con trai mình thành con nhà giàu, nhưng bây giờ con trai mình lại đang nghĩ hôm nay khỏi về nhà. Lúc này, từ thần số hai đang kiểm kê tài sản của mình.

Thân phận trước đây của anh ta có tài sản. Tuy rằng không thể đem so với Kim Sơn, nhưng cũng được coi là giàu nứt đổ đổ vách.

Từ thần số hai bày toàn bộ tài sản của mình ra. Chỉ cần nhìn thôi anh ta đã thấy rất phần chán rồi, đến lượt vợ anh ta chắc chắn sẽ phản kích đến mức nhảy cõn lên mất.

Kim Sơn thấy anh ta đã chuẩn bị nói cho vợ anh ta, thế là anh nói: “Trước tiên cứ đợi đã.”

Anh hơi đau đầu nên đề lên huyết thái dương của mình, nói: “Trước tiên phải dùng thân phận trước kia đi tìm luật sư công chứng. Tốt nhất là phải có một thân phận hợp lý, ví dụ như ông cháu thất lạc nhiều năm.”

Từ thần số hai đang vui nên nói: “Tôi cũng đang định làm thế.”

Trên thực tế, từ thần số hai đang rất vui mừng, nên quên những quy trình này. Nhưng nếu anh ta thừa nhận, không phải là ngầm thừa nhận anh ta ngu ngốc sao?

Kim Sơn thấy anh ta như vậy, liền tiếp tục xem sách, không để ý đến anh ta nữa.

Sau đó, anh nghe được tiếng đụng cửa phòng sách rất nhẹ ——

Không cần đoán anh cũng biết là hai đứa bé kia.

Kim Sơn đứng dậy, mở cửa phòng sách ra. Tiểu Chúc Chúc ngồi ghé đằng trước của xe lắc, đằng sau là bạn nhỏ Hồ Thừa Khiếu đang lôi kéo.

Bạn nhỏ Hồ Thừa Khiếu vẫn đang cố gắng tranh thủ quyền lợi của mình: “Em gái công chúa. Anh lái xe chờ em cho.”

Chúc Chúc nắm tay lái: “Anh Thừa Khiếu, lái xe mệt lắm, anh cứ ngồi sau đi.”

Chúc Chúc nói xong liền nhìn về phía ba ba: “Ba ba nhanh nhìn nè, con lái xe chờ anh Thừa Khiếu nha —— “

“Tít tít tít ——” Sau khi Chúc Chúc nói xong còn tự tạo âm thanh phối hợp cho xe.

Tự mình tạo thì cũng thôi đi, còn bảo Hồ Thừa Khiếu, “Anh Thừa Khiếu, anh cũng phải tít tít tít —— “

“Tít tít tít —— “

“Tít tít tít —— “

Trong phòng toàn là tiếng ồn ào náo động của hai đứa bé.

Từ thần số hai ngẩng đầu khỏi tư liệu, một lời khó nói hết nói với Kim Sơn: “Sức mạnh khi hai đứa bé ở chung một chỗ, quả thực có thể hủy thiên diệt địa.”

Kim Sơn lại nhàn nhạt liếc nhìn từ thần số hai, sau đó tiếp tục nhìn về phía bọn trẻ. Anh nói: “Rất tốt.”

Từ thần số hai nhìn nhiều hơn vài lần liền hiểu, Kim Sơn không thêm để ý đến tiếng ồn ào của bọn trẻ.

Tiểu công chúa Chúc Chúc lái xe nhỏ, trước khi xe gặp bàn sách, Chúc Chúc sẽ nói: “Anh Thừa Khiếu, anh phải ngồi cho vững nha. Chúng ta sắp gặp một ngọn núi lớn, chúng ta phải leo qua...”

Từ thần số hai nhìn các bé chơi vui vẻ đến thế, còn tự tạo ra vỡ kịch nhỏ, thì nghĩ thầm. Không bằng sau khi có tiền sẽ mua một căn nhà ở sát vách, Như vậy... Anh ta có thể ném con mình qua đây.

Dĩ nhiên không phải vì trốn tránh trách nhiệm làm cha, là vì để Kim Sơn sinh ra loại cảm xúc “Mình nhìn thẳng nhóc này” lớn lên của trường bối với con trai anh ta.

Mà lúc này đây, Chúc Chúc lại quay đầu lại rồi hỏi: “Ba ba, ba ba, tối nay anh Thừa Khiếu có thể ở lại nhà chúng ta được không ạ?”

Kim Sơn nhìn về phía từ thần số hai, từ thần số hai hơi do dự.

Trong khoảnh khắc đó, từ thần số hai đột nhiên ý thức được điều gì.

Lúc trước, quan hệ của bạn nhỏ Chúc Chúc với con trai anh ta đặc biệt tốt, luôn tay trong tay cùng đi. Trong lòng từ thần số hai lo rằng Kim Sơn sốt ruột cho con gái rượu nên sẽ không ư con trai anh ta. Nhưng trên thực tế hoàn toàn không phải.

Bây giờ bạn nhỏ Chúc Chúc nói thế, còn anh mắt của Kim Sơn rõ ràng là bức bách anh ta đồng ý.

Rốt cuộc từ thần số hai cũng ý thức được một vấn đề, anh ta cảm thấy tan nát cõi lòng. Kim Sơn xem con trai anh ta là đồ chơi để con gái mình được vui vẻ.

Từ thần số hai đã muốn trực đầu, nhưng vẫn hỏi con trai mình: “Thừa Khiếu, hôm nay con muốn ở lại nhà em gái công chúa hả?”

Hồ Thừa Khiếu vẫn còn nghĩ về nhóm đi Quý mà em gái công chúa nói.

Thế là, khi về nhà vào buổi khuya, từ thần số hai chỉ về có một mình. Anh ta về đến nhà, liền nghe vợ hỏi: “Thừa Khiếu đâu anh?”

“Thừa Khiếu muốn ở lại nhà em gái công chúa của cu cậu nên không chịu về, ôm cũng ôm không được. Sáng mai anh mang quần áo sạch qua đó cho nó, sau đó mới đến trường.”

Nhạc Đào Đào nhủ này: “Nhà bọn họ... Có thể tin được không?”

Từ thần số hai nói: “Không sao đâu, trong nhà họ có rất nhiều người trông trẻ. Mà vị ba ba của em gái công chúa kia cũng là người đàn ông giàu nhất thành phố chúng ta.” Anh ta ngẫm thừa nhận bóng đen là người trông trẻ.

Từ thần số hai cố ý nói chuyện này, để đặt nền tảng cho những câu tiếp theo.

Nhạc Đào Đào kinh ngạc đến hồng: “Người đàn ông giàu nhất thành phố chúng ta? Sao con của anh ta lại học cùng một nhà trẻ với con chúng ta được?”

“Con gái của anh ta bị mất tích một thời gian, vừa mới tìm được.” Từ thần số hai vội vàng nói sang chuyện khác. Anh ta sợ chuyện này sẽ đi lòng vòng: “Thật ra, anh có một chuyện muốn nói với em.”

Nhạc Đào Đào: “Sao anh?”

Cô thấy hình như chồng mình hơi lảng lảng, lại cho rằng vì chồng mình thấy được sự giàu có của tầng lớp khác mà sinh ra cảm giác phấn khởi.

“Vợ ơi, nếu chúng ta có tiền, em muốn dùng thế nào?”

Nhạc Đào Đào cảm thấy chồng mình thật đáng yêu. Nhưng có thể nằm mơ cũng là cảm giác rất tuyệt.

Thế là Nhạc Đào Đào nói: “Nếu chúng ta mà có tiền. Đầu tiên sẽ mở cửa hàng, như thế thì tiền có thể đẻ ra tiền rồi.”

“Nếu mở mười cửa hàng mà vẫn còn dư tiền, em muốn làm gì nữa?”

“Nhiều tiền thế à.” Dù Nhạc Đào Đào biết chỉ là ảo tưởng, nhưng vẫn cảm thấy rất phấn chấn, nói: “Vậy thì mua một căn nhà, em ghét phải đi thuê nhà.”

Có một lần bọn họ thuê nhà xong, cái gì cũng chuyển tới hết rồi. Kết quả, chủ cho thuê nhà tạm thời đổi ý, bắt bọn họ phải dọn ra ngoài ngay. Lúc đó bọn họ mang theo toàn bộ hành lý lang thang trên phố, nên Nhạc Đào Đào đã thề rằng. Sau này cô nhất định phải tiết kiệm tiền để mua một căn nhà, không ai có thể đuổi nhà cô đi nữa.

Cũng may, về sau vận khí rất tốt. Căn nhà bọn họ đang ở bây giờ có đầy đủ đồ điện gia dụng, ánh sáng tốt, môi trường tốt, mà tiền thuê nhà lại không đắt. Tới bây giờ, chủ cho thuê nhà cũng chưa từng đến làm phiền các cô.

“Sau khi mua một căn nhà nhưng vẫn còn dư tiền, thì dùng thế nào nữa?” Từ thần số hai cung chiều nhìn vợ mình.

“Nhiều tiền vậy á!” Nhạc Đào Đào hơi phiền não rồi đây: “Nhà mua rồi, cửa hàng cũng đã mở, vậy mua một chiếc xe đi.”

“Sau khi mua mấy chiếc xe, mà vẫn còn dư tiền.” Từ thần số hai tiếp tục nói.

Nhạc Đào Đào đùa: “Vậy em không nghĩ ra phải dùng thế nào nữa. Cũng may mà hiện tại chúng ta không có nhiều tiền như thế, bằng không thì gặp phải vấn đề lớn rồi đấy.”

Nhạc Đào Đào nghĩ tới điều gì đó, mở miệng nói: “Chồng à, còn anh thì sao? Nếu có nhiều tiền như vậy, anh muốn làm gì?”

“Xây cho em một tòa lâu đài.” Từ thần số hai nói.

“Vợ này, hôm nay anh đã nhấn tin, nói là sẽ nói với em một tin tốt, em đoán là gì.” Từ thần số hai bế Nhạc Đào Đào lên, đặt trên bàn sách bên cạnh. Anh ta cúi đầu xuống, hôn lên mặt vợ mình.

Mặt Nhạc Đào Đào đỏ lên, ánh mắt lung tung. Cô cúi đầu đáp ứng nói: “Còn chưa nghĩ ra.”

Thật ra trong nội tâm cô đã có đáp án. Trong thời gian này Hồ Thừa Khiếu luôn đá chặn, nên để tiện đã cho Hồ Thừa Khiếu ở phòng bọn họ. Thế là, bọn họ có rất nhiều chuyện không thể làm. Hôm nay Hồ Thừa Khiếu lại không về nhà, nên Nhạc Đào Đào cho rằng tin tốt mà chồng mình nói chính là chuyện này.

Từ thần số hai vốn định nói chính sự. Nhưng giờ phút này, anh ta nhìn thấy vẻ e lệ của vợ mình thì hoàn toàn quên mất chính sự...

Hồ Thừa Khiếu và em gái công chúa trốn trong góc, bọn chúng đang chờ quý ra.

Chúc Chúc nhỏ giọng nói: “Anh Thừa Khiếu, lát nữa họ ra, anh đừng dữ với họ nhé. Bọn họ đối xử với em rất tốt mà.”

Hồ Thừa Khiếu nói: “Em gái công chúa, em yên tâm đi, anh sẽ không dữ với bọn họ đâu.”

Nhưng hai đứa nhóc ngồi xỏm trong góc một lúc lâu, lại không thấy bóng đen ra. Mà ngược lại, là Kim Sân từ trên tầng xuống.

“Chúc Chúc, Hồ Thừa Khiếu, đến ăn cơm.” Kim Sân gọi.

Chúc Chúc nắm tay anh Thừa Khiếu, đi tới bên cạnh ba ba: “Ba ba, hôm nay chú Quý, đi Quý đi đâu rồi ạ?”

“Hôm nay bọn chúng rất bận.” Kim Sân nhìn Hồ Thừa Khiếu bên cạnh, nói.

Kim Sân cũng không có ác ý gì với đứa bé Hồ Thừa Khiếu này.

Ba người cùng ngồi trước bàn ăn. Chúc Chúc chia cho Hồ Thừa Khiếu một cái yếm màu vàng.

Hồ Thừa Khiếu ăn cơm đã không cần đeo yếm, nhưng cậu thấy em gái công chúa đeo, thế là cậu cũng đeo trước ngực.

Kim Sân cầm chén và thìa lên, chuẩn bị dứt từng thìa cho con gái của mình.

Mặt Chúc Chúc đỏ lên, bé không thể để anh Hồ Thừa Khiếu thấy bé vẫn còn là một đứa con nít cần ba ba dứt com cho nữa. Thế là bé vội vàng nói: “Ba ba, con tự ăn ạ.”

Kim Sân hơi mắt mắt đưa thìa cho con gái nhà mình: “...”

Thì ra, đây chính là trẻ con lớn rồi mà loài người hay nói tới.

Tự hào lại mắt mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33: Thợ hồ Nhà tử thần

Chúc Chúc cầm thìa, múc một thìa đầy com lên, sau đó chậm rãi ăn hết. Bé không múa tay, không lắc đầu, tiểu cô nương rất là nhã nhặn.

Chúc Chúc còn nhớ lần trước ông nội đã từng nói, ăn com không được lắc đầu múa tay, giống y con vịt nhỏ được.

Chúc Chúc vẫn không thể hiểu câu nói này. Nhưng không ảnh hưởng đến việc bé từ giọng điệu mà lý giải rằng, nếu làm như vậy người khác sẽ không thích.

Hồ Thừa Khiếu bên cạnh tuột từ trên ghế cao xuống, sau đó kéo ghế đến cạnh chỗ em gái công chúa, rồi trèo lên. Cậu nói: “Em gái công chúa, em không thể ăn com không, ăn mỗi com không sẽ không cao lên đâu.”

Hồ Thừa Khiếu bốn tuổi, cầm đĩa, vô cùng suôn sẻ gấp một đĩa rau xanh ——

“Em gái công chúa, ăn đi!”

Chúc Chúc nhìn anh Thừa Khiếu, ánh mắt đầy hâm mộ: “Anh Thừa Khiếu, anh lợi hại quá, anh biết dùng đĩa đĩa nữa!”

Chúc Chúc vừa mới tách khỏi giai đoạn ba ba cho ăn com. Cho dù ở trường bé cũng chỉ dùng thìa ăn com, không giống Hồ Thừa Khiếu đã có thể dùng đĩa.

Trên khuôn mặt nhỏ của Hồ Thừa Khiếu đều là kiêu ngạo, nói: “Hơn hai tuổi anh đã biết dùng đĩa rồi.”

Hồ Thừa Khiếu vừa nói, vừa đặt đĩa của mình vào tay em gái công chúa rồi nói: “Em gái công chúa, anh dạy cho em cách cầm đĩa nhé.”

Kim Sân ngồi bên cạnh nhìn một cảnh này, hết sức không vui, nhưng lại không biết vì sao mình lại không vui ——

Anh buông đĩa xuống, không muốn ăn com nữa.

Không vui chút nào. Anh vẫn luôn dùng đĩa, mà sao cục cưng nhà anh chưa bao giờ sùng bái anh chứ?

Chúc Chúc vốn đang học cách dùng đĩa, nhưng bé nhìn thấy ba ba không ăn com nữa thì quay đầu hỏi: “Ba ba ăn no chưa ạ?”

Kim Sân đưa mắt nhìn con gái mình, nói: “Không muốn ăn.”

“Ba ba không vui ạ?” Chúc Chúc nói: “Nhưng không ăn no bụng bụng sẽ kêu ục ục đó.”

Hồ Thừa Khiếu ở bên cạnh cũng gật đầu, “Chú nhất định phải ăn no ạ. Ba cháu từng nói, người là sắt, com là thép, không ăn một bữa sẽ đói bụng lắm.”

Nhất thời Kim Sân cũng không biết nên nói gì.

Hai đứa nhóc đều vây quanh anh, cậu một câu tỏ một câu khuyên anh ——

“Ba ba, ba ăn một miếng đi, ăn một miếng thôi có được không ạ?”

“Đúng đó, chú ăn miếng nữa đi ạ.”

Chúc Chúc dùng thìa múc một thìa com thật nhiều, dứt tới bên miệng ba ba: “Ba ba, ăn com nào.”

Kim Sân sững sốt, sau đó dưới ánh mắt mong đợi của hai đứa nhóc liền há miệng nuốt vào.

Ngay sau đó, Hồ Thừa Khiếu dùng đĩa gấp một miếng thịt để lên cái thìa của Chúc Chúc.

Chúc Chúc cầm thìa lên, nói: “Ba ba ăn một miếng nữa nha.”

Hồ Thừa Khiếu cũng nhìn chú đầy mong đợi.

Trước đây Hồ Thừa Khiếu không thích cái chú này, bởi vì cậu thấy cái chú này đối xử với em gái công chúa không tốt.

Nhưng bây giờ cậu phát hiện, chú đối xử với em gái công chúa vô cùng tốt. Mặc dù em gái công chúa không có mẹ, nhưng mỗi ngày chú đều sẽ làm như mẹ cậu, kể chuyện cho em gái công chúa nghe, chải đầu nữa...

Hồ Thừa Khiếu cảm thấy chú là một ba ba rất tốt. Cho nên, cậu cũng rất thích chú. Cậu thấy chú không vui, ăn com không trôi thì cậu cũng sốt ruột.

Kim Sân nhìn thìa com có thêm một miếng thịt trước mặt, không thể đỡ nổi ánh mắt lo lắng của hai đứa nhóc, nên hé miệng nuốt vào.

Thế là, hai đứa nhóc bắt đầu hợp tác. Hồ Thừa Khiếu gấp thức ăn, Chúc Chúc phụ trách múc com, bắt đầu đút com cho chú ăn.

Lần này Kim Sơn ăn rất nhiều. Hai đứa nhóc thấy anh ăn hết chén com đầy, rốt cuộc cũng thở ra một hơi. Chúc Chúc cười đến híp cả mắt, như một bà cụ non, bé khen: “Ba ba giỏi quá, lát nữa con sẽ cho ba ba một bông hoa hồng!”

Hồ Thừa Khiếu cũng vội vàng nói: “Cháu cũng về cho ba ba một bông!”

Bạn nhỏ Hồ Thừa Khiếu nhanh miệng, cũng gọi ba ba luôn.

Mặc dù Chúc Chúc thích bạn tốt của mình nhất, nhưng bé vẫn hơi không vui. Bé quay đầu, nhìn về phía anh Thừa Khiếu: “Đây là ba của em, anh cũng có ba ba mà, không thể cướp của em đâu.”

Hồ Thừa Khiếu chính là lạnh mồm lạnh miệng nên nói sai. Bây giờ cậu bị em gái công chúa nói như vậy, liền đỏ mặt, nói: “Em gái công chúa, chúng ta phải học cách chia sẻ chứ. Em có một ba ba, anh có một ba ba một mẹ. Nếu chúng ta chia sẻ, em sẽ có hai ba ba và một mẹ nha.”

Cái lý luận này là lần trước cô giáo nói về quyết táo. Bạn có một quả táo, tớ có một quả quyết, chúng ta chia sẻ, thì tương đương là chúng ta đã có táo lại có thêm quyết.

Chúc Chúc cũng nghĩ đến đạo lý này, thế là bé nói: “Vậy được ạ.”

Ba ba từ thần bên cạnh chưa hề làm gì cả, thì bỗng có thêm một đứa con trai.

Về mặt của Kim Sơn hơi phức tạp. Bản thân anh không quá quan tâm đến thằng nhóc Hồ Thừa Khiếu này. Nhưng bắt đắ dĩ là, bạn nhỏ Hồ Thừa Khiếu không hề có bất kỳ tật xấu nào của cô trẻ con loài người. Nên cho dù anh muốn ghét cũng ghét không nổi.

Mà hiện tại, anh cũng dứt khoát chấp nhận chuyện này luôn.

Thế là, sáng hôm sau, từ thần số hai đến đón con trai mình, liền bị cái mụn nhỏ trong nhà Kim tiên sinh kéo góc áo, ngọt ngào gọi một tiếng ba ba...

Trong nháy mắt đó, đồng chí từ thần số hai liền giống như con mèo bị giẫm trúng đuôi, sợ đến mức lui về sau nửa bước. Sau đó anh ta ngẩng đầu lên, đặc biệt vô tội nói với Kim Sơn đứng bên cạnh: “Tôi không có lừa con gái bảo bối nhà anh đâu, là bé gọi tôi trước!”

Kim Sơn nhìn từ thần số hai, về mặt bình tĩnh nói: “Tôi biết.”

Hồ Thừa Khiếu vội vàng nói: “Ba ba, con và em gái công chúa chia sẻ cha mẹ...”

Từ thần số hai một lời khó nói hết, nhìn thẳng con chỉ biết hổ cha kia: “...”

Ba ba, tôi gọi ba bạn là ba ba! Cái này cũng có thể chia sẻ sao?

Chẳng qua, lúc anh ta nhìn biểu cảm của Kim Sơn, thì phát hiện Kim Sơn cũng không quá khó chịu. Thế là từ thần số hai thoải mái nói: “Về sau bạn nhỏ Chúc Chúc gọi chú là ba ba số hai nhé?”

Anh ta dựa vào cái gì mà lẫn lộn được đến bây giờ? Cho dù không dựa vào năng lực, thì chỉ cần dựa vào EQ là đủ rồi!

Đừng nhìn Kim Sơn không có vẻ khó chịu gì, nhưng làm một người cha, ai lại muốn con mình gọi người khác là ba ba?

Chúc Chúc vẫn rất vui vẻ, ngọt ngào gọi: “Ba ba số hai.”

Bản thân từ thần số hai cũng không có ý kiến gì quá lớn với tiểu cô nương này. Bây giờ lại đang ở trước mặt Kim Sơn, đương nhiên anh ta vội vàng nói: “Chúc Chúc ngoan quá.”

Hồ Thừa Khiếu bên cạnh rất hâm mộ em gái công chúa vì bé được ba ba khen, thế là ngây ngô hỏi: “Vậy ba ba ơi, con cũng gọi ba là ba ba số 2 nhé?”

Từ thần số hai bị đâm trúng một đao nhìn về phía con mình: “Con gọi thử xem...”

Hồ Thừa Khiếu không tìm không phổi, nhưng cũng biết ba ba mình đang tức giận. Cậu vội vàng nói: “Ba ba, ba ba, chúng ta đến trường thôi ạ.”

“Thay quần áo trước đã.” Từ thần số hai xách cặp sách theo, sau đó ôm lấy con mình một cách đặc biệt thô bạo, kiểu như không phải ruột thịt vậy.

Chúc Chúc kéo áo ba ba, nhỏ giọng nói: “Ba ba, ôm——”

Kim Sơn khom lưng bế người lên rồi nói: “Cục cưng có ba ba mới, có phải không thích ba ba nữa đúng không?”

Chúc Chúc lấy tay nhỏ ôm mặt ba ba, nói: “Con rất thích ba ba.”

Kim Sơn vốn cũng biết, đối với nhóc con, mình mới là người quan trọng nhất. Chỉ là, lúc vừa rồi anh đột nhiên ý thức được——

Con gái của anh còn có cha mẹ ruột.

Từ trước tới nay, sở dĩ nhóc con ý lại vào anh, là bởi vì bé cho rằng anh chính là ba ba trước đây của bé.

Rõ ràng anh có năng lực đem tất cả những thứ tốt nhất trên khắp thế giới cho nhóc con. Nhưng chuyện này, anh lại không có cách nào thay đổi được.

Một bên khác, lúc từ thần số hai biết được cái “Ý kiến hay” chia sẻ cha mẹ là chủ ý của con trai mình thì lập tức muốn đánh nó ngay.

Nhưng là một người ba ba anh hùng, anh ta tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ đánh con mình.

Cuối cùng, từ thần số hai nói: “Ồ trường không được làm bản quần áo đấy. Chiều nay chúng ta sẽ đi đón mẹ tan làm, cho mẹ một ngạc nhiên lớn.”

Đêm qua anh ta đã định nói chuyện mình được kế thừa tài sản, nhưng sau đó hai người lại quên mất chuyện này. Sáng ngủ dậy thì vợ đã rời nhà, cho nên từ thần số hai quyết định chiều nay sẽ đi đón vợ tan làm. Đến lúc đó, anh ta mở cửa con Rolls-Royce Phantom, mang theo 99 đóa hoa hồng, còn mặc một bộ âu phục đẹp trai, cho vợ mình một ngạc nhiên lớn!

Từ thần số hai đã sắp xếp thỏa đáng. Hồ Thừa Khiếu nhỏ giọng nói: “Vây... Ba ba ơi, con có thể dẫn em gái công chúa đi cùng không? Sau này mẹ con cũng là mẹ của em gái công chúa mà!”

Từ thần số hai: “...” Hồ ba xong còn định hỏ mẹ, thằng con này gọi vãi!

Từ thần số hai vốn định từ chối, nhưng anh ta chợt nghĩ.

Chúc Chúc trong suy nghĩ của Kim Sân, mặc dù không phải con gái ruột thịt, nhưng tuyệt đối còn thân thiết hơn cả con gái ruột. Anh ta đã làm cộng sự với anh nhiều năm, nên ít nhiều cũng hiểu rõ tính cách Kim Sân.

Nếu mượn nhờ trong lòng Kim Sân xem vợ mình như mẹ nó, đồng thời cũng có quan hệ tốt với vợ mình. Vậy đến lúc đó, nếu kế hoạch của mình thất bại, tiểu cô nương này cũng là một tầng bảo vệ.

Chớp mắt từ thần số hai đã nhìn con trai mình bằng ánh mắt khác trước, từ cuồng ma hồ ba vừa rồi biến thành con trai ruột ngay!

Từ thần số hai bế con lên, hôn mạnh vào trán con trai: “Con thật sự là con trai bảo bối của ba ba đấy! Mẹ con rất muốn một cô con gái! Em gái công chúa cũng đi cùng, buổi chiều chúng ta sẽ cùng đến đón mẹ của các con!”

Mắt Hồ Thừa Khiếu sáng lên, gầy khỏi ngực ba ba muốn xuống. Cậu chạy bình bịch ra ngoài: “Em gái công chúa, chiều nay chúng ta sẽ cùng đi đón mẹ đó!”

Chúc Chúc nghe thế thì vui vẻ nhảy cẫng lên. Sau đó bé lại nhìn về phía ba ba: “Ba ba, ba ba, chiều này con có thể đi cùng anh Thừa Khiếu không ạ?”

“Ba ba cũng đi với con.” Kim Sân mở miệng nói.

Mẹ của hai đứa bé, Nhạc Đào Đào hất xi một cái, kỳ lạ nói: “Sao hôm nay cứ nhảy mũi mãi, đâu có bị cảm đâu ta.”

Trên đầu cô đội một cái mũ công nhân màu xám, mặc một bộ màu xám nhạt, đeo khẩu trang màu trắng. Cô đã làm được hơn hai tiếng. Hôm qua cô đã tìm được một công việc, là trộn xi măng, một ngày ba trăm đồng.

Nhạc Đào Đào tỉnh qua, một ngày ba trăm, một tháng sẽ được chín ngàn, còn cao hơn tiền lương của cô trước đây.

Chỉ là, trộn xi măng không phải công việc nhẹ nhàng gì. Cô cần vác xi măng đến, sau đó trộn liên tục.

Mặc dù công việc này rất vất vả, nhưng Nhạc Đào Đào thật sự thấy vui. Bởi vì không có những mối quan hệ lộn xộn như vậy, cô cũng không cần đấu đá với người khác.

Nhạc Đào Đào một lòng nghĩ đến chồng con. Cô nhớ lại dáng vẻ của chồng mình lúc nói có tiền muốn làm gì, lập tức liền thấy hăng hái.

Nhạc Đào Đào lau mồ hôi, nở nụ cười. Lát nữa về sẽ mua cho chồng và Thừa Khiếu hai bộ quần áo mới, hai cha con đã lâu chưa có thêm quần áo mới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 34: Anh họ xa tốt bụng nhà tử thần

Chúc Chúc ở trường cứ ngồi không được yên. Lúc học bé cứ len lén nhìn ra bên ngoài. Lúc ngủ trưa, bé cũng len đứng lên, đi ra cửa, xuyên qua khe cửa nhìn ra ngoài.

Giáo viên phụ trách giờ nghỉ trưa cảm thấy rất kỳ lạ. Cô ta bế Chúc Chúc lên, ôm ra ngoài, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Chúc Chúc, hôm nay con cứ nhìn cái gì vậy?”

Chúc Chúc nghĩ nghĩ, lại nhìn bầu trời: “Cô giáo nói trên trời có mây đen thì trời sẽ mưa, hôm nay trời sẽ có mưa hả cô?”

Bé cứ nhìn ra ngoài suốt, là vì sợ trời mưa.

Giáo viên đời sống nhìn bầu trời âm u, dự báo thời tiết hôm nay cũng báo sẽ mưa. Thế là cô ta nói: “Có thể hôm nay trời sẽ mưa đó, sao vậy con?”

Chúc Chúc nghe nói trời sẽ mưa, khuôn mặt nhỏ đều cau lại: “Như vậy...”

Giáo viên đời sống cảm thấy rất kỳ lạ: “Cục cưng Chúc Chúc có chuyện gì muốn làm à? Nếu trời mưa, trường sẽ phát áo mưa và giày đi mưa cho các con, nên không mặc mưa đâu.”

Chúc Chúc gật đầu rồi nói: “Cô ơi, con đi ngủ đây.”

Bé gầy khỏi ngực cô giáo, ủ rui cúi đầu đi vào trong. Nếu hôm nay trời mưa... Làm sao gặp mẹ nhỉ?

Trời mưa, ba ba sẽ không cho bé ra ngoài đâu.

Chúc Chúc về đến giường nhỏ của mình, Hồ Thừa Khiếu ở giường nhỏ bên cạnh đã ngủ mất tiêu.

Lúc này Hồ Thừa Khiếu còn chưa dậy. Sau khi Chúc Chúc nằm xuống, nhìn anh Hồ Thừa Khiếu đang ngủ. Bé nghĩ trong đầu, lát nữa phải nói với anh Hồ Thừa Khiếu thế nào đây, trời mưa mất rồi.

Ngay lúc này, bên ngoài vang lên tiếng mưa rơi lộp bộp lộp bộp, mưa to đã tới.

Mưa to có tiết tấu tạo ra âm thanh, giống như một khúc hát ru. Chúc Chúc vốn không buồn ngủ, bây giờ đã nhanh chóng thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, bé thấy tất cả bạn nhỏ đều đứng dưới mái hiên để nhìn mưa.

Tất cả các bé đều rất vui. Trường học đã chuẩn bị cho các bé một áo mưa nhỏ và đôi giày đi mưa. Các bạn nhỏ lớp lá bên cạnh đang giặt nước mưa bành bạch bành bạch.

“Em gái công chúa, em cũng đến chơi đi.”

Hồ Thừa Khiếu nhanh chóng mặc áo mưa và đeo giày đi mưa cho em gái công chúa. Sau khi cậu đội cái mũ trên áo mưa cho em gái công chúa xong, liền kéo em gái công chúa đi nghịch nước.

Chúc Chúc nhỏ giọng nói với Hồ Thừa Khiếu: “Anh Hồ Thừa Khiếu, hôm nay trời mưa, chắc ba em không cho em đi đâu.”

Bình thường lúc trời mưa, ba ba sẽ gọi bé ——

“Chúc Chúc, đừng ra ngoài trời mưa, sẽ cảm đấy.”

“Cục cùm, trời mưa thì không được ra khỏi cửa, biết chưa?”

Hồ Thừa Khiếu nhìn em gái công chúa đang mặc bộ áo mưa con vịt nhỏ, nhìn xinh quá. Cậu nghe em gái công chúa nói là trời mưa thì không được ra ngoài, thế là cậu nói: “Anh sẽ nói với ba ba, chúng ta đều mặc áo mưa và giày đi mưa, chắc chắn sẽ được ra ngoài mà.”

Chúc Chúc rất tin tưởng Hồ Thừa Khiếu. Anh Hồ Thừa Khiếu đã nói được ra ngoài, thì chắc chắn sẽ được ra ngoài. Vậy thì bé có thể đi tìm mẹ rồi. Chúc Chúc cũng vui lên, kéo tay anh Hồ Thừa Khiếu, chạy ra sân với những bạn nhỏ khác.

Nước mưa rơi vào áo mưa, tạo ra tiếng bộp bộp bộp có tiết tấu dày đặc. Chúc Chúc là lần đầu tiên được mặc áo mưa lúc gặp mưa, bé vui đến hòng rồi.

Một bên khác, Nhạc Đào Đào cũng mặc áo mưa rồi tiếp tục trộn xi măng. Mặc dù trời mưa rất to, nhưng trên thực tế chỉ có mấy công nhân đi tránh mưa. Còn trên công trường, đa số công nhân đều vẫn đội mưa làm việc.

Có những công nhân còn lợi hại hơn, bọn họ ghét mặc áo mưa vì hành động sẽ vướng víu, nên dứt khoát không mặc áo mưa luôn.

Bà thím bên cạnh thấy Nhạc Đào Đào nhanh nhẹn chuyển xi măng, thì nhỏ giọng nói: “Em gái này, sao em ngốc thế. Chúng ta tính lương theo ngày công. Em đừng để người ta thấy mình lười biếng là được, không cần bỏ công vậy đâu.”

Nhạc Đào Đào mỉm cười, khiêng một bao xi măng lên, cười nói: “Không sao ạ, dù sao em cũng chuyển rồi.”

Cô nghĩ trong đầu. Một ngày ba trăm đồng, cô đã cầm tiền lương thì phải nghiêm túc làm việc, mới đúng với số tiền này.

Bà thím nói: “Nhà em thiếu tiền à?” Nếu không thì còn trẻ tuổi thế này ai lại đến công trường làm việc chứ.

Trên công trường có rất ít người trẻ tuổi, phụ nữ còn trẻ như này lại càng ít.

Nhạc Đào Đào gật đầu.

Bà thím nói: “Thế này đi. Em để lại số điện thoại, chị sẽ giúp em hỏi thử bên chị còn thiếu người không.”

Nhạc Đào Đào thấy hơi kỳ lạ: “Gi ạ?”

“Buổi tối bên chị cũng làm công, ba mươi đồng một giờ. Nếu em chịu khổ được thì cùng làm.”

Nhạc Đào Đào: “Là làm cái gì ạ?”

“Nhẹ hơn bây giờ nhiều. Đôi khi là quét dọn vệ sinh, đôi khi là dỡ tường. Kiểu cải tạo nhà cũ ấy, dỡ mấy thứ trang trí lúc trước xuống.”

Nhạc Đào Đào rất bất ngờ, lập tức để lại số điện thoại.

Tạm thời mưa cũng không thể ngừng. Nhạc Đào Đào nhìn đồng hồ, chỉ còn một tiếng nữa là có thể tan làm. Chắc bây giờ chồng cô đang đến nhà trẻ đón con rồi.

Bên ngoài nhà trẻ, tử thần số hai ngẩng đầu ưỡn ngực đứng bên cạnh Kim Sơn. Hai người đều cầm dù. Thành thạo tử thần số hai sẽ nói hai câu với Kim Sơn. Hai người đàn ông cao hơn một mét tám, bước bằng đôi chân dài, giống như giới thượng lưu bước ra từ cuộc chiến thương mại.

Trên thực tế là, một mình tử thần số hai nói chuyện, chứ toàn bộ hành trình Kim Sơn đều không trả lời lại anh ta.

Bởi vì tử thần số hai nói ——

“Cảm giác thật tốt khi lại có tiền!”

“Không khí hít thở cũng thật tươi mới.”

“Sau này tôi sẽ không còn nghèo nữa!”

Cô giáo nhìn thấy hai người lập tức quay lại nói: “Chu Chúc, Hồ Thừa Khiếu.”

Sau đó, hai đứa bé lập tức chạy ra, trên người còn mặc áo mưa và giày đi mưa của trường phát.

Hồ Thừa Khiếu còn nhớ lời hứa với em gái công chúa. Cậu chạy đến trước mặt Kim Sơn, nói: “Ba ba, con và em gái công chúa đều mặc áo mưa rồi, cho bọn con đi đón mẹ nha.”

Tử thần số hai nhìn con mình gọi Kim Sơn là ba ba một cách rất tự nhiên.

Anh ta đã từng nghĩ sẽ sinh đứa thứ hai, nuôi thêm một tiểu hào.

Nhưng thế nào anh ta cũng không ngờ, cuối cùng lại là con trai anh ta tìm một ba ba số hai trước.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng tử thần số hai vẫn tỏ ra vui vẻ. Trên xe của anh ta chỉ có một chỗ an toàn cho trẻ em, cho nên Kim Sơn và Chúc Chúc ngồi xe nhà anh, hai bên tách ra ngồi

khác xe.

Rất nhanh, hai chiếc xe sang trọng đã dừng lại trước công ty Nhạc Đào Đào.

Từ thần số hai ôm con trai xuống xe, Kim Sân cũng ôm con gái xuống xe.

Lúc bốn người đi tới, hai mắt của tiếp tân đều sáng lên.

Mặc dù từ thần số hai không đáng tin cậy, nhưng cũng là đại soái ca số một. Anh ta mặc âu phục đi giày da đứng chung một chỗ với Kim Sân không nói lời nào. Hai đại soái ca chân dài tạo ra chấn động rất lớn.

Từ thần số hai đi lên, hỏi: “Chào cô, cho hỏi Nhạc Đào Đào đã tan làm chưa?”

Tiếp tân vẫn còn đang bị chấn động do tài nguyên khan hiếm mang tới, ngơ ngẩn một lúc lâu mới nghe hiểu đối phương đang hỏi gì. Thế là cô ta nói: “Cô ấy mới từ chức hôm qua rồi ạ.”

Từ thần số hai nhủ mày: “Sao lại thế...”

Hôm qua vợ đã từ chức rồi? Hôm qua nhìn vợ vẫn còn rất vui vẻ mà.

Cô gái tiếp tân muốn nói thêm mấy câu với soái ca, thế là nhìn một vòng xung quanh. Cô ta không thấy có ai hết, mới nhỏ giọng nói: “Cãi nhau với giám đốc Lý của công ty chúng tôi, chiều hôm qua đã dọn hết đồ đạc đi rồi. Nghe đồn giám đốc Lý đã nói, nếu cô ấy muốn làm trong cái nghề này thì không bao giờ tìm được việc đâu.”

Về mặt của từ thần số hai càng khó coi hơn.

Kim Sân đang ôm con gái bên cạnh lấy điện thoại ra xem rồi đưa đi động tới, nói: “Lưới quan hệ của cô ta ngày hôm nay đã nhiều thêm hai người, một công nhân, một quân đốc.”

Từ thần số hai nhìn lưới quan hệ mới thêm của vợ mình, cắn răng. Ở công trường..

Anh ta có năng lực xem toàn bộ lưới quan hệ của vợ mình, nhưng nhiều lúc anh ta không làm vậy. Bởi vì như thế anh ta sẽ có loại cảm giác tội lỗi, kiểu như đang giám thị mỗi một hành động của vợ mình vậy. Ở trong mắt anh ta, một cá thể độc lập, phải có không gian riêng của mình.

Lần này, từ thần số hai ôm lấy Hồ Thừa Khiếu, chạy ra xe. Anh ta mở app, tìm lưới quan hệ của vợ mình. Trong lưới quan hệ chẳng chịt, không có anh ta và Hồ Thừa Khiếu, bởi vì trong app này không có tên của hai người bạn họ.

Trong lưới quan hệ của Nhạc Đào Đào, ngoài hai tuyến quan hệ mới thêm gần đây, thì làm người ta chú ý nhất là hai tuyến quan hệ màu đen khác.

Một là cấp trên Lý Lộ.

Tuyến khác là khách hàng lớn tổng giám đốc Dương.

Rất nhanh, từ thần số hai thông qua tuyến quan hệ mà thấy được sự tình phát sinh lúc ấy. Trong lúc nhất thời, lửa giận ngút trời, anh ta chỉ hận không thể một tay bóp chết hai kẻ rác rưởi đó!

Ngay cả vợ của anh ta mà cũng dám uy hiếp như thế, muốn chết hà! Anh ta cũng bắt đầu thấy sợ. Nếu mà Đào Đào xảy ra chuyện gì, vậy anh ta biết làm sao đây?

Từ thần số hai đồ cả hai mắt. Thời gian đối với những người như anh ta mà nói, không hề có chút ý nghĩa nào. Nếu không có Nhạc Đào Đào, thì mấy chục năm nay, thế giới của anh ta sẽ mãi là màu xám trắng. Tài phú quyền thế, anh ta đều đã từng có được, thậm chí còn từng đối nghịch với Kim Sân.

Về sau có Nhạc Đào Đào, anh ta mới giống con người hơn. Thời gian và cuộc sống lại lần nữa có ý nghĩa.

Từ thần số hai nắm một quyền đập vào bên cạnh, đau đớn khiến anh ta tỉnh táo không ít.

Hồ Thừa Khiếu bị ba ba dọa sợ: “Ba ba, ba sao vậy?”

Từ thần số hai quay đầu, nhìn con mình. Khó khăn thu lại về mặt dữ tợn, anh ta ngăn con tức giận, nói: “Đi tìm mẹ con trước.”

Trên trang cá nhân của công nhân và quân đốc kia có ghi địa chỉ chỗ làm. Thế là, anh ta nhanh chóng lái xe dừng bên ngoài công trường.

Kim Sân cũng dừng xe theo. Anh che dù, ôm con gái nhưng chỉ đứng bên ngoài chứ không định đi vào.

Từ thần số hai nhìn con đường bên trong. Bởi vì trời mưa, đường đi lầy lội không chịu nổi. Trên công trường thật sự không tiện dẫn theo trẻ con như Hồ Thừa Khiếu. Mặt anh ta xanh xám, nói với Kim Sân: “Kim tiên sinh, giúp tôi trông con một lúc.”

Chúc Chúc tuột xuống từ ngực ba ba, nắm tay anh Hồ Thừa Khiếu, cùng trú mưa dưới chiếc dù lớn của ba ba.

Lúc từ thần số hai xuống xe không có mang dù, anh ta cũng không quay về xe lấy dù. Sau khi giao Hồ Thừa Khiếu cho Kim Sân, anh ta liền chạy vào trong công trường.

Nhạc Đào Đào đang vác một bao xi măng cuối cùng, xong bao này cũng đến giờ tan làm.

Không thể không thừa nhận, công việc này thật sự rất mệt, toàn thân đều đau nhức.

Chẳng qua, đây là ngày đầu tiên. Trước đây toàn ngồi làm việc trong văn phòng, bây giờ phải ra ngoài làm việc nặng nên đau nhức là rất bình thường. Chờ sau này quen rồi chắc sẽ không đau nhức nữa.

Nhạc Đào Đào đang nghĩ như vậy thì đột nhiên có cảm giác trên vai nhẹ ỉ, bao xi măng không còn trên vai nữa. Cô bắt giác quay đầu, ngay sau đó liền bị ôm lấy.

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Nhạc Đào Đào giật nảy mình. Sau khi cô ý thức được đây là chồng mình mới luống cuống chân tay, miệng nói: “Chồng à, sao anh không chịu bưng dù.”

Từ thần số hai vội vàng nói: “Đào Đào, chúng ta có tiền rồi. Anh... Ông nội anh qua đời, ông ấy để lại toàn bộ tài sản cho anh.”

Kim Sơn đề xuất là thành viên trong gia đình thì tốt hơn họ hàng xa. Sợ bên trong xuất hiện sự cố.

Nhạc Đào Đào thấy hơi kỳ lạ: “Hả?”

Từ thần số hai ôm Nhạc Đào Đào bằng kiểu ôm công chúa: “Chúng ta về nhà thôi.”

Nhạc Đào Đào lấy lại tinh thần, nói: “Chờ em một chút!”

Cô nhanh nhẹn xuống khỏi người từ thần số hai, sau đó chạy nhanh sang bên cạnh. Cô chẳng quan tâm chồng mình có tài sản thừa kế hay không, trước tiên cứ phải cầm tiền lương hôm nay đã rồi nói! Trong tiềm thức của Nhạc Đào Đào, loại tài sản thừa kế này tối đa cũng chỉ là mấy vạn mà thôi.

Nhạc Đào Đào nhận ba trăm đồng, vui muốn hóng rồi. Cô chạy về, như được tiếp thêm sức sống. Cô lập tức nhảy lên lưng chồng, nói giọng mềm mềm nũng nịu: “Chồng ơi, em không muốn động nữa, anh cõng em về nhà có được không...”

Từ thần số hai vững vàng cõng vợ mình lên. Cũng may là trời mưa, nên ai cũng không thấy anh ta đã chảy nước mắt khi nhìn thấy cảnh vợ mình đã vất vả khuôn vác thế nào.

Nhạc Đào Đào dựa sát vào lưng chồng mình, lúc này mới ý thức được chồng mình mặc âu phục, đeo cà vạt: “Chờ về nhà rồi, em sẽ sấy khô bộ này. Em muốn nhìn anh mặc bộ này một trăm lần!”

Nhạc Đào Đào nghĩ thầm, chồng cô mặc âu phục, đeo cà vạt thật sự quá đẹp trai rồi, đáng tiếc lại bị dính mưa.

“Ở nhà vẫn còn, anh mua rất nhiều, còn mua cho em quần áo, giày, túi xách nữa.” Đã mua từ lâu rồi, nhưng không biết phải đưa thế nào.

“Đúng rồi, chuyện gì xảy ra với ông anh vậy?” Chồng cô là cô nhi, cô biết từ lúc còn học cao trung.

“Ba anh mất lúc anh còn bé. Gần đây ông nội anh thông qua bên cảnh sát mà tìm được anh. Ông ấy chẳng may bị bệnh nặng, liền để lại toàn bộ tài sản cho anh. Em đoán xem có bao nhiêu tiền?”

Nhạc Đào Đào dựa vào lưng chồng mình, nghe được tiếng vang động truyền tới từ lồng ngực chồng mình liền cảm thấy rất bình yên: “Mười mấy vạn?”

“Đoán tiếp nào.”

“Cao hay thấp?”

“Thấp. Quá thấp.”

“Mấy... Trăm vạn?” Nhạc Đào Đào cảm thấy mình phải đoán một con số lớn.

“Vẫn quá thấp.”

Nhạc Đào Đào mở to hai mắt: “Không phải là mấy ngàn vạn đấy chứ?”

“Vẫn quá thấp.” Từ thần số hai nghe được giọng điệu khó tin của vợ mình thì nói tiếp.

Nhạc Đào Đào triệt để mất bình tĩnh: “Chồng ơi, chúng ta có phải nộp thuế gì đó không?” Có phải lừa đảo không vậy? Nộp thuế mới được cầm tài sản. Nộp thuế xong, gửi tiền rồi đối phương liền biến mất. Chứ sao lại bỗng nhiên xuất hiện một người ông có nhiều tiền như vậy chứ? Có tiền đến mức độ này, thì cả nước chỉ đếm được trên đầu ngón tay, đúng không?

“Thuế tài sản thừa kế đã khấu trừ bên trong tài sản thừa kế, không cần chúng ta đưa tiền.” Từ thần số hai nói.

Nhạc Đào Đào vẫn không quá tin tưởng. Lúc này, từ thần số hai đã cõng Nhạc Đào Đào ra tới, liền nhìn thấy Kim Sơn trước giờ luôn xa rồi quần chúng đang mỗi tay ôm một đứa, còn Hồ Thừa Khiếu thì che dù.

Lúc này Hồ Thừa Khiếu gọi: “Mẹ!”

Nhạc Đào Đào đang định đáp lại, liền thấy tiểu cô nương bên cạnh đang xấu hổ nhìn mình, sau đó ngoan ngoãn gọi: “Mẹ...”

Nhạc Đào Đào chật vật treo xuống từ lưng chồng mình. Vừa rồi đã bị chuyện tài sản thừa kế khiến cho đầu như bột nhào, bây giờ lại càng nhão hơn.

Lúc này từ thần số hai mới chợt nhớ là mình quên nói với vợ chuyện thằng con trai thông minh tuyệt đỉnh của mình nghĩ ra được cách chia sẻ cha mẹ.

Từ thần số hai vội vàng giới thiệu: “Đây là Chu Chúc, là em gái công chúa mà ngày nào tan học về Hồ Thừa Khiếu cũng nhắc đến. Con trai em còn nghĩ ra chú ý chia sẻ cha mẹ nữa đó.”

Nhạc Đào Đào nhìn tiểu cô nương, tiểu cô nương rụt rụt rề rề lên lên nhìn lại cô, sau đó lại cúi đầu vào ngực ba ba.

Bản thân Nhạc Đào Đào rất thích con gái, nhìn Tiểu Chúc Chúc ngoan ngoãn như thế thì ưng liền: “Con gái bảo bối ngoan quá, lại gọi mẹ xem nào.”

Chúc Chúc ngẩng đầu khỏi ngực ba ba, khuôn mặt hồng hồng, hình như mẹ rất thích bé.

“Mẹ.”

“Ừ.”

“Đây là ba ba của em gái công chúa, Kim Sơn Kim tiên sinh.” Từ thần số hai tiếp tục giới thiệu.

Từ thần số hai ôm một mục đích bí ẩn nào đó, anh ta không thay đổi sắc mặt bổ sung một câu: “Anh ấy là con trai của con trai trưởng của ông nội anh, cũng chính là anh họ của anh.”

Mặc dù đầu Nhạc Đào Đào bây giờ toàn là bột nhào, nhưng lúc này cũng nhớ sửa lại: “Gọi là anh họ xa.”

“...” Dù sao cũng là nước cờ tạm thời nghĩ ra được, mà anh ta cũng không có thân thích nào. Không phân biệt được anh họ xa hay anh họ là chuyện rất bình thường.

Nhạc Đào Đào nhìn người đàn ông hết sức cao sang trước mắt, thì hơi mất tự nhiên nói: “Chào anh.”

Kim Sân nhìn từ thần số hai, cũng không vạch trần mà chỉ gạt đầu.

Từ thần số hai sợ Kim Sân nổi bão, liền vội vàng kéo vợ mình: “Vợ à, chúng ta về trước đã, về rồi nói sau.”

Lúc này Nhạc Đào Đào mới phát hiện, chồng cô lại chạy đến mở cửa của chiếc Rolls-Royce.

Cô thấy hơi bối rối. Cô còn nhớ chồng mình từng nói ba của em gái công chúa là người giàu nhất thành phố này.

Vậy... Thật sự có tiền ư?

Nhịp tim của Nhạc Đào Đào tăng nhanh, cô nắm chặt ba trăm đồng mình đã làm cả ngày hôm nay mới kiếm được. Cô rất căng thẳng, giống như người đói bụng quá lâu đột nhiên được ăn một bữa Mãn Hán Toàn Tịch* vậy.

(*Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc.)

Nhạc Đào Đào nhìn người chồng đẹp trai bức người đằng trước, nói: “Em... Luôn cảm thấy bất an.”

Từ thần số hai: “Qua một thời gian ngắn nữa sẽ tốt thôi.”

Nhạc Đào Đào nghĩ nghĩ, nói: “Chúng ta đi thăm ông nội anh đi.”

“Ông ấy mở yên mà đẹp rồi mà.” Từ thần số hai vội vàng nói.

“Vây, anh vừa nói ông nội anh để lại cho anh tất cả tài sản, không để lại cho anh họ xa của anh cái gì sao?”

“Anh ấy là người giàu nhất rồi, rất có tiền, không cần chút tiền ấy đâu.” Từ thần số hai nghĩ thầm, tiền của anh ta còn lâu anh ta mới cho Kim Sân.

Nhạc Đào Đào nhủ mảy, nói: “Vẫn nên chia một nửa cho anh ấy đi. Anh ấy cũng là cháu trai của ông nội anh mà. Mặc dù anh ấy có tiền, nhưng em cảm thấy anh ấy rất tốt với anh đó.”

Nhạc Đào Đào nghĩ thầm, người anh họ xa này thật sự là một người tốt. Bây giờ nhà bọn họ không tiền không thế, chỉ có mỗi di chúc mà thôi. Nếu người anh họ xa này muốn nuốt số tài sản ấy, thì bọn họ cũng chẳng biết chút tin tức gì.

Quả tim của từ thần số hai đang rí máu, tiền của mình... Đều là tiền của mình...

Nhạc Đào Đào vẫn chưa xác định cụ thể là có bao nhiêu, nhưng cô biết một điều là số tài sản này cô không thể đảm đương nổi.

Từ nhỏ Nhạc Đào Đào đã coi trọng một phần nỗ lực một phần gạt hái. Loại tài sản lớn từ trên trời rơi xuống, mà hoàn toàn không cần nỗ lực như thế này khiến cô hốt hoảng.

Từ thần số hai bị đánh rụng răng cũng ráng nuốt vào bụng. Anh ta còn có thể làm gì nữa? Chính anh ta đã nói, toàn bộ tài sản của ông nội đều để lại cho anh ta, cũng chính anh ta nói Kim Sân là cháu trai của ông nội anh ta.

Hồ Thừa Khiếu ngồi cạnh mẹ, hoàn toàn không tự cảm thấy mình sắp trở thành con nhà giàu. Cậu vẫn còn đang nghe cha mẹ nói chuyện.

Từ thần số hai mới nhớ ra, nói: “Hồ Thừa Khiếu, chúng ta sắp có một tòa lâu đài giống nhà em gái công chúa rồi, con có vui không?”

Hồ Thừa Khiếu là ông cụ non, âm sữa rất bình tĩnh: “Con biết ba ba nhất định sẽ vui mà. Ba ba vui, thì con cũng vui.”

Trong suy nghĩ của bạn nhỏ Hồ Thừa Khiếu, ba ba là kiểu người lớn hâm mộ ba ba khác có lâu đài.

Nhạc Đào Đào nhìn Hồ Thừa Khiếu. Trong lúc nhất thời, cô cảm thấy mình còn cần phải luyện tập nhiều hơn, cô cũng phải tập bình tĩnh lại.

Nhưng mà, Nhạc Đào Đào đang cố bình tĩnh xuống xe, thì thấy được căn biệt thự thật to, cô vẫn hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Đại gia đình nhà tử thần

Từ thần số hai một lòng hy vọng sẽ cho vợ mình một niềm vui lớn bất ngờ. Anh ta vốn dự định mua một căn nhà bên cạnh nhà Kim Sân, nhưng tiếc rằng thời gian quá gấp, không kịp. Anh ta liền dứt khoát dẫn vợ mình đến căn biệt thự của anh ta luôn.

Anh ta âm thầm thấy tự hào, nhìn đi! Đây là giang sơn trăm đánh cho rành, rốt cuộc cũng có ngày này!

Lúc Nhạc Đào Đào xuống xe nhìn thấy cảnh này, liền khiếp sợ quay đầu nhìn về phía chồng mình: “Thật sự không nhầm đấy chứ?”

Trước mắt là ngôi biệt thự lớn độc lập theo kiểu châu Âu, phía trước là bãi cỏ rộng đến hai, ba trăm mét vuông...

Cô đứng tại chỗ, ngất ngất ngây ngây.

Hồ Thừa Khiếu kéo tay mẹ: “Mẹ, mẹ, đây chính lâu đài ba ba muốn.”

Từ thần số hai nghe nói thế thì mặt cũng tái đi. Anh ta chỉ hỏi đúng một lần, lại tạo ra hình ảnh anh ta mong muốn một tòa lâu đài trong suy nghĩ của con trai rồi.

Chúc Chúc ngoan ngoãn để ba ba ôm, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào người mẹ mới.

Từ thần số hai nhanh chóng dẫn vợ mình vào trong. Phòng khách sáng sủa, cầu thang xoắn ốc, đồ dùng trong nhà tinh xảo...

Chỉ là, trên khay trà trong phòng khách vẫn còn nước trà, trên tủ giấy cũng có dép lê.

Nhạc Đào Đào nhìn “Anh họ xa” đang nhìn hai đứa bé chẳng ừ chẳng hừ bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Trước kia ông anh ở đây à?”

“Ừ.” Từ thần số hai nói.

Nhạc Đào Đào lại lên nhìn thoáng quá “Anh họ xa”, tiếp tục nói: “Nhà chúng ta còn thân thích nào khác không?”

Ví dụ như bà, bác trai bác gái, chú thím, anh em họ xa, còn có chị dâu họ.

Lúc Nhạc Đào Đào hỏi câu này thì cô hơi căng thẳng. Trước kia khi hai người kết hôn đều không nhận được lời chúc phúc của người thân. Lúc đó chồng cô không có người thân, nhưng hiện tại lại có, đương nhiên cô hy vọng có thể nhận được lời chúc phúc của bậc cha chú.

Mọi người đều có nhận thức cố định đối với nhà giàu, như con cháu nhà giàu phải đặc biệt xuất sắc, phải môn đăng hộ đối.

“Không có đâu.” Từ thần số hai nói: “Toàn bộ đại gia tộc bọn anh chỉ còn lại anh và anh họ xa thôi.”

“Vậy chị dâu họ đâu ạ?”

“Chị dâu họ cũng qua đời rồi.” Từ thần số hai nói. Quả thực anh ta nói dối mà không thêm chớp mắt. Nhưng dù sao Kim tiên sinh cũng không có khả năng sẽ giải thích việc gì cho vợ mình. Cho nên chuyện cũ gì đó, anh ta muốn bịa sao thì bịa.

Lời này vừa ra, Nhạc Đào Đào lại nhìn anh họ xa không có chút biểu cảm gì bên kia, không khỏi tự nghĩ ra rất nhiều chuyện.

Trước đó anh họ xa chỉ còn lại hai người thân là ông nội và cô cháu gái này. Sau khi ông nội qua đời, mặc kệ quan hệ có tốt hay không thì hiện tại chồng mình cũng đã coi anh ấy là anh em ruột.

Mặc dù anh họ xa không nói nhiều, nhưng vẫn rất tốt với bọn họ. Anh ấy không chỉ không nuốt tài sản một mình, mà còn tìm được bọn họ. Không những thế, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã chuẩn bị xe cộ, nhà cửa cho bọn họ. Kiểu người có tiền bận rộn như anh ấy, lại còn đặc biệt đến đón cả nhà bọn họ nữa.

Tuy từ đầu đến cuối anh ấy đều không nói gì, nhưng vẫn có thể nhìn ra anh ấy rất coi trọng tình thân.

Lại nhìn cháu gái nhỏ đã mất mẹ, trong lòng Nhạc Đào Đào liền có thứ tình cảm dịu dàng. Bản thân cô rất thích trẻ con, cũng khát khao tình thân. Nhưng thân thích của cô, bất kể là người lớn hay trẻ con đều không thích nhà cô. Lúc trước cô không chịu đón nhận đối tượng hẹn hò mà thân thích giới thiệu, cứ khăng khăng gả cho một người chồng chỉ có hai bàn tay trắng. Cho nên những người đó đã cắt đứt liên lạc với cô, sợ cô tìm bọn họ vay tiền.

Về sau, lúc cô sinh Thừa Khiếu, bụng đã to, mà ngày nào chồng cũng phải đi làm nên không thể chăm sóc cô. Cha mẹ cô lại còn tìm cô để vay tiền cho em trai mua xe...

Lúc ấy cô tức đến hồng, chồng cô sợ cô bị động thai, nên vay tiền khắp nơi mới gom đủ cho bọn họ mượn. Kết quả, cô sinh con, nhưng những người kia lại không có ai tới. Trong phòng sinh, cô đau đến tan nát cõi lòng, không cách nào dằn ra được. Bác sĩ đề nghị cô sinh mổ, nhưng cô biết tình hình trong nhà, nên không cho bác sĩ đi hỏi chồng, chỉ cắn răng liều mạng tiếp tục kiên trì.

Thời kỳ sau sinh bên kia cũng không có chút tin tức. Hai năm qua, tiền lương của cô cũng không quá ít, những người kia bắt đầu gọi cô về nhà ăn tết.

Cô liền hiểu, cái gọi là tình thân khi đứng trước tiền tài thì không đáng một đồng. Cô chỉ có chồng và con trai, chứ không cần ai nữa. Nhưng trên thực tế, trong nội tâm cô vẫn hy vọng mình có thật nhiều người thân, mọi người náo nhiệt vui vẻ, nương tựa lẫn nhau.

Từ thần số hai nhìn thấy vợ mình rơi nước mắt liền đau lòng đến hồng. Anh ta ôm lấy cô: “Đào Đào, đừng khóc, sau này tất cả đều là của em.”

Nhạc Đào Đào nhỏ giọng nói: “Chồng ơi, chúng ta đừng chiếm hết tài sản thừa kế. Ông để lại toàn bộ tài sản cho anh, chắc chắn là vì từ nhỏ ông đã không thể cho anh tình thân đầy đủ. Anh họ xa nhân nghĩa với chúng ta như vậy, mặc dù anh ấy cũng có tiền, nhưng đây cũng là một phần tâm ý của chúng ta. Quan trọng nhất chính là chúng ta cũng có người thân rồi, nên tết năm nay, lúc chúng ta ăn cơm đoàn viên, chỉ ít cũng không phải chỉ có mỗi ba người nhà ta nữa.”

Lúc chưa sinh con, bữa cơm đoàn viên chỉ có hai người bọn họ. Có con rồi, bữa cơm đoàn viên liền có ba người. Nhìn nhà người ta có đầy một bàn lớn, cũng thấy quá quanh quẽ.

Từ thần số hai hoàn toàn không biết vợ mình đang nghĩ gì. Mặc dù anh ta keo kiệt thật, nhưng nếu có thể hoàn toàn ngang bằng với Kim Sơn, chút tiền ấy cũng không tính là gì.

Nhạc Đào Đào thấy chồng mình vui vẻ gật đầu, trong lòng cô cũng thấy an ủi. Chồng cô mãi mãi là người trọng tình trọng nghĩa như thế.

Nhạc Đào Đào lau nước mắt, dẫn theo chồng đi đến trước mặt người anh họ xa, nở một nụ cười trang nhã: “Anh họ xa, từ nhỏ hai bọn em đã ngâm trong nước đắng mà lớn lên. Hiện tại có thể tìm được người thân, đã rất vui rồi. Những thứ này, là của ông, nên cũng phải chia cho anh một nửa.”

Về mặt của Kim tiên sinh trở nên phức tạp. Anh nhìn thoáng qua từ thần số hai, liền thấy người này đang cố gắng làm khẩu hình “Đồng ý với cô ấy đi!” với anh.

Kim tiên sinh nói: “Vốn là để lại cho nhà cô, tôi cũng không cần.”

Nhạc Đào Đào nói: “Vậy bọn em tặng một nửa cho anh, xem như là tâm ý của hai đứa em dâu và em trai bọn em. Anh có thể tìm được bọn em, bọn em đã rất cảm kích rồi.”

Từ thần số hai bên cạnh cũng thâm tình nói: “Anh họ xa, anh cứ nhận đi. Từ nhỏ tôi đã mong có thể tìm được người thân, hiện tại rốt cuộc cũng tìm được rồi, nhưng ông lại qua đời. Bây giờ chỉ còn lại hai anh em chúng ta mà thôi.”

Kim Sơn: “...” Có thôi đi không. Hai người các anh cũng không phải vị thần tốt đẹp gì.

Anh không nói gì, nhưng biểu tình này ở trong mắt Nhạc Đào Đào thì là ngại.

Hồ Thừa Khiếu và Chúc Chúc hoàn toàn không hiểu tình huống hiện tại là như thế nào, nhưng lại giống như có hiểu một chút. Thế là hai đứa nhóc một đứa kéo tay trái, một đứa kéo

tay phải của Kim Sân, lay lay, bí bô nói: “Ba ba, ba ba, ba đồng ý đi!”

Trong lúc nhất thời, Kim tiên sinh đâm lao phải theo lao chỉ có thể gặt đầu.

Thế là, Nhạc Đào Đào nói: “Vậy thì, tối nay em sẽ xuống bếp! Em dọn nhà sơ qua chút đã, hôm nay anh họ xa có bận gì không?”

Kim tiên sinh nhìn em dâu mới nhậm chức của mình, quý thần xui khiến thế nào lại lắc đầu.

Nhạc Đào Đào nhìn anh họ xa có vẻ cao sang nghiêm túc, nhưng lại cảm thấy người này rất trọng tình trọng nghĩa. Mặc dù vẻ ngoài ít nói, nhưng trên thực tế, nhất định anh ấy rất quan tâm đến là chồng cô, người em họ xa của mình.

Thế là Nhạc Đào Đào nói: “Vậy hai anh em đi mua rau mua thịt mua cá đi, em ở nhà dọn dẹp. Buổi tối em xuống bếp, chúng ta cùng ăn bữa cơm đoàn viên!”

“Con nữa, con nữa!”

“Con nữa, con nữa!”

Hai đứa nhóc nhảy nhót nhót nhót giơ tay, sợ lúc mẹ phân công nhiệm vụ sẽ quên mất các bé.

“Hai đứa các con cũng có nhiệm vụ đấy, giúp mẹ tìm chổi và cây lau nhà được không?”

Từ thần số hai muốn nói rồi lại thôi. Trong nhà có máy móc tự động dọn dẹp, không có chổi, cây lau nhà, hay khăn lau gì đó đâu.

Chẳng qua anh ta cũng không thể vừa tới đã hiểu rõ căn nhà này đến thế được. Anh ta suy nghĩ, đúng lúc các cô đi tìm chổi và cây lau nhà, cũng làm quen với căn nhà luôn.

Thế là từ thần số hai và Kim Sân cùng đi ra ngoài.

Lúc đi ra, từ thần số hai vội vàng nói: “Lát nữa tôi sẽ đi mua rau mua thịt mua cá, anh không cần đụng vào đâu. Vợ tôi hơi tự nhiên, nhưng như thế cũng tốt.”

Từ thần số hai nhìn vẻ mặt của Kim tiên sinh, biết anh đã đến giới hạn kiềm chế, anh ta nói tiếp: “Cháu gái cũng là con gái, sẽ từ từ trưởng thành, chắc chắn cũng cần một trường bồi là phụ nữ bên cạnh.”

Kim tiên sinh dừng lại, nói: “Tôi biết.” Nếu không phải vì thế, anh căn bản sẽ không quan tâm đến những chuyện này.

Từ thần số hai nhẩn nhục chịu khó mở chiếc Rolls-Royce phóng ra chợ mua thức ăn. Lượ rau, trà giả. Sau đó đến xương sườn, thịt ba chỉ, chọn một cái đầu cá, lại mua thêm gia vị, xách đầy hai tay.

Anh ta quả nhiên giữ lời, không bắt Kim tiên sinh cầm một thứ nào cả. Chẳng qua Kim Sân nhìn anh ta như thế, vẫn mở miệng nói: “Đưa gia vị cho tôi.”

Người như anh mà bắt anh cầm thịt và cá, là không thể nào.

Từ thần số hai không hề khách khí, nhanh chóng đưa đồng gia vị cho Kim tiên sinh, nói: “Cám ơn anh họ xa! Anh thật sự là cháu trai ruột của ông nội tôi!”

Kim tiên sinh: “Cậu cho rằng tôi không nghe ra ý mỉa mai người của cậu sao?”

Từ thần số hai lập tức biết sợ.

Khi hai người về nhà, vừa mới đi đến bãi cỏ bên ngoài đã nghe được tiếng cười như chuông bạc truyền ra từ bên trong.

Đi vào liền thấy mẹ con ba người đang chơi điều hấu bắt gà con. Hồ Thừa Khiếu là điều hấu, Chúc Chúc là gà con trốn sau lưng mẹ. Ba người chạy tới chạy lui không ngừng cười hi hi ha ha. Một bên khác, mấy vệ sinh đang dọn vệ sinh khắp phòng.

Nhìn thấy bọn họ đã về, Nhạc Đào Đào vội dẫn hai đứa nhóc đến lấy đồ. Cô nói: “Nhà ông thật hiện đại, dụng cụ làm vệ sinh chuyên biệt. Ở trên tầng còn có một phòng sách rất lớn, lớn hơn cả thư viện cấp ba nữa! Mà ông chúng ta còn có hai học vị tiến sĩ nữa đấy, ông thật sự quá lợi hại!”

Từ thần số hai đắc ý nghe vợ khen mình, sau đó nói: “Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem là ông của ai à.”

Nhạc Đào Đào kiểm tra những thứ chồng mua về. Gia vị, rau, thịt, cá đều đầy đủ. Cô xách đồ đi vào phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Chồng ơi, anh nói chuyện với anh họ xa đi nhé.”

Căn phòng vẫn trống không như trước, nhưng trên bàn trà đặt không ít hoa tươi.

Chúc Chúc chỉ vào hoa, nói: “Vừa nãy mẹ dẫn bọn con đi hái hoa ạ.”

Chúc Chúc kéo tay ba ba, nói: “Ba ba ôm...”

Kim Sân bế bé lên, nhóc con lén sát lại gần tai ba ba, nhỏ giọng nói: “Ba ba, con thích mẹ mới lắm. Nhưng mà, ba ba ơi, con muốn gọi mẹ mới là thím, ba ba mới là chú ạ.”

Kim tiên sinh ừ một tiếng, cảm thấy người phụ nữ này cũng có chừng mực.

Nhạc Đào Đào không phải không thích Chúc Chúc, mà ngược lại, cô rất thích tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu này. Nhưng bọn họ là thân thích, không cần thiết phải nhận mẹ, gọi là thím cũng giống nhau.

Tivi trong phòng khách đang chiếu «Peppa Pig». Đây là lần đầu tiên Chúc Chúc xem tivi ở nhà. Ở trường cũng có tivi, nhưng bé không được xem nhiều. Nhà bọn họ không có tivi, mỗi tối Chúc Chúc đều làm bài tập, làm xong sẽ nghe ba ba kể chuyện, kể chuyện xong thì sẽ đi ngủ.

Trước đây bé chưa từng xem «Peppa Pig», Hồ Thừa Khiếu cũng vậy, nhà bọn cậu cũng không có tivi.

Vừa rồi Nhạc Đào Đào phải đi nấu cơm, nên mở tivi lên. Thế là hai đứa nhóc liền dời một cái ghế sang, ngồi sát lại một chỗ bắt đầu chăm chú xem «Peppa Pig».

Rất nhanh, mùi cơm chín tỏa ra từ phòng bếp, sau đó là mùi rau xào, hòa quyện với nhau. Cùng với tiếng ti vi trong phòng khách, tiếng bọn trẻ nói chuyện, đan xen như một bản nhạc gia đình.

Từ thần số hai ngồi bên cạnh Kim tiên sinh, thật sự không chịu nổi nữa, liền đứng dậy đi nhanh vào phòng bếp.

Nhạc Đào Đào vừa khe khẽ hát một bài hát, vừa ướp thịt cá. Cô thấy chồng mình đi vào, thế là nói: “Sao anh không ở đó nói chuyện với anh ấy?”

Từ thần số hai vui vẻ: “Em nhìn anh ấy xem, có giống người muốn nói chuyện không?”

Nhạc Đào Đào nghĩ đến cuộc sống của anh họ xa. Người thân đều đã qua đời, chỉ có một cô con gái, hình như anh ấy quả thực là người ít nói.

Có điều, Nhạc Đào Đào nói: “Đừng nói anh ấy như vậy chứ. Anh họ xa của chúng ta rất coi trọng người em trai là anh đấy. Nếu không thì sao lại đặc biệt tới đón chúng ta. Anh nhìn anh ấy đi, người cao sang như thế lại giúp chúng ta khuôn đồ, trông con.”

Nhạc Đào Đào nghĩ đến đây, vành mắt đều đỏ ửng, tiếp tục nói: “Trên thế giới này, có người sẽ nói lời êm tai nhưng chẳng chịu làm gì cả. Lại có người tuy rằng không thích nói chuyện nhưng họ sẽ làm thật.”

Từ thần số hai nhìn vợ mình chăm chú với ánh mắt đầy yêu thương.

Vợ mình thật là thuần lương lại còn đáng yêu nữa!

Rất nhanh, hai vợ chồng đã bày đồ ăn lên một cái bàn lớn. Nhạc Đào Đào vui vẻ đến mức khóe miệng cứ cong lên mãi, niềm nở gọi: “Anh họ xa, Chúc Chúc, Thừa Khiếu, mau tới đây ăn cơm nào!”

Nhạc Đào Đào là kiểu người niềm nở lại chân thành. Huống chi cô đã nhận định họ là người thân, thì càng thêm coi trọng.

Thế là, lần đầu tiên Kim tiên sinh từ thần cùng ăn cơm với nhiều người như vậy, trên bàn cơm còn nói nói cười cười.

Chúc Chúc nói: “Con cầm đũa không chắc...”

“Đừng vội, ngày mai thím sẽ đi mua đũa tập ăn. Cháu dùng đũa tập ăn của anh Thừa Khiếu trước nhé. Dùng một thời gian là quen ngay thôi. Trẻ con đều dùng đũa tập ăn để ăn cơm mà.” Nhạc Đào Đào nói với Chúc Chúc.

Chúc Chúc thật thích: “Vậy ngày mai nhà cháu cũng có thể đến ăn cơm ạ?”

“Đương nhiên rồi. Ngày nào thím cũng nấu cơm, nên Chúc Chúc có thể đến ăn cơm mỗi ngày.”

Có thêm hai người ăn là một bữa ăn ngon cho mọi người.

Buổi tối, Kim Sân ôm con gái về nhà mình. Lúc vừa vào cửa, trong nhà vắng vẻ tối đen, không có tiếng cười cười nói nói như trước đó.

Kim Sân lại hơi không thích ứng. Anh ôm con gái đi vào nhà, Chúc Chúc cũng không thích ứng, bé nói: “Ba ba, ngày mai chúng ta lại đến nhà thím nữa nhé.”

Kim Sân suy nghĩ rồi gật đầu. Chúc Chúc lại vui vẻ đến hồng. Bé ôm lấy ba ba, nói: “Ba ba, con rất thích ba đó!”

Ban đêm, Chúc Chúc vốn đang ngủ ngon lành thì đột nhiên nghe được một tiếng động, bé liền tỉnh giấc.

Các bóng đen không còn trông coi bên giường nữa. Trước đây, có một đêm Chúc Chúc tỉnh giấc muốn đi vệ sinh, lại bị bóng đen dọa sợ đến phát khóc. Cho nên hiện tại bóng đen đều canh giữ bên ngoài.

Chúc Chúc mở mắt, lại nghe thấy tiếng khò khè kỳ quái ấy.

Nhóc con tò mò bò xuống giường. Bây giờ bé ngày càng dũng cảm rồi.

Trong căn phòng có một chiếc đèn ngủ, để có thể nhìn đồ vật vào buổi khuya. Sau khi Tiểu Chúc Chúc xuống giường, liền nghe được cái tiếng kia là từ bên ngoài truyền đến.

Tiểu Chúc Chúc kéo ghế đến cạnh cửa sổ, sau đó từ từ trèo lên ghế, với tay lên bệ cửa sổ rồi từ từ lò đầu ra ngoài. Rất nhanh, bé đã nhìn thấy bên ngoài có một con quái thú rất rất to, nó đang ngồi dưới cửa sổ phòng bé.

Chúc Chúc bị dọa sợ nên vội vàng rút đầu về!

Là quái thú ngày đó bị anh Thừa Khiếu đánh chạy mà!

Một bên khác, từ thần số hai đang hung hăng dạy dỗ kẻ gọi là khách hàng lớn kia một trận, tiện thể tịch thu cái công cụ nào đó luôn.

Lúc trở lại, từ thần số hai chợt nhớ ra, hôm nay anh ta quên cho chó ba đầu ăn rồi!

Từ thần số hai nhanh chóng chạy đến một căn nhà khác đang nhốt chó ba đầu, nơi đó trống không!

Huyệt thái dương của từ thần số hai giật mạnh, thôi xong, chuyện này quá trốn rồi!

Đó là chó ba đầu địa ngục đấy, nó mà đói bụng, lại không bị quản chế, gặp con người khẳng định sẽ xong đời!

Từ thần số hai vội vàng lấy app ra, anh ta đã kiểm tra toàn bộ danh sách từ vong ngày hôm nay, hiện tại chỉ cần chờ danh sách mới hiện lên.

Nhưng anh ta chờ mãi, cũng không thấy được bất kỳ sự thay đổi nào!

Từ thần số hai muốn trục đầu rồi, chó ba đầu đâu?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Bông nhỏ nhà tử thần

Buổi đêm yên tĩnh. Chúc Chúc trợn tròn đôi mắt, đứng trên ghế, ngây ra như phỗng. Trái tim nhỏ bé của bé cứ đập thình thịch.

Một lát sau, nhóc con lại với tay nhỏ lên bệ cửa sổ, len lên... len lên nhìn lần nữa.

Mà lần này, Chúc Chúc thấy quái thú lớn kia bỗng nhiên nhúc nhích, phát ra tiếng “Ục ục ục”.

Chúc Chúc vội vàng rút đầu về, ngồi xồm trên ghế. Thật... đáng sợ quá!

Vì sao ngày đó anh Thừa Khiếu không thấy sợ nhỉ? Bây giờ bé sợ lắm nè.

Chúc Chúc suy nghĩ rồi lại len nhìn tiếp. Nói không chừng, bé nhìn nhiều thêm vài lần thì sẽ không còn sợ nữa.

Anh Thừa Khiếu dừng cảm như vậy, bé cũng phải trở nên dừng cảm mới có thể cùng chơi với anh ấy.

Bằng không, về sau anh Thừa Khiếu dừng cảm đánh quái thú ở phía trước, bé cũng chỉ biết đứng khóc ở đằng sau. Anh Thừa Khiếu nhất định sẽ không còn thích bé nhất nữa.

Cô giáo đã nói, bé nào dừng cảm, trung thực nhất sẽ làm người khác yêu thích.

Trong suy nghĩ của Chúc Chúc, anh Thừa Khiếu là đứa bé dừng cảm, trung thực nhất trên thế giới. Anh ấy cũng là đứa bé làm người khác yêu thích nhất.

Thế là, lần này nhóc con thò đầu ra, mở to hai mắt, tiếp tục nhìn quái vật lớn kia. Nhưng bé lại thấy quái vật lớn kia bò từ dưới đất dậy ——

Nó cao quá đi! Nhất định là cao bằng cây bưởi cao nhất trong vườn luôn!

Ba cái đầu chó thật to, mi đựng ta một cái, ta đựng mi một cái.

Chúc Chúc ngẩng ngốc nhìn cảnh ấy. Quái vật lớn này có ba cái đầu, ba cái miệng, vậy chắc nó có thể tự nói chuyện với mình.

Đuôi của quái vật lớn lướt trên mặt đất, nó đi tới một cây bưởi, chân nó bắt đầu leo lên cây. Lúc này, Chúc Chúc mới phát hiện thì ra quái vật lớn không cao bằng cây bưởi. Nó leo cây không được nên dùng móng vuốt cào vào thân cây.

Chúc Chúc thấy vỏ cây của cây bưởi bị cào ra rất nhiều, liền đau lòng đến hóng!

Con chó chó to kia rớt cuộc cũng dừng cào cây, sau đó lại bắt đầu nhảy lên, nhảy lên để với trái bưởi trên cây. Nhưng lần nào cũng nhảy không tới, nên nó không ăn được trái bưởi nào.

Cái đầu nhỏ của Chúc Chúc rớt cuộc cũng nghĩ thông suốt một chuyện. Thì ra quái vật lớn muốn ăn bưởi của nhà bé, còn tiếng ục ục ục kia là tiếng đói bụng của nó.

Chúc Chúc sờ lên bụng bụng của mình, buổi tối mà bé đói bụng cũng sẽ có tiếng ục ục ục.

Đói bụng... Đói bụng rất khó chịu.

Có điều, trong phòng Chúc Chúc có rất nhiều đồ ăn, để bé có thể ăn ngay những lúc bé thấy đói bụng.

Quái vật nhảy lên vẫn không ăn được trái bưởi to, thế là nó lại dùng móng vuốt cào cây.

Nhóc con đột nhiên nghĩ ra cái gì đó. Bé tuột xuống ghế, sau đó vui vẻ chạy đến cạnh giường của mình, mở ngăn tủ cạnh giường ra ——

Cherry, ô mai...

Chúc Chúc cầm lên, lại nghĩ đến cái bụng to của quái vật lớn.

Những thứ này quá nhỏ, chắc nó sẽ ăn không đủ.

Thế là, Chúc Chúc ôm bịch bánh bịch quy to để ở dưới cùng ra. Bé không nỡ cho hết nên lấy ra hai cái, bỏ vào ngăn tủ dưới cùng.

Sau đó, bé ôm bịch bánh bịch quy to còn lại, chạy đến bệ cửa sổ. Bé để bịch bánh bịch quy lên ghế trước, sau đó chống tay nhỏ lên ghế rồi trèo lên, lại cầm bịch bánh bịch quy to từ trên ghế.

Nhóc con len nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thấy quái vật lớn bên kia đã bắt đầu đi cắn quả táo trên cây.

Những cây ăn quả trong nhà đều là cây yêu của nhóc con. Mỗi một gốc cây, chiều nào cũng được nhóc con tưới nước hết. Chúc Chúc nhìn thấy quái vật lớn cắn cây như thế, thì rất lo lắng. Bé không kịp sợ hãi, đã vội vàng mở cửa sổ ra, ném bịch bánh bịch quy to xuống dưới.

Tiếng gặm cây không còn nữa, Chúc Chúc lại nghe thấy tiếng xé bao roạt roạt truyền đến từ bên ngoài.

Chúc Chúc ngồi yên trên ghế, không dám đứng lên. Mặt nhỏ dán vào tường để nghe tiếng động bên ngoài. Bé cứ nghe như thế lại thấy tò mò vô cùng, muốn nhìn xem ngoài đó thế nào. Vì vậy bé lại thò đầu ra lần nữa. Lần này, bé thấy ba đôi mắt thật to, tròn vo nhìn vào trong.

Quái vật lớn ghé vào cửa sổ phòng bé rồi!

Chúc Chúc bị dọa sợ, đôi chân nhỏ đứng trên ghế đều đã run lên ——

Mình dừng cảm, mình dừng cảm... Mình phải dừng cảm giống anh Thừa Khiếu mới được.

Sau đó, nhóc con dùng cảm treo xuống ghế bằng đôi chân nhỏ run run. Bé chạy về giường, ôm con vịt đồ chơi rồi trốn vào trong chăn.

Có nhiều con mắt cùng nhìn bé quá đi! Ba cái đầu, sáu con mắt lận!

Chúc Chúc trốn trong chăn, còn con vịt đồ chơi bị nhóc con ôm vào trong ngực.

Qua một hồi lâu, Chúc Chúc mới dám lên đưa đầu ra khỏi chăn, nhìn về phía cửa sổ. Bé liền phát hiện quái vật lớn không đứng bên cửa sổ nhìn bé nữa.

Chúc Chúc vẫn không dám xuống giường để đi xem quái vật lớn có phải đi rồi hay không.

Trong căn phòng vô cùng yên tĩnh, nhóc con ôm con vịt đồ chơi của mình một lúc thì ngủ thiếp đi.

Hôm sau, nhóc con mơ mơ màng màng còn chưa mở được mắt, đã được bóng đen ôm đi rửa mặt.

Vừa rửa mặt xong thì bé cũng tỉnh táo, nhanh chóng tuốt xuống khỏi người bóng đen, chạy bình bịch tới bên cửa sổ. Nơi đó không còn gì nữa.

Quái vật lớn đi rồi.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, Chúc Chúc thấy thím và anh Thừa Khiếu cũng đến rồi!

Chúc Chúc quay người vội vàng chạy ra khỏi phòng, lớn tiếng gọi: “Anh Thừa Khiếu! Anh Thừa Khiếu!”

Bé chạy quá gấp, trọng tâm không ổn định, suýt thì ngã sấp xuống. Ngay lúc mặt sấp chạm đất, thì bé may mắn được một cánh tay to vớt được.

Kim Sơn: “Chậm chút nào.”

Chúc Chúc thấy ba ba, liền vui vẻ nói: “Ba ba, chào buổi sáng!”

Lúc Chúc Chúc đi ra, Hồ Thừa Khiếu và cha mẹ cậu cũng sống đôi qua tới.

“Hôm nay ở nhà bác chơi, không được quậy, biết chưa?”

Hôm nay hai vợ chồng phải đến văn phòng luật sư, nên Nhạc Đào Đào đã gửi tin nhắn cho anh họ xa, sau đó liền đưa Hồ Thừa Khiếu đến đây.

Hồ Thừa Khiếu thận trọng gật đầu rồi nói: “Con đâu phải trẻ con đâu, chắc chắn sẽ không quậy mà.”

“Vậy cũng không được bắt nạt em gái, biết chưa?”

Hồ Thừa Khiếu: “Không đâu ạ. Con sẽ bảo vệ em gái công chúa.”

Nhạc Đào Đào cười, ngồi xổm xuống rồi nói: “Cha mẹ phải đi rồi, con phải làm gì nào?”

Hồ Thừa Khiếu nhìn mẹ. Cậu nói: “Mẹ, con đã lớn rồi, không còn là cục cưng đâu, nên không thể hôn tùy tiện đâu ạ.”

Từ thần số hai ngồi xổm xuống, hung hăng nói: “Cố lớn cũng là cục cưng của cha mẹ!”

Hồ Thừa Khiếu bất đắc dĩ hôn lên mặt mẹ một cái, lại hôn lên mặt ba ba một cái.

Sau đó, một bên mặt bị ba ba hôn một cái, một bên mặt bị mẹ hôn một cái.

Lúc Chúc Chúc vừa chạy đến thì thấy cảnh này, bé lại chạy về.

Nhóc con ôm con vịt đồ chơi, chạy tới bên cạnh ba ba, bí bô làm ồn: “Ba ba, ba ba, con vẫn là cục cưng nha!”

Kim Sơn hơi kỳ lạ nhìn con gái mình: “Sao thế?”

Chúc Chúc tròn tròn đôi mắt to, tiếp tục nhìn ba ba, nói: “Ba ba, con vẫn là cục cưng!”

Kim Sơn hoàn toàn không tiếp thu được ý trong câu nói của con gái mình.

Chúc Chúc nói hai lần rồi nhưng ba ba không chịu ngồi xuống để bé hôn. Chúc Chúc sốt ruột: “Ba ba, ba ngồi xuống đi!”

Kim Sơn để sách trên tay xuống, ngồi xổm trước mặt con gái. Sau đó liền “Bẹp”, anh bị hôn lên mặt.

Chúc Chúc cười đến con mắt đều thành một đường, xán lạn vô cùng ——

“Ba ba cũng phải hôn con một cái, cha mẹ anh Thừa Khiếu cũng hôn anh ấy ạ...”

Kim Sơn hơi do dự. Vừa vặn một nhà ba người của Hồ Thừa Khiếu cũng đến nơi, Kim Sơn lập tức đứng lên.

Chúc Chúc không nhận được nụ hôn của ba ba, cũng không hề không vui. Bé chạy đi tìm anh Thừa Khiếu.

Thừa lúc những người lớn đang nói chuyện, Chúc Chúc vội vàng nói với anh Thừa Khiếu: “Anh Thừa Khiếu, đem qua em lại gặp quái vật lớn kia đấy. Em rất dùng cảm đó, chỉ thấy hơi sợ thôi.”

So với lúc trước nhìn thấy quái vật lớn đã khóc đến xé lòng, thì lần này Chúc Chúc đã lên nhìn rất nhiều lần, nhưng đều không khóc. Thật đó, bé chỉ hơi sợ chút thôi.

Hồ Thừa Khiếu sợ hết hồn, vội vàng hỏi: “Quái vật kia không cắn em chứ?”

Chúc Chúc lắc đầu rồi nói: “Không có, không có. Nhưng nó cắn cây bưởi với cây táo nữa.”

Chúc Chúc vừa nói vừa kéo tay anh Thừa Khiếu đi xem cây bưởi và cây táo bị cắn.

Mà bên này, Kim Sân đang trao đổi vài câu đơn giản với hai vợ chồng này, thì nhận được tin nhắn của từ thần số hai: “Không thấy chó ba đầu đâu nữa.”

Cần như chỉ trong một giây, Kim tiên sinh đã nhắn lại: “Tôi chỉ giao cho cậu mỗi một nhiệm vụ!”

“Tạm thời cha anh sẽ không đến đón đúng không? Tôi hẳn là có thể tìm nó về trong vòng ba ngày.”

“Trong vòng một ngày.”

Một bên khác, Hồ Thừa Khiếu nhìn dấu vuốt còn lưu lại trên thân cây, lông mày liền cau lại thật sâu. Cậu nói hết sức nghiêm túc: “Em gái công chúa, về sau lúc gặp phải quái vật lớn này em nhất định phải trốn ra xa nha, móng của nó rất sắc đó.”

Chúc Chúc ra sức gật đầu: “Em sẽ trốn thật xa.”

Nhưng Chúc Chúc lại nghĩ đến chuyện mà mình đặc biệt quan tâm, nên bé nói: “Nhưng mà, nhưng mà em cũng muốn dừng cảm như anh Thừa Khiếu vậy đó. Nếu em dừng cảm như thế, em sẽ có thể cùng anh đi đánh quái vật lớn rồi.”

Hồ Thừa Khiếu nói: “Chờ em gái công chúa lớn hơn một chút thì sẽ dừng cảm. Anh cũng dừng cảm khi anh lớn hơn.”

Chúc Chúc suy nghĩ rồi nói: “Vậy phải lớn đến mức nào chứ?”

“Lớn giống anh nè.” Hồ Thừa Khiếu nói.

Hai đứa nhóc ngồi bên cạnh cái cây bị chó ba đầu cắn, bắt đầu tính toán rốt cuộc phải lớn đến mức nào mới có thể trở nên dừng cảm.

Cuối cùng, Chúc Chúc nói: “Anh Thừa Khiếu, chúng ta có nên nói cho cha mẹ chuyện có quái vật lớn không nhỉ?”

Hồ Thừa Khiếu nghĩ nghĩ rồi nói: “Không cần nói cho người lớn biết đâu. Ngày nào người lớn cũng bận bịu hết. Hôm nay cha mẹ anh cũng rất bận. Dù sao anh cũng có thể đánh thắng quái vật, anh xử lý được mà.” Đêm qua, ba ba cậu lại thức đêm. Hồ Thừa Khiếu hy vọng ba ba cậu có thể nghỉ ngơi thật tốt, không phải bận rộn nữa.

Hồ Thừa Khiếu làm giống như người lớn, tự gánh một phần trách nhiệm.

Chúc Chúc sùng bái nhìn anh mình: “Anh thật lợi hại quá đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Cú lừa nhà tử thần

Trường học cho nghỉ hai ngày, nên hai đứa bé đều không cần đi học. Từ thần số hai vốn không đồng ý đưa Hồ Thừa Khiếu đến chỗ Kim tiên sinh.

Nhưng Nhạc Đào Đào nói: “Chúng ta đã là người một nhà. Người một nhà thì phải giúp đỡ lẫn nhau, phiền phức lẫn nhau. Nếu việc gì cũng cảm thấy đối phương quá phiền phức, vậy thì quá hơi hợt rồi.”

Nhạc Đào Đào nghĩ rất đơn giản. Đã là người một nhà thì xem như ngay từ đầu đối phương đã rất quan tâm tới mối quan hệ này. Nếu không thường xuyên gặp nhau, không thường xuyên ở chung, thì quan hệ sẽ nhanh chóng bị phai nhạt.

Từ thần số hai bị vợ mình thuyết phục, thế nên liền đưa con trai đến đây.

Kim Sân cũng không hề để ý chuyện có thêm một đứa trẻ, vì ban ngày anh cũng có việc cần ra ngoài. Bình thường, mỗi lúc anh đi thì các bóng đen sẽ trông Chúc Chúc. Mặc dù Chúc Chúc có rất nhiều đồ chơi để chơi, nhưng bé vẫn thích chơi cùng với mấy đứa bé cùng tuổi hơn.

Hồ Thừa Khiếu là đứa trẻ loài người hiểu chuyện lại ngoan ngoãn. Quan trọng nhất chính là cậu không bắt nạt con gái anh, nên anh đương nhiên cũng không để ý đến việc đối phương đến nhà mình nhiều lần.

Kim Sân nhanh chóng đi đến rồi dẫn hai đứa nhóc đến phòng ăn để ăn cơm.

Hồ Thừa Khiếu và Chúc Chúc đi theo sau ba ba, hai đứa nhóc còn đang thì thầm nói chuyện.

—— “Sáng nay anh ăn sáng ở nhà rồi.” Đây là Hồ Thừa Khiếu.

—— “Anh ăn món gì?”

“Mẹ anh làm sữa đậu nành, bỏ cho anh rất nhiều đường, ngọt lắm.”

Chúc Chúc chưa từng uống sữa đậu nành, bé suy nghĩ rồi nói: “Em thích uống ngọt.”

Kim Sân đứng trước nhìn Chúc Chúc đang nói chuyện trời đất với bạn cùng lứa, lại có loại phiền muộn khó hiểu.

Rất nhanh đã đến phòng ăn. Chúc Chúc vừa vào phòng ăn liền thấy trên bàn được đặt một đôi đĩa rất khác những đôi khác. Đôi đĩa ngắn màu hồng, trên mỗi chiếc đĩa có hai vòng tròn, đầu đĩa còn nối liền cùng một chỗ.

Hồ Thừa Khiếu cũng nhìn thấy. Cậu chạy nhanh đến rồi cầm đĩa lên: “Em gái công chúa, đây là đĩa tập ăn nè. Lúc nhỏ anh cũng dùng cái đĩa này.”

Chúc Chúc vội vàng trèo lên ghế của mình, đeo yếm.

Hồ Thừa Khiếu đưa dưa cho em gái Chúc Chúc, sau đó dạy bé: “Em gái công chúa phải cho ngón tay vào cái vòng này nè...”

Chúc Chúc cho ngón tay nhỏ vào, sau đó cầm lên, dưa liền ổn định.

Cha già định bụng dạy con gái mình dùng dưa thì nhìn thấy cảnh này, thật sự anh không hề thấy bức bối đâu!

Chúc Chúc cầm dưa gấp hai lần, con mắt lập tức sáng lên. Lúc trước bé cầm dưa thường hay bị rơi, nhưng bây giờ dưa không bị rơi nữa. Thế là nhóc con quay đầu, cầm dưa lên. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ kiêu ngạo, cho ba ba nhìn: “Ba ba, ba ba, con biết dùng dưa nè!”

Chúc Chúc cầm dưa tập ăn, cố gắng gấp một con tôm bóc vỏ trong đĩa, rồi đặt vào chén của ba ba. Bé nói ngọt: “Ba ba, con gấp thức ăn cho ba nha~ “

Kim Sân hơi sững sốt, trong lúc nhất thời cũng không biết nên có phản ứng gì.

Chúc Chúc thấy ba ba không ăn, liền nôn nóng nói: “Ba ba, ba mau ăn đi. Chờ ba ăn xong miếng đó, con sẽ gấp cho ba một miếng khác.”

Kim Sân ừ một tiếng, cúi đầu nghiêm túc ăn thức ăn con gái gấp cho. Hồ Thừa Khiếu ngồi bên cạnh đột nhiên nói: “Bác và ba ba cháu chẳng giống nhau chút nào...”

Chúc Chúc kỳ lạ nhìn sang: “Không giống chỗ nào ạ?”

Hồ Thừa Khiếu bị bỏ nói: “Bác không thích nói chuyện, ba anh lại rất thích nói chuyện. Mẹ anh nói tất cả đại anh hùng đều thích nói chuyện.”

Chúc Chúc suy nghĩ, đại anh hùng đều thích nói chuyện nhỉ?

Thế là Chúc Chúc vội vàng nói: “Ba em cũng... Cũng thích nói chuyện mà!”

Nhóc con sợ anh Hồ Thừa Khiếu không tin, còn đặc biệt quay đầu hỏi ba ba: “Ba ba ơi, ba nói với anh Hồ Thừa Khiếu đi, ba cũng rất thích nói chuyện, đúng không ạ?”

Kim Sân đang ăn tôm bóc vỏ. Lúc này ngẩng đầu, khuôn mặt vốn nghiêm túc và chăm chú của anh lại có vẻ mờ mịt, nhưng nhanh chóng biến mất. Anh gật đầu, nói: “Đúng.”

Chúc Chúc vội vàng cầm dưa nhỏ gấp cho ba ba một cái bánh bánh: “Ba ba cũng là đại anh hùng thích nói chuyện, cho ba ba bánh bánh ngon này.”

Thật ra Chúc Chúc đã căng thẳng đến hóng rồi, căng thẳng giống đêm qua trốn ở dưới cửa sổ vậy. Bé cũng cảm thấy ba ba không thể nào thích nói chuyện được, nhưng bây giờ ba ba của anh Thừa Khiếu đang có quan hệ rất tốt với ba ba. Nếu bọn họ không nói chuyện với ba ba nữa vì ba ba không thích nói chuyện, vậy phải làm sao đây?

Thế là, Chúc Chúc lại nói: “Lúc ba ba anh làm việc sẽ học cái gì vậy? Có nghe lời cô giáo không ạ?”

Câu này của Chúc Chúc là học được của những người lớn khác. Mỗi ngày tan học về Chúc Chúc sẽ nghe những phụ huynh khác nói như thế với các bạn nhỏ.

—— “Hôm nay ở trường cục cưng đã học những gì? Có nghe lời cô giáo không đó?”

Ánh mắt Kim Sân rất dịu dàng. Anh thật sự không quá thích nói chuyện, nhưng con gái đã hỏi, thì anh đương nhiên không thể không nói lời nào. Thế là Kim tiên sinh ở nhà cũng mặc âu phục đi giày da, liền trịnh trọng dùng giọng trầm thấp, nói: “Ba có nghe lời cô giáo.”

“Vậy ba ba đúng là một ba ba tốt rồi ạ.” Chúc Chúc phấn khích khen ba ba, lại tiếp tục hỏi: “Vậy mỗi ngày ba ba sẽ học cái gì ạ?”

Đời này Kim Sân chưa từng trải nghiệm việc bị hỏi. Cho dù là lúc học đại học, anh cũng chưa từng bị cô giáo hỏi đến.

Cho nên đối với câu hỏi này của con gái, trong đầu anh đều là bột nhào. Nhưng nó không cần được Kim tiên sinh soi đời, anh nhanh chóng nghĩ ra đủ loại ý tưởng, sau đó lại phủ định.

Hai đứa nhóc cũng không nôn nóng, chỉ nghiêng đầu nhìn anh, chờ anh trả lời. Kim tiên sinh nhìn hai đứa nhóc, rất nhanh liền nghĩ ra một ý, sau đó lại trịnh trọng nói: “Mỗi ngày bọn ba sẽ học cách làm sao để ở chung với trẻ con, làm sao để thành một ba ba tốt. Những đứa trẻ các con đều muốn làm một bé ngoan, thì ba ba bọn ba cũng muốn làm một ba ba tốt.”

Đối với hai đứa nhóc mà nói, logic này có thể nói là hoàn mỹ.

Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu đều mở to hai mắt. Thì ra các ba ba lên lớp để học cái này! Đúng nhỉ, hẳn là học cái này rồi!

Kim Sân nhìn thấy ánh mắt tò mò của hai đứa bé, trong đôi mắt to long lanh ấy có thêm sự chờ mong. Chúc Chúc kéo cánh tay ba ba mình: “Ba ba ơi, nói tiếp đi ạ, ba nói thêm đi ạ!”

Kim Sân nín cười, vẫn trung khuôn mặt đẹp trai nghiêm túc, tiếp tục nói: “Vậy ba nói cho các con biết, các con không được nói cho những người khác đấy. Bởi vì cô giáo bọn ba đã nói, không được nói những chuyện này cho trẻ con biết.”

Hai đứa nhóc vội vàng gật đầu, cam đoan: “Bọn con tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết. Nói tiếp đi ạ, bọn con vẫn muốn biết!”

Đây đại khái là ngày Kim tiên sinh có nhiều fan hâm mộ. Anh suy nghĩ rồi nói tiếp: “Cô giáo bọn ba nói, lần đầu tiên bọn ba làm ba ba, cho nên phải học rất nhiều thứ, mới có thể làm một ba ba tốt!”

Hai đứa nhóc đều rất kích động, lại gần Kim Sân, tiếp tục hỏi: “Vậy cô giáo các ba ba dạy các ba ba thế nào ạ?”

Dù sao Kim Sân cũng là người có thể tùy tiện bịa ra những câu chuyện về kẻ ác vào mỗi tối. Phát sóng trực tiếp với anh mà nói hoàn toàn không thành vấn đề, mở miệng liền ra: “Cô giáo bọn ba dạy bọn ba phải có kiên nhẫn với bé, không chỉ phải cho bé điều kiện vật chất tốt nhất, mà còn phải quan tâm nữa. Tối nào cũng phải kể chuyện công chúa cho bé nghe. Lúc ăn cơm, phải đút com cho bé, đút thức bé không được kén ăn.”

Ánh mắt anh rất nhu hòa. Mặc dù là bịa chuyện vô căn cứ để dỗ trẻ con. Nhưng trên thực tế, lại tương ứng với những chuyện mà chính anh tìm tòi được trong lúc làm ba ba.

Chúc Chúc kinh ngạc nói: “Thế thì ba ba rất lợi hại rồi, cô giáo dạy, ba ba đều biết ạ.”

Hồ Thừa Khiếu nhàu mày, nói: “Vậy lúc đi học ba ba cháu nhất định đã không nghe giảng bài rồi. Cho tới bây giờ, ba chưa từng kể chuyện công chúa cho cháu, mà ba lại kén ăn nữa.”

Kim Sân thở dài một hơi, ra vẻ gật đầu: “Lúc đi học ba ba cháu toàn ngủ gật. Lúc ba cháu ngủ gật, còn thả mất một con chó mà bọn bác phải trông nữa.”

Hồ Thừa Khiếu nắm chặt nắm đấm, giống như phụ huynh đang nghe thấy chuyện con mình ở trường không nghe lời vậy. Cậu tức giận nói: “Cháu nhất định phải nói với ba ba, để ba ba phải học theo bác. Lên lớp nhất định phải nghiêm túc nghe giảng bài, không được ngủ gật.”

Chuyện từ thần số hai làm mất chó ba đầu, Kim Sơn xem như xả được con giận rồi.

Chúc Chúc nghe anh Hồ Thừa Khiếu nói vậy, thì hơi sốt ruột. Bé vội vàng nói: “Anh Thừa Khiếu, anh đừng nóng giận mà. Có đôi lúc em cũng ngủ gật trên lớp ấy, bởi vì cô giáo nói gì em cũng nghe không hiểu, chắc chú cũng như thế đó ạ.”

Hồ Thừa Khiếu nói: “Vậy được rồi, anh không giận ba ba nữa.”

Hai đứa nhóc đứng bên cạnh cũng không cao bằng Kim Sơn đang ngồi, thế là Kim Sơn dứt khoát đứng lên. Anh lấy một cái ghế bình thường Chúc Chúc hay ngồi ở bên cạnh sang. Nó rất thấp, sau khi anh ngồi lên thì không cao hơn hai đứa nhóc bao nhiêu cả, thoáng cái liền thuận tiện để nói chuyện hơn.

Hai đứa nhóc lập tức nhào vào ngực anh nghe anh nói.

Lúc trẻ con thích một người lớn, thì đặc biệt thích để họ ôm, dính lấy họ. Hiện tại hai đứa nhóc đều đặc biệt thích Kim Sơn.

Kim Sơn nhìn hai đứa nhóc, ôm mỗi đứa ngồi lên đôi chân dài, tiếp tục bịa bậy: “Ba ba cháu vẫn được tính là ba ba tốt. Có đôi lúc cô giáo bọn ba sẽ cho bọn ba nhìn những ba ba không tốt khác, khuyên bọn ba không được trở thành ba ba như thế.”

Hai đứa nhỏ, mỗi đứa mỗi bên không kịp chờ đợi hỏi: “Ba ba hư trông thế nào ạ?”

Về mặt Kim Sơn trở nên nghiêm túc, nói: “Là những ba ba khi tức lên liền đánh con cái của mình thì không phải là ba ba tốt.”

Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu gật đầu. Đúng rồi, ba ba đánh con không phải là ba ba tốt.

Trong tưởng tượng của hai bạn nhỏ, một nhóm cha mẹ sẽ ngồi thành hàng. Phía trên có một cô giáo cầm sách, nói với các cha mẹ ——

“Các bậc cha mẹ, lên lớp thì không được nói, phải nghe cô giáo nói. Hôm nay chúng ta sẽ học làm thế nào để thành một ba ba tốt.”

“Có vị ba ba nào biết không? Ba ba nào biết thì giờ tay nào, đừng cầm chia sẻ với mọi người. Nói sai cũng không sao hết.”

“Đừng ngại mà, nói sai cũng không sao, giờ tay phát biểu là ba ba dũng cảm nhất!”

“Ồ, ba ba Chúc Chúc giỏi quá. Nào, ba ba Chúc Chúc nói xem phải làm thế nào mới là một ba ba tốt...”

Ánh mắt hai bạn nhỏ nhìn về phía Kim Sơn đều mang theo sự sùng bái.

Đợi đến khi hai vợ chồng từ thần trở về, liền thấy hai đứa nhóc đang vây quanh anh họ xa luôn im lặng ít nói. Mặc dù anh họ xa không có biểu tình gì trên mặt, nhưng vẫn đang nói chuyện với hai đứa bé.

Trong mắt Nhạc Đào Đào đầy ý cười, nhỏ giọng nói: “Anh xem đi, em đã nói anh họ xa của chúng ta là một người trong nóng ngoài lạnh mà.”

Người nhiệt tình và dịu dàng với trẻ con như thế, sao có thể không tốt được chứ?

Từ thần số hai luôn cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, mà không biết vì sao.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Quái vật lớn nhà tử thần

Sau khi từ thần số hai và vợ mình đến gần thì phát hiện ba người có hơi kỳ lạ. Rõ ràng vừa rồi ba người còn nói chuyện rất hăng say, Kim tiên sinh còn cư xử với hai đứa nhóc giống cô giáo ở nhà trẻ vậy.

Nhưng khi bọn họ đến gần, bạn nhỏ Hồ Thừa Khiếu lại đột nhiên gọi: “Cha mẹ, cha mẹ về rồi à!”

Giọng điệu khi gọi bọn họ không giống bình thường, mà cho người ta cái cảm giác giọng điệu này không phải đang gọi bọn họ, mà là để nhắc nhở người khác.

Ngay sau đó, bạn nhỏ Chúc Chúc liền kéo Kim Sơn nói: “Ba ba, ba ba, con kể cho ba nghe chuyện con vịt nhỏ nhé.”

Thế nên, vốn là Kim Sơn kể chuyện, hai đứa bé nghe, lập tức liền thành hai đứa bé lú ra lú rú kể chuyện, Kim Sơn nghe.

Từ thần số hai nhìn hết cảnh này, liền cảm thấy ba người này có bí mật gì đó!

Lúc này từ thần số hai chỉ biết cảm thán, thật là sống lâu thì cái quái gì cũng có thể thấy!

Kim Sơn và hai đứa nhóc lại có một bí mật cơ đấy!

Từ thần số hai đưa mắt nhìn chăm chăm hai đứa nhóc.

Hai đứa nhóc cực kỳ mất tự nhiên, mặt đỏ tới mang tai. Tổ chất tâm lý của bạn nhỏ Chúc Chúc không quá tốt, nên lúc kể chuyện liền lấp ba lấp báp.

Chúc Chúc căng thẳng lắm. Ba ba đã nói, không thể nói cho trẻ con bọn bé biết chuyện các người lớn đi học cách làm ba ba tốt.

Mới vừa rồi bé và anh Hồ Thừa Khiếu cứ đòi ba ba kể, nên ba ba mới kể cho bọn bé nghe. Bọn bé còn cam đoan, không được để người khác biết nữa.

Mặt Chúc Chúc đỏ ửng, lấp ba lấp bắp nói: “Có một con vịt nhỏ... Nó... Rất muốn làm công chúa... Nhưng... Nhưng mà... Bạn nhỏ khác nói với nó... Cậu là một con vịt nhỏ... Không thể làm tiểu công chúa...”

Chúc Chúc quá căng thẳng, sắp cắn phải đầu lưỡi của mình rồi. Kim Sân thấy thế liền bế bé lên. Vịt thần bịa bậy không hề căng thẳng chút nào, nhưng ngược lại hai đứa nhóc lại căng thẳng đến hồng rồi.

Bất luận là Hồ Thừa Khiếu hay là Chúc Chúc, đều được dạy là bé nào thành thật đừng cảm mới là trẻ ngoan, mới được nhiều người thích.

Mặc dù bí mật không tính là nói dối, nhưng trong suy nghĩ của trẻ con, khi dối mặt với người lớn sẽ vô cùng căng thẳng.

Rất cuộc Kim Sân cũng không nở nhìn con gái mình căng thẳng như vậy, liền mở miệng nói: “Vừa kể cho hai bạn nhỏ chuyện chúng ta cùng nhau đến trường.”

Từ thần số hai nhú mày, bọn họ từng cùng đến trường hả?

Kim Sân lộ vẻ mặt nghiêm túc, giọng cũng nghiêm túc bổ sung thêm “Mọi người cùng đi học cách làm ba ba tốt.”

Giọng điệu này, vẻ mặt này, bất luận là ai cũng sẽ không cảm thấy anh đang nói vớ vẩn.

Từ thần số hai có loại cảm giác thế giới đột nhiên trở nên hoang đường. Chẳng qua, anh ta cũng nhớ rằng bạn nhỏ Chúc Chúc vẫn cho là mỗi ngày bọn họ đi làm sẽ giống mỗi ngày các bé đi học vậy, cho nên đại khái anh ta cũng hơi hiểu ý.

Từ thần số hai mở miệng nói: “Anh kể cho mấy đứa chuyện này, có kể chuyện tôi được khen xuất sắc chưa?”

Kim Sân cộng thêm hai đứa nhóc cùng nhìn sang.

Áp lực của từ thần số hai rất lớn, nhưng anh ta vẫn nhớ chuyện quan trọng hôm nay, liền vội vàng nói: “Anh họ xa, tôi phải thương lượng với anh về chuyện tài sản thừa kế một chút.”

Đương nhiên Kim Sân biết đối phương muốn thương lượng với mình chuyện chó ba đầu, nên anh đặt Chúc Chúc xuống, rồi cùng từ thần số hai lên tầng.

Sau khi hai người lên tầng, Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu liền vây quanh mẹ.

Nhạc Đào Đào dắt mỗi tay mỗi đứa, nói: “Chúng ta qua bên kia nhé. Hai đứa các con nhìn mẹ dọn cành cây được không?”

Lúc vừa tới đây có đi ngang qua vườn trái cây, cô thấy cây bưởi gần tường có cành cây bị gãy, treo nghiêng trên tường.

Nhạc Đào Đào cũng thật sự không xem mình là người ngoài. Nhạc Đào Đào thấy, vị anh họ xa này là điển hình của kiểu công tử nhà giàu, thanh quý bức người. Như thế nào cũng không giống kiểu người có thể tự mình xử lý cành cây kia.

Thật ra Nhạc Đào Đào cũng thấy hơi kỳ lạ. Trước đó chồng cô từng nói trong nhà anh họ xa có rất nhiều người, nhưng trên thực tế cho tới bây giờ, cô chưa từng thấy một ai cả.

Chồng cô nói, bởi vì vị anh họ xa này không thích tiếp xúc với người khác, cho nên người vệ sinh trong nhà và trông nom trẻ con đều là làm theo giờ, thoáng đến thoáng đi.

Nhạc Đào Đào tính toán, chờ những người kia đến thu dọn chắc phải rất lâu. Dù sao cô cũng đang nhàn rồi, mà tất cả mọi người lại là thân thích, vì vậy thuận tay giúp một vài việc cũng không sao.

Thế là Nhạc Đào Đào dẫn theo hai đứa nhóc ra vườn trái cây phía sau.

Hai đứa nhóc vui vẻ chạy đằng sau, đang đi thì Chúc Chúc đột nhiên nghĩ ra điều gì đó. Bé kéo áo của anh trai, sau đó sát lại nhỏ giọng nói bên tai anh trai: “Anh Thừa Khiếu, quái vật lớn kia, quái vật lớn...”

Hồ Thừa Khiếu cũng đột nhiên nhớ ra, nhưng lúc này Nhạc Đào Đào đi đằng trước đã thấy được vườn trái cây rồi.

Hai cây táo bị nhổ tận gốc, táo rơi là tả trên đất. Còn có một cây táo bị gãy ở giữa nữa...

Nhạc Đào Đào lấy làm kỳ lạ, giống như có một con bão quét qua vậy?

Mặc dù cô cảm thấy kỳ lạ, nhưng nếu anh họ xa của bọn cô không cảm thấy lạ, vậy chắc là không có việc gì.

Nhạc Đào Đào nói với hai đứa bé: “Chúc Chúc, Thừa Khiếu, hai đứa các con nhặt những quả táo trên đất lên để ở kia được không?”

Chúc Chúc và Thừa Khiếu thấy mẹ không bị dọa sợ thì thờ phào nhẹ nhõm. Hai đứa nhóc cùng nói: “Được ạ!”

Nhạc Đào Đào vén tay áo lên, bắt đầu kéo cây táo gãy ra chỗ khác. Cứ kéo rồi kéo, Nhạc Đào Đào lại thấy có chỗ không bình thường...

Hình như cô nghe thấy tiếng ục ục rất nhỏ.

Nhạc Đào Đào dừng lại, cẩn thận lắng nghe, lại hình như không có.

Nhạc Đào Đào nghĩ, có thể là ảo giác.

Cô chất ba cây táo gọn thành một đống ở trong góc, sau đó lại kéo những cành cây bưởi bị tróc xuống.

Chúc Chúc vốn đang khom lưng nhặt táo, thì đột nhiên dừng lại. Bé quay đầu ôm lấy tay anh trai, nhỏ giọng nói: “Anh Thừa Khiếu, em nghe thấy tiếng quái vật lớn rồi.”

Đêm qua bé cũng nghe được tiếng này, sau đó thì thấy quái vật lớn.

Chúc Chúc nhớ rất rõ, đây là tiếng bụng đói của quái vật lớn.

Hồ Thừa Khiếu cũng căng thẳng hơn. Cậu nói với Chúc Chúc: “Lá gan mẹ anh rất nhỏ. Nếu mẹ nhìn thấy quái vật, sẽ bị dọa đến ngất đó.”

Chúc Chúc á một tiếng, rồi nhìn thím xinh đẹp bên cạnh. Vậy thì tuyệt đối không được để thím nhìn thấy quái vật lớn đâu, nếu thím bị dọa sợ thì biết làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Túi cảm tay nhà tử thần

Vườn trái cây rất yên tĩnh. Nhạc Đào Đào đang chuyển cành cây nhưng luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng. Cô chuyển cành cây đến góc bên này, luôn cảm thấy hình như bên kia vườn trái cây có tiếng động gì đó.

Chúc Chúc lôi kéo anh Hồ Thừa Khiếu, trong mắt đều là vẻ sốt ruột. Bé nhỏ giọng nói: “Anh Thừa Khiếu ơi, có phải quái vật lớn ở bên kia không nhỉ? Tiếng động truyền đến từ bên kia mà.”

Hồ Thừa Khiếu cũng đồng ý với ý kiến của em gái công chúa. Cậu tức khắc đưa ra chủ ý. Dù sao cậu cũng là người đã theo ba ba mình vào nam ra bắc mà. Hồ Thừa Khiếu lại gần nhỏ giọng nói: “Em gái công chúa này, em hãy nằm trên đất rồi ôm bụng nói bị đau bụng. Sau đó mẹ anh sẽ đến bế em về phòng, còn anh sẽ qua bên kia xem có quái vật lớn hay không. Nếu có quái vật lớn ở đó, thì anh sẽ đuổi quái vật lớn đi.”

Chúc Chúc rất lo lắng nhìn anh Thừa Khiếu, bé căng thẳng đưa tay nhỏ kéo cánh tay anh trai: “Anh Thừa Khiếu, hay là chúng ta đi tìm ba em...”

Quái vật to như thế, Chúc Chúc sợ một mình anh Thừa Khiếu sẽ đánh không thắng. Mặc dù anh Thừa Khiếu dũng cảm nhất, nhưng Chúc Chúc vẫn rất lo lắng.

Hồ Thừa Khiếu nói: “Không cần đâu mà. Ngày nào ba ba bọn mình cũng bận hết, vừa phải trông bọn mình, còn phải học cách để trông bọn mình nữa. Chuyện đánh quái vật này cứ để anh làm đi. Lần trước anh cũng đánh cho quái vật chạy mất mà.”

“Em gái công chúa, mẹ sắp qua rồi kìa!”

Chúc Chúc vội vàng nằm trên đất, ôm bụng: “Thím ơi... Bụng bụng cháu đau...”

Hồ Thừa Khiếu bên cạnh cũng gọi rất khoa trương: “Mẹ ơi!!”

Nhạc Đào Đào quay đầu lại thì thấy cháu gái ngoan ngoan đang nằm trên đất kêu đau bụng bụng.

Cô vội vàng ném cành cây xuống, chạy nhanh tới bế Chúc Chúc lên: “Đau thế nào? Thím dẫn cháu đi tìm ba ba cháu nhé.”

Nhạc Đào Đào bị dọa sợ. Đây là cục cưng quý giá của nhà anh họ xa đấy, lỡ có chuyện gì bất trắc, sau này biết nhìn mặt nhau thế nào?

Hồ Thừa Khiếu ở phía sau thấy mẹ đã ôm em gái rồi khỏi vườn trái cây, liền thở phào nhẹ nhõm. Cậu co căng chạy ra phía sau.

Lúc đầu Hồ Thừa Khiếu còn chạy thật nhanh nhưng sau đó lại bắt đầu chạy chậm lại, bởi vì cái tiếng khò khè khò khè kia đã càng lúc càng to.

Sau vườn trái cây là mấy cây mai vàng, thơm nức mũi. Hồ Thừa Khiếu cẩn cẩn thận thận giẫm lên đất, nhưng cậu đột nhiên nhớ ra hôm nay mình không mang theo lưỡi hái nhỏ.

Hồ Thừa Khiếu hết nhìn bên trái lại nhìn bên phải, sau đó cầm một cành cây ở dưới đất lên để phòng thân, rồi tiếp tục đi lên phía trước.

Lại rẽ ngoặt, Hồ Thừa Khiếu liền thấy quái vật lớn đang dựa vào góc tường nằm ngủ.

Ba cái đầu của quái vật lớn chồng lên nhau để ngủ, đồng thời phát ra tiếng khò khè khò khè.

Hồ Thừa Khiếu là anh hùng, mà hành động của anh hùng thì phải quang minh lỗi lạc, sẽ không thừa lúc người ta ngủ mà đánh người ta. Thế là Hồ Thừa Khiếu đánh cành cây vào tường, phát ra tiếng động chói tai.

“Quái vật lớn, mày mau thức dậy đi, tao lại tới rồi!”

“Quái vật lớn! Mày mau thức dậy đi!”

Một cái đầu ở dưới cùng từ từ mở mắt ra, sau đó đến cái đầu ở trên, sau nữa là cái đầu trên cùng. Ba cái đầu miễn cưỡng mở mắt, lộ ra tròng mắt màu vàng óng...

Hồ Thừa Khiếu là lần thứ hai nhìn quái vật lớn này ở khoảng cách gần như thế. Mặc dù quái vật lớn xấu xí, nhưng con mắt của quái vật lớn lại rất đẹp.

Nhưng quái vật lớn không ngẩng đầu, cũng không hề đứng dậy. Nó vẫn đầu chổng lên đầu.

Hồ Thừa Khiếu hơi không hài lòng với quái vật lớn lười biếng. Cậu đẩy đầu của quái vật lớn, mặc dù không đẩy được nhưng cậu vẫn nói: “Quái vật lớn, mày mau thức dậy đi, chúng ta phải đánh một trận. Tao đánh thắng mày thì mày phải rút đi.”

Quái vật lớn miễn cưỡng ngược mắt nhìn Hồ Thừa Khiếu, căn bản không hề có ý định động dậy.

Ngược lại, trên người nó lại phát ra tiếng ùng ục.

Hồ Thừa Khiếu nhớ cái tiếng này, vừa rồi em gái công chúa có nói đây là tiếng đói bụng.

Hồ Thừa Khiếu nhìn quái vật lớn nằm im một chỗ không muốn động dậy, nói: “Mày đói bụng hả?”

Quái vật lớn cụp mắt, chả muốn động dậy.

Hồ Thừa Khiếu gật đầu nói: “Chắc chắn là đói bụng rồi. Đói bụng sẽ không muốn nhúc nhích đâu.”

Thế là Hồ Thừa Khiếu co cẳng chạy về một phía khác. Cậu muốn bàn bạc với em gái công chúa chuyện này.

Một bên khác, em gái công chúa đã được bế vào phòng khách. Kim Sơn thấy Nhạc Đào Đào bế con gái mình về, thì tưởng rằng bé bị thương. Anh nhanh chóng đi xuống từ hai tầng. Sau khi anh xuống tới nơi, thì thấy Chúc Chúc sờ lên bụng, nói: “Đau bụng bụng quá...”

Phản ứng đầu tiên của tử thần số hai là kiểm tra app, anh ta thấy trên app không xuất hiện tên mới thờ ra một hơi.

Kim Sơn ôm lấy Chúc Chúc, thì lập tức biết Chúc Chúc đang nói dối.

Phản ứng lúc bé nói dối lớn hơn rất nhiều so với phản ứng lúc đau bụng.

Mặc dù Kim Sơn biết bé nói dối, nhưng anh không vạch trần mà chỉ nói: “Ba ba xoa cho con nhé.”

Bởi vì tử thần số hai đã xác định không có tên, cho nên cũng không lo lắng nữa. Ngược lại, Nhạc Đào Đào nhìn thấy mặt Chúc Chúc đỏ tới mang tai, cơ thể cứng ngắc, nhưng hai người đàn ông lại không xem chuyện bị bệnh là chuyện quan trọng, liền vội vàng nói: “Em đưa bé đến bệnh viện xem thử. Đôi lúc trẻ con đau bụng có thể là vì ăn phải đồ hỏng.”

Tử thần số hai lại không thấy có gì không ổn, anh ta nói: “Không sao đâu. Anh họ xa luôn trông con bé mà, có chuyện gì thì chắc chắn anh ấy có thể nhận ra được. Đúng rồi, con mình đâu?”

Lúc này Nhạc Đào Đào mới để ý rằng con trai mình không đi theo sau, nhưng lâu đài có tường bao quanh, lại không mở cổng. Cho nên cô cũng không cần lo chuyện cậu chạy quá xa.

Ngay lúc Nhạc Đào Đào chuẩn bị ra ngoài tìm con trai, thì Hồ Thừa Khiếu chạy vào ——

“Em gái công chúa, bụng của em còn đau nữa không?”

“Hết đau rồi ạ.” Chúc Chúc tuột khỏi người ba ba.

Hồ Thừa Khiếu chạy tới, nói: “Em gái công chúa, lần trước em nói trong nhà có một công viên trò chơi, anh có thể đi xem không?”

Chúc Chúc kéo tay anh Hồ Thừa Khiếu: “Ba ba, con dẫn anh lên tầng ba nha.”

Mới vừa rồi còn la đau bụng bụng, chớp mắt đã chạy được rồi à.

Chúc Chúc kéo Hồ Thừa Khiếu lên tầng ba. Lúc bé đẩy cửa tầng ba ra, đèn cảm ứng bên trong cũng bật ——

“Anh ơi, mau nhìn kia! Ở đó có trượt thang á, chúng ta chơi trượt thang đi!” Chúc Chúc vui vẻ nói.

Hồ Thừa Khiếu nhìn em gái công chúa của mình, giống như đang nhìn một đứa trẻ con vậy. Cậu nói: “Em gái công chúa, anh nói lên tầng ba xem công viên trò chơi là lấy có thôi. Thật ra anh muốn nói với em là quái vật lớn ở phía sau thiệt đó.”

Chúc Chúc cũng nhớ ra rồi. Sao bé có thể vì muốn cùng chơi ở công viên trò chơi với anh trai mà quên mất chuyện nghiêm trọng như vậy chứ. Chúc Chúc nói: “Vậy anh Thừa Khiếu đã đánh nó chạy chưa?”

“Chưa đâu, bây giờ nó đang rất đói nên không chịu dậy. Chúng ta là anh hùng mà, phải coi trọng quang minh chính đại, chờ nó ăn no rồi mới đánh nó chứ.” Hồ Thừa Khiếu nắm chặt nắm đấm, nói như một người lớn thực thụ.

Chúc Chúc suy nghĩ rồi nói: “Vậy bọn mình đến phòng bếp lấy ít đồ ăn cho nó nhé. Trong phòng bếp có nhiều đồ ăn ngon lắm.”

Ở tù trong phòng Chúc Chúc cũng có, nhưng đêm qua bé đã lấy ra rất nhiều rồi. Buổi tối bé còn phải ăn nữa, cho nên mới đến phòng bếp lấy.

Hồ Thừa Khiếu thấy trên xe ngựa công chúa bên kia, công chúa ở trên đó có một cái túi cầm tay to.

Hồ Thừa Khiếu vội vàng chạy tới, lấy cái túi cầm tay ở trong tay công chúa rồi nói: “Dùng cái này đựng nè.”

Chúc Chúc phấn khích giậm chân: “Anh Thừa Khiếu thông minh quá!”

Thế là hai đứa nhóc lại xuống từ tầng ba, tay xách cái túi cầm tay của công chúa.

Lúc tử thần số hai đi ra, thì thấy con trai mình đang xách một cái túi cầm tay công chúa, liền nhịn không được nói: “Thừa Khiếu, con muốn làm kỵ sĩ, chứ đâu phải công chúa.”

Cái túi Hồ Thừa Khiếu cầm trong tay có màu hồng. Cậu hỏi ba ba mình: “Kỵ sĩ là gì ạ?”

“Là đại anh hùng cứu công chúa từ tay người xấu.”

Hồ Thừa Khiếu lập tức nói: “Vậy con chính là kỵ sĩ ạ.”

Hồ Thừa Khiếu vừa nói câu này vừa kéo tay Chúc Chúc, chạy xuống dưới tầng: “Em gái công chúa, anh là kỵ sĩ đấy.”

Tử thần số hai: “...” Một kỵ sĩ cầm túi công chúa màu hồng?

Tuy rằng anh ta cảm thấy buồn cười, nhưng hai đứa nhỏ chơi ở nhà, cũng không phải là việc lớn gì, nên anh ta cũng không coi nó là chuyện đáng kể.

Hai đứa nhỏ chơi ở nhà rất nhanh đã chạy vào phòng bếp. Bởi vì Nhạc Đào Đào và Hồ Thừa Khiếu là nhân loại, nên bóng đèn trong lâu đài tạm thời không xuất hiện. Dù sao, nếu lúc xuất hiện mà gặp phải Hồ Thừa Khiếu thì còn tốt, trẻ con dễ gạt. Nhưng nếu gặp phải Nhạc Đào Đào, cũng không biết phải giải thích như thế nào nữa.

Thế là, phòng bếp vốn có đầy bóng đèn thì giờ phút này lại yên lặng, sáng trưng không một bóng người.

Mặc dù không có bóng đèn cũng không có người, nhưng dụng cụ phòng bếp rất đầy đủ.

Hồ Thừa Khiếu khắp khiêng đi tới. Cậu mở cửa tủ lạnh thấy bên trong chứa đầy nguyên liệu nấu ăn.

Thịt bò, thịt heo, thịt gà được đóng gói kỹ, còn có đủ loại rau quả nữa.

Chu Chúc ở bên cạnh vurun cổ, muốn nhìn những thứ có trong tủ lạnh.

Hồ Thừa Khiếu nhỏ giọng nói với em gái công chúa: “Em gái công chúa, em mở cái túi ra đi, chúng ta sẽ bỏ đồ vào trong.”

Chúc Chúc nghe lời mở cái túi ra, thế là Hồ Thừa Khiếu bắt đầu lấy thịt đóng gói từ trong tủ lạnh ra. Cậu vừa lấy vừa nói: “Thịt này, nó có ba cái đầu, nên nhất định phải ăn rất nhiều mới no bụng được.”

Thế là Hồ Thừa Khiếu lấy ba hộp thịt bò đóng gói, lại lấy ba miếng ức gà, sau đó bắt đầu lấy rau: “Không ăn rau sẽ không cao đâu.”

Rất nhanh, hai đứa đã chất đầy cả túi.

Chúc Chúc xách thử hai túi rồi nói: “Anh Thừa Khiếu, cái này nặng quá nè, em không xách lên được.”

Hồ Thừa Khiếu xuống khỏi ghế, so hai cái túi với nhau sau đó tự mình xách cái túi nặng hơn.

Trên thực tế, hai đứa đều không xách nổi. Cũng may là từ phòng bếp ra đến phòng khách đều là sàn, nên hai đứa nhóc liền kéo lê cái túi.

Hồ Thừa Khiếu đau lòng em gái công chúa nhà mình, nên đưa một tay ra giúp em gái công chúa kéo túi của bé.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thiếu

Cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 41: Bánh bích quy nhỏ nhà tử thần

Trong cái đầu nhỏ của Chúc Chúc có đủ loại ý tưởng. Nếu quái vật lớn có nhà, nếu trong nhà còn có cha mẹ của quái vật lớn, thì chắc chắn nó sẽ không trốn vào nhà bọn bé.

Vậy có phải vì quái vật lớn không tìm thấy nhà mình, nên nó mới trốn ở nhà bọn bé. Giống như lúc trước bé chưa tìm thấy ba ba, cũng sẽ trốn ở sau vườn nhà khác.

Hồ Thừa Khiếu nghe Chúc Chúc nói thế, cũng cảm thấy rất có lý. Cậu liền mở miệng nói: “Cũng có thể đó. Nhưng anh lại chưa từng thấy quái vật lớn nào khác giống nó.”

Quái vật lớn ngồi xổm ở đó, ba cái đầu xếp thành hàng nằm trên cỏ. Nó phát ra tiếng ngẹn ngào khe khẽ, đám lông màu đen phát phơ trong gió, nhìn có vẻ đáng thương.

Chúc Chúc nhịn không được mà vurun tay, thấp thỏm vừa sờ vừa sờ lên đỉnh đầu của nó. Quái vật lớn khẽ dùng đỉnh đầu ùi tay Chúc Chúc.

Hồ Thừa Khiếu cũng không kịp kéo Chúc Chúc lại, đã thấy Chúc Chúc sờ lên một cái đầu của con chó rồi.

Tay nhỏ của Chúc Chúc đặt trên một cái đầu của con chó rồi quay đầu, nói với anh Thừa Khiếu: “Anh Thừa Khiếu ơi, nó không cần em này... Nếu không thì bọn mình giúp nó tìm nhà đi.”

Từ nhỏ Chúc Chúc đã sợ chó, sợ mèo, sợ đủ loại động vật nhỏ ngoại trừ con vịt ra. Bởi vì bé không biết tại sao những con vật đó cứ bắt nạt bé hoài, nhất là con chó. Lúc bé lang thang, nếu nó không rượt bé thì cũng cưỡi đồ của bé, còn nhìn bé sủa mãi nữa, nên Chúc Chúc sợ chó nhất. Nhưng có đôi lúc bé cũng thấy con chó rất thích những bạn nhỏ khác, muốn những bạn nhỏ khác sờ đầu nó. Mỗi lần Chúc Chúc nhìn thấy liền đặc biệt hâm mộ.

Vừa rồi bé nghĩ, có lẽ quái vật lớn này cũng giống bé lúc trước. Nó cũng không tìm thấy nhà mình, nên mới trốn sau vườn nhà khác, muốn ăn quả quả của nhà khác. Vì thế Chúc Chúc không thấy sợ quái vật lớn nữa.

Hồ Thừa Khiếu bị sự dũng cảm của em gái công chúa dọa cho sợ ngây người. Cậu nói: “Được rồi, bọn mình sẽ giúp nó tìm nhà.”

Mặc dù quái vật lớn là quái vật lớn đáng sợ, nhưng Hồ Thừa Khiếu cũng là anh hùng sáng suốt. Nếu quái vật lớn là một con quái vật không tìm được nhà, thì nếu nó tìm được nhà rồi, chắc chắn nó sẽ không còn đáng sợ nữa.

Trong thời gian ngắn, hai đứa nhóc đã xác định phương pháp đối đãi với quái vật. Bên kia đã có người gọi các bé ——

“Chúc Chúc, Thừa Khiếu, về ăn cơm nào!”

Hồ Thừa Khiếu vội vàng kéo em gái công chúa đi về, “Em gái công chúa, bọn mình về ăn cơm trước, sau đó sẽ xem phải làm gì nhé.”

Chúc Chúc ra sức gạt đầu, lại nhìn chó chó to rồi bí bô nói rất nghiêm túc: “Mày ở im đây nha, bọn tao đi ăn cơm đã. Ăn cơm xong lại tới tìm mày, đến lúc đó sẽ đi tìm cha mẹ cho mày nha.”

Hai đứa bé vừa mới đi, thì thấy có một chú xa lạ đứng ở bên ngoài lâu đài nhìn các bé.

Hồ Thừa Khiếu thấy hơi kỳ lạ nên nhìn lại chú xa lạ kia. Cách cửa sắt lớn, có thể nhìn thấy người mà chú xa lạ kia đang nhìn chính là... Chúc Chúc?

Hồ Thừa Khiếu vội vàng kéo em gái công chúa chạy vào bên trong. Mặc dù cách cửa sắt lớn, người kia cũng không vào được, nhưng Hồ Thừa Khiếu luôn cảm thấy không thoải mái.

Lúc đi vào, Chúc Chúc liền phát hiện chỉ có thím đang bày đồ ăn lên bàn trong nhà ăn. Chúc Chúc tưởng rằng ba ba còn đang bận bịu trong phòng sách, nên vội vàng chạy đến phòng sách. Bế gõ cửa một cái: “Ba ba, ba ba ơi, ăn cơm ạ! Ba ba mau ra ăn cơm ạ!”

Mẹ Hồ nói: “Chúc Chúc à, ba ba con với chú đã ra ngoài làm việc rồi. Hôm nay thím ăn cơm với các con có được không?”

Cho tới bây giờ, Chúc Chúc vẫn chưa thấy ba ba ra ngoài ăn cơm.

Bé suy nghĩ, quay đầu lại nhìn thím rồi nói: “Vậy lúc nào ba ba mới ăn cơm ạ? Ba có đói không ạ?”

Trong túi của Chúc Chúc có bánh bích quy mà dì bóng đen đã làm, để lúc đói thì ăn.

Nhạc Đào Đào thấy bé con chừng chặc lo lắng không biết ba ba có đói hay không, thì thầm muốn tan ra. Ngoan quá.

Cô đi tới, ngồi xuống sửa sang lại quần áo cho bé con rồi nói: “Mang theo đồ ăn rồi nên không đói đâu. Lát nữa cháu ăn no rồi, thì gọi điện thoại nói chuyện với ba ba có được không?”

Chúc Chúc gật đầu, ngoan ngoãn đi sau thím ngồi vào bàn cơm.

Tiểu Chúc Chúc cầm đũa tập ăn, nhanh chóng ăn từng miếng từng miếng.

Rất nhanh đã ăn no, bé con nói: “Thím ơi, cháu ăn no rồi, có thể nói chuyện với ba ba chưa ạ?”

Đừng thấy nhóc con ban ngày cứ đi theo anh Thừa Khiếu ra ngoài chơi mà lầm. Trên thực tế, bé vẫn không thể rời xa ba ba đâu.

Nhạc Đào Đào không có phương thức liên lạc của anh họ xa. Nhưng hai anh em bọn họ cùng ra ngoài ký hợp đồng, nên cô gọi điện thoại cho chồng mình cũng được.

Nhạc Đào Đào gửi một tin nhắn trước: “Chồng ơi, các anh có tiện nghe điện thoại không? Chúc Chúc nhớ ba ba con bé.”

Lúc từ thần số hai đọc được tin nhắn, là đang cùng Kim Sân loại bỏ khu vực chó ba đầu có thể xuất hiện. Anh ta xoay người hỏi: “Con gái anh nhớ anh đấy, có muốn nhận điện thoại không?”

Vốn tính hỏi cho có phép, vì lúc này chỉ mới rời khỏi nhà không lâu.

Kim Sân lấy di động được đưa tới, sau đó bấm điện thoại.

Từ thần số hai: “...” Giữa hai chúng ta, đến cùng thì ai mới là kẻ giống như có ràng buộc với nhân loại hơn chứ?

Sau khi điện thoại được kết nối, Nhạc Đào Đào liền đưa di động cho Chúc Chúc. Đây là lần đầu tiên Chúc Chúc cầm điện thoại nói chuyện với ba ba, nên hơi phấn khích: “Ba ba ơi, ba không về ăn cơm ạ?”

Kim Sân vừa loại bỏ vừa nói: “Lát nữa ba sẽ về. Con có ngoan ngoãn ăn cơm không?”

“Có ạ, con... Con ăn cơm xong rồi.”

“Vậy ngoan ngoãn đợi ở nhà, nghe lời thím, lát nữa ba về.” Kim Sân nói.

Chúc Chúc tưởng rằng ba ba không muốn nói nữa, nên vội vội vàng vàng nói: “Ba ba, ba ba, nếu ba đói bụng thì tìm trong túi áo, trong đó có bánh bích quy ạ...”

Trong túi áo khoác của bé lúc nào cũng có bánh bích quy nhỏ. Nếu lên lớp mà đói bụng, thì bé có thể lấy ra ăn vụng. Ba ba cũng phải lên lớp, nên bé cũng bỏ bánh bích quy nhỏ vào túi áo ba ba. Như vậy lúc ba ba đi làm mà bị đói bụng liền có thể lấy ra ăn vụng.

“Nếu ba ba đói bụng thì có thể ăn ạ...”

Sau khi Kim Sân cúp điện thoại, liền thò tay vào túi áo mà mình chưa từng dùng qua. Quả nhiên anh tìm được ba cái bánh bích quy nhỏ trong đó.

Từ thần số hai thấy cảnh này, thánh lực xuất sắc cũng khiến anh ta nghe không sót câu nào trong đoạn đối thoại vừa rồi. Từ thần số hai cũng thò tay vào túi mình, nhưng chả có gì cả.

Từ thần số hai thấy Kim tiên sinh nghiêm túc bóc một cái bánh bích quy ra, bắt đầu ăn.

Con gái nhà người ta, cho tới bây giờ vẫn chưa từng làm người khác thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Phản kích nhà tử thần

Khi từ thần số hai về nhà, liền thấy con gái nhỏ nhà người ta bước đôi chân ngắn, rất vui vẻ chạy về phía Kim tiên sinh ——

“Ba ba, ba ba, ba về rồi!”

Sau đó anh ta thấy Kim tiên sinh bế người lên rồi đi vào trong.

Từ thần số hai liếc mắt nhìn con mình, ném vài ánh mắt ngầm ra hiệu qua. Nhưng Hồ Thừa Khiếu hoàn toàn không có ý muốn tiến lên để anh ta ôm cậu về nhà.

“Ba ba ơi, lần sau ba ra ngoài phải nói với con nha.” Chúc Chúc vừa nói vừa hôn bẹp một cái lên mặt ba ba.

Từ thần số hai nhìn hai cha con trước mặt, rồi đi đến bế con trai mình lên.

Từ thần số hai hỏi: “Con không hôn hôn ba ba à?”

Hồ Thừa Khiếu đưa mắt nhìn ba ba, dùng âm sữa giòn tan nói vô cùng nghiêm túc: “Ba ba, con đâu phải trẻ con ạ.”

Từ thần số hai nhìn cậu con trai nhỏ mập mập lại giả vờ là người lớn đã trưởng thành nhà mình, liền muốn chửi bậy: “...” Vậy con ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình đi.

Thôi quên đi, dù sao cũng là con trai mình, có biện pháp nào đâu?

“Được thôi, không hôn thì không hôn.” Trẻ con ấy mà, lúc đáng yêu nhất vĩnh viễn chỉ có mấy năm đầu thôi. Nhớ lại lúc cu cậu mới ba tuổi, ngày nào cũng như cún con đi theo bên cạnh anh ta, còn muốn ba ba ôm ôm, hôn hôn, nâng lên cao cao. Bây giờ cu cậu đã ghét bỏ cha già này cơ đấy.

Hồ Thừa Khiếu cũng nhìn ba mình với vẻ bất đắc dĩ. Cậu đã như người lớn cùng chia sẻ gánh nặng với cha mẹ, nhưng ba ba vẫn đối xử với cậu như một đứa con nít.

Hồ Thừa Khiếu nói rất nghiêm túc: “Ba ba, hôm nay vẫn rất bận ạ? Có phải đã bắt được rất nhiều người xấu không ạ?”

Mỗi lần từ thần số hai ra ngoài thu linh thể, đều sẽ nói dối là đi bắt người xấu.

Từ thần số hai đã giao nhiệm vụ ngày hôm nay cho bóng đen lăm. Anh ta và Kim Sân đều đang tìm chó ba đầu, thú cưng của Thần.

Nên lúc này, dĩ nhiên anh ta sẽ nói: “Đương nhiên ba ba đã bắt được rất nhiều người xấu rồi. Con ở nhà có nghe lời mẹ không? Có bảo vệ em gái thật tốt không đó?”

Hồ Thừa Khiếu suy nghĩ rồi ra sức gật đầu, kiểu ngạo mà nói: “Con rất nghe lời ạ.”

Lúc từ thần số hai ôm con trai mình tiến vào phòng khách, thì thấy hai cha con Kim Sân đã ngồi trong phòng ăn để ăn cơm rồi.

Bé cầm đĩa tập ăn, đang không ngừng gấp thức ăn cho ba ba.

Từ thần số hai nhìn cậu con trai bên cạnh, đã đến lúc luyện tài khoản phụ rồi.

Buổi tối, từ thần số hai vẫn đang tra xem rốt cuộc là chó ba đầu đã chạy đến chỗ nào, thì điện thoại của Kim Sân vang lên.

Từ thần số hai vốn cho rằng app Từ thần có thông báo gì, kết quả lấy điện thoại của mình ra thì anh ta phát hiện không có thông báo nào cả.

Sau đó thì nghe được Kim Sân nói: “Anh ta tới rồi.”

Từ thần số hai hơi bối rối: “Ai?”

“Nhân viên chăn nuôi chó ba đầu.”

Từ thần số hai: “Có nhân viên chăn nuôi chó ba đầu? Không phải anh để tôi nuôi à? Vì sao Thần lại còn phái một nhân viên chăn nuôi đến?”

Kim Sân nhìn từ thần số hai gấp đến độ xoay vòng trong phòng sách, thì không nhanh không chậm mở miệng nói: “Mục đích chủ yếu của ông ta là giám sát tôi.”

“Cho nên, đầu tiên là cha anh để chó ba đầu lại cho anh. Mấy ngày sau lại lấy cớ chăm sóc chó ba đầu, cử nhân viên chăn nuôi đến giám sát anh. Mục đích chủ yếu không phải vì chăm sóc chó ba đầu, mà để xem anh có nuôi bug nhỏ thật tốt hay không?”

Từ thần số hai cũng không ngạc nhiên, chỉ nghĩ một chút đã hiểu. Dù sao vấn đề bây giờ của Kim Sân không còn là không chăm sóc bug nhỏ cho tốt nữa, mà là chăm sóc quá tốt. Nên tất nhiên Thần sẽ lo lắng, lo rằng cuối cùng Kim Sân sẽ không nở trơ mắt nhìn con gái nhỏ của mình chết đi. Cho nên, lúc này ông ta mới sẽ cử người tới giám thị.

Nhưng vấn đề là, đây là chuyện của hai cha con họ. Một kẻ qua đường vô tội như anh ta, chẳng hiểu tại sao nằm cũng ăn đạn.

Từ thần số hai đã muốn phát điên nói: “Nhưng vấn đề bây giờ là bug nhỏ vẫn tốt, còn chó ba đầu thì biến mất rồi. Chó ba đầu đã không phải mục đích chủ yếu, thì anh cảm thấy bọn họ có thể thả cho chúng ta một con ngựa à?”

Kim tiên sinh quay đầu nhìn từ thần số hai rồi cười lạnh: “Con bé có tên.”

Từ thần số hai giật nảy mình, giờ mới ý thức được câu này của đối phương có ý gì?

Từ thần số hai bó tay rồi. Anh ta nói: “Được thôi, Chúc Chúc, Chúc Chúc, Kim Chúc Chúc. Anh hài lòng chưa? Đến lúc nào rồi mà anh còn xoắn xuýt vấn đề này?”

Kim Sân hài lòng, lấy một viên kẹo từ trong túi ra bỏ vào miệng, vị ngọt lan khắp người. Anh nhìn từ thần số hai rồi mở miệng nói: “Dù sao cũng không phải tôi làm mất chó ba đầu.”

Từ thần số hai: “...” Con gái anh chỉ nhét vào túi cho anh có hai viên kẹo mà thôi, đã làm anh vui như điên thế à!

Thế là từ thần số hai phải chờ người này ăn xong viên kẹo mới được nói chuyện tiếp. Ngay lúc này, từ thần số hai nghe được tiếng quát mắng truyền đến từ tầng dưới.

Ngay sau đó là tiếng khóc của Chúc Chúc: “Ba ba —— “

Từ thần số hai liền thấy vẻ mặt vốn đang nhẹ nhõm của Thần, lập tức khấn trương lên. Một giây sau, Kim Sân đã không còn trong phòng sách nữa.

Hai tiếng trước, Chúc Chúc đưa ba ba về phòng sách, rồi nhét vào trong túi ba ba hai viên kẹo, “Ba ba, nếu ba không vui thì ăn một viên nhé.”

Sau đó nhóc con chạy đi tìm anh Thừa Khiếu để cùng chơi. Hành lang bên ngoài phòng sách luôn vọng lại giọng nói ngọt ngào của bé ——

“Anh Thừa Khiếu, chúng ta đi làm việc lớn thôi!”

Hồ Thừa Khiếu nhanh chóng cảm túi công chúa đến, sau đó mở ra cho Chúc Chúc nhìn ——

Bên trong là một cái máy tính bảng.

Sau khi Chúc Chúc thấy được, bé nói: “Ba em cũng có cái này nè.”

“Đây là của mẹ anh. Anh lấy trộm đó. Lát nữa bọn mình có thể dựa theo cái này để tìm nhà cho quái vật lớn.”

Hồ Thừa Khiếu lôi kéo Chúc Chúc đi ra vườn sau nhà. Chúc Chúc hơi lo lắng nên nói: “Anh Thừa Khiếu, anh sẽ dùng cái này à?”

Mặc dù Chúc Chúc có một tòa lâu đài lớn, nhưng trên thực tế cuộc sống của bé thật sự giống như công chúa trong truyện cổ tích vậy. Bé không chơi điện thoại, không chơi máy tính, không xem tivi.

Hồ Thừa Khiếu nói: “Anh sẽ dùng.”

Thế là, hai đứa nhóc đã nhanh chóng đi tới trước mặt chó ba đầu. Hồ Thừa Khiếu vô cùng thuần thục mở bảng ra.

Ba cái đầu của chó ba đầu đều vây quanh người Chúc Chúc. Thật ra trong lòng Chúc Chúc vẫn có hơi sợ hãi. Bé nhặt một chiếc lá từ dưới đất lên rồi đưa cho chó ba đầu ăn. Một cái đầu bên trái của chó ba đầu vô cùng ngoan ngoãn há miệng chuẩn bị ăn món lá.

Ngay lúc này, đột nhiên một quả táo xuất hiện giữa trời, đập vào cánh tay đang cầm chiếc lá của nhóc con. Nhóc con lập tức đau đến hồng, lá cũng rơi mất.

Từ sau khi Chúc Chúc về đây đã được nuông chiều thành quen, tay bé đau đến mức nước mắt chảy ra. Sau đó bé thấy một chú cao lớn đứng một bên, hung ác nói: “Đồ con nít không biết gì! Dám dùng thứ này cho thần thú ăn!”

Chúc Chúc nghe không hiểu. Nhưng tay bé đang đau mà cái chú này còn hung dữ với bé. Bé lập tức tui thân đến hồng, oa một tiếng khóc lên: “Ba ba ơi —— “

Gần như trong nháy mắt, Kim Sân đã xuất hiện trước mặt Chúc Chúc. Anh thấy trên mặt bé con đầy nước mắt, cứ nức nở: “Ba... Ba ba ơi... Đau quá...”

Bé vừa nói vừa dùng tay trái đỡ tay phải, có thể thấy được trên mu bàn tay phải múp máp của bé đã bị bầm một mảng lớn, có thể thấy cả tơ máu.

Kim Sân lập tức nổi giận, nhìn về phía người ngoài duy nhất ở đây.

“Kim tiên sinh, tôi không hề thương tổn đến tính mệnh của nó. Tại nó lấy lá cho thần thú ăn!”

“Tôi tìm cậu đòi lý do rồi à?” Kim Sân cười lạnh.

Một giây sau, nhân viên chăn nuôi liền cảm giác được áp bức ừn ừn kéo đến, sau đó tay phải của anh ta tê rần.

Nhân viên chăn nuôi cắn răng, nói: “Tôi là bán thần! Anh dám!”

Kim Sân lạnh lùng nói: “Không phải ông ta muốn thăm dò à? Trờ về nói với ông ta, tôi sẽ không can thiệp vào tuổi thọ của nhân loại, nhưng ai cũng đừng nghĩ sẽ động được vào con bé.”

“Cút về cùng con chó ngu xuẩn này đi!”

Lúc từ thần số hai ra tới nơi, thì nghe thấy Kim Sân nói như vậy. Anh ta bỏ lơ vờ kịch trước mặt, nhưng lại thấy được chó ba đầu bên cạnh.

Từ thần số hai hiểu Kim Sân cũng không hề biết chó ba đầu ở vườn sau nhà họ. Nhưng anh ta hoàn toàn không nhìn ra Kim tiên sinh còn có loại kỹ xảo diễn này.

Người kia cắn răng, đi tới đất chó ba đầu về. Kết quả, anh ta không ngờ chó ba đầu lại có phòng bị. Nó nhe răng trợn mắt, phát ra tiếng gầm gừ. Âm thanh đó chỉ xuất hiện vào lúc nó hù dọa kẻ thù.

Nhân viên chăn nuôi hoàn toàn không thể tới gần, tay phải của anh ta còn bị thương nữa. Mặc dù anh ta là bán thần, thì cũng phải trở về tiến hành điều trị. Anh ta vốn định cường chế dẫn chó ba đầu đi, nhưng không ngờ chó ba đầu lại bắt đầu ra sức phản kháng.

Nhân viên chăn nuôi bị cắn hai lần vào tay phải, thì chán nản chạy đi.

Kim Sân quay đầu nhìn về phía chó ba đầu, thì thấy nó cụp đầu, nhìn nhóc con trong ngực anh.

Vết thương trên tay Chúc Chúc nhìn rất đáng sợ, nhưng trên thực tế không hề bị thương đến xương cốt. Thế là vết thương trên trán nhóc con vừa khỏi không lâu, thì tay lại phải thoa thuốc.

Lúc Kim Sân thoa thuốc cho bé, bé không hề khóc. Rõ ràng rất đau, nhưng có ba ba ở đây thì bé không khóc nữa.

Dường như nhóc con đã có loại tiềm thức, chỉ cần bé khóc gọi ba ba, ba ba sẽ lập tức xuất hiện.

Cho nên, tuy rằng bây giờ vẫn đau, nhưng có ba ba ở đây nên bé sẽ không khóc. Không chỉ không khóc, bé còn nói với ba ba: “Ba ba ơi, chú kia là người xấu! Sau này chú ấy chắc chắn sẽ không phải là ba ba tốt đâu ạ!”

“Ủm?” Kim Sân thoa thuốc, lau nước mắt trên mặt bé: “Vì sao không phải ba ba tốt?”

“Bởi vì chú ấy đánh trê con ạ. Vừa nãy con nghe được mà, chú ấy nói con không được cho chó ăn lá. Chú ấy nói với con là được, con sẽ không cho nó ăn nữa, sao lại đánh con ạ?”

Chúc Chúc nói câu cuối vô cùng tui thân.

Kim Sân nói: “Bởi vì chú đó là người xấu. Người xấu đều không cần lý do. Sau này nếu con gặp người xấu, thì phải gọi ba ba ngay, biết chưa?”

Chúc Chúc gật đầu: “Biết rồi ạ! Ba ba thật lợi hại! Cũng đánh chú ấy, làm chú ấy cũng bị đau đau!”

Kim Sân bế bé lên. Anh biết tình cảm của mình với đứa bé này đã sắp bằng tình cảm cha mẹ đối với con cái của nhân loại rồi. Cha anh đã nhận ra điểm này, nên mới cử người đến thăm

xét. Ông ta sợ khi bé được tám tuổi, anh sẽ từ chối việc dùng bé để sửa bù vào hệ thống bug.

Kim Sân nghĩ rằng, anh sẽ không can thiệp vào tuổi thọ của đứa bé này. Nhưng thời gian còn lại của bé, anh phải bảo đảm rằng bé sống vui vẻ và an toàn. Đây cũng là lý do anh không sợ đắc tội với cha mình. Anh không vui vì cha mình đã lên lút có hành động tổn thương con gái anh.

Đây là chuyện duy nhất mà một người cha có thể làm.

Kim Sân nhìn con gái mình, cam đoan: “Sau này ba ba sẽ không để bất kỳ kẻ nào tổn thương con.”

Chúc Chúc gật đầu rồi nói: “Vậy con cũng sẽ bảo vệ ba ba ạ! Chờ con lớn rồi, chắc chắn sẽ lợi hại giống hệt ba ba luôn...”

Kim Sân xoa đầu nhỏ của bé, đột nhiên anh không dám đối mặt.

Từ đầu tới cuối anh đều bỏ qua một chuyện, anh có thể khoanh tay đứng nhìn trước cái chết của bé ư?

Làm từ thần đã nhiều năm, anh luôn đứng bên cạnh nhìn những nhân loại khác thống khổ bất lực trước cái chết.

Nhưng anh có thể khoanh tay đứng nhìn khi đối mặt với cảnh con gái mình đau đớn cuộn thành một đống, khóc gọi ba ba ư?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Sự áy náy của nhà tử thần

Mu bàn tay của Chúc Chúc không bị nặng lắm, nhưng bị sưng lại thêm thoa thuốc, nên nhìn qua giống y cái bánh bao nhỏ bị nhuộm màu.

Sau khi Kim Sân lau thuốc đi, thì thấy nhóc con cúi đầu nhìn chăm chăm vào mu bàn tay mập mập của mình, nhìn đi nhìn lại, nhìn đi nhìn lại...

Kim Sân đã quen thuộc với cảnh này, nên đại khái cũng đoán được tiếp theo bé sẽ nói gì ——

Ba ba, ba ba ơi, tay xấu quá!

Lần trước, trán bé bị thương. Sau khi băng bó, Chúc Chúc cũng khóc đến thương tâm vì nhìn không đẹp.

Bởi vì Kim Sân không thể không đối mặt với vấn đề thực tế mà nhân viên chăn nuôi kia mang đến, nên anh cảm thấy khó chịu. Nhưng anh cũng đã chuẩn bị xong lời khen bé con xinh đẹp rồi.

Nhưng anh không ngờ, nhóc con nhìn đi nhìn lại rồi ngẩng khuôn mặt nhỏ, cười híp mắt nói: “Ba ba ơi, cái này giống y bánh bao luôn. Tối nay có thể ăn bánh bao không ạ?”

Bé nói xong lại cúi đầu xuống, để lộ ra đỉnh đầu. Ngón tay trái chọc nhẹ vào mu bàn tay phải của mình ——

“Còn hơi mềm nữa...”

Sau khi nói xong, bé nhếch miệng: “Nhưng mà hơi đau ạ.”

Nhìn giống y đồ gỗ. Khó chịu trong lòng Kim Sân không chỉ không có biến mất, mà ngược lại, nó càng thêm rõ ràng. Giống như con giặc bị kìm nén không thể phát ra cũng không nhận xuống được.

Anh đưa tay ra nắm lấy tay nhóc con: “Không được đụng vào, biết chưa?”

Chúc Chúc dạ một tiếng, gật đầu rồi thu “Bánh bao nhỏ” lại. Bé nói: “Ba ba, con có thể đi xem quái vật lớn với anh không ạ?”

Lúc này, Hồ Thừa Khiếu đang bị ba ba cậu giữ lại. Đã bắt được quái vật lớn, nên anh ta hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Kim Sân dẫn theo bé chuẩn bị qua đó. Chúc Chúc đi được hai bước thì dừng lại.

Kim Sân quay đầu nhìn bé, thì thấy bé mở rộng cánh tay, giống như đi thêm hai bước sẽ rất mệt vậy. Bé bí bô nói như lễ đương nhiên: “Ba ba ôm...”

Kim Sân quay lại rồi bế bé lên, thì nghe thấy nhóc con phản kích chỉ huy: “Ba ba, vai! Vai!”

Lần trước Kim Sân đặt bé ngồi trên vai, nên rất rõ ràng bé càng thích ngồi ở độ cao này để nhìn mọi thứ hơn.

Kim Sân vừa nhấc tay, đã đặt bé ngồi trên vai. Chúc Chúc đưa tay nhỏ ôm đầu ba ba, gọi Hồ Thừa Khiếu: “Anh Thừa Khiếu, anh nhìn em cao chưa nè!”

Kim Sân thờ dãi rồi nói: “Cục cưng này, nếu có một ngày ba ba không thể bảo vệ con nữa thì phải làm sao đây?”

Kim Sân vốn cho rằng Chúc Chúc sẽ nói là tìm anh Hồ Thừa Khiếu, nhưng Chúc Chúc lại nói: “Ba ba phải đi làm ạ? Vậy con sẽ chờ ba ba tan làm về ạ.”

Bên kia, Hồ Thừa Khiếu đang úp mặt vào cây hồi lồi. Cậu nghe thấy em gái công chúa gọi cậu, nhưng cậu chỉ dám len lén nhìn thoáng qua ba ba bên cạnh, chứ không dám nói lời nào.

Từ thần số hai nhìn Kim tiên sinh đang để cho con gái mình ngồi trên vai, lại nhìn Hồ Thừa Khiếu bên cạnh đang ừ ừ, cụp đầu, úp mặt vào cây hồi lồi. Bây giờ càng ngày anh ta càng cảm thấy người này còn giống ba ba nhân loại hơn cả anh ta.

Cũng khó trách Thần đã lo lắng rằng, nếu còn tiếp tục như vậy, Kim Sân sẽ không để ý đến quy tắc nữa mà cứu con gái của mình.

Không thể không thừa nhận, từ thần số hai rất mong chờ kiểu phát triển như thế.

Từ thần số hai mở miệng nói: “Kim tiên sinh... Anh họ xa, tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Kim Sân nhìn chó ba đầu bên kia đã đứng lên, thì nói: “Ông ta sẽ tìm tôi trước.”

Chúc Chúc vẫy vẫy tay với Hồ Thừa Khiếu, liền phát hiện anh Thừa Khiếu cứ hướng mặt vào cây mà không quay đầu lại. Thế là bé lại đối qua vẫy vẫy tay với chó chó to ba đầu, chó chó to màu đen lập tức đứng dậy.

Chúc Chúc: “Ba ba ơi, con muốn xuống ạ.”

Kim Sân để bé xuống. Nhóc con chạy một mạch về phía chó ba đầu.

Ba cái đầu của chó chó to từ từ nhích lại gần. Chúc Chúc nhìn chó chó to, bé vẫn nhớ vừa rồi chó chó to này đã cắn chú xấu xa kia. Chúc Chúc cảm thấy chó chó to rất giống những con chó nhà khác. Chúng nó chỉ cắn người xấu, nhưng sẽ không cắn người nhà.

Trước kia bé sợ chó, nhưng cũng muốn có một con chó của bé.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Chúc Chúc xuất hiện vẻ phấn khởi. Nghĩ tới việc đó khiến bé vui đến hồng rồi, cười lộ ra cả hàm răng nhỏ trắng sáng. Bé kích động bi bô nói: “Mày có muốn làm chó nhà tao không?”

Chúc Chúc nhìn chăm chú. Thật ra quái vật lớn là con chó màu đen có ba cái đầu. Chúc Chúc vẫn còn nhớ, khi còn nhỏ, mẹ bé từng nói muốn cho bé nuôi một con cún con. Mặc dù con chó này hơi to, nhưng con chó nào trưởng thành cũng sẽ to như thế hết, rất bình thường.

Chó chó to có ba đầu, vậy xem như nuôi ba con chó rồi.

Màu đen rất xấu hả?

Vậy thì sẽ tô màu cho nó.

Răng quá đáng sợ hả?

Vậy thì mua bàn chải đánh răng, ngày mai đánh răng xong thì răng sẽ đẹp thôi!

Chúc Chúc càng nghĩ càng kích động. Tay nhỏ vì kích động mà nắm thành nắm đấm nhỏ, bé trở nên hăng hái: “Mày làm chó chó to nhà tao có được không?”

Chó ba đầu sủa gâu. Chúc Chúc vui đến hồng, ôm một cái đầu chó: “Tao đi tìm bàn chải đánh răng, dạy mày đánh răng nhé...”

Từ thần số hai đứng nhìn cảnh này, liền nhịn không được mà nhìn về phía Kim Sân đang đứng bên cạnh mình. Con gái của anh... Thật sự muốn.

Chẳng qua với khiếu thẩm mỹ bình thường, là có thể nhìn ra chó ba đầu có một hàm răng dữ.

Từ thần số hai vốn cho rằng chó ba đầu sẽ không nghe lời của một đứa trẻ con loài người nói. Nhưng anh ta không ngờ rằng, chó ba đầu lại thật sự ngoan ngoãn để Chúc Chúc ôm, mà Kim Sân cũng hoàn toàn không ngăn cản.

Từ thần số hai nhìn cảnh này thì có hơi khó hiểu. Rốt cuộc đứa trẻ loài người này có loại ma lực gì nhỉ?

Lúc ăn cơm tối, cả nhà từ thần số hai đã về nhà mình.

Chúc Chúc nắm tay ba ba, ngọt giọng nói: “Ba ba, ba ba, chúng ta có thể để chó chó to vào ăn cơm không ạ?”

Kim Sân kiên nhẫn nói: “Nếu nó vào, nó sẽ đụng hư xe đẩy của con đó. Để nó ăn cơm ở ngoài được không?”

Chúc Chúc nói rất nghiêm túc: “Ba ba ơi, con sẽ nhìn nó, không cho nó gây rắc rối đâu ạ.”

“Nhất định là nó muốn cùng ăn cơm với chúng ta mà.”

Chúc Chúc nói với về tội nghiệp.

Kim Sân lập tức nghĩ đến khoảng thời gian nhóc con còn làm linh thể lang thang, chắc chắn bé cũng vùi vào cửa sổ, nhìn người trong phòng cùng ăn cơm.

Lòng Kim Sân mềm nhũn liền thỏa hiệp.

Chúc Chúc nhảy cẫng lên hoan hô rồi vẫy tay về phía cửa: “Chó chó to, mau vào đi!”

Chó ba đầu cao gần bằng người liền ló ba cái đầu vào, sau đó sột sột soạt soạt đi vào trong. Cũng may nhà Chúc Chúc là tòa lâu đài lớn, phòng khách cũng gần hai trăm căn. Cho dù chó ba đầu có vào cũng không lộ vẻ chật chội.

Ánh nhìn của Kim Sân quá chết chóc, chó ba đầu liền rụt ba cái đầu lại. Ba cái đầu run lấy bầy rúc vào nhau, nhìn Kim Sân với vẻ tội nghiệp.

Chúc Chúc sờ bộ lông mềm như nhung trên chân của chó ba đầu rồi nói: “Chó chó to, tao lấy cái tô cho mày nhé!”

Kim Sân nhìn chó ba đầu, lại nhìn Chúc Chúc. Với chó ba đầu, nó ăn một miếng đã đủ nuốt cái tô luôn rồi.

Rất rõ ràng, Chúc Chúc còn quá nhỏ tuổi, hoàn toàn không biết nuôi thú cưng.

Kim Sân hoàn toàn không muốn nuôi thú cưng đi tới bên cạnh con gái, lấy một cái chảo trên bếp đưa cho con gái mình: “Cục cưng, dùng cái chén này đi.”

Chúc Chúc ôm cái chảo. Bé nhìn chó chó to bên kia, lại nhìn cái chảo, thì bỗng dừng kịp phản ứng. Con chó quá to, nên phải dùng cái chén ăn cơm rất rất to mới được. Thế là bé phản kích nhảy cẫng, hét lên: “Ba ba ơi, con muốn hai cái nữa ạ! Bọn nó là ba con chó chó to mà!”

Khóe miệng Kim Sân hơi cong, lại rút từ bên cạnh xuống hai cái chảo. Chúc Chúc ôm một cái chảo trong ngực đã rất khó khăn rồi, hai cái chảo còn lại, căn bản bé không cách nào ôm

được.

Cũng may Kim Sơn đã ném cái cháo tó, vũng vàng đặt trên mặt đất dựa vào tường.

Chúc Chúc ôm cái cháo trong ngực mình cũng chạy về phía bên kia, sau đó đặt cái cháo trong ngực sát bên cạnh.

Bé quay đầu lại, thì thấy ba ba lấy ba túi thịt từ trong tủ lạnh ra.

Kim Sơn xách tói, chia đều trong ba cái cháo.

Chúc Chúc nói: “Bọn nó không thể ăn rau. Vậy ba ba ơi, bọn nó có ăn com không ạ?”

Kim Sơn lắc đầu rồi nói: “Cũng không ăn com đâu.”

Chúc Chúc nghiêm túc gật đầu: “Vậy con nhớ rồi ạ. Sau này con sẽ không cho bọn nó ăn lá với com đâu ạ.”

Kim Sơn ôm bé về lại bàn, anh nói “Đến lượt con ăn com rồi.”

Chúc Chúc ngoan ngoãn dùng tay phải cầm đũa tập ăn, nhưng lúc bé nắm tay thì thấy đau lắm. Mu bàn tay bánh bao, đương nhiên nắm lại sẽ đau.

Kim Sơn lấy lại chén, cầm thìa và đũa bên cạnh lên rồi nói: “Ba ba dứt cho con ăn.”

Chúc Chúc ngoan ngoãn nói: “Ba ba ơi, vậy ba đừng nói lại ông nội nha.”

Lần trước ông nội đến, thấy ba ba dứt com cho bé ăn, còn hung dữ với bé nữa.

Kim Sơn nói: “Chắc hẳn sẽ không nói với ông.”

Anh vừa cam đoan vừa trộn đồ ăn, múc một thìa con để bên miệng Chúc Chúc.

Chúc Chúc ăn một miệng lớn hết sạch, đắc ý nở nụ cười. Ăn ngon quá!

Có điều, thời gian ăn một bữa com cũng không vô ích. Thỉnh thoảng nhóc con còn phải quay đầu nhìn chó chó to mình nuôi một lúc mới được.

Kim Sơn vẫn kiên nhẫn dứt từng thìa một. Đột nhiên nhóc con ngừng lại, nói lớn: “Không được đánh nhau!”

Chó ba đầu vốn đang tự ăn thịt trong chảo của mình, yên yên ổn ổn. Nhưng một cái đầu trong đó đã ăn xong phần của mình trước, liền muốn ăn tiếp ở cái chảo bên cạnh, thế là mâu thuẫn nảy sinh. Ba cái đầu chó, mi đụng ta một cái, ta đụng mi một cái. Ngay sau đó, chúng bắt đầu đánh nhau!

Chúc Chúc tuột xuống ghế. Chúng làm cho bé lo lắng, nên bé hoảng hoảng loạn loạn nói dừ: “Không được phép đánh nhau, mau dừng lại đi!”

Kim Sơn nhìn thoáng qua súc sinh quấy rầy con gái ăn com, lửa giận trong lòng rất lớn. Anh cảm thấy sớm muộn gì mình cũng phải ném con chó ba đầu này đi. Nhưng ở trước mặt con gái, đương nhiên anh không thể biểu hiện mặt bạo lực như thế được.

Thế là, anh đi đến cạnh chó ba đầu, tạo áp lực. Trong nháy mắt liền khiến ba cái đầu chó ngoan ngoãn nằm rạp trên mặt đất, không bò dậy nổi.

Chúc Chúc đi đến sờ lên đầu chó rồi quay đầu lại hỏi ba ba: “Ba ba, ba ba ơi, bọn nó bị sao thế ạ?”

Kim Sơn nói: “Bọn nó biết mình không được đánh nhau, nên nằm trên đất để nhận lỗi.”

Chúc Chúc ồ một tiếng, dùng tay trái lần lượt sờ lên đầu chó. Bé nói nghiêm túc: “Biết sai là chó ngoan, sau này không được đánh nhau nữa nha.”

Kim Sơn cầm khăn ướt khử trùng lau tay cho con gái, sau đó ôm về lại bàn ăn, tiếp tục dứt com cho bé ăn.

Đoán chừng suốt tuần này anh đều được dứt từng thìa com một cho Chúc Chúc ăn.

Chúc Chúc ăn com xong cũng không hề rảnh rỗi. Bé cầm bàn chải đánh răng cùng đánh răng với ba ba, chà trái chà phải xoèn xoẹt. Lúc hai cha con đánh răng xong đi ra, Chúc Chúc lập tức chạy đi tìm chó chó to.

Bé còn chuẩn bị đánh răng cho chó chó to nữa, nhưng chạy qua đã thấy bóng đen đang đánh răng cho chó chó to rồi.

Lúc Kim Sơn ra khỏi phòng cũng thấy được cảnh này, đây là do anh dặn. Trước đó anh có nghe Chúc Chúc nói muốn đánh răng cho chó chó to.

Những chuyện như vậy, đương nhiên anh không thể để con gái mình tự làm được.

Giống như việc Kim Sơn còn sắp xếp cho chó chó to một căn phòng của chó chó to.

Buổi tối, Chúc Chúc nằm trong chăn, nhỏ giọng nói: “Ba ba ơi, con vui lắm. Con cũng có chó chó rồi.”

Chúc Chúc còn muốn nói với mẹ, nói với mẹ là bé đang nuôi chó chó.

Kim Sơn sửa lại chân cho bé. Trên chiếc giường thật to, chỉ có một cuộn nho nhỏ nằm ở giữa.

Kim Sơn nhẹ giọng nói: “Con còn muốn gì không? Ba ba đều có thể cho con.”

Nhóc con suy nghĩ rồi nói “Ba ba, lâu rồi ba không nói về mẹ với con... Con muốn ba nói cho con nghe về mẹ ạ. Ba đừng giận nha...”

Kim Sơn cứng ngắc cả người. Anh nhìn nhóc con một lúc. Đương nhiên anh biết sự ỷ lại của tất cả trẻ con loài người với mẹ đều không cách nào thay thế. Anh do dự một lúc, nói với giọng cứng ngắc: “Mẹ con là một người mẹ cực kỳ tốt...”

Chúc Chúc trùm kín chăn, nhỏ giọng nói từ trong chăn: “Con... Con không nhớ mẹ trông thế nào nữa...”

Người khác đều có mẹ. Mặc dù Hoa Tiểu Minh do ông bà nuôi, nhưng bạn ấy cũng nhớ kỹ mẹ mình trông thế nào.

Thế nhưng Chúc Chúc chỉ nhớ mẹ phải đi đến một nơi rất xa. Bé không được nói với ba ba là bé muốn mẹ, ba ba sẽ tức giận. Bé còn nhớ, mẹ chịu... Đắng nữa.

Lúc Chúc Chúc còn nhỏ, mẹ uống nước, nước đen thui. Chúc Chúc cũng muốn uống, sau đó Chúc Chúc bị đắng đến mức lông mày nhàu chung một chỗ.

Kim Sơn khe khẽ vỗ vỗ chần: “Cực cực ngoan, ngủ đi. Ngày mai ba ba sẽ dẫn con đi nhìn mẹ con.”

Chúc Chúc vốn đã buồn ngủ lập tức thò đầu ra khỏi chần, vui vẻ nói: “Ba ba, ba nói thật à? Ba không được gạt con nha.”

Kim Sơn thấy bé vui mừng như vậy, cũng lộ ra một nụ cười. Anh nói: “Ba ba chưa từng gạt con mà. Ngoan nhé, nhanh ngủ đi. Ngày mai ba ba sẽ dẫn con đi tìm mẹ con.”

Kim Sơn thật sự không gạt người. Lần trước anh đã đi gặp đôi vợ chồng kia, nhưng không nghiên cứu nhiều. Lần này anh về tới phòng, lại nghiên cứu tất cả mọi thứ về đôi vợ chồng kia.

Hai vợ chồng này cũng không có chỗ nào không tốt. Thanh mai trúc mã, tình cảm rất sâu đậm. Lúc đầu, họ kiểm tra ra mẹ Chúc Chúc không thể sinh con. Ba ba Chúc Chúc dù trở mặt với người nhà cũng muốn cưới cô. Đây đại khái cũng là lý do mà ông nội Chúc Chúc không thích cô.

Mà lúc mẹ Chúc Chúc sinh con xong thì mắc bệnh. Bản thân cô không thích hợp để sinh con, nên việc sinh ra Chúc Chúc đã tiêu hao tính mạng của cô ở mức độ rất lớn. Hai năm trước vốn nên qua đời, nhưng sau khi Chúc Chúc biến mất rồi thành linh thể, thì tất cả những gì có liên quan giữa thế giới các cô với Chúc Chúc cũng đều biến mất. Cho nên cơ thể của mẹ Chúc Chúc đã được tu bổ lại ở mức độ nhất định, mẹ Chúc Chúc vẫn còn sống.

Kim Sơn cũng không rõ rốt cuộc khi ấy đã xảy ra chuyện gì. Anh cũng không rõ vì sao Chúc Chúc lại biến thành hệ thống bug. Anh đã kiểm tra toàn bộ chương trình, nhưng không có bất kỳ một vấn đề gì, giống như đột nhiên xuất hiện bug vậy.

Ấn tượng của Kim Sơn với đôi vợ chồng này thì bình thường, cũng không có cảm xúc ghét.

Rạng sáng hôm sau, Chúc Chúc dậy từ sớm. Bé mặc bộ váy công chúa thật xinh, sau đó vô cùng phấn khích đi gõ cửa phòng sách của ba ba: “Ba ba, ba ba ơi, ba dậy chưa? Chúng ta đi tìm mẹ thôi ă!”

Từ thần số hai đến cho chó ba đầu ăn vào sáng sớm, vừa vặn nghe được câu này. Anh ta cảm thấy rất hoảng hốt, liền nhìn về phía Kim Sơn: “Anh chuẩn bị cưới vợ hay chuẩn bị dẫn bé đi tìm mẹ ruột của bé?”

“Cái sau.”

Về mặt của từ thần số hai có hơi mất tự nhiên. Anh ta sờ lên mũi mình, nhỏ giọng nói: “Nhưng không phải mẹ ruột của bé đã quên bé rồi ư?”

Kim Sơn không trả lời câu hỏi này, vẫn bước đi. Anh nắm tay con gái rồi đi ra ngoài.

Từ thần số hai cau mày. Nhìn cảnh này từ tầng hai, anh ta híp mắt lại, sau đó vội vàng đi theo.

Trên đường đi, Chúc Chúc bỗng nói rất nhiều. Bé luôn ôm cánh tay ba ba, không ngừng hỏi ——

“Ba ba ơi, mẹ ở đâu ă? Chúng ta sắp đến chưa ă?”

“Một lúc nữa.”

“Ba ba ơi, mẹ sẽ thích con ă?”

“Chắc chắn sẽ thích.”

“Ba ba ơi, mẹ có về nhà với chúng ta không ă?”

“Sẽ không đâu.”

Chúc Chúc nghe được kết quả này, tuy có hơi mất mát nhưng cũng không thấy bất ngờ. Trước kia bé đều đi nhìn mẹ một lúc, mẹ cũng không về theo.

Rất nhanh, Chúc Chúc đã được Kim Sơn ôm xuống xe, đặt ở cửa quán cà phê.

“Chúc Chúc?” Một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp nhẹ giọng gọi về phía Chúc Chúc.

Chúc Chúc hơi ngơ ngàng nhìn người trước mắt, ngốc nghếch hỏi: “Cô là mẹ ă?”

Người phụ nữ trẻ tuổi ngồi xuống, xoa đầu Chúc Chúc: “Đúng thế, cô là mẹ.”

Chu Hoa đứng bên cạnh nhìn cô bé một lúc, nhưng luôn cảm thấy trong lòng có cảm giác khó chịu khó hiểu... Còn có loại áy náy rất sâu. Dường như cảm giác áy náy kia muốn xé rách tim của anh ta ra. Chu Hoa chỉ nhìn cô bé ấy một lúc, rồi dời mắt đi.

Thật kỳ lạ, rõ ràng chỉ là một đứa bé hoàn toàn không quen biết.

Hơn mười một giờ đêm qua, cấp trên của công ty gọi điện cho anh ta, nói rằng cần vợ chồng họ giúp làm một chuyện.

Sau khi hai vợ chồng biết được nội dung câu chuyện thì đều cảm thấy hết sức kỳ lạ, nhưng vẫn đồng ý.

Bây giờ nhìn thấy người, lại càng cảm thấy kỳ lạ hơn.

Từ thần số hai đã theo tới, rất nhanh cũng nhìn thấy cảnh này, trong lòng thoáng lộ bộp.

Chu Hoa bị sự áy náy khó hiểu kia giày vò rất không thoải mái. Cũng may ở đây không cần anh ta, anh ta nói với vợ mình một câu rồi từ quán cà phê đi ra ngoài.

Trong quán cà phê phát nhạc nhẹ du dương, Chu Hoa nhìn không được lại quay đầu lại. Anh ta thấy đứa bé kia đang gọi vị ba ba bên cạnh bé.

Chu Hoa bị quý thần sai khiến thế nào lại lên tiếng, nhưng rất nhanh đã cảm thấy mình thật khó hiểu. Anh ta bước nhanh mấy bước, định chờ trong xe chờ.

Nhưng anh ta vừa đi ra thì gặp một người đàn ông đẹp trai mặc âu phục, đối phương nói với vẻ rất kỳ lạ: “Anh nhớ ra rồi?”

Chu Hoa càng thêm khó hiểu, nói: “Cái gì?”

Từ thần số hai cẩn thận quan sát vẻ mặt của người này, khi xác định đối phương không hề nhớ lại chút gì thì thở phào một hơi. Anh ta nở nụ cười rồi nói: “Không có gì, tôi nhận nhầm người thôi.”

Anh ta lại nhìn về phía “Một nhà ba người” bên trong. Xem ra Kim tiên sinh chỉ đang cân nhắc đến việc con gái nhớ mẹ, cho nên mới dẫn Chúc Chúc đến gặp cô ta, chứ không phải đã phát hiện ra cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Quả quả chua nhà tử thần

Chúc Chúc lên nhìn mẹ một cái, lại lên nhìn một cái nữa, vừa mắt tự nhiên vừa khản trương.

Tay nhỏ của bé nắm áo ba ba, nhỏ giọng nói: “Mẹ ơi, con có nuôi một con chó chó to lắm...”

Mẹ Chu duy trì nụ cười phải phép, nói: “Cục cưng thích chó trong nhà à? Đã đặt tên chưa?”

Mẹ Chu suy đoán, có thể vì trông mình rất giống người mẹ đã qua đời của đứa bé, cho nên ba ba của đứa bé mới để cô làm chuyện này.

Chúc Chúc cúi thấp đầu, ngượng ngùng nhìn mẹ rồi nhỏ giọng nói: “Thích ạ, chó chó to rất to ạ, nhưng nó rất nghe lời. Ngày nào nó cũng ngoan ngoãn đánh răng hết...”

Chúc Chúc liến vội vội vàng vàng bổ sung: “Ngày nào con cũng đánh răng ạ...”

Mẹ Chu vẫn có cảm giác mình không thể hiểu trẻ con. Giống như bây giờ vậy, cô cũng không biết phải làm thế nào để nói chuyện tiếp với đối phương nữa. Hôm nay ra ngoài, hẳn là nên suy nghĩ thêm về hình thức ở chung.

“Cục cưng ngoan quá.”

Thật ra mẹ Chu cũng đang quan sát bạn nhỏ, cũng nhìn thấy mu bàn tay phải của bé sưng như cái bánh bao nhỏ. Thế là cô tìm được chủ đề nên nói tiếp: “Tay cục cưng bị sao vậy?”

Chúc Chúc cẩn thận chọc vào mu bàn tay phải của mình rồi nói: “Con cho chó ăn rau, có một chú kỳ quái cầm táo đánh con ạ...”

“Sao cái chú đó lại làm thế, thật quá đáng!” Mẹ Chu nửa nghiêm túc, nửa diễn trò nói.

Chúc Chúc gật đầu. Bé nói: “Ba con cũng đánh tay chú ấy rồi ạ. Sau này chắc chắn chú ấy sẽ không dám đánh con nữa.”

Mẹ Chu nhìn vị người lớn đứng bên cạnh, bạn nhỏ nhà mình bị đánh tay còn đặc biệt đánh lại. Con gái cưng thật sự được cưng chiều. Bây giờ người lớn đều chú trọng đến thể diện, tìm lại mặt mũi một cách dứt khoát gọn gàng như vậy thật hiếm có.

Chúc Chúc đã lâu không nhìn thấy mẹ, nên có rất nhiều lời muốn nói, nhưng trong thời gian ngắn bé lại không biết nên nói gì. Còn bên khác thì đang tận tụy cố gắng đóng vai nhân vật này. Nhưng trên thực tế họ đều không biết nên giao lưu thế nào. Hai người gặp nhau mà hoàn toàn không có chút ám áp được đoàn tụ trong thời gian dài. Mà ngược lại, lại có loại cảm giác xa cách.

Kim Sân nhìn đồng hồ, lúc này mới bé Chúc Chúc lên rồi nói: “Lát nữa mẹ còn phải bận việc. Cục cưng, chúng ta về cho chó chó to ăn có được không?”

Chúc Chúc rất nghe lời mà gật đầu. Mặc dù không nữ, nhưng bé vẫn nói: “Tạm biệt mẹ.”

Mẹ Chu hơi sững sốt. Tuy chỉ là một đứa bé xa lạ, nhưng nhìn đứa bé này bị ôm đi, cô luôn cảm thấy lòng mình chua xót kỳ lạ.

Cô vẫn ngồi tại chỗ cũ, nhìn hai cha con dần dần đi xa, rồi từ từ lấy lại tinh thần. Lúc cô lấy lại tinh thần, thì thấy chồng mình đã đến, ngồi ở phía đối diện cô.

Quý thần xui khiến thế nào, mẹ Chu liền nói: “Đứa bé này, em luôn cảm thấy trước đây đã từng gặp qua. Lúc nhìn thấy con bé, em liền muốn đến ôm con bé một cái.”

Chu Hoa nhủ thầm, nói: “Đúng là hơi kỳ lạ. Lúc em thấy bé, có phải cũng có loại cảm giác áy náy rất mạnh hay không?”

Mẹ Chu a một tiếng, nói: “Vậy thì không, chỉ rất muốn ôm bé mà thôi.”

Ở bên khác, Chúc Chúc ghé sát vào vai ba ba. Kim Sân không nhìn thấy vẻ mặt của bé, nhưng anh cảm thấy cuộc gặp mặt hôm nay đã hồng hồng.

Rất rõ ràng, mẹ Chu chẳng diễn tròn vai người mẹ, cả khuôn mặt lung tung làm người khác thấy ngại thò.

Kim Sân nhẹ nhàng vỗ lưng nhóc con. Anh phải thuê một diễn viên chuyên nghiệp mới đúng. Kết quả, anh lại nhìn thấy nhóc con đang ghé sát vào vai mình ngẩng đầu lên, phấn khích đến hồng: “Ba ba ơi, cuối cùng con cũng nhìn thấy mẹ rồi!”

“Con thích mẹ lắm!”

“Ba ba, ba ba, hình như mẹ cũng thích con nữa!”

“Ba ba ơi, lúc nào chúng ta lại đến tìm mẹ ạ?”

“Hôm nay thật vui quá!”

“Ba ba ơi, lần sau chúng ta tới, có thể dẫn theo chó chó to đến không ạ?”

Kim Sân muốn cười nhưng lại thấy lòng chua xót. Chúc Chúc là trẻ con, bé chưa phân biệt được lúng túng hay không lúng túng. Bé chỉ biết bé vui là được.

Từ lúc Chúc Chúc bắt đầu đến nhà anh, gần như bé không hề nói về mẹ. Kim Sân cứ tưởng bé còn nhỏ, mẹ không ở bên cạnh, bé cũng sẽ không nhớ. Nhưng thực tế là, càng nhỏ thì càng ý lại vào nhân vật người mẹ này.

Nhất là khi các bạn nhỏ xung quanh đều có mẹ, mà bé thì không có.

Kim Sân nhớ lại cha anh đã từng đề nghị anh đưa Chúc Chúc đến sống trong một gia đình hoàn chỉnh. Lúc ấy anh từ chối, vì anh cảm thấy mình có thể cho bé một gia đình có môi trường lành mạnh. Anh làm một người cha, cũng không hề kém hơn những người cha nhân loại khác.

Nhưng giờ phút này, Kim Sân mới hiểu được, Tiểu Chúc Chúc cũng cần mẹ nữa.

Sau khi về nhà, Chúc Chúc giống như điên rồi. Bé chạy từ tầng trên xuống tầng dưới, dẫn theo chó chó to cùng vui vẻ phát rồ.

Thình thoàng bé sẽ ôm một quả táo, đi vào phòng sách rồi hỏi ba ba rằng: “Ba ba, ba ba, con tìm được một quả táo to nhất rồi, con có thể tặng cho mẹ không ạ?”

Kim Sân nhìn nhóc con đang vui vẻ, gạt đầu rồi nói: “Đợi khi nào gặp mẹ lần nữa, thì tặng cho mẹ con.”

Chúc Chúc ra sức gạt đầu, bé nói: “Vậy con sẽ đặt trong ngăn tủ của con, không cho chó chó to ăn đâu.”

Sau khi nhóc con nói xong thì ôm quả táo to, vui vẻ chạy về phòng mình. Từ thần số hai nhìn Kim tiên sinh. Trước đây người cô bé thích nhất là vị ba ba này, có gì ngon đều phải để lại cho ba ba. Hiện tại bé lại chỉ nhớ mỗi mẹ.

Anh ta mở miệng nói: “Anh không định đưa đứa bé cho bọn họ đấy chứ?”

Kim Sân lắc đầu, nói: “Không.”

Hai người kia không có ký ức về Chúc Chúc, mà một người trong đó lại luôn sinh bệnh. Hai người đó cũng không có quá nhiều tiền, làm sao chăm sóc Chúc Chúc được?

Từ thần số hai thờ dài rồi nói: “Cho nên, làm cha là khó nhất. Muốn cho con thứ tốt nhất, nhưng thứ đó lại không chắc là thứ nó muốn nhất.”

Kim Sân im lặng nhìn máy tính, không nói lời nào. Dường như anh đã nghe được câu này, lại dường như chưa nghe.

Lúc này, bên ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân của trẻ con. Nhóc con tới bên cạnh ba ba, khuôn mặt nhỏ nhắn cau có. Bé đưa một quả quả nhỏ màu đỏ cho ba ba: “Ba ba, ba ba, ba ăn đi, ba ăn đi!”

Kim Sân lấy quả, cắn một miếng, chua đến nỗi khiến cả người đều run lên.

Nhóc con nói: “Chua quá đi!”

Thì ra, đây là lần đầu tiên bé ăn được thứ khó ăn như vậy. Bé cảm thấy rất mới lạ, vội vàng cầm đến cho ba ba nếm thử.

Từ thần số hai nhìn cảnh này, Kim Sân mới chính là ba ba gốc của nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Đứa con hoang nhà tử thần

Chúc Chúc khiến ba ba mình chua đến mức run lên một cái, còn vô cùng vui vẻ nói: “Ba ba, ba ba, chua quá đi!”

Giống như nhất định phải để ba ba nếm thử thứ này chua đến mức nào, chứ chỉ nói thôi thì không đủ.

Kim Sân gạt đầu rồi nói: “Đúng là rất chua.”

Thế là Chúc Chúc lại chạy ra ngoài, hình như còn muốn tìm thứ mới lạ, để lấy về chia sẻ với ba ba.

Kim Sân đi tới bên cửa sổ, thấy nhóc con chỉ có một mình ở trong vườn. Bé cầm một que gỗ, chọc đông chọc tây, không ngừng thì thầm trong miệng. Chó ba đầu thì đi theo đằng sau. Nhóc con đột nhiên tìm được một bông hoa. Bé cẩn thận từng li từng tí hái xuống, rồi đặt trên đầu chó ba đầu. Bé đắc ý thường thức một lúc, vui vẻ nói: “Đẹp lắm!”

Các bóng đen ở bên cạnh trông bé, để phòng bé xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Kim Sân nhìn con gái mình, nhìn một lúc lâu, mới quay đầu về.

Buổi tối, lúc đi ngủ, Chúc Chúc ôm cánh tay ba ba: “Ba ba ơi, con muốn nghe câu chuyện về công chúa ạ!”

Kim Sân cầm cuốn truyện bên cạnh lên, bắt đầu nói: “Ngày xưa có một bé công chúa. Bé gặp phải một kẻ xấu xa. Kẻ xấu xa kia rất giống quốc vương. Công chúa tưởng đây là cha mình, nên vẫn luôn gọi ba ba...”

Chúc Chúc nghe hết sức nghiêm túc. Lúc bé nghe kể chuyện đều hết sức chăm chú, giống như có thể bước vào thế giới trong chuyện vậy.

“Kẻ xấu xa kia phát hiện hần cũng thích công chúa và xem bé là con gái mình. Nhưng hần là kẻ xấu, không thể nuôi công chúa mãi được. Kẻ xấu xa kia thấy rất khó chịu...”

Chúc Chúc ôm cánh tay ba ba: “Vì sao không thể ạ?”

“Bởi vì hần là kẻ xấu.”

Chúc Chúc suy nghĩ rồi nói: “Nhưng ông ấy không đánh trẻ con mà. Ông ấy rất thích công chúa nữa. Con cảm thấy ông ấy là một ba ba tốt ạ.”

“Ba ba ơi, chúng ta đừng để kẻ xấu buồn có được không ạ?” Chúc Chúc bi bô nói.

Kim Sân xoa đầu con gái, trong lòng thì chua xót. Anh mở miệng nói: “Nhưng hần không phải cha ruột của công chúa, hần cũng không biết làm cách nào để tìm mẹ cho công chúa.”

“Nhưng, nhưng mà ông ấy vẫn là ba ba của công chúa ạ...” Chúc Chúc không hiểu vì sao đã không phải là ba ba rồi?

Vấn đề mà Kim Sân nói với Chúc Chúc rõ ràng liên quan đến huyết thống nhân loại. Anh thấy con gái đang nhìn mình với vẻ tội nghiệp: “Ba ba ơi, kẻ xấu vẫn nuôi công chúa có được không ạ?”

Kim Sân hơi do dự rồi nói: “Được, kẻ xấu xa kia vẫn nuôi công chúa, mãi đến khi bé lớn...”

Chúc Chúc nghe thấy kết cục của câu chuyện thì rất hài lòng, lúc này mới yên tâm đi ngủ.

Hôm sau, Chúc Chúc đã dậy từ sáng sớm. Bé không giống những đứa trẻ khác. Mỗi ngày bé đều dậy từ rất sớm, không chỉ dậy sớm, bé còn đi gõ cửa phòng ba ba, gọi ba ba rời giường nữa.

Lúc Kim Sân thức dậy, đã thấy Chúc Chúc lái xe lắc ở tầng dưới, chó ba đầu đi theo đằng sau. Tiếng cười khanh khách vang khắp phòng.

Kim Sân đi xuống tầng, ôm bé khỏi xe lắc: “Đi rửa mặt, thay quần áo với bóng đen nào. Lát còn ra ăn cơm, hôm nay phải đi học mà.”

“Dạ!” Chúc Chúc nói xong, liền chạy đi như một làn khói.

Nhóc con chạy được nửa đường thì quay đầu lại: “Ba ba ơi, hôm nay con có được dẫn chó chó to đến trường không ạ?”

“Không được, sẽ dọa những bạn nhỏ khác sợ đó.”

Chúc Chúc suy nghĩ rồi nói: “Con sẽ tô bộn nó thành màu đỏ, vậy thì sẽ không dọa những bạn nhỏ khác sợ nữa ạ.”

Kim Sân nhìn chó ba đầu màu đen. Nếu phải tô thành màu đỏ, quả thực là làm ô nhiễm thị giác. Kim Sân nói lý: “Nó có ba cái đầu, vẫn sẽ hù dọa những bạn nhỏ khác.”

Chúc Chúc nhìn chó chó to rồi nói: “Giống như ba con chó mà!”

Kim Sân: “Vẫn không được.” Khả năng tiếp nhận của Chúc Chúc thật sự rất tuyệt.

Trước đó nhóc con còn mở miệng ra là một tiếng quái vật lớn, nhìn thấy thì bị dọa cho khóc. Bây giờ bé đã muốn đưa nó đến trường rồi.

Kim Sân rất nhanh đã đưa nhóc con đến trường. Anh nhìn bé tay trong tay với con trai của tử thần số hai cùng đi vào trường, lúc này mới quay đầu đi về.

Tử thần số hai đi theo. Anh ta nói: “Cùng đi làm không?”

Kim Sân không từ chối cũng không đồng ý. Chẳng qua tử thần số hai ngầm thừa nhận là anh đã đồng ý.

Buổi chiều tan học, Kim Sân vẫn đến đón Chúc Chúc như bình thường. Lúc anh đến trường xếp hàng, thì thấy cha anh.

Kim Sân nhìn hàng người, còn cách một đoạn. Anh bước ra, đi tới trước mặt Thần mặc đồ tây đen.

Cha Kim nói: “Chuyện hôm qua, anh không viết báo cáo nhanh cho tôi sao?” Giọng điệu lại thoải mái, không có ý thúc ép.

Kim Sân nói: “Lúc đó hơi kích động.”

Thần thấy anh cúi đầu, thì nói: “Tôi nghĩ rằng hần là anh cũng đã rõ một vài chuyện. Chỉ ít thì nên biết, nếu cứ tiếp tục như vậy anh sẽ không cách nào đối mặt với cái chết của con bé.”

Không có một người cha nào yêu thương con gái mà có thể đối mặt khi con gái mình chết yểu. Một cái chết xinh đẹp êm đềm vì già đi với cái chết yểu đau đớn chưa từng được lớn lên, không cùng một khái niệm.

Kim Sân đã hiểu ý của cha mình. Lần đầu tiên anh nôn nóng và nghiêm túc: “Tự tôi sẽ nghĩ cách giải quyết vấn đề này.”

Cha Kim đề huyết thái dương, nói: “Tôi đã giúp anh tìm ra cách rồi. Nhân lúc bây giờ con bé còn nhỏ, tôi sợ nó bị tử thần, nên đã tìm một đôi vợ chồng nhân loại trung thực đáng tin giúp anh rồi. Bọn họ sẽ đối xử tử tế với đứa bé này... Cho đến khi nó được tám tuổi.”

Kim Sân nghe nói thế thì lắc đầu: “Tôi không tin nhân loại.”

Cha Kim có hơi tức giận và bất đắc dĩ, nhưng vẫn nhẫn nại nói: “Nói thật ra, anh chưa hần đã làm tốt hơn người ta. Nhà người ta có cả cha cả mẹ, còn có ông có bà hiền hòa. Con gái anh sống trong nhà họ còn tốt hơn sống với anh nhiều.” Mục đích cuối cùng của ông ta cũng là vì muốn tốt cho con trai mình, nhưng xuất phát điểm lại không giống nhau.

Cha Kim thấy câu này của mình dường như có hiệu quả, thế là lại mềm giọng nói: “Tôi chỉ muốn tốt cho anh. Nếu anh lại xảy ra vấn đề gì, thì cho dù tôi có là cha anh, thì tôi cũng không giữ anh lại được, đến lúc đó anh sẽ bị lưu vong. Vậy thì những cố gắng trong nhiều năm nay của anh, tất cả đều uổng phí.”

“Mà chính anh cũng đã nói, anh sẽ không can thiệp vào tuổi thọ của con bé. Anh chỉ muốn những năm cuối cùng con bé được vui vẻ. Sống trong một gia đình hoàn chỉnh hài hòa, cuộc sống của con bé sẽ càng vui vẻ hơn bây giờ.”

Mặt Kim Sân tái xanh, xoay người rồi đi.

Chúc Chúc đeo cặp sách nhỏ, sau khi nghe cô giáo gọi tên bé thì chạy ra rất nhanh. Cặp sách tạo ra tiếng cạch cạch cạch. Chúc Chúc vừa chạy ra đã nhiệt tình ôm lấy ba ba mình, dẫn đến ánh mắt hâm mộ của vị phụ huynh bên cạnh. Sau khi đưa bé lên lớp lá, liền tự cảm thấy mình đã là người lớn rồi, qua thời gian thì không còn dính người như trước nữa.

Chúc Chúc ôm ba ba, như hạt đậu không kịp chờ đợi nói ——

“Ba ba, ba ba! Chúng ta về cho chó chó to ăn đi!”

“Ba ba ôm con. Hôm nay con cùng chơi với các bạn, mệt lắm nha.”

“Con đã nói với các bạn là con có nuôi ba con chó chó to. Các bạn ấy nói khi nào rảnh sẽ đến nhà chúng ta xem đó. Ba ba ơi, con có thể để các bạn đến nhà chúng ta chơi không ạ?”

Kim Sân bế bé lên, thì thấy xung quanh có rất nhiều bạn nhỏ đều có mẹ tới đón.

Ánh mắt Kim Sân trở nên phức tạp. Anh không trả lời câu hỏi của Chúc Chúc, mà tự hỏi: “Cục cưng có muốn sống chung với cha mẹ, ông bà không?”

Chúc Chúc suy nghĩ sau đó lắc đầu, rồi bị bố nói: “Có thể chỉ ở chung với cha mẹ, không ở chung với ông bà được không ạ? Ông bà không thích con nên con không muốn ở chung với ông bà đâu.”

Nếu ở chung với ông bà, chắc chắn ngày nào ông cũng dữ với bé, ngày nào cũng dữ hết! Chúc Chúc thích ngôi nhà hiện tại hơn, mỗi ngày đều thật vui vẻ!

“Ông bà thích con nhất, tất cả mọi người đều thích con nhất. Con có muốn không?” Kim Sân hỏi Chúc Chúc giống như đang hỏi người lớn.

Chúc Chúc suy nghĩ, ông bà là cha mẹ của ba ba. Vì vậy chắc chắn ba ba cũng muốn ở cùng cha mẹ, thế là bé nói: “Thật sự sẽ thích con ạ?”

Kim Sân gật đầu.

Chúc Chúc vui vẻ nói: “Vậy được ạ, khi nào mẹ với ông bà đến vậy ba?”

Kim Sân nói: “Sáng mai.”

Anh nhìn đáng vẻ bây giờ của nhóc con. Thời gian ba năm, đủ để bé lớn thành đáng vẻ mà anh thấy xa lạ. Không giống hiện tại, bé của bây giờ, mỗi một động tác, mỗi một câu nói đều là đáng vẻ mà anh quen thuộc nhất. Thậm chí đôi lúc bé không hề nói gì, nhưng anh cũng biết bé muốn làm gì, muốn nói gì.

Chỉ là, anh... Anh không phải là một ba ba tốt.

Tối hôm đó, Kim Sân kể một câu chuyện rất dài, rất dài. Chúc Chúc buồn ngủ lắm rồi, cứ ngáp mãi, nhưng Kim Sân vẫn không dừng lại. Cuối cùng, bé dán khuôn mặt nhỏ nhắn lên cánh tay ba ba rồi ngủ thiếp đi.

Kim Sân đắp chăn cho bé xong, hôn lên trán nhóc con, sau đó gạt đầu về hướng Thần xuất hiện.

“Yên tâm đi, gia đình kia sẽ thích con bé, chăm sóc con bé. Trẻ con có tính hay quên, con bé sẽ hòa nhập với cuộc sống mới nhanh thôi.”

Thần vừa nói, bóng đen bên cạnh đã đến gần giường nhóc con, muốn ôm đi.

Kim Sân nói: “Đợi đã.”

Thần lo rằng con trai mình lại đổi ý, liền hỏi: “Sao nữa?”

Kim Sân thấy nhóc con đã ngủ say, thì nhủ thầm nói: “Lúc bé tỉnh dậy vào sáng mai lại phát hiện đang ở một nơi xa lạ, xung quanh đều là người xa lạ, bé sẽ sợ và khóc mãi.”

Thần im lặng một lúc rồi nói: “Con bé vẫn còn là con nít, rất nhanh là có thể tiếp nhận những điều mới. Anh xem, lần đầu tiên con bé thấy chó ba đầu đã bị dọa sợ đến suýt nữa thì khóc ngắt. Bây giờ mới bao lâu chứ, bé đã hoàn toàn tiếp nhận chó ba đầu, xem chó ba đầu như chó mình nuôi rồi.”

Kim Sân cũng biết khả năng tiếp nhận của Chúc Chúc rất mạnh. Nhưng anh vẫn đau lòng vì bé phải đối mặt với hoàn cảnh xa lạ mà sinh ra sợ hãi.

Kim Sân lấy bàn tay phải của nhóc con ra xem, nó vẫn còn sưng tấy. Kim Sân nói: “Mu bàn tay của bé còn chưa khỏi, ăn cơm cũng không tiện. Trước cứ để gia đình kia đến đây ở, để Chúc Chúc làm quen với bọn họ trước, đến lúc đó lại đưa bé đến nhà bọn họ. Cho bé thời gian để xoa dịu.” Như vậy, nhóc con cũng không bị chịu kích thích quá lớn.

Lần này, Thần thật sự không còn cách nào khác mới nói: “Anh có từng nghĩ, bây giờ chỉ đưa con bé đến một nhà khác đã không nữa, thì sau này anh làm sao bỏ qua cái chết của con bé được?”

Thần nhìn con mình, lại nói tiếp: “Thực tế là anh muốn cho bản thân một khoảng thời gian để xoa dịu mà thôi. Nhưng như thế sẽ chỉ làm anh càng bỏ thêm nhiều tình cảm, càng không nỡ hơn.”

Kim Sân nghe nói thế, cũng hiểu được cha mình nói đúng. Anh chán nản ngồi xuống. Chúc Chúc ngủ rất say, không hề có dấu hiệu tỉnh dậy.

Bóng đen tiến lên, ôm nhóc con muốn rời đi.

Kim Sân lấy lại tinh thần, lấy con vật đồ chơi đã rơi khỏi chân bỏ vào trong ngực Chúc Chúc, sau đó nói: “Mang chân của bé đi, vương niệm công chúa và quần áo của bé cũng mang đi đi.” Không có người quen thuộc, chỉ ít còn có đồ vật quen thuộc. Như thế, ít nhất bé sẽ không quá sợ hãi.

“Cả bánh bích quy và kẹo trong ngăn tủ nữa, mang cả cái tủ nhỏ qua đó cho bé.”

Lần này thì Thần không từ chối.

Trong lâu đài vắng vẻ, Kim Sân đi xuống tầng. Cha Kim đi cạnh anh, thì nghe thấy con trai mình nói: “Bé rất thích xe lắc, mang cái xe lắc này theo nữa.”

“Đưa tập ăn và chén đẹp của bé.”

“Còn cây vài kia.”

“Hoa mẫu đơn này nữa.”

Người đàn ông cao lớn yên tĩnh ngồi trong vườn hoa. Trước đây nhóc con rất thích chơi trong vườn hoa. Chơi thì chơi nhưng thấy hoa đẹp bé đều hái về, đặt trước phòng sách của anh.

Nhóc con cũng sẽ hái quả quả. Hái được quả quả liền dùng quần áo để ôm, rồi đặt trước phòng sách của anh.

Nhóc con quen thuộc với anh nhất, anh lại không thể đưa mình qua đó.

Kim Sân yên tĩnh ngồi nguyên tại chỗ, trong đầu không muốn tưởng tượng cảnh sáng mai nhóc con mở mắt ra nhìn thấy những người hoàn toàn xa lạ thì sẽ có phản ứng gì.

“Xin lỗi.” Cha Kim ngồi xuống bên cạnh anh.

Kim Sân quay đầu, nhìn người cha trên danh nghĩa kia. Anh không giận, không đen mặt, anh chỉ im lặng ngồi đó.

Rõ ràng đã khôi phục lại sự yên bình lúc trước. Từ giờ, anh không cần làm xong công việc từ thần còn phải đón con tan học, không cần đút com, không cần quan tâm bé đang làm gì, có bị thương hay không nữa...

Tâm tình của anh hết sức nặng nề, giống như cuộc sống thoáng cái đã mất đi trọng tâm.

Kim Sân ngủ một mạch đến sáng hôm sau. Giờ này, Chúc Chúc cũng đã dậy.

Cha anh nói đúng. Bé vẫn chỉ là một đứa trẻ con, khả năng thích ứng rất mạnh. Giống như ngay từ đầu bé sợ chó ba đầu, nhưng bây giờ đã xem chó ba đầu là chó chó to rồi. Trẻ con rất dễ tiếp nhận hoàn cảnh mới, sự vật mới.

Bé sẽ nhanh chóng hòa nhập với gia đình mới, có cha mẹ và có những người thân khác.

Đúng vậy, trẻ con dễ tiếp nhận hoàn cảnh mới, tiếp nhận thay đổi.

Kim Sân ngồi một mình trong căn phòng ăn vắng vẻ, đối mặt với bữa sáng vẫn giống trước kia như đúc.

Một vị Thần quá lừa như anh, rất khó tiếp nhận thay đổi.

Lâu đài vắng vẻ, quanh quẩn một loại cô đơn.

Hôm sau Hồ Thừa Khiếu đến lâu đài, ở ngoài cổng sắt gọi vào: “Bác, bác ơi, em gái công chúa đâu ạ? Sao hôm nay em gái công chúa không đi học? Có phải bị bệnh không ạ?”

Kim Sân không trả lời.

Ngày thứ ba, Kim Sân chuyển khỏi lâu đài. Anh cần phải đến một nơi nhỏ hơn, nơi này quá rộng, rộng đến mức dường như có thể nghe được cả tiếng vọng lại. Thình thoảng anh sẽ nghe thấy con gái đang gọi ba ba.

Bây giờ đã sang ngày thứ ba, chắc rằng Chúc Chúc đã thích ứng với hoàn cảnh mới. Bé có thể thích ứng với hoàn cảnh mới là một chuyện tốt.

Nhưng sáng sớm ngày thứ tư, Kim Sân đang ngơ ngác ngác thì nhận được một cuộc điện thoại. Đầu kia là giọng nói thấp thỏm của một người phụ nữ: “Alô, Có phải Kim tiên sinh đó không?”

Kim Sân: “Là tôi.”

“Là thế này, Chúc Chúc xảy ra chút vấn đề, anh có thể đến đây một lúc không?”

Kim Sân lập tức đứng lên, “Xảy ra chuyện gì? Bị thương rồi? Đưa đến bệnh viện chưa? Bác sĩ nói thế nào?”

“Không phải bị thương, nhà chúng tôi ở... Anh qua đây sẽ hiểu.”

Kim Sân gần như dịch chuyển tức thời đến chỗ cần đến. Lúc người phụ nữ cầm điện thoại ra mở cửa thì lấp bắp kinh hãi, sao nhanh thế được?

Nhưng người phụ nữ kia vẫn nhớ việc chính, nói trong áy náy: “Chúng tôi thật sự rất thích đứa bé này, nhưng mà...”

Người phụ nữ khó thể nói hết liền dẫn Kim Sân đi sang phòng ngủ bên cạnh. Phòng ngủ được trang trí giống y phòng ban đầu của Chúc Chúc, bên cạnh còn có một chiếc xe lắc, trong xe lắc có đặt một con búp bê công chúa.

Nhưng căn phòng này không rộng bằng phòng ban đầu của Chúc Chúc, đồ thì quá nhiều nên lộ ra vẻ chật chội.

Kim Sân vừa vào liền nhíu mày, anh rất bất mãn với nơi này.

Giường trong phòng Chúc Chúc là một chiếc giường lớn, nhưng trên giường chẳng có ai. Kim Sân nhìn quanh căn phòng, trong phòng cũng không có Chúc Chúc.

Mà lúc này, người phụ nữ bỗng ngồi xổm xuống, mặt dán lên sàn nhà, nói với gầm giường: “Chúc Chúc, Chúc Chúc, ba ba con tới rồi kia, mau ra đây có được không nào? Lần này là thật đó, là ba ba trước đây của con tới đây, mau ra đây có được không?”

Kim Sân ngây ngẩn cả người. Anh cảm thấy chỉ trong một thời gian ngắn mà máu đã chảy ngược. Anh cũng ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn về phía gầm giường, dưới gầm giường đen như mực.

Người phụ nữ cho rằng Kim Sân không nhìn thấy người, liền cầm đèn pin chuẩn bị chiếu sáng, thì bị Kim Sân ngăn lại. Anh có thể nhìn thấy dưới gầm giường, ở một góc hẻo lánh, một mình nhóc con đang nằm co ro ở đó. Bé ôm con vịt đồ chơi trong ngực, tóc rối bời, khuôn mặt nhỏ dính bẩn, cả người như đứa con hoang. Bên cạnh còn chất một đồng bánh bích quy và kẹo, còn có sữa hộp.

Người phụ nữ giải thích: “Buổi sáng lúc tới đây, con bé thức dậy nhìn thấy chúng tôi liền sợ hãi. Đầu tiên là muốn ba ba, chúng tôi nói với con bé, ba ba bận việc ra ngoài.”

“Lúc đó chưa sao, sau đó con bé ra khỏi phòng mới phát hiện bên ngoài không phải ngôi nhà trước kia, thì bắt đầu không cho chúng tôi bế.”

“Buổi trưa thì bắt đầu phát tác. Con bé gào khóc muốn ba ba, tiếng khóc rất to. Tầng trên tầng dưới đều tưởng nhà chúng tôi có chuyện gì. Chúng tôi đã dùng hết cách, nhưng vẫn không biết phải đỡ thế nào.”

“Khóc đến khản giọng mà vẫn còn khóc tiếp. Chúng tôi muốn dẫn con bé đi gặp bác sĩ, thì bé gãy giữa, không cho bế, vẫn muốn tìm ba ba...”

“Chồng tôi nói sau này anh ấy sẽ là ba ba, ba ba trước kia không về nữa. Lúc chồng tôi muốn bế con bé, thì bị bé cắn một cái, sau đó liền trốn trong này không chịu ra ngoài. Cũng may là sau khi trốn vào thì con bé không khóc nữa...”

“Lúc đầu chúng tôi tưởng rằng con bé sợ vì phải đến môi trường mới, cần thời gian thích ứng. Kết quả, đây đã là ngày thứ tư rồi mà con bé còn chưa chịu ra.”

“Cách gì chúng tôi cũng đều dùng qua rồi, nói hết lời cũng không chịu ra. Lúc đầu muốn đẩy giường ra, nhưng dời giường thì con bé lại khóc, khóc như hết hơi. Chúng tôi cũng không dám ép con bé ra nữa. Đồ ăn cho con bé trong hai ngày nay đều để ở đây, nhưng con bé không chịu ăn. Tôi lấy đèn pin chiếu xem, thì thấy con bé có ăn bánh bích quy và uống sữa. Thì ra là buổi tối con bé sẽ lên bò ra, ôm bánh bích quy và sữa ở trong ngăn tủ vào. Tinh thần của con bé không có vấn đề, cũng không phải tuyệt thực. Con bé chỉ không chịu ăn đồ ăn chúng tôi cho bé, cũng không chịu nói chuyện.”

“Mấy ngày nay đều ăn bánh bích quy, kẹo, uống sữa. Nhưng hôm qua con bé đã ăn hết bánh bích quy và kẹo trong ngăn tủ. Tôi có bỏ bánh bích quy và sữa giống y đúc vào trong ngăn tủ, nhưng bé không lấy nữa. Đồ com và nước ở ngoài, bé cũng không lấy.” Ngay từ đầu, bọn họ đã không có ý định sẽ cưỡng ép đưa bé này. Họ chỉ nghĩ, đổi một môi trường khác nên bé chưa thể tiếp nhận ngay, qua một thời gian chắc sẽ không sao.

Nhưng bây giờ cô ta thật sự sợ rồi. Một đứa bé mà có thể trốn dưới gầm giường đến ba ngày, cô ta thật sự sợ nhóc con sẽ chết đói ở bên trong đấy. Cho nên thừa lúc chồng cô ta ra ngoài, đã lên gọi điện cho Kim tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Áo bông nhỏ nhà tử thần

Giường của Chúc Chúc cách mặt đất không cao lắm. Chúc Chúc phải nằm sát mặt đất, lúc chui vào rất khó khăn. Lúc này bé đang trốn ở trong cùng, đôi mắt to nhìn chăm chú ra bên ngoài, cảnh giác như một con thú nhỏ.

Mặt Kim Sân gần như đã dán lên đất, giọng rè rè gọi bé: “Cục cưng, ba ba đây rồi.”

Kim Sân vốn cho rằng, cho dù Chúc Chúc có nghe được giọng của anh, thì bé nhất định cũng sẽ không ra. Nhưng không ngờ, sau khi anh gọi xong, nhóc con bỗng nhúc nhích ——

Giọng nhóc con rất nhỏ, chắc hẳn cổ họng của bé đã khản vì khóc: “Ba ba?”

Trong nháy mắt đó, Kim Sân thấy mũi mình chua xót: “Ừm, là ba ba. Ba ba dẫn con về nhà nhé.”

Ngay sau đó, liền thấy nhóc con đang ở trong cùng từ từ dán lên mặt đất, bò ra phía ngoài. Lúc bò đến mép giường, dường như nhóc con thấy quá đúng là ba ba thật, thì phần chân ngẩng đầu ——

May mắn thay, toàn bộ tâm trí của Kim Sân đều đặt lên người nhóc con. Bé vừa ngẩng đầu, Kim Sân đã lập tức vươn tay đỡ trên đỉnh đầu của bé, không đến mức để bé đụng vào ván giường.

Mà lúc này, nhóc con cũng đã bò ra ngoài. Trong bốn ngày gần ngủ, khuôn mặt béo tròn của bé đã gầy đi trông thấy. Trên mặt bé còn dính nước mắt và từng mảng bụi xám. Bé lập tức ôm lấy ba ba mình ——

“Ba ba... Sao bây giờ ba mới đến ạ...”

Nhóc con khàn giọng nói, vừa nói vừa khóc. Không phải kiểu gào khóc tan nát cõi lòng, mà kiểu khóc nghẹn. Bé như một con thú nhỏ ôm lấy cánh tay ba ba nhỏ giọng khóc hu hu.

Người phụ nữ trẻ tuổi đứng nhìn bên cạnh, cũng che miệng, khóc nức. Cô ta thật sự rất thích cô bé này. Mấy ngày nay cô ta gần như cũng không ngủ. Cứ nhắm mắt đều là cảnh nhóc con trốn dưới gầm giường. Còn mở mắt thì chuyện đầu tiên là đi xem xem bé có ra không, có ăn đồ ăn mà cô ta đặt ở bên ngoài không.

Đáng tiếc, thật sự không có duyên phận, để cô bé về với ba ba của bé thì tốt hơn.

Giờ phút này, cô ta rất vui mừng, vui mừng vì mình đã có một quyết định chính xác.

Kim Sân bế Tiểu Chúc Chúc lên. Tiểu Chúc Chúc khóc đến mặt đầy nước mắt, vô thức nắm chặt áo trước ngực ba ba.

Bé vẫn đang mặc áo ngủ nhỏ, tay nhỏ vẫn sưng tấy. Kim Sân gật đầu với người phụ nữ kia, chân thành nói tiếng cảm ơn, rồi bế con gái mình đi ra ngoài. Kim Sân cời áo ngoài âu phục, bọc cả người nhóc con lại. Bé trốn trong bóng đêm lâu ngày như vậy, nếu lập tức nhìn thấy ánh sáng thì mắt sẽ khó chịu.

Sau khi Kim Sân ra ngoài, thì thấy Thần đã chờ ở đó. Trên mặt ông ta là vẻ nghiêm túc, ông ta thất vọng thờ dài một hơi.

Kim Sân cũng không trốn tránh. Anh ôm con mình, đi trước.

Thần nhẹ giọng nói: “Anh làm tôi quá thất vọng.”

Bàn tay to của Kim Sân vuốt tóc con gái để trấn an, đưa mắt nhìn cha mình rồi nhẹ giọng nói: “Cha, bé gọi con là ba ba. Trong mắt bé, bé vừa khóc là con sẽ xuất hiện. Bé khóc đã hai ngày mà con chưa từng xuất hiện lần nào. Nhưng con vừa xuất hiện, bé đã tin tưởng con.”

Kim Sân nhắm hai mắt lại rồi nói: “Lúc con bị nhốt trong phòng thí nghiệm. Con không hề biết con còn có một người cha sẽ bảo vệ con. Con chưa từng trách cha, bởi vì cha cũng không biết con ở đó.”

Về mặt của Thần lập tức thay đổi.

Kim Sân tiến lên, trên mặt anh xuất hiện vẻ đau đớn: “Con đang bảo vệ bé, cũng như con đang bảo vệ con vậy.”

Thần cắn răng, cuối cùng thì tức hỏn hỏn nói: “Về sau đừng có dùng lý do này nữa. Lý do này chỉ có thể dùng một lần này thôi.”

Kim Sân lộ ra một nụ cười tươi rồi nói: “Chỉ lần này, cảm ơn cha.”

Kim Sân ôm Chúc Chúc đi về một hướng khác. Vị Thần có vẻ ngoài trẻ tuổi đứng im tại chỗ, đề huệ thái dương. Đây là đứa con trai duy nhất của ông ta.

Kim Sân trở lại xe, bóng đèn lái xe ở đằng trước. Chúc Chúc đã ngừng khóc, nhưng tay nhỏ vẫn nắm chặt áo ba ba. Tay nhỏ rất bẩn, nhưng Kim Sân không chê. Anh lấy khăn ướt ở bên cạnh, lau tay rồi lau mặt cho bé.

Nhóc con nhìn thẳng vào anh, hai mắt vẫn hơi đỏ, nhưng đôi mắt vẫn trong veo thấy đáy, cũng chẳng có bóng tối. Như một đứa trẻ được giải cứu khỏi bọn buôn người, nhóc con khàn giọng nói: “Ba ba là đại anh hùng! Ba ba cứu con khỏi người xấu!”

Nhóc con buông lỏng tay nhỏ, khoa tay mấy cái, vui vẻ nói: “Con biết ba ba chắc chắn sẽ đến tìm con mà!”

Cô giáo nói, lúc ra ngoài, không được đi theo người lạ, không được nói chuyện với chú hay dì xa lạ. Nếu bị lạc cha mẹ, chú và dì xa lạ sẽ nói cha mẹ con muốn cô chú bế con về nhà, thì phải nhanh chóng nhặt những đồ vật xung quanh, tốt nhất là nhặt điện thoại.

Cô giáo nhà trẻ của Chúc Chúc thường xuyên truyền thụ những kiến thức an toàn cho bọn trẻ. Đám trẻ đều là con cái nhà có tiền, tuy rằng bên cạnh có nhiều người trông nom, nhưng không sợ ngộ nhờ chỉ sợ lỡ như.

Chúc Chúc cũng không biết mình bị chú và dì xa lạ ôm đi thế nào. Bé thấy chắc chắn là họ đã thừa lúc bé và ba ba đều đang ngủ say liền ôm bé đi.

Chú và dì xa lạ còn nói họ là cha mẹ bé nữa. Ban đầu Chúc Chúc muốn lấy điện thoại, nhưng điện thoại đều ở trong người bọn họ. Không giành được, nên bé chỉ có thể tự trốn đi trước, chờ ba ba tìm thấy bé.

Chúc Chúc rất vui. Bé vươn tay ôm cổ ba ba, ôm ba ba, giọng càng khàn: “Ba ba tốt quá đi!”

Tìm Kim Sân như bị đao cắt, ôm chặt con gái nhỏ đã tin tưởng anh. Đôi tay to nhẹ nhàng vuốt tóc bé, thì sờ thấy mấy cục u.

Kim Sân nhướn mày. Anh thường xuyên xoa đầu con gái, sau gáy không phải thế này!

Kim Sân lại sờ tiếp, Chúc Chúc nhếch miệng: “Đau...”

“Bị đụng vào ván giường?” Kim Sân nhớ lại chuyện bé ngóc nghếch ngẩng đầu gọi mình, chắc chắn lúc trước bò vào leo ra cũng đụng phải ván giường.

Chúc Chúc gật đầu. Tay nhỏ sờ lên cục u sau gáy mình. Bé nói rất kiểu ngạo: “Đụng đầu con cũng không khóc.”

Chúc Chúc cười lộ ra hàm răng nhỏ trắng tinh, ngóc nghếch nói: “Con rất thông minh nha. Con trốn ở dưới đó, bọn họ đều không bắt được con.”

Dưới ánh nắng, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy đi trông thấy của nhóc con lại có vẻ kiêu ngạo.

Anh đã sớm nhận ra. Con gái anh khóc to lên là vì bé cảm thấy, bé càng khóc to thì anh sẽ xuất hiện.

Kim Sân càng thêm khó chịu. Anh ôm bé vào lòng, hôn lên trán bé rồi nói: “Sau này ba ba sẽ không để con bị người khác bế đi nữa.”

Anh sẽ không nói sự thật với bé. Bé nghiêm túc tin tưởng ba ba của bé là đại anh hùng, sẽ tìm được bé, mang bé về nhà. Vậy anh nhất định sẽ là một ba ba như thế.

Cho dù trước đây không phải, thì sau này sẽ phải.

Bởi vì đình đầu và sau gáy đều có mấy cục u, nên mặc dù nhìn Chúc Chúc không có vấn đề gì, nhưng Kim Sân vẫn không yên lòng. Anh dẫn bé đến bệnh viện làm kiểm tra, tiện thể kiểm tra dây thanh của bé luôn.

Sau đó Kim Sân cũng nhận ra, chuyện lần này vẫn có ảnh hưởng đến Chúc Chúc. Lúc bé nhìn thấy người lạ, sẽ ôm chặt cổ anh không buông.

Thế cho nên, lúc họ đến bệnh viện, bé vẫn ôm chặt ba ba, không cho bác sĩ xem cổ họng.

Kim Sân nhẹ giọng dụ dỗ: “Chú này là bạn của ba ba, chú ấy là người tốt.”

Chúc Chúc ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi: “Ba ba, ba chắc chắn à?”

Kim Sân gật đầu.

Lúc này Chúc Chúc mới để chú bên cạnh bé, nhưng bé vẫn nhìn ba ba và nói: “Ba ba ơi, ba đừng đi nha. Con sợ bị chú và dì xa lạ ôm đi lắm...”

Áy náy trong lòng Kim Sân không ai biết được, nhưng anh vẫn lộ nụ cười tươi trên mặt rồi cam đoan: “Tuyệt đối không đi. Ba sẽ luôn nhìn cục cưng, ai cũng không được bế cục cưng của ba đi.”

Mặc dù vị bác sĩ kia không phải bạn, nhưng vẫn biết vị Kim tiên sinh này. Dù sao thì toàn bộ bệnh viện đều lưu truyền truyền thuyết về anh. Thậm chí có người còn nói, sở dĩ khoa của con trai bọn họ được đưa vào nhiều máy móc tiên tiến và nhân tài như vậy, không phải vì kiếm được mà là vì trong nhà vị này có một công chúa nhỏ. Đường nhiên cách nói này là do bên y tá truyền ra, cũng không thể coi là thật.

Chỉ là chưa ai từng nghĩ người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng và khí chất cao quý này, lại ngằm cung chiều con gái mình như thế. Bác sĩ cảm thấy có thể cách nói kia là thật.

Chẳng qua, điều kỳ lạ là tại sao công chúa nhỏ cao quý lại chặt vật thế này? Dây thanh bị tổn thương, đình đầu sau gáy đều có mấy cục u, tóc tai rối bời, còn mặc một bộ áo ngủ bám bụi, giống như một đứa trẻ lang thang.

Đương nhiên, có một số chuyện không thể hỏi.

Kiểm tra dây thanh rất nhanh, nhưng nào thì hơi lâu. Lúc kiểm tra nào bộ, ban đầu bác sĩ muốn trao đổi với công chúa nhỏ này. Nhưng cân nhắc đến vấn đề dây thanh của bé, nói chuyện sẽ rất khó chịu, liền không nói với bé nữa.

Thế mà, chỉ một lát sau, công chúa nhỏ liền chủ động nói chuyện. Giọng khàn đến mức nói không ra hơi: “Chú ơi, chú thật sự là bạn của ba ba ạ?”

Bác sĩ gật đầu.

Chúc Chúc nói tiếp: “Chú biết những cục u trên đầu cháu vì sao mà có không ạ?”

Bé vừa nói còn vừa dùng tay nhỏ sờ lên đầu mình, vẻ mặt kiêu ngạo.

Bác sĩ đứng là tò mò thật. Sao lại đụng nhiều cục như vậy? Khiến người ta nhìn thôi đã thấy rất đau lòng.

Chúc Chúc kiêu ngạo mà nói: “Đây là lúc cháu trốn đi, không cẩn thận bị đụng trúng ạ, nhưng cháu đều không khóc nha.”

“May mà ba ba cháu là đại anh hùng, đã tìm được cháu.”

Câu chuyện không đầu không đuôi. Bác sĩ nghe không hiểu, liền nhin không được hỏi: “Vì sao cháu phải trốn đi?”

“Bởi vì có chú và đi xa lạ lên bé cháu đi, bọn họ muốn làm cha mẹ của cháu.” Chúc Chúc nói.

“Cô giáo cháu nói, phải nhật diện thoại của những người bên cạnh, sau đó chờ chú cảnh sát và ba ba đến ạ...”

Bác sĩ cảm thấy khó tin. Chẳng lẽ công chúa nhỏ này bị bọn buôn người bắt cóc?

Mà lúc này, kiểm tra cũng đã kết thúc. Bác sĩ không hỏi nữa, mà nhanh chóng bế đứa nhỏ này ra ngoài cho Kim tiên sinh.

Kim Sân xác định bé không có việc gì, lúc này mới cầm thuốc, bế Chúc Chúc về nhà.

Chúc Chúc chưa về nhà đã bốn ngày, lần này về nhà, bé vui đến hông. Bé dạo hết vòng này đến vòng khác trong phòng. Tất cả đồ đạc của Chúc Chúc cũng được bóng đen mang về. Toàn bộ lâu đài giống y lúc bé rời đi

Kim Sân đứng bên cạnh nhìn bé, trái tim mềm ra.

Lúc đi ngủ vào buổi tối, Kim Sân ngồi bên giường kể chuyện cho bé nghe. Kể chuyện xong, Kim Sân đắp chăn cho nhóc con: “Ngủ đi.”

Dưới ánh đèn lò mờ, nhóc con buồn ngủ chớp chớp mắt, nhưng vẫn không chịu đi ngủ: “Ba ba... con ngủ say rồi có bị bé đi nữa không ạ...”

Kim Sân sờ lên đầu bé, hạ giọng nói: “Không đâu, ba ba sẽ ở đây trông cục cưng, sẽ không cho người khác bế cục cưng đi.”

Tiểu Chúc Chúc ôm tay ba ba, nghe được câu này thì an tâm ngủ thiếp đi.

Nhóc con ngủ rất say. Anh nhẹ nhàng đếm lại chăn, lại ép những sợi tóc rối trên đầu bé xuống.

Nhóc con vẫn không tỉnh. Ngay lúc này, ngoài hành lang vang lên tiếng động.

Chúc Chúc đột nhiên ngồi dậy, mắt tròn trũng: “Ba ba!!!”

“Ba ba đây. Ba ba ở đây.” Kim Sân sờ lên trán bé, vội vàng nói.

Chúc Chúc quay đầu, nhìn thấy ba ba, lại yên lòng gối đầu ngủ tiếp.

Lần này Kim Sân thật sự không dám đi đâu nữa. Bản thân anh cũng không cần cảm giác ngủ gì đó, lại có chuyện trong lòng, nên dứt khoát dời một cái bàn tới.

Kỳ lạ là, tiếng di chuyển cái bàn và tiếng đi lại của anh rất nhỏ, nhóc con không hề giật mình tỉnh giấc. Mà ngược lại, bên ngoài có tiếng gì đó thì bé sẽ lập tức tỉnh dậy ngay.

Nghe nói lúc nhân loại dựa dẫm vào một người, thì tiềm thức cũng sẽ biết.

Kim Sân ngồi trên giường, lật xem sách có liên quan đến tử thần.

Bây giờ anh đã xác định. Nhóc con gọi anh là ba ba, dựa dẫm vào anh, yêu anh, tin tưởng anh vô điều kiện. Anh không thể tiếp nhận việc bé chết yểu được.

Đây là con gái của anh, cô con gái duy nhất của anh.

Lúc Chúc Chúc tỉnh dậy vào hôm sau, đã thấy ba ba ngồi ngay bên cạnh. Bé vui mừng đến hông rồi. Bé bò khỏi giường, nhào vào người ba ba, ôm lấy ba ba: “Ba ba!”

Sau khi nhóc con gọi xong, thì hôn bẹp một cái lên mặt ba ba: “Ba ba là đại anh hùng!”

Kim Sân sờ lên bé đầu, nghiêm túc nói: “Ba ba cam đoan với con, lần này sẽ không gạt con nữa. Sau này sẽ không còn ai có thể bế con đi cả.”

Chúc Chúc cười đến híp cả mắt, vui vẻ nói: “Ba ba tốt với con nhất!”

Kim Sân nhớ ra một chuyện liền nói: “Vậy hôm nay cục cưng muốn đi nhà trẻ không?”

Bé hơi sợ người lạ, nhưng rất quen thuộc với nhà trẻ. Kim Sân cũng không xác định được là Chúc Chúc có muốn đi hay không.

Chúc Chúc gật đầu: “Con đi nhà trẻ ạ. Cô giáo bọn con dạy rất nhiều điều hữu dụng. Con phải đi để chăm chú nghe cô giáo dạy ạ!”

Thế là, lúc Hồ Thừa Khiếu lại đến tìm em gái công chúa, thì lần này rốt cuộc cậu cũng được thấy em gái công chúa. Hồ Thừa Khiếu vui mừng đến hông rồi. Cậu chạy như bay lao đến

“Em gái công chúa!! Rốt cuộc em cũng về rồi!”

Chúc Chúc nhìn thấy anh Thừa Khiếu cũng rất vui: “Anh Thừa Khiếu, em lại nhìn thấy anh rồi!”

Hồ Thừa Khiếu hỏi: “Em gái công chúa, mấy ngày nay em đi đâu vậy? Cô giáo và các bạn đều rất nhớ em đó.”

Chúc Chúc mở mắt thật to, nghiêm túc lại kiểu ngạo mà nói: “Em bị chú và dì xa lạ bắt đi. Em trốn được, sau đó ba ba đã tìm được em!”

Hồ Thừa Khiếu kinh ngạc nói: “Ba ba em thật lợi hại nha!”

Hai đứa bé đi học, rất nhanh tất cả các bạn nhỏ đều biết em gái công chúa bị người xấu bắt đi. Sau đó ba ba của em gái công chúa cứu được em ấy về.

Lúc tan học vào buổi chiều, Kim Sơn vẫn vào cổng nhà trẻ đón con gái nhỏ nhà mình. Anh phát hiện ánh mắt của tất cả các bạn nhỏ nhìn anh đều có vẻ kỳ lạ.

Không chỉ có thế, ngay cả các cô giáo nhìn thấy anh cũng nói: “Ba ba của Chúc Chúc, thật xin lỗi, mấy ngày trước đã hiểu lầm anh.”

Chúc Chúc không tới trường đi học, nên các cô giáo đã gọi điện hỏi tình hình. Kim Sơn không nhận điện thoại, cô giáo lại nôn nóng nên đã nói vài câu khó nghe.

Bây giờ họ mới biết thì ra Chúc Chúc bị bắt cóc. Ba ba của Chúc Chúc bận cứu Chúc Chúc, làm gì có thời gian trả lời bọn họ chứ.

Kim Sơn nghe được mấy câu này, thì dè huyệt thái dương: “...”

Từ thần số hai ở bên cạnh nói: “Lúc này cứ cười là được.”

Anh ta có quá nhiều kinh nghiệm rồi. Ngày nào con trai anh ta cũng gia cố hình tượng nhân vật anh hùng của ba ba mình.

Có điều, từ thần số hai rất hâm mộ Kim Sơn. Con gái của anh cũng quá ngọt ngào đi!

Từ thần số hai thoáng cảm thấy, sau này Kim tiên sinh sẽ còn cố gắng hơn cả mình, cố gắng duy trì hình tượng nhân vật ba ba anh hùng.

Rất nhanh, anh ta đã thấy Hồ Thừa Khiếu nhà mình và Chúc Chúc cùng đi ra. Không đúng, Hồ Thừa Khiếu là chứng chạc đi ra, còn Chúc Chúc là chạy nhanh đến.

Kim Sơn liền ngồi xuống, giang hai cánh tay ôm lấy nhóc con đang chạy vội tới.

Từ thần số hai nhìn thấy cảnh này. Nếu anh ta nhớ không nhầm, từ trước đến nay Kim tiên sinh sẽ không ngồi xuống ôm để đón con gái mình.

Từ thần số hai nhìn bóng lưng của Kim Sơn đang ôm con gái đi xa, thì nở nụ cười.

“Ba ba, nhanh về nhà thôi ạ.”

Ngay sau đó, từ thần số hai quay đầu thì thấy con trai mình giống một ông cụ non, chứng chạc đi phía trước.

Từ thần số hai đi theo sau. Mặc dù cách một khoảng, nhưng với khả năng nghe của mình, anh ta có thể nghe được đoạn đối thoại của hai cha con đi đằng trước ——

“Ba ba ơi, hôm nay ở trường con học được rất nhiều thứ. Cô giáo còn dạy bọn con hát nữa!”

—— “Cục cưng giỏi lắm! Ba ba còn chưa từng đi nhà trẻ đâu.”

“Vậy con dạy ba ba hát nha!”

“Thôi ồ nhỏ vù vù vù, ba ba vội quay về...”

“Ba ba, hát như vậy đó —— “

Từ thần số hai quay đầu nói với con trai mình: “Hồ Thừa Khiếu, ba cũng chưa từng đi nhà trẻ, phải làm sao đây?”

Hồ Thừa Khiếu suy nghĩ rồi nói: “Ba ba, ba rất muốn đi học nhà trẻ ạ? Nhưng cô giáo bọn con nói, nhà trẻ bọn con chỉ nhận trẻ từ hai đến sáu tuổi thôi.”

Ý là tuổi ba quá cao, nhà trẻ bọn con không nhận, hết cách rồi.

Từ thần số hai nghe xong thì học máu. Đầu là ba ba, sao chênh lệch lại lớn dữ?

Từ thần số hai lại nghe tiếp. Bọn nhỏ Chúc Chúc phía trước đang nghiêm túc giải thích lời bài hát cho ba ba ——

“Là có một đồ chơi có thể thổi được, thổi vù vù, ba ba sẽ về nhà. Ừm, con không có vù vù thì phải làm sao ạ?”

Tuy rằng từ thần số hai chưa từng đi nhà trẻ, nhưng trước đây anh ta lại từng dạy Thừa Khiếu hát rồi, lời bài hát kia không phải như thế ——

“Thôi ồ nhỏ tích tích, ba ba nghe được mau mau quay về” mà?

Ngay sau đó, từ thần số hai liền nghe thấy Kim Sơn mở mắt nói dóc đề đồ dành con gái ——

“Không sao hết, cục cưng thôi một cái, ba ba cũng về nhà.”

Từ thần số hai chửi bậy trong đầu. Cho nên mới nói quả nhiên người này chưa từng đi học nhà trẻ, thế mà anh lại không thấy lời bài hát kỳ lạ ư?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Quả quả đổ nhà tử thần

Chúc Chúc được bế đi về phía nhà mình. Từ thần số hai cũng nhanh chóng bế Hồ Thừa Khiếu lên rồi đuổi theo. Anh ta hỏi: “Anh họ xa này, hôm nay cùng nhau ăn com được không?”

Mấy ngày nay, Nhạc Đào Đào cứ hỏi liên tục. Đương nhiên từ thần số hai sẽ không để Nhạc Đào Đào biết trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì. Anh ta chỉ nói gần đây anh họ xa rất bận, sẽ liên lạc lại sau.

Nếu đề cô ấy biết những chuyện này, thì thật sự không biết sẽ phát sinh thêm chuyện gì nữa.

Kim Sân nhìn thoáng qua từ thần số hai. Anh vẫn bế Chúc Chúc và nói: “Không, chuẩn bị có đợt kiểm tra, mối quan hệ của chúng ta quá thân cận, cũng không phải chuyện tốt gì.”

Hồ Thừa Khiếu nghe thế, thì nói với em gái công chúa: “Em gái công chúa, mai gặp nhé.”

Chúc Chúc ngoan ngoãn trả lời: “Anh Thừa Khiếu, ngày mai gặp.”

Chờ bọn họ đi xa, từ thần số hai mới quay đầu hỏi con trai mình: “Hồ Thừa Khiếu, con có cảm thấy bác con ngày càng lạnh nhạt với ba không?”

Thật ra Kim Sân vẫn luôn có thái độ như vậy với anh ta, nhưng anh ta luôn có loại cảm giác không thể giải thích được.

Hồ Thừa Khiếu lắc đầu, nhưng vẫn nói: “Ba ba ơi, con có thể đến nhà em gái công chúa chơi vào ngày nghỉ không ạ?”

Hồ Thừa Khiếu bổ sung tiếp: “Mẹ cho con đi rồi.”

Rõ ràng cu cậu đã hỏi mẹ trước, từ thần số hai còn có thể nói gì chứ, chỉ có thể gật đầu mà thôi.

Lúc này, em gái công chúa còn đang hát. Họng của bé còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, hát được mấy câu đã bị Kim Sân lấy chuyện khác thu hút sự chú ý, để bé quên chuyện muốn hát đi.

Sau khi Kim Sân về nhà, nhóc con bỏ cặp sách nhỏ xuống, rồi kêu chú bóng đen cùng ra vườn trái cây phía sau cho chó chó to ăn.

Hôm qua Chúc Chúc vừa về nhà đã hỏi chó chó to đâu. Ba ba nói, bởi vì chó chó to không thấy bé, nó rất buồn nên đã rời khỏi nhà. Nhưng hôm nay ba ba sẽ tìm chó chó to về.

Chúc Chúc chạy ra vườn trái cây phía sau, quả nhiên thấy chó chó to đang dựa vào tường.

Chúc Chúc chạy nhanh tới: “Chó chó to ơi!”

Kim Sân đứng bên cạnh nhìn, không hề ngăn cản con gái ôm những cái đầu chó kia. Hôm qua anh có đọc qua vài cuốn sách nuôi dạy trẻ, trong đó có nhắc đến ——

“Để trẻ tiếp xúc đúng cách với thú cưng, có thể tăng cường sức đề kháng cho trẻ.”

Rất rõ ràng, chó ba đầu cũng sướng đến hông rồi. Ba cái đầu của nó đều cọ vào Chúc Chúc, phát tiếng ư ừ nghiền nghiền trong miệng. Bởi vì có ba cái đầu, nên rất náo nhiệt.

Kim Sân lại nhìn một lúc. Anh cảm thấy hôm nay nhóc con đã trở lại bình thường.

Nhóc con lại thể hiện khả năng tự lãnh mạnh mẽ trước mặt ba ba mình. Dường như chỉ cần có ba ba bên cạnh, là bé sẽ vui vui về về một cách không tìm không phổi, cũng chẳng sợ gì cả.

Chúc Chúc cho chó chó to ăn thịt rất nghiêm túc. Sau khi dứt xong còn nghiêm túc nói với chó chó to, vì sao trước mấy ngày bé không có ở nhà ——

“Mấy ngày trước tao bị người xấu bắt đi...”

Ban đầu bé nói với người khác là bị chú và dì xa lạ bế đi, chú và dì xa lạ còn bắt bé gọi bọn họ là cha mẹ.

Nhưng lúc đến trường, sau khi kể cho các bạn nghe, tất cả các bạn đã kết luận rằng, em gái công chúa bị người xấu bắt đi.

Nghe nhiều mấy lần, Chúc Chúc cũng nói theo các bạn luôn.

Chúc Chúc sờ lên đầu chó chó to, thì nhớ lại những gì các bạn nói ——

“Em gái công chúa, vì sao chó chó to nhà cậu lại không sửa?”

“Đúng đó, cậu phải nói rõ với nó đi. Nhà bác tớ cũng có con chó. Con chó nhà bác ấy, chỉ cần có người lạ đến nhà, nó sẽ sửa miết.”

Chúc Chúc cũng nhớ lại, những con chó lúc trước bé gặp cũng như thế, thấy người lạ sẽ sửa không ngừng. Thế là Chúc Chúc nói: “Chó chó to này, nếu mày thấy người lạ bế tao đi, mày phải sửa gâu gâu gâu, như thế ba ba sẽ chạy đến cứu tao.”

Chúc Chúc nói xong thì nhìn chó chó to. Đột nhiên bé mới nhớ, cho tới bây giờ chó chó to chưa từng sửa gâu gâu gâu.

“Mày không biết sửa gâu gâu hả?” Chúc Chúc hỏi.

Chó ba đầu cọ vào đầu bé, con mắt màu vàng óng đầy mê hoặc, nhưng vẫn không sửa gâu gâu.

Chúc Chúc nghĩ, những con chó chó to, chó chó nhỏ khác đều sửa gâu gâu, nhưng chó nhà bé lại không sửa gâu gâu. Vậy nhất định là vì lúc còn nhỏ nó đã không học cách sửa gâu gâu của cha mẹ nó.

Thế là Chúc Chúc vỗ đầu chó chó to rồi nói: “Chó chó to, mày yên nào, cùng học với tao nha...”

Chó ba đầu yên tĩnh lại, ngồi xõm bên cạnh.

Chúc Chúc nói rất nghiêm túc: “Gâu gâu gâu —— “

Chó ba đầu: “...”

“Chó chó to, mày cũng sủa đi. Lúc những con chó giống mày nói chuyện đều sủa như thế đó. Nếu mày học xong, còn có thể nói chuyện với những con chó khác nữa nha.”

Kim Sân về phòng sách lấy đồ, sau khi xuống định đi xem con gái, thì thấy con gái đang dạy chó ba đầu sủa gâu gâu.

Kim Sân liếc nhìn chó ba đầu, chó ba đầu tủi thân —— “Àng ~ “

Chúc Chúc vui đến hồng rỗi, tiếp tục nói: “Gâu gâu gâu —— “

Chó ba đầu: “Gâu gâu gâu —— “

Chúc Chúc dạy cho chó chó to sủa gâu gâu xong thì dẫn chó chó to đi, sau đó nói với ba ba: “Chó chó to, chúng ta đi tìm kho báu thôi!”

Nhóc con đi quanh vườn tìm “Kho báu” như thường ngày. Kho báu của bé là rất nhiều thứ. Ví dụ như hoa hoa nhỏ xinh đẹp, quả đã chín, còn có lớp da trong suốt mà mấy con côn trùng lột ra.

Chúc Chúc nhanh chóng tìm được kho báu của mình, rồi mang về đưa cho ba ba giống như trước đây. Ngày nào ba ba cũng phải làm việc trong phòng sách, những lúc như vậy cửa phòng sách đều đóng lại. Chúc Chúc sẽ đặt kho báu của mình trước cửa phòng sách của ba ba. Chỉ cần ba ba mở cửa ra là có thể nhìn thấy.

Kết quả, hôm nay Chúc Chúc dùng áo để bọc một quả quả nhỏ màu đỏ, bé muốn cho ba ba.

Nhưng lúc trở về thì bé phát hiện cửa phòng sách không đóng. Nhóc con vui mừng đến hồng rỗi, nhưng lúc bé cúi đầu nhìn giày nhỏ của mình.

Trên đôi giày công chúa màu hồng xinh đẹp ban đầu đã bị dính bùn ở vườn hoa. Thế là nhóc con ngồi xuống, cời giày nhỏ ra, chỉ đeo tất nhẹ nhàng đi vào trong.

Bé nhìn thấy ba ba đang đọc sách. Chúc Chúc đi tới bên bàn, không làm ồn ba ba, không quấy rầy ba ba làm việc. Bé chỉ bày từng quả quả nhỏ màu đỏ mà mình ôm lên trên bàn sách của ba ba. Sau khi xếp thành một hàng đẹp mắt, bé lại nhẹ nhàng đi ra.

Kim Sân ngược mắt thì thấy trên bàn sách của mình được xếp một hàng quả quả nhỏ màu đỏ. Tim anh mềm nhũn. Anh đưa tay cầm một quả lên, cắn một miếng.

Chua đến nổi linh hồn cũng run theo.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Sách sách nhỏ nhà tử thần

Lúc Chúc Chúc lại vào phòng lần nữa, Kim Sân thấy bé chỉ đeo tất đi khắp nơi liền thuận tay vớt bé lên, để ngồi trên bàn sách của mình. Anh đeo đôi dép đặt bên cạnh vào cho nhóc con.

Lúc Kim Sân đeo dép cho bé, thì Tiểu Chúc Chúc đang nhìn bàn sách của ba ba ——

“Ba ba ơi, những sách này đều mới hết, là ba ba vừa mua ạ.”

Trước đây Chúc Chúc chưa từng nhìn thấy. Trên bìa còn có hình một đứa bé. Chúc Chúc luôn cảm thấy bìa sách có hình trẻ con, thì cho trẻ con đọc, liền hỏi: “Ba ba ơi, đây là sách gì ạ?”

Kim Sân ngược mắt nhìn quyển sách «Những chuyện cần biết nếu nhà có trẻ từ hai đến sáu tuổi».

Chuyện lần này khiến anh hiểu ra rất nhiều điều, cũng biết nhà bọn anh thiếu sót sự giáo dục.

Kim Sân từng nghe con gái nói về chuyện ở trường cô giáo đã dạy các bé phải làm gì khi đối mặt với chú và dì xa lạ. Bấy giờ Kim Sân mới ý thức được, mình gần như đã không chỉ dạy Chúc Chúc.

Kim Sân xoa đầu con gái rồi nói: “Là sách mà cô giáo bảo ba ba phải đọc.”

Chúc Chúc: “Ồ đây có hình trẻ con mà.”

Kim Sân mở miệng liền nói: “Bởi vì quyển sách này là do bạn này viết.”

Không biết có phải vì Kim Sân ở chung với bạn nhỏ Chúc Chúc quá lâu hay không, mà khiến mỗi lần người này nói dối đều có kiểu giọng điệu ngây thơ của trẻ con.

Chúc Chúc ngạc nhiên lắm, hai mắt tròn to. Bé nhìn bạn nhỏ trên bìa sách rồi nói: “Ba ba ơi, bạn ấy lợi hại quá đi. Bạn ấy viết gì vậy ạ?”

Kim Sân cầm sách tới, trịnh trọng nói: “Trẻ từ hai đến sáu tuổi cần cha mẹ thế nào.”

Chúc Chúc: “Còn gì nữa ạ?”

Kim Sân lật sách: “Hình thành thói quen tốt, là bước đầu tiên trong sự phát triển khỏe mạnh của bé.”

Chúc Chúc gật đầu rồi nói: “Cô giáo con cũng nói như thế.”

Kim Sơn hỏi: “Vậy cục cưng có thói quen tốt nào không?”

Chúc Chúc: “Con có ạ. Mỗi ngày con đều đánh răng nè.”

Kim Sơn lại lật sách, kiểm một vài chuyện trẻ con có thể nghe hiểu rồi nói: “Trong sách nói, đầu tiên phải ăn nhiều rau quả, cân đối dinh dưỡng, ăn nhiều rau quả sẽ không dễ sinh bệnh.”

Chúc Chúc lập tức giơ tay lên rồi phấn khích nói: “Con ăn rau quả nè.”

Kim Sơn đặt sách sang bên cạnh, bóng đèn gọi bọn họ ăn cơm rồi.

Kim Sơn bế Chúc Chúc đi về phía phòng ăn. Chúc Chúc vẫn chưa quên: “Ba ba ơi, quả quả!”

Kim Sơn hơi dừng lại rồi nói: “Lát nữa về lại ăn.”

Chúc Chúc: “Được ạ, được ạ.”

Sau khi ăn cơm tối xong, Chúc Chúc được ba ba mặc thêm một bộ quần áo, “Ba ba dẫn con ra ngoài đi dạo.”

Chúc Chúc nắm tay ba ba: “Ba ba ơi, chúng ta có thể đi tìm anh Thừa Khiếu không ạ?”

Kim Sơn hơi dừng lại rồi nói: “Cục cưng à, sau này con hãy chơi cùng với những bạn nhỏ khác được không?”

Chúc Chúc suy nghĩ: “Nhưng còn anh Thừa Khiếu thì sao ạ?”

“Anh ấy cũng có thể chơi cùng những bạn nhỏ khác.”

Chúc Chúc: “Vậy con chỉ chơi với anh ấy vào lúc đi học được không ạ?”

Kim Sơn suy nghĩ rồi nói: “Vậy cũng được.”

Kim Sơn dắt con gái mình, đi dạo một vòng bên ngoài. Mặt trời đã xuống núi, đèn đường xung quanh cũng đã được bật. Có người dắt trẻ con đi dạo, cũng có dắt chó đi dạo, rất là náo nhiệt.

Đây là lần đầu tiên Kim Sơn dẫn Chúc Chúc ra ngoài đi dạo sau bữa cơm chiều, Chúc Chúc vui sướng đến hỏng rồi. Đèn màu ven đường cũng có thể khiến bé nhìn chăm chú hồi lâu hoặc nhảy cẫng lên hoan hô.

Nhưng lúc thấy người khác dắt chó chó, Chúc Chúc liền quay đầu nói với ba ba: “Ba ba ơi, chúng ta có thể dắt chó chó to đến đây được không ạ?”

Kim Sơn nhìn những người kia rồi nói: “Sẽ dọa những bạn nhỏ khác sợ đó.”

“Vậy chờ những bạn nhỏ này lớn hơn một chút, con có thể dắt chó chó to đến đây không ạ?”

“Các bạn đã lớn hơn, chắc chắn sẽ không sợ nữa đâu.”

Kim Sơn: “Được. Vậy chờ những bạn nhỏ này lớn hơn sẽ dắt nó ra đây.”

Buổi tối Kim Sơn vẫn như cái camera ban đêm, trông coi nhóc con. Anh ở bên cạnh vừa đọc sách vừa lần nữa tính toán những công thức nhân loại mà mình đã từng suy luận.

App chính là căn cứ vào công thức để tiến hành tính toán tuổi thọ của nhân loại.

Ảnh hưởng bởi nhiều điều kiện. Trước đây chỉ công thức này thôi đã khiến anh tốn năm năm, bây giờ muốn suy luận lần nữa cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Từ gen người, thói quen sinh hoạt của nhân loại, mạng lưới quan hệ của nhân loại, còn cả môi trường và những bất trắc lớn nhỏ nữa.

Về mặt của Kim Sơn nghiêm túc khác thường. Hết năm nay, anh chỉ còn hơn hai năm nữa.

Kim Sơn rất hiểu cha mình. Đến khi Chúc Chúc tám tuổi, cha sẽ không để anh tự mình hành động nữa. Bởi vì hiện tại đã có một số việc bị phơi bày ra ánh sáng. Anh không thể khoanh tay đứng nhìn con gái mình chết đi. Vậy thì lúc đó chắc hẳn cha anh sẽ nghĩ cách không cho anh can thiệp vào.

Kim Sơn đã có kế hoạch trong đầu, nhưng còn cần chương trình app hỗ trợ. Cho nên bây giờ anh cần suy luận chương trình lõi của mình lần nữa, phải tìm được kẻ hở, rồi cắm vào phần mã anh đã biên tập xong.

Kim Sơn đang viết, đột nhiên nghe thấy nhóc con bên cạnh hức hức khóc nghẹn. Kim Sơn giật mình, đi đến dịu dàng hỏi: “Cục cưng sao thế?”

Kim Sơn thấy bé mơ mơ màng màng bò dậy, miệng vẫn hức hức khóc nghẹn: “Ba ba...”

Kim Sơn hơi sững sốt, mới ý thức được, bé gặp ác mộng?

Tìm anh đau nhói, ôm lấy con mình rồi dỗ dành: “Ba ba đây mà, đừng sợ, đừng sợ.”

Nhóc con nhanh chóng ngủ sâu lại, nhưng Kim Sơn thì không nỡ đặt bé xuống. Anh ôm con, ngồi trước bàn sách bên cạnh, tiếp tục xem kết quả tính toán của mình.

Sau đó, anh nhủ mảy. Sau khi mở app ra, anh liền thấy không đúng. Chương trình lõi của anh đã từng bị thay đổi.

Kim Sơn nhủ mảy, lấy một cái bánh bích quy trong ngăn tủ bên cạnh của con gái. Anh vừa ăn vừa khiến mình tỉnh táo. Bây giờ anh không còn là từ thần cô độc, gan dạ như trước kia. Anh có con gái, nên mỗi bước đi, anh đều phải tính toán.

Bánh bích quy ăn cũng tạm được. Sau khi ăn xong, Kim Sơn mới chậm chạp ý thức được, anh của bây giờ càng lúc càng giống một nhân loại.

Kỳ lạ là, anh không hề cảm thấy có chỗ nào không thoải mái.

Trước đây Kim Sơn ghét nhân loại nhất, mà bây giờ anh lại càng lúc càng giống nhân loại.

Cục cựa trong ngực anh đã ngủ say, hô hấp nhẹ nhàng. Kim Sơn càng nhìn càng thấy lòng mình mềm nhũn.

Anh muốn nhìn thấy bé bình an, vui vẻ lớn lên.

Thật ra, bây giờ bé đã cao hơn hồi mới tới không ít.

Anh có tuổi thọ vô tận, chỉ ít phải để anh bảo vệ bé cả một đời.

Trước đây, Kim Sơn chưa từng cảm thấy tuổi thọ vô tận là một chuyện tốt. Bởi vì thời gian dài đằng đẳng khiến sinh mệnh mất đi tính chất vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bữa tiệc lớn nhà tử thần

Hôm sau là một ngày nắng hiếm thấy. Lúc Chúc Chúc thức dậy thấy được ba ba ngay thì rất vui mừng, kéo ba ba cùng đi đánh răng rửa mặt.

“Ba ba, con rửa mặt cho ba nha!”

Chỗ rửa mặt có một cái bàn rất to. Chúc Chúc đứng dưới mặt bàn, rồi vói tay lên, nín đủ hơi: “Hừm hừm hừm...”

Kim Sơn chỉ cần nhìn là biết mục đích của bé. Bé muốn leo lên, đứng trên bàn để rửa mặt cho anh. Nhưng bé lại không cao bằng cái bàn, nên muốn với tay leo lên.

Kim Sơn bế nhóc con từ phía sau, nhấc một cái, đã thuận lợi để bé đứng trên bàn rồi.

Sau khi nhóc con đứng trên bàn, liền vén lên tay áo, sau đó bắt đầu vò khăn nhỏ của mình trong nước. Bé bi bô nói: “Ba ba, nghe lời nào, phải rửa mặt nha —— “

Họng của bé dường như đã tốt lên.

Kim Sơn liền nghe lời ngồi xuống, để mặc tay nhỏ cầm khăn rửa mặt cho anh.

Chúc Chúc thích nói huyền thiên, nên những lúc thế này cũng không hề rảnh rỗi, miệng không ngừng lầm bầm: “Ba ba rửa mặt xong sẽ sạch sẽ và thật xinh đẹp.”

“Ba ba rửa mặt xong là đẹp nhất!”

“Nhắm mắt lại nào, phải lau mắt...”

“Tai cũng phải rửa nữa.”

Kim Sơn cứ trả lời ồ ồ ồ, có vẻ rất ngoan ngoãn.

Cuối cùng, nhóc con chống nạnh rồi nói: “Rửa sạch rồi! Ba ba tự mình đánh răng đi.”

Trước đây, lúc Chúc Chúc rửa mặt đều là bóng đen trông. Chỉ trong khoảng thời gian này, đánh răng rửa mặt đều là hai cha con cùng làm.

Hai người đứng thành hàng, tay phải cầm bàn chải đánh răng, bắt đầu động tác đánh răng thật đều.

Sau khi làm xong những việc buổi sáng, Chúc Chúc lại được đưa đến nhà trẻ. Thoáng cái Chúc Chúc đã chạy không thấy bóng dáng, Kim Sơn đứng hồi lâu mới quay người rời đi.

Bởi vì việc lần trước, nên hiện tại Chúc Chúc rất thích nhà trẻ, thích cô giáo ở nhà trẻ nữa.

Công việc ban ngày của Kim Sơn vẫn như trước đây, không hề có sự khác biệt. Chỉ ít thì tử thần số hai không phát hiện ra có gì khác biệt. Anh ta chỉ lơ mơ cảm thấy Kim Sơn xa lánh anh ta hơn trước mà thôi.

Loại cảm giác này rất kỳ quái. Bởi vì trước đây bọn họ cũng không quá thân mật, thậm chí đại số tình huống đều là một mình anh ta nói, Kim tiên sinh sẽ không đáp lại anh ta. Tình huống bây giờ cũng thế, nhưng dựa vào trực giác, anh ta liền cảm thấy người này đang xa lánh anh ta.

Hằng ngày, vợ anh ta đều muốn tạo mối quan hệ với anh họ xa. Nếu là tình trạng trước đó, anh ta chắc chắn sẽ không từ chối. Nhưng bây giờ sự im lặng trong mối quan hệ này khiến anh ta có linh cảm không lành. Đương nhiên anh ta sẽ không để vợ mình đi tìm Kim Sơn.

Vào ban ngày, Kim Sơn vẫn chỉ chú ý đến danh sách tử vong, thỉnh thoảng sẽ đọc một, hai cuốn sách.

Buổi chiều, lúc nhà trẻ tan học, anh sẽ đến trước cổng nhà trẻ chờ người vào đứng giờ.

Hiện tại, anh chính là phụ huynh đứng đầu tiên trong dãy hàng xếp thật dài. Cổng nhà trẻ vẫn đóng chặt, nên không thấy được tình hình bên trong, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng bọn trẻ vui đùa ầm ĩ.

Kim Sơn đứng ngoài cổng, trong vô số âm thanh bên trong, anh chuẩn xác nghe được giọng đứa trẻ nhà mình ——

“Về nhà tớ sẽ nói với ba ba —— “

“Nhưng các cậu phải đồng ý với tớ, không được nói nó thật đáng sợ trước mặt chó nhà tớ. Nó chỉ mọc thêm hai cái đầu so với con chó khác mà thôi.”

“Chu Chúc, ba ba con tới đón con kìa.”

“Con đến đây!” Nhóc con hoan hô một tiếng: “Hôm nay ba tớ là người đến đầu tiên đó!”

Sau đó thì nghe được tiếng bé chạy bạch bạch bạch.

Kim Sân ngồi xuống, ngực lập tức bị nhóc con va vào.

“Ba ba, ba ba, hôm nay con ăn bánh ngọt! Bánh sinh nhật! Cô giáo nói hôm nay con được năm tuổi rồi, năm tuổi đó nha!”

Chúc Chúc vươn bàn tay nhỏ của mình từ trong ngực ba ba, cho ba ba xem “Đây là năm tuổi ạ!”

Kim Sân nhủ mảy. Trước đó anh hy vọng đối phương mau lớn được tám tuổi. Cho nên mỗi lần tính thời gian, tiềm thức của anh đều tính tuổi mụ. Về sau anh không muốn bé mau lớn đến tám tuổi nữa, nên mỗi lần tính thời gian đều tính tuổi thật là bốn tuổi. Thật ra hôm nay bé đã tròn năm tuổi.

Cô giáo thông qua phiếu thông tin của Chúc Chúc mà biết được sinh nhật của Chúc Chúc, nên đặc biệt tổ chức một bữa tiệc sinh nhật nhỏ ở lớp.

Chúc Chúc ăn rất nhiều bánh ngọt.

Chúc Chúc chẳng hề mất vui. Lúc bé về nhà, còn thần thần bí bí nói: “Ba ba ơi, bánh sinh nhật ăn ngon lắm! Là thứ ngon nhất con từng ăn đó!”

Kim Sân mới ý thức được, vào sinh nhật của bạn nhỏ nhà khác, cha mẹ đều sẽ mua bánh sinh nhật để chúc mừng sinh nhật, nhưng anh lại quên mất. Vừa rồi anh đang nghĩ đến chuyện khác, nên trên đường không hề chú ý lắng nghe nhóc con nói chuyện.

Kim Sân ngồi xuống rồi nói: “Cục cưng...” Anh có thể bảo bóng đèn làm ngay.

Chúc Chúc cười hi hi rồi mở cặp sách ra. Bé nói với Kim Sân: “Ba ba, ba ba ơi, nhìn nè! Bánh sinh nhật đó!”

Trong suy nghĩ của Chúc Chúc, từ trước tới giờ bé chưa từng ăn bánh sinh nhật, vậy thì ba ba cũng chưa từng ăn thử bánh mừng sinh nhật.

Hôm nay cô giáo mua cái bánh sinh nhật rất đẹp rất to, xếp lên nhau còn cao gần bằng bé. Lúc chia bánh, bé đã nói với cô giáo, muốn mang một miếng về cho ba ba chưa từng ăn bánh sinh nhật của mình. Cô giáo liền đưa bé một cái hộp, gói bánh lại rồi bỏ vào cặp cho bé.

Trong hộp nhựa xinh đẹp, là một miếng bánh phô mai hình tam giác màu vàng nhạt, ở trên còn có nửa trái ô mai.

Kim Sân quay đầu thì thấy nhóc con đang chảy nước miếng, đôi mắt sáng ngời, đầy vẻ chờ mong. Bé phấn khích nói bằng âm sữa: “Ba ba mau ăn đi! Bánh ngọt rất rất ngon đó!”

Trong giây phút đó Kim Sân giống như là bị bóng đánh trúng. Lúc này anh đã hiểu vì sao nhân loại lại sẵn lòng trả giá bằng tất cả vì con cháu của mình.

Chúc Chúc thấy ba ba cầm bánh ngọt bất động, mới tưởng rằng ba ba chưa từng ăn bánh ngọt nên không biết phải ăn thế nào. Thế là bé cầm bánh ngọt về, mở hộp rồi cầm cái thìa to bên trong lên ——

Nuốt một ngụm nước bọt, nhóc con múc một thìa bánh ngọt đưa cho Kim Sân.

“Ba ba, ăn bánh ngọt nè.”

Đây thật sự là lần đầu tiên Kim Sân ăn bánh sinh nhật. Lúc anh còn là nhân loại cũng chẳng có ai mua bánh ngọt cho anh. Về sau không còn là nhân loại nữa, anh cũng chẳng còn tâm trạng để tìm hiểu những thứ này.

Chỉ một miếng, Kim Sân cảm thấy ăn rất ngon. Nó ngọt ngào, còn có vị ô mai.

Chúc Chúc nhìn anh với vẻ mong đợi: “Ăn ngon không ạ?”

Kim Sân cười to, học giọng điệu của nhóc con: “Thật là ăn ngon quá đi, đây là thứ ngon nhất ba từng ăn!”

Nhân loại rất thích chia sẻ những thứ mà mình thấy tốt với người mình yêu thương, đồng thời cũng chờ mong sự đáp lại của đối phương.

Chúc Chúc cũng là trẻ con loài người. Sau khi bé nghe nói thế, thì phấn khích nhảy cẫng lên: “Ba ba ăn miếng nữa đi!”

“Mỗi người một nửa!” Kim Sân ngồi xuống, bé Chúc Chúc lên. Anh ôm bé đến ghế sa lon bên cạnh rồi ngồi xuống, sau đó đặt bánh ngọt lên bàn, mỗi bên một cái thìa.

Chúc Chúc thật sự yêu thích hương vị của bánh ngọt, ăn một miếng đều sẽ thỏa mãn đến nheo mắt lại, vui vẻ đến mức khoa tay múa chân.

Kim Sân hơi do dự, cũng không bảo bóng đèn làm cho bé nguyên một cái bánh ngọt.

Chiếc bánh ngọt nhỏ hình tam giác này đã đủ rồi.

Nếu như nhiều hơn, ngược lại sẽ làm thay đổi sự yêu thích đối với bánh ngọt.

Lúc đi ngủ vào buổi tối, vì nhóc con ăn đồ ngọt nên phấn khích đến mức ngủ không yên. Bé lăn qua lăn lại trên giường, thỉnh thoảng sẽ hỏi ba ba một câu.

Kim Sân ở bên cạnh vừa đọc sách, vừa đáp lại con gái mình.

Mãi đến khi Chúc Chúc lăn mệt rồi, thì bé nằm ra giường rồi nói: “Ba ba ơi, sinh nhật sáu tuổi của con, lại ăn một cái bánh sinh nhật nữa được không ạ? Con nghe các bạn nói, bánh sinh nhật chỉ được ăn vào sinh nhật thôi.”

Kim Sân ngẩng đầu rồi nói: “Khi con sáu tuổi, bảy tuổi, tám tuổi, chín tuổi, mười tuổi... đều được ăn bánh sinh nhật.”

Chúc Chúc tách ngón tay ra, lại vui vẻ hơn. Bé chạy tới trước mặt ba ba: “Vậy con sẽ được ăn bánh ngọt rất nhiều lần nữa, thật vui quá đi! Ba ba ơi, khi nào mới đến sinh nhật sáu tuổi của con ạ?”

“Phải một năm nữa.”

“Một năm là bao lâu ạ?”

“Một năm là khi cây táo nhà chúng ta ra quả quả lần nữa.” Kim Sân kiên nhẫn nói.

“Quả quả bây giờ không được tính ạ?” Chúc Chúc tiếp tục hỏi.

Kim Sân cũng không chê bé phiền, đáp lại: “Quả quả bây giờ không được tính đâu. Phải chờ nó nở hoa lần nữa, sau đó mọc ra quả quả nhỏ, sau đó quả quả từ từ to lên. Khi quả quả thành màu đỏ, là được một năm.”

Chúc Chúc suy nghĩ rồi nói: “Vậy thì con hy vọng một năm đến thật nhanh ạ.”

Kim Sân xoa đầu Chúc Chúc rồi nói: “Ba ba hy vọng một năm này trôi qua thật chậm.”

“Tại sao ạ? Ba ba không muốn ăn bánh sinh nhật ạ?” Chúc Chúc thấy thật khó hiểu.

“Bởi vì ba ba có một chuyện rất quan trọng phải làm, cần thời gian trôi qua chậm một chút mới được.”

Chúc Chúc tròn to mắt. Bé suy nghĩ rồi nói nghiêm túc: “Thời gian sẽ trôi thật chậm ạ.”

Kim Sân xoa đầu bé: “Nhanh ngủ đi, sau này ba ba sẽ cùng con trải qua rất nhiều sinh nhật.”

Đợi sau khi nhóc con ngủ thiếp đi, Kim Sân mới mở máy tính dự phòng của tử thần hồi trước của mình. Anh tải lên toàn bộ thông tin anh thu thập được trong hai ngày nay, lập thành kho số liệu dự phòng.

Anh thấy chương trình lỗi của mình bị sửa đổi quá nhiều, nhưng với quyền hạn hiện tại của anh, anh không có cách nào để kiểm tra xem những sửa đổi này sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào.

Rốt cuộc Kim Sân cũng là một tử thần chuyên nghiệp, rất nhanh đã phục chế toàn bộ thông tin, lại tải app mô phỏng mình mới tạo vào.

Kim Sân nhìn kho số liệu đang phân tích số liệu, đoán chừng phải phân tích trong một khoảng thời gian. Anh đóng máy tính, cất đi.

Bởi vì không phải chuyển giao hết toàn bộ thông tin của người tự tử cho app xử lý, nên tạm thời anh cũng không thể nhìn thấy tình hình của những người đó.

Kim Sân đắp chăn cho con gái xong. Kiểu gì anh cũng sẽ điều tra ra.

Chỉ là, Kim Sân nhìn dáng vẻ ngủ say của con gái mình, thì đột nhiên nhớ đến chuyện lúc bé ở trường đã đồng ý cho những bạn học khác tới nhà chơi.

Chắc rằng nhóc con đã quá kích động vì muốn cho ba ba ăn bánh sinh nhật thật ngon, nên quên mất chuyện này.

Kim Sân cũng nhớ, trẻ con loài người vốn thích cùng bạn học đến nhà nhau chơi đùa.

Thế là Kim Sân nhanh chóng dọn dồ tất cả bóng đèn, tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho Chúc Chúc, và gửi thiệp mời đến phụ huynh của nhóm bạn học của Chúc Chúc nữa.

Mãi đến hôm sau, Kim Sân đưa Chúc Chúc đến cổng nhà trẻ, đồ ngốc nhỏ vẫn chưa nhớ ra chuyện hôm qua mình đã đồng ý với các bạn.

Thế là Kim Sân sửa lại cặp sách cho bé rồi nói: “Hôm nay nhớ nói với các bạn, đến nhà chúng ta chơi. Biết chưa?”

Chúc Chúc mở to hai mắt, mới nhớ tới chuyện này. Hôm qua bé mãi nghĩ đến chuyện phải cho ba ba ăn bánh sinh nhật.

“Biết rồi ạ! Ba ba ơi, làm sao ba biết thế?”

“Bởi vì ba là ba ba mà.” Kim Sân vừa nói vừa đẩy bé vào trong trường.

Đã tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, còn mời nhiều bạn học tới nhà như vậy, nên đương nhiên Kim Sân sẽ không cho phép xảy ra sai sót gì.

Có điều anh cũng chẳng có kinh nghiệm tổ chức tiệc tùng, nên chỉ có thể bảo bóng đèn đi tham khảo ở nhà của những nhân loại khác.

Thế là, khi Kim Sân về nhà, từ xa anh đã thấy bên trên tòa lâu đài màu hồng của nhà mình được buộc một chuỗi bong bóng đủ màu thật to.

Sau khi vào cổng sắt, trên con đường dẫn vào lâu đài đều là đủ loại nhân vật hoạt hình mà trẻ con yêu thích.

Trên bãi cỏ ở vườn hoa phía trước có xe ngựa bí đao và công chúa, còn có trượt thang và ngựa đu quay cỡ nhỏ.

Những thứ này vốn đều ở tầng ba của lâu đài, bị bóng đèn dời xuống đây.

Bên kia bãi cỏ được đặt mấy cái bánh sinh nhật...

Kim Sân nhìn thấy bánh sinh nhật đẹp đẽ kia thì nói: “Đừng đặt nhiều cái này quá, đặt một cái bánh ngọt nhỏ là được rồi, đặt những món khác lên.”

Bé ăn chán bánh sinh nhật vào lần này, rồi về sau nhóc con còn chờ mong cái gì nữa?

Thế là các bóng đèn lại đi chuẩn bị những món khác. Chó ba đầu ngồi trong góc đã ngo ngoe muốn động.

Kim Sân liếc nhìn chó ba đầu màu đen, rồi quay đầu nói với bóng đèn phía sau: “Nghĩ cách biến nó thành màu hồng đi.” Trẻ con thích màu hồng nhất, không thể làm mất mặt Chúc Chúc trước mặt các bạn học của Chúc Chúc được.

Chó ba đầu lập tức cứng đờ.

Sau đó chó ba đầu liền bị bóng đèn kéo ra đằng sau, mà không kịp phản kháng.

Kim Sân đi tới đi lui ở lâu đài, kiểm tra hết lần này đến lần khác, vẫn thấy thiếu một thứ gì đó. Anh bỗng nhớ ra một chuyện, rồi gọi bóng đen đến.

Kim Sân xác định tất cả đều không có vấn đề gì, thì mới ra ngoài làm việc.

Kim Sân mời các bạn nhỏ đến nhà ăn tiệc, các vị phụ huynh lại không hề từ chối. Lần trước bọn họ đã từng tới tòa lâu đài này, cũng đã từng trao đổi danh thiếp qua lại.

Bởi vì đại đa số các vị phụ huynh trong lớp đều biết rõ gốc rễ nhau, cho nên đối với Kim Sân đến sau chẳng hề quen thuộc này, lúc bọn họ trở về có điều tra qua. Nhưng cuối cùng cũng chỉ nhận được một tin, bối cảnh của người này so với tưởng tượng của bọn họ càng không thể đem ra đánh giá.

Sau giờ học, tất cả bọn trẻ trong lớp đều chạy thật nhanh về phía tòa lâu đài của em gái công chúa. Vì bọn chúng đã thấy những bong bóng đủ màu phía trên lâu đài, đẹp quá đi!

Nhưng sau khi chạy tới, thứ hấp dẫn bọn trẻ nhất không phải xe ngựa bí đao và công chúa trên bãi cỏ, cũng không phải trượt thang và ngựa đu quay cỡ nhỏ. Mà là chỗ chỗ to có bộ lông màu hồng đang nằm nhàoai trên bãi cỏ, bên cạnh còn có mấy chỗ chỗ hoạt hình đang nhảy tới nhảy lui.

“Em gái công chúa, chỗ chỗ to nhà cậu có màu hồng à!”

“Em gái công chúa, đây là chỗ chỗ trong tivi đó,”

Trẻ con sướng đến hồng rỗi, cùng nhau nhào qua.

Các vị phụ huynh thì tạm biệt Kim Sân. Tối nay bọn trẻ đều sẽ ngủ ở đây.

Bởi vì được ngủ trong lâu đài, nên bất kể là cô bé hay cậu bé thì đều vui vẻ cả ngày.

Kim Sân là lần đầu tiên đối mặt với nhiều trẻ con thế này. Cũng may tính lực của tất cả bọn trẻ đều trút hết vào chơi đùa, nên lúc ăn cơm và đi ngủ vào buổi tối đều rất ngoan.

Các bóng đen dựng hai cái lều vải lớn cho bọn trẻ trong phòng khách, rất là lớn. Một cái lều vải lớn đủ cho mười bạn nhỏ ngủ. Các cậu bé ngủ trong lều màu xanh, các cô bé ngủ trong lều màu hồng. Bên trong có nệm êm, ngủ rất dễ chịu. Bọn trẻ lại nhảy ã ở bên trong một lúc lâu.

Lúc Kim Sân qua xem, thì thấy Chúc Chúc chơi cùng các bạn rất vui vẻ. Khắp phòng khách đều là tiếng cười của bọn trẻ. Kim Sân có thể nghe ra chính xác tiếng cười như chuông bạc của con gái mình.

Buổi chiều chơi hết sức, nên lúc ngủ trong lều vải vào buổi tối, nhóm bé trai nhảy trong lều vải một lúc thì đều ngủ thiếp đi. Nhưng nhóm bé gái vẫn còn vui vẻ thì thầm nói chuyện trong lều vải.

Kim Sân thật sự không cố ý nghe các bé nói thầm, chỉ là bàn sách của anh ở bên ngoài cách lều không xa. Bởi vì ba ba là đại anh hùng, nên anh phải bảo vệ các bé không bị dã thú cắn.

Kim Sân vừa tính công thức, vừa nghe bọn trẻ nói chuyện ——

“Em gái công chúa, tớ rất thích nhà cậu đó, có lều vải lớn để ngủ nữa.”

—— “Các cậu đến tớ mới được ngủ ở lều vải lớn, chứ bình thường tớ cũng ngủ trên giường mà.”

“Ba ba cậu thật tốt quá đi!”

—— “Tớ cũng thấy ba tớ rất tốt mà.”

Khóe miệng Kim Sân mang theo ý cười. Cục cưng à, chúng ta có thể khiêm tốn một chút không.

“Tại sao hôm nay Hoa Tiểu Minh không đến nhỉ? Không phải hôm qua bạn ấy đã nói là sẽ đến ư?”

“Ba ba của Hoa Tiểu Minh bị bệnh, tớ nghe mẹ nói thế —— “

Bạn nhỏ kia bắt đầu nói chuyện theo cách học được từ người lớn: “Nhất định là báo ứng, cho nên mới bị mắc bệnh ung thư!”

“Tiểu Minh nói bạn ấy chẳng buồn chút nào, nhưng bà nội bạn ấy nói bạn ấy nhất định phải đi nhìn mặt ba ba bạn ấy lần cuối.” Một bạn nhỏ khác nói.

Chúc Chúc nằm bên cạnh nghe xong chẳng hiểu gì. Vì sao lại phải gặp mặt lần cuối chứ?

Kim Sân thấy hơi kỳ lạ. Hoa Tiểu Minh là bạn tốt của Chúc Chúc, Kim Sân đã xem qua lưới quan hệ của cô bé, đường sống của cha cô bé đâu có đổi màu.

Chắc là bọn trẻ nhớ nhầm.

Kim Sân lấy app ra, nhủ thầm. Cha của Hoa Tiểu Minh có trong danh sách tử vong ngày hôm nay, ung thư.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Thiếu

Cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Bé người lớn nhà tử thần

Nhà phải thuê, bởi vì có bất động sản sẽ làm tăng tài sản lên gấp bội. Phần nhất chính là tài sản phải dưới một triệu. Có bất động sản, tất nhiên sẽ khiến vốn lưu động bị giảm đi.

Vấn đề này, tử thần đại nhân không dính khói lửa trần gian đã cân nhắc đến. Không chỉ đã cân nhắc đến, mà còn nghĩ ra ý tưởng không tồi rồi ——

Anh thuê nhà, đóng tiền thuê trong vòng ba năm rưỡi, sau đó tự mình sửa sang lại. Như vậy, giá trị của căn nhà sẽ không thuộc về anh, mà anh lại có thể dùng vốn lưu động đạt tới mức cao nhất.

Kim Sơn được con gái nghiêm túc an ủi, thì vừa cảm động lại vừa thấy chua xót trong lòng.

Kim Sơn như một người làm cha bình thường, nhìn con mình rồi nói: “Trong khoảng thời gian này có thể cực cực sẽ phải sống rất khó khăn đấy.”

Chúc Chúc không sợ khó khăn đâu, bé tự tin nói: “Ba ba ơi, con không sợ khó khăn đâu ạ. Lúc ba ba chưa tìm được con, con còn cướp đồ ăn của chó chó nữa mà.” Mặc dù còn chưa cướp được thì bé đã bị hù chạy, nhưng chuyện thế này cũng không cần nói ra đâu.

Trong hai năm Chúc Chúc lang thang, sẽ có trạng thái linh thể. Bé không cần ăn, không cần uống, cũng sẽ không bị thương. Lúc đó bé rất cô đơn, vì chỉ có mình bé. Cho nên, dù lúc đó còn ít tuổi nhưng Chúc Chúc vẫn nhớ kỹ những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian đó.

Lúc Chúc Chúc nói đến chó chó, liền nghĩ tới chó chó to nhà mình. Chúc Chúc vội vàng hỏi: “Ba ba ơi, chó chó to nhà chúng ta thì sao ạ?”

“Ông nội sẽ cho nó ăn. Nó vốn là chó của ông nội con mà.”

Tuy rằng Chúc Chúc không nữ, nhưng với tình huống bây giờ, ba ba đã rất khó vượt qua rồi. Nếu ba ba có thể mang chó chó to theo, thì chắc chắn ba ba đã mang theo. Nhưng ba ba đã không mang theo được. Hiện tại bé buồn, vậy ba ba nhất định cũng sẽ buồn.

Thế là Chúc Chúc không nói chuyện về chó chó to nữa, để tránh chọc ba ba đau lòng.

Kim Sơn thì đang nghĩ đến cuộc sống trước kia của Chúc Chúc. Anh nói: “Yên tâm đi, ba ba sẽ không để con phải sống cuộc sống như vậy đâu.”

Kim Sơn cảm thấy, mặc dù anh không có vốn liếng như trước đây, nhưng vẫn còn hơn tám mươi vạn vốn lưu động, lại chỉ dùng trong ba năm. Từ đó cũng đủ để nuôi con gái và mình, không đến mức khiến con gái phải chịu tủi thân.

“Không sao đâu ạ.” Chúc Chúc dựa vào ba ba, nói: “Trước đây con còn quá nhỏ, nhưng bây giờ con đã lớn rồi mà. ba ba ơi, chúng ta có thể cùng nhau kiếm tiền nha.”

Lúc Chúc Chúc lang thang, bé đã từng gặp rất nhiều người, còn gặp những bạn nhỏ nhặt dây điện và bình nhựa để bán lấy tiền nữa. Máy bạn đó còn dẫn bé cùng đi nhặt dây điện và bình nhựa để bán lấy tiền, sau đó thì bé đi tìm ba ba.

Thế là hai cha con đã cùng nhau trao đổi rất nhiều trong đêm đầu tiên bị phá sản, sau đó xác định được một chuyện ——

Mặc dù không có tiền, nhưng chẳng đáng sợ chút nào.

Kim Sơn dẫn Chúc Chúc đi vào lúc rạng sáng, thời gian ấy anh lại không hề tỏ ra chút khác thường nào. Anh chỉ bất ngờ dẫn Chúc Chúc đi, nên Thần căn bản không thể chặn đường anh.

Vào giờ này, Chúc Chúc vẫn nên ngủ tiếp.

Kim Sơn dọn chỗ cho Chúc Chúc: “Cực cực đi ngủ trước đã nhé.”

Kim Sơn sợ con gái khi đổi sang nhà mới sẽ không ngủ được. Trên thực tế cũng đúng là như vậy. Chúc Chúc nằm trên giường, che kín chắn. Chờ ba ba đi ra, bé liền lên lút trượt xuống giường.

Tuy rằng Chúc Chúc đã an ủi ba ba rồi, nhưng trong nội tâm, bé vẫn thấy không yên lòng. Chúc Chúc đã từng sống một thời gian quá lâu, nên rất sợ nếu ba ba phát điên rồi bỏ đi, thì sau này bé sẽ không có ba ba nữa.

Chúc Chúc sáu tuổi rưỡi vẫn là đứa bé hơi mập mạp. Bởi vì Kim Sơn chăm bé rất tốt, nên bé không còn vẻ rụt rụt yếu ớt giống lúc tới nhà họ Kim vào hai năm trước nữa. Đôi mắt bé sáng ngời, trên người bé bây giờ còn mang theo một loại khí chất cao quý như ánh mặt trời. Dường như chỉ cần liếc nhìn bé một cái là có thể chắc chắn rằng đứa nhỏ này đã lớn lên trong tình yêu thương và ánh sáng mặt trời.

Được Kim Sơn cân đối các loại dinh dưỡng, Tiểu Chúc Chúc đi đường không còn hay ngã giống khi còn bé nữa. Bé vững vàng đi từ trong phòng ngủ ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy ba ba “Đa cảm” đang ngồi trên ghế sa lon, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chúc Chúc nghĩ, từ nhỏ ba ba đã là quốc vương có tiền, có tòa lâu đài lớn nhất, còn có phòng sách lớn mà những ba ba khác đều hâm mộ. Có thật nhiều bóng đèn giúp ba ba gạt quần áo nấu cơm, còn có thể giúp ba ba lái xe nữa ——

Hiện tại ba ba không có lâu đài, không có bóng đèn, không có xe xe, cũng không có phòng sách lớn mà ba ba thích nhất...

Chắc chắn trong lòng ba ba sẽ rất buồn.

Chúc Chúc nghĩ đi nghĩ lại, vành mắt liền đỏ hoe. Nếu bé có thể đem lâu đài của ba ba đến cho ba ba thì tốt rồi.

Chúc Chúc không biết nên làm sao nữa. Bé ngồi đằng sau ghế sa lon, khổ sở đến hồng.

Sáng hôm sau, lúc Kim Sơn thức dậy thì nghe được tiếng bịch bịch bịch truyền đến từ bên ngoài.

Anh quay đầu nhìn đồng hồ, sáu giờ rưỡi sáng.

Kim Sân mặc quần áo ở nhà vào, vừa đi ra đã thấy con gái nhỏ cầm một cây chổi đang quét rác trong phòng khách. Lúc nhìn thấy anh đi ra, con gái giống như mầm đậu nhỏ lập tức để cây chổi xuống, bung nước từ bên cạnh toilet —

“Ba ba ơi, uống ly nước vào buổi sáng đi ạ.”

Chúc Chúc ngửa đầu, bung nước, nhìn ba ba. Mặc dù ba ba không có bóng đen, nhưng ba ba cũng không phải không có gì cả, ba ba còn có một cô con gái mà!

Chúc Chúc không có cách nào biến ra một tòa lâu đài cho ba ba, cũng không có cách nào biến ra một chiếc xe xe cho ba ba. Nhưng bé có thể giúp ba ba làm rất nhiều chuyện mà bóng đen hay làm!

Chúc Chúc cùng sống với hai bóng đen. Mỗi ngày bóng đen đều quét rác lau nhà, nấu cơm trước mặt Chúc Chúc. Họ còn giúp ba ba thu dọn sách và bung một tách cà phê cho ba ba vào mỗi sáng nữa.

Chúc Chúc không tìm được cà phê, nên bung cho ba ba một ly nước.

Kim Sân ngồi xuống, nhận lấy ly nước rồi nói: “Cục cưng, Con không cần làm những việc này đâu, để ba ba quét rác cho.”

Chúc Chúc đứng trên ghế, cố gắng để nhìn mình cao hơn một chút: “Ba ba, ba ba ơi, bây giờ con cũng là người lớn rồi. Cô giáo bọn con đã nói, bây giờ bọn con cũng là một thành viên trong gia đình, bọn con cũng phải giúp làm việc nhà ạ!”

Trong sách lớp một của các bé có những nội dung này, trong sách có nói lúc ở nhà có thể quét dọn vệ sinh.

Kim Sân bế bé lên, ôm đến phòng tắm: “Được rồi, thành viên gia đình Kim Chúc Chúc này, đánh răng rửa mặt xong, lát nữa còn phải đến trường mới nữa.”

“Ba ba? Con phải đến trường mới sao ạ? Con muốn theo ba ba cùng kiếm tiền mà.”

Đi học ở trường rất đắt. Bạn học ở nhà trẻ trước kia, sau khi ba ba bạn ấy bị phá sản, bạn ấy liền không được đến trường đi học nữa.

“Ba ba, không thì con không đi học nữa nhé. Dù sao con cũng đã biết rất nhiều rồi ạ.”

Kim Sân nhìn con gái mình đang giả người lớn làm ra vẻ trưởng thành: “Trường học mới không tốt như trường học cũ. Nếu cục cưng đi học mà bị bắt nạt, thì nhất định phải nói với ba ba, biết chưa?”

“Ba ba ơi, con không muốn đến trường đi học đâu.” Nếu bé đến trường, ở nhà ba ba sẽ nhớ lâu dài, nhớ xe xe lúc trước. Vậy thì biết làm sao?

Kim Sân rất kiên định, bé chắc chắn phải đi học. Không những thế, Kim Sân đã chuẩn bị cho con gái một trường tiểu học tốt nhất vùng này.

Đợi đến khi Kim Sân đưa con gái đến trường tiểu học thực nghiệm Phong Diệp tốt nhất Phong Bình, thì thấy cô giáo tiếp đón vừa cười vừa nói: “Chào anh, xin hỏi anh đến nhập học cho bé ạ?”

Kim Sân gật đầu, đối phương tiếp tục hỏi: “Đã mang đủ giấy chứng nhận chưa ạ?”

“Chứng nhận gì?”

“Đăng ký thường trú, giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà ở, giấy chứng nhận tiêm phòng của trẻ.”

Tối đây thì, từ thần đại nhân chỉ cần đưa con đến cổng trường đã tròn tròn mất.

Nhưng giá trị nhan sắc của hai cha con khá cao. Kim Sân không chỉ đẹp trai, mà trên người còn mang theo một loại khí chất cao quý. Dù rõ ràng anh không bỏ nổi giấy chứng nhận ra, nhưng cô giáo vẫn cười ngọt ngào nói: “Trường học của chúng tôi chỉ nhận trẻ ở tiểu khu Đông Viên, tiểu khu Tường Lâm, tiểu khu Mân Côi... Nếu anh không có hộ khẩu ở những nơi quy định, anh có thể thử chuyển bé vào học theo diện di cư...”

Thế là, ngày thứ hai Kim Sân bị phá sản, anh mới ý thức được, có lẽ nghèo cũng hơi khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Sổ vắng xin nhà tử thần

Cô giáo tiếp đón đã nhìn ra anh chàng đẹp trai này ừ ừ cạc cạc về chuyện nhập học, thế là bổ sung: “Nhà anh là người thành phố à?”

Kim Sân khẽ gật đầu. Lúc anh làm thân phận, đã chọn một người mồi còi cha mẹ có hộ khẩu ở nông thôn xa xôi, cũng không lo người khác có thể điều tra ra —

Bởi theo hộ khẩu của anh, người đó đã rời thôn ra ngoài làm việc vào mấy chục năm trước, chưa thấy về lại. Cho nên, nếu thật sự đi hỏi, cũng chẳng có mấy người biết người đó ở bên ngoài có một thằng con trai hay không.

Anh chưa hề nghĩ tới những vấn đề khi nhập học. Trước kia Chúc Chúc đi học nhà trẻ hay tiểu học đều do bóng đen làm, anh chỉ cần đưa người đến cổng trường là được. Lúc Kim Sân ra ngoài, còn mang theo một tấm thẻ ngân hàng có mười vạn, chuẩn bị nộp học phí cho Chúc Chúc.

Bởi vì học phí của nhà trẻ lúc trước là mười vạn. Trường tiểu học sau này thì anh không để ý, vì khoảng thời gian đó thật sự quá bận rộn.

Đương nhiên Kim Sân cho rằng, cứ giao tiền, sau đó đưa con vào học, là xong.

Anh đâu có ngờ phải cần nhiều giấy chứng nhận như vậy. Nhưng Kim Sân vẫn hiểu một câu, đó là nếu Chúc Chúc muốn học ở trường này, thì nhà của bé phải có hộ khẩu ở những tiểu khu mà cô giáo kia vừa nói lúc nãy.

Rất rõ ràng là không có khả năng.

Kim Sân hỏi: “Nhập học theo diện di cư?”

“Anh chuẩn bị sổ hộ khẩu của nhà anh, hợp đồng thuê nhà, giấy chứng nhận công tác hợp pháp của người giám hộ, chứng nhận tiêm chủng dự phòng, đơn cam kết nhập học. Sau khi chuẩn bị những giấy tờ này xong —— “

Chúc Chúc nhanh chóng nhớ kỹ những giấy tờ cần có. Mặc dù rất nhiều thứ bé nghe không hiểu, nhưng bé vẫn nghiêm túc nhớ kỹ.

Cô giáo tiếp tục nói: “Sau khi chuẩn bị xong, trước tiên hãy đăng ký trên cổng thông tin của Ủy ban giáo dục, điền thông tin, nộp giấy tờ. Sau vài ngày, anh lại đến Ủy ban giáo dục lấy giấy tờ gốc mà tôi đã nói để tiến hành xét duyệt. Sau khi xét duyệt kết thúc, Ủy ban giáo dục sẽ thông báo cho nhà trường, nhà trường sẽ gửi thông báo trúng tuyển —— “

Chúc Chúc mở to hai mắt. Bé chẳng nhớ được gì cả, thật phức tạp quá đi.

Kim Sân bên cạnh đã nhớ rõ tất cả trình tự. Anh nói tiếng cảm ơn với cô giáo rồi dắt Chúc Chúc đi về.

Lúc hai cha con xoay người, cô giáo liền nghe thấy cô bé xinh xắn nói: “Ba ba, ba ba ơi, con không đi học đâu —— “

Người trẻ tuổi đẹp trai cao to mang bộ mặt sầm thẫm nói: “Ba ba sẽ nghĩ biện pháp, nhất định sẽ cho cục cưng đi học.”

Cô giáo nhìn bóng lưng hai cha con. Cô ta biết có lẽ lúc này cần phải thêm gió thu xào xạc, để bóng lưng tro tro đó khiến người ta cảm thấy chua xót không thôi, thậm chí còn có thể cảm thấy một chút về sự chênh lệch giàu nghèo. Thế nhưng, vì sao hai cha con này lại khác nhóm người đó nhỉ!

Sau khi hai cha con khác người về đến nhà, Kim Sân liền bắt đầu lục tung tìm đồ.

Đây là loại trải nghiệm chưa từng có. Trước kia Kim Sân có bóng đen, bất kể là thứ gì, trực tiếp sai bóng đen lấy đến là xong.

Nhưng bây giờ, anh đang tìm chứng nhận tiêm chủng dự phòng của Chúc Chúc. Thứ này chắc chắn phải có, vì lúc trước anh đã từng dẫn Chúc Chúc đi tiêm vắc xin rồi.

Anh còn nhớ anh đã cắt cuộn sổ đó đi. Lúc dọn nhà, vì để không làm tăng giá trị bản thân lên, nên anh chỉ mang theo một vài thứ quan trọng nhưng không quá đắt đỏ đến đây.

Nói thẳng ra chính là sách và một vài thứ của Chúc Chúc, như sổ vắc xin chẳng hạn.

Lúc ấy anh còn sửa lại tên trong sổ vắc xin nữa mà. Sổ vắc xin ban đầu là tên Chu Chúc, anh đổi thành Vương Quyển Quyển.

Bởi vì sau này Chúc Chúc đi học phải dùng cái tên đó.

Chúc Chúc cũng đang tìm giúp một tay. Bé mở tủ quần áo, lại lật tủ giày, sau đó mở phòng bếp...

Kim Sân thấy Chúc Chúc tìm đến cả phòng bếp rồi, vốn đang tìm đồ đến phát mệt, hiện tại lại không nhìn cười được. Lúc anh định gọi con gái ngốc tới, nói trong bếp không thể có sổ vắc xin đâu.

Thì đã thấy Chúc Chúc chạy ra từ trong phòng bếp, tay giơ sổ vắc xin: “Ba ba ơi, có phải cái này không ạ?”

Chính Kim Sân cũng không dám tin luôn: “...” Sao lại ở phòng bếp?

Chúc Chúc vui vẻ đưa sổ vắc xin cho ba ba: “Ba ba ơi, ba để cái này với mấy cuộn sách nữa ở trong nôi đó.”

Bấy giờ Kim Sân mới nhớ ra, lúc dọn nhà, anh có bỏ vài thứ lật vật vào trong nôi, để thuận tiện chuyển đi.

Kim Sân nhận sổ vắc xin, còn có sổ hộ khẩu nữa. Vậy bây giờ còn thiếu ——

Giấy chứng nhận công tác, hợp đồng thuê nhà, đơn cam kết nhập học.

Hai cái sau còn dễ, hợp đồng thuê nhà Kim Sân có. Lúc anh thuê nhà là dựa vào môi giới để tìm nhà, nên hợp đồng ký kết vẫn còn trong tay anh. Đơn cam kết nhập học, Kim Sân lên mạng tìm tìm kiếm kiếm, rất nhanh đã tìm được bản mẫu, đến lúc đó điền vào là được.

Lúc này, cụ từ thần mới thất nghiệp liền rơi vào trầm tư, giấy chứng nhận công tác đào ở đâu ra?

Chúc Chúc cũng thấy sốt ruột luôn. Trước đây ba ba chưa từng gặp phải khó khăn gì mà. Chúc Chúc nhìn ba ba ngồi ở đó, cầm sổ hộ khẩu và sổ vắc xin trong tay. Thật khó để bé không khẩn trương. Thế là Chúc Chúc vội vàng bung một ly nước cho ba ba, nói ngọt: “Ba ba ơi, con không muốn đi học đâu. Con và ba ba sẽ cùng nhau kiếm tiền. Chúng ta cùng nhau kiếm tiền để mua lâu đài của chúng ta về nhà.” Đó là ngôi nhà mà ba ba đã sống rất lâu rồi.

Kim Sân nghe thế thì đau lòng ôm lấy con gái. Chắc hẳn con gái vẫn nhớ về lúc sống ở lâu đài.

“Đội nhé, chỉ mấy năm thôi, chúng ta sẽ về.”

Kim Sân ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt con gái. Anh không hy vọng con gái vì mình mà không muốn đến trường.

Mặc dù Kim Sân không thích nhân loại, nhưng anh thích sách của nhân loại. Từ nhỏ Kim Sân đã thích đọc sách, sau khi bị đưa vào phòng thí nghiệm thì anh không được đọc sách nữa. Nhưng anh cũng học được rất nhiều tri thức của nhân loại có liên quan đến gen người từ những nhân viên trong phòng thí nghiệm. Sau khi làm từ thần, anh càng không từ bỏ việc học tập các loại nghiên cứu khoa học. Dựa trên những lý luận và kiến thức đó, anh mới sáng tạo ra hệ thống từ thần, phát minh ra các công thức của nhân loại.

Anh dựa vào thành quả lĩnh ngộ trí tuệ nhân loại, đi đến bước này như hiện tại, đương nhiên anh hy vọng con gái mình cũng được hưởng lợi.

Kim Sân xoa đầu Chúc Chúc, nghiêm túc nói: “Ba ba hy vọng con được đến trường, không phải vì những bạn nhỏ khác đều đến trường, mà bởi vì ba ba thật sự cảm thấy đến trường có thể khiến người ta biết nhìn xa trông rộng hơn. Đời này ba ba đã từng gặp rất nhiều chuyện, nhưng ba ba chưa từng thấy tuyệt vọng, bởi vì ba ba biết rồi sẽ tìm ra cách thôi. Mà loại tin tưởng này là ba ba học được từ sách.”

Lần đầu tiên Kim Sân kể chuyện quá khứ của mình cho bé nghe, không chỉ muốn để bé biết đến trường rất quan trọng. Mà càng quan trọng hơn, anh muốn con gái mình có lòng tin,

muốn con gái tin tưởng anh. Cho dù anh không có gì cả, nhưng vẫn có năng lực tạo ra cuộc sống ấm áp và tươi sáng cho bản thân và con gái.

Kim Sơn vốn bị quá trình nhập học rầy rà làm cho nóng nảy, giờ đã bình tĩnh lại. Đây vốn là một chuyện rất bình thường mà người cha nên làm, chẳng qua trước đây có bóng đen làm thay mà thôi.

Kim Sơn nói: “Cục cưng này, về sau đêm nào ba ba cũng kể cho con nghe ba ba đã làm cách nào để mua lâu đài nhé, được không?”

Anh là một ông già lớn tuổi, đúng là không cần lo sẽ không có chuyện để kể.

Kim Sơn rất ít khi kể chuyện quá khứ của mình cho Chúc Chúc nghe, nhưng Chúc Chúc rất thích nghe, chỉ một chút xíu thôi đã thấy rất tò mò rồi.

Chúc Chúc nghe ba ba nói thế, lập tức hoan hô: “Ba ba, ba ba, con muốn nghe bây giờ ạ.”

“Được, vậy kể cho cục cưng của chúng ta chuyện xảy ra khi ba ba còn bé nhé.”

Chúc Chúc chăm chú lắng nghe ——

“Cục cưng còn nhớ câu chuyện vịt con xấu xí không?”

“Ba ba đã kể chuyện khi ba ba còn bé đâu ạ. Con không muốn nghe chuyện về vịt con xấu xí đâu.”

“Lúc ba ba còn nhỏ chính là một con vịt xấu xí.” Lần đầu tiên Kim Sơn dùng góc nhìn hiện tại tại ngoại cảnh đầu về quá khứ của mình. Những ký ức đen tối đó, dường như không còn đáng sợ nữa. Anh ôm con gái, trong lòng không chỉ bình tĩnh, mà còn có loại kiểu ngạo nhân nhật.

“Dạ?”

Kim Sơn nói: “Lúc còn nhỏ ba ba không phải là con người, mà là bán thần. Đây là bí mật, con không được nói cho người khác biết đâu đấy.”

Chúc Chúc khẽ gật đầu.

Kim Sơn cũng không biết bé có hiểu bán thần là gì hay không, nhưng anh vẫn nói tiếp: “Lúc đó ba ba giống như trứng vịt trời rơi vào ổ trứng thiên nga vậy. Ban đầu những người kia không hề phát hiện ra, mãi đến một ngày, bọn họ phát hiện ba ba chẳng giống bọn họ. Thế là họ bắt đầu bắt nạt ba ba...”

Kim Sơn cố gắng dùng những từ mà con gái mình có thể nghe hiểu để miêu tả tất cả mọi việc. Anh nhỏ tuổi hóa tất cả mọi chuyện, bởi vì bản gốc quá mức đẫm máu, không thích hợp cho trẻ con nghe.

Nhưng Chúc Chúc lập tức nghĩ tới câu chuyện vịt con xấu xí bé đã được nghe trước đây. Bé tưởng tượng ra cảnh lúc ba ba con nhỏ bị những bạn khác bắt nạt, thì thấy rất buồn. Bé lập tức ôm lấy ba ba, nghẹn ngào nói: “Ba ba ơi... Bọn họ không được bắt nạt ba ba đâu.”

Kim Sơn lau nước mắt cho bé: “Cục cưng này, chuyện gì ba ba cũng có thể giải quyết hết, sẽ chẳng còn ai dám bắt nạt ba ba nữa. Giống như vịt con xấu xí cuối cùng cũng sẽ biến thành thiên nga trắng rồi bay đi mất, có đúng không nào? Ba ba còn chưa kể đến phần dùng kiến thức để giải quyết kẻ xấu xa kia, cho nên cục cưng của chúng ta đừng buồn nữa, có được không?”

Tiểu Chúc Chúc ôm lấy cánh tay ba ba, trong lòng càng buồn hơn.

Nhưng bây giờ ba ba đâu có lâu đài.

Chúc Chúc nghĩ tới đây, thì thấy lòng chua xót.

Buổi chiều ngày thứ hai sau khi bị phá sản, từ thần đại nhân rơi xuống từ bàn thờ thần bắt đầu tạo ra con người, đắp nặn hình ảnh ba ba kiên cường thuộc phần từ trí thức cho con gái mình.

Nhưng đáng tiếc là, Chúc Chúc chỉ nhớ chuyện ba ba vịt con xấu xí bị những bạn khác bắt nạt.

Cùng với đó, vấn đề về giấy chứng nhận công tác cũng sẽ không vì chuyện lúc nhỏ bị sỉ nhục mà được giải quyết.

Buổi tối, Kim Sơn kể chuyện mình đã dựa vào những điều học được trong sách để lừa những đứa bắt nạt mình như thế nào. Lúc con gái định nhảy cẫng lên hoan hô, thì Kim Sơn vỗ vỗ chân của con gái, dỗ bé đi ngủ.

Sau khi Kim Sơn dỗ con gái ngủ xong, thì tự mình nhìn sổ hộ khẩu, sổ vắc xin trong tay, sàu đến mức ngủ cũng không yên. Sao anh biết được làm cha nhân loại lại khó như vậy chứ. Ít nhất thì trước đây anh chưa từng cho rằng nhập học lại phiền phức thế này.

Kim Sơn thở dài, hiện tại đi tìm việc đã không còn kịp nữa. Anh phải nghĩ đến những biện pháp khác.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Giấy chứng nhận nhà tử thần

Kim Sơn không thể tìm việc có liên quan đến lập trình. Đám người tử thần số hai vì để sớm tìm được bọn anh, chắc chắn sẽ tiến hành một vòng sàng lọc có điều kiện trước, một số điều kiện đặc thù sẽ được sử dụng làm tiêu chí sàng lọc.

Chẳng hạn như tất cả các ngành nghề có liên quan đến máy tính, lại chẳng hạn như tên, chẳng hạn như mồ côi cha.

Cho nên Kim Sơn cho Chúc Chúc một cái tên mới được ghi chép trong app Tử thần. Anh thậm chí còn có một người vợ trong lưới quan hệ của app Tử thần.

Kim Sơn đã ngăn trở từ thần số hai sàng lọc tìm ra mình ở mức độ lớn nhất, đồng thời cũng gây cho bản thân một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Kim Sơn dè huyệt thái dương.

Rạng sáng hôm sau, Tiểu Chúc Chúc đã bò dậy. Bé con rửa mặt, rồi đánh răng, sau đó tết cho mình một bím tóc thật xinh.

Chúc Chúc chưa từng tự tết tóc cho mình, tết được hai vòng lại rớt. Chúc Chúc từ bỏ, thả tóc xuống. Bé nhìn mình trong gương, hài lòng gật đầu. Mặc dù không phải kiểu tóc công chúa, nhưng nhìn vẫn xinh.

Chúc Chúc sáu tuổi là kiểu điển hình tự biết mình đẹp. Dù sao cũng không thể chờ mong tất cả mọi người khen mình là công chúa nhỏ xinh đẹp mà mình lại không tự biết mình đẹp.

Bạn nhỏ Chúc Chúc không chỉ tự biết mình đẹp, mà bé còn rất chú ý đến hình ảnh của mình.

Chúc Chúc nhanh chóng soạn xong cặp sách của mình. Bé lấy một bịch bánh bích quy từ tủ đầu giường, sau đó đeo cặp sách lên lưng, rón rén đi ra phòng khách.

Nhà bọn họ ở tầng năm, Chúc Chúc thuần thục chạy từ hành lang xuống. Sáng sớm đã có vài người vội vội vàng vàng đi trên đường.

Chúc Chúc nhìn người ta đi qua đi lại, cuối cùng bé đi về một hướng khác. Bên đó có nhiều tiệm bán đồ ăn sáng, có tiệm bánh mì, có tiệm bánh bao, còn có tiệm mì sợi và phở.

Hôm qua, Chúc Chúc và ba ba cùng đi mua đồ sáng ăn. Di và chú ở đó còn khen bé xinh nữa.

Chúc Chúc lấy dừng khí, đi tới đó.

Tiệm đầu tiên là tiệm bánh bao. Hàng người bên ngoài xếp thật dài, nhân viên bên trong lấy bánh bao luôn tay luôn chân.

Chúc Chúc đi tới cửa sổ tiệm bán bánh bao. Bé thấy chú và dì bên trong đang rất bận, không rảnh nói chuyện với bé. Thế là bé lại đi sang tiệm thứ hai.

Tiệm thứ hai là tiệm mì sợi, ông chủ đang đặt mì trước cái nồi lớn. Có ba đến năm khách trong tiệm. Bà chủ thì rửa rau bên cạnh.

Thấy Chúc Chúc đi vào, mắt bà chủ sáng rực lên, vội vàng hỏi: “Cháu gái nhỏ muốn ăn gì?”

Chúc Chúc vẫn biết ăn mì phải trả tiền, nhưng bé không có tiền. Khuôn mặt nhỏ của Chúc Chúc đỏ lên, đôi mắt to long lanh hiện vẻ xấu hổ khi nhìn bà chủ: “Dì ơi... Cháu... Cháu muốn hỏi, nhà dì có nhiều tên công việc không ạ?”

Bà chủ không hiểu cô bé này đang nói gì, nhưng bé thật sự quá xinh. Mắt to long lanh, da trắng, khuôn mặt nhỏ đỏ lên nhìn còn xinh hơn cả mấy cô bé trong tivi nữa. Bà chủ cũng sẵn lòng kiên nhẫn hơn, nhẹ giọng nói: “Cháu muốn cái gì thì nói từ từ thôi, đừng vội. Ba ba của cháu đâu?”

“Ba ba... Ba ba... Ở nhà ạ.” Chúc Chúc chưa được tiếp xúc nhiều với người lạ. Về cơ bản, bé còn hơi sợ hãi khi tiếp xúc với người lạ nữa.

Chúc Chúc để cặp sách của mình xuống, lấy hai cái bánh bích quy nhỏ từ trong cặp ra: “Dì ơi, cho đi này.”

Bà chủ nghe giọng nói với động tác đáng yêu khi đã không còn tìm được nam bác. Bà ấy nhận bánh bích quy rồi hỏi: “Vậy cháu muốn gói mì mang về à?”

Chúc Chúc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không phải ạ, dì có tên công việc không ạ?”

“Tên công việc là gì?” Bà chủ thấy hơi kỳ lạ.

“Là tên công việc ấy ạ, “ Chúc Chúc nói: “Ba cháu muốn cho cháu đi học, nhưng trường học nói rất nhiều ạ. Còn nói phải có một tên công việc nữa. Nhưng ba cháu không có việc làm. Cháu nghe cô giáo nói, hình như người lớn khác đều có tên công việc. Dì ơi, nhà dì có bao nhiêu tên công việc ạ...”

Bà chủ nghe được đến trường đi học, thì đột nhiên hiểu: “Bạn nhỏ này, cháu đang nói chứng nhận công tác đúng không?”

Chúc Chúc gật đầu thật mạnh: “Là cái đó đấy ạ!”

Tối qua lúc đi ngủ bé đã nghĩ ra một cách. Ba ba không có tên công việc, người lớn khác đều có tên công việc. Vậy bé sẽ đến chỗ người lớn khác để mượn tên công việc về, sau đó trả lại cho họ là được.

Bạn nhỏ Chúc Chúc vẫn chưa hiểu, tại sao phải có một cái tên chính xác khi đi làm.

Nhà bà chủ cũng có con đang học cấp hai. Năm đó lúc bọn họ vừa đến đây, cũng đau đầu rất lâu vì chứng nhận công tác. Sau này họ dùng giấy chứng nhận cho thuê quầy hàng để thay thế. Nhưng mà cửa tiệm nhà bọn họ không có cách nào làm giấy chứng minh cho người ta đâu.

Bà chủ nhìn cô bé, lòng mềm nhũn. Bà ấy nói: “Dì dẫn cháu qua tiệm bên cạnh hỏi thử nhé. Chú ấy là đại lý, chắc là có con dấu để làm giấy chứng minh đấy.”

Mẫu chốt của giấy chứng minh này chính là con dấu.

Chúc Chúc nghe nói thế thì hai mắt lập tức sáng lên, nắm lấy tay bà chủ.

Bà chủ dắt Chúc Chúc, vừa đi vừa hỏi: “Cháu tên gì?”

“Tên đi học của cháu là Vương Quyền Quyền. Dì gọi cháu là Chúc Chúc đi ạ.”

Ba ba nói, sau này lúc giới thiệu tên với người khác đều phải giới thiệu tên đi học, tên đi học là Vương Quyền Quyền.

Chúc Chúc rất thích cái tên này, bởi vì Quyền Quyền rất giống một món ăn ngon, dù sao cũng ngon hơn cháo mà.

Tuy rằng bà chủ không hiểu vì sao tên đi học là Vương Quyền Quyền, mà nhũ danh lại không gọi là Quyền Quyền luôn?

Nhưng quả thực cái tên Chúc Chúc gọi thuận miệng hơn.

Bà chủ dắt người đi vào tiệm bánh mì bên cạnh. Nhân viên của tiệm đang đứng ở quầy thu ngân.

Bà chủ hỏi: “Lily, quản lý tiệm của các cô đâu?”

“Quản lý tiệm ở phòng nghỉ, sao thế ạ?”

“Tôi có chút chuyện muốn tìm ông ấy hỗ trợ.”

“Sáng sớm đã có chuyện gì vậy?”

Quản lý tiệm đi ra vừa vận nghe được câu này, liền mở miệng hỏi.

Mặc dù mọi người đều bán đồ ăn sáng, là loại quan hệ cạnh tranh. Nhưng cùng đường nhiều năm như thế, nên tình cảm cũng không tệ.

Bà chủ dắt Chúc Chúc đi tới rồi nói: “Đứa nhỏ này muốn đi học, vừa rồi có đến tiệm tôi hỏi có chứng nhận công tác không. Cái tiệm nhỏ nhà chúng tôi sao có thể làm chứng nhận công tác chứ. Cho nên mới qua hỏi chỗ anh có làm chứng nhận công tác được không?”

Quản lý tiệm nhìn Tiểu Chúc Chúc. Đôi mắt cô bé sáng rực, đang nhìn ông ta với ánh mắt tha thiết. Quản lý tiệm liền nói: “Cái này đơn giản thôi.”

Đôi mắt Chúc Chúc lập tức sáng lên: “Chú yên tâm đi ạ, cháu nhất định sẽ trả cho chú mà.”

Chúc Chúc vừa nói vừa mở cặp sách của mình, bốc mấy cái bánh bích quy nhỏ trong cặp ra, đưa hết cho chú ấy.

Quản lý tiệm bật cười ha ha. Cô bé này vẫn chưa biết chứng nhận công tác là gì.

Quản lý tiệm cảm thấy rất thú vị, thế là chọc bé: “Cháu bé à, chỗ chú bán bánh bích quy mà, chỉ cho chú bánh bích quy là chưa đủ đâu. Cháu qua đây, chú hỏi mấy câu hỏi, nếu cháu trả lời được, chú sẽ cho cháu chứng nhận công tác ngay.”

Trước đây Chúc Chúc hay được khen lắm, được cô giáo nhà trẻ khen thông minh, được giáo viên tiểu học khen thông minh, được các bạn học khen thông minh. Theo Chúc Chúc, chẳng có câu hỏi nào mà bé không trả lời được cả. Thế là bé nói rất tự tin: “Chú ơi, chú cứ hỏi đi ạ, cháu đều có thể trả lời được hết.”

Đáng vẻ hào khí ngất trời đó, quả thực khiến quản lý tiệm không thể chịu nổi. Quản lý tiệm cầm bánh bích quy nhỏ của Chúc Chúc rồi nói: “Vậy chú hỏi cháu, một cái bánh bích quy bán với giá năm đồng năm xu, vậy tám cái bánh bích quy bán được bao nhiêu tiền. Trả lời đúng, chú sẽ đưa chứng nhận công tác cho cháu.”

Bạn nhỏ cần chứng nhận công tác để nhập học, rất rõ ràng là chỉ mới đi nhà trẻ. Quản lý tiệm cảm thấy, chắc chắn cô bé không thể trả lời câu hỏi này. Quản lý tiệm cố ý ức hiếp người, mỗi bánh bích quy còn tặng thêm năm xu nữa cái, tăng độ khó của bài tính.

Sau đó liền thấy bé con người ta cầm bánh bích quy lên, âm thầm bắt đầu tính: “Một cái bánh bích quy giá 5 đồng 5 xu. Hai cái bánh bích quy là 11 đồng. Ba cái bánh bích quy là 16 đồng 5 xu. Bốn cái bánh bích quy là 22 đồng. Vậy bốn cái bánh bích quy là 22 đồng, ở đây còn bốn cái bánh bích quy nữa. 22+22 là 44 đồng. Cho nên tám cái bánh bích quy tổng cộng là 44 đồng. Chú ơi, chú có thể cho cháu chứng nhận công tác chưa ạ? Tám cái bánh bích quy này cháu tặng cho chú, không lấy tiền đâu ạ.”

Rất rõ ràng, học phí mười vạn mỗi học kỳ mà từ thần tiên sinh phải đóng cho nhà trẻ quý tộc lúc trước cũng không phải cho không.

Quản lý tiệm cũng nhìn bé con mồm đậu nhỏ với vẻ khó tin: “Cháu học lớp mấy rồi?”

“Cháu chuẩn bị vào lớp một ạ.”

Nói cách khác, chỉ mới đi nhà trẻ? Đã có thể làm toán cộng rồi? Lúc con trai ông ta học lớp ba, ngay cả bài tập số lượng còn nhờ ông ta chỉ.

Có điều, quản lý tiệm nói được thì làm được. Ông ta lấy một tờ giấy trắng, viết chứng nhận công tác, sau đó đóng dấu rồi đưa cho Chúc Chúc: “Chỗ trống ở đây, để bố cháu điền tên mình vào, biết chưa?”

Quản lý tiệm nhìn bé con, cảm thấy thật đáng tiếc. Đứa nhỏ này có trí lực đáng kinh ngạc, nhỏ thế đã biết ra đây tìm chứng nhận công tác. Đáng tiếc là, lại sinh trong gia đình nghèo túng, lãng phí một tài năng tốt.

Ông ta tưởng tượng trong đầu, cha của đứa bé này nhất định là một kẻ thất nghiệp chỉ biết uống rượu và bài bạc. Mà người mẹ, chắc chắn là kiểu nội trợ chỉ nghe lời chồng. Bằng không sao lại để con cái đi tìm chứng nhận công tác chứ?

Đáng tiếc, thật sự quá đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Nỗi sợ lớn nhà tử thần

Cô bé con lấy được chứng nhận công tác từ tay người quản lý tiệm, hai mắt liền sáng lấp lánh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là ý cười, giấu cũng giấu không được. Ba ba nói đúng, đi học rất tốt, rất hữu dụng.

Nụ cười này thực sự chọc quản lý tiệm. Để thỏa mãn quá nhí, lấy được tờ giấy chứng nhận công tác thôi mà vui đến thế cơ à.

Quản lý tiệm nghĩ trong đầu, chắc rằng ba ba của cô bé chẳng làm nên trò trống gì, lại cũng không tích cực chuẩn bị để bé được đến trường. Nhưng vì cô bé có tư chất thông minh này muốn đến trường. Cho nên khi phát hiện ba ba không có giấy chứng nhận công tác, bé đã giúp ba ba tìm giấy chứng nhận công tác...

Bây giờ bé vui mừng như vậy, nhất định là vì bé có thể đến trường. Nháy mắt đó, quản lý tiệm thậm chí đã tưởng tượng ra cảnh bạn nhỏ đọc sách trong phòng, còn bên ngoài là tiếng vãi nhau âm ỉ của người lớn.

Quản lý tiệm nói: “Bạn nhỏ này, cháu ở gần đây à?”

Tuy rằng Chúc Chúc không biết tại sao chú này lại hỏi như vậy. Nhưng bé thấy chú ấy đã giúp bé rất nhiều, thế là Chúc Chúc cười híp mắt nói: “Đúng ạ, nhà cháu ở tòa nhà bên kia.”

Quản lý tiệm nói: “Sau này nếu không có chỗ học bài, có thể tới tiệm của chú đọc sách.”

Chúc Chúc không rõ vì sao lại không có chỗ học bài, nhưng vẫn gật đầu rồi nói: “Cảm ơn chú ạ.”

Quản lý tiệm nghĩ, những cuốn sách giáo khoa mà trước đây con trai ông ta dùng vẫn còn giữ lại. Đến lúc đó có thể mang ra tiệm, để nếu cô bé tới thì có thể xem luôn.

Chúc Chúc đeo cặp sách nhỏ, ôm tờ giấy kia trong ngực rồi đi sang tiệm mì sát vách. Vừa rời cửa tiệm hơi bận nên bà chủ bị ông chủ gọi về.

Sau khi Chúc Chúc sang, cũng đúng lúc bà chủ đang thu dọn chén đĩa mà khách vừa ăn xong. Bà ấy hỏi: “Chúc Chúc lấy được giấy chứng nhận công tác chưa?”

Chúc Chúc ngọt ngào nói: “Lấy được rồi ạ.”

Bé vừa nói, vừa đặt chứng nhận công tác lên mặt bàn. Sau đó bé để cặp xuống, đồ hết bánh bích quy trong đó ra, phát ra tiếng rào rào. Chúc Chúc nói: “Di ơi, cái này đều cho di hết.”

Bà chủ nhìn bấy, tám cái bánh bích quy nướng thành hình hoa hồng xinh đẹp, đa số bánh đều cùng một vị, liền nói: “Chúc Chúc tự ăn đi, di không thích ăn bánh bích quy đâu.”

“Cái này ăn ngon lắm ạ, cảm ơn di đã giúp cháu.” Trên mặt Chúc Chúc lộ ra nụ cười xán lạn.

Tím bà chủ bị tan chảy trong giọng nói đáng yêu ấy. Con cái nhà ai đây, hiểu chuyện, lễ phép lại biết cư xử! Lớn lên sẽ thế nào nữa?!

Lúc Chúc Chúc nói về bánh bích quy nhỏ, liền nghĩ tới hương vị của nó. Bé nhin không được mà nuốt một ngụm nước bọt. Bé chỉ còn những cái bánh bích quy nhỏ này thôi.

Đương nhiên bà chủ cũng nhìn ra bé đang rất thèm. Bà ấy nói: “Vậy đi, đi ăn một cái, số còn lại cháu mang về nhà nhé?”

Bà chủ cầm một cái lên, sau đó bỏ bảy cái bánh bích quy còn lại vào cặp bé. Bà ấy lại xếp giấy chứng nhận công tác lại rồi bỏ vào luôn. Động tác rất nhanh, kéo khóa kéo, đeo lên lưng cho nhóc con: “Nếu cháu thật sự muốn cảm ơn di, thì khi nào rảnh hãy đến nhà di ăn mì được không?”

Chúc Chúc cảm động đến hồng rồi, đi tốt quá đi!

“Mau về nhà thôi, lát nữa người trong nhà sẽ đi tìm đấy.” Tất cả những người sống trên con đường này đều quen biết nhau, nên thường xuyên có trẻ con ra đây mua đồ ăn. Người buôn bán cũng quen với cảnh mấy đứa bé tầm sáu, bảy tuổi đến đây mua đồ.

Buổi sáng, người trong nhà Kim Sơn vốn định ra ngoài mua bữa sáng như hôm qua, nhưng Kim Sơn phát hiện con gái vẫn chưa ngủ dậy. Thế là anh nhìn quanh phòng bếp, rồi quyết định tự mình làm cơm.

Phòng bếp vẫn còn mới, Kim Sơn còn là người mới hơn cả phòng bếp mới. Anh nhìn trái nhìn phải trong bếp một lúc, sau đó quyết định dẫn con gái ra ngoài ăn.

Kim Sơn đi tới phòng ngủ của con gái, gõ cửa một cái rồi gọi: “Cục cưng ơi, dậy thôi nào, ba ba dẫn con ra ngoài ăn sáng.”

Bên trong không có tiếng động.

“Cục cưng?” Kim Sơn lên giọng.

Kim Sơn hoảng hốt. Anh sợ Chúc Chúc sinh bệnh phát sốt, bị cảm đến hôn mê bất tỉnh nên vội vàng mở cửa, rồi trèo lên cái thang thò đầu vào chỗ hồng của mặt trăng. Bên trong chỉ có tấm chăn bị đẩy sang một bên.

“Chu Chúc?!” Máu trong đầu Kim Sơn chảy ngược. Khoảnh khắc đó, thế giới dường như đông cứng lại.

Bị cha anh bắt về rồi? Hay là tai nạn khác?

Kim Sơn quay đầu thì thấy cửa sổ của phòng con gái đang mở. Kim Sơn bước nhanh qua, liền thấy bên dưới cửa sổ rất sạch sẽ.

Anh thở ra một hơi, theo bản năng muốn lấy điện thoại từ thần ra. Sau đó anh mới ý thức được, anh đã để điện thoại từ thần ở lại lâu dài.

Kim Sơn hít sâu. Con gái không có khả năng biến mất một cách vô duyên vô cớ. Giải thích duy nhất là không biết từ thần số hai đã dùng phương pháp gì phá giải được chương trình, và tìm được bọn anh.

Lúc này, trong đầu Kim Sơn tất cả đều là hình ảnh con gái đứng dưới cây táo trong vườn trái cây, đội nón che nắng, ngọt ngào gọi anh —— ba ba ơi, con hái quả quả cho ba nè.

Nghĩ tới đây, tim Kim Sơn như bị dao cắt. Biểu tình trên mặt anh dữ tợn hơn, dùng phần mềm mình đã chuẩn bị xong trước đó gửi cho từ thần số hai một tin ——

“Đừng để mọi chuyện đến tình trạng không cách nào cứu vãn.”

Bên kia gần như trả lại ngay: “Đừng để nó đối, cho nó ăn trước đã. Anh muốn gì tôi đều có thể cho anh.”

Ngay lúc này, cửa nhà Kim Sơn truyền đến tiếng cóc cóc cóc.

Bên ngoài truyền vào một giọng nói ngọt ngào ——

“Ba ba ơi —— mở cửa con với —— “

“Ba ba ơi —— “

Kim Sơn xông tới, tốc độ rất nhanh, giống như chậm một giây thôi thì người ngoài cửa sẽ biến mất vậy. Lúc mở cửa ra, anh thấy nhóc con đeo cặp sách đứng ngoài cửa. Bé hất tóc lên, ngẩng khuôn mặt nhỏ đang cười xán lạn hơn cả hoa.

Kim Sơn ôm chầm lấy con gái. Chúc Chúc vốn đang cười đắc ý, nhưng chớp mắt đã bị dọa cho phát sợ.

Chúc Chúc sợ hãi, sờ lên mắt ba ba: “Ba ba, ba ba ơi, sao ba lại khóc...”

Chúc Chúc nói xong cũng muốn khóc theo luôn.

Giờ Kim Sân mới ý thức được, thì ra mình cũng sẽ có lúc như vậy. Anh cúi đầu, gác lên vai con gái rồi nói: “Ba ba đâu có khóc.”

“Về sau không được bất thành linh đi ra ngoài như thế này nữa biết chưa?”

“Con... Con muốn hù chết ba ba con hả?” Kim Sân cắn răng, phàn nàn như một người cha nhân loại bình thường. Từ trước đến nay anh đều ít nói, đây là lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy.

Chúc Chúc ngậy ngậy cả người. Bé còn nhỏ nên chưa thể hiểu tình yêu thương của cha dành cho mình.

Trong cái đầu nhỏ của Chúc Chúc chỉ liên tưởng đến cảnh đáng sợ là ba ba nhà mình phát điên rồi chạy. Nhưng thật ra ba ba cũng giống bé, rất sợ cảnh phải chờ đợi một người.

Thế là Chúc Chúc nói rất chân thành: “Ba ba ơi, con sẽ không chạy đâu.”

Chạy của Chúc Chúc, là chỉ đi ra ngoài liền không về nữa.

Kim Sân lại lý giải là chạy lung tung khắp nơi. Anh cũng không nổi mắng con gái, mà chỉ nói: “Sau này không được như vậy nữa.”

Trong suy nghĩ của Kim Sân, con gái vẫn là cô bé khi gặp người lạ sẽ trốn sau lưng ba ba. Trước kia ở lâu dài, nhóc con chưa từng tự mình ra ngoài bao giờ.

Nên trong tiềm thức, anh chưa hề nghĩ tới việc con gái tự mình đi ra ngoài.

Chúc Chúc vội vàng gạt đầu, sau đó bắt đầu còi cặp sách, dương dương đắc ý nói: “Ba ba ơi, con tìm được giấy chứng nhận công tác rồi nè!”

Chúc Chúc lấy giấy chứng nhận công tác trong cặp ra, đưa cho ba ba: “Ba ba ơi, ba nhìn nè! Ba phải viết tên ba ở đây đó.”

Kim Sân nhìn tờ giấy chứng nhận công tác kia, trong lòng vừa chua vừa chát, “Con ra ngoài là để tìm giấy chứng nhận công tác à?”

“Đúng ạ.” Chúc Chúc nói rất nghiêm túc: “Bây giờ con đã lớn, không còn là con nít nữa, có thể giúp ba ba rồi ạ.”

Kim Sân ôm con gái thật chặt.

Con gái của anh nhất định là đứa bé tốt nhất thế giới.

Vì có con gái ngoan, Kim Sân kiên nhẫn điền thông tin trên trang web* của Ủy ban giáo dục đến ba lần. Mỗi lần gửi thông tin, hệ thống tải trang, sau lại quay về giao diện trước đó.

(*Web: trang mạng)

Sau khi lặp lại ba lần, Kim Sân thật sự muốn hack* cái trang web này luôn!

(*Hack là việc lợi dụng những lỗ hổng bảo mật can thiệp một cách trái phép vào phần mềm, phần cứng, máy tính, hệ thống máy tính, mạng máy tính nhằm thay đổi các chức năng vốn có của nó.)

Sau khi gửi thông tin lần thứ tư và tải ra trang trắng, đại thần chương trình là từ thần đại nhân đây đâu chỉ muốn hack trang web không, quả thực muốn hack luôn lập trình viên đã thiết kế ra trang web này!

Anh cố bình tĩnh lại, bắt đầu lại từ đầu. Cũng may lần này trang web tải được. Báo danh trên web thành công, sau đó chỉ cần chờ xét duyệt. Sau khi xét duyệt xong, lại chờ thư thông báo trúng tuyển của nhà trường.

Kim Sân đóng máy tính, nhưng luôn có cảm giác hình như mình đã quên chuyện gì đó.

Nếu có thể bỏ qua, vậy thì nó chẳng quan trọng.

Bên khác, thuộc hạ của từ thần số hai không cách nào lần theo số điện thoại đã gửi tin nhắn ban nãy, mà gọi lại thì không đổ chuông. Từ thần số hai cắn răng.

Kim Sân!!!

Tên của Hồ Thừa Khiếu không có trong app Từ thần, nên anh ta căn bản không thể thông qua app Từ thần để xác định vị trí của Hồ Thừa Khiếu.

Hồ Thừa Khiếu đã rời khỏi nhà. Ngày đó, đầu tiên Kim Sân dẫn theo Chu Chúc biến mất. Toàn bộ app Từ thần loạn tung tung phèo. Mà lúc đó, Thần lại tìm anh ta.

Lúc đó anh ta không đề ý đến việc Hồ Thừa Khiếu cũng vì không tìm thấy em gái công chúa mà tới tìm anh ta. Hồ Thừa Khiếu nghe được đoạn đối thoại giữa anh ta và Thần, sau đó cu cậu liền chạy ra ngoài. Chờ khi anh ta kịp phản ứng, thì đã không thấy con mình đâu nữa.

Hai ngày nay, nhà anh ta hoàn toàn rối tung.

Từ thần số hai sai tất cả bóng đen ra ngoài tìm Hồ Thừa Khiếu, nhưng không biết vì sao không một bóng đen nào tìm ra cu cậu.

Ngày lúc này, điện thoại thông báo tin nhắn của bóng đen ——

“Tìm được rồi.”

Chúc Chúc không biết rằng theo một ý nghĩa nào đó, bé và anh Thừa Khiếu của mình đã cùng hoàn thành việc bỏ nhà ra đi.

Bởi vì lúc này bé đang nắm tay ba ba: “Ba ba ơi, con thấy trường này cũng được ạ.”

Chúc Chúc đã nhận được thông báo trúng tuyển của trường, nhưng không phải của trường tiểu học thực nghiệm Phong Diệp với lực lượng giáo viên hùng hậu, môi trường tốt, gần nhà. Mà là của trường tiểu học Quả Táo cách nhà bọn họ mười mấy trạm.

Kim Sân không vui. Lúc cục cụng đi nhà trẻ, anh có cùng một nhóm với những phụ huynh nhà khác. Những vị phụ huynh đó đã dùng tất cả các cách để tìm cho con mình một trường tiểu học thật tốt.

Kim Sân cũng bị thuyết phục mà không hề tự nhận thức được. Đội ngũ giáo viên giỏi, cơ sở dạy học tốt sẽ cung cấp nền giáo dục tốt nhất cho trẻ.

Chúc Chúc nói: “Ba ba ơi, con thích trường này mà. Con thích táo. Chúng ta đi báo danh đi ạ, nếu không những bạn học khác đều đã đi học, mà chúng ta còn chưa chịu đi.”

Kim Sân hết cách, chỉ có thể dẫn con gái đến xem trường.

Kết quả, ngồi xe đến cổng trường tiểu học, Kim Sân liền muốn quay đầu về? Cái này mà gọi là trường học sao? Hai dãy nhà học bên cạnh quốc lộ, nhìn một cái là thấy hết toàn trường rồi.

Nhưng Chúc Chúc đã đi tới, ngọt ngào nói: “Chào cô ạ, em tên là Vương Quyền Quyền.”

Lúc cô giáo tiếp đón thấy Kim Sân thì hơi sững sốt, mặt cũng đỏ lên, sau đó mới vội vàng cúi đầu xuống nói với Chúc Chúc: “Chào bạn Quyền Quyền, đây là ba ba em nhì.”

Chúc Chúc gật đầu rồi nói: “Em đến báo danh đi học ạ.”

Bên cạnh có rất nhiều phụ huynh đưa con em mình đi học.

Mặc dù đã từng đi nhà trẻ, nhưng đứa trẻ mới vào lớp một phải thay đổi môi trường mới, sẽ vẫn thấy sợ hãi. Có rất nhiều bạn không muốn đến trường, nên các vị phụ huynh đang nghiêm túc dỗ dành.

Chúc Chúc nghiêm túc dỗ dành ba ba: “Ba ba ơi, ba là tốt nhất. Ba đừng không vui nữa nhé. Sau này con sẽ học ở trường này, còn được ngắm rất nhiều hoa nữa. Ba ba nhìn đi, bên đó toàn là hoa kia!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 55: Vua tổ cáo nhà tử thần

Chúc Chúc còn chưa dỗ được ba ba, đã nghe thấy thầy giáo bên kia hét lên rất hung dữ: “Các em lớp 1-1, tập hợp.”

Chúc Chúc là học sinh lớp 1-1. Bé vẫn chưa nở đi, nhìn ba ba rồi nói: “Ba ba ơi, con phải tập hợp rồi. Ba về đi, buổi chiều ba nhớ tới đón con nha, con chờ ba ở cổng trường đó.”

Kim Sân ừ một tiếng, nhìn con gái mình hòa vào giữa những đứa trẻ khác. Bọn trẻ mặc quần áo xanh xanh đỏ đỏ, tuôn về cùng một hướng, như một đàn cá gặp nước.

Kim Sân vẫn có thể nhận ra con mình một cách chuẩn xác. Anh nhìn bé đi theo những đứa trẻ khác cùng vào trong trường, sau đó không thấy đâu nữa.

Sau khi vào trường, Chúc Chúc quay đầu lại thì không còn thấy ba ba. Nhóc con cụp đầu, vừa nhìn thấy trường học là bé nhớ anh Thừa Khiếu rồi.

Anh Thừa Khiếu nhất định cũng rất nhớ bé.

Bàn ghế đều hơi bẩn. Chúc Chúc lấy khăn tay ra, cẩn thận lau cả bàn lẫn ghế. Bởi vì đây là chiếc váy xinh nhất của bé, làm bẩn sẽ hết đẹp.

Bạn cùng bàn cũng học Chúc Chúc lau ghế.

Chúc Chúc cũng thích ứng ngay với trường học mới, nhưng cho đến trưa, Chúc Chúc liền thấy kỳ lạ. Sao cô giáo chỉ giảng những điều bé đã học ở nhà trẻ, mà không nói gì về kiến thức mới nhỉ?

Lúc ăn cơm trưa, Chúc Chúc hơi không quen vì cơm và thức ăn ở đây chẳng ngon.

Những bạn nhỏ khác đều tụ thành nhóm để ăn cơm, chỉ một mình bạn nhỏ Chúc Chúc là ngồi tại chỗ của mình, mặt mày ủ rũ nhìn đồ ăn trước mắt.

Phần cơm trưa trường học cũ phát là ba món ăn tinh tế với một chén canh nhỏ. Mặn chay phối hợp, vừa thơm vừa ngon. Thức ăn ở trường bây giờ, không biết vì sao cả xào thịt lại đen thui, bên cạnh còn có cả chua xào trứng.

Chúc Chúc ăn hai miếng, ngừng một lúc, lại ăn một miếng, lại ngừng một lúc...

Bên cạnh có không ít đứa trẻ đang nhìn bé.

Bạn nhỏ Chúc Chúc im lặng ngồi đó, xinh đẹp lại điềm đạm, như công chúa nhỏ đi ra từ tivi. Bất kể là cậu bé hay cô bé đều muốn nói chuyện với bé, nhưng hình như bé cũng chẳng nói lời nào, nên mấy đứa cũng ngại không dám đến gần.

Thấy Chúc Chúc giống như ăn không trôi cơm, rốt cuộc cũng có bạn nhỏ lấy dũng khí, nói: “Bạn không thích ăn cà chua hả?”

Chúc Chúc ừ một tiếng. Bé nhìn về phía cô bé hỏi mình, thân thiện nói: “Tớ ăn chậm.” Bé không muốn nói không thích cả chua ngay trước mặt cả chua.

Cô bé kia là lần đầu tiên được một người xinh đẹp như vậy nhìn. Mặt bé ửng hồng, đầu óc thì choáng váng, lắp ba lắp bắp: “Tớ... Tớ có kẹo, kẹo rất ngọt. Bạn có muốn ăn không?”

Chúc Chúc lắc đầu rồi nói: “Tớ phải ăn xong chỗ này mới được.” Lãng phí lương thực là không đúng.

Lúc này, liền nghe được tiếng cười đùa âm ỉ truyền vào từ bên ngoài phòng học, ngay sau đó mấy cô bé cao lớn bước vào. Một cô bé trong đó nói ——

“Nghe nói lớp một có một nữ sinh rất đẹp, là ai?”

Cô bé kia vốn là người đẹp nhất ở trường, đột nhiên có người nói ở lớp một có một bạn đẹp hơn, nên cô bé kia không vui.

Cô bé kia vừa nói vừa đi đến trước bàn học của Chúc Chúc, hỏi: “Trông cũng thường thôi, mày tên gì?”

Hai nữ sinh đi theo cô bé kia cũng nhìn Chúc Chúc, nói phụ họa: “Rõ ràng là xấu.”

Chúc Chúc thường xuyên được khen xinh đẹp. Bây giờ bị người ta nói trông cũng thường thì bé đã không thấy vui, nói bé xấu thì lại càng không vui. Nhưng bé vẫn lễ phép: “Vương Quyền Quyền.”

“Tên thật là khó nghe.” Nữ sinh kia ngồi lên bàn Chúc Chúc.

“Tên khó nghe quá.”

“Nghe là biết cha mẹ không có học thức.” Ba ba của nữ sinh kia là giáo viên. Ở nhà cô bé kia thường xuyên nghe ba ba mình nói phụ huynh ở trường đều là loại công nhân nhập cư không có học thức. Cô bé kia cũng học được những câu đó.

Bây giờ Chúc Chúc đang rất giận. Có thể nói bé trông bình thường, nhưng không được nói tên bé khó nghe, càng không được nói ba ba bé không có văn hóa. Chúc Chúc đứng lên: “Ba em có văn hóa nhất.”

Đối phương đại khái cũng không ngờ con bé nhìn yếu đuối như Chúc Chúc lại dám phản bác, thế là hung dữ nói: “Vốn là không có văn hóa! Ba ba mày là công nhân nhập cư! Còn nữa, chiếc váy này xấu chết đi được! Về sau không cho phép mày mặc váy đến trường!”

Chúc Chúc càng giận hơn. Thật ra bé không hiểu “Không học thức” “Công nhân nhập cư” là gì. Nhưng những lời này của đối phương, rất rõ ràng là đang nói ba ba bé không tốt.

“Chị không được nói như vậy!” Chúc Chúc nóng nảy. Bé chưa từng gặp người kiêu này, nên hoàn toàn không có kinh nghiệm đáp trả.

Chúc Chúc còn ít tuổi lại chưa từng xảy ra mâu thuẫn với bạn học, chứ đừng nói đến việc cãi nhau. Bé đã giận đến đỏ mắt, nôi gần cổ rồi.

“Cứ nói! Tao cứ nói đấy! Ba ba mày không có học thức!” Cô bé kia dương dương đắc ý nói.

Chúc Chúc tức điên lên, lại không cãi thắng, cuối cùng vừa tủi thân vừa giận nói: “Em sẽ mếc ba ba em, ba em nhất định sẽ mắng chị!”

Cô bé kia hơi hoảng, nhưng vẫn nói: “Mày là con nít há? Còn đi mếc người lớn. Đứa nào đi mếc đều sẽ bị cắt miệng!”

“Ba em sẽ không để ai cắt miệng em đâu. Nếu các chị cắt miệng em, ba em sẽ cắt miệng của các chị!” Chúc Chúc nói!

Trước đây người xấu đánh tay phải của bé, ba ba đã đánh lại mà.

Ba cô bé lớp lớn rốt cuộc vẫn là trẻ con, không đủ khí thế.

Chúc Chúc càng nghĩ đến ba ba, sức mạnh càng lớn. Bé dữ dằn nói: “Em phải nói cho ba ba em biết. Chiều nay ba em sẽ tới đón em, các chị không được đi đâu hết.”

Ba nữ sinh kia bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, trong lòng đều hoảng rồi, nhưng ngoài miệng vẫn nói một câu: “Xấu hổ quá, lớn vậy rồi đi mếc người lớn.”

Chúc Chúc nghe xong liền hùng hồn nói: “Ba em nói, em có lớn nữa thì ba vẫn sẽ bảo vệ em, chẳng xấu hổ gì hết.”

Ba cô bé kia cũng không biết nên làm gì nữa, chỉ để lại một câu: “Nếu mày dám mếc ba ba mày, bọn tao sẽ nhốt ba ba mày lại!”

“Các chị không nhốt được đâu, ba em lợi hại nhất!” Trong suy nghĩ của Chúc Chúc, ba ba có thể quát quát vật, đánh người xấu. Ba ba từ một con vịt trời lớn thành thiên nga trắng bay thoát khỏi đám người xấu! Sao có thể sợ mấy chị này chứ?

Thế là lúc tan học, Kim Sân vừa đến nơi đã bị con gái kéo lại: “Ba ba ơi!”

Sau khi Chúc Chúc được ba ba ôm lên, bé liền nói: “Ba ba ơi, đợi một chút ạ.”

Mặc dù Kim Sân không rõ có việc gì, nhưng vẫn nghe lời con gái. Anh để ý thấy ánh mắt con gái luôn nhìn đông nhìn tây, rồi rất nhanh, dường như bé đã thấy gì đó.

Chúc Chúc thấy những cô bé kia đang trốn sau lan can của trường, thì lập tức nói lớn: “Ba ba, ba ba ơi, chúng ta qua kia đi!”

Kim Sân không biết con gái mình muốn làm gì, nhưng vẫn lập tức mở đôi chân dài, ôm con gái, đi về phía con gái chỉ. Ba nữ sinh bên kia bị dọa đến mức nhanh chóng chạy biến đi!

Chủ yếu là vì Kim Sân mặc đồ tây đen, bấm sinh trên người đã có loại áp chế của từ thần với nhân loại. Kim Sân đã cố gắng làm suy yếu loại áp chế này, nhưng trẻ con vẫn có thể cảm giác được.

Ba cô bé kia bị dọa đến mức như gặp phải ma, nhanh như chớp đã chạy mất tăm.

Chúc Chúc quay đầu, ôm lấy cổ ba ba, “Ba ba lợi hại nhất! Ba ba hù trẻ hư chạy rồi!”

Kim Sân thấy hơi kỳ lạ liền hỏi: “Trẻ hư nào?”

Chúc Chúc lập tức tố cáo như hạt đậu rơi ——

“Hôm nay con đang ăn cơm ở lớp, thì ba chị kia đến rồi nói nhìn con chẳng xinh gì cả, còn không cho con mặc váy tới trường nữa...”

“Con liền nói với các chị ấy là, đợi ba ba đến trường, sẽ nạt các chị ấy.”

“Các chị ấy còn nói muốn nhốt ba ba lại nữa. Nhưng ba ba còn chưa nói gì, các chị ấy đã sợ chạy mất tiêu rồi. ba ba lợi hại quá đi!”

Chúc Chúc thật sự rất vui vẻ.

Chương 56: Thanh cay* nhỏ của nhà tử thần

(辣条: Thanh cay là một loại snack của Trung Quốc và món này cực kì cay)

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Chúc Chúc đều là vẻ sùng bái ba ba. Hôm nay bé đã rất buồn vì mình không thắng trong trận cãi nhau âm ỉ ở trường, nhưng ba ba vừa đến, những chị bé dừ dẩn kia lập tức chạy mất dép, thật là vui quá.

Thực tế Kim Sân cũng rất tức giận. Anh nhìn đáng vẻ phẫn khích của con gái, dịu dàng nói: “Về sau nếu có người bắt nạt con, con phải nói ngay với ba ba. Ba ba giúp con bắt nạt lại.”

Chúc Chúc gật đầu như chuyện đương nhiên, miệng thì nói ngọt: “Ba ba lợi hại nhất! Về sau con cũng muốn lợi hại như ba ba.”

Kim Sân nhìn con gái, trong lòng thì nghĩ, không lợi hại cũng không sao cả.

Nhân loại thường hay nói một câu ——

Cha mẹ ngàn tuổi không bảo vệ được con trăm tuổi.

Đây là một câu ngạn ngữ, thủ pháp nói quá. Ý không phải là nhân loại có thể sống đến ngàn tuổi, mà ý là cha mẹ có lợi hại hơn nữa cũng không thể bảo vệ con cái cả đời.

Kim Sân lại rất kiêu ngạo ở phương diện này, vì anh có thể. Nhân loại không thể bảo vệ con mình cả đời. Bởi vì một ngày nào đó, nhân loại sẽ già rồi chết đi, để lại con mình lẻ loi trơ trọi trong thế giới này. Mà anh thì chẳng hề có loại phiền não này, anh có thể bảo vệ con gái mình suốt một đời.

Trong mắt Kim Sân đọng đầy tình thương của người cha. Anh dịu dàng nói: “Ba ba sẽ bảo vệ con cả đời này, nên không lợi hại cũng chẳng sao cả. Nếu có ai bắt nạt con, thì hãy nói với người đó là ba ba sẽ tìm họ gây phiền phức.”

Chúc Chúc ra sức gật đầu: “Dạ.”

“Ba ba ơi, để con tự đi ạ.” Chúc Chúc cảm thấy ba ba đã mệt, ôm bé đi đường sẽ rất vất vả.

Kim Sân để con gái xuống, rồi nắm tay con gái đi ra cổng trường. Bên cạnh còn có những người cha mẹ khác hoặc là ông bà dắt trẻ về nhà, cũng có một vài đứa trẻ đã lớn tự mình đeo cặp sách, đi trên lề đường.

Kim Sân thấy phía trước có một cậu bé cao cao, có lẽ đang học lớp ba hoặc bốn. Nó cầm một cái súng đồ chơi trong tay, bắn vào đất tạch tạch tạch.

Kim Sân nhíu mày. Anh là tử thần, đương nhiên sẽ biết trẻ con loài người mới lớn có bao nhiêu xấu xa.

Ngay cả trong cuộc sống làm việc, anh cũng từng thấy rất nhiều trường hợp trẻ con loài người tự sát vì bị bắt nạt.

Lúc ấy anh không có cảm giác gì, vì lúc đó chưa có con gái. Hiện tại liên tưởng đến con gái mình, lại thấy đau lòng không cách nào tưởng tượng nổi.

Kim Sân đã gặp những người bạn của Chúc Chúc ở nhà trẻ trước đây. Chúng nhỏ tuổi lại đơn thuần, cộng thêm thân phận của anh. Cho dù chúng có bất mãn với Chúc Chúc, thì phụ huynh cũng sẽ dạn con nhà mình phải tạo quan hệ tốt với Chúc Chúc. Nhưng bây giờ anh chỉ là một người bình thường, còn con gái anh lại xinh đẹp và có tính tình đơn thuần. Kim Sân nhíu mày.

Lúc trước rồi đi anh tưởng rằng chẳng có gì to tát, hiện tại mới ý thức được, nuôi một đứa bé có bao nhiêu phức tạp.

Bên ngoài trường học không tiện đón xe, vì bên này rất nhiều trẻ con nên xe taxi không dám dừng ở đây. Kim Sân dắt Chúc Chúc đi theo mấy vị phụ huynh khác, đi về phía trạm xe.

Trên đường đi, Chúc Chúc còn kể vài chuyện ở trường ——

“Hôm nay cô giáo dạy bọn con học đánh vần ạ.”

“Cô giáo còn nói bọn con về nhà chép sách giáo khoa. Ba ba ơi, ba phải giúp con đổi bút đỏ nữa, cô giáo nói ngày mai sẽ kiểm tra ạ.”

“Ừ, ba ba sẽ đổi cho con.”

Rất nhanh, Tiểu Chúc Chúc liền không nói câu nào nữa, vì ánh mắt của bé đang bận nhìn những bạn nhỏ khác. Bên kia có mấy bạn nhỏ học lớp bốn hoặc năm, lưng đeo cặp sách, túm năm tụm ba vây quanh một sạp nhỏ. Đứa nào cũng cầm một gói thanh cay trong tay, ăn rất vui vẻ.

Chúc Chúc liền không đi được nữa.

Kim Sân nhìn theo ánh mắt Chúc Chúc, liền thấy sạp nhỏ kia đang bày cái gì, đương nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt thèm thuồng của Chúc Chúc.

Chúc Chúc nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Ba ba ơi, đi thôi ạ.”

Kim Sân: “Con không muốn ăn à?”

“Ba ba ơi, những thứ bên ngoài đều mất tiền mua, chúng ta về nhà ăn đi ạ.” Chúc Chúc cho rằng ba ba vẫn chưa biết những thứ bên ngoài đều mất tiền mua.

Kim Sân bế người lên, đi đến mua hai gói rồi đưa cho Chúc Chúc: “Ba ba không thiếu tiền.”

Chúc Chúc không tin, không phải ba ba bị phá sản há?

Kim Sơn nói: “Ba ba thật sự không thiếu tiền mà, chỉ là không nhiều tiền như trước thôi.”

Kim Sơn nhấn mạnh: “Trước đây ba ba là người có tiền nhất, bây giờ không còn có tiền nhất, nhưng ba cũng có tiền giống những người cha mẹ khác. Cục cũng muốn mua gì, muốn ăn gì đều có thể nói với ba ba. Ba ba của bạn nhỏ khác có thể mua, ba cũng có thể mua mà.”

Chúc Chúc rất kinh ngạc, thì ra trước đây ba ba là người có tiền nhất đó!

Chúc Chúc rất vui mừng và bắt đầu ăn thanh cay. Bé dứt một cái cho ba ba ăn trước. Lúc Kim Sơn ăn liền cảm thấy hơi cay nhưng lại thấy Chúc Chúc ăn đến đặc biệt vui vẻ. Sau khi đã ăn xong, khuôn mặt nhỏ của bé ửng đỏ, hà hơi thật nhiều, cay...

“Cay quá đi!” Lúc bé nói là còn đang cười.

Kim Sơn xoa đầu bé, “Về sau không được ăn cái này nữa.”

Cũng may một lúc là hết, nhưng trời lại đổ mưa. Kim Sơn cởi áo khoác ra, bọc con gái lại. Dưới cơn mưa to, anh ôm con gái chạy tới trạm xe để đón xe. Cũng may hai người nhanh chóng đã đón được xe. Ngồi trong xe, Kim Sơn kiểm tra cho con gái, may mà không bị ướt. Trước đây anh từng thấy có đứa bị dính mưa mà cảm mạo nóng sốt phải đi bệnh viện. Cho nên anh đặc biệt sợ Chúc Chúc sẽ sinh bệnh.

Sau khi Kim Sơn dẫn theo con gái về nhà, trong đầu vẫn nghĩ về những chuyện ở trường của bé. Anh thật sự thấy không yên lòng, nên mở máy tính tìm kho số liệu dự phòng lúc trước. Trước đó anh phân tích app Tử thần xem rốt cuộc bên trong đã xảy ra vấn đề gì, đã từng xuất số liệu của nhân loại rồi.

Kim Sơn ngồi trước máy tính, về mặt nghiêm túc chuyển tên các giáo viên của Chúc Chúc vào, kích vào tìm kiếm.

Rất nhanh, kết quả đã được liệt kê ra từng trang. Kim Sơn bắt đầu xem phần của chủ nhiệm lớp ở trang đầu ——

Khi còn nhỏ đã từng dùng pháo làm nổ mặt một đứa bé. Cấp ba là học sinh cá biệt ở trường. Sau đó thi thi vào cao đẳng sư phạm. Nhờ có chú ruột làm hiệu trưởng một trường, mới miễn cưỡng được vào dạy ở trường tiểu học này.

Kim Sơn cắn răng. Không được, anh không thể để con gái học lớp của loại người như thế.

“Ba ba ơi —— “

Lúc này, con gái nhỏ đi đến. Bé lấy tay ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, nước mắt rơi lã chã, gọi anh xin giúp đỡ: “Ba ba ơi, bụng bụng đau quá...”

Kim Sơn giật mình, nhanh chóng bế người lên. Lúc ra ngoài anh mới chợt nhận ra bên ngoài vẫn đang mưa to, thế là lại quay vào nhà. Anh cầm dù che mưa, cõng con gái trên lưng. Một tay anh đỡ lưng con gái, tay còn lại bụng dù...

Cơn mưa tầm tã tạt rào rào vào dù. Mưa quá to, có mấy xe đi ngang qua nhưng không chịu dừng lại.

Chúc Chúc áp vào lưng ba ba, đau đến mức rơi cả nước mắt: “Ba ba ơi...”

Ngược mắt lên nhìn bầu trời tối đen vì mưa to, Kim Sơn cắn răng, mặc kệ.

Anh lấy đồng hồ trên tay xuống, chớp mắt đã biến mất cùng con gái.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Đối với bậc cha mẹ không có xe mà nói, con cái mà sinh bệnh thật sự rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hành trình bệnh viện của ba ba nghèo

Đồng hồ đeo tay của Kim Sơn được trang bị chức năng che giấu tín hiệu sinh học. Nó có thể che giấu tín hiệu dòng điện sinh học phát ra trên người tử thần, dùng cái này ngăn cản tử thần số hai lợi dụng trang bị tử thần để cảm ứng được anh. Nhưng cùng lúc đó, nó cũng sẽ hạn chế năng lực tử thần của bản thân.

Mà lúc này đây, Kim Sơn không quan tâm được nhiều như vậy. Bản thân anh trốn đi cũng chỉ vì muốn cứu con gái tránh được số kiếp.

Nếu con gái xảy ra chuyện gì, anh có trốn đi cũng chẳng còn ý nghĩa.

Chớp mắt Kim Sơn đã ở bên ngoài khoa Nhi. Anh ôm con gái chạy vào trong, bên trong đã có mấy vị phụ huynh dẫn theo con đang xếp hàng ——

Lúc y tá bên cạnh nhìn thấy bọn anh, lập tức đi tới: “Bé bị sao?”

Kim Sơn nói: “Đau bụng.”

Y tá là sọ có bệnh tình nghiêm trọng, không thể chờ, bởi vì hôm nay chỉ có một vị bác sĩ khoa Nhi trực ban. Mấy đứa trẻ bị bệnh nhẹ vẫn phải xếp hàng. Nếu có tình huống khẩn cấp, mới có thể chen ngang.

Y tá nhìn tình trạng của Chúc Chúc, cảm thấy không nghiêm trọng lắm. Ở phía trước có mấy đứa bé bị phát sốt nghiêm trọng hơn, thế là nói: “Anh là số sáu, anh ngồi đó chờ một lúc, sẽ nhanh chóng đến lượt anh thôi, đừng sốt ruột.”

Mà lúc này, Chúc Chúc bỗng nhô đầu ra khỏi ngực ba ba: “Ba ba ơi... Con muốn ới...”

Kim Sân vội vàng bế con gái sang bên. Chúc Chúc bắt đầu ói, vừa ói vừa ôm bụng, khóc bù lu bù loa.

Kim Sân giúp bé giữ tóc. Lần đầu tiên anh gặp phải tình huống này, trước đây chưa bao giờ có cảnh con gái sinh bệnh đến bệnh viện còn phải xếp hàng chờ bác sĩ.

Bởi vì trước đây đều là các chuyên gia chờ bọn anh ở bệnh viện, hoặc là đến thẳng nhà.

Chúc Chúc ói đến choáng đầu, nhưng hình như vì ói nên bụng đã rỗng, rốt cuộc cũng không ói nữa. Bé nằm trong ngực ba ba, đầu óc choáng váng, miệng nói thì thầm “Ba ba ơi...”

“Ba ba ơi...”

Kim Sân đưa mắt nhìn mấy người đằng trước, đã lâu như vậy mà không thấy người nào ra. Một đứa bé bên cạnh y tá bên kia đang khóc oa oa, tiếng rất chói tai. Có người nhỏ giọng nói, đứa bé kia bị viêm màng não, có thể sẽ mất.

Kim Sân quay đầu. Anh có thể nhìn thấy bóng đen trong chương trình hệ thống đã đi vào, rất nhanh đứa bé kia đã không còn cất tiếng nữa.

Mấy người đang chờ bên ngoài đều biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ có Kim Sân mới nhìn thấy rõ bóng đen kia đi ra, sau đó bỗng nhìn lại.

Kim Sân không còn app Tử thần, nên không cách nào biết tên và thời gian tử vong chính xác của những người trong danh sách tử vong. Nhưng anh từng làm tử thần, anh biết hành động bảy giờ của bóng đen kia là đang chờ Chúc Chúc tử vong. Tên Vương Quyền Quyền rất có thể đã xuất trong danh sách tử vong hiện tại.

Tên người tử vong do tự tử sẽ không thông báo cho tử thần, mà do bóng đen của chương trình trong hệ thống trực tiếp xử lý.

Người mẹ trẻ tuổi bên cạnh xoa đầu con gái mình, càng không ngừng phàn nàn với y tá: “Sao lâu vậy? Rõ ràng đã biết có nhiều bệnh nhân như thế, mà lại chỉ để một bác sĩ trực ban?”

Y tá nói: “Hai ngày nay cũng hết cách.”

Mà lúc này, cửa rốt cuộc cũng đã mở ra. Bác sĩ đi ra ngoài, đeo khẩu trang, lần lượt xem xét tình hình của mấy đứa trẻ.

Cuối cùng cũng tới chỗ Kim Sân, bác sĩ nhíu mày, nói: “Bị mất nước, bụng còn đau không?”

Chúc Chúc yếu ớt gật đầu.

“Nôn?”

Kim Sân gật đầu.

Bác sĩ tiếp tục nói: “Hôm nay có ăn phải thứ gì hư hỏng không?”

Kim Sân nhớ lại rồi lập tức nói: “Ăn hai gói đồ ăn vặt rất cay.”

Bác sĩ nhìn người cha trẻ tuổi này, nói: “Đi thử máu, xét nghiệm nước tiểu trước, thêm một bước sẽ chẩn đoán chính xác hơn.”

Bác sĩ vừa nói vừa lấy hai tờ đơn: “Lấy máu ở hai tầng, xét nghiệm nước tiểu ở tầng một.”

Kim Sân cầm tờ đơn, ôm con gái rồi đi lên tầng hai. Rẽ ngoặt hai lần, rốt cuộc anh cũng thấy được phòng lấy máu, bên trong có một bác sĩ trực ban. Kim Sân đưa tờ đơn, đối phương thấy vậy thì tức giận nói: “Anh phải xuống tầng một nộp tiền trước, cầm tiền rồi mới lên lại đây.”

Chúc Chúc đang trong ngực ba ba nhỏ giọng nói: “Ba ba ơi...”

Kim Sân vừa tức vừa sốt ruột. Anh đến bệnh viện đều không cần xếp hàng, lại càng không có ai nói với anh, anh phải nộp tiền trước, sau đó lại lên làm kiểm tra. Kim Sân hít sâu, dịu dàng nói với con gái: “Ba ba có tiền mà. Con nghỉ ngơi một lúc, lát nữa sẽ khỏe thôi.”

Ánh mắt của anh lại tìm kiếm, phát hiện đã không thấy bóng đen vừa rồi nhìn bọn anh chăm chăm nữa. Kim Sân ôm con gái xuống tầng một, lúc này mới phát hiện bóng đen kia đang ngồi ở vị trí lúc nãy của bọn anh, đang nhìn chăm chăm đứa bé bên cạnh vị trí của bọn anh khi nãy.

Thì ra vừa nãy bóng đen không phải nhìn về hướng bọn anh, mà là đứa bé bên cạnh bọn anh.

Người mẹ kia còn đang cãi nhau với y tá, không hề biết con mình đang thế nào.

Tử thần đại nhân hơi do dự, qua một lúc mới nhắc nhở: “Con gái cô đang hôn mê.”

Sau đó ôm con gái mình đi đến chỗ cửa sổ đóng tiền, nhanh chóng quét thẻ, rồi cầm tờ đơn lên lại tầng trên.

Kim Sân sờ lên đầu con gái.

Anh đột nhiên hiểu vì sao trong «Luật tử thần» lại cấm tử thần có người thân là nhân loại.

Bác sĩ bắt đầu chuẩn bị lấy máu cho Chúc Chúc. Chúc Chúc nhìn thấy ống kim liền ôm cánh tay ba ba: “Ba ba ơi, bụng con hết đau rồi, chúng ta về nhà đi...”

Kim Sân đề cánh tay bé xuống: “Xong ngay thôi, Chúc Chúc đừng cảm nhứt đúng không? Lát nữa lấy máu xong, ba ba mua đồ ngon cho con nhé.”

Lúc này, vừa vặn bác sĩ khoa Nhi ở tầng một dẫn theo hai đứa bé khác đi lên. Nghe anh nói như thế, thì ông ta lập tức nói: “Rất có thể đồ hôm nay anh mua cho bé ăn khiến bé bị viêm dạ dày cấp tính, đừng cho bé ăn những đồ linh tinh bên ngoài.”

Bản thân bác sĩ đã phải trực đêm rất lâu, mệt muốn ói máu rồi. Kết quả vừa đi lên đã nghe thấy vị ba ba trẻ tuổi này còn nói sẽ mua đồ ăn cho con, cho nên lúc nói chuyện ngữ khí có hơi nặng nề.

Chúc Chúc vốn còn đang chống cự việc tiêm lấy máu, nghe thấy có chú lạ lẫm phê bình ba ba, thì không lo phản kháng nữa, mà muốn nói chuyện với cái chú này: “Là cháu muốn ăn, chú đừng nói ba cháu ạ.”

Y tá lấy máu bên cạnh nhanh chóng thừa cơ hội này mà hoàn thành việc lấy máu.

Lúc này Kim Sơn mới biết, thì ra đồ bé ăn lúc tan học vào buổi chiều không tốt, thế là nói: “Tôi biết rồi.”

Bác sĩ khoa Nhi nói: “Anh làm phụ huynh, đừng tùy theo tính tình của con trẻ.”

Kim Sơn thật đúng là kiểu cái gì cũng tùy theo tính Chu Chúc. Bản thân bé đã ngoan sẵn, nên nhiều khi Kim Sơn đều hận không thể cho bé nhiều thứ, sao nở từ chối. Nhưng từ bây giờ, anh xem như đã học được kinh nghiệm, sau này sẽ không để Chúc Chúc ăn đồ ăn vặt bên ngoài nữa.

Kết quả xét nghiệm còn cần phải chờ. Y tá bụng nước nóng tới cho hai cha con: “Cho bé uống chút nước nóng trước, chờ có kết quả, nếu là viêm dạ dày, lấy thuốc xong là có thể về nhà.”

Bệnh viện bên này không có giường, Kim Sơn chỉ có thể ôm con gái ngồi trong hành lang. Anh cời áo khoác, bọc con gái lại: “Cục cưng ngủ một lát đi. Xí nữa ba ba dẫn con về nhà.”

Sau khi Chúc Chúc uống nước nóng, thì chưa muốn ngủ. Bé muốn chờ với ba ba: “Ba ba ơi, chúng ta cùng chờ nha.”

Kim Sơn không đồng ý cũng không từ chối, chỉ dỗ dành bé ngủ giống như trước đây. Anh vỗ nhẹ lên áo khoác, giọng trầm trầm: “Vậy ba ba kể chuyện cho con...”

“Rất lâu trước đây, có một bé công chúa bị bệnh...”

“Ba ba ơi, con chính là công chúa nhỏ đó ạ?”

“Không phải, ba ba đang kể là chuyện rất lâu trước đây...”

Bọn anh ngồi ở hành lang tầng hai, xung quanh đều không có người, yên lặng. Ngẫu nhiên sẽ truyền đến vài tiếng khóc nỉ non của con nít. Nhìn từ thần đại nhân ngày trước chẳng bao giờ nói đến tính cảm, giờ phút này lại dong đầy tình thương của người cha mà dỗ dành con gái bị bệnh đi ngủ.

Hành lang vắng vẻ. Kim Sơn thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu lên. Anh bị hù sợ chứ thực tế con gái không có việc gì lớn, nhưng anh không hối hận vì đã dùng năng lực từ thần.

Bởi vì anh không cực nổi.

Chỉ là, Kim Sơn suy tính, chờ có kết quả kiểm tra, cảm được kết quả là anh sẽ dẫn Chúc Chúc chuyển nhà, đổi thân phận.

Rất nhanh đã có kết quả, đích thật là viêm dạ dày cấp tính. Bác sĩ kê đơn thuốc. Lần này Kim Sơn đã biết phải đi đóng tiền trước, sau đó mới lấy thuốc. Xách hai túi thuốc lớn trong tay, Kim Sơn ngồi xuống, công con gái rồi đi ra ngoài.

Quả nhiên, vừa bước ra đã thấy từ thần số hai cùng một đám bóng đen chạy tới bệnh viện. Bọn họ đã bao vây khoa Nhi. Hiện tại chắc rằng Kim Sơn sẽ không xuống dưới được, anh chỉ có thể đi lên tầng, nhưng bọn từ thần số hai tất nhiên sẽ đi lên để lục soát.

Khoảng cách gần như thế, nếu dùng thông đạo không gian của từ thần, từ thần số hai có thể trực tiếp đuổi vào thông đạo không gian.

Kim Sơn chỉ có thể không ngừng chạy lên tầng trên. Bởi vì anh có đeo đồng hồ, từ thần số hai không thể cảm ứng được anh, nên chỉ có thể lục soát bằng mắt thường.

Kim Sơn đã công con gái chạy lên sân thượng. Cũng may bên ngoài đã ngừng mưa, Kim Sơn do dự một lúc rồi nói: “Cục cưng, có người xấu đang đuổi theo chúng ta, con có tin ba ba không?”

Chúc Chúc gật đầu rồi nói: “Ba ba lợi hại nhất!”

“Vậy thì ôm chặt ba ba nào.” Kim Sơn vừa nói vừa xem áo khoác như sợi dây, nhanh nhẹn cột con gái vào người mình.

Tòa nhà sát bên bệnh viện là khoa Nội trú, Kim Sơn nhanh chóng làm nóng người, sau đó chạy nước rút, nhảy qua.

Chúc Chúc được ba ba công, sợ đến mức nhắm mắt lại. Hình như đang bay lên...

Anh Thừa Khiếu nói đúng, đại anh hùng đều biết bay cả! Ba ba thật sự là một đại anh hùng.

Lúc Kim Sơn tiếp đất, liền nghe thấy con gái rêu rao: “Ba ba thật là lợi hại! Ba ba là đại anh hùng!”

Mà lúc này, đã có một bóng đen tìm lên sân thượng. Khi thấy hai cha con đối diện, nó làm như không nhìn thấy ai cả, chỉ kiểm tra sân thượng đến mấy lần, mà không nhìn hai cha con ở đối diện sân thượng.

Chúc Chúc cũng nhìn thấy bóng đen bên kia. Bé nhỏ giọng nói bên tai ba ba: “Ba ba ơi, bên kia hình như là cái di ngày nào cũng chải đầu cho con đó...”

Trong suy nghĩ của Chúc Chúc, bóng đen trong nhà còn phải chia ra làm chú và dì.

Kim Sơn nhìn thoáng qua, anh không phân rõ bóng đen là ai với ai, nhưng việc đối phương không thông báo với từ thần số hai, thì khiến anh bất ngờ.

Dù có bất ngờ, anh cũng phải rời đi.

Kim Sơn xuống dưới từ cửa sân thượng của khoa Nội trú, sau khi xuống đến nơi thì đón xe rồi khỏi đó.

Từ thần số hai hoàn toàn chộp vào khoảng không.

Cứ đến lúc này, vợ ở nhà lại gọi điện thoại tới ——

“Thừa Khiếu lại đi đánh nhau với người ta. Vừa nãy em nhận được điện thoại của cô giáo, bảo chúng ta đến trường trao đổi.”

Lần trước Hồ Thừa Khiếu rời nhà trốn đi, cuối cùng tìm được cậu trong tầng hầm lâu đài của Kim Sơn. Từ thần số hai cũng không hề biết nhà bọn anh còn có một tầng hầm.

Từ thần số hai cắn răng, nói: “Lần này anh tìm được xem anh có đánh nó không!”

Nhạc Đào Đào rất mệt mỏi: “Rốt cuộc là nó bị sao vậy? Em hỏi nó vì sao lại đánh nhau nhưng nó không nói gì hết, cứ chơi game nguyên ngày. Trước đây nó luôn muốn làm đại anh hùng cơ mà. Có phải anh có chuyện gì giấu em đúng không?”

Từ thần số hai dè huyệt thái dương, nói: “Trẻ con đến tuổi phản nghịch ấy mà.”

Hồ Thừa Khiếu biết anh ta là từ thần, biết anh ta muốn lấy mạng của Chu Chúc. Cho nên bây giờ anh ta không còn là đại anh hùng trong lòng cu cậu nữa.

Từ thần số hai lại nhớ tới thiếu niên phản nghịch trong nhà mình, anh ta thật hoài niệm đứa con ngoan suốt ngày nói ba tở là đại anh hùng kia.

~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay đọc được một bình luận ma quỷ: “Bởi vì không có xe, đêm hôm khuya khoắt, con lại sinh bệnh nên chỉ có thể dùng siêu năng lực dịch chuyển tức thời mới miễn cưỡng duy trì cuộc sống. Từ thần thật là siêu đẳng thương” đến từ bạn học Trầm Hạ Hạ ~

Nhất định phải chia sẻ cho các bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Cuộc chạy trốn trong đêm của ba ba nghèo

Kim Sân rời khỏi bệnh viện, nhưng không dẫn con gái về căn nhà thuê kia, vì nơi đó đã bị lộ. Lúc từ thần số hai tìm anh, tất nhiên là tìm kiếm dựa vào thông đạo không gian. Đầu tiên tìm được điểm cuối là bệnh viện này, chẳng mấy chốc sẽ trở lại điểm đầu của thông đạo không gian.

Đến lúc đó, từ thần số hai điều tra một loạt. Cho dù không thể xác nhận thân phận mới của anh, cũng sẽ ngồi chờ ở đó.

Kim Sân ôm con gái ngồi trên taxi, rời khỏi thành phố này trong đêm.

Lúc lên xe, Chúc Chúc đã ngủ, vì lúc ở bệnh viện bé đã uống một liều thuốc. Bởi vì uống thuốc lại thêm tối nay bị gầy vò đủ lâu, nên hiện tại bé mới buồn ngủ.

Kim Sân dùng áo khoác bao bọc con gái cẩn thận, không lọt xí gió nào. Bọn anh ngồi ghế sau của taxi, lái xe ngồi trước nhìn anh rồi hỏi: “Đã trễ thế này rồi, đến thành phố Phù Dung xem bệnh à?”

Kim Sân ừ một tiếng, không muốn nói nhiều. Anh chàng lái xe cũng không hỏi nữa. Lúc đó cậu ta đã sắp tan làm, nhưng vị khách này đưa rất nhiều tiền, nên cậu ta làm trái quy định mà chờ họ đi.

Ghế sau của xe taxi này không tính là sạch sẽ, có thể thấy bụi bẩn trong mấy góc. Người kỹ, còn người ra cái mùi rất khó chịu, trong đêm khuya lại đặc biệt rõ ràng. Từ thần đại nhân sống an nhàn sung sướng đã nhiều năm, ôm con gái ngồi ghế sau, cố chịu đựng hoàn cảnh tồi tệ này.

Chúc Chúc ở trong ngực dường như mơ phai ác mộng, thân thể run lên một cái. Kim Sân lập tức vỗ nhẹ, nhóc con liền an ổn ngủ thiếp đi. Dường như bé biết ba ba ở đang bên cạnh, nên chẳng còn sợ gì cả.

Tìm Kim Sân mềm nhũn, hoàn cảnh khó chịu đến mấy anh cũng có thể chịu đựng được.

Xe chạy trên đường. Kim Sân nhanh chóng mở máy tính lên, lại khởi động một thân phận mới.

Lái xe ngồi trước cũng nhìn ra ghế sau ——

Lúc này người đàn ông này lên có mang theo máy tính hả?

Chắc là có mang, mà mình không thấy thôi.

Khi trời tờ mờ sáng, xe dừng lại, lái xe nói: “Đến rồi.”

Kim Sân ôm con gái đang ngủ say xuống xe, đón chào tia nắng sớm đầu tiên.

Lái xe ló đầu ra. Khi cậu ta xác định người đàn ông này xuống xe chỉ ôm theo một đứa bé, không mang theo gì nữa, thì nhắc nhở: “Đừng quên lấy máy tính.”

Kim Sân quay đầu lại: “Đã mang theo rồi. Cảm ơn cậu đã nhắc.”

Sau khi nói cảm ơn xong Kim Sân mới nhận ra, con gái đã ảnh hưởng đến mình như thế nào. Từ trước đến giờ anh chưa từng vì loại chuyện này mà nói cảm ơn với nhân loại.

Lái xe nhìn ghế sau, hoàn toàn không thấy máy tính. Chẳng lẽ anh ta ôm cả máy tính và đứa bé vào ngực?

Lái xe nghĩ, chắc là như vậy rồi, cũng không thể có chiều không gian gì đó chứ?

Kim Sân bên này trực tiếp cảm chứng mình thân phận hoàn toàn mới đi vào khách sạn. Lần này Kim Sân đã có kinh nghiệm, anh muốn mua một căn nhà gần trường học, gần bệnh viện ở thành phố này, để tiện cho con gái đi học cũng như khám bệnh.

Kim Sân ngồi trong khách sạn, mở máy tính. Anh lại nhập kho số liệu nhân loại lúc trước vào app dự phòng, sau đó tìm kiếm nhà ở thỏa mãn điều kiện của mình.

“Xung quanh phải có bệnh viện khoa Nhi, các cơ sở được trang bị đầy đủ, trường tiểu học có lực lượng giáo viên hùng hậu.”

Rất nhanh đã có kết quả, tất cả 1003 kết quả.

Kim Sân lại sàng lọc “Giả cả dưới bảy mươi vạn.” Anh còn 80 vạn, nhưng phải để lại 10 vạn phòng hờ.

Rất nhanh đã lọc ra kết quả ——

Tất cả 0 kết quả.

Từ thần đại nhân: “...”

Không được, nhất định phải mua nhà. Lúc trước anh xác định không mua nhà, để có vốn lưu động, là vì anh không biết để được vào trường tiểu học tốt nhất thì nhất định phải có nhà thuộc khu quy định của trường.

Kim Sân lại nhập “Dưới 150 vạn”.

Lần này kết quả còn lại 53.

Kim Sân lại tăng điều kiện “Có thể giao dịch trong hai ngày”.

Kết quả lập tức còn 15.

Kim Sân nhìn từ trên xuống dưới, đang nhìn thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi anh đầy sợ hãi của Chúc Chúc nằm bên cạnh ——

“Ba ba ơi!”

Kim Sân quay đầu, thì thấy con gái vô cùng hoảng sợ ngồi bật dậy.

Chúc Chúc cũng nhìn thấy ba ba. Bé thở ra một hơi rồi nói: “Làm con sợ muốn chết, con tưởng con lại bị chú và dì xa lạ bế đi rồi cơ.”

Bé tỉnh lại thì nhận ra mình không nằm trên giường ở nhà, mà ở một nơi xa lạ.

Kim Sân không ngờ Chúc Chúc vẫn còn nhớ chuyện kia vào hai năm trước. Anh đi tới: “Người xấu tìm tới nhà chúng ta, nên chúng ta chuyển sang nơi khác ở, có được không?”

Chúc Chúc gật đầu: “Dạ.”

Bé suy nghĩ rồi lại hỏi: “Ba ba ơi, tại sao những người xấu kia lại muốn đuổi theo chúng ta ạ?”

“Bởi vì chúng ta là người tốt, còn bọn họ là người rất xấu.”

Chúc Chúc gật đầu, ồ một tiếng, tựa như đã hiểu.

Kim Sân bế bé lên rồi nói: “Ba ba đang tìm nhà mới, cực cung đánh răng rửa mặt trước nhé.”

Chúc Chúc ngoan ngoãn xuống khỏi giường, đi đánh răng rửa mặt. Lúc đi ra, bé cầm theo một cây lược và dây buộc tóc: “Ba ba ơi, con buộc mà tóc cứ rối hoài.”

Kim Sân gửi tin nhắn cho chủ nhà, sau đó đi tới, cầm lược lên rồi nói: “Để ba ba thử xem.”

Một ba ba dù tư cách hẳn là cũng có thể buộc tóc được.

Cũng may, trẻ con tự mình buộc tóc thì không được, nhưng người lớn buộc lại được. Mặc dù nhìn thì không quá suôn sẻ, nhưng không cần được giá trị nhan sắc tương đối cao của Chúc Chúc. Cho dù hơi rối, cũng sẽ cảm thấy đuôi ngựa nhỏ rất đáng yêu.

Chúc Chúc ngắm mình trong gương, gật đầu rồi nói: “Thật là xinh.”

Kim Sân đã quen với cảnh con gái tự khen mình đẹp, nhưng mỗi lần nhìn bé tự phụ như vậy, anh đều cảm thấy rất buồn cười.

“Cực cung này, con có muốn hỏi tấm gương kia, ai là người xinh nhất trên thế gian không?”

Chúc Chúc hùng hồn nói: “Không cần hỏi con cũng biết nha, đương nhiên là công chúa Bạch Tuyết rồi!”

Kim Sân rất kinh ngạc về đáp án này. Anh nói: “Con không thấy con xinh hơn công chúa Bạch Tuyết à?”

Anh còn tưởng rằng, dựa vào trình độ tự luyện, tự biết mình đẹp của con gái anh, bé sẽ thấy bé mới xinh nhất.

Chúc Chúc nói rất có lý lẽ: “Công chúa Bạch Tuyết mới xinh nhất ạ, con chỉ xinh thôi. Xinh nhất chỉ có thể có một người, nhưng người xinh thì rất nhiều ạ.”

Kiểu câu này rất quen thuộc, trước đây Kim Sân đã từng nói. Trước đây anh có tiền nhất, hiện tại chỉ có tiền.

Kim Sân bỗng cảm thấy rất tự hào. Con gái của anh vừa tự tin lại vừa hào phóng!

“Cực cung uống thuốc trước đã, uống thuốc xong chúng ta sẽ xuống dưới ăn cơm.” Kim Sân nhìn đồng hồ rồi nói.

Khuôn mặt nhỏ của Chúc Chúc nhăn lại: “Thuốc đắng lắm...”

Kim Sân cầm viên thuốc tới, đưa cho cô con gái thỉnh thoảng lại nói vài câu ngọt ngào rồi dặn dò: “Đừng nhai nát viên thuốc, cứ trực tiếp nuốt vào.”

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Ba ba nghèo vừa dùng kho số liệu của nhân loại, vừa bày tỏ tự mình làm nhân loại rất chật vật: “Bật hack? Kim Sân tôi không thêm bật hack!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chuyện quét dọn vệ sinh của ba ba nghèo

Kim Sân rất kiên nhẫn đưa từng viên thuốc một cho con gái. Thấy Chúc Chúc ngậm viên thuốc vào miệng, Kim Sân lập tức đưa nước cho bé. Lần này Chúc Chúc trợn mắt từng viên thuốc rồi nuốt xuống, sau khi uống xong bé nói: “Ba ba ơi, như thế này thì ừ đáng ạ!”

Kim Sân ngồi xuống, hỏi: “Ba ba chắc chắn sẽ không gạt Chúc Chúc. Hiện tại bụng bụng còn đau nữa không?”

Chúc Chúc sờ lên bụng, hình như còn đang suy nghĩ: “Hết đau rồi ạ. Ba ba có đói bụng không nha?”

Đúng lúc Kim Sân muốn dẫn bé ra ngoài ăn cơm, tiện thể gặp người bán nhà luôn.

Kim Sân bế người lên: “Ba ba dẫn con ra ngoài ăn cơm.”

Người bán nhà là một phụ nữ trẻ tuổi, vừa ly hôn muốn ra nước ngoài, cho nên mới gấp gấp giải quyết chuyện nhà cửa.

Lúc chủ nhà nhìn thấy Kim Sân thì hơi sững sốt. Trên thế giới này, khuôn mặt đẹp là một loại tư nguyên khan hiếm, mà người đàn ông khôi ngô đẹp trai lại càng khó gặp.

Huống chi Kim Sân cao lớn đẹp trai còn dắt theo cô con gái nhỏ xinh xắn đáng yêu.

Nhưng rất rõ ràng, đẹp đâu có thể mài ra để ăn. Chủ nhà nói hơi khó khăn: “Tám mươi vạn là tuyệt đối không thể. Nói thật với anh, 148 vạn đã thấp hơn giá thị trường rồi.”

Chủ nhà nhủ mảy, đã từng thấy trả nửa giá ở chợ bán thức ăn, nhưng đây đúng là lần đầu tiên cô ta thấy có người mua nhà mà cũng dám trả nửa giá.

Bản thân Kim Sân cũng đoán được kết quả này. Thật ra anh cũng thấy rất lúng túng, đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh. Nhưng vì con gái, anh phải có nhà nằm trong tuyến. Anh nói: “Số còn lại tôi có thể viết giấy vay nợ?”

Chủ nhà: “...” Nếu không phải người này trông đẹp trai đến vậy, cô ta đã xoay người đi rồi.

Người đàn ông ngồi ở đối diện nhủ mảy, về cao quý bày ra không sót chút nào. Chủ nhà do dự một lúc, nhẫn nại nói: “Nếu bây giờ anh không có nhiều tiền mặt như vậy, có thể đi vay.”

“Hà?”

“Anh chưa từng nghe nói à, chỗ cho vay tiền?”

Kim Sân đứng là chưa từng nghe nói. Bản thân anh cũng không để ý đến nhân loại lắm, phần lớn sự chú ý của anh đều vào lúc họ sắp chết. Khoảng thời gian anh làm nhân loại kia, vẫn chưa có chỗ cho vay tiền như thế. Sau khi làm Từ thần, cũng không thể có ai nói với anh về chỗ cho vay tiền.

Chủ nhà nói thầm trong lòng, ngay cả chỗ cho vay tiền cũng không biết sao?

Trong quán cà phê đang phát bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng không biết tên. Chúc Chúc bên cạnh thì vẽ tranh trong một cuốn vở nhỏ, không hề quấy rầy ba ba nói chuyện với dì kia.

Chủ nhà giải thích vấn đề chỗ cho vay tiền: “Anh có thể tìm vay ở ngân hàng. Bây giờ anh có 70 vạn, tìm ngân hàng vay thêm khoảng 80 vạn, là có thể mua nhà rồi.”

Kim Sân có loại cảm giác bỗng nhiên tỉnh ngộ. Anh đã thấy rất kỳ lạ rồi mà, nhiều người có nhà, trong khi giá nhà lại cao như thế. Nhưng vì sao hệ thống lại tính toán ra nhiều người có tài sản dưới trăm vạn như vậy, thì ra là vì có chỗ cho vay.

Kim Sân lấy điện thoại ra, mở phòng theo. Nếu mình mua một căn nhà giá 148 vạn, vay thêm 80 vạn, thì hệ thống tính toán ra số tài sản là bảy mươi vạn. Nói cách khác, nó không tính phần vay.

Kim Sân thở ra một hơi, xác định vay tiền mua nhà.

“Nếu anh đồng ý vay tiền mua nhà, tôi sẽ liên hệ người môi giới mà tôi biết tới đây, anh thấy sao?” Cô ta có cảm giác, hình như người này là nhân vật lớn vừa phá sản nên hoàn toàn không biết gì về việc vay tiền mua nhà cả.

Ngay lúc này, Chúc Chúc ngồi bên cạnh cầm cuốn vở vẽ tranh lên rồi đưa tay lấy ly nước nóng trên bàn để uống. Lúc bé đưa tay ra có để lộ cổ tay.

Tầm mắt của chủ nhà luôn dừng trên người Kim Sân, nhưng đuôi mắt vẫn thấy được cánh này. Bỗng nhiên nhìn thấy cái gì đó, cô ta thấy vòng tay vàng ngọc trên tay cô bé.

Chủ nhà do dự rồi nói: “Cái vòng tay ngọc này của cháu nhìn đẹp lắm.”

Phụ nữ không quá am hiểu về châu báu, nhưng khí chất quanh người của hai cha con, còn có chiếc vòng tay quả thực rất đẹp kia nữa. Cô ta dám khẳng định giá trị của nó cũng phải mấy vạn tiền.

Chúc Chúc được khen có vòng tay đẹp thì rất vui. Bé vươn tay để cho dì này nhìn: “Ba ta mua cho cháu ạ.”

Khoảng cách gần mới phát hiện, quả thực chiếc vòng tay rất đẹp, bạch ngọc không lẫn tạp chất. Chủ nhà nhìn không được mà sờ lên, ngọc ấm và nhẵn, mang theo nhiệt độ cổ tay của trẻ con.

Ngọc tốt, ở giữa còn nạm mấy chữ vàng ——

Cô nàng tập trung nhìn: “Dị ứng Penicilin”.

Có loại cảm giác dở khóc dở cười.

“Anh mua ngọc này ở đâu?” Cô nàng hỏi.

Kim Sơn nói thật: “Tôi cũng không biết, là người khác mua giúp tôi.”

Chủ nhà hơi do dự rồi nói: “Không thì thế này đi, anh đưa chiếc vòng tay cho tôi, tôi giảm 10 vạn.”

Mặc dù mấy chữ dị ứng penicilin này có hơi kỳ quái, nhưng thiết kế thật sự quá đẹp.

Kim Sơn không hề do dự, trực tiếp lắc đầu: “Không được.”

Trước đây anh đã từng nói với con gái, chiếc vòng tay này tượng trưng cho công chúa. Sao anh có thể chỉ vì 10 vạn mà bắt con gái từ bỏ làm công chúa.

Chúc Chúc hơi sững sốt, quay đầu: “Ba ba...”

Kim Sơn nói: “Không sao, ba ba có tiền mà.”

Cũng may lúc này người môi giới đã tới. Sau khi giới thiệu qua lại thì bắt đầu hỏi ——

“Tín dụng của anh không có vấn đề gì chứ?”

Kim Sơn: “Không.” Mặc kệ có hay không, đều phải thành không có.

“Anh có hộ khẩu vùng này không?”

Kim Sơn gật đầu.

“Vậy công việc của anh là?”

Chúc Chúc lập tức nói: “Ba ba có giấy chứng nhận công tác ạ.”

Nhưng giấy chứng nhận công tác kia đã giao cho Ủy ban giáo dục rồi.

Thế là Kim Sơn cũng lắc đầu.

Người môi giới nói: “Không sao, quan trọng là vấn đề tín dụng và hộ khẩu vùng này thôi. Chúng tôi sẽ hỗ trợ tìm bằng lương cho anh.”

Kim Sơn nhú mày: “Đại khái là bao lâu mới có thể sang tên? Con gái của tôi đang chờ nhập học.”

“Chắc là không kịp. Thủ tục các thứ phải mất ít nhất hơn hai tháng.”

Chúc Chúc kéo tay ba ba: “Ba ba ơi, bây giờ ở trường toàn dạy những thứ con học rồi, chúng ta đi học sau cũng được mà.”

Đừng nói chủ nhà, ngay cả người môi giới cũng nhìn không được mà đưa mắt nhìn cô bé rất có chủ kiến này.

Chúc Chúc nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Bây giờ cô giáo vẫn đang dạy AOE với số số, còn phải dạy rất lâu mới đến chỗ con từng học mà.”

Bản thân người môi giới chỉ hy vọng Kim Sơn mua nhà. Anh ta sợ anh sẽ vì con không kịp đi học mà không mua nữa, thế là cũng hát đệm: “Có thể nhập học vào kỳ sau. Học lớp một, cũng như nhau mà.”

Kim Sơn nhìn con gái. Đàng nào cũng phải chuyển trường cho bé, không bằng để sau này vào học một trường tốt cho rồi. Bây giờ mỗi ngày mình cũng có thể dạy bé vài thứ, dạy bé để phòng nhân loại.

Thế là Kim Sơn không do dự nữa, ký hợp đồng với người môi giới và chủ nhà. Chỉ chớp mắt, anh mắc nợ tám mươi vạn, mỗi tháng phải trả năm ngàn hai.

Sau khi ký hợp đồng, Kim Sơn còn lại mười vạn có thể dùng làm vốn. Nhưng lần này anh nhất định phải tìm việc, vì sau này còn rất nhiều chỗ cần dùng đến tiền.

Kim Sơn ôm con gái định bụng đi tìm một nơi để ở trước. Dù sao mua nhà xong còn phải chờ hai tháng sau mới có nhà để ở.

Còn chưa đi xa đã bị gọi lại.

Kim Sơn quay đầu, chủ nhà chạy tới: “Có phải bây giờ nhà anh định đi thuê nhà không? Hai ngày nữa tôi phải xuất ngoại rồi. Dù sao nhà cũng để không, nhà anh có thể dọn vào ở sớm. Nhưng nhà anh dọn vào ở sớm, nên tôi sẽ không tìm người quét dọn vệ sinh nữa. Bởi vì lâu rồi không có người ở, chắc trong nhà hơi bẩn.”

“Còn một chuyện nữa, anh có thể gọi cho người làm chiếc vòng tay này không? Tôi có thể làm một chiếc không?”

Lúc cô ta nói chuyện, vẫn lưu luyến không rời mà nhìn vòng tay của Chúc Chúc.

Kim Sơn lấy điện thoại ra. Đương nhiên anh không nhớ số điện thoại, vì vòng tay này là bóng đen liên hệ người ta làm. Nhưng anh có thể kiểm tra biên lai gửi tiền trong tài khoản của mình trước kia.

Kim Sơn nhanh chóng tìm được biên lai. Anh nhìn thoáng qua, một chuỗi số 0...

Sau khi Kim Sơn tìm được biên lai, lại quay về kho số liệu nhân loại, tìm phương thức liên lạc của đối phương, sau đó đọc cho chủ nhà.

Chủ nhà thấy hơi kỳ lạ: “Số này là mã nước ngoài à?”

Kim Sơn gật đầu: “Chắc vậy.”

Từ thần đại nhân nhận chìa khoá, dẫn con gái về căn nhà tương lai.

Căn nhà nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng của Kim Sơn, thậm chí còn không rộng bằng căn nhà mà bọn anh thuê lần trước. Vì lâu không có người ở nên toàn bụi bặm. Hai cha con đã quen với giàu sang, vừa bước vào, liền bắt đầu nhảy mũi.

Kim Sơn lấy một cái khẩu trang sạch từ trong túi quần áo đeo lên cho Chúc Chúc, sau đó cũng tự đeo một cái khẩu trang. Lúc này mới dừng lại, không còn nhảy mũi nữa.

Kim Sơn nhìn cảnh vật tẻ nhạt xung quanh, đã nghĩ đến khả năng hủy hợp đồng luôn rồi.

Sau đó anh liền nghe được tiếng soàn soạt.

Quay đầu lại, anh thấy con gái mặc chiếc váy xinh đẹp đã cầm cây chổi bắt đầu quét rác: “Ba ba ơi... Trên sàn nhà có hoa hoa nè.”

Sàn nhà toàn bụi, không còn nhìn được kiểu dáng lúc trước. Chúc Chúc quét vài cái, mới có thể nhìn thấy hình hoa lộ ra ngoài. Bé rất thích hoa, cho nên vui vẻ đến hồng rồi.

Kim Sơn cũng bị lây nhiễm sự vui vẻ của bé, nên dứt khoát cầm một cây chổi, bắt đầu quét rác.

Chúc Chúc thấy ba ba bắt đầu quét rác, thì lập tức đẩy ba ba qua bên khác, phản kích nói: “Ba ba, ba ba ơi, ba bắt đầu quét từ bên kia, con bắt đầu quét từ bên này. Chúng ta thì xem ai đến ghế sofa ở giữa kia trước nha!”

Chóp mắt, bụi bay đầy phòng!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thiếu

Cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ba ba nghèo trở tài

Bên ngoài đồn công an, một tay Kim Sơn ôm con gái sáu tuổi của mình, một tay khác đang cầm điện thoại của đối phương. Anh gửi tin nhắn kia vào điện thoại của mình ——

“Cục cung, đưa điện thoại cho ba.”

Bản thân Chúc Chúc đang chăm chú nhìn ba ba làm việc, thấy ba ba nói thế thì bé lập tức đưa điện thoại của ba ba cho ba ba.

Lúc ở bên ngoài, Kim Sơn đã quen bé bé, để bé tiện thể nhìn những thứ trên cao, tránh cho con gái nhỏ chỉ có thể nhìn thấy toàn chân là chân trên đường.

Kim Sơn trả điện thoại lại cho cụ già, rồi mở tin nhắn trong điện thoại của mình ra. Cụ già thấy Kim Sơn đang nghịch điện thoại, thế là nhỏ giọng nói với người bên cạnh: “Như thế... không được đâu.”

Con gái cụ ấy tức giận nói: “Bây giờ biết rồi à? Sao không làm thế từ sớm đi?”

Cụ ấy nhìn con gái mình, đôi mắt đục ngầu lại đỏ lên, sắp khóc.

Chúc Chúc nhìn thấy cảnh ấy thì buồn đến hồng rồi, nhưng cái đi kia dữ quá, ba ba lại đang bận không giúp cụ được. Thế là Chúc Chúc cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói với bà cụ: “Bà ơi, đi ấy là ai vậy ạ? Cha mẹ của bà đâu rồi?”

Chúc Chúc nghĩ thầm, đi méc với cha mẹ của bà cụ!

Câu hỏi của Tiểu Chúc Chúc rất ngây thơ, sau khi cụ bà nghe được thì nghiêm túc trả lời: “Cha mẹ của bà đều đến một thế giới khác rồi.”

Chúc Chúc hơi sững sốt, đột nhiên lại càng buồn. Thình thoảng bé cũng sẽ làm sai, nhưng đều là ba ba dạy bé từ từ. Ba ba sẽ nói với bé, không được làm cái này, cũng không được làm cái kia. Cho dù bé có làm sai, thì chỉ dữ với bé một câu Kim Chúc Chúc, nhưng sẽ không dữ với bé miết, lại còn giúp bé nữa. Thế nhưng cụ không còn cha mẹ, cho nên không có ai dạy cho cụ hết, làm sai chỉ có thể bị mắng.

Đương nhiên Kim Sơn cũng có thể cảm giác được con gái đang buồn. Anh tăng tốc độ, rất nhanh điện thoại của bà cụ đã có tin nhắn ——

“【Ngân hàng thương mại thành phố Phù Dung】Tài khoản có số đuôi là 6337 vào lúc 17:59 ngày 12 [Chuyển khoản] 108 9.82 đồng, số dư còn lại là 108 9.82 đồng. (Bên thanh toán: Vương Hưởng, số đuôi tài khoản 0960)”

Kim Sơn ngẩng đầu, nói: “Tiền về rồi.”

Con gái bà cụ đọc tin nhắn điện thoại, rồi nhìn người đàn ông này, nói một cách rất kinh ngạc: “Sao anh làm được thế?”

Kim Sơn nhìn hai mẹ con nhà này, nói: “Về sau trước khi gào lên với người mẹ không hiểu biết nhiều của cô, thì nên nghĩ lại lúc cô học viết toán khi còn bé.”

Vừa rồi Kim Sơn đã tiện thể thông qua tên của bà cụ để kiểm tra cuộc đời của bà từ kho số liệu. Người mẹ này cũng được xem là người mẹ tốt.

Người con gái vui mừng vì tiền đã về lập tức ngăn cả người. Giống như đang mở cánh cửa hồi ức, cô ta nhớ lại hồi ức xa xưa, lúc đó cô ta vẫn còn là một đứa bé. Mặt trời rất to, họ sống trong thôn. Cô giáo ở trường rất dữ, cô ta luôn viết số của bài toán thành trên dưới, mà không phải trái phải. Cô giáo đánh lòng bàn tay cô ta nhưng không nói cho cô ta biết cô ta viết sai ở chỗ nào.

Lúc cô ta về nhà vào buổi tối, người mẹ chưa từng đọc sách thấy đau lòng vì cô ta bị đánh vào tay, nhưng bà ấy lại không hiểu bài tập về nhà của cô ta. Hôm sau còn phải nộp bài chép phạt, vì thế người mẹ đã cầm vở của cô ta, đốt cây đuốc, công cô ta qua thôn bên đề hỏi một cụ già đã từng đọc sách...

Những ngôi sao vào buổi tối hôm đó rất đẹp, cô ta áp vào trên lưng của mẹ.

Người phụ nữ sụp đổ, ôm chầm lấy mẹ mình.

Sau khi Kim Sơn nói xong thì ôm con gái rời đi. Chúc Chúc vẫn không ngừng quay đầu để nhìn đằng sau, thì thấy cái di hung dữ kia đã ôm lấy bà cụ rồi khóc. Chúc Chúc không hiểu: “Ba ba ơi, vì sao di kia lại khóc ạ?”

Kim Sơn không quay đầu lại, nói với con gái: “Di ấy đang nhớ lại vài chuyện khi di ấy còn bé đấy.”

Chúc Chúc không thấy thương cái di đang khóc ấy chút nào, mà chỉ nói bên tai ba ba: “Ba ba ơi, bà cụ kia nói cha mẹ của bà ấy đã đi đến một thế giới khác rồi. Bà ấy đáng thương lắm, làm sai cũng không có cha mẹ giúp bà ấy ạ.”

Vì sự bảo vệ quá mức của Kim Sơn, nên khiến Chúc Chúc đã sáu tuổi vẫn mơ hồ với khái niệm sinh lão bệnh tử của nhân loại. Mà chính Kim Sơn cũng không hề nhận ra anh đã vô thức truyền thụ cho Chúc Chúc một điều, cho dù tuổi của Chúc Chúc cao rất cao, anh cũng sẽ ở bên cạnh bảo vệ quan niệm của bé.

Cho nên khi Chúc Chúc nghe thấy bà cụ nói không có cha mẹ, bé sẽ nghĩ bà cụ là cô nhi. Bé cảm thấy bà cụ cũng giống bé lúc trước, thời gian đó không có cha mẹ, bé cũng khổ sở như vậy. Vì thế bé sinh ra đồng cảm, trong lòng lại càng buồn.

Kim Sơn nghe được câu này của Chúc Chúc, thì cố gắng giải thích bằng giọng dịu dàng: “Cục cung này, sau khi tuổi của một người quá cao, liền trở thành người già, sau đó sẽ đến một thế giới khác. Nhưng bọn họ vẫn sẽ lo lắng cho con mình.”

“Vậy sau này ba ba cũng phải đến một thế giới khác ạ?” Chúc Chúc nắm chặt vạt áo ba ba, nước mắt sắp rơi xuống.

Kim Sơn nhỏ giọng nói: “Ba ba sẽ không đâu. Ba ba của Chúc Chúc không giống những người khác. Ba ba của con là đại anh hùng, đại anh hùng biết bay và sẽ không già đi. Cho dù cục cung có già đi, ba ba cũng sẽ ở bên cạnh cục cung, bảo vệ cục cung. Nếu cục cung Chúc Chúc làm sai chuyện gì, những người khác cũng không thể hung dữ với cục cung Chúc Chúc được.”

Chúc Chúc ôm ba ba. Bé không muốn làm chuyện sai, thế là nghiêm túc nói: “Vậy đến lúc đó ba nhất định phải dạy con cách dùng điện thoại này nha, con cũng sợ mình sẽ làm sai.”

“Đến lúc đó ba ba sẽ nghiêm túc dạy con, sẽ không để con làm sai. Cho dù có sai cũng không sao, ba ba sẽ không trách con đâu.” Kim Sơn vuốt đầu con gái.

Anh đột nhiên hiểu rõ vì sao sau khi nhân loại có con sẽ sợ chết, bởi vì một khi mình chết đi, vậy thì không còn ai bảo vệ con mình nữa.

Bất luận là lớn tuổi thế nào, không có cha mẹ thì sẽ là cô nhi, nên chỉ có thể lang thang ở thế giới này.

Sau đó, Kim Sơn bế con gái về nhà. Anh điều chỉnh tâm tình một chút, vì anh còn phải đi tìm việc làm nữa!

Lúc nửa đêm, Kim Sơn lại có chủ ý. Chỉ là lần này trước khi Kim Sơn triển khai đã gửi cho người ta một tin nhắn trước ——

“Đồng chí cảnh sát, tôi vừa nghĩ ra một công việc, giúp người bị lừa gạt lấy lại tiền, chỉ thu hai phần trăm phí. Không biết có trái pháp luật không?”

Lúc anh cảnh sát đang trực ban thì nhận được một tin nhắn như thế. Không cần phải nói, anh ấy cũng biết là ai gửi tới. Nói chuyện thẳng thắn, ngữ khí đương nhiên, thật sự giống một tin nhắn thoại. Chỉ là anh ấy rất kinh ngạc, làm cách nào đối phương lại có số di động của mình?

Có điều anh cảnh sát cũng không truy xét sâu hơn. Dù sao số điện thoại di động này của anh ấy cũng không phải văn kiện cơ mật gì đó, thế là trả lời: “Công việc này của anh rất giống lừa gạt lần hai.”

Giúp người bị lừa lấy lại tiền, nghĩ thế nào cũng có cảm giác không đáng tin cậy. Có bản lĩnh này còn dán quảng cáo làm giả khắp nơi làm gì?

Chẳng qua anh cảnh sát đến cùng vẫn rất có kiên nhẫn, anh ấy nói: “Nếu có thể thật sự làm được, thì không coi là lừa gạt. Làm không được còn muốn thu phí thì là lừa gạt.”

Kim Sơn nói: “Làm được là không thành vấn đề. Nếu anh không tin, có thể liên hệ với hai mẹ con hôm nay đến báo án.”

Anh cảnh sát: “...” Sẽ không thật sự có thể làm được đấy chứ?

Sau khi Kim Sơn gửi tin nhắn xong, thì sang phòng cách vách xem Chúc Chúc, thấy bé có đắp chăn chứ không đá chăn ra. Những ngày trôi qua cùng con gái, rõ ràng chỉ có mấy ngày nhưng lại như đã qua mấy năm. Thời gian dường như lại được trao ý nghĩa.

Cho dù nuôi con gái rất vất vả, nhưng Kim Sơn lại không bài xích cuộc sống như vậy. Thậm chí anh còn cảm thấy thời gian này còn ý nghĩa hơn những ngày, những năm lập đi lập lại lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Trả giá đến xót lòng của ba ba nghèo

Hôm sau, Kim Sơn nhận được tin nhắn của anh cảnh sát, thế là Kim Sơn lại dắt Chúc Chúc đi một chuyến đến cục cảnh sát. Mà lần này, Kim Sơn được làm cộng tác viên, nhân viên

ngoài biên chế của cục cảnh sát, chứ không phải nhân viên chính thức. Anh thuộc về nhóm cảnh sát mạng, giúp đỡ cung cấp hỗ trợ kỹ thuật.

Kim Sân rất hài lòng với công việc này, chủ yếu là vì anh có thể dẫn theo Chúc Chúc đi làm. Mà quan trọng hơn, công việc này sẽ không bị từ thần số hai phát hiện.

Thời điểm ban đầu nghiên cứu hệ thống Từ thần, trong chương trình lõi sẽ bỏ qua những tin tức liên quan đến chính /phủ.

Đây là quy tắc ngầm của toàn bộ hệ thống Từ thần, từ thần số hai không hề hay biết.

Có thể xem bất kỳ một mạng lưới riêng nào, nhưng không thể xâm nhập vào mạng lưới liên quan đến chính phủ. Lo lắng lúc trước của Kim Sân là không hy vọng bị các cơ quan chính /phủ của các quốc gia phát hiện ra.

Trong tất cả Từ thần, Kim Sân là thiên tài ngàn năm mới thấy một lần. Trước khi anh xuất hiện, hệ thống Từ thần vẫn còn trong thời đại sức người, khoa học kỹ thuật bị nhân loại bỏ xa cả mấy thế kỷ. Sau khi anh xuất hiện, mới bắt đầu lập trình toàn cục theo phân tích tổ hợp công thức gen người, để hệ thống Từ thần bước vào thời đại công nghệ cao, thậm chí còn tân tiến hơn nhân loại.

Dù sao các nhà khoa học nhân loại đều có tuổi thọ hạn chế, mà anh thì không. Đây chính là ưu thế của anh.

Quy tắc không được động vào mạng lưới chính /phủ này là do Kim Sân gài vào hệ thống Từ thần. Lúc Kim Sân bước vào đồn công an, đột nhiên mới nhớ ra chuyện này.

Chúc Chúc còn vui hơn cả ba ba: “Ba ba ơi, vậy sau này ba sẽ giúp chú cảnh sát bắt người xấu ạ?”

Kim Sân gật đầu: “Vui không?”

Chúc Chúc: “Vui lắm ạ! Ba ba ơi, sau này con cũng phải giúp chú cảnh sát bắt người xấu nữa.”

Trí nhớ của Kim Sân rất tốt. Anh nhớ lại những việc Chúc Chúc đã nhận sẽ làm sau này, đoán chừng cứ dựa theo bé thì đời này cũng đã thu xếp xong hết rồi.

Trẻ con luôn luôn sùng bái trưởng bối, trưởng bối làm gì, bé cũng muốn làm cái đó.

Hai cha con đang tay trong tay đi về, thì Chúc Chúc nhìn thấy cái nắp cống thoát nước ——

“Ba ba, đợi một chút ạ, con có thể nhảy qua đó!”

Nắp cống thoát nước là một vòng tròn lớn, đường kính khoảng chừng một mét. Hiển nhiên bạn nhỏ Chúc Chúc cao một mét ba không thể nhảy qua được.

Kim Sân cũng dừng lại thật, kéo lấy tay bé. Lúc anh nhảy còn hơi nâng bé lên, thế là Chúc Chúc dễ dàng nhảy qua được. Bé vui đến hồng rỏ, vội vàng chạy tới nắp cống tiếp theo gần đó ——

“Ba ba, ba ba ơi, ba nhanh tới đây đi!”

Kim Sân nhìn con gái mình với vẻ cưng chiều. Anh đi tới, cũng nhảy lại nhảy theo bé.

Trên đường phố, kẻ đến người đi. Có trẻ con lướt qua, có thú cưng lướt qua, nhưng đều không vui vẻ như Chúc Chúc.

Rất nhanh, ánh mắt của cô bé không còn giới hạn ở dưới cái nắp cống thoát nước nữa. Bé đã lớn thế này, nhưng chưa bao giờ được đi dạo trên phố. Trước đây ở lâu đài, bé không được đi dạo ngoài phố. Sau này chuyển ra ngoài, hai cha con đều lúng ta lúng túng, chưa từng ra ngoài dạo phố.

Nói đúng ra, đây là lần đầu tiên Chúc Chúc được dạo phố. Bé nhìn cái gì cũng thấy thật thần kỳ, kéo ba ba nhìn đông nhìn tây. Còn có rất nhiều cửa hàng quần áo, cửa hàng đồ chơi của trẻ em, Chúc Chúc cũng chỉ nhìn, rồi lập tức sang cửa hàng khác. Kim Sân đi theo phía sau, bảo vệ an toàn của bé.

Chúc Chúc đang chạy chạy phía trước thì đột nhiên dừng lại. Kim Sân đi đến cạnh bé, liền thấy bé đang sát vào cửa kính, nhìn chăm chú cảnh tượng bên trong.

Trong cửa kính là một cây đàn dương cầm lớn màu đen. Một cô giáo trẻ tuổi vừa đánh đàn dương cầm vừa dạy bạn nhỏ bên cạnh. Tiếng đàn dương cầm du dương truyền ra...

Chúc Chúc ngây ngốc đứng nhìn, mặt sắp dán vào cửa kính luôn rồi.

Kim Sân bế bé lên, ngẩng đầu nhìn tấm bảng viết “Cung thiếu niên” phía trên, bên cạnh còn có ballet cho thiếu nhi, Taekwondo cho thiếu niên, dương cầm, cổ cầm..

Kim Sân nhìn con gái rồi hỏi: “Cục cưng này, con có muốn học dương cầm không?”

Chúc Chúc nhìn bạn nhỏ bên trong, bạn ấy dùng tay đánh ra âm thanh rất hay và êm tai. Đôi mắt Tiểu Chúc Chúc đầy vẻ thích thú, bé nhỏ giọng nói: “Có hơi hơi muốn ạ, nhưng phải chờ con lớn hơn chút nữa mới đi học nha.”

Kim Sân nhìn bé, như thế làm gì giống hơi hơi chứ. Bé chỉ không muốn gây thêm phiền phức cho ba ba thôi. Bây giờ Chúc Chúc đã hiểu, ra ngoài làm chuyện gì cũng cần phải bỏ tiền hết.

Lúc này người phụ trách bên trong đi ra, mỉm cười nói: “Chào anh, xin hỏi các anh có muốn tìm hiểu về khóa học dương cầm không ạ?”

Mắt cô bé này nhìn lom lom đàn dương cầm bên trong, người phụ trách vừa nhìn là biết cô bé bị thích đàn dương cầm rồi.

Kim Sân ôm Chúc Chúc đi vào, hỏi: “Khóa học dương cầm là như thế nào?”

“Có giáo viên chuyên ngành dạy kèm 1 vs 1. Tan học vào mỗi ngày là có thể đưa bé tới. Một tiết lên lớp là một giờ, một giờ 200. Sau khi mua khóa học, lúc nào cũng có thể đến đây luyện dương cầm miễn phí.”

Chúc Chúc kéo ba ba, nói: “Ba ba ơi, chúng ta về trước đi ạ. Bây giờ con còn quá nhỏ, chưa học được đâu ạ.”

Người phụ trách nói: “Những thứ này phải học từ nhỏ mới tốt. Trước đây mấy ngày đã có một bạn nhỏ 4 tuổi bắt đầu tới học dương cầm rồi đấy.”

Kim Sân tính sơ sơ, mình còn hơn hai vạn.

“Có thể mua khóa một tuần trước không?” Một tháng quá đắt. Anh mua một tuần trước, kiếm thêm tiền, sau đó lại mua tiếp.

Người phụ trách thấy Kim Sân hình người đáng người, khí chất phi phàm, nên đoán là người có tiền. Thế là cô ta nói: “Không được ạ, quy định của chỗ chúng tôi là chỉ có thể mua khóa một tháng thôi.”

Khóa một tháng là sáu ngàn.

Kim Sân vẫn còn phải cân nhắc đến việc nếu Chúc Chúc sinh bệnh gì đó nữa, bọn anh không thể không có tiền phòng hờ. Mà chẳng mấy chốc lại vào thu, còn phải mua quần áo mới cho Chúc Chúc...

Ba ba nghèo không khỏi thấy chua xót trong lòng.

Chúc Chúc nói: “Ba ba ơi, con đói rồi, con muốn ăn cơm ạ.”

Kim Sân bế con gái rồi đi trong ánh mắt của người phụ trách. Lần đầu tiên anh cảm nhận sâu sắc rằng nghèo khó là một loại trải nghiệm như thế nào.

Mà lúc này, từ thần số hai có tiền, có thể, có công việc bên kia bày tỏ anh ta sắp đi đến nơi rồi ——

“Con lại theo người khác đánh nhau à?” Từ thần số hai xách đũa con trai trên mặt có máu ứ đọng vào phòng sách. Về mặt anh ta nghiêm túc, quát lớn: “Rốt cuộc thì con muốn thế nào?”

Thiếu niên choai choai lưu manh còn đồ nói: “Con không cần ba lo!”

Từ thần số hai bị cái giọng không biết trời cao đất dày của con trai mình chọc cho tức muốn ói máu: “Con tưởng ba thích quần con à? Nếu con không phải con trai ba, ba đã sớm ném con đi rồi!”

“Bây giờ ba ném con đi cũng được đấy.” Hồ Thừa Khiếu cứng cổ, tức giận nói: “Dù sao ba cũng đâu xem chúng con là con người.” Cái gì mà bảo vệ nhân loại, cái gì mà bảo vệ trẻ em, cái gì mà đại anh hùng chứ. Tất cả đều là gạt người!

Ba ba cậu chỉ là một kẻ tồi! Vành mắt Hồ Thừa Khiếu đỏ lên, nhớ lại những lời mà ngày đó cậu nghe được lúc đi tìm ba ba đại anh hùng.

—— “Kim Sân dẫn bug nhân loại kia chạy rồi. Ta đã bảo cậu sớm xử lý bug nhân loại kia đi. Vì sao cậu không làm? Ta có thể cho cậu mọi thứ, cũng có thể lấy lại toàn bộ.”

—— “Kim Sân bảo vệ rất nghiêm ngặt, tôi vẫn còn đang suy nghĩ biện pháp.”

—— “Ta cảnh cáo cậu. Chuyện lần trước có thể kết thúc tại đây, nhưng lần này tốt nhất là cậu đừng có gây thêm rắc rối!?”

—— “Cậu đừng tưởng rằng ta không biết chuyện cậu lợi dụng hệ thống Từ thần để giao dịch gì với người cha nhân loại của Chu Chúc!”

—— “Nhưng hệ thống Từ thần gặp trục trặc, không liên quan gì đến tôi cả.”

—— “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Sau khi Thần nói xong, toàn bộ không gian giống như bị một tầng sương mù bao phủ, ngay sau đó liền thấy rất nhiều bác sĩ đi tới đi lui. Hồ Thừa Khiếu trốn trong góc, thấy ba ba cậu mặc âu phục màu đen, đi tới trước mặt một cái chú xa lạ ——

“Anh muốn cứu cô ta không?”

“Nếu cô ta không sinh con, thân thể sẽ không hư tổn nhanh đến vậy. Điều trị kịp thời, hiện tại sẽ không phải chết.”

“Tôi muốn mạng của con gái anh, bản thân nó cũng chỉ có thể sống đến năm 14 tuổi. Nếu anh không lựa chọn, hiện tại đã mất vợ, sau này còn mất cả con gái nữa.”

“Anh là ai?”

“Tôi là từ thần.”

Hồ Thừa Khiếu thấy ba ba cậu ném em gái Chúc Chúc ra ngoài, nhìn thấy ba ba cậu giấu em gái Chúc Chúc ở một chỗ rất xa, để chú Kim không tìm thấy được.

Thế giới của Hồ Thừa Khiếu sụp đổ rồi. Cậu vốn cho rằng ba ba là đại anh hùng, nhưng đại anh hùng này căn bản không bảo vệ nhân loại, ông ta là đồ tồi.

Từ thần số hai ngồi xuống, thở dài một hơi rồi nói: “Thừa Khiếu, con nghe lời chút đi. Ba ba cũng có việc mà ba ba cần làm.”

Hồ Thừa Khiếu cứng cổ, không muốn nhìn ba ba mình. Cậu nói: “Không phải vậy, con đã nghe cả rồi. Ba vẫn luôn muốn làm Từ thần, nên mới muốn giết em gái công chúa, để ba ba em ấy không được làm Từ thần nữa. Ba ba, ba đừng làm Từ thần nữa có được không?”

Từ thần số hai nhót con trai lại: “Không thể. Trong khoảng thời gian này con đừng hòng chạy được ra ngoài. Ba sẽ tìm cô giáo về đây dạy con. Còn tái phạm, có tin ba không xem con là con trai ba nữa hay không?!”

Hồ Thừa Khiếu ngửa đầu, phẫn hận nhìn ba ba mình: “Không làm thì không làm. Dù sao hiện tại ba cũng đã để mẹ quên con rồi, chính ba cũng quên luôn đi là tốt nhất!”

Từ thần số hai tức điên lên, quát: “Nếu không phải con nhiều lần không nghe lời, ba sẽ làm như vậy sao? Ba đã cảnh cáo con bao nhiêu lần rồi, bảo con đừng đánh nhau với người khác, đừng để mẹ con lo lắng cho con, con có nghe không?”

Hồ Thừa Khiếu nén nước mắt, gặm đũa đũa ngồi trong góc phòng, không chịu nói gì cả.

Từ thần số hai bước lại rồi nói: “Chỉ cần con nghe lời, đừng nói với mẹ con chuyện Từ thần, ba sẽ để mẹ con nhớ lại.”

Hồ Thừa Khiếu ôm cánh tay, nghẹn ngào khóc hu hu: “Ba là đồ lừa đảo. Ba lừa con, còn luôn bắt con giúp ba lừa mẹ. Khi còn bé, con chưa hiểu chuyện mới luôn giúp ba lừa gạt, nhưng về sau con sẽ không bao giờ lừa mẹ nữa...”

Tử thần số hai: “Vây con cứ đợi ở đây đi, chờ gia sư tới.”

Sau khi nói xong, tử thần số hai xoay người rồi đi, đóng cửa phòng sách lại.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tính toán tỉ mỉ của ba ba nghèo

Thừa Khiếu ngồi trong phòng sách, thì thấy trên tường có hoa hoa màu xanh lá được vẽ bằng bút vẽ, bên cạnh còn có một hoa hoa màu đỏ.

Lúc trước ba ba và chú Kim bàn chuyện trong phòng sách, còn cậu và em gái công chúa sẽ ngồi đây vẽ hoa hoa.

Nước mắt của Hồ Thừa Khiếu càng không ngừng chảy ra ngoài, ba ba là kẻ lừa đảo!

Đã nói ba ba là đại anh hùng, ba ba bảo vệ người lớn, cậu bảo vệ trẻ con rồi mà. Ba ba là kẻ lừa đảo!

Em gái công chúa thường hay nói ——

“Ba em cũng là đại anh hùng đó, anh phải để ba anh dẫn ba em đi cùng đi chơi nha.”

Hiện tại em gái công chúa đã được ba ba em ấy dẫn đi, mẹ cậu không nhớ ra cậu, còn hỏi cậu là ai nữa. Ba ba cậu thì trở thành kẻ lừa đảo, không còn thương cậu.

Lúc này, cửa phòng sách bị mở ra.

“Con không ăn com!” Hồ Thừa Khiếu ôm bụng, tức giận nói.

Nhạc Đào Đào vốn là lên lút đi theo chồng mình, vì trong khoảng thời gian này chồng cô ấy luôn xuất quỷ nhập thần. Cô ấy hỏi anh ta đang làm gì, anh ta đều mập mờ cho qua. Nhạc Đào Đào thấy bất an trong lòng, vì chân lý đàn ông có tiền sẽ trở nên hư hỏng vẫn luôn tồn tại.

Mặc dù Nhạc Đào Đào vẫn tin vào tình cảm giữa hai người, nhưng cô đâu thể ngăn được người khác. Hồ Phú có tiền như thế, nhưng hai người bọn họ lại chưa có con. Ngày nào Hồ Phú cũng ra khỏi nhà, thật là quá khả nghi.

Thế là, Nhạc Đào Đào mới lên đi theo, thì thấy chồng mình đi vào một ngôi biệt thự, rất xa hoa. Trước giờ Nhạc Đào Đào không hề hay biết bên này còn có một ngôi biệt thự, nên cô ấy càng thấy bất an.

Đợi chồng mình rồi đi, Nhạc Đào Đào mới lên treo tường vào. Trong biệt thự có vết tích có người từng sinh sống, nhưng cô ấy không tìm được người. Sau đó, cô ấy liền phát hiện cửa phòng sách đã bị khóa lại, kỳ lạ là chìa khóa lại đặt trong giỏ xách bên cạnh.

Giống như để tiện cho người bên ngoài mở khóa vậy. Thế là Nhạc Đào Đào thận trọng mở cửa phòng ra.

Trong biệt thự trống trải, ánh trăng chiếu vào. Xuyên qua cánh cửa nhìn vào bên trong, không khỏi cảm thấy kỳ dị.

Ngay lúc này, Nhạc Đào Đào đột nhiên nghe được một giọng nói: “Con không ăn com, ba có bản lĩnh thì nhốt con đến chết đi!”

Nhạc Đào Đào lại càng hoảng sợ, nhưng nhanh chóng nhận ra giọng nói này, liền nhỏ giọng nói: “Cháu là đứa bé xuất hiện ở nhà cô ngày đó à?”

Hồ Thừa Khiếu nghe được giọng của mẹ, lập tức bò dậy, chạy tới: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Nhạc Đào Đào nhìn thiếu niên choai choai này, trong lòng cũng đầy nghi vấn. Chẳng hạn như tại sao đứa bé này lại bị nhốt trong phòng sách, và có quan hệ gì với chồng cô? Tại sao lại gọi cô là mẹ?

Nhưng giờ phút này cô ấy lại thốt ra: “Bụng của cháu đang réo kìa, có phải đói bụng rồi không?”

Hồ Thừa Khiếu ôm Nhạc Đào Đào khóc nức: “Mẹ ơi, mẹ mau nhớ ra con đi. Con là Hồ Thừa Khiếu, là con của mẹ mà...”

Nhạc Đào Đào cảm thấy đứa bé này thật kỳ lạ, có phải nhận nhầm người rồi không?

Mặc kệ là có nhận nhầm người hay không, vì sao chồng cô lại nhốt đứa bé này ở đây?

Nhạc Đào Đào không hề nghi ngờ là chồng mình sẽ làm ra chuyện gì xấu. Phản ứng đầu tiên của cô là, có phải đứa bé này đã làm chuyện gì đó không? Trong suy nghĩ của Nhạc Đào Đào, chồng cô luôn chính nghĩa và lương thiện.

Nhưng cậu cũng chỉ là một đứa bé choai choai. Nhạc Đào Đào mở miệng nói: “Tại sao cháu cứ gọi cô là mẹ vậy?”

Hồ Thừa Khiếu: “Bởi vì mẹ chính là mẹ con mà. Ba ba là kẻ lừa đảo, ba lừa chúng ta, ba khiến mẹ quên mất con.”

Nhạc Đào Đào không biết nên phản ứng thế nào, bởi vì lời của tiểu thiếu niên này thật sự quá hoang đường và lạ lùng.

Thế giới này làm gì có ai có thể khiến người khác mất đi trí nhớ chứ. Nếu như có, chẳng phải thế giới này sẽ đại loạn rồi ư?

Hồ Thừa Khiếu nghiêm túc nói: “Mẹ, mẹ có tin con không? Con thật sự là con trai mẹ, chúng ta đừng sống với ba ba nữa có được không ạ?”

Nhạc Đào Đào cảm thấy rất kỳ lạ. Cô nói: “Cháu tên là Hồ Thừa Khiếu đúng không?”

“Mẹ, mẹ nhớ ra con rồi ạ?”

“Không phải, cháu vừa mới nói tên cháu mà.” Nhạc Đào Đào thấy hơi đau đầu: “Cháu phải nói thật với cô, cha mẹ cháu ở đâu? Vì sao lại bị nhốt ở đây? Có phải đã làm chuyện gì đó không tốt rồi đúng không?”

Nhạc Đào Đào rất chắc chắn. Cô chỉ từng gặp đứa bé này một lần. Nếu nó là con của mình, cô chắc hẳn phải tự biết chứ. Cái gì mà mất trí nhớ, thật là quá hoang đường.

Phản ứng bản năng của Nhạc Đào Đào chính là đứa bé này đang nói dối. Nhưng cho dù đứa bé này nói dối đi nữa, cô cũng không muốn trách cứ cậu. Có thể là vì cậu khóc quá thương tâm, giống như cô thật sự là mẹ cậu, cô đã quên mất cậu.

Hồ Thừa Khiếu nghe thấy mẹ mình nói như vậy, thì biết mẹ vẫn chưa nhớ ra được. Hồ Thừa Khiếu lau nước mắt, muốn dẫn mẹ cùng đi với mình. Bây giờ cậu đã là người lớn, không thể cứ đứng nhìn ba ba lừa gạt mẹ được.

Nhạc Đào Đào bị kéo đi ra ngoài. Mặc dù Nhạc Đào Đào cảm thấy chồng mình nhốt người ở đây, chắc là có lý do cả.

Nhưng Nhạc Đào Đào vẫn nghĩ thầm, đứa bé này đã đói đến mức bụng réo luôn rồi, mình cứ dẫn cu cậu ra ngoài ăn chút gì đó trước, lát nữa lại dẫn về.

Nhạc Đào Đào dẫn Hồ Thừa Khiếu đi ra đường, vừa lúc có quán bán mì hoành thánh đang mở. Nhạc Đào Đào mua hai bát mì hoành thánh đưa cho tiểu thiếu niên.

Hồ Thừa Khiếu thật sự đói bụng, mà người ngồi đối diện lại là mẹ mình, nên Hồ Thừa Khiếu không hề phòng ngừa mà cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Lúc cậu ăn, Nhạc Đào Đào lại quan sát cậu. Nhìn một lúc, Nhạc Đào Đào liền cảm thấy hơi kinh hãi ——

Trước đó không chú ý, bây giờ cô mới phát hiện ra, sao đứa bé này lại trông giống chồng mình thế?!

Khuôn mặt, chiếc mũi... Gần như là một khuôn đúc ra. Chỉ khác là đứa bé này luôn xụ mặt, không thấy cậu cười. Mà chồng cô thì ngày nào cũng cười hi hi, cho nên cô chưa từng chú ý.

Tay Nhạc Đào Đào hơi run lên. Cô chắc chắn mình chưa từng sinh con. Nếu sinh con rồi, cô không thể không biết được. Sinh con đâu phải đẻ trứng, sao lại có người sinh con mà cũng không biết được chứ?

Nhưng vì sao đứa bé này lại giống chồng cô như vậy? Chẳng lẽ là thụ tinh ống nghiệm? Hoặc là đẻ mướn?

Không đúng.

Nhạc Đào Đào nói: “Hồ Thừa Khiếu, Năm nay cháu mấy tuổi rồi?”

“Bảy tuổi rưỡi ạ.” Sau khi Hồ Thừa Khiếu ăn hết mì xong thì ngẩng đầu nói.

Nhạc Đào Đào: “...” Vậy thì là chuyện tám năm trước. Lúc đó bọn họ vừa mới kết hôn không lâu, có thể nào cũng không thể đẻ mướn hoặc thụ tinh ống nghiệm được?

“Ba cháu tên gì?”

“Hồ Phú ạ.”

Cô vẫn đang nghĩ, vì sao chồng mình lại phải nhốt đứa bé này ở đó. Bây giờ nghĩ lại, là bởi vì đứa bé này thật sự là con trai của anh ta.

Cô không rõ vì sao đứa bé này luôn nhận cô chính là mẹ cậu, nhưng trên cơ bản cô có thể xác định đứa bé này chắc chắn là con của chồng mình.

Tay Nhạc Đào Đào gần như run bần bật, trong mắt cô đọng đầy nước mắt: “Mẹ cháu đâu? Bà ấy và ba cháu quen biết nhau thế nào?”

Tám năm trước, lúc đó bọn họ vừa kết hôn không lâu. Cô luôn cho rằng chồng mình sẽ yêu cô cả đời. Cô tưởng hai người có thể đi đến cuối cuộc đời, chứ chưa từng nghĩ phía sau tình yêu chân thành lại tàn nhẫn như thế.

Hồ Thừa Khiếu nhìn mẹ mình, cậu tủi thân vô cùng: “Mẹ chính là mẹ con. Mẹ ơi, lúc trước chúng ta ở đơn nguyên 2-3 tòa nhà 5 số 32 đường Đằng Vân. Ba ba giao thức ăn, mẹ làm ở công ty. Trước khi con đi nhà trẻ sẽ đi giao thức ăn với ba ba, sau khi đi nhà trẻ thì ba ba đưa đón con đi học...”

Nhạc Đào Đào nhủ mảy. Đứa bé này mới bảy tuổi rưỡi, chắc chắn cậu sẽ không nói dối. Mà trước đây chồng cô đúng giao thức ăn hàng ngày. Quan trọng hơn là, ban ngày chồng cô đều có một khoảng thời gian không rõ là đi đâu. Thình thoảng lúc cô tỉnh dậy vào buổi tối cũng phát hiện bên cạnh không có người.

Có lẽ đứa bé này không hề nói dối, cụ cậu thật sự là con trai của chồng cô. Nhạc Đào Đào chỉ có thể cho rằng, chồng mình luôn tẩy não đứa bé này để nó nhận cô là mẹ,

Hồ Thừa Khiếu nói xong thì khóc. Lúc đó ba ba sẽ cười với cậu, sẽ khen cậu là tiểu anh hùng...

Hiện tại ba ba không còn cười với cậu nữa, cũng không phải đại anh hùng, mà như một người xa lạ vậy.

Tiểu thiếu niên khóc quá thương tâm, Nhạc Đào Đào sinh lòng thương cảm. Mặc kệ thế nào, trẻ con đều vô tội. Cô xoa đầu tiểu thiếu niên rồi nói: “Không khóc nữa nhé. Cô sẽ nghĩ cách.”

Hồ Thừa Khiếu bị Nhạc Đào Đào đưa về biệt thự. Nhạc Đào Đào nói: “Cô sẽ bàn bạc với ba ba cháu xem phải làm sao đã.”

Hồ Thừa Khiếu nhìn mẹ mình, nhỏ giọng nói: “Con sợ...”

Lúc trước ba ba đã nói, nếu cậu không nghe lời sẽ bảo mẹ chuyển ra ngoài, để mẹ không nhận ra cậu nữa.

Ba ba không còn là ba ba trước kia, không còn là ba ba đại anh hùng của cậu. Ông ấy chỉ đang bắt cậu cảm nhận cảm giác người nhà mình trở nên xa lạ, sau đó cậu sẽ bị ba ba thẳng thừng vứt bỏ.

Nhạc Đào Đào quay đầu lại liền thấy đáng về tội nghiệp của đứa bé. Cô mềm lòng, nói: “Cô dẫn cháu đi tìm ba ba cháu vậy.”

Hiện tại cô đã bình tĩnh lại. Cô cần biết rõ chuyện của đứa bé này rốt cuộc là như thế nào. Trong tiềm thức, cô vẫn tin chồng mình sẽ không phản bội cô, sẽ không sinh con với người phụ nữ khác.

Nhạc Đào Đào để Hồ Thừa Khiếu ngồi trên ghế salon, chờ Hồ Phú về.

Qua một lúc lâu, Hồ Phú mở cửa phòng ra thì thấy vợ và con trai đều đang ngồi trên ghế salon. Anh ta hơi sững sốt.

Nhạc Đào Đào nhìn chồng mình, trên mặt anh ta lộ vẻ chột dạ. Nhạc Đào Đào thấy chưa xót trong lòng, mở miệng nói: “Chồng này, em cần lời giải thích.”

Từ thần số hai nhìn Hồ Thừa Khiếu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Sau đó nở một nụ cười, mở miệng nói: “Đào Đào, có phải em hiểu lầm chuyện gì rồi đúng không?”

Nhạc Đào Đào nói: “Thằng bé là con trai anh à?”

Từ thần số hai nói: “Không phải đâu. Sao em có thể nghĩ như vậy nhỉ?”

Hồ Thừa Khiếu nghe nói thế, rốt cuộc cũng khóc ra tiếng. Cậu hét lên: “Sau này con sẽ không còn gọi ba là ba ba nữa!”

Hồ Thừa Khiếu nói xong liền chạy đi, Nhạc Đào Đào không kịp giữ đứa bé lại.

Từ thần số hai gọi với: “Đứa bé này có chứng hoang tưởng, luôn cảm giác mình là con của chúng ta. Anh không tìm thấy cha mẹ nó, lại không thể mặc kệ được. Vợ ơi, đừng để nó chạy xa, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, chúng ta làm sao ăn nói với cha mẹ ruột của nó.”

Hai vợ chồng đuổi theo sau, căn bản không thấy người đâu nữa. Từ thần số hai lộ vẻ nghiêm túc, lập tức gửi tin nhắn cho bóng đen.

Nhạc Đào Đào nôn nóng đến độ nường mảy: “Đã trễ thế này rồi, sẽ đi đâu nhỉ?”

Từ thần số hai nói: “Em về ngủ trước đi, anh bảo người khác đi tìm.”

Nhạc Đào Đào thờ dãi một hồi rồi nói: “Đứa bé này rất đáng thương.”

Từ thần số hai nhói trong lòng một cái, nhưng vẫn không nói gì. Hồ Thừa Khiếu là bán thần, không thuộc về nhân loại. Tên của cậu không có trong app Từ thần, cũng sẽ không bị thương. Cậu còn có sinh mệnh vô tận.

Mà vợ anh ta không hề có những thứ ấy. Vợ anh ta chỉ còn hơn một năm, nên anh ta nhất định phải thành công. Từ thần số hai cũng không nói chuyện này cho Hồ Thừa Khiếu biết.

Nếu thất bại, Hồ Thừa Khiếu không biết gì hết mới là tốt nhất. Tất nhiên Kim Sân sẽ nể mặt Chúc Chúc mà tha cho cậu.

Nếu thành công, anh ta cũng không cần cho đứa bé này biết chuyện sinh mệnh của mẹ nó là được đổi từ sinh mệnh của người bạn tốt nhất của nó.

Từ thần số hai không hề sợ con trai mình hận mình. Bọn họ đều có sinh mệnh vô tận của mình, chút hận ấy thật sự không tính là gì.

Trong khoảng thời gian này, Kim Sân đều dẫn con gái ra ngoài ăn cơm. Phải có mặn, có chay, còn phải có canh. Nhưng đồ ăn bên ngoài cũng chỉ xem là có thể cho vào miệng. Ở phương diện ăn uống, hai cha con là điển hình của “Từ sang thành kiếm thì khó”. Đừng nói Chúc Chúc, ngay cả Kim Sân đại nhân đây, lúc nhìn ớt xanh xào thịt toan dầu mỡ, cũng cảm thấy khó mà nuốt xuống.

Chúc Chúc thì đỡ hơn. Bé ngồi cạnh ba ba, uống hai chén canh, còn ăn một ít thịt.

Kim Sân thật sự nhịn không được nữa, nói: “Cái này khó ăn quá...”

Chúc Chúc lập tức che miệng ba ba lại, nhỏ giọng nói vào tai ba ba: “Đừng nói món đó khó ăn trước mặt bọn nó ạ.”

Kim Sân: “Được, ăn ngon lắm.”

Thế là, Chúc Chúc cười híp mắt gấp hai đĩa thịt cho ba ba: “Ba ba nói thích ăn thì ăn nhiều một chút ạ.”

Kim Sân thấy đáng về lém lỉnh hiếm gặp của con gái thì lập tức gấp hai đĩa rau xanh, nói rất từ ái: “Bác nông dân trồng rau cũng không dễ dàng gì, cục cưng phải ăn nhiều lên.”

Chúc Chúc lập tức nói: “Ba ba là trưởng bối, ba ba ăn trước đi ạ.”

Kim Sân gấp hết thịt trong chén mình cho con gái, cười hớn hở nói: “Ba ba bây giờ nghèo rồi, nhưng cũng phải cho cục cưng ăn để lớn chứ...”

Chúc Chúc nói không lại, chỉ có thể nghiêm túc cầm chén lên rồi ăn hết đồ ăn bên trong. Sau khi đã ăn xong, bé chống tay nhỏ lên bàn, thò ra một hồi thật dài, giống như vừa làm một việc rất mệt mỏi.

Kim Sân cảm thấy hết sức buồn cười, xoa đầu bé: “Cục cưng ngoan lắm.”

Lúc Kim Sân tính tiền, ông chủ nhìn đồ ăn hai cha con đã ăn, tính một lúc ——

“Tổng cộng 53 đồng, bỏ đi số lẻ còn 50 đồng thôi. Tình cảm của hai cha con thật tốt.” Cảnh ông chủ nhìn thấy chính là hai cha con nhường cho nhau, để thịt cho đối phương ăn, nên ông ta mới nói tình cảm hai cha con thật tốt. Hiển nhiên, ông chủ không hề có nhận biết đúng đắn về đồ ăn mà nhà mình làm.

Kim Sân trả tiền, ôm con gái đi ra ngoài. Chúc Chúc muốn xuống: “Ba ba ơi, con ăn no quá, ba đừng bế con nữa, để con tự đi ạ.”

Chúc Chúc vừa nói vừa sò lên bụng: “Ba ba ơi, lần này là con ăn hết, lần sau đến lượt ba nha.”

Thật ra Kim Sân có hơi đau đầu, cũng không thể bữa nào cũng để con gái ăn cơm chịu tội được?

Mà mỗi bữa ăn cũng không hề rẻ!

Kim Sân nhớ tới đáng về vừa rồi của con gái khi nhìn bạn nhỏ khác đánh đàn dương cầm. Anh vẫn nên tiêu tiết kiệm chút, lại kiếm thêm tiền cho Chúc Chúc đi học dương cầm. Thế là Kim Sân ngồi xuống, nói: “Chúc Chúc này, tối nay ba ba sẽ nấu cơm nhé?”

Đôi mắt Chúc Chúc lập tức sáng lên, vui vẻ vỗ tay: “Thật à?”

Kim Sơn bị lây nhiễm đáng vẻ phấn khích của bé, trong đầu thì nghĩ nấu cơm chắc cũng không quá khó khăn, nên nói: “Đương nhiên là thật rồi. Bây giờ ba ba dẫn con đi mua thức ăn, con muốn ăn gì?”

“Con muốn ăn tôm tôm ạ...” Chúc Chúc lập tức nói.

Trước đây bé rất thích ăn tôm. Đương nhiên không phải ngày nào cũng ăn, vì Kim Sơn đã dẫn, tất cả những món Chúc Chúc thích ăn đều không cần ngày nào cũng làm. Ngày nào cũng ăn rồi sẽ thấy chán, như vậy sẽ thiếu mất một món mình thích, cuộc sống sẽ thiếu thật nhiều điều vui thú. Cho nên cách một thời gian bóng đèn mới làm tôm cho bé. Chúc Chúc còn tính thời gian nữa, mỗi khi đến ngày ăn tôm bé sẽ đặc biệt vui vẻ.

Kim Sơn không nói hai lời, liền dẫn con gái đến siêu thị mua tôm. Đây là lần đầu tiên Kim Sơn dẫn con gái đi dạo trong siêu thị lớn.

Trước đó ra ngoài dạo phố là từng cửa hàng riêng lẻ, không giống những siêu thị lớn, nơi các loại hàng hóa được bày ngay ngắn, còn phát âm nhạc vui vẻ.

Lối vào siêu thị có rất nhiều xe mua sắm. Kim Sơn học theo những nhà khác cũng đẩy một cái xe mua sắm. Sau đó đặt con gái mình vào chỗ ngồi đằng trước của xe mua sắm, rồi đẩy xe mua sắm vào cho Chúc Chúc tìm tôm.

Tầm mắt Chúc Chúc đều đặt ở đủ loại đồ ăn vặt, nhìn mà đôi mắt đều sáng lên. Một bạn nhỏ bên cạnh đang đòi mua coca.

Chúc Chúc chưa từng uống coca, nên lúc thấy bạn nhỏ kia ôm một bình nước lớn màu đen, màu sắc rất giống thuốc Đông y đáng ghét mà trước đây Chúc Chúc từng uống. Thế là Chúc Chúc vừa nhìn đã cảm thấy rất kỳ lạ, thì ra vẫn có người thích uống thuốc thuốc cơ à?

Bé nhỏ giọng nói với ba ba: “Bạn nhỏ kia lợi hại quá ba ơi. Bạn ấy chẳng sợ đắng gì cả.”

Kim Sơn nhìn đứa bé đang ôm coca bên kia, lại nhìn cô con gái đã hơn sáu tuổi của mình. Anh biết không được cho trẻ con uống những thứ như thế, trong sách dạy cách nuôi trẻ anh đọc đều viết vậy. Nhưng anh rất sợ khi con gái mình ra ngoài sẽ bị người ta nói là đồ nhà quê vì chưa thấy việc đời.

Nuôi con trẻ thật sự là một chuyện vô cùng phức tạp.

Kim Sơn suy nghĩ rồi mới nói với cô con gái chưa từng va chạm xã hội của mình rằng: “Đó là coca, nó ngọt, không phải thuốc đâu.”

Chúc Chúc ồ một tiếng, gật đầu: “Ồ, là thế à.”

Cũng may bé không hề nói muốn uống coca, nên Kim Sơn vội vàng đẩy xe mua sắm, tiếp tục đi tìm tôm. Rất nhanh bọn anh đã đến khu nước ngọt.

Nhanh chóng tìm được tôm, Kim Sơn nhìn giá cả: “46 đồng /500G “

Kim Sơn bảo người ta vớt cho một cân* rưỡi, rồi đặt vào xe mua sắm. Đôi mắt Chúc Chúc lại càng sáng hơn.

(*1 cân = ½ kg)

Mặc dù giá tôm làm người ta rất đau, nhưng Kim Sơn nhanh chóng nhận ra những thứ khác đều rất rẻ. Một đĩa rau xào bên ngoài có giá 12 đồng, nhưng một cân rau xanh ở đây chỉ có 3 đồng 5.

Ốt xanh xào thịt bên ngoài chẳng có bao nhiêu thịt đã có giá 25 đồng, nhưng một cân thịt nạc ở đây chỉ có 14 đồng, một cân thịt nạc có thể làm được bao nhiêu đĩa ớt xanh xào thịt chứ?!

Từ thần đại nhân không dính khói lửa trần gian như phát hiện ra đại lục mới ở khu rau thịt tại siêu thị, phấn khích y như đứa trẻ. Anh dùng giọng vui vẻ nói với con gái mình ——

“Cục cưng này, về sau ba ba sẽ nấu cơm. Chúng ta ăn cơm ở nhà, có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền.”

Chúc Chúc cũng rất vui vẻ vỗ vỗ: “Được à, con sẽ giúp ba ba rửa rau nha!”

Kim Sơn chưa từng có kinh nghiệm nấu cơm, làm đồ ăn. Anh tìm trên mạng hai giáo trình dễ đọc, sau đó mới nhận ra ——

Còn phải mua dầu, mua muối, nôi, thìa, chén, thớt, dao...

Kim Sơn lại xách về hai túi đồ to, lúc tính tiền phải bỏ ra hai trăm đồng nữa.

Nhưng Kim Sơn cũng không nhụt chí, bởi vì đa số đồ vật đều là tài sản cố định, chỉ cần mua sắm một lần là có thể dùng được rất lâu.

Trước khi Kim Sơn dùng dao chặt đồ ăn trên thớt, anh đã nghĩ như vậy.

Chúc Chúc ăn cơm phải có canh, cho nên Kim Sơn dựa theo câu trả lời tìm thấy trên mạng, chuẩn bị hầm canh xương ống cho con gái. Nhưng cái nôi nhà anh quá nhỏ, không bỏ vừa xương ống. Cho nên Kim Sơn định chặt nó ra. Chặt dao đầu tiên, xương không hề có bất kỳ sự thay đổi nào. Thế là Kim Sơn liền tăng thêm lực, chặt một dao nữa, tấm thớt liền biến thành hai nửa.

Chúc Chúc vốn đang rửa rau bên cạnh, liền vội vàng chạy tới nhặt hai ống xương trên đất lên. Bé phấn khích nói: “Ba ba ơi, bây giờ có thể đặt vào nôi rồi nè!”

Kim Sơn nhìn tấm thớt đã bị chia thành hai nửa kia. Thật ra cũng chẳng sao cả, hai người bọn anh cũng không ăn được quá nhiều, một nửa tấm thớt đã đủ thái tất cả đồ ăn rồi.

Vì vậy Kim Sơn lấy một nửa cái thớt, tiếp tục thái đồ ăn.

Chúc Chúc chuyển cái ghế ngọc nhỏ trong phòng bé ra phòng bếp. Bé ngồi trên ghế còn đằng trước bày một cái chậu nhỏ, bên trong là rau xanh. Bé vui vẻ rửa từng cọng rau một, vẻ mặt rất nghiêm túc, còn lẩm bầm trong miệng ——

“Tắm cho bọn này, tắm từng đứa từng đứa, phải tắm thật sạch...”

Đúng lúc đó, chuông cửa vang lên.

Kim Sân thấy hơi kỳ lạ, bọn anh vừa chuyển tới không lâu sao lại có người đến gõ cửa được.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Bạn đồng nghiệp của ba ba nghèo

Chúc Chúc muốn đi mở cửa, nhưng Kim Sân đã nói: “Cục cưng, con ở đây rửa rau đi, không thì lát nữa rau sẽ chạy mất đấy.”

Chúc Chúc gật đầu: “VẬY ba ba đi mở cửa đi ạ.”

Kim Sân đi ra. Anh còn chưa tới gần cửa, đã có thể cảm ứng được bên ngoài có người. Sau khi đeo đồng hồ lên tay, cảm ứng của anh không còn nhạy bén nhiều nữa. Anh chỉ lờ mờ cảm giác được có một người, nhưng không thể xác định thân phận của đối phương.

Nhưng Kim Sân không hề sợ hãi chút nào. A vừa mở cửa ra thì thấy đội trưởng Nghiêm bên ngoài cũng đang kinh ngạc. Chính là đồng chí cảnh sát trước đó đã giới thiệu cho Kim Sân làm cảnh sát mạng.

“Anh là hàng xóm mới dọn tới?” Đội trưởng Nghiêm nói.

“Coi như vậy đi.” Kim Sân nói: “Anh ở đối diện?”

Anh ấy cũng đâu tra xét hàng xóm cái gì đâu.

Đội trưởng Nghiêm gật đầu, nói: “Mẹ tôi nói có hàng xóm mới đến, bảo tôi qua đây làm quen chút.”

Kim Sân rõ ràng rất không am hiểu giao thiệp với người khác, rất nhanh hai người đã không còn gì để nói.

Lúc này, Chúc Chúc bên trong gọi ba ba, phá vỡ cục diện lúng túng ——

“Ba ba, ba ba ơi, ba mau vào xem, nôi nhà chúng ta sắp nổ rồi nè!”

Đừng nói Kim Sân, ngay cả đội trưởng Nghiêm cũng gật nảy mình, chạy vọt vào theo phản ứng nghề nghiệp. Sau đó anh ấy thấy bên trên bếp ga trong phòng bếp đang nấu một nồi áp suất, rung lên và kêu xèo xèo...

Kim Sân nhanh chóng ôm con gái ra ngoài, sau đó cầm một tấm ván gỗ rồi đi vào với trạng thái chiến đấu.

Đội trưởng Nghiêm bên cạnh đã can lời, muốn chửi bậy một câu: “Người anh em muốn làm gì thế? Gỡ bom à?”

Kim Sân nhìn cái nôi đang phát ra tiếng chói tai kia. Đây là lần đầu tiên anh dùng thứ này, nhưng anh vẫn nhớ đã từng có một cái nôi phát nổ khiến một đứa trẻ tử vong. Anh làm từ thần nên đã gặp qua đủ loại nguyên nhân tử vong rồi.

Mặc dù Kim Sân không có cảm xúc bảo vệ đối với nhân loại, nhưng dù sao đây cũng là cảnh sát. Nếu như anh ấy xảy ra chuyện gì trong nhà anh, vậy thì lớn chuyện rồi. Kim Sân đẩy người ra sau mình, nghiêm túc nói: “Đóng cửa phòng bếp lại đi, tôi sẽ giải quyết nơi này.”

Đội trưởng Nghiêm thật sự không nhịn được nữa. Người này thoát nhìn rõ ràng là một cậu chủ nhà giàu, làm thế nào lại cứ gây chuyện chọc cười hoài. Anh ấy hỏi: “Anh chưa từng dùng nồi áp suất nấu đồ ăn lần nào à? Nước trong nồi áp suất sôi lên sẽ tạo ra tiếng xèo xèo như thế.”

Lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm nhận được cái gì gọi là lúng túng lan tràn bầu không khí.

Kim Sân nhìn cái nôi kia, quyết định về sau sẽ không dùng cái nôi như thế nữa, sau đó im lặng thả tấm ván gỗ xuống.

Đội trưởng Nghiêm hoàn toàn không để ý xem mặt mũi của một vị Tử thần đã rơi mất bao nhiêu. Anh ấy chỉ nhìn phòng bếp lộn xộn rồi nghĩ thầm, chắc trước đó đều do vợ anh ta nấu cơm.

Đội trưởng Nghiêm vốn sang để làm quen với hàng xóm mới, hiện tại đã phát hiện ra hàng xóm mới là nửa đồng nghiệp mới của mình. Ban đầu anh ấy vốn nghĩ sẽ tìm hiểu một chút, nhưng đành chịu. Cảnh tượng này thật sự quá lúng túng, bản thân anh ấy cũng không thuộc kiểu người nói quá nhiều, thế là chỉ nói: “Tôi đột nhiên nhớ ra mình còn vài chuyện, xin phép đi trước.”

Kim Sân lặng lẽ ghi tên người này vào cuốn sổ nhỏ của mình. Đến khi anh trở về, anh phải gạch bỏ tuyến liên hệ giữa hai người bọn anh, xóa loại lịch sử đen tối này đi.

Mặc dù quá trình quan co, nhưng Kim Sân vẫn làm được một bữa cơm. Cơm được nấu bằng nồi cơm điện, ăn ngon hơn bên ngoài nhiều.

Kim Sân chỉ lược tôm một cách đơn giản và thô sơ. Chúc Chúc phấn khích đến khoa tay múa chân, khiến Kim Sân nhớ lại khi bé còn nhỏ. Lúc cho bé ăn cơm, mỗi lần bé ăn được món mình thích sẽ gật gù đắc ý, tay còn vung vẩy.

Đã rất lâu anh không được nhìn thấy trạng thái này của con gái. Nếu không phải còn sót lại chút lý trí, Kim Sân đã mua tôm cho con gái ăn mỗi ngày rồi.

Chỉ là Chúc Chúc cầm một con tôm lược lên, liền nói ra thắc mắc trong đầu mình: “Ba ba ơi, sao ở ngoài còn có một cái gì lạ lắm nè?” Bé nói là vỏ tôm và đầu tôm.

Kim Sân cũng không biết, đây là lần đầu tiên anh làm. Tìm một lúc, anh nhanh chóng biết được nguyên nhân. Trước đây khi làm tôm, bóng đèn bỏ đầu lột vỏ rồi mới bưng lên.

Thế là Kim Sân cầm qua, bắt đầu lột vỏ tôm cho con gái mình.

Chúc Chúc cũng muốn tự lột, bởi vì nhìn rất thú vị.

Rất nhanh Kim Sơn đã lột xong con tôm. Anh thấy Chúc Chúc cũng đang cầm tôm, nghiêm túc lột vỏ thì trực tiếp dứt cho bé luôn ——

Chúc Chúc cắn một miếng. Lâu rồi chưa được ăn món nào ngon như vậy, bé vui vẻ lại bắt đầu lắc lắc cái đầu: “Ăn ngon quá đi! Ba ba làm đồ ăn ngon hơn bên ngoài nhiều!”

Lần đầu tiên từ thần đại nhân nấu com đã thu được cảm giác thành tựu to lớn và cả cảm giác thỏa mãn nữa!

Anh nhanh chóng lột cho con gái một con nữa, tiếp tục dứt cho bé.

Lúc này Chúc Chúc cũng đã lột vỏ con tôm trên tay xong, bé giơ lên ——

“Ba ba ơi! Cho ba ăn nè!”

Kim Sơn ăn hết con tôm được dứt tới miệng, quả thật cũng rất được.

Hai cha con ăn tôm xong, sau đó lại uống một ngụm canh xương ổng. Tanh tanh, thật sự uống không ngon lắm.

Chúc Chúc nói: “Ba ba ơi, nhất định là cái nồi kia có vấn đề rồi. Về sau ừ dùng cái nồi kia nữa nha.” Chúc Chúc vẫn kiên định với suy nghĩ cái nồi kia sẽ nổ.

Kim Sơn gật đầu. Đúng vậy, cái nồi kia mới có vấn đề!

Hai cha con cũng xem như ăn xong bữa cơm ở nhà một cách viên mãn. Cơm nước xong xuôi, thì họ lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Kim Sơn lại đi mở cửa lần nữa. Anh nghe đội trưởng Nghiêm nói: “Bây giờ anh có rảnh không? Chúng ta phải đến cục một chuyến.”

Kim Sơn bế Chúc Chúc lên: “Tôi có thể dẫn con gái tôi đi cùng không?”

“Được chứ. Dù sao anh cũng mới chỉ là cộng tác viên, đến lúc đó dần sẽ được có chạy lung tung là được.” Anh ấy đã nghe những người khác nói, cộng tác viên này cũng rất lợi hại.

Sở dĩ họ bằng lòng để anh vào làm, là vì thân phận của anh rất kỳ lạ, điều tra thế nào cũng không ra nửa điểm vấn đề. Vì thế nên mới thành vấn đề, bởi vì dựa vào bối cảnh thân phận của người này, theo lý thì anh không thể hiểu nhiều kiến thức về máy tính như vậy được.

Trong cục có người cho rằng, thân phận của anh có thể đã được chính anh làm giả. Có lẽ anh thật sự có kỹ thuật làm giả cao siêu. Nhưng trước mắt, họ không hề có bất kỳ chứng cứ nào có thể duy trì giả thuyết của bọn họ. Đúng lúc ngành bọn họ cần người, thế là dứt khoát để anh ở gần cho tiện giám sát luôn. Bằng không anh sẽ không thể dễ dàng được thông qua như vậy đâu.

Kim Sơn không hề hay biết thân phận của mình đã bị nghi ngờ, anh vẫn đang dắt tay con gái. Chúc Chúc thấy hơi kỳ lạ nên hỏi: “Ba ba ơi, bây giờ ba phải đi làm kiếm tiền ạ?”

Kim Sơn gật đầu.

Chúc Chúc lập tức ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ba ba, không quấy rầy ba ba nữa.

Chẳng qua trong lòng Chúc Chúc lại thấy rất tò mò. Từ trước tới nay bé chưa từng đi làm với ba ba, nên sau khi xuống xe, bé hiếu kỳ nhìn đông nhìn tây, nhưng vẫn không thấy cô giáo tới đón bọn bé.

Chúc Chúc tiếp tục đi theo. Sau khi đi vào, bé nhìn thấy có rất nhiều người lớn đang ngồi trước máy tính...

Chúc Chúc nhớ lại trước đây ba ba đã từng nói, lúc ba ba đi làm không được dẫn theo trẻ con. Thế là bé cẩn thận từng li từng tí cách ba ba hơi xa một chút, giả bộ như không quen biết người này.

Kim Sơn quay đầu lại, thì thấy con gái lẫn trong đám người lớn liền lộ ra sự không ăn khớp. Anh nhanh chóng xử lý nhiệm vụ bên trên phân xuống, vừa xử lý vừa nói: “Làm xong phần của mình, là có thể đi được đúng không?”

Đội trưởng Nghiêm bên cạnh nhìn sang máy tính, xem chừng phải đến sáng mai mới được về rồi. Anh ấy lại nhìn đứa bé phía sau, nói: “Lát nữa anh về trước đi, tôi sẽ giúp anh xử lý phần còn lại.”

Đáng lẽ hôm nay dẫn người này đến tăng ca là để làm quen với công việc.

Kim Sơn còn chưa quá nhàn nhuỷ, chủ yếu là vì mạng ở đây không mạnh, ảnh hưởng đến thao tác của anh. Rất nhanh Kim Sơn đã ngừng lại, nói: “Tôi làm xong rồi.”

Đội trưởng Nghiêm quay đầu, thì thấy Kim Sơn đã xử lý xong toàn bộ giao diện.

Anh ấy hơi kinh ngạc: “Hai mươi phút?!”

Kim Sơn tưởng anh ấy chê chậm, nên nói: “Chủ yếu là mạng không được mạnh lắm, ảnh hưởng tới tốc độ của tôi.”

Đội trưởng Nghiêm: “...”

Sau đó Kim Sơn gọi Chúc Chúc qua: “Ba ba hoàn thành công việc rồi.”

Nói đến hoàn thành công việc, Kim Sơn liền quay đầu hỏi vị lãnh đạo trực tiếp của mình: “Tôi đã hoàn thành công việc, lúc nào mới phát tiền lương?”

Đội trưởng Nghiêm phục rồi. Rốt cuộc người này là ai thế, sao kỹ năng máy tính thì lợi hại mà kỹ năng sinh hoạt lại gần như bằng 0. Trước đây anh ta sống thế nào vậy?

“Có phải trước đây anh chưa từng có công việc đúng không?”

“Có đi làm rồi.” Từ thần cũng miễn cưỡng cường được coi là sự nghiệp cả đời. Mặc dù trong khoảng thời gian này anh đang trốn việc.

“Vậy công việc trước đây của anh là làm xong sẽ phát tiền lương ngay ư? Không phải một tháng mới phát một lần sao?”

Kim Sơn nói như chuyện đương nhiên: “Đúng vậy.” Trên thực tế, anh không cần trả lương cho công việc trước đây. Anh không giống từ thần số hai, phải đợi phát tiền lương.

“Trước đây anh làm gì?”

Kim Sơn nói một cách uyển chuyển: “Thường được gọi là giao com hộp.”

Đội trưởng Nghiêmr “À.” Giao thức ăn. Quả thật giao thức ăn đúng là dựa theo giao đồ giao tiền. Không đúng nha, bọn họ giao xong là phát tiền lương ngay à?

Đội trưởng Nghiêmr chưa từng giao thức ăn, nên cũng không rõ lắm về công việc này. Nhưng anh ấy nghĩ, nói không chừng chính là như vậy.

Đội trưởng Nghiêmr phở cập kiến thức cho người ta: “Chỗ chúng ta bây giờ là một tháng mới trả lương một lần.”

Kim Sơn gật đầu, tỏ ý mình biết rồi.

Chúc Chúc nghe thấy hai người bọn anh nói chuyện, cũng hiểu được đại khái là ba ba đã làm xong việc rồi. Chúc Chúc nhìn những người khác, tất cả mọi người vẫn đang làm việc.

Thế này thật giống lúc cô giáo phát đề thi để các bé làm, bé nào lợi hại nhất sẽ làm xong trước tiên.

Chúc Chúc tiến đến gần, nhỏ giọng nói bên tai ba ba: “Ba ba ơi, ba thật lợi hại nha. Hôm nay là ngày đầu tiên ba đi làm mà đã làm xong trước rồi.”

Kim Sơn ra vẻ kiêu ngạo: “Đó là đương nhiên.”

Đội trưởng Nghiêmr nói: “Hai cha con đội tôi một lúc nửa nhé, tôi làm xong sẽ chờ hai cha con về.”

Thế là, Kim Sơn bế con gái lên. Đợi đến khi con gái đã ngủ thiếp đi trong ngực mình, anh mới cầm một quyển sách lên bắt đầu đọc. Đọc được phân nửa, thì đội trưởng Nghiêmr rút cuộc cũng đến ——

“Xin lỗi, để hai cha con chờ lâu quá.”

“Không sao.” Kim Sơn vốn định đón xe về, nhưng lúc ra ngoài mới phát hiện ở đây không dễ đón xe, nên chỉ có thể ngồi đợi.

Anh lau mặt, đắp kín chăn cho cô con gái đang ngủ chẳng muốn dậy. Lúc anh đi ra, đã thấy đội trưởng Nghiêmr xách hai chai bia: “Uống không?”

Đây là lần đầu tiên Kim Sơn làm người thường, anh không biết người thường sẽ phản ứng thế nào, nhưng vẫn nhận lấy. Hai người ngồi trên ban công, Kim Sơn uống một ngụm rượu của nhân loại, cũng được.

“Người anh em này, kỹ năng máy tính của anh không tồi đâu. Sao không đi tìm một cái nghề chính? Chắc chắn sẽ kiếm được nhiều hơn bây giờ.” Lời này cũng xem như khách khí.

Kim Sơn nói: “Con gái tôi cần tôi chăm sóc.” Còn có những nguyên nhân khác, nhưng đây là nguyên nhân chủ yếu.

Cho tới bây giờ, tiền không phải là mục tiêu của anh. Tiền chỉ là một công cụ, công cụ để nuôi con gái.

Bây giờ anh bắt đầu thích loại cảm giác tự mình nuôi con gái rồi.

Đội trưởng Nghiêmr gật đầu, nói: “Gia đình đơn thân quả thật cũng rất vất vả.”

Hai người trò chuyện câu có câu chẳng, quan hệ gần thêm không ít.

Rất cuộc, đội trưởng Nghiêmr cũng nói đến vấn đề trọng tâm: “Người anh em này, anh có kỹ năng như thế, tuyệt đối đừng đi sai đường.”

Kim Sơn nói: “Thế thì không. Trước đó tôi thật sự không biết làm gì là phạm pháp.”

Hai người cũng xem như đã đạt được mục đích của mình. Đội trưởng Nghiêmr quý nhân tài, mới đặc biệt nhắc nhở vị ba ba đơn thân đang thiếu tiền này. Kim Sơn lại cần chính phủ giúp mình lần trốn, đương nhiên cũng sẵn lòng kết thân.

So với từ thần số hai lúc trước, anh lại càng thích nhân loại chính trực này hơn.

Kim Sơn cũng không ngờ, hôm sau anh lại thấy được tin tức có liên quan đến từ thần số hai.

Nói chính xác là, con trai của từ thần số hai, Hồ Thừa Khiếu.

Kim Sơn làm việc ở nhà, xử lý nhiệm vụ mà đội trưởng Nghiêmr giao cho anh. Sau đó anh thấy được trong danh sách những đứa trẻ được giải cứu vì bị bắt cóc ở mục tin tức có Hồ Thừa Khiếu.

Chúc Chúc đang ngồi viết chữ ở bên cạnh, thì nhìn thấy ảnh chụp của anh Thừa Khiếu ——

“Ba ba, ba ba ơi, anh Thừa Khiếu kìa! Sao anh Thừa Khiếu bị đánh vậy ạ?”

Chúc Chúc đau lòng đến hồng rồi. Chắc chắn lúc anh Thừa Khiếu đi làm đại anh hùng, đã đánh nhau với người xấu rồi.

Chúc Chúc đã nhận biết được không ít chữ, nhưng chữ trên trang đối với bé mà nói vẫn có độ khó nhất định.

Bé lại nhìn trái nhìn phải một lúc, cuối cùng phản kích nói ——

“Ba ba ơi, anh Thừa Khiếu lên ti vì kìa! Chắc chắn anh ấy đã đánh bại kẻ xấu, làm đại anh hùng nên mới được lên ti vì đó!”

Chúc Chúc còn chưa phân biệt được tivi với máy tính.

Kim Sơn không biết vì sao đứa trẻ Hồ Thừa Khiếu này lại mất tích nhiều lần đến thế, cũng không hiểu vì sao cậu lại xuất hiện trong tin tức giải cứu trẻ em bị bắt cóc, chờ phụ huynh đón về.

Theo lý thì không thể, không có khả năng từ thần số hai không cần cả đứa con mà mình nuôi lớn được?

Đối với đứa trẻ Hồ Thừa Khiếu này, nói anh không có cảm tình, thì là giả. Dù sao lúc trước đứa trẻ này cũng từng ăn cơm nhà bọn anh, hai đứa còn cùng dỗ anh ăn cơm nữa...

Kim Sân không thể xác định đây có phải là âm mưu của tử thần số hai, muốn thông qua cách này để tìm ra bọn anh hay không.

Kim Sân do dự một lúc, vẫn quyết định liệt kê những tin tức liên quan đến Hồ Thừa Khiếu.

Danh sách hiện tại khớp với thông tin những đứa trẻ bị bắt cóc, nhưng lúc Kim Sân khớp đến Hồ Thừa Khiếu, thì phát hiện không thấy bất kỳ một thông tin nào có liên quan đến cậu.

Nhà trẻ cậu từng học, hồ sơ nhập học trường tiểu học, hồ sơ sinh ở bệnh viện...

Kim Sân nhú mồm, viết “Không” lên mặt sau tấm ảnh của Hồ Thừa Khiếu.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Quá trình nhận nuôi của ba ba nghèo

Chúc Chúc thấy ba ba viết một chữ đằng sau tấm ảnh của anh Thừa Khiếu, liền vùi cánh tay ba ba: “Ba ba ơi, bạn nhỏ khác ba viết rất nhiều chữ mà, sao anh Thừa Khiếu chỉ có một chữ ạ?”

Theo Chúc Chúc, rất nhiều đồng nghĩa với rất thích, vậy một chữ nhất định là không thích rồi.

Kim Sân viết vào mặt sau tấm ảnh của những bạn nhỏ khác rất nhiều chữ, là vì thông qua internet và hồ sơ báo án trẻ mất tích của cục cảnh sát, anh mới tiến hành phân tích số liệu với nhau, rồi khớp số liệu trong hồ sơ trẻ mất tích của cục cảnh sát với hình ảnh những đứa trẻ được giải cứu trên mạng trong mấy năm này, nên tất nhiên có rất nhiều nội dung để viết.

Hồ Thừa Khiếu không có hồ sơ báo án của người thân, lại không tìm được số liệu cho thấy sự tồn tại của cậu. Tuy anh biết rất nhiều thông tin của đối phương, nhưng bắt đắ dĩ là trên mạng không có, nên chỉ có thể thành thật viết một chữ không.

Kim Sân nói với con gái mình: “Bởi vì anh Thừa Khiếu của con quá lợi hại, nên một chữ là đủ rồi.”

Chúc Chúc ồ một tiếng, ngồi cạnh ba ba, quạt gió cho ba ba: “Ba ba vất vả rồi ạ.”

Sau khi Kim Sân xử lý những tài liệu này xong, thì gộp lại gửi cho đội trưởng Nghiêm.

Công việc này quả thật rất phù hợp với Kim Sân. Ngoại trừ thỉnh thoảng phải đến cục một chuyến, nhưng phần lớn thời gian anh đều làm việc ở nhà. Tốc độ của Kim Sân rất nhanh, sau khi làm việc xong còn có thể dẫn Chúc Chúc ra ngoài đi dạo, rồi mua đồ ăn về nấu cơm.

Từ một điểm, mỗi lần Chúc Chúc đi ngang qua cung thiếu niên, đều sẽ không nhìn được mà nhìn vào trong.

Mỗi lần bé đều liếc nhanh một cái rồi dời đi, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ ao ước.

Qua vài ngày, Kim Sân vẫn đang chú ý đến tin tức của Hồ Thừa Khiếu trên mạng. Vẫn chưa có ai đến nhận cậu nhóc, nên cậu phải ở trung tâm cứu hộ, chắc một thời gian nữa sẽ được đưa vào cơ nh viện.

Kim Sân hơi do dự. Anh nhìn con gái mình đang trần trụi sức sống chạy tới chạy lui trong phòng khách.

Do dự một lúc, Kim Sân đi sang nhà đội trưởng Nghiêm sát vách.

Kim Sân làm Tử thần. Mặc dù anh thường xuyên vào nhà người khác, nhưng đây cũng xem như là lần đầu tiên anh gõ cửa và có người ra mở cửa.

Đội trưởng Nghiêm thấy hơi kinh ngạc: “Lần đầu tiên thấy anh qua đây tìm tôi đấy.”

Anh ấy ở lâu với Kim Sân, cũng nhận ra kỹ năng máy tính và kỹ năng sinh hoạt của người này tỷ lệ nghịch với nhau. Quan hệ xã hội cũng gần như bằng không. Ngoại trừ lúc ở trước mặt con gái mình thì anh còn hơi giống người một tí, chứ lúc khác, lại càng giống người máy có cái mã ngoài đẹp trai mà thôi.

Có điều anh ấy cũng xác định một chuyện, nếu không có ai dẫn dắt lừa gạt thì người này sẽ không bao giờ làm chuyện phạm pháp.

Kim Sân có hơi xấu hổ. Là một vị Thần, anh không hề có thứ kinh nghiệm này: “Tôi muốn nhờ anh giúp tôi một chuyện.”

Đội trưởng Nghiêm lấy làm lạ: “Anh nói đi, giúp được thì tôi nhất định sẽ giúp.”

Hồ Thừa Khiếu ngồi ở trong góc, đã mấy ngày không ăn không uống. Đã có mấy vị bác sĩ đến rồi, nhưng đều không cạy miệng của cậu ra được. Cậu chỉ im lặng ngồi trong góc đó, mặc quần áo của trạm cứu hộ. Thân thể thiếu niên rất gầy, quần áo mặc trên người cậu rộng thùng thình.

Lúc Hồ Thừa Khiếu bị người xấu bắt đi, cậu mới phát hiện ra cậu sẽ không chết, bị thương cũng sẽ lập tức lành lại.

Tiểu thiếu niên không biết vì sao lại vậy, nhưng trong tiềm thức cậu lại biết không thể để cho bất kỳ ai biết được chuyện này.

Cậu tự phong bé chính mình.

Người của trạm cứu hộ cũng rất đau đầu, cứ thế này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện mất. Đứa bé xinh xắn như thế, là một cậu bé khỏe mạnh, cha mẹ nuôi lớn được thể này nhất định cũng đã hao hết tâm huyết. Bọn buồn người đáng chết! Cũng không biết khi nào cha mẹ mới tìm tới.

Rất nhanh đã có cảnh sát đến, nói là đã tìm được người thân. Cảnh sát trẻ tuổi đi vào thì thấy đáng về gầy trơ cả xương của đứa bé, liền thấy đau lòng. Anh ấy vươn tay, nói: “Tìm được người thân của cháu rồi, cùng chú qua đó xem bọn họ một lúc có được không?”

Những đứa bé gặp phải tình huống này, nếu quả thật có người đến nhận, cũng được xem là một chuyện tốt.

Hồ Thừa Khiếu không nói lời nào, cũng không ngẩng đầu lên.

Đội trưởng Nghiêm nhớ lại những lời bạn nhỏ Chúc Chúc đã lên nói với anh ấy lúc anh ấy chuẩn bị đi, thế là nói: “Em họ xa của cháu nói, bé ở nhà đợi anh trai đại anh hùng...”

Hồ Thừa Khiếu nghe được câu anh trai đại anh hùng, thì lập tức đứng lên, đi theo đội trưởng Nghiêm ra ngoài.

Đội trưởng Nghiêm nghĩ trong lòng rằng, xem ra thật sự có quen biết, bằng không cũng không đến mức chỉ mới nói một câu kia, mà cậu nhóc đã đồng ý đi theo.

Đội trưởng Nghiêm làm thủ tục, sau đó dẫn người về nhà. Lúc đang đi trên hành lang, thì anh ấy thấy có một cái đầu nhỏ ló ra ở tầng trên: “Là anh Thừa Khiếu về rồi à?”

Khoảnh khắc nhóc con nhìn thấy người, liền rút đầu về. Sau đó bé chạy bịch bịch bịch xuống, vui vẻ gọi: “Anh Thừa Khiếu...”

Hồ Thừa Khiếu lập tức đón lấy em gái công chúa đang nhào tới, nhỏ giọng nói: “Em gái công chúa, anh không còn cha mẹ nữa...”

Chúc Chúc bị dọa sợ, sự vui vẻ trên mặt lập tức chuyển thành sốt ruột: “Anh Thừa Khiếu...”

Đến bây giờ đội trưởng Nghiêm mới thở ra một hơi, xem ra là thật sự quen biết. Phản ứng này của hai đứa trẻ nhất định sẽ không thể là lừa người khác được.

Kim Sân vẫy vẫy tay, ý bảo mấy người bọn họ đi lên.

Chúc Chúc kéo tay anh Thừa Khiếu rồi nói: “Anh Thừa Khiếu, anh cao lên nhiều nha.”

Hồ Thừa Khiếu ừ một tiếng, vẫn im lặng trầm mặc, giống như đã mất đi hứng thú nói chuyện.

Lúc Chúc Chúc về đến nhà, lập tức dời một cái ghế ngọc xinh đẹp cho Hồ Thừa Khiếu.

Trong nhà Chúc Chúc có hai chiếc ghế ngọc thấp thấp, thích hợp nhất cho trẻ con ngồi. Chúc Chúc bụng không nổi, nên Kim Sân đã đục rỗng ở giữa cho bé, để bé thuận tiện xách chạy khắp nơi, phần ở giữa kia vừa vặn có thể dùng để trang trải cho những bữa ăn.

Mỗi lần đội trưởng Nghiêm tới nhà, đều phải cảm thán một câu: “Nếu đây là ngọc thật, nhà anh liền giàu to rồi.”

Chúc Chúc dời cho Hồ Thừa Khiếu một cái ghế. Hai đứa ngồi trên ghế, Chúc Chúc lại đầy nhiệt tình vào phòng bếp bưng một chén cháo ra: “Anh ơi, đây là cơm em nấu đó.”

Nấu cơm rất đơn giản, chỉ cần đổ gạo vào, rồi đổ nước vào, sau đó ấn nút là xong.

Hồ Thừa Khiếu đã mấy ngày chưa ăn gì. Vốn là cậu đang ăn không vô, nhưng Chúc Chúc cứ nhìn cậu: “Anh Thừa Khiếu ơi, anh ăn chút đi. Bây giờ em biết nấu cơm rồi đó nha.”

Trong nhà không có đồ ăn vặt, không có bánh bích quy nhỏ, cũng không có những món ngon. Chúc Chúc chỉ có thể dùng cơm mình tự nấu để chiêu đãi đồng bọn nhỏ mà mình thích nhất.

Hồ Thừa Khiếu nhìn em gái công chúa, lại nhớ tới ba... những lời người kia nói, thì thấy vô cùng khổ sở.

Thì ra ba ba của em gái công chúa không phải là ba ba ruột của bé. Ba ba ruột của em gái công chúa không cần bé nữa, nhưng ba ba hiện tại của em gái công chúa lại thà không làm từ thần nữa, cũng muốn bảo vệ em gái công chúa.

Trong suy nghĩ của Hồ Thừa Khiếu, ba ba hiện tại của em gái công chúa mới thật sự là đại anh hùng.

Cậu khổ sở đến hồng rồi. Trước đây cậu còn cảm thấy chú Kim không thích nói chuyện, không thích cười, là một ba ba xấu...

Trong đầu Chúc Chúc còn đang nghĩ đến những lời anh Thừa Khiếu nói, anh Thừa Khiếu nói không còn cha mẹ nữa.

Chuyện này rất buồn. Chúc Chúc còn quá nhỏ, bé chỉ có thể lúng ta lúng túng đối xử tốt với anh Thừa Khiếu, chứ không biết nên an ủi anh ấy thế nào.

Hai người lớn bên ngoài đang nhìn tình huống bên trong, đội trưởng Nghiêm liền nhịn không được nói: “Con gái anh thật sự quá hiểu chuyện, dạy thế nào vậy?”

Kim Sân tích chữ như vàng, nhưng trên mặt vẫn có vẻ kiêu ngạo khi được khen: “Tự học thành tài.”

Đội trưởng Nghiêm: “Anh cứ đặc ý đi.”

Chẳng qua anh ấy vẫn nhớ tới việc chính: “Sau này anh định một mình nuôi hai đứa bé à?” Người anh em này nuôi một đứa đã rất khó khăn rồi, nuôi hai đứa, là vấn đề rất lớn.

Kim Sân nói: “Trước cứ nuôi đã, chuyện sau này thì sau này nói.”

Anh về phòng mình, xóa thông tin hiện hữu của Hồ Thừa Khiếu, để người khác không điều tra ra được Hồ Thừa Khiếu đã từng phải ở trong trạm cứu hộ.

Toàn bộ quá trình, Hồ Thừa Khiếu không dám nhìn Kim Sân, chỉ yên tĩnh ngồi đợi.

Còn một vấn đề nữa, nhà bọn anh chỉ có hai phòng ngủ, cho nên Hồ Thừa Khiếu chỉ có thể ngủ cùng phòng với Kim Sân.

Vì đương nhiên Kim Sân sẽ không để Hồ Thừa Khiếu ngủ cùng phòng với con gái mình. Nếu đây thật sự là một cái bẫy, chẳng phải con gái anh sẽ gặp nguy hiểm ư?

Vào buổi tối, Kim Sân cũng không thật sự nhắm mắt ngủ, anh phải luôn luôn đề phòng chuyện bất trắc có thể xảy ra.

Tiểu thiếu niên ngủ bên cạnh bỗng nhỏ giọng nói: “Cháu xin lỗi ạ...”

Kim Sân: “Nếu cháu thật sự muốn xin lỗi chú, không bằng nói cho chú biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cháu vậy?”

“Ba cháu không cần cháu nữa, ông ấy khiến cho mẹ cháu cũng không cần cháu luôn...” Giọng Hồ Thừa Khiếu rất bình tĩnh, lúc nói về chuyện này đã không còn khóc nữa.

Cậu giống như một đứa bé đã phải chịu một vết thương rất lớn, thật sự trưởng thành rồi.

Kim Sân không thay đổi sắc mặt: “Nói điêm chính.”

Hồ Thừa Khiếu bị sự lạnh lùng của Kim Sân làm cho hoảng sợ, sau đó vội vàng nói: “Cháu lén nghe được ba ba nói chuyện với một người khác, rằng em gái công chúa chỉ có thể sống đến năm mười bốn tuổi. Sau đó ba ba ruột của em gái công chúa vì muốn cứu mẹ của em gái công chúa, đã trao đổi với ba ba cháu, không biết vì sao lại biến thành tám tuổi ạ...”

Kim Sân hơi sùng sốt. Mười bốn tuổi? Không phải tám tuổi ư? Lúc trước anh từng xem rất kỹ, là tai nạn xe cộ năm tám tuổi.

Nếu Hồ Thừa Khiếu không nói dối, vậy thì số kiếp của Chúc Chúc năm tám tuổi đã bị nối với người người khác, mười bốn tuổi mới là quẻ khảm* thật sự của bé.

(*Quẻ khảm: Một quẻ trong bát quái, nghĩa là hõm vào, là hiểm hóc.)

Kim Sân nhanh chóng phản ứng lại. Lúc trước, lần đầu tiên nhìn thấy mẹ của Hồ Thừa Khiếu là Nhạc Đào Đào, anh đã thấy ngày và nguyên nhân tử vong của cô ta rất giống Chúc Chúc. Lúc ấy anh cho là họ xảy ra chuyện cùng một lúc. Nhưng bây giờ Kim Sân nghĩ lại, cái ngày mà Chúc Chúc tử vong, thực tế là Nhạc Đào Đào. Mà tử thần số hai làm tất cả những chuyện này cũng có nguyên nhân.

Lúc trước anh chỉ biết tử thần số hai chắc chắn đã nhúng tay vào chuyện của Chúc Chúc, nhưng anh không ngờ tử thần số hai lại hợp tác với ba ba ruột của Chúc Chúc. Vì thế có thể hiểu được tại sao trước giờ anh vẫn không điều tra ra được vì sao hệ thống lại xảy ra bug.

Thì ra đó không phải bug, mà là hệ thống giao dịch ngầm mà tử thần số hai tiến hành.

Hồ Thừa Khiếu nhỏ giọng nói: “Chú đừng nói cho em gái công chúa biết được không ạ? Cháu sợ em ấy buồn.”

Hồ Thừa Khiếu nghĩ, khi biết cha mình không phải như mình nghĩ, thì thật sự rất khó chịu.

Kim Sân nhìn thoáng qua đứa trẻ rồi mở miệng nói: “Chú sẽ không nói với em ấy.”

Theo Kim Sân, nhóc con đã là con gái anh. Chúc Chúc có cha mẹ ruột đã biến mất không còn vết tích. Đây là Chúc Chúc được anh dùng thùng cát ở sân chơi xách về, và là con gái anh.

Tử thần có thời gian và tuổi thọ vô tận, nên trong nhận thức của anh không hề có thứ gọi là huyết thống, cũng không có kiểu suy nghĩ nhất định phải di truyền gen của anh cho thế hệ sau. Vì dù sao gen của anh sẽ luôn tồn tại lâu dài.

Trong suy nghĩ của Kim Sân, đứa bé đã gọi anh là ba ba, ý lại vào anh, mỗi ngày đều nói sau này sẽ bảo vệ anh thì chính là con của anh.

Kim Sân thờ dãi, nhìn Hồ Thừa Khiếu bên cạnh. Chắc cu cậu còn chưa biết chuyện của mẹ mình, Kim Sân cũng không định nói cho cậu biết.

Hà tất phải cuốn một đứa bé vào thế giới của người lớn.

Nếu như có thể, anh cũng không hy vọng bất kỳ kẻ nào cuốn con gái anh vào chuyện này.

Kim Sân vươn tay, vỗ vỗ cái chân bên cạnh để trấn an: “Ngủ đi, sau này cứ ở chỗ bọn chú trước đã, nhưng không được có ý đồ liên lạc với cha mẹ cháu.”

Hồ Thừa Khiếu dạ một tiếng, hẳn là nghe lọt tai.

Kim Sân đột nhiên nhớ ra thân phận bán thân của đứa bé này. Mặc dù bây giờ cậu chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhưng nếu cậu thức tỉnh vào một ngày nào đó, thì sẽ trở thành cái bia ngắm lửa mắt trong thế giới loài người này. Thế là Kim Sân ngồi dậy, lấy một chiếc đồng hồ đeo tay ra, rồi đeo lên cổ tay của Hồ Thừa Khiếu: “Chỉ cần ở cùng một chỗ với bọn chú, thì không được tháo chiếc đồng hồ này xuống.”

Hồ Thừa Khiếu nhìn chiếc đồng hồ đeo tay đẹp mắt ấy. Trên tay chú Kim cũng có một chiếc, còn trên tay em gái công chúa là một chiếc vòng xinh xắn.

Cô bé được đeo vòng tay xinh xắn, cậu bé thì đeo đồng hồ. Chú cho mình cái này, có phải đã xem mình là người một nhà rồi không?

Tiểu thiếu niên đã lưu lạc mấy ngày nay, phải trải qua cuộc sống không có nhà để về, không có ai yêu thương. Bất luận có lợi hại bao nhiêu đi chăng nữa thì cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ vừa bị bỏ rơi. Hồ Thừa Khiếu sát lại gần chú Kim, từ từ ngủ thiếp đi.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Tuy nghèo, nhưng tử thần đại nhân không cảm thấy gì liên có cả con trai lẫn con gái: “...” Cuộc sống thật là vô thường.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Tay nghề đầu bếp của ba ba nghèo

Hồ Thừa Khiếu dựa sát vào ba ba của em gái công chúa. Mặc dù trong lòng cậu vẫn rất đau khổ, nhưng cũng dần ổn định.

Tâm trạng của Kim Sân bên cạnh lại không tốt được như vậy.

Đợi sau khi Hồ Thừa Khiếu ngủ thiếp đi, Kim Sân nhìn cậu nhóc đang nằm co quắp bên cạnh, nhíu mày rồi cách xa ra một chút.

Đêm lạnh như nước, nơi xa truyền đến từng đợt tiếng mèo kêu, vừa chói tai vừa đáng ghét. Trước đây anh không hề biết buổi tối còn có âm thanh đáng ghét như thế.

Kim Sân trợn tròn mắt, vẫn không ngủ được. Anh không ghét đứa bé này, nhưng cũng không quá thích.

Kim Sân lại quay đầu nhìn đứa bé bên cạnh. Do dự một lúc, cuối cùng anh vẫn từ từ ngồi dậy, sau đó lấy một tấm kính sạch sẽ từ phía sau, rồi cuộn cả tiểu thiếu niên và chăn trên giường lại, đặt trên tấm kính.

Kim Sân lại trải lại giường, nằm lên, lúc này mới thấy dễ chịu hơn nhiều.

Trừ con gái của mình ra, anh rất ghét những sinh vật biết hô hấp khác sát quá gần mình, nhất là khi ngủ.

Trên giường chỉ còn một sinh vật biết hô hấp, Kim Sân thở ra một hơi, nhắm mắt lại. Lúc này anh mới dễ dàng ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, lúc Kim Sân thức dậy thì nghe được tiếng thì thầm bên ngoài. Tiếng rất nhỏ, nhưng thính lực của anh lại khác người thường, nên vẫn có thể nghe được tiếng nói chuyện nho nhỏ đó. Kim Sân đi tới sát cửa, thì ra là con gái và Hồ Thừa Khiếu đang nhỏ giọng nói chuyện trong phòng bếp ——

“Phải rửa cái này sạch sẽ trước nè —— “

“Anh Thừa Khiếu, anh đừng làm nhanh thế. Anh xem em rửa thế nào, anh rửa lại y vậy. Em rửa rau sạch lắm đó...”

“Anh Thừa Khiếu ơi, đêm qua em đã suy nghĩ cả đêm, về sau ba em sẽ là ba anh nha. Trước đây chúng ta cũng đã nói, chúng ta phải chia sẻ ba ba mà!”

“Bây giờ ba ba của chúng ta không có tiền, cho nên chúng ta phải nấu cơm cho ba ăn mỗi ngày. Lúc ăn cơm anh nhất định phải khen ba nấu ngon nha. Bởi vì ba ba cũng rất vất vả, nếu nói không ngon ba ba nhất định sẽ buồn đó.”

“Lúc anh ăn cơm, hãy nghĩ đến những món chúng ta ăn trước đây ấy, như thế sẽ ăn rất nhanh nha.”

Sau khi Chúc Chúc nói một tràng, rốt cuộc cũng nghe được Hồ Thừa Khiếu nói: “Nhưng bây giờ anh không có cha mẹ để chia sẻ với em đâu.”

Chúc Chúc nói: “Không sao mà, ba em sẽ vẫn là ba anh. Anh đừng buồn nữa, sau này ba em cũng sẽ yêu thương anh.”

Kim Sân lạnh mặt đứng sau cửa, yên tĩnh mấy giây.

Chúc Chúc ôm lấy mặt anh Thừa Khiếu, nghiêm túc nói: “Bây giờ anh mới tới nhà em, nên có đôi lúc ba ba sẽ không thích ôm anh, không thích hôn anh, nhưng không có nghĩa là ba không thương anh. Chờ thêm một thời gian nữa, ba sẽ ôm anh, hôn hôn anh nữa —— “

Kim Sân: “...”

Hồ Thừa Khiếu suy nghĩ, rồi ừ một tiếng. Nhưng Chúc Chúc rất mong muốn anh Thừa Khiếu cũng nhanh chóng có được sự yêu thương của ba bé, cho nên bé tiếp tục nghiêm túc nói với anh Thừa Khiếu: “Ba ba là ba ba đơn thân nên nuôi chúng ta rất không dễ dàng, chúng ta phải yêu ba ba thật nhiều mới được nha.”

Vẫn chưa có ai nói cho Chu Chúc biết con ruột với không phải con ruột là có nghĩa gì. Nên theo Chúc Chúc, ba ba là ba ba.

Lúc Kim Sân đi ra, Chúc Chúc liền chạy tới: “Ba ba, ba ba ơi, anh Thừa Khiếu không có bàn chải đánh răng ạ, làm sao bây giờ nha?”

Buổi sáng phải đánh răng. Lúc Chúc Chúc đánh răng mới nhớ ra anh Thừa Khiếu không có bàn chải đánh răng.

Kim Sân nhìn Hồ Thừa Khiếu vẫn đang mặc trên người bộ quần áo đồng phục của trạm cứu hộ. Cậu nhóc đâu chỉ không có bàn chải đánh răng, cậu còn chẳng có cả quần áo và giày để thay giặt nữa...

“Chờ ăn sáng xong rồi ra ngoài mua, đến lúc đó sẽ mua quần áo và giày cho mấy đứa.” Chúc Chúc đã có quần áo thay giặt, nhưng không được nhiều. Bây giờ Hồ Thừa Khiếu có quần áo mới để mặc, nên đương nhiên con gái anh cũng phải có.

Mắt Chúc Chúc sáng rực lên: “Con thích quần áo mới nhất!”

Sau khi bé nói xong, liền dâng đồ đã rửa sạch như dâng vật quý, đặt đĩa rau vào mâm đưa cho Kim Sân nhìn: “Ba ba ơi, ba mau nhìn nè, con với anh Thừa Khiếu cùng rửa đồ ăn đó.”

Kim Sân thấy con gái cười đến vui vẻ, thì nhìn không được liền xoa đầu con gái rồi khen: “Chúc Chúc giỏi lắm”

Lúc này Chúc Chúc cũng kéo Hồ Thừa Khiếu tới: “Ba ba ơi, anh Thừa Khiếu cũng rửa nữa.” Ý là sao ba ba không xoa đầu anh Thừa Khiếu.

Hồ Thừa Khiếu ngẩng đầu nhìn chú Kim. Đôi mắt tiểu thiếu niên không trong veo thấy đáy như Chúc Chúc, có thể nhìn ra được trong khoảng thời gian này cậu đã trải qua rất nhiều chuyện.

Kim Sân nhìn hai đứa bé, thế là cũng xoa đầu Hồ Thừa Khiếu rồi nói: “Cháu cũng rất ngoan.”

“Ba định làm mì sợi, các con muốn ăn bao nhiêu?”

“Con muốn ăn một chén ạ.” Chúc Chúc duỗi một đầu ngón tay ra đếm.

Hồ Thừa Khiếu nói theo: “Cháu cũng muốn ăn một chén ạ.”

“Vậy ba nấu ba chén.” Kim Sân nói. Đây cũng xem như là lần đầu tiên anh nấu mì, nhưng anh không hề hoảng hốt. Vừa rồi lúc ở trong phòng anh có tìm giáo trình làm mì sợi. Anh ắt phải thay đổi hình tượng ba ba không biết nấu cơm trong suy nghĩ của con gái thôi.

Mì sợi không phải là một món phức tạp, cứ dựa theo giáo trình trên mạng mà làm ——

Đun sôi nước, bỏ mì vào, rồi đến rau, sau đó vớt ra.

Làm liền một mạch.

Kim Sân đặt ba chén mì lên bàn, nhìn con gái bảo bối của mình với vẻ mong đợi.

Chúc Chúc gấp ăn một miếng trong ánh mắt mong đợi của ba ba, rồi nhắm mắt lại. Sau đó bé ăn từng miếng một, nên chỉ một lúc sau đã ăn xong. Nhóc con thở ra một hơi, nhìn cái chén mình đã ăn sạch sẽ, thì đặc biệt vui vẻ nói: “Ba ba ơi, con ăn no rồi ạ.”

Hồ Thừa Khiếu gấp hai đầu, khó khăn nuốt xuống. Cậu nhìn em gái công chúa bên cạnh, rồi tiếp tục ăn.

Kim Sơn cũng bắt đầu ăn. Mới vừa dứt vào miệng, Kim Sơn liền muốn nhổ ra, nhưng vẫn nhịn được. Bây giờ trong nhà lại có thêm một đứa bé phải nuôi, tiền càng không đủ dùng. Ăn sáng ở nhà, có lẽ cũng chỉ mất hai đồng. Bọn anh không thể ra ngoài ăn được, ra ngoài ăn tùy tiện cái gì đó đã mất mười mấy đồng rồi.

Từ thần đại nhân tính toán trong đầu mất một lúc, lại miễn cưỡng nuốt mì sợi mình nấu vào.

Sau khi ăn sáng xong, Kim Sơn dẫn hai đứa bé ra ngoài mua đồ. Trên đường phố vẫn có không ít người. Kim Sơn nắm tay con gái Chúc Chúc, còn Chúc Chúc nắm tay Hồ Thừa Khiếu thật chặt: “Anh Thừa Khiếu ơi, lúc nhiều người thế này, anh đừng chạy lung tung nha. Anh phải luôn nắm tay em đó.”

Hồ Thừa Khiếu gật đầu, thế là ba người cùng vào một cửa hàng quần áo trẻ em.

Quản lý cửa hàng là người làm ăn, người làm ăn đều có một đôi mắt nhạy bén. Cô ta vừa thấy Kim Sơn thì đã biết anh là kẻ có tiền, lập tức nhiệt tình ra đón: “Chào anh, xin hỏi anh muốn mua quần áo cho con ạ? Cửa hàng chúng tôi vừa có hàng mới về, rất được trẻ con ưa thích.”

Quản lý cửa hàng vừa nói vừa cầm mấy bộ quần áo tới,ướm thử lên người Hồ Thừa Khiếu hai lần.

“Giống như kiểu này, đang trong thời gian giảm giá 90%, giảm giá xong còn chưa đến 300 đâu ạ.”

Chúc Chúc vốn bị quần áo xinh đẹp bên cạnh mê hoặc ánh mắt, bây giờ nghe được giá cả, bé lập tức không muốn mua nữa: “Ba ba ơi, quần áo của con đủ mặc rồi mà.”

Hồ Thừa Khiếu cũng biết hiện tại chú Kim không có tiền, thế là nói theo: “Cháu cũng có quần áo để mặc. Cháu mặc bộ này là được rồi ạ.”

Người chủ gia đình Kim Sơn nhìn hai đứa bé, rồi vẫn mua. Tuy anh hơi nghèo, nhưng không thể để con nghèo theo được.

Mua quần áo rồi lại mua giày. Kim Sơn tính toán, tiền lương phải đến tháng sau mới có, anh thật sự cần tiết kiệm hơn.

Chúc Chúc sờ lên quần áo đẹp, rồi quyết định tạm thời không mặc. Bé sẽ giữ lại để sau này đến trường đi học, bé lại có quần áo đẹp để mặc.

Phải mấy tháng nữa Chúc Chúc mới được đi học, nhưng không ngờ, mấy ngày sau đội trưởng Nghiêm đã đến tìm Kim Sơn ——

“Tôi có một người bạn đang dạy ở trường dành cho con cái của lao động nhập cư. Hai đứa bé nhà anh cứ qua đó đi học trước, đỡ phải ở mãi ở nhà, sau này sẽ không theo kịp chương trình học. Đợi đến khi nhà của anh làm xong thủ tục, lại đưa bọn chúng đến trường tiểu học Sơn Trà sau.”

Kim Sơn hơi do dự.

Đội trưởng Nghiêm nói ra lo lắng: “Dù sao cũng có hai đứa, đi học có bạn cũng sẽ không bị bắt nạt. Đến lúc đó, ban ngày anh sẽ có thời gian đủ nhiều để kiếm thêm tiền. Chờ thủ tục xong, mỗi tháng anh còn phải trả hơn 5000 cho chỗ vay. Tiền lương hiện tại của anh còn chưa đủ trả cho chỗ vay nữa là.”

Chúc Chúc ló đầu ra từ căn phòng phía sau: “Ba ba, ba ba ơi, con và anh Thừa Khiếu cùng đi học ạ.”

Tuy rằng Kim Sơn không nỡ, nhưng đội trưởng Nghiêm đã nói đúng một câu. Hiện tại anh có hai đứa, Hồ Thừa Khiếu còn lớn hơn Chúc Chúc một tuổi. Nếu bọn chúng cùng đến trường, Chúc Chúc đương nhiên sẽ không bị bắt nạt.

Mặc dù như thế, nhưng Kim Sơn vẫn nghiêm túc dặn dò hai đứa: “Nếu gặp phải đứa trẻ hư ở trường, nhất định phải nói cho ba ba biết đó. Ba ba sẽ xử chúng, biết chưa nào?”

Chúc Chúc gật đầu, giống như người lớn mà ôm lấy ba ba an ủi. Thật ra bé cũng không nỡ xa ba ba, nhưng bé không biết kiếm tiền, nên ba ba phải đi kiếm tiền ——

Chúc Chúc đi theo ba ba mỗi ngày, mới biết rằng thì ra ăn cơm phải trả tiền, uống nước phải trả tiền, quần áo phải trả tiền, giày phải trả tiền. Đụng vào cái gì cũng đều cần tiền, nhưng bé lại không hề biết kiếm tiền.

Chúc Chúc ôm đầu ba ba, nhỏ giọng gọi: “Ba ba ơi...” Nếu thứ gì cũng không cần tiền thì tốt rồi, bé sẽ có thể ở nhà chơi cùng ba ba mỗi ngày.

Sau khi Kim Sơn không nỡ xa con gái bên ôm lấy con gái, thì thấy Chúc Chúc cũng đẩy Hồ Thừa Khiếu tới. Giống như đang nói, ba ba ơi, đây cũng là đứa trẻ nhà mình, ba cũng phải ôm nữa.

Thế là Kim Sơn cũng ôm Hồ Thừa Khiếu, ôm một cái thật nhanh.

Chúc Chúc kéo Hồ Thừa Khiếu đi vào trường học, nhỏ giọng nói với anh Thừa Khiếu của mình: “Ba ba là như vậy đó. Anh phải chờ một thời gian, vì lúc đầu ba cũng đâu có ôm em Ba hay ngại, nên sau này mới bằng lòng ôm em đó.”

Chúc Chúc cũng cảm thấy ba ba không tốt với anh Hồ Thừa Khiếu như tốt với bé, cho nên mới đặc biệt nói với Hồ Thừa Khiếu về chuyện trước đây.

Chúc Chúc cũng không hề cảm thấy ba ba làm không đúng, bởi vì ba ba chính là hay ngại như thế mà. Trước đây lúc bé mới về nhà, muốn ba ba ôm một cái, ba ba còn đặt bé trong thùng, hoặc dùng thứ gì đó bao lại mới chịu nhắc bé lên.

Ba ba thường hay xấu hổ, nhưng hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi. Ôi, Chúc Chúc nhìn anh Thừa Khiếu, thầm nghĩ. Nếu anh Thừa Khiếu ôm và nói nhiều với ba ba hơn, ba ba chắc chắn cũng sẽ tốt với anh Thừa Khiếu...

Chúc Chúc nói lời thăm thía: “Anh Thừa Khiếu ơi, anh phải nói chuyện với ba ba nhiều lên nha. Ba ba đơn thân nuôi con không dễ dàng đâu.”

Câu “Ba ba đơn thân nuôi con không dễ dàng đâu” là câu mà chú Nghiêm thường xuyên nói, Chúc Chúc nghe mấy lần liền học được.

Hồ Thừa Khiếu ừ một tiếng. Hai đứa bé, đưa vào lớp một, đưa ở lớp hai, cô giáo đã đợi ở lớp.

So với trường học lúc trước, trường học này có Hồ Thừa Khiếu nên Chúc Chúc thả lỏng hơn nhiều. Chỉ là ở trường này không thể gặp được bạn nhỏ dùng năm đồng tiền tiêu vặt mỗi ngày để được làm bạn gái của Hồ Thừa Khiếu.

Bây giờ Chúc Chúc mới hiểu, trước đây bọn bé đã để mất một khoản tiền rất lớn.

Lúc cô giáo lên lớp, Chúc Chúc nhanh chóng nhận ra cô giáo lại giảng nội dung mà bé đã học từ trước.

Chúc Chúc nghe một lúc liền thấy nhàm chán, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bé thấy bên ngoài có một bà cụ kéo một bao rác, trong tay cầm một cái kim sắt, đang nhặt đồ trong bao.

Chúc Chúc ngóng đến giờ tan học. Sau giờ học, Chúc Chúc liền chạy ra sân, thấy bà cụ kia dùng kim sắt nhặt những chai nhựa mà bọn trẻ vứt trên sân, rồi bỏ vào trong cái bao của mình.

Chúc Chúc đi đến trước mặt bà cụ, tò mò hỏi: “Bà ơi, bà nhặt mấy thứ này để bán lấy tiền ạ?”

Bé nhớ lúc còn rất rất nhỏ, bé đã từng cùng người khác đi nhặt giống thế này.

Hồ Thừa Khiếu đi theo bên cạnh Chúc Chúc, một tác không rời, nhưng cậu không còn thích nói chuyện như trước nữa.

Bà cụ gạt đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Chúc Chúc đi theo: “Bà ơi, cái này bán lấy tiền ở đâu ạ?”

Bà cụ nhìn cô bé rồi trả lời: “Ở ngoài trường học có một trạm phế phẩm đấy.”

Sau khi Chúc Chúc nghe xong liền quay đầu, kéo Hồ Thừa Khiếu chạy ra ngoài trường học.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Sự giáo dục nghiêm túc của ba ba nghèo

Sân trường là sân nhựa, diện tích cũng không lớn. Bọn trẻ lớp dưới đang chạy tới chạy lui, chơi trò chơi, rượt đuổi nhau ở đó. Một mớ hỗn độn ồn ào trên sân.

Đem ra so sánh thì Hồ Thừa Khiếu đang kéo Chúc Chúc cùng chạy lại chẳng hề khiến người khác chú ý.

Hai đứa bé nhanh chóng chạy tới cổng trường. Cổng trường là cổng sắt lớn, có vài người buôn bán nhỏ đang chào bán đồ ăn vặt cho trẻ con bên trong qua cách cửa sắt lớn.

Lúc Chúc Chúc tới nơi, thì đã mệt đến nổi thở hồng hộc. Bé nhìn thấy những bạn khác đã vây quanh cánh cổng sắt lớn. Các bạn ấy đứng chắn khiến con kiến cũng không chui lọt.

Chúc Chúc nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy gáy của một vài bạn nhỏ cao hơn mình. Vì chỉ nhìn thấy gáy, cho dù bé có nhảy lên cũng không thể nhìn được tình hình ngoài cổng.

Thế là Chúc Chúc liền dùng cả tay cả chân, chen chen lấn lấn vào giữa những bạn nhỏ đang nắm tiền trong tay muốn mua kẹo. Bé phải hết sức khó khăn mới đẩy được cái bạn trước mặt ra.

Chúc Chúc nhìn ra bên ngoài trường học thông qua khe hở của cánh cổng sắt lớn. Thì ra ngoài đó thật sự có một chỗ thu mua chai nhựa và thùng giấy.

Còn có mấy bạn nhỏ kéo mấy cái thùng giấy vào, sau đó người lớn bên trong sẽ đưa tiền cho các bạn ấy. Hai mắt Chúc Chúc sáng rực lên.

Nhóc con lại vội vàng chen tụt trong vòng vây của các bạn nhỏ khác ra ngoài, chạy về trước mặt Hồ Thừa Khiếu rồi nói: “Anh Thừa Khiếu ơi, thật sự bán được tiền đó. Em thấy có bạn kéo thùng giấy đến đó bán lấy tiền rồi. Chúng ta cũng đi tìm thùng giấy đi...”

Bây giờ Hồ Thừa Khiếu rất ít khi cười. Cậu nhìn bà cụ trong trường rồi nói với Chúc Chúc: “Nhưng mà nếu chúng ta cũng đi nhặt, vậy bà sẽ không có tiền nữa.”

Chúc Chúc cũng nghĩ đến chuyện này. Bé nhủ mảy, nói: “Vậy sau khi chúng ta về nhà sẽ đi nhặt nhé. Chai ở trường đều để cho bà nha, chúng ta sẽ đi nhặt ở gần nhà chúng ta.”

Nhà của Chúc Chúc cách trường học này năm trạm xe buýt, cũng không xa lắm.

Lúc Kim Sân tới đón hai đứa vào buổi chiều, thì thấy Chúc Chúc đeo cặp sách, đang vội cùng phần khích chạy tới. Kim Sân thờ phào, xem ra ở trường mới bé không bị những học sinh khác bắt nạt.

Vừa đến gần, Chúc Chúc đã ôm chặt lấy ba ba, liền lộ ra vẻ không hài hòa giữa một đám phụ huynh đón con. Dù sao bọn trẻ cũng đã biết sĩ diện, muốn tỏ vẻ mình đã trưởng thành. Lúc cha mẹ đến đón ở cổng trường, những bạn nhỏ học tiểu học sẽ không cho cha mẹ ôm mình như con nít ở trước mặt những bạn học khác.

Sau khi Chúc Chúc ôm lấy ba ba thì vui vẻ nói: “Ba ba, ba ba ơi, con đã nghĩ ra một cách kiếm tiền rất được đó nha.”

Kim Sân không gọi nước lạnh vào con gái, mà kiên nhẫn nói: “Cách gì thế?”

“Ba ba ơi, chúng ta đi nhặt chai nhựa và thùng giấy đem bán, là có thể được tiền ạ!”

Kim Sân nói: “Vậy sau này ba ba rảnh sẽ ra ngoài nhặt chai nhựa và thùng giấy.”

Chúc Chúc: “Ba ba ơi, con và anh Thừa Khiếu cũng muốn đi ạ.”

“Các con tan học thì ngoan ngoãn ở nhà làm bài tập, chờ ba ba có tiền, sẽ đưa con đi học dương cầm.” Kim Sân ôm con gái, nhìn Hồ Thừa Khiếu đang im lặng đứng bên cạnh.

Trước đây, trình độ nói nhiều của đứa bé này cũng tương đương với Chúc Chúc, hiện tại đã hoàn toàn im lặng.

Kim Sân một tay ôm con gái, vưon một tay khác dắt tay nhỏ của Hồ Thừa Khiếu, đi ra trạm xe buýt.

Người cha đơn thân dẫn theo hai đứa nhỏ nhanh chóng về đến nhà. Hôm nay Kim Sơn còn có việc, không phải nhiệm vụ được giao, mà là Kim Sơn rút chút thời gian để nghiên cứu xem rốt cuộc từ thần số hai muốn làm cái gì.

Kim Sơn cũng không định tự chuẩn bị cơm tối, vì chính anh cũng cảm thấy mình nấu quá khó ăn.

Nhưng ra ngoài ăn lại quá đắt. Thế là anh học theo đội trưởng Nghiêm, gọi thức ăn qua app. Trong đó có rất nhiều hoạt động ưu đãi đặc biệt.

“Chúc Chúc, Thừa Khiếu, ra xem thử muốn ăn gì nào?”

Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu vốn đang yên tĩnh trong phòng để chép bài văn mà cô giáo giao về nhà. Nghe ba ba gọi, chúng lập tức vui vẻ chạy ra.

Kim Sơn mở giao diện app, hỏi Chúc Chúc: “Con muốn ăn gì?”

Chúc Chúc nhìn điện thoại, cầm tay anh Thừa Khiếu: “Ba ba ơi, chúng ta mua ăn ạ?”

Kim Sơn gật đầu.

Chúc Chúc nói như một bà cụ non: “Vậy thì đắt lắm...”

Kim Sơn xoa đầu con gái, nói: “Hôm nay ba ba đã giúp một đi tìm tiền bị lừa về, nên đi ấy cho ba ba hai trăm đồng phí dịch vụ, đủ để chúng ta ăn được mấy bữa.” Trên thực tế cũng có chuyện đó thật. Nhưng xui xẻo là Kim Sơn cầm hai trăm đồng kia còn chưa kịp nóng, thì lúc đi về, bởi vì tiếc mấy chục đồng tiền taxi, nên anh đã ngồi xe buýt. Trên xe có quá nhiều người, hai trăm đồng đã bị người ta trộm đi.

Lúc Kim Sơn về đến nơi, đang chuẩn bị dẫn con gái ra ngoài ăn một bữa ngon, thì phát hiện không thấy tiền đâu nữa. Anh tức đến nỗi hận không thể lập tức làm từ thần lại, để kẻ trộm kia phải trả giá đắt.

Nhưng những chuyện này, Kim Sơn không định nói cho con gái biết. Đứa bé này, người thì nhỏ mà suy nghĩ rất nặng. Nói với bé, bé chắc chắn sẽ buồn thật lâu.

Chẳng qua Kim Sơn vẫn quyết định cho con gái ăn một bữa thật ngon.

Trang đầu của app giao hàng là hình ảnh các món ăn nhìn rất bắt mắt. Chúc Chúc vừa nhìn thì con mắt đều sáng rực, suýt chảy cả nước miếng.

Rất nhanh, Chúc Chúc đã chỉ vào một tấm hình rồi nói: “Ba ba ơi, con muốn ăn cái này ạ.”

Com gà hầm, một phần siêu to, giá đặc biệt ưu đãi chỉ mười sáu đồng.

Thế là Kim Sơn gọi cho Chúc Chúc một phần, rồi hỏi Hồ Thừa Khiếu. Hồ Thừa Khiếu nói: “Cháu ăn giống em Chúc Chúc.”

Rất nhanh thức ăn đã được giao đến. Kim Sơn mở cửa, nhận hai phần com gà hầm. Thật sự là phần siêu nhiều, đoán chừng là cho người lớn ăn.

Chúc Chúc là lần đầu tiên ăn món này. Com và canh gà hầm được tách riêng. Lúc Kim Sơn mở hộp com ra liền ngửi được mùi thơm ngay, còn Chúc Chúc thì vui đến hồng rồi. Kim Sơn đổ thịt gà, khoai tây lẫn nước vào trong com, trộn lên rồi đưa cho Chúc Chúc một phần, lại đưa cho Hồ Thừa Khiếu một phần, còn anh cũng có một phần.

Kim Sơn ăn một miếng, cảm thấy cũng được. Lúc anh ngẩng đầu liền thấy hai đứa bé đang bê hộp com gà hầm, nhai nhồm nhoàm. Nhất là Chúc Chúc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé đầy niềm vui và hạnh phúc.

Kim Sơn tính toán sơ sơ, giá cả của thức ăn gọi về không đắt lắm, vừa vặn một tuần có thể mua cho Chúc Chúc ăn một lần ——

“Sau này vào mỗi tối thứ tư chúng ta sẽ ăn món này có được không?”

Chúc Chúc ngẩng đầu: “Đạ được ạ!”

Kim Sơn thấy bé vui như vậy, trong lòng cũng thấy vui theo. Bất luận Kim Sơn có tiền hay không có tiền, thì đối với những món Chúc Chúc đặc biệt thích ăn, anh sẽ không mua nhiều, cũng không để Chúc Chúc ăn nhiều. Ngược lại, anh thích làm theo cách cứ qua một thời gian gần mới cho bé ăn một lần. Kim Sơn sống quá lâu, nên anh đã không còn đặc biệt thích thứ gì. Anh cũng biết đến loại cảm giác không có sự mong đợi về thời gian, không có đồ mình thích, nên anh không muốn con gái phải sống như thế.

Giống như bây giờ, mỗi tuần Chúc Chúc đều sẽ chờ mong đến thứ tư, vì có com gà hầm ngon lành. Hàng năm, bé sẽ chờ mong đến sinh nhật, vì có bánh ngọt thật ngon. Mỗi tháng, bé sẽ chờ mong đến ngày cuối tháng, vì có tôm tôm ngon...

Cho tới bây giờ, tình yêu của Kim Sơn với con gái đều mâu thuẫn như thế. Có một số thời khắc nhìn vào con gái, anh đã hận không thể đưa tất cả những thứ tốt đẹp nhất trên thế giới cho bé. Nhưng có nhiều khi, anh lại vì hy vọng niềm vui của bé có thể được kéo dài mãi, mà chưa từng cho bé tất cả mọi thứ một lần nào.

Đều có nguyên nhân cả. Khi Chúc Chúc còn bé từng rất thích ăn táo, bé cảm thấy đó là thứ ngon nhất, đẹp nhất thế giới. Lúc ấy, vườn trái cây nhà bọn anh liền được trồng rất nhiều cây táo. Kim Sơn còn bảo bóng đèn dựng lên, để đảm bảo ngày nào Chúc Chúc cũng có táo ngon để ăn. Nhưng thực tế, sau khi Chúc Chúc liên tục ăn táo trong một tháng, bé liền không muốn ăn nữa, cũng không còn thích táo nhất.

Từ đó về sau, lúc Kim Sơn nuôi con gái sẽ luôn luôn thận trọng. Anh sợ mình sẽ tước đoạt mất sự yêu thích thứ nào đó của bé, tước đoạt nguồn vui vẻ của bé. Anh rất sợ sẽ biến con gái thành một cái xác vô dục vô cầu đối với bất cứ thứ gì giống như mình.

Nước canh com hầm rất đặc, trộn chung với com ăn rất ngon. Chúc Chúc ăn hết phần com, lại bắt đầu chờ mong đến thứ tư tuần sau.

Mười một giờ tối, Chúc Chúc bò dậy từ trên giường, bên cạnh đã được đặt một bộ quần áo xinh đẹp. Chúc Chúc không mặc quần áo xinh đẹp của mình, mà mặc một cái áo khoác màu xanh lục, sau đó đi ra từ phòng ngủ.

Rất nhanh, Hồ Thừa Khiếu cũng đi ra từ căn phòng cách vách.

Chúc Chúc rón rén dắt Hồ Thừa Khiếu đi ra ngoài.

Lúc các bé làm bài tập vào tối qua đã bàn với nhau, chờ ba ba ngủ say, các bé sẽ ra ngoài kiểm tiền.

Vì ba ba cho rằng hai đứa bọn bé vẫn còn nhỏ nên không cho bọn bé đi kiểm tiền, do đó Chúc Chúc mới quyết định, mình và anh Thừa Khiếu sẽ thừa lúc ba ba ngủ say rồi đi.

Hai đứa bé rón rén xuống tầng. Vào lúc này, đèn đường đã tắt, toàn bộ con đường trong tiểu khu đều đang ở tình trạng u ám. Thịnh thoàng còn có hai, ba con mèo phát ra tiếng kêu. Ngay lúc này, có một con chó hoang xông ra từ lùm cây bên cạnh. Chúc Chúc nắm chặt tay Hồ Thừa Khiếu, nhỏ giọng nói: “Anh Thừa Khiếu, em sợ con chó này lắm——”

Khi bé còn nhỏ đã bị những con chó loại này rượt rất nhiều lần, cho nên hiện tại bé không còn sợ chó chó to ba đầu, nhưng vẫn sợ loại chó này.

Cả ngày Hồ Thừa Khiếu đều không chủ động nói chuyện, nên chỉ lúc nào Chúc Chúc nói chuyện với cậu, cậu mới trả lời đôi câu. Hiện tại cậu nói: “Em trốn ra sau anh đi, anh sẽ bảo vệ em”

“Ừm, em tin anh Thừa Khiếu...” Chúc Chúc trốn ra sau lưng Hồ Thừa Khiếu, nhìn anh Thừa Khiếu đuổi con chó đi. Hai đứa cũng bắt đầu nhặt thùng giấy trong thùng rác bên cạnh lên.

Tiểu khu bên cạnh có một điểm gửi chuyển phát nhanh, có rất nhiều các cô vừa đi vừa gõ đồ chuyển phát nhanh. Sau khi gõ sạch sẽ thì họ đặt thùng giấy vào thùng rác bên cạnh, điều này cũng thuận tiện cho hai đứa Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu. Các bé sẽ đặt thùng giấy nhỏ ở trong thùng giấy to. Ban đầu Chúc Chúc muốn nhặt chai nhựa, nhưng hình như nơi này không có. Thế là Chúc Chúc dón hết sức, tay nhỏ lay mép thùng giấy, cùng anh trai kéo thùng giấy xuống. Chúc Chúc thấy dùng một tay kéo thùng quá phiền, liền dứt khoát dùng hai tay lay thùng giấy. Mặt bé đối diện với thùng giấy, lui lại rồi kéo...

Lui rồi lui, Chúc Chúc liền đụng phải thứ gì đó, liền đặt mông ngồi xuống.

Bạn nhỏ Chúc Chúc ngẩng đầu lên thì thấy ba ba mặc đồ ngủ, mặt đã đen thui.

Chúc Chúc: “Ba ba ơi! Ba mau nhìn nè, bọn con nhặt được nhiều thùng giấy lắm——”

Còn chưa nói hết, Chúc Chúc đã thấy ba ba tức giận xoay người rồi đi.

Chúc Chúc bối rối, đây là lần đầu tiên ba ba không nói chuyện với bé thì đã đi rồi.

Chúc Chúc vội vàng cùng anh Thừa Khiếu kéo soạn soạn mấy thứ kia về nhà——

Chúc Chúc đặt thùng giấy trong góc nhà, sau đó liền phát hiện ba ba mặt đen đang ngồi ở ghế salon, giọng rất hung dữ: “Kim Chúc Chúc! Hồ Thừa Khiếu! Tới đây!”

Lần đầu tiên Chúc Chúc nhìn thấy ba ba nổi giận, cũng lần đầu tiên nhìn thấy ba ba hung dữ như thế. Bé lập tức bị dọa cho bối rối.

Anh dám khẳng định loại hành vi hơn nửa đêm còn không chịu ngủ, mà lên đi ra ngoài này, tuyệt đối là do Chúc Chúc đề nghị. Tuy rằng Hồ Thừa Khiếu lớn hơn Chúc Chúc một tuổi, nhưng cậu nhóc không có nhiều chủ ý như Chúc Chúc.

“Ba ba...”

Khuôn mặt nhỏ của Chúc Chúc trắng bệch, vành mắt lập tức đỏ lên.

Kim Sân thấy con gái như thế, thì trái tim lập tức mềm nhũn hơn phân nửa. Anh hận không thể ôm bé tới để dỗ dành, nói cho bé biết không sao, không sao cả, ba ba không dữ với con.

Nhưng Kim Sân vẫn còn lý trí. Trước đây Chúc Chúc đã lên ra ngoài một lần rồi, lúc ấy anh suýt chút nữa đã phát điên. Anh đã nghiêm túc nói với bé, về sau tuyệt đối không được ra ngoài một mình mà không nói cho ba ba biết. Nhưng bây giờ mới được bao lâu chứ?

Kim Sân nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Biết mình sai ở đâu chưa?”

Chúc Chúc mếu máo, muốn khóc nhưng nén lại. Bé mang theo giọng nức nở nói: “Ba ba... Con không biết ạ.”

Hồ Thừa Khiếu bên cạnh liền đứng ra, nói: “Chú ơi, chứ đừng la em ấy, là cháu gọi em ấy ra ạ.”

Kim Sân nhìn Chúc Chúc: “Ba biết là chủ ý của ai rồi. Kim Chúc Chúc, con tự nói xem, đã trẻ thế này mà ra ngoài có nguy hiểm hay không? Gặp kẻ thù của ba ba thì phải làm sao đây? Gặp chó hoang rồi biết làm sao? Gặp người xấu chuyên đi bắt trẻ con thì phải thế nào?”

Chúc Chúc rút cuộc cũng là vì được nuông chiều quá lâu. Ba ba lại chưa từng nặng lời với bé. Bây giờ bị ba ba hung dữ hỏi như vậy thì bé lập tức khóc ra tiếng. Khuôn mặt nhỏ vì khóc mà đỏ bừng, thút tha thút thít nói: “Con... Con sai rồi ạ...”

Thấy con gái khóc, Kim Sân cũng đau lòng đến hóng hởi. Anh còn định nói thêm vài lời nữa nhưng lại không nói ra miệng được, chỉ muốn ôm lấy bé mà thôi.

Rút cuộc khi giáo dục con cái, nhân loại đã làm thế nào mà không ôm con mình nhỉ? Và vì sao những kẻ đánh con nít kia lại làm như thế được?

Kim Sân nghĩ đến một câu trên mạng, bọn họ là ma quỷ sao?

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Cung con thì dễ, dạy con lại quá phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Sự tỉnh ngộ của ba ba nghèo

Kim Sân chưa từng giáo dục trẻ con nhân loại, nhưng đã từng thấy người lớn nhà khác giáo dục đứa bé loài người rồi, nên anh luôn cảm thấy quá trình không đúng lắm.

Trẻ con nhà khác sau khi làm sai chuyện gì không phải đều cứng cổ nói con không sai ư?

Nhưng đứa nhỏ nhà anh lại khóc đến thương tâm tưởng chết mà nói mình sai, khiến Kim Sơn không biết nên làm thế nào.

Mặc dù đã chuẩn bị kỹ phải dữ với con gái, để bé hiểu rõ là có một số việc có thể làm, và có một số việc không được làm. Nhưng thấy Chúc Chúc khóc đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, nước mắt rơi xuống như hạt trân châu, thì ngữ khí của Kim Sơn đã mềm hơn phân nửa. Anh lấy khăn tay ở bên cạnh, lau nước mắt cho bé ——

“Con sai ở đâu nào?”

“Con không biết ạ...” Chúc Chúc vừa khóc vừa nức. Đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn ba ba, rồi thút tha thút thít trả lời với mười phần oan ức: “Ba ba... Ba ba nói... Con sai... Thì con... Sai ạ...”

Kim Sơn thật sự là vừa đau lòng lại vừa buồn cười. Anh mềm giọng nói: “Ba ba là người không nói lý như thế à? Nếu con không sai, ba sẽ nói con sai sao?”

Chúc Chúc gạt đầu rồi lại lắc đầu. Thấy ba ba không còn dữ, bé bèn tạm dừng, không khóc nữa. Nước mắt vẫn còn vương trên mặt, bé vươn tay muốn ôm: “Ba ba ơi —— “

Kim Sơn nhẫn tâm không ôm bé, chỉ thờ dài, “Suy nghĩ lại xem nào, mình sai ở đâu?”

“Không... Không nên... Ra ngoài vào buổi tối à...” Chúc Chúc lập tức ức đến vừa khóc vừa nói: “Nhưng... Nhưng con muốn... Giúp ba ba... Kiếm tiền mà...”

“Ba ba... Bây giờ ba ba không... Được ăn tôm tôm... Cũng không có... Phê phê để uống... Cũng không có xe xe để lái nữa... Còn không có... Quần áo đẹp để mặc... Người khác còn... Còn cười nữa...” Trong suy nghĩ của Chúc Chúc, trước đây ba ba đều được ăn ngon, đều được uống cà phê mỗi ngày. Ba ba còn mặc rất nhiều quần áo nhìn rất đẹp, nên người khác đều thích ba ba. Nhưng bây giờ ba ba chỉ có hai bộ quần áo, chỉ được ăn đồ ăn do chính ba ba làm, mà cái chú sát nhà còn cười ba ba suốt.

Kim Sơn biết Chúc Chúc muốn kiếm tiền, nhưng anh không nghĩ rằng trong khoảng thời gian này Chúc Chúc đã đau lòng cho anh đến như vậy.

Thật ra, ngay từ khi Chúc Chúc chuyển từ cuộc sống như một công chúa nhỏ đến ngày tháng túng thiếu như bây giờ. Anh vẫn luôn lo là con gái sẽ không thích ứng, chứ không ngờ con gái lại cứ nghĩ cho anh.

Kim Sơn lập tức ôm lấy con gái đang khóc nức: “Ba ba cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt. Trước đây chẳng được ở bên cục cưng nhiều, nhưng hiện tại ngày nào cũng có thời gian ở bên cục cưng rồi.”

Kim Sơn đau lòng lau nước mắt cho con gái. Nhìn đôi mắt đỏ hoe của bé, anh bèn ôm bé để ngồi ở trên đầu gối, rồi nghiêm túc nói: “Cục cưng này, trước đây con có rất nhiều quần áo xinh đẹp, có vương niệm công chúa, trong nhà còn có trượt thang và lâu đài nữa. Tất cả các bạn nhỏ đều gọi con là em gái công chúa, nhưng bây giờ những thứ này đã không còn. Cục cưng cảm thấy không có những thứ này cũng không sao, nên dù ba ba không có quần áo đẹp, không có cà phê để uống thì cũng cảm thấy chẳng sao cả.”

Anh đột nhiên hối hận. Anh không nên nói với con gái chuyện không có tiền, tạo thành áp lực tâm lý quá lớn cho bé.

Chúc Chúc tủi thân mếu máo, lắc đầu, mang theo tiếng khóc nức nở: “Thế nhưng... Nhưng mà...”

Bé không biết nên nói thế nào, dù sao bé vẫn cảm thấy mình không có quần áo đẹp cũng không sao. Mọi người không gọi bé là em gái công chúa thì đừng gọi. Họ không thích bé cũng không chẳng có việc gì. Vì bé còn có ba ba thương bé mà. Nhưng ba ba không còn những thứ như lúc trước, thì bé liền cảm thấy thật khó chịu. Bé muốn kiếm tiền thật nhanh... Kiếm thật nhiều tiền..

Kim Sơn xoa đầu bé để trấn an, nghiêm túc nói: “Tuy rằng ba ba không có những thứ đó, nhưng thật ra ba chẳng buồn chút nào. Con mới là cục cưng to bự của ba ba. Nếu con lên chạy ra ngoài, sẽ bị người xấu bắt đi. Sau đó người xấu sẽ bắt con làm con gái của bọn họ, cũng sẽ không cho ba ba gặp con nữa đâu...”

Chúc Chúc mở to hai mắt. Bé nhớ lại chuyện khi còn nhỏ, bé đã từng bị người xấu bắt đi lúc trước. Bọn họ cũng muốn bé gọi bọn họ là cha mẹ, cũng không cho bé gặp ba ba luôn.

Chúc Chúc lập tức ôm chặt lấy ba ba: “Ba ba ơi... Con biết sai rồi ạ.”

Kim Sơn nói: “Vậy sau này tuyệt đối không được đi cùng chú và đi xa lạ, cũng không được tự ý lên ra ngoài vào buổi tối, biết chưa nào?”

Chúc Chúc ra sức gạt đầu.

Kim Sơn vẫn đang hối hận vì mình đã nói với con gái chuyện trong nhà không có tiền, thế là lại bổ sung: “Lần trước cục cưng đi làm cùng ba ba, đã thấy ba ba rất lợi hại rồi đúng không?”

Chúc Chúc gạt đầu, lau nước mắt, “Ba ba lợi hại nhất!”

“Ba ba của Chúc Chúc lợi hại như vậy, nên chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Vì thế sau này Chúc Chúc phải học cho giỏi, không được gánh trách nhiệm ra ngoài kiếm tiền của ba ba, biết chưa?” Kim Sơn nói.

Chúc Chúc gạt đầu.

Kim Sơn nhìn Hồ Thừa Khiếu bên cạnh vẫn luôn im lặng từ đầu đến giờ: “Thừa Khiếu cũng nghe đây, về sau em mà còn làm những chuyện nguy hiểm như thế này, cháu phải khuyên em, biết chưa?”

Kim Sơn cảm thấy câu này có nói cũng vô ích, vì Hồ Thừa Khiếu hoàn toàn không có cách nào khuyên con gái anh cả. Chuyện mà con gái anh đã muốn làm, thì bé luôn có thể khiến người xung quanh đi theo logic của bé.

Kim Sơn thật sự không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Lần đầu tiên nghiêm khắc giáo dục con cái, sau cùng lấy việc Kim Sơn vỗ chấn con gái, nhẹ nhàng dỗ con gái đi vào giấc ngủ để kết thúc.

Ngoài trừ lúc mới đầu Chúc Chúc thiếu cảm giác an toàn, nên đi ngủ sẽ luôn vui đầu vào trong chăn ra, thì bây giờ khi ngủ bé cứ lăn qua lăn lại, tướng ngủ rất xấu. Lúc này mặt nhóc con đã sưng lên vì khóc, nhưng Kim Sơn nhìn mà không dỗi nổi mắt. Anh luôn có cảm giác con gái mình lúc nào cũng là cô nhóc đáng yêu nhất trên đời.

Kim Sơn cũng tự xét lại phương thức giáo dục của mình, thật sự không nên nói với Chúc Chúc chuyện mình đã nghèo.

Bây giờ Kim Sơn mới nhận ra mình làm việc gì cũng xem nó như chuyện đương nhiên. Sau khi anh nói với Chúc Chúc, liền tạo thành áp lực tâm lý quá lớn cho bé.

Kim Sân sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn vì khóc mà sưng húp của con gái. Anh còn nhớ bé là một đứa trẻ hay kén chọn. Những bạn nhỏ khác có đồ vật gì, bé muốn thì sẽ nói. Thỉnh thoảng thấy quần áo đẹp trên ti vi, bé lập tức muốn ngay. Vương niệm công chúa nói tặng cho người ta liền tặng cho người ta. Thứ không thích ăn sẽ không ăn đến cái thứ hai.

Hiện tại bởi vì bé biết ba ba không có tiền, nên không còn nói muốn mua quần áo xinh đẹp nữa, cũng nhịn những món không thể ăn...

Đối với anh mà nói, nghèo thì nghèo, cũng đâu phải chuyện gì to tát. Anh chẳng sợ.

Nhưng con gái còn quá nhỏ, bé không biết ba ba mình là từ thần, không biết năng lực của anh, không biết anh vẫn có tiền, không biết vòng tay của bé đã là mấy trăm vạn, không biết hai cái ghế mới chuyển đến nhà, đã có thể mua được toàn bộ những cửa hàng trên đường bé đi qua.

Kim Sân đắp lại chăn mà con gái đã ra, đếm rất kỹ càng.

Rạng sáng hôm sau, lúc Chúc Chúc thức dậy liền ngửi được mùi thơm. Chúc Chúc bò dậy, đã thấy ba ba bên ngoài đang bày bàn ăn.

“Đi gọi Thừa Khiếu dậy nào, ăn cơm thôi.”

Trên mặt bàn có bánh bao, còn có cháo thịt nạc.

Chúc Chúc sùng sốt: “Ba ba?”

“Đem qua ba ba mới nhận tiền lương, nhanh đi gọi Thừa Khiếu dậy ăn cơm đi.”

Đem qua Kim Sân không ngủ cả đêm, để lên mạng đăng quảng cáo, hỗ trợ lấy lại tiền bị lừa...

Lúc đầu anh không ôm hy vọng gì cả, thế mà lại có một sinh viên đại học tìm anh. Đứa bé này dùng một ngàn đồng để mua đáp án cấp sáu. Kết quả mua về đáp án giả, đối phương còn chế nhạo cậu ta một trận. Nhưng loại chuyện màu xám như thế này, dù cậu ta có tức giận gần chết cũng không thể đi báo cảnh, vì sợ bị bạn học biết. Thế là Kim Sân đã giúp lấy lại tiền, thu phí hai trăm đồng.

Việc lần này khiến Kim Sân phát hiện ra cơ hội kinh doanh. Vì vậy anh liền lần lượt đi đăng quảng cáo, còn đặc biệt đăng quảng cáo của mình bên dưới quảng cáo bán các loại đáp án...

Kim Sân cảm thấy làm ăn kiểu này cũng khá khảm. Kẻ lừa đảo thường hay bắt chuẩn nhược điểm của những người mua đáp án kiểu này là không dám báo cảnh sát. Kim Sân cũng bắt chuẩn đặc điểm này vì kẻ lừa đảo cũng đâu dám báo cảnh sát.

Đêm qua nhận ba đơn, kiếm được tổng cộng 600 đồng, cũng được xem là quá lợi hại rồi.

Kim Sân lại bắt đầu làm tiếp vào sáng sớm hôm sau, còn viết một chương trình riêng nữa. Chỉ cần trên mạng có bài đăng hoặc bài đăng quảng cáo bán các loại đáp án, thì bên dưới sẽ tự động đăng quảng cáo đánh giá đòi nợ của anh.

Thế nên Kim Sân không chỉ mua một bữa sáng ở quán ăn cho Chúc Chúc, còn nói: “Hôm nay tan học về, ba ba dẫn con đi học dương cầm nhé?”

Chúc Chúc ngẩng đầu: “Ba ba ơi, con cũng không thực sự muốn học dương cầm đâu ạ.” Học dương cầm đắt lắm.

Kim Sân xoa đầu con gái. Anh ngồi bên cạnh con gái rồi cho bé xem giấy tờ của mình: “Cục cung này, bây giờ ba ba đã tìm được một công việc chống lại người xấu, và được rất nhiều tiền.”

Chúc Chúc xem cũng chẳng hiểu gì, nhưng vẫn cảm thấy vui: “Ba ba lợi hại lắm ạ!”

Hồ Thừa Khiếu cũng gật đầu: “Chú rất lợi hại ạ!”

Buổi chiều tan học về, Kim Sân liền dẫn con gái đi học dương cầm. Thật ra Kim Sân thật sự không muốn trông nom gì Hồ Thừa Khiếu, nhưng dù sao đứa bé này cũng đang ở nhà mình. Thế là khi Kim Sân thấy cậu nhóc có hứng thú với Taekwondo cho thiếu nhi, liền cắn răng, cho cậu đi học Taekwondo cho thiếu nhi. Như vậy, hai đứa bé đều học tại cung thiếu niên, cũng tránh việc Chúc Chúc bị người khác bắt nạt.

Kim Sân biết Chúc Chúc thích dương cầm. Anh vốn còn tưởng rằng đợi lúc bé chạm vào dương cầm rồi, học được mấy ngày sẽ hết hứng thú ngay. Nhưng chẳng ngờ, Chúc Chúc thích thật, chiều nào cũng vui vẻ đi học dương cầm, còn nói ——

“Ba ba, ba ba ơi, ba nghe nè —— “

Mặc dù ngón tay vẫn chưa thuần thục, nói là đánh dương cầm còn không bằng nói chọt dương cầm thì hơn, nhưng bé vẫn rất vui ——

Kim Sân nhìn con gái ngồi trước dương cầm, thanh nhả chọt dương cầm như một công chúa nhỏ, thì nội tâm đã tràn đầy kiêu ngạo.

Con gái của anh sẽ càng ngày càng ưu tú, sẽ tìm được càng nhiều thứ bé thích, sẽ hiểu rõ ý nghĩa của cuộc sống, sẽ theo đuổi những thứ khiến bé cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn.

Kim Sân yên tĩnh nhìn con gái bên kia cửa kính. Bé cúi đầu nghiêm túc đánh đàn dương cầm, khiến Kim Sân nhớ lại lúc bé còn nhỏ. Khi đó bé hay mất tập trung lắm. Lúc bé học ở trường, vì anh có chuyện phải đến trường gặp cô giáo, khi đi ngang qua cửa sổ đã vừa lúc nhìn thấy con gái khi ấy vẫn còn là một cô bé nhỏ nhỏ, ngồi giữa một nhóm trẻ. Bé quay đầu thì thấy được anh, sau đó chẳng chịu nhìn lên bảng đen nữa, mà cứ muốn nhìn xem ba ba đang ở đâu.

Khi ấy Chúc Chúc vẫn còn rất nhỏ, tất cả mọi thứ trên thế giới này cộng lại cũng không bằng ba ba.

Bé đang từ từ lớn lên, bắt đầu có cuộc sống của mình. Bé sẽ nghiêm túc đánh đàn dương cầm, cũng không quay đầu lại để xác định ba ba đang ở đâu nữa.

Kim Sân đột nhiên hiểu rõ tác dụng của người cha, chính là yên tĩnh đứng ở đây thế này, mặc kệ bé có cần đến anh hay không.

Có một giây nào đó, Kim Sân đã nghĩ đến cha của mình, vị Thần cũng được xem như cha của anh kia.

Kim Sân đi tới chỗ ngồi bên cạnh, ngồi xuống.

Chỉ một lúc sau, đã có một người nữa ngồi xuống chỗ bên cạnh.

Kim Sân không quay đầu, vẫn im lặng tiếp tục nhìn con gái đàn dương cầm.

Người trẻ tuổi bên cạnh nói: “Vừa qua không có tiền cuộc sống có vất vả không?”

Kim Sân lạnh nhạt nói: “Vẫn tốt.”

Thần thông qua việc bám vào người của người trẻ tuổi, mang dáng vẻ xa lạ “Nhìn” đứa con trai đang trong thời kỳ nổi loạn của mình, vẫn đề lừa gạt trong lòng xuống rồi nói: “Anh có biết lần này anh đã gây ra tai họa lớn đến thế nào không? Nói ta xem, bây giờ anh đang ở đâu?”

Thần dựa vào chóp mắt vừa rồi Kim Sân đã nhớ tới ông ta, nên thành công nhập vào cơ thể của người đi ngang qua. Nhưng trên thực tế, ông ta chỉ có thể nhìn thấy Kim Sân, không thể nhìn thấy tình huống xung quanh Kim Sân.

Kim Sân lắc đầu: “Tôi sẽ không nói với ông đâu.”

Thần nóng nảy: “Anh xem anh đang mặc cái quái gì trên người thế kia? Dáng vẻ bây giờ của anh còn giống một vị Thần ư? Cho dù anh có thành công đi nữa, con bé cũng chỉ có một đời, chỉ mấy chục năm. Đời nó dần trưởng thành, anh cũng đâu còn quan trọng với nó, nó cũng sẽ không dựa dẫm vào anh nữa...”

Sau khi giọng nói rơi xuống khoảng không, mọi thứ xung quanh Kim Sân bắt đầu thay đổi. Kim Sân muốn lấy đồng hồ trên tay theo bản năng, nhưng một giây sau cổ tay đã bị đè lại

“Tiểu Sân, trên thế giới này chỉ có một người vĩnh viễn không hại con, đó chính là ta.”

Kim Sân hơi sững sốt. Chính cái tên tục này đã khiến anh lỡ mất thời cơ lấy đồng hồ đeo trên tay xuống. Anh bị lôi thẳng vào ảo giác mà cha mình tạo ra.

“Anh hiểu phương thức diễn tập mà, đây là cả đời.”

Thiếu nữ mười sáu tuổi vừa quen thuộc vừa xa lạ đang đi phía trước, hất tay anh ra, thờ hờn hờn nói: “Ba ba, ba có thể đừng quản nhiều như vậy được không đây! Con chỉ đi chơi với bạn con hai ngày mà thôi, ba lại chạy tới đây, khiến tất cả mọi người cười sau lưng con là con nít chưa dứt sữa. Bây giờ mắt hết cả thể diện rồi!”

Kim Sân có hơi luống cuống, nhìn con gái mình đã trưởng thành lên rất nhiều: “Ba... Cũng đâu có muốn con mất mặt. Cục cưng, con bình tĩnh lại đi.”

“Có thể đừng gọi con là cục cưng nữa được không. Con đã 16 tuổi rồi, chứ không phải 6 tuổi!” Thiếu nữ càng tức giận hơn.

Sau khi về đến nhà, thiếu nữ đóng sầm cửa phòng lại, phải đến giờ cơm tối mới thấy ra ngoài, trên bàn cơm cũng không ai nói gì.

Kim Sân biết tất cả chỉ là diễn tập, bởi vì chương trình này cũng là do anh làm.

Là một nhà phát triển, anh yên tĩnh nhìn hết mọi thứ; Nhìn con gái mắc chứng cuồng loạn trong thời kỳ nổi loạn; Nhìn con bé thích một tên lưu manh, muốn theo đuổi tự do; Nhìn con bé oán trách anh quản con bé quá nghiêm, luôn xem con bé là trẻ con ——

Nhìn con bé trách anh từ trước tới nay chẳng bao giờ nói với con bé về mẹ, trách anh không có cho con bé một gia đình hoàn chỉnh.

Kim Sân đều im lặng mà nhìn. Dường như con gái anh đã biến thành người khác, như muốn dùng ngôn ngữ để tổn thương trái tim anh.

Kim Sân vẫn im lặng mà nhìn.

Mãi đến một ngày, con gái xông về, hỏi ——

“Ba ba, ba nói ba không phải từ thần, ba là ba ruột của con đi ạ! Con không phải công cụ mà ba dùng để bù vào hệ thống, con chính là con gái Kim Chúc Chúc của ba. Con không phải tên Chu Chúc. Ba nói nhanh lên đi ba!”

Trong giây phút đó, Kim Sân đứng lên, quát lớn với không khí: “Thà tôi ra ngoài!”

“Đây đều là chuyện anh nhất định phải đối mặt. Con bé sẽ lớn lên, không có lời nói dối nào trên thế giới này có thể giấu được mãi, kiểu gì con bé cũng sẽ biết được sự thật. Ngày nó biết được sự thật này, anh định tự xử lý thế nào?”

Không phải Kim Sân chưa từng nghĩ tới vấn đề này, mà là anh không dám, không muốn nghĩ đến vấn đề ấy. Thần ném vấn đề này ra trước mặt anh, khiến anh không thể không đối mặt.

Kim Sân quay đầu lại, thiếu nữ vừa khóc vừa nói: “Con hận ba! Ba là đồ lừa đảo. Ba nói với con đi mà, ba chính là ba ruột của con, mẹ con đã qua đời khi con còn bé. Con không phải con của người khác, ba cũng không phải từ thần!”

Kim Sân cắn răng, đối mặt với khuôn mặt giống con gái mình, anh chẳng nói nên lời.

Con gái tức giận nhìn anh, cuối cùng cắn răng nghiền lợi nói: “Con hận ba, ba là đồ lừa đảo!”

Sau khi con bé nói xong, liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc để rời đi. Con bé đi thẳng, không còn quay đầu lại.

Kim Sân đi theo đằng sau con bé, nhìn con bé khóc; Nhìn con bé theo cha mẹ ruột về nhà; Nhìn con bé chỉ mấy tháng sau đã trở lại bình thường, có bạn mới, sống rất vui vẻ cùng cha mẹ ruột, không còn đề cập đến người cha già là anh đây.

Kim Sân yên tĩnh nhìn kết quả diễn tập được suy tính ra, nhìn con gái kết hôn rồi sinh con với một người đàn ông, cuối cùng thì chậm rãi già đi. Mãi cho đến già, con bé cũng không về thăm anh lần nào nữa.

Bên tai Kim Sân lại vang lên tiếng dương cầm dứt quãng. Anh quay đầu liền thấy người trẻ tuổi bên cạnh, anh đã về với hiện thực rồi.

“Con cái càng lớn càng khiến người ta không thích nổi.” Thần cũng xem kết quả diễn tập vừa rồi, nói với vẻ không vui.

“Không bằng lưu lại thời điểm tốt đẹp nhất, sẽ luôn nhớ tới dáng vẻ đáng yêu nhất của con bé. Cả đời nó cũng không cần phải biết đến những chuyện kia. Anh vĩnh viễn là ba ba mà nó thương yêu nhất. Con bé mãi mãi sẽ không biến thành những dáng vẻ đáng ghét kia.”

Kim Sân nhìn con gái đang dùng đầu ngón tay út chọc dương cầm, cười đến híp cả mắt.

Anh chẳng nói gì.

Anh biết chứ, anh biết cuối cùng con gái anh cũng sẽ lớn lên, sẽ không còn quấn lấy anh muốn nghe anh kể chuyện trước khi ngủ, không còn giương mắt nhìn anh rồi nói ba ba lợi hại nhất. Bé cũng sẽ không còn chờ anh về nhà, phấn khích ôm anh gọi ba ba, ba ba ơi, con hái được rất nhiều hoa hoa nhỏ đem tặng cho ba nè. Bé như một con chim non, khi còn chưa biết bay, sẽ ở trong ổ chờ ba ba về. Trưởng thành rồi bé sẽ bay đi, không trở về nữa.

Thậm chí có thể một ngày nào đó bé sẽ hận anh, sẽ không hiểu anh, còn ghét những việc anh làm. Bé sẽ cảm thấy anh bảo vệ bé quá mức, không cho bé một không gian riêng tư.

Bé trưởng thành rồi, sẽ dần quên mất ban đầu là bé gọi ba ba, cũng là bé khóc lóc kêu muốn ôm ba ba...

Anh biết bé sẽ thay đổi, thậm chí biết đến chín mươi chín phần trăm bé sẽ trở thành đáng về gì, còn biết bọn anh sau này sẽ có kết quả gì luôn.

Thế nhưng Kim Sơn nhìn con gái bên trong đang quay đầu cười đến là xán lạn với anh, khuôn mặt nhỏ rạng rỡ như ánh mặt trời. Bé làm khẩu hình miệng: [ba ba, ba ba ơi, cô giáo khen con nè ——]

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Cha Kim gặp phải vấn đề thật là tàn nhẫn. Nuôi con rất phức tạp, nhưng cũng có thể vì tôi không có con, nên nhìn vấn đề vẫn chưa đủ sâu _(3” ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Vòng tuần hoàn của nhà tử thần

Lớp dương cầm học trong một tiếng, đương nhiên sẽ có thời gian nghỉ giữa giờ. Kim Sơn ở bên ngoài chờ con gái ra, nhưng đến giờ nghỉ mà Chúc Chúc vẫn ngồi bên trong chơi đàn. Giáo viên dạy dương cầm ra ngoài rót ly nước ấm, còn Chúc Chúc thấy mới lạ nên cứ chọt tới chọt lui.

Thế là, lớp dương cầm học một giờ, Kim Sơn cũng yên tĩnh nghe trọn một giờ. Thần bám vào người của người trẻ tuổi, im lặng ngồi bên cạnh anh.

Thần cũng đâu thấy vui về gì. Nhà khác nuôi con, chỉ ít còn được mấy năm tốt đẹp, còn ông ta thì chưa từng có thời gian được con trai mình sùng bái, đi theo phía sau gọi ba ba ôm.

Gần như tất cả những năm tháng dài đằng đẳng mà Thần đã trải qua đều có cùng một đặc điểm, là không muốn có thêm con cháu. Mà Kim Sơn chính là linh thể mà Thần đã tạo ra trong những năm tháng dài đằng đẳng ấy. Ông ta tồn gần trăm năm, dần dần tạo ra anh, cho anh mọi thứ hoàn mỹ nhất.

Kết quả trong một lần rối ren, ông ta đã không cẩn thận làm mất linh thể mới chỉ có ý thức mơ hồ. Sau ngàn lần tìm kiếm, ông ta từng cho rằng linh thể đã biến mất, không hề ngờ anh lại không thấy cũng tự thông tỏ mà biến thành hình dáng của trẻ con loài người. Trời xui đất khiến anh lại bị ôm cho một gia đình phức tạp.

Đợi đến lúc ông ta tìm thấy anh, thì người anh đã toàn lệ khí, ánh mắt hung dữ. Cho dù ông ta đã nói cho anh biết, ông ta là cha của anh, thì trong mắt anh cũng chẳng có vẻ xúc động.

Đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy đáng về này của con trai trong thời kỳ nổi loạn. Đường như mọi góc cạnh trên người anh đều đã bị san bằng, tất cả sắc nhọn đều bị bọc lại. Anh mặc một bộ quần áo đơn giản của nhân loại trưởng thành, sẽ cười sẽ nhủu mày.

Mà ở trong lòng ông ta, anh vẫn là đứa con hơn hai trăm tuổi của mình.

Kim Sơn quay đầu, trên mặt là vẻ lúng túng nhàn nhạt. Anh thấy không thích hợp để nói ra những lời này, nhưng vẫn nói: “Cha, cha về trước đi. Nhập vào người khác như thế thì cha cũng phải tiêu hao rất nhiều. Đợi Chúc Chúc qua được kỳ này thì con sẽ về nhà. Đến lúc đó cha có thể đến ở với con.”

Thần lại nghe thấy con trai gọi mình là cha lần nữa, còn biết quan tâm đến thân thể của mình, thậm chí còn nhắc đến việc sống chung nữa, ông ta cũng không biết nên nói gì. Khó khăn lắm mới có được một ngày ôn hòa như thế này, dù sao ông ta cũng không thể ép buộc con trai làm chuyện gì trong thời điểm kiêu này được. Ông ta vô thức nói: “Con ở bên ngoài đừng tự chịu uất ức. Nếu thật không muốn về, có nhân loại nào ức hiếp con, thì con cứ gửi danh sách cho ta...”

Kim Sơn vốn đang lúng túng liền bị câu nói này chọc cười: “Cha này, cha đang cổ vũ con mách người lớn à?” Kim Sơn lập tức nhớ lại chuyện Chúc Chúc đã từng mách anh khi bé bị những bạn nhỏ khác ở trường tiểu học bắt nạt.

Trong lòng Kim Sơn bỗng có loại cảm giác không nói nên lời, giống như nút thắt ở một nơi nào đó đã được nói lỏng ra, không còn bị siết chặt nữa. Anh nói: “Chẳng chịu uất ức nào cả, dù sao con cũng là con của Thần. Kể cả có bị ức hiếp, con cũng chẳng thấy uất ức trong lòng.”

Câu “Dù sao con cũng là con của Thần”, còn mang theo cảm giác kiêu ngạo mơ hồ, Thần lập tức ngậy người ——

Người trẻ tuổi sờ lên túi tiền trên người mình, móc ra muốn đưa cho Kim Sơn.

Kim Sơn: “Cha, đây là của người khác. Khoảng hai năm nữa là con sẽ về, đừng lo lắng cho con.”

Lớp dương cầm ở cung thiếu niên dạy theo kiểu 1vs1. Những bạn nhỏ khác sẽ học trong phòng, nhưng vì Chúc Chúc xinh xắn, nên mới được ngồi học ở phòng kính bên ngoài.

Đứa trẻ trong phòng đã chạy ra, cậu bé choai choai vừa chạy về phía người trẻ tuổi ngồi bên cạnh Kim Sơn, vừa gọi ba ba ——

Gần như trong nháy mắt, ý thức của người tuổi trẻ đã thức tỉnh, đẩy ý thức của Thần ra ngoài. Anh ta đến gần rồi bế con mình lên: “Con trai, tạm biệt cô giáo nào.”

“Tạm biệt cô ạ.”

Kim Sơn nhìn hai cha con này đi xa, nhưng vẫn ngồi trên ghế salon. Chúc Chúc bên trong cửa kính lại nhìn ra, cười ngọt ngào ——

[ba ba, con cũng muốn tan học ~]

Kim Sân gật đầu, nhìn nụ cười xán lạn của con gái rồi làm khẩu hình: [ba ba chờ con tan học.]

Sau khi Chúc Chúc tan học, bé chạy nhanh ra khỏi phòng kính, ôm chầm lấy ba ba. Bé theo thói quen khi được ba ba ôm, thì miệng sẽ nói không ngừng ——

“Ba ba ơi, cô giáo khen con thông minh nha. Cô nói con đàn rất hay, con đàn hay không ạ?”

Kim Sân xoa đầu nhỏ của bé: “Đàn hay lắm.”

Bàn tay của anh đặt trên đầu nhỏ của bé, nội tâm cảm thấy nhẹ nhàng. Dù anh biết là sau này sẽ phát triển như thế nào, nhưng anh vẫn không cách nào dứt bỏ bé được.

Bởi vì lúc này đây, bé vẫn cứ ý lại gọi anh là ba ba như vậy.

Hồ Thừa Khiếu cũng ra rất nhanh. Kim Sân bế Chúc Chúc, dắt Hồ Thừa Khiếu đi về nhà.

Trời chiều rắng đỏ, nhuộm cả bầu trời thành màu đỏ rực. Chúc Chúc chỉ lên trời, phấn khích gọi ba ba: “Ba ba, ba ba ơi, ba nhìn kia, mây hồng hồng nha!”

Kim Sân ngẩng đầu, nhìn từng đám mây nhỏ kia.

Dường như rất lâu trước đây anh đã từng thấy rồi.

Kim Sân bế con gái tiếp tục đi về phía trước, nói: “Chúc Chúc này, chờ con lớn hơn chút nữa, chúng ta sẽ về thăm ông nội con nhé.”

“Ông nội ạ,” Chúc Chúc suy nghĩ rồi nói: “Ba ba ơi, có phải ba nhớ ba ba của ba không ạ.”

Lần này Kim Sân đã gật đầu: “Có hơi nhớ.”

“Vậy ngày mai chúng ta về thăm ông đi ạ.”

“Bây giờ không được.”

“Vậy gọi điện thoại cho ông đi ạ.”

“Ông không có điện thoại.”

“Viết thư cho ông đi ạ.”

Kim Sân hơi do dự: “Ba không biết viết như thế nào.”

Chúc Chúc lập tức nói: “Viết là, ba ba, ba ba ơi, con nhớ ba.”

Kim Sân sùng sốt, nói: “... Nhưng người lớn bọn ba đều không biểu đạt tình cảm như thế đâu.”

Anh đã nhận ra ngay từ đầu rằng, anh không phải là đứa trẻ đã trưởng thành trong kết quả diễn tập kia.

Từ lúc Thần tiếp nhận anh thì đã biết, mối quan hệ cha con giữa anh và ông ta sẽ chẳng bao giờ trở nên tốt đẹp, bởi vì anh máu lạnh và tàn khốc.

Chúc Chúc không biết ba ba đang nghĩ gì, bé thờ dãi rồi nói: “Người lớn bọn ba phiền phức quá đi. Ba ba ơi, ba nhớ ông thì phải nói với ông nha.”

Buổi tối, Kim Sân ngồi trước máy tính. Anh do dự một lúc, vẫn mở một giao diện ra ——

Nhưng làm cách nào anh cũng không thể viết nổi. Chúc Chúc bên cạnh đã làm bài tập xong. Bé ngồi xuống, nhìn máy tính của ba ba ——

“Ba ba ơi, ba đang làm gì thế ạ?”

“Viết thư cho ông con.”

Chúc Chúc nhìn tờ giấy trắng chẳng có chữ nào của ba ba rồi nói: “Ba ba ơi, ba không viết thư ạ?”

“Ba với ông con ít khi nói chuyện với nhau, nên không biết phải nói gì.” Kim Sân ôm con gái vào lòng, sửa lại tóc cho bé. Tóc Chúc Chúc hơi xoắn, cho nên khi dây buộc tóc bị lỏng thì tóc bé sẽ quăn lại. Bằng không Kim Sân cũng sẽ không vì đùa giỡn mà đặt cho Chúc Chúc cái tên Quyển Quyển.

Chúc Chúc nghe ba ba nói thế, liền nghiêm túc nghĩ biện pháp rồi nói: “Ba ba, ba ba ơi, ba hãy viết là ba rất nhớ ông, rất yêu ông, hy vọng ông mãi khỏe mạnh đi ạ.”

Kim Sân nghĩ, ông con còn khỏe mạnh hơn cả ba đây.

Sau khi Chúc Chúc nói xong, liền thờ dãi rồi nói: “Lâu rồi ba ba chưa về thăm ông, chắc chắn sẽ rất buồn. Con chỉ không nhìn thấy ba ba nửa ngày thôi, đã thấy rất khó chịu, rất buồn rồi ạ...”

Trong lòng Kim Sân vừa chua vừa chát, anh nhẹ giọng nói: “Sau khi trưởng thành sẽ phải như thế. Khi mỗi một đứa trẻ trưởng thành thì sẽ có cuộc sống của mình. Sau này Chúc Chúc trưởng thành cũng sẽ có chuyện mình thích, sẽ có một gia đình nhỏ.”

Chúc Chúc quay đầu lại, đôi mắt đỏ hoe. Bé nói: “Vậy ba ba thì sao ạ? Ba ba cũng sẽ giống ông ạ, phải rất lâu mới được gặp một lần ạ?”

Kim Sân mềm lòng. Bây giờ là lúc con gái ý lại vào anh nhất, nếu để bé biết sự tàn nhẫn sau khi lớn, bé sẽ chịu tổn thương lớn hơn cả anh.

Kim Sân vội vàng nói: “Sẽ không đâu, ba ba vẫn ở bên cạnh con, chờ con tan làm về nhà mỗi ngày.”

Chúc Chúc thờ phào rồi ôm lấy ba ba, nghiêm túc nói: “Ba ba ơi, đến lúc đó con sẽ kiếm thật nhiều tiền, để mua xe xe cho ba ba lái, còn có phê phê để uống mỗi ngày nữa.”

Kim Sân vuốt mớ tóc quăn của bé, đối mặt với đôi mắt chân thành đang nhìn anh chăm chú: “Ba ba chờ con lớn.”

Dù biết sau này sẽ có kết quả như thế nào, dù biết con gái của hiện tại khác xa con gái của sau này. Thế nhưng, con gái ở giai đoạn nào cũng đều là đứa con mà anh quen thuộc nhất, thương yêu nhất ngay lúc này.

Từ khi vừa bắt đầu, anh đã biết trẻ con sẽ phải trưởng thành. Hiện tại anh cũng biết con đường sau này. Nhưng dù là trong ảo cảnh bé đã dùng đôi mắt dữ tợn và ngôn ngữ để tổn thương anh, thì Kim Sân nhìn con gái đang ý lại vào anh lúc này, anh cũng cảm thấy đó vẫn là con gái anh.

Anh sẽ vẫn lựa chọn đón nhận tất cả. Anh nhận toàn bộ niềm vui, cũng sẵn lòng chịu mọi đau thương vì con gái.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Thật ra phần lớn các vị cha mẹ nhân loại đều như thế

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Cô con gái khiêm tốn của ba ba nghèo

Tiểu Chúc Chúc rất háng hái chia sẻ niềm vui khi được thấy ngôi sao biết bay, còn Kim Sân chỉ có thể nói với bé: “Cục cưng, đừng nói cái này nha.”

Dù sao loại chuyện thế này, có thể không đề cập tới thì vẫn tốt hơn. Cho dù vị Thần trưởng thành nào, cũng sẽ chẳng hề vui vẻ khi nhớ lại chuyện bị tất cả mọi người vây lại xem mình khóc cả nửa tiếng đồng hồ.

Chúc Chúc chẳng thể hiểu uẩn khúc bên trong, nhưng nghe ba ba mình nói đừng nói chuyện ngôi sao biết bay thì bé rất tò mò. Bé quay đầu nhìn ba ba đầy khó hiểu: “Tại sao ạ?”

Kim Sân vẫn chưa nghĩ ra một đáp án thật tốt. Anh nhìn con gái mình, trong đầu còn đang nghĩ cách nói làm sao để về sau Chúc Chúc không nhắc đến chuyện này nữa. Kết quả anh còn chưa nghĩ xong, thì Chúc Chúc đã tự mình thông suốt. Bé vỗ tay nhỏ lên đầu, kiểu như đang hận mình quá ngốc, đồng thời nói: “Con biết rồi nha, là vì hôm qua ông không được nhìn ngôi sao biết bay thật đẹp, cho nên không được nói ạ.”

Trong suy nghĩ của Chúc Chúc, tất cả mọi người đều muốn nhìn thấy ngôi sao biết bay. Mặc dù ngôi sao biết bay ở trên trời, nhưng Chúc Chúc tưởng rằng chỉ có chỗ bãi đất trống bên ngoài tiểu khu, là tất cả mọi người ở đó mới có thể nhìn thấy.

Đêm qua ông lại không ở cùng các bé, chắc chắn sẽ không thấy ngôi sao xinh đẹp kia, cũng không cùng cầu nguyện dưới ngôi sao xinh đẹp. Như thế, ông nhất định sẽ rất buồn.

Kim Sân nghe được lý do này của con gái, một lời khó nói hết nên chỉ gật đầu: “Cho nên về sau đừng nói đến chuyện này trước mặt ông nhé, biết chưa nào?”

Chúc Chúc ngoan ngoãn gật đầu, kéo tay ba ba rồi nói: “Ba ba, ba ba ơi, vậy con lại quay một cái khác cho ông nha?”

Chúc Chúc là lần đầu tiên được quay video, trước đây được chụp ảnh bé đã thấy rất vui rồi. Cô gái nhỏ đặc biệt thích ngắm hình ảnh xinh đẹp của mình trong ảnh.

Kim Sân gật đầu rồi nói: “Quay một cái nữa vậy.”

Lần này Chúc Chúc nghiêm túc nói: “Ông, ông ơi, cháu là Kim Chúc Chúc ạ. Ông đã đọc được thư ba ba viết cho ông chưa? Nhưng sao ông không viết thư lại cho ba ba ạ? Hôm nay ba ba siêu siêu lợi hại nha. Ba kiếm được tám trăm đồng lận, nên buổi tối đã mua thật nhiều đồ ngon cho chúng cháu nữa. Ông ơi, ông có muốn đến ăn cơm với chúng cháu không ạ?”

Chúc Chúc vừa nói vừa khoa tay, giống như làm gì cũng không thể biểu đạt được nội tâm kích động của bé.

Kim Sân thấy bé sắp không dừng lại được, thì vội vàng nhắc nhở: “Cục cưng ơi, chỉ từng này thôi nhé. Ông bận lắm, nhất định sẽ không có nhiều thời gian để xem video của chúng ta đâu.”

Chúc Chúc lập tức giơ tay lên: “Ba ba ơi, còn anh Thừa Khiếu nữa!”

Hồ Thừa Khiếu đang ngồi đọc sách ở bên khác, nghe thấy em gái công chúa gọi mình thì cậu nhìn lại rồi nghiêm túc nói: “Anh không đâu.”

Thực tế Hồ Thừa Khiếu đang rất căng thẳng, cậu không muốn để người kia biết cậu ở chỗ nào đâu.

Chúc Chúc đi tới, thấy anh Thừa Khiếu thật sự không muốn nói chuyện thì cũng không làm khó Hồ Thừa Khiếu nữa, mà chỉ nói: “Ba ba ơi, ba gửi cái này cho ông đi ạ.”

Kim Sân ấn đến mấy lần, để gửi video đi.

Kim Sân không hề lưu lại tần số truyền tin cho Thần, chỉ gửi những nội dung này cho ông của Chúc Chúc. Nói cách khác, ông của Chúc Chúc không thể viết thư hồi âm.

Mới đầu, ngày nào Chúc Chúc cũng chờ ông hồi âm lại. Nhưng sau khi bé phát hiện trước giờ ông chẳng hồi âm lần nào, thì tuy Chúc Chúc thấy rất mất mát, nhưng mỗi ngày bé vẫn chia sẻ những chuyện xảy ra trong ngày với ông —

Kim Sân thấy con gái vui vẻ như thế, trong lòng cũng thấy vui theo. Từ đầu tới cuối, Kim Sân chưa từng nhắc với Chúc Chúc về chuyện khi bé lớn lên, giống như ảo cảnh khiến anh đau khổ kia chẳng hề tồn tại.

Suy cho cùng đó chỉ là đau khổ trong ảo giác, mà dù có đau khổ thế nào cũng không bù được nụ cười ngây ngô của con gái, không bù được những lần con gái ngốc gọi anh muốn ôm. Huống chi Kim Sân cũng đã quyết định đón nhận tất cả buồn vui từ sớm rồi.

Cho nên chẳng bao lâu sau, kết quả diễn tập liên quan tới cuộc sống của Chúc Chúc đã chẳng còn là mối bận tâm của Kim Sân nữa.

Từ khi Kim Sân tìm ra được cách kiếm tiền mới, thì ngày tháng trôi qua cũng suôn sẻ hơn. Chỉ chưa đầy hai tháng, Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu cũng đã về học tại trường tiểu học tốt nhất vùng này.

Rất nhanh, chỉ một tháng nữa Chúc Chúc đã tròn tám tuổi. Bé lại cao thêm nữa cái đầu, lên lớp hai bậc tiểu học.

Hồ Thừa Khiếu chẳng thay đổi nhiều, vẫn là cậu bé trầm mặc ít nói. Thi thoảng cậu cũng sẽ cùng nói chuyện một lúc, dần dần cũng trở nên sáng sủa hơn. Nhưng so với Hồ Thừa Khiếu lúc đi nhà trẻ thì vẫn là hai tính cách khác nhau.

Chúc Chúc cao hơn rất nhiều, mỗi ngày đến trường đều phải thật xinh đẹp. Chỉ là bé vẫn không có thêm người bạn nào, chỉ cùng anh Thừa Khiếu đến trường, rồi cùng nhau tan học. Bằng tuổi Chúc Chúc, đã có không ít phụ huynh không còn đến trường đón con nữa, mà thả tay để con tự mình về nhà.

Kim Sân không giống bọn họ, anh vẫn đến cổng trường đón Chúc Chúc như trước. Bởi vì bé sắp được 8 tuổi, nên Kim Sân càng thấy căng thẳng hơn, càng trông nom Chúc Chúc nghiêm túc hơn trước. Anh sợ mình chỉ cần không chú ý, con gái sẽ lập tức biến mất.

Giống như trước giờ, Kim Sân đã chuẩn bị chờ con gái nhào ra ôm mình. Kết quả anh lại nhìn thấy con gái đeo cặp sách, ra khỏi trường cùng với mấy nữ sinh cao xấp xỉ bé, đi trên đường vừa nói vừa cười. Lúc nhìn thấy anh, bé chỉ nói: “Ba ba ơi, chúng ta về nhà thôi ạ...”

Kim Sân đi theo sau con gái, có loại cảm giác mất mát khó hiểu. Lúc trước những vị phụ huynh học sinh khác đã từng nói, con cái lớn hơn chút nữa sẽ không còn dính lấy cha mẹ.

Kim Sân đã chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Con gái nhất định phải có bạn bè, kiểu như những bạn nhỏ này, cũng có thể là niềm vui khác.

Trước đó Kim Sân còn luôn sợ Chúc Chúc ở trường chẳng có người bạn nào cùng tuổi, sợ bé lẻ loi ở trường. Bây giờ vấn đề này đã được giải quyết.

Nhưng bởi vì bé không vui vẻ chạy tới ôm mình, nên sự trưởng thành và kiểu hạnh phúc này, lại quá phức tạp đối với cha Kim.

Bầu trời tối tăm mù mịt, người ta đi qua đi lại trên đường. Sự chú ý của Kim Sân vẫn ở trên người con gái của mình, thấy bé trò chuyện cời mớ với những bạn nhỏ khác. Lần đầu tiên anh thấy con gái cười nói vui vẻ với những bạn khác như vậy, thì mất mát trong lòng anh cũng bị mòn mất phần nữa.

Rót cuộc Chúc Chúc cũng đợi đến lúc chào các bạn về. Cô gái nhỏ vừa quay đầu đã vờn cánh tay: “Ba ba, ba ba ơi, ôm!”

Kim Sân hơi sững sốt.

Chúc Chúc cau mày, nói như một người lớn: “Hôm nay bọn con phải múa cả buổi, mệt lắm ạ. Nhưng đang ở trước mặt các bạn nên con không thể để ba ba ôm được, nếu không các bạn ấy về sẽ lút nói con là con nít chưa dứt sữa nha.”

Kim Sân lập tức bế con gái lên: “Hả?”

Chúc Chúc lập tức cười đến híp cả mắt: “Cô giáo xếp bọn con học múa nha. Đến ngày Quốc tế thiếu nhi sẽ biểu diễn cho toàn bộ phụ huynh xem đó ba. Ba ba, ba ba ơi, con múa rất đẹp nha!”

Kim Sân vuốt vuốt mái tóc xoăn của con gái, vừa bắt đầu đi lại vừa cung chiêu: “... Cục cưng này, đồng ý với ba, phải khiêm tốn một chút có được không nào?”

Chúc Chúc cái hiểu cái không vẫn gật đầu, sau đó nói hết sức nghiêm túc: “Ba ba ơi, con múa hơi đẹp thôi nha.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Tinh thần AQ* của ba ba nghèo

(*Tinh thần AQ: Nôm na thì đó là tinh thần “tự sướng” trên mọi lĩnh vực mọi lúc mọi nơi.)

Chúc Chúc cho rằng “Hoi đẹp” chính là rất khiêm tốn rồi. Hôm nay, lúc các bé múa, cô giáo cứ nói, “Bạn nhỏ Kim Chúc Chúc xinh xắn như thế, múa cũng rất đẹp!”

Cô giáo còn để bé đứng tại vị trí múa ở giữa của hàng thứ nhất nữa.

Chúc Chúc rất xinh xắn. Lúc bé còn nhỏ hơi mập mạp mà đã có thể nhìn ra nét đẹp của bé. Bây giờ cô bé mập đã gầy hơn, lại thêm bé vừa tự tin lại hay cười nữa. Chỉ cần bé đứng một chỗ, đã là tiêu mỹ nhân khiến người ta không dời nổi mắt rồi. Gần như tất cả những người đã từng gặp bé, thì câu đầu tiên đều sẽ là cô bé này thật xinh đẹp, sau này lớn lên chắc chắn còn đẹp hơn. Các giáo viên ở trường đều thích bé, thậm chí còn có mấy cô giáo cột tóc đẹp cho Chúc Chúc mỗi ngày nữa.

Bởi vì Kim Sân là ba ba đơn thân nên chỉ biết buộc tóc đuôi ngựa mà thôi.

Hồ Thừa Khiếu bên cạnh nghe thấy Chúc Chúc nói chỉ hơi đẹp, liền sửa lại: “Em múa rất đẹp.”

Chúc Chúc nhớ ra một chuyện, liền không kịp chờ đợi đã nói: “Ba ba, ba ba ơi, về nhà con sẽ múa rồi ba giúp con quay lại nha.”

Kim Sân biết bé lại muốn tìm ông rồi. Mặc dù ông chưa từng hồi âm, nhưng Chúc Chúc vẫn rất hứng thú với việc nói chuyện đơn phương với ông. Quả thực bé đã xem ông như một hốc cây để sử dụng rồi.

Thế là sau khi về nhà, Kim Sân liền thấy hình ảnh con gái múa rất đẹp kia.

Tuy rằng động tác của Chúc Chúc cũng nhịp nhàng, nhưng trẻ con bảy, tám tuổi lại chưa từng được đào tạo chuyên nghiệp, thì điệu múa này trong mắt của ba ba là nhảy tới nhảy lui, khoa tay múa chân giống con vịt nhỏ như dúc, kiểu như ở giữa từ đẹp có một khe nứt Đông Phi* vậy. Có điều cũng rất là đáng yêu. Tiêu chuẩn của điệu múa đẹp không nhất định phải khiến người ta nhận nài xem tiếp, nhưng Chúc Chúc nhảy nhảy nhót nhót như thế, lại khiến người ta không dời nổi mắt, quá đáng yêu đi!

(*Thung lũng của Đông Phi, là một ranh giới mảng tách giãn kéo dài từ núi ba Afar về phía nam băng qua đông Phi, và là một quá trình chia tách mảng châu Phi thành hai mảng mới. Các nhà địa chất học gọi các mảng này là vòm Nubia và Somalia.)

Kim Sân đã rất nỗ lực mới bảo đảm mình không cười ra tiếng. Anh gật đầu, nói như một vị giám khảo chuyên nghiệp: “Không tệ, không tệ, cục cưng múa không tệ đâu...”

Điệu múa nhảy nhót này khiến Chúc Chúc hơi mệt. Sau khi nhảy xong, đôi mắt bé liền sáng lấp lánh, chạy vội đến trước mặt ba ba để xem video đã quay: “Ba ba ơi, con muốn xem ạ!”

Kim Sân tất nhiên sẵn lòng cho bé xem. Mặc dù không được gọi là điệu múa đẹp, nhưng lại vô cùng đáng yêu. Kim Sân đoán chừng khi con gái xem xong bài múa của mình sẽ dỏm đáng mất một lúc, vì mỗi lần bé nhìn ảnh chụp của mình thì đều có thể tự say mê một hồi lâu. Nên mỗi khi Kim Sân nhìn thấy đáng về say mê của bé, anh đều vừa muốn cười lại vừa cảm thấy bé đáng yêu đến mức chẳng ai sánh được.

Nhưng anh không ngờ, Chúc Chúc nhìn một lúc thì khuôn mặt nhỏ của bé bỗng ửng hồng, vành mắt cũng đỏ hoe. Bé ngẩng đầu, nói với về tội nghiệp: “Ba ba ơi... Con múa chẳng đẹp gì hết...”

Chúc Chúc chưa từng tự nhìn mình múa, bé chỉ mới nhìn bạn khác múa mà thôi. Bạn ấy học múa từ nhỏ nên múa rất tốt. Cơ thể mềm mại, dáng điệu uyển chuyển, như một con bướm nhỏ đang bay múa vậy.

Chỗ bọn bé múa lại không có gương. Cô bé kia vốn đứng ở vị trí trung tâm, Chúc Chúc vẫn nhìn bạn ấy nhảy mãi. Bé còn cho là lúc mình múa cũng xinh đẹp như con bướm bay giống thế.

Bây giờ nhìn video thì bé mới biết thì ra mình là một con vịt nhỏ lạch bạch. Bé làm sao bay như con bướm được, chỉ như con vịt nhỏ vỗ cánh phành phạch thôi.

Chúc Chúc lập tức thấy vô cùng xấu hổ, nước mắt rung rung nói: “Ba ba ơi, con múa không đẹp gì hết, cứ như con vịt nhỏ không biết bay ấy ạ...”

Kim Sân nghe được câu này thì suýt không nhin được mà bật cười. Hình dung như thế thật sự quá đáng yêu, hơn nữa còn rất chính xác.

Nhưng anh nhin được. Bây giờ không thể trêu chọc vào con gái, vì bé đang thật sự buồn. Kim Sân bèn an ủi con gái: “Đây là lần đầu tiên học múa của cục cưng mà, múa như thế này đã là rất giỏi rồi.”

Hồ Thừa Khiếu bên cạnh cũng nói: “Em xinh, con vịt nhỏ cũng xinh.”

Rất rõ ràng, câu an ủi vụng về này chẳng có chút tác dụng nào. Chúc Chúc cụp đầu: “Con múa xấu mà, trong nhóm bọn con có một bạn tên Việt Việt, bạn ấy múa giống con bướm lắm. Con tưởng là con cũng múa đẹp như thế chứ. Cô giáo còn để con đứng ở vị trí giữa nữa, múa đẹp nhất mới được đứng ở đó mà.” Trong tưởng tượng của Chúc Chúc, lúc bé múa sẽ giống một con bướm bướm nhỏ, nhưng mà đẹp! Chênh lệch quá lớn thế này, bé khó mà tiếp nhận.

Bởi vì cô giáo không khen cô bé kia múa đẹp, mà chỉ khen bé đẹp, nên bé liền cho rằng mình thật sự múa đẹp.

Kim Sân đại khái cũng hiểu, có lẽ cô giáo cảm thấy cô bé học múa chuyên nghiệp kia nhìn không xinh bằng Chúc Chúc. Lại thêm điệu múa để biểu diễn của đứa trẻ bảy, tám tuổi cũng không phải thật sự muốn thì xem ai múa tốt. Chúc Chúc xinh xắn, khi múa thì vừa đáng yêu lại vừa chọc cười, nên có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Chúc Chúc ngồi trên ghế ngọc. Bé gặp trận Waterloo* đầu tiên của đời mình, nên ù rù cụp đầu, đáng thương giống như một con vịt nhỏ không bay được vậy.

(*Trận Waterloo diễn ra vào ngày chủ nhật 18 tháng 6 năm 1815 tại một địa điểm gần Waterloo, thuộc Bỉ ngày nay. Đây là một trong những trận đánh nổi tiếng nhất và cũng là dấu chấm hết cho cuộc chiến tranh Napoleon.)

Kim Sân ngồi xuống bên cạnh con gái rồi nói: “Cục cưng này, còn một tháng nữa mới đến Quốc tế thiếu nhi mà. Chúng ta sẽ tập múa ở nhà được không? Người khác nhảy đẹp là vì họ vẫn luôn học tập. Nếu cục cưng luyện tập thật nhiều, con cũng có thể múa đẹp như thế.”

Chúc Chúc hơi do dự, nhìn về phía ba ba rồi lại gần ôm lấy ba ba, nước mắt rung rung nói: “Ba ba ơi, con không muốn đứng ở giữa đâu ạ. Cô giáo nói bạn nào múa đẹp nhất mới được đứng ở đó, bởi vì tất cả mọi người sẽ nhìn vào đấy mà...”

Kim Sân xoa đầu con gái: “Vậy ngày mai sẽ nói với cô là, đợi khi nào con múa đẹp nhất, thì chúng ta lại đứng ở giữa, có được không?”

Chúc Chúc gật đầu, có lẽ lại nhớ đến đáng về lúc múa của mình khi nãy: “Ba ba ơi, con thật sự có thể múa đẹp ạ?”

Kim Sân gật đầu: “Đương nhiên có thể chứ. Cục cưng còn nhớ lúc con còn nhỏ, ngay cả 10 cái ngón tay cũng không đếm hết, nhưng bây giờ con đã là bạn nhỏ có thành tích môn toán tốt nhất trong lớp còn gì?”

Chúc Chúc nhớ lại chuyện mình đếm ngón tay khi còn nhỏ, trên mặt vẫn còn nước mắt nhưng đã cười: “Lúc đó con luôn cảm thấy ngón tay này tên là 1, ngón này là 2,”

Chúc Chúc cười đến híp cả mắt, duỗi đầu ngón út nhỏ nhất của mình ra, nói với ba ba cái chuyện ngốc nghếch của mình khi còn bé: “Lúc đó cô giáo nói 5 lớn hơn 2, 3, 4. Nhưng con nhớ rõ ngón này nhỏ nhất mà, sao lại lớn hơn 2, 3, 4 nhỉ? Cũng may lúc đó con không hỏi cô giáo, nếu không con chắc chắn sẽ bị chê cười ngay.”

Kim Sân không ngờ lúc nhỏ con gái còn có chuyện này, cũng không nhin được cười: “Cục cưng bây giờ đã rất lợi hại rồi, những bạn nhỏ khác đều không lợi hại bằng con đâu. Chỉ cần con đi học múa, thì sau này con sẽ múa uyển chuyển như một con bướm vậy.”

Chúc Chúc lập tức không còn buồn nữa, bé cảm thấy ba ba nói rất có lý. Mà lúc này bé lại nhìn sang Hồ Thừa Khiếu vẫn đang làm bài tập trong phòng sách, nói: “Anh Thừa Khiếu cũng rất lợi hại ạ.”

Chúc Chúc đã làm hết bài tập tại trường, nhưng Hồ Thừa Khiếu lại thường về nhà mới làm bài tập.

Kim Sân gật đầu tán đồng, nhìn Hồ Thừa Khiếu bên kia rồi nói: “Ừ, anh ấy cũng rất lợi hại.”

Có lẽ bây giờ Hồ Thừa Khiếu đã thoát khỏi bóng ma của chuyện kia, nhưng cậu cũng đã tạo thành tính trầm mặc ít nói.

Buổi tối, Chúc Chúc tập động tác múa nhiều lần rồi mới đi ngủ.

Kim Sân vẫn luôn cảnh giác với sự kiện lớn kia, nên dù anh đặt chuyện cho Chúc Chúc học múa ở trong lòng, nhưng cũng chỉ là nghĩ. Đợi qua kiếp nạn tám tuổi, anh sẽ đưa Chúc Chúc đi học múa, chắc hẳn Chúc Chúc sẽ thích thôi.

Buổi sáng, sau khi đưa con gái đi học, Kim Sân liền đến cục. Lúc đến cục, lòng anh luôn cảm thấy bất an. Anh là Thần, cho dù đã áp chế tính Thần, nhưng trong tiềm thức của anh vẫn còn lưu lại chút năng lực của Thần.

Loại bất an này khiến Kim Sân không thể tiếp tục công việc, mà đón xe đến trường để xem con gái.

Kim Sân vốn đã viết lại tên anh và tên Chúc Chúc trong app Từ thần, cũng sửa lại mạng lưới quan hệ. Dựa theo công thức để tính toán, Chúc Chúc có thể sống đến cuối đời, nhưng anh vẫn cần đề phòng từ thần số hai.

Lúc Kim Sân tới cổng trường, điện thoại di động bắt đầu vang lên, trên đó là dãy số lạ ——

Mặc dù Kim Sân thấy kỳ quái, nhưng vẫn nhận ——

“Chú Kim, chú nhanh tới đây đi, em Chúc Chúc bị chảy rất nhiều máu ạ.”

Kim Sân chỉ cảm thấy lỗ tai mình ong ong, máu của anh giống như đang chảy ngược. Anh có thể nghe được giọng của mình: “Các cháu ở đâu?”

“Chúng cháu ở bệnh viện bên cạnh trường học ạ. Cô giáo ở cùng với chúng cháu...”

Kim Sân xoay người chạy thẳng tới bệnh viện, nhưng chỉ thấy được mấy người đang chờ ở bên ngoài.

Hồ Thừa Khiếu vừa khóc vừa chạy tới: “Chú Kim, em Chúc Chúc chảy rất nhiều máu ạ. Là con bé kia, con bé kia đã em Chúc Chúc, em Chúc Chúc liền bị té xuống sân khấu.”

Bên cạnh là phòng phẫu thuật, Kim Sân không nhìn thấy tình hình bên trong, cũng nghe không được tiếng động bên trong, nhưng con gái anh lại đang ở trong đó.

Lý trí ép buộc anh phải tỉnh táo lại, nhưng trong lòng anh chỉ có con gái, nên đầu cũng toàn bột nhão.

Cũng may đúng lúc này, bác sĩ bên trong đã ra. Cô ta lấy khẩu trang xuống rồi nói: “Vết thương đã được xử lý, phải mất một lúc nữa đứa bé mới có thể tỉnh lại. Vết thương trên tay và đầu gối đều là ngoại thương, cũng may không bị thương đến xương cốt. Nhưng vết thương trên đầu có thể sẽ ảnh hưởng tới thần kinh, gây nên di chứng khác, phải tiếp tục quan sát mới có thể biết được.”

Sau đó Kim Sân liền thấy con gái mình được đẩy ra. Trên trán bị băng bó, khuôn mặt nhỏ nhắn còn vài vết máu đọng, hai cánh tay và đầu gối cũng bị quấn băng gạc...

Kim Sân đi qua trường học nhiều lần, sân khấu kia có khoảng mười bậc thang. Anh có thể tưởng tượng ra cảnh con gái anh ngã từ trên xuống, đầu chạm vào đất như thế nào.

Kim Sân không đổi sắc mặt mà đi tới. Anh vẫn nhớ, con mình rồi sẽ lớn lên, sẽ rời đi, anh sẽ khó chịu. Nhưng hiện tại anh mới hiểu được, những điều đó chẳng là gì cả.

Kim Sân ngồi trong phòng bệnh, trông giữ bên cạnh con gái. Từ khi còn rất rất nhỏ, bé từng bị cảm cúm nóng sốt, sau đó lại bị viêm dạ dày. Kim Sân đã hao hết tâm tư để bảo vệ bé, nhưng anh không ngờ bé vẫn gặp phải loại chuyện thế này.

Để tiện làm phẫu thuật, mái tóc xoăn xinh đẹp của Chúc Chúc đã bị cạo đi một phần. Khuôn mặt mồm mỉm hồng hào trước đây, hiện tại đã bị trắng và có máu đọng.

Không biết Kim Sân đã ngồi bao lâu, người nào tới anh cũng đều mặc kệ, chỉ im lặng chờ con gái tỉnh lại.

Mãi cho đến tối, Kim Sân mới loáng thoáng nghe bên ngoài có người nói: “Sao băng, trời ạ, nhiều sao băng quá!”

Kim Sân chẳng thèm chú ý tới những điều đó, vì Chúc Chúc vẫn luôn nhắm mắt nằm trên giường đã khê gọi một câu: “Ba ba ơi... Đau quá...”

Kim Sân xích lại gần thoỏ thoỏ cho bé: “Không đau, không đau nữa...”

Chúc Chúc mờ to mắt, thì thấy ba ba đang rơi nước mắt. Chúc Chúc đau lòng đến hồng, muốn dùng tay lau nước mắt giúp ba ba. Kết quả bé phát hiện tay của bé đã bị quấn băng gạc, Chúc Chúc chỉ có thể đau lòng hỏi: “Ba ba ơi, sao ba lại khóc ạ?”

Kim Sân nhẹ giọng nói: “Bởi vì ba ba cũng thấy đau lắm.”

Chúc Chúc ngoan ngoãn nói: “Ba ba đau ở đâu ạ? Con sẽ thoỏ cho ba ba, thoỏ là hết đau nha.”

Mà lúc này, bác sĩ lại tới để kiểm tra tình hình của Chúc Chúc lần nữa. Bây giờ Kim Sân mới có thời gian để chú ý tới chuyện bên ngoài.

Có mấy cô giáo trong trường tới, họ đều bị Kim Sân đuổi khỏi phòng bệnh, không để bọn họ vào.

Mấy cô giáo liền ngồi cùng nhau, lo lắng nói về vết thương trên mặt Chúc Chúc.

Một cô giáo trong đó nhìn Đồng Việt đang ngồi bên cạnh, cũng chính là cô bé đã đá Chúc Chúc, nhỏ giọng nói: “Chắc bây giờ con bé cũng sợ lắm.”

Cô giáo bên cạnh: “Tôi thấy con bé đá Chúc Chúc, mà Chúc Chúc thì đang nói mình múa không đẹp, muốn nhường vị trí ở giữa...”

Cùng lúc, hai phụ huynh của cô bé kia cũng đã đến.

Gã đàn ông cao lớn thô kệch, gã là được giáo viên gọi đến. Lúc bọn họ cúi kính hỏi con gái xem đã xảy ra chuyện gì, thì thấy được ánh mắt né tránh của con gái mình. Hai vợ chồng liền biết chuyện gì xảy ra ngay, nhưng những chuyện thế này không thể thừa nhận được. Lại nói, cũng chẳng có chứng cứ thực tế, cô giáo thấy thì làm được gì? Bọn họ cứ cắn chặt là

cô giáo đang nói dối đấy!

Nhất là khi thấy Kim Sân chỉ mặc bộ đồng phục chỗ làm rề tiền, thế là lúc mờ miệng liền cao giọng: “Gọi chúng tôi tới làm cái gì, là con bé kia lúc múa không chú ý mới bị ngã xuống sân khấu, đứng gần Việt Việt làm quái gì? Hay là nói con gái nhà mấy người đã cố ý ngã xuống, muốn lừa gạt tổng tiền chúng tôi. Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do?!”

Ai cũng không thấy rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ một giây sau đã thấy gã đàn ông với khí thế hung hăng kia bị người trẻ tuổi đẹp trai dùng một tay bóp cổ, nhắc chân gã cách mặt đất, ép lên tường: “Câm miệng!”

Kim Sân hoàn toàn chỉ chú ý đến con gái. Bây giờ con gái đã tỉnh, anh mới có sinh lực để xử lý những chuyện còn lại, thế mà người này còn dám nói như vậy. Bản thân anh vừa trải qua chuyện con gái bị thương nặng dẫn đến hôn mê, nên cảm xúc đã không ổn định, bây giờ rất dễ nóng nảy.

Hai giáo viên đứng bên vội vàng đi đến kéo Kim Sân lại: “Ba ba Chúc Chúc, đừng như vậy. Bây giờ vẫn chưa có kết quả, anh đừng nóng. Anh còn phải nuôi con gái và con trai mình mà, đừng kích động.”

Kim Sân cắn răng, ném người xuống. Gã đàn ông bị ném đi như thế, liền thở phì phò nói: “Tôi lập tức đi kiểm tra vết thương, tôi muốn anh phải ngồi tù! Các người không chỉ đe dọa, còn dám đánh người!”

Người mẹ của cô bé kia cũng nói: “Vốn nghĩ nhà anh nghèo, thật đáng thương. Mà đứa bé kia chỉ mới bảy, tám tuổi, mặt bị hủy hoại rồi một đời sau này không biết phải sống sao, nên muốn hỗ trợ chút tiền thuốc men. Bây giờ thấy thái độ này của anh, thật sự là kẻ đáng thương tất có chỗ đáng hận. Nhà chúng tôi cũng đâu phải kiểu xem tiền như rác, đừng mơ chúng tôi sẽ đưa tiền!”

Kim Sân nghĩ đến con gái mình bây giờ, lại nhìn cả nhà này, thì anh hoàn toàn hiểu vì sao Từ thần không thể là nhân loại. Bởi vì giờ phút này, anh muốn đối phương phải chết. Nếu không phải vì con gái vẫn còn bên trong, nếu không phải kiếp nạn của con gái chưa qua. Anh nhịn xuống, nhìn ba kẻ kia với ánh mắt tàn nhẫn, giống như đang nhìn người chết.

Giáo viên âm nhạc thấy áy náy, liền nói với Kim Sân: “Ba ba Chúc Chúc, anh bình tĩnh lại đi, đừng đắc tội với bọn họ. Phía trường học của chúng tôi chắc chắn sẽ cùng bọn họ trả tiền thuốc men và phí bồi thường.”

Lúc này, Chúc Chúc trong phòng bệnh đang gọi ——

“Ba ba, ba ba ơi ——”

Kim Sân quay người đi vào phòng bệnh, thì thấy con gái bảo bối nhà mình đã ngồi dậy. Hai tay bị quấn băng gạc đang cố gắng lấy một quả dâu tây. Nhưng vì khuyết tay cũng có vết thương, nên bé không có cách nào đút vào miệng được.

Kim Sân vội vàng đi tới, cầm dâu tây rồi đút vào miệng bé.

Lúc này Chúc Chúc cũng thấy những người khác đã vào phòng bệnh.

Sau khi Đồng Việt bước vào, liền thấy vết bầm xanh đen trên mặt Chúc Chúc, còn bị quấn băng gạc nữa. Vừa rồi ở ngoài, nó có nghe thấy cô giáo nói ——

“May mười một mũi, nghe nói sẽ để lại sẹo. Khuôn mặt xinh xắn như thế, thật là quá đáng tiếc.”

“Đúng đó, bây giờ đã xinh xắn thế này, lớn lên đi làm ngôi sao cũng được nữa. Cho dù hiện tại sẹo không lớn lắm, nhưng sau khi trưởng thành, vết sẹo cũng sẽ to ra theo.”

Trong lòng nó rất sung sướng, giờ phút này thấy Chúc Chúc còn chưa biết dằn vặt về hiện tại của mình, thì lớn giọng hỏi mẹ: “Mẹ ơi, sao mặt Chúc Chúc lại biến thành thế kia ạ, thật xấu nhỉ?”

Chúc Chúc chỉ biết mặt mình hơi đau, nhưng khi bé còn nhỏ cũng từng bị đập vào bàn, cũng bị quấn băng gạc, nên bé không quá buồn.

Nhưng lúc này, vừa bị nói như vậy, Chúc Chúc lập tức quay đầu: “Ba ba ơi?”

Kim Sân nói: “Không sao đâu. Cục cưng còn nhớ lúc nhỏ còn đi học nhà trẻ, cái bàn đựng trứng con ấy. Lúc đó cũng đau như thế này mà, nhưng về sau sẽ hết.”

Mấy giáo viên khác nghe thế, cũng an ủi Chúc Chúc: “Qua một thời gian ngắn là không sao nữa, đến lúc đó lại xinh đẹp thôi.”

Đồng Việt còn muốn nói không phải các cô đã nói sẽ lưu sẹo sao ạ? Kết quả, khi đối mặt với một đôi mắt, nó bồng run chân, đứng sững tại chỗ, một câu cũng chẳng nói được.

Thật ra mấy giáo viên cũng tức giận, vốn vì Đồng Việt đá Chúc Chúc mới dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như vậy mà cảm thấy tức giận. Lúc đó trong bọn họ vẫn có một, hai giáo viên cảm thấy chỉ là trẻ con không hiểu chuyện mà thôi.

Nhưng bây giờ, họ nghe thấy người lớn nhà này nói như thế, lại thêm cô bé cố ý nói vậy trong phòng bệnh, khiến toàn bộ giáo viên cảm thấy rùng mình. Họ vội vàng dẫn cả nhà này ra ngoài, không cho phép bọn họ vào phòng bệnh nữa.

Kim Sân nhìn thoáng qua mấy người kia, rồi quay đầu tiếp tục đút dâu tây cho con gái. Thấy vành mắt của Chúc Chúc đỏ hoe, anh biết bé đã bị ảnh hưởng. Thế là Kim Sân sát lại, dùng giọng điệu con nít khề nỏi bên tai con gái: “Cục cưng này, nói cho cục cưng một bí mật nhỏ nhé, nhưng con không được nói cho người khác biết nha.”

Chúc Chúc lập tức hứng thú, gật đầu: “Ba ba ơi, con hứa sẽ không nói cho người khác biết đâu ạ.”

Kim Sân dùng tay che tai Chúc Chúc lại, nhỏ giọng nói: “Thật ra ba ba là Thần, có khả năng rất lợi hại, rất lợi hại đó. Qua một thời gian nữa cục cưng sẽ lại là công chúa nhỏ xinh đẹp. Cục cưng này, con là con gái của Thần, nên ai cũng không được bắt nạt con.”

Chúc Chúc gật đầu, hết sức chiều theo ba ba: “Ba ba ơi, ba thật giỏi nha!”

Chúc Chúc học lớp hai, là đứa trẻ đã nhìn thấy một góc của thế giới, đã trưởng thành, nhưng bé vẫn sẵn lòng phối hợp với ba ba ——

“Vậy vị Thần ba ba ơi, sau này ba có thể đừng bay về trời không ạ? Con không nhìn thấy ba ba sẽ rất buồn nha.”

“Không đâu, ba ba sẽ luôn ở bên Chúc Chúc, không đi đâu cả.”

Chẳng mấy chốc mà một nhà ba người kia đã chuẩn bị định đi, các giáo viên cũng chẳng thương lượng được gì, nên họ cũng tức đến mức học máu. Nhà kia chẳng biết xấu hổ, cứ cần

chặt việc không có chứng cứ chứng minh là con gái nhà họ đá người. Còn nói sở dĩ mấy giáo viên cứ nói đã thấy được, là vì muốn nhà họ bồi thường, chứ không muốn trường học phải chịu bồi thường.

Lúc nhà kia đang cười mỉa đi ra khỏi bệnh viện, thì bị gọi lại.

Quay đầu lại thì thấy người đàn ông trẻ tuổi cao lớn đi tới.

Là Kim Sân.

Không giống lúc đang còn trong phòng bệnh, người nhà này vô thức cảm thấy sự nguy hiểm, muốn chạy đi. Nhưng dường như chân bị mọc ở trên đất, bọn họ có làm thế nào cũng không thể động đậy.

Rất nhanh, người đàn ông đã đi tới trước mặt bọn họ. Người đàn ông lạnh lùng phóng thích uy thế thuộc về Từ thần trên người mình ra với gương mặt không thay đổi sắc, nhìn nhai con vốn đang cười đến vui vẻ giờ thì run lẩy bẩy trốn sau lưng người lớn kia.

Kim Sân cúi người, nhìn nhai con rồi lộ ra một nụ cười mỉm. Chất giọng kỳ ảo tựa như đang nguyên rửa, anh nói: “Nếu cháu đá con gái của chú khiến con gái của chú bị thương. Vậy thì sẽ có một ngày, cháu cũng phải chịu sự trừng phạt như vậy. Nhưng con gái của chú, bất kể phải chịu vết thương thế nào, thì trên mặt con bé cũng sẽ không để lại một vết sẹo nào cả. Chỉ một thời gian nữa bé vẫn sẽ là công chúa nhỏ xinh đẹp lúc trước. Cháu có vận may này hay không, thì đâu có ai biết.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Lăn đầu mách cha của ba ba nghèo

Chúc Chúc vốn được đứng ở vị trí trung tâm, nhưng bé cảm thấy mình múa chưa đẹp, nên không chịu đứng ở vị trí đó nữa.

Chủ yếu vẫn là vì hôm qua cô giáo đã nói, chỉ người nào múa đẹp nhất mới được đứng ở đó. Logic của Chúc Chúc cực đơn giản, mình múa không đẹp, thì không được đứng.

Thế là cô giáo lại gọi một cô bé xinh xắn khác đứng ở đó.

Chúc Chúc đứng ở bên cạnh, tiếp tục nhảy nhảy nhót nhót. Nhảy rồi nhảy, đến động tác là quỳ xuống một bên, nên Chúc Chúc quay mặt về phía bậc thang. Lúc bé đang chuẩn bị đứng lên, thì cảm thấy đằng sau giống như có một lực nào đó đá bé một cái. Sau đó bé không thể không chế nên nhào về phía trước.

Cũng không phải té từ bậc thang xuống, mà té từ một bên sân khấu xuống. Bởi vì mặt hướng phía dưới sân khấu, nên trán sẽ chạm đất trước. Tiểu Chúc Chúc vô thức dùng tay chống đất, cho nên lòng bàn tay đầy thịt đều bị thương, lúc đầu gối chạm đất cũng vậy.

Chờ khi Chúc Chúc tỉnh lại, đã ở bệnh viện rồi. Ba ba ra ngoài lấy com tối, Hồ Thừa Khiếu thì ngồi bên giường, đôi mắt vẫn còn sưng tấy.

Chúc Chúc quay đầu, nhỏ giọng nói: “Anh Thừa Khiếu ơi, em muốn uống nước.”

Hồ Thừa Khiếu lập tức đứng lên, đi đến bên cạnh rót nước: “Chờ một chút nhé.”

Lúc Chúc Chúc quay đầu, da mặt bị kéo nên hơi đau. Thật ra bây giờ bé rất muốn nhìn xem trông mình thế nào.

Chúc Chúc uống chút nước, đúng lúc ba ba quay về, mang theo mấy hộp com hộp.

Chúc Chúc nhỏ giọng gọi: “Ba ba ơi, khi nào chúng ta mới được về nhà ạ?”

Kim Sân dựng cái bàn phụ của giường bệnh lên, dịu dàng nói: “Còn phải chờ một lúc nữa, bác sĩ nói đợi xác định không còn vấn đề gì nữa mới được về nhà.”

Tuy Chúc Chúc bị thương ở trán, nhưng sau khi tỉnh lại thì chưa từng xuất hiện tình huống đặc biệt gì. Chỉ có điều vẫn chưa thể xác định là có để lại di chứng khác hay không.

Chúc Chúc ồ một tiếng, rồi nhìn lòng bàn tay của mình. Bé giờ hai cánh tay lên, nói với ba ba: “Ba ba ơi, ba nhìn xem bây giờ con có giống đang cầm hai cái bánh bao không nè?”

Lúc bé chống đất khiến lòng bàn tay không chỉ bị rách da, còn bị sưng lên nữa. Giờ lại thêm băng bó, thật sự giống như bé đang cầm bánh bao trên tay vậy.

Kim Sân vốn đã đau lòng, thấy con gái sau khi cười liền đau đến nhếch miệng, thì anh lại càng đau lòng hơn.

Kim Sân lấy thức ăn ra, hai mắt Chúc Chúc đều sáng cả lên: “Ba ba ơi, tối nay chúng ta ăn món ngon thật nha.”

Kim Sân mua tôm hấp, còn mua một con gà hầm nấm, hai đĩa xào, còn có một cái bánh phở mai mà một năm Chúc Chúc mới được ăn một lần nữa.

Đôi mắt Chúc Chúc lập tức sáng như sao: “Ba ba, ba ba ơi, hôm nay được ăn quá ngon luôn à!”

Kim Sân đưa chén đĩa cho Hồ Thừa Khiếu rồi nói: “Ăn com xong thì theo chú Nghiêm về nhà ngủ có được không?”

Hồ Thừa Khiếu lắc đầu, tỏ vẻ nghiêm túc: “Cháu phải ở cạnh em Chúc Chúc.”

Kim Sân cũng không nhiều lời, về mặt này cũng không giống là kiểu có thể bị anh thuyết phục.

Thế là Kim Sân bắt đầu bóc tôm cho Chúc Chúc. Sau khi bóc xong liền đút cho Chúc Chúc ăn, sau đó lại đút một ngụm canh gà.

Chúc Chúc ăn rất chậm, bởi vì lúc nhai thức ăn, mặt sẽ hơi đau. Bỗng Chúc Chúc ngừng lại, trên mặt chẳng còn đủ loại ý cười như lúc trước nữa. Bé lấy làm kỳ lạ nói ——

“Ba ba ơi, sao chẳng có mùi vị gì ạ?”

Kim Sân ngây ngẩn cả người, mức một thìa bánh phở mai việt quất mà Chúc Chúc thích nhất, “Cục cưng, con ăn cái này đi.”

Chúc Chúc vui vẻ đến hồng, há mồm bắt đầu ăn, sau đó lại càng thấy kỳ lạ ——

“Ba ba ơi, cái này cũng không có vị gì hết.”

“Có khả năng này, bộ não của con người có kết cấu rất phức tạp. Tình hình bây giờ, là đã tổn thương tới thần kinh rồi.” Bác sĩ nhìn cô bé. Cô ta đã nhìn thấy ảnh chụp của cô bé này trước đó, đúng là xinh xắn hiếm thấy. Hiện tại trở nên như vậy, cô ta cũng rất đau lòng, mà bệnh viện cũng đã hết sức điều trị một cách tốt nhất.

Kim Sân là Thần, nhưng anh là Từ thần. Anh không có năng lực chữa trị thân thể con người..

Lúc Kim Sân trở lại phòng bệnh, liền nghe thấy Chúc Chúc trong phòng nói: “Anh Thừa Khiếu, em muốn uống sữa bò tinh khiết!”

Trước đây Chúc Chúc thích uống sữa bò, nhưng rất ghét uống sữa bò tinh khiết. Vừa rồi bé phát hiện hình như mình ăn cái gì cũng chẳng có mùi vị, thế là bé nói anh trai lấy sữa bò tinh khiết mà cô giáo tặng đến. Nghe nói sữa bò tinh khiết rất nhiều dinh dưỡng, đúng lúc có thể uống một chút xem thử.

Chúc Chúc uống sữa bò tinh khiết xong thì kinh ngạc nói: “Thì ra chẳng khác nước lọc là bao. Anh Thừa Khiếu ơi, anh có muốn uống một ngụm không nha?”

Kim Sân không vào. Anh dựa vào tường, đứng ngoài giường bệnh, nghe giọng nói của con gái bên trong. Sự áy náy bao phủ lấy anh.

Trong đầu anh toàn là hình ảnh khi Chúc Chúc còn nhỏ xíu. Anh dứt bé một miếng cơm, bé lúc lắc đầu ăn thật vui vẻ.

Chúc Chúc ăn được bánh ngọt thật ngon, liền mang bánh từ trường về để anh được ăn thử. Lúc anh ăn, bé ở bên cạnh, thêm đến nuốt nước miếng.

Kim Sân ngửa đầu tựa vào tường, che mắt.

“Các con xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có mưa sao băng?” Một giọng nói bi bô vang lên bên tai Kim Sân. Kim Sân cúi đầu xuống thì thấy một cậu bé xa lạ khoảng bảy, tám tuổi đang hỏi với vẻ nghiêm túc.

Kim Sân ngồi xồm xuống. Anh nhìn đứa trẻ bị cha mình bám vào, trong lòng anh cực kỳ khổ sở, thấp giọng nói: “Cha ơi, con vẫn không bảo vệ được con của con.”

Cậu bé sững sốt, trên gương mặt non nớt xuất hiện vẻ chua xót. Cậu bé vừa khó chịu lại vừa sốt ruột nói: “Ta hiểu loại cảm xúc này, nhưng con đừng vội. Hãy nói ta nghe rốt cuộc là làm sao vậy, nói không chừng ta sẽ có cách.”

“Chúc Chúc bị tổn thương tới thần kinh, mất đi vị giác rồi.”

Vết thương của Chúc Chúc rất nghiêm trọng, nhưng sẽ không để lại sẹo. Anh là Thần, sở dĩ anh có thể trường sinh bất tử là vì khả năng tái sinh tế bào của anh gấp trăm lần nhân loại. Anh đã nghĩ ra cách trích xuất một số chất thúc đẩy tăng trưởng tế bào.

Nhưng anh chẳng biết gì về não bộ của con người. Nhìn con gái đã mất đi vị giác, lần đầu tiên Kim Sân cảm nhận được sự bất lực.

Thần do dự một lúc mới nói: “Ta sẽ nghĩ cách, con ngủ một lát trước đi đã, nhìn tình trạng của con rất tệ đấy.”

Kim Sân ôm lấy cậu bé, lần đầu tiên anh hiểu rõ lời nói năm đó của cha mình ——

“Sau khi biết được tuổi thơ của con không mấy tốt đẹp, thì không có một giây nào mà ta không thấy hổ thẹn.”

Thần thể cậu bé cứng lại, sau đó vỗ nhẹ vào lưng Kim Sân: “Đừng sợ, đừng sợ, ba ba nhất định sẽ tìm ra biện pháp.”

Đúng lúc này, bà của cậu bé đã đến tìm người, nên Thần chỉ có thể vội vàng thoát ra.

Kim Sân về tới phòng bệnh, liền nghe thấy Chúc Chúc vui vẻ nói: “Ba ba ơi, con muốn ăn mỳ ba làm, con có thể ăn hai chén lớn đó! Không, ba chén lớn luôn!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ngôn ngữ an ủi của ba ba nghèo

Không phải Chúc Chúc muốn ăn mỳ ba ba nấu ngay, mà bé chỉ đột nhiên nghĩ ra chuyện này, không kịp chờ đợi chỉ muốn nói cho ba ba biết mà thôi.

Trái tim của Kim Sân đau nhói, anh đi đến. Trên trán Chúc Chúc bị quần băng gạc, những chỗ khác trên mặt thì sưng và ứ máu. Nhìn con gái như thế, Kim Sân chịu đựng nỗi đau, xoa đầu bé: “Chờ thêm hai ngày nữa, về nhà rồi ba ba sẽ nấu mỳ cho con ăn.”

Chúc Chúc dạ một tiếng rồi nói: “Ba ba ơi, vậy ngày mai con cũng không cần đến trường ă?”

“Trong khoảng thời gian này thì không cần đến trường.” Kim Sân nói: “Ba ba sẽ gọi điện thoại cho trường học, qua một thời gian nữa sẽ đi học lại.”

Chúc Chúc dạ một tiếng, nhìn ba ba rồi ngáp một cái, lại bị đau đến nhếch nhếch miệng. Bé lầm bầm: “Dù sao những bài cô giáo giảng con đều biết hết rồi ạ. Con và anh Thừa Khiếu đều làm được bài lớp ba nha...”

Kim Sân xích lại gần người con gái rồi nói: “Cục cưng lợi hại lắm.”

Chúc Chúc híp mắt, bình thường vào giờ này bé đã đi ngủ rồi. Cổ nhện con buồn ngủ, nhóc con nhìn tay bánh bao của mình rồi hỏi: “Ba ba ơi, đến giờ đi ngủ rồi, nhưng con đánh răng và rửa chân để đi ngủ bằng cách nào nha?”

Hồ Thừa Khiếu vẫn luôn im lặng bỗng lúc này lại cầm cặp sách bên cạnh tới, nói: “Em gái công chúa, bác sĩ nói hôm nay không được đụng vào nước. Em dùng nước súc miệng để súc

có được không?”

Trước đó Hồ Thừa Khiếu cũng nghe được những điều cần chú ý mà bác sĩ đã dặn, cậu liền tự mình đến siêu thị của bệnh viện để mua nước súc miệng. Em gái công chúa thích sạch sẽ như vậy, nhất định phải đánh răng, rửa mặt mới chịu đi ngủ.

Chúc Chúc suy nghĩ: “Cảm ơn anh Thừa Khiếu.”

Thế là Chúc Chúc ngoan ngoãn súc miệng, dùng khăn ướt lau chân, sau đó lại để ba ba thay cho bé một bộ đồ ngủ thật xinh nữa. Rất nhanh, bé đã mở mắt không nổi rồi.

Y tá biết tình hình của nhà bọn anh, lại thêm giá trị nhan sắc hơi bị cao và hoàn cảnh bí ẩn của Chúc Chúc, nên mọi người đều sẵn sàng đối xử tốt với bọn anh.

Chính bởi vì thế, Chúc Chúc được nằm phòng đơn. Kim Sân vốn định để Hồ Thừa Khiếu về nhà ngủ, nhưng Hồ Thừa Khiếu không chịu nên Kim Sân cũng thôi. Cô y tá đưa cho hai người một cái giường xếp, đẩy ra là có thể nằm ngủ ở trên.

Vì Kim Sân tự tính phải ở lại bệnh viện vài ngày, nên anh còn mua thêm chăn nữa. Sau khi Chúc Chúc ngủ say, Kim Sân quấn chăn bọc Hồ Thừa Khiếu lại, đặt cậu nhóc ngủ trên giường xếp.

Kim Sân không ngủ, anh cũng chẳng ngủ được. Trong bóng tối, anh ngồi bên giường bệnh, cùng con gái.

Lúc đưa người đến trường vào buổi sáng, con gái vẫn còn khỏe mạnh vẫy tay chào tạm biệt anh. Chỉ mấy tiếng không gặp, con gái liền trở thành thế này.

Cho đến bây giờ, Kim Sân vẫn chưa thể tiếp nhận nổi.

Chúc Chúc có thói quen đá chăn, cho nên lúc này bé vừa mới đá thì vết thương trên đầu gối lập tức khiến nhóc con đau đến nhếch miệng. Trẻ con vốn ngủ say, đau đến thế mà vẫn không tỉnh hoàn toàn, chỉ lầm bầm: “Ba ba ơi, cánh đau...”

Kim Sân nghe thấy cánh đau, thì không biết nên khóc hay nên cười. Anh nhanh chóng đắp kín chăn cho bé, dứt khoát bọc lại, đảm bảo bé chẳng còn cách nào để đá chăn nữa.

Cũng không biết trông bé được bao lâu, Kim Sân đột nhiên nghe thấy con gái hu hu khóc nghẹn.

“Cực cung, cực cung, sao vậy?” Kim Sân nhỏ giọng hỏi.

Chúc Chúc nhắm mắt, nước mắt lăn ra ngoài, miệng vẫn nghẹn ngào khóc. Trong tiếng nức nở vẫn có hai chữ ba ba.

Kim Sân đại khái cũng đoán ra được con gái vốn không tỉnh, mà chỉ gặp phải ác mộng.

Chúc Chúc nghe ba ba gọi vài tiếng thì tỉnh dậy, liền nhìn thấy ba ba, “Ba ba ơi... Con có bị biến thành quái vật không ạ?”

Trước khi đi ngủ, cô y tá đã dẫn Chúc Chúc đi vệ sinh. Trong nhà vệ sinh có một tấm gương, Chúc Chúc đã thấy khuôn mặt sạm đen và mái tóc bị mất một mảng của mình, liền bị dọa ngay tại chỗ...

Kim Sân hận rất nhiều người, nhưng giờ phút này lại dịu dàng ôm con gái: “Không đâu, bây giờ cực cung đang bị thương mà. Chờ vết thương tốt hơn là sẽ xinh ngay thôi. Có phải mơ thấy ác mộng không?”

Chúc Chúc dạ một tiếng rồi nói: “Con mơ thấy con biến thành vịt con xấu xí, mà những bạn vịt trắng thì nhìn rất xinh, nên các bạn đều không thích con...”

“Vậy còn ba ba? Sao ba ba không có trong mơ nhỉ?” Kim Sân bọc con gái trong chăn, rồi ôm vào ngực với tư thế bảo vệ cùng che chở cho con gái tuyệt đối.

Chúc Chúc suy nghĩ rồi nói: “Ba ba biến thành vịt trắng lớn bay đi mất rồi nha. Con vỗ cánh nhưng chẳng đuổi kịp, cánh còn rất đau nữa...”

Thì ra vừa rồi đá chăn là vì trong mơ bé đang vỗ cánh, khó trách lại theo tiềm thức nói là cánh đau, mà đau nhức trên đầu gối lại còn phản ánh trong cả giấc mộng.

Kim Sân nghiêm túc nói: “Nếu có một ngày ba ba biến thành vịt trắng lớn rồi bay lên trời, vậy thì nhất định sẽ chở cực cung của chúng ta theo.”

Chúc Chúc hơi ừ ừ vươn tay bảnh bao nhỏ, giống như muốn hấp thụ sức mạnh từ trên người ba ba vậy.

Chúc Chúc suy nghĩ: “Vậy ba ba có dẫn con đi xem nhà của Thần không ạ?” Bé vẫn nhớ chuyện ba ba “Là Thần”.

“Có chứ.” Kim Sân nói. Nhưng anh nghĩ, thật ra nơi nào có con gái thì mới được xem là nhà. Còn những nơi khác, cho dù có rộng lớn đến đâu cũng chỉ là một căn nhà không có ký ức mà thôi.

Kim Sân tiếp tục dỗ dành con gái: “Đợi con hơn tám tuổi, ba ba sẽ cho con xem năng lực của Thần. Con muốn đi đến đâu cũng không cần ngồi xe nữa, chỉ cần khép hờ mắt, sau đó mở mắt ra là đã đến nơi. Tiếp đó còn có thể biến những thứ không có sự sống cho to lên nữa. Con còn nhớ lần đầu tiên ba ba đến tìm con, đã biến một xô đựng cát cho to lên, rồi dùng nó để xách con về nhà không?”

Lúc đó, nếu anh biết có một ngày nhóc con sẽ trở thành miếng thịt trong lòng mình, anh tuyệt đối sẽ không nhìn bé run rẩy bầy vớ lên thành xô, mà vẫn không thèm để ý đến bé.

Chúc Chúc lắc đầu, chẳng hề nhớ ba ba có biến cho cái xô to ra hay không. Bé suy nghĩ rồi nói ——

“Vậy ba ba ơi, đến lúc đó ba có thể biến con trở nên xinh hơn một xíu không ạ?”

Chúc Chúc nghĩ đến khuôn mặt khó coi của mình, liền thấy khó chịu trong lòng. Bé nhỏ giọng nói: “Con muốn mình trông như trước kia.”

Mặc dù ba ba nói chỉ cần chờ một thời gian là bé sẽ xinh hơn, nhưng bé đã nghe các cô y tá nói chuyện với nhau rồi. Đứa bé có xinh đẹp đến đâu mà bị hủy dung, thì cuộc đời sẽ bị hủy hoại...

Tay nhỏ của Chúc Chúc nắm chặt quần áo ba ba, nước mắt rung rung nhỏ giọng hỏi: “Ba ba ơi, ba có cảm thấy đáng sợ của con bây giờ rất đáng sợ không ạ? Lúc con nhìn vào gương đều không thể nhận ra luôn. Nếu sau này con đi ra ngoài, có thể dọa những bạn nhỏ khác sợ hãi không ba?”

Kim Sân đổi tư thế khác, ôm con gái giống như ôm bảo bối. Trong màn đêm yên tĩnh, anh dịu dàng nói: “Chẳng đáng sợ chút nào. Theo ba ba nghĩ, cực cung Chúc Chúc sẽ mãi là đứa bé đáng yêu nhất trần gian.”

Chúc Chúc suy nghĩ xong, đôi mắt liền sáng rực. Bé nhỏ giọng nói một cách nghiêm túc: “Ba ba, ba ba ơi, ba nên khiêm tốn nha, con chỉ đáng yêu chút xíu thôi hà.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cha của ba ba nghèo đến

Kim Sân ôm con gái trong ngực, nói chuyện với bé. Đôi khi bé chìm vào giấc ngủ lần nữa, anh cũng không nỡ thả bé xuống.

Chúc Chúc đã sắp tám tuổi, không còn nhỏ nữa, nhưng lúc dùng chăn bọc lại vẫn rất giống trẻ con nhân loại khi vừa ra đời.

Đó là những thứ Kim Sân đã bỏ lỡ. Vừa rồi Kim Sân có nhớ lại thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Chúc Chúc.

Lúc đó bé rất nhất gan, trông thì lùn tịt. Những người lớn khác hét lên có quỷ, rõ ràng là nói bé, bé lại còn ngốc nghếch bị dọa sợ, rúc đầu vào trong xô để trốn, giống y con đà điểu nhỏ.

Chỉ chớp mắt bé đã lớn thế này. Kim Sân chậm rãi dạy bé từ chỉ biết kêu cạc cạc đến nói được tiếng người; Từ không biết đếm, không biết chữ đến bây giờ đã thành học sinh giỏi của trường tiểu học; Từ gặp chuyện gì cũng giấu đầu đi trở thành một bé gái tự tin và xinh đẹp như ánh mặt trời.

Mỗi một thay đổi nhỏ của bé, Kim Sân đều nhìn ở trong mắt, đều thành hồi ức của anh.

Kim Sân cứ ôm con gái bảo bối như vậy, nghe tiếng hít thở khi ngủ say của bé, chẳng muốn buông ra.

Sáng hôm sau, trường học đã cử người tới.

Chuyện lần này, trường học vẫn phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm. Một mặt là vì chuyện này phát sinh trong trường, mặt khác là cô giáo cũng không có chứng cứ để chứng minh là Đồng Việt đã đá Chúc Chúc.

Trường học cử người phụ trách tới để nộp tiền thuốc men còn lại. Tiền thuốc men lúc trước cũng là do nhà trường nộp, vì lúc đến bệnh viện cấp cứu, Kim Sân vẫn chưa kịp tới bệnh viện.

Sau khi xử lý xong những chuyện này, người phụ trách của trường bắt đầu nhắc đến chuyện bồi thường với Kim Sân.

“Trường học cũng đã cân nhắc đến gia cảnh nhà anh, cho nên chúng tôi sẽ thanh toán toàn bộ tiền thuốc men, còn bồi thường một vạn đồng phí tổn thất tinh thần nữa.” Trên thực tế, trường học đã xem Kim Sân là người không có trình độ, cũng chẳng có quen biết, mới tùy tiện bồi thường cho xong việc.

“Không cần.” Kim Sân nói.

Kim Sân không có hứng thú với tiền bạc. Nếu tiền có thể đổi được sự bình an cho con gái, thì anh có thể ném hết tài sản của mình ra. Huống chi căn nhà hiện tại của anh đang tăng giá, lúc nào cũng có thể lên đến trăm vạn. Lẽ đương nhiên là anh cũng chẳng muốn lấy tiền vì loại chuyện này. Những chuyện mà anh hận, không hề liên quan đến tiền bạc.

Người phụ trách của trường cũng chính là giáo viên âm nhạc lập tức tỏ vẻ bối rối, không ngờ chuyện lại phát triển theo hướng này. Đương nhiên cô ta đã biết về gia cảnh nhà Kim Sân, người cha đơn thân và hai đứa con. Nhà vẫn phải vay, người này lại còn không có công việc, cô ta tất nhiên không tin đối phương không cần đến tiền. Cô ta cho rằng chắc đối phương đã nghe những người khác nói về chuyện này, cho nên ngại tiền quá ít. Anh có ý nói như vậy, nhất định là còn có chuẩn bị, muốn uy hiếp bọn họ.

Đây là nhiệm vụ mà trường giao cho cô ta, hơn nữa lúc đó chuyện cũng phát sinh trước mặt cô ta, nên cô ta nhất định phải xử lý thật thỏa đáng.

Giáo viên âm nhạc nghĩ đến những điều này, liền nhanh chóng trấn định lại rồi mở miệng nói: “Vậy ý anh là?”

“Không có ý gì cả.” Kim Sân thân nhiên mở miệng: “Trường học các cô không có cách nào nhận lấy đau đớn thay con gái tôi, cũng không có lời xin lỗi tới con gái tôi, có cho cũng chỉ là thứ tôi không cần nhất.”

Nếu không phải con gái vẫn luôn ở bên anh, nếu không phải vì anh không thể để lộ thân phận, thì con giận đã sớm bao phủ lấy anh rồi ——

Người khác đá con gái anh, làm cô giáo mà không bảo vệ con gái anh cho tốt. Cách sắp xếp vị trí múa không công bằng khiến con gái anh bị thương, lại chỉ lo há miệng cảm thán cuộc đời của con gái anh sẽ bị hủy hoại bởi khuôn mặt hủy dung.

Anh có thể để bọn họ rời khỏi bệnh viện trong êm đẹp, đó đã sự chà đạp tàn nhẫn đối với từ thân rồi.

Nếu không phải con gái phải sống, trong lòng anh có điều kiêng kỵ, không thể để bị tìm thấy trong thời điểm quan trọng này, thì anh còn cho phép những người này được nhảy nhót trước mặt anh thế này ư.

Kim Sân biết tâm lý của mình đã hoàn toàn sụp đổ. Nhân loại cũng được, mà thần cũng có sao, con mình bị tổn thương như vậy, lại không có cách nào đòi lại công bằng, không một người cha nào có thể nhận được cả.

Song với kẻ đầu sỏ, cho dù là đội trưởng Nghiêm cũng tỏ vẻ hết cách. Một mặt chưa có chứng cứ để khẳng định chính đứa bé kia đã đá, nhân chứng là cô giáo lại chưa đủ. Mặt khác, đứa bé đó chỉ mới tám tuổi, dù có chứng cứ chứng minh đi nữa, cuối cùng cũng chỉ phê bình giáo dục là xong.

Mà Giáo viên âm nhạc này, cô ta căn bản không hề ý thức được cô ta cũng là tông phạm. Thế mà lại dùng cái giọng thương hại để cảm thán mặt bị hủy dung, hủy hoại cả đời hết lần này tới lần khác. Cô ta không hề tự trách bản thân rằng, nếu không phải cách làm của cô ta quá khó hiểu, nếu cô ta dựa vào cách xem ai múa tốt nhất sẽ được đứng giữa để sắp xếp vị trí múa, thì sao lại xảy ra chuyện thế này?

Giáo viên âm nhạc nghe ra được Kim Sân đang chỉ trích mình, lập tức thẹn quá hoá giận, bật lại theo bản năng: “Anh, sao anh có thể nói như vậy? Tại sao lại biến thành lỗi của tôi rồi? Có phải anh nghe thấy người khác nói gì rồi đúng không? Tôi cho anh biết, nếu anh đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi thì không thể tăng tiền bồi thường đâu. Hiện tại nhà trường đã rất thiện chí rồi.”

Nhưng cô ta vẫn nhanh chóng tìm lại lý trí, nói tiếp: “Phía nhà trường sẽ thảo luận về vấn đề này lần nữa, anh đừng cố dùng cách này để tăng tiền lên. Tôi có thể hiểu con gái anh gặp chuyện như vậy, cuộc đời sau này sẽ phải sống trong bóng tối, nên hiện tại anh mới mất kiểm soát mà đi buộc tội người khác. Tôi đều có thể hiểu. Nhưng hy vọng anh lý trí một...”

Cô ta vẫn chưa nói xong, thì nghe được một giọng nam trầm thấp vang lên phía sau ——

“Tôi thấy cô vẫn còn chưa hiểu đâu, tôi giúp cô nhé?”

Giáo viên âm nhạc quay đầu lại, thì thấy một người đàn ông đẹp trai mặc âu phục màu đen. Vì ngược chiều ánh sáng, cô ta liền cảm thấy sợ hãi theo bản năng, người này cho cô ta cảm giác ngọt ngào rất mạnh.

“Vù vù vù...”

Ngay lúc này, điện thoại của giáo viên âm nhạc rung lên. Giáo viên âm nhạc nhìn dây số, là trong nhà gọi tới. Lúc cô ta nhận cuộc gọi, liền nghe người bên kia khóc nói ——

“Chị Việt, Á Á bị đưa bên cạnh đây từ tầng hai xuống, chảy rất nhiều máu. Chị nhanh về đi!”

Toàn bộ máu trong đầu giáo viên âm nhạc lập tức đông lại. Người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai bên cạnh ngồi xuống, nói với giọng lạnh lùng: “Loại tâm trạng hiện tại mới được gọi là đồng cảm.”

Kim Sân đề huyết thái dương: “Cha, sao cha lại tới đây?”

Thần không phải bám trên người người khác để tới, mà ông ta tự tới. Ông ta dễ dàng tìm được Kim Sân thông qua việc loại trừ tất cả bệnh viện.

Thần quay đầu nhìn đứa con trai đã một hồi không chịu nổi đến độ có quãng thâm mắt của mình, lại nhìn thêm vài lần bằng ánh mắt trách cứ, nhưng không nói gì. Con sắp bị nhân loại ức hiếp đến chết rồi nhì. Là một Tử thần lại bị vài kẻ nhân loại ức hiếp đến nước này, con nhịn được, nhưng ta thì không!

Kim Sân đọc hiểu ý của cha mình: “...”

Giáo viên âm nhạc tỉnh lại trong nỗi thống khổ, nước mắt chảy ào ào. Cô ta nhìn về phía Thần: “Anh là ai? Có phải do anh làm không?”

Sao lại trùng hợp như vậy chứ? Anh ta vừa nói xong, con bé liền xảy ra chuyện.

Thần quay đầu lại, nói với giọng xấu xa: “Chỉ là đùa với cô một chút mà thôi.”

Giáo viên âm nhạc cúi đầu xuống mới phát hiện rõ ràng vừa nãy cô ta đã lấy điện thoại ra nghe, nhưng bây giờ điện thoại vẫn ở trong túi của cô ta, như kiểu cô ta căn bản không hề lấy điện thoại ra nghe vậy.

Thần nhìn nhân loại, lạnh lùng nói: “Hoặc giả cũng chẳng phải trò đùa.”

Giáo viên âm nhạc liền bối rối. Cô ta không biết rốt cuộc người này là ai, nhưng cô ta hiểu rõ mình không thể đắc tội với người này.

“Tôi đã cử người đến đàm phán với trường các cô, cô trở về đi.” Thần chỉ tay năm ngón.

Giáo viên âm nhạc vội vàng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gọi điện thoại. Sau khi cô ta nghe được đầu bên kia gọi mẹ, thì khóc.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Thần nói, phải hiểu.

Sau đó có thể hiểu là.

—— Ông nội Kim.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Con gái bán thân của ba ba nghèo

Kim Sân đi bên cạnh cha mình, nhất thời cũng chẳng biết nên nói gì. Quan hệ của bọn anh trước giờ khá bế tắc, gặp nhau không phải tranh chấp thì là im lặng.

Mà trong khoảng thời gian không gặp nhau này, Kim Sân đã viết cho cha mình không ít thư, nhưng anh không để lại cách truyền tin, cho nên Thần cũng không có cách nào hồi âm.

Quan hệ của hai người cũng được xem là đã phát sinh thay đổi rất lớn. Giống như trước đây Kim Sân chẳng bao giờ gọi ông ta là cha cả. Có điều đều là những vị thần đã trưởng thành, cho nên quan hệ như vậy lại khiến họ rất xấu hổ không biết phải làm sao.

Thần đột nhiên dừng lại, trên khuôn mặt trẻ trung cũng có vẻ lúng túng giống Kim Sân. Ông ta nhìn con mình rồi mở miệng: “Ta không nói chuyện này với những Thần khác.”

Kim Sân à một tiếng, lại cảm thấy không đủ nên nói thêm: “Cảm ơn.”

Lúng túng, tiếp tục lúng túng.

Trông bọn anh có vài phần giống nhau, chỉ khác nhiều về khí chất. Nhất là Kim Sân, anh làm nhân loại gần hai năm, lại nuôi một cô con gái ngoan ngoãn nên ngày nào cũng đều vui vẻ. Hơi thở lạnh lẽo vốn thuộc về tử thần đã biến mất hầu như không còn, lại nhiều thêm hơi thở con người và vẻ ôn hòa.

Thần thì khác, lúc ông ta cười sẽ mang theo sự lạnh lùng và tàn nhẫn để người sống chớ lại gần.

Lúc vào khu Nội trú, y tá còn bị sợ hết hồn.

Kim Sân không biết nên nói gì suốt cả quá trình, chỉ dẫn Thần đi tới phòng bệnh của Chúc Chúc ——

Giọng con gái truyền ra từ bên trong khiến khuôn mặt anh càng dịu dàng hơn.

Khi Chúc Chúc thấy ba ba đẩy cửa đi vào, lập tức vui vẻ gọi ——

“Ba ba, ba ba ơi!”

Lúc này Thần cũng vào đến, nhìn cô bé trong phòng bệnh.

Thần nhủ mảy.

Động tác quen thuộc này, khiến Chúc Chúc lập tức nghĩ ra người hơi xa lạ này là ai.

Đây chính là người ông đã nói bé ăn cơm không có phép tắc ở bàn ăn, còn không cho ba ba đút bé ăn cơm nữa.

Chúc Chúc nhìn thấy ông lại nhủ mảy, thì rụt đầu, nhỏ giọng gọi: “Ông nội.”

Kim Sân đi vào, tới trước mặt Chúc Chúc để kiểm tra tình trạng hôm nay của bé. Khi anh xác định không có vấn đề gì thì lúc này mới nhìn về phía cha của mình.

Thần cũng đi tới. Trong một năm qua, ngày nào ông ta cũng nhận được video của cô nhóc này.

Có thể là ông ta không quá thích đứa bé này, nhưng về sau cũng xem như đã thấy bé lớn hơn từng chút từng chút một. Bấy giờ đột nhiên bé lại biến thành đáng vẻ này, nói không đau lòng, là điều không thể.

Thần không biết phải nói chuyện với trẻ con thế nào. Lúc ông ta bắt đầu nuôi con trai mình thì nó đã hai mươi mấy tuổi rồi. Đối với ông ta mà nói, anh là một đứa nhỏ đang trong kỳ nổi loạn, nên có nói nhẹ nhàng với anh thì đều phải thẳng lưng cùng với thái độ quyết không thỏa hiệp. Ông ta vẫn chưa có kinh nghiệm sống chung với cô cháu gái yếu đuối của mình.

Thần cứng nhắc nói: “Kim Chúc Chúc, cháu nói tình trạng hiện tại của mình cho ta xem.”

Chúc Chúc suy nghĩ rồi nhỏ giọng nói: “Hơi đói bụng ạ...”

Thần: “Cháu muốn ăn gì, ta sẽ cho người đưa tới.”

Lần này Chúc Chúc rất thẳng thắn, không hề nói dối: “Cháu không kén ăn ạ.”

Thần cũng nhớ ra vị giác của đứa bé này đã mất. Có lẽ chính bé cũng biết, cho nên mới cho ra một kết luận là không kén ăn.

Thần nghĩ, cô cháu gái này và con trai của ông ta là hai đứa nhỏ có tính cách khác nhau. Lần đầu tiên Thần được làm ông nên không hề thuần thực nghiệp vụ của mình. Giống như đem theo mọi sự lúng túng vừa này vào đây vậy, phòng bệnh rơi vào im lặng.

Thật ra Chúc Chúc rất muốn nói chuyện với ba ba, nhưng ông không nói gì mà chỉ nghiêm mặt ngồi ở chỗ này, khiến Chúc Chúc không dám nói tiếp nữa.

Kim Sân đã không ngủ và nghỉ ngơi hơn hai ngày nay. Bản thân anh là thần, nghỉ hay không nghỉ cũng chẳng đáng kể. Nhưng vì anh đang đeo đồng hồ nên năng lực của thần sẽ bị áp chế ở mức độ nhất định. Vốn tinh thần phải chịu căng thẳng cao độ, anh không có cách nào chìm vào giấc ngủ.

Mà bây giờ, ba ba thế đang ở hết trong phòng bệnh, như thể họ là người xa lạ quen thuộc nhất. Ai cũng không biết phải nói gì, nhưng thần kinh căng thẳng của Kim Sân đã được thả lỏng. Anh tựa vào giường bệnh của Chúc Chúc, chỉ một lát sau đã ngủ thiếp đi.

Thần có hơi sùng sốt. Con trai đã ngủ, đây là cơ hội tốt nhất để ông ta sửa đứa trẻ này, ngăn chặn mọi thống khổ về sau.

Nhưng Thần không hề làm gì cả. Con trai ông ta để ý đến đứa bé này bao nhiêu, ông ta đều biết rõ rành rành. Thậm chí ông ta còn biết, dù sau này có bị đau thấu tim, anh vẫn chọn che chở cho con bé.

Ông ta hiểu Kim Sân ghét nhân loại đến mức nào, nhưng anh có thể vì con gái mình là nhân loại mà chung sống với nhân loại. Anh vì bảo vệ con gái, mà có thể nhẫn nhịn khi bị nhân loại khiêu khích đến như thế.

Từ trước tới nay, ông ta chưa từng bắt gặp đáng vẻ nén giận này của con trai mình. Anh làm mọi thứ, chỉ để bảo vệ con của anh.

Thần nhìn con mình. Anh đang ngủ thiếp đi, không hề có chút phòng bị nào, đặt bộ phận yếu nhất của mình trước mặt ông ta.

Thần chỉ có thể từ ái sờ lên đầu anh, giúp anh nghỉ ngơi tốt hơn.

Chúc Chúc thấy rất vui mừng, bé biết ông chắc chắn cũng rất yêu ba ba mà.

Chúc Chúc vươn cánh tay, muốn ôm, đồng thời nhỏ giọng nói: “Ông ơi, để ba ba ngủ trên giường đi ạ.”

Chúc Chúc muốn nhường giường của mình cho ba ba ngủ, để ba ba ngủ thoải mái hơn. Nhưng đầu gối của bé bị thương, nên bé chẳng có cách nào để nhường giường cả, nên mới cần ông bế bé ra.

Thần sùng sốt nhưng vẫn bế Chúc Chúc lên, sau đó động ngón tay, để Kim Sân nằm lên giường ngủ.

Để không quấy rầy con trai mình nghỉ ngơi, Thần bế Chúc Chúc, dắt Hồ Thừa Khiếu luôn im lặng từ nãy đến giờ ra ngoài ngồi xuống ghế.

Lúc này Thần mới nhìn thấy hai đầu gối của Chúc Chúc cũng bị thương, thật sự là bị thương khắp người.

Thần nhớ lại thời điểm lần đầu tiên mình gặp con trai, lúc đó anh cao ngạo lại máu lạnh, được chọn làm ứng cử viên cho vị trí Tử thần. Lúc vị thần khác đưa anh đến trước ông ta, ông ta chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra đó là con của mình.

Nhưng ngay sau đó, vui sướng đã biến mất, bởi vì ông ta thấy được quá khứ của anh. Ông ta nhìn thấy anh nằm trên bàn phẫu thuật trong phòng thí nghiệm, bị phẫu thuật hết lần này đến lần khác, bị rút cạn cả máu...

Thần vốn định đặt cháu gái ngồi trên ghế bên cạnh, nhưng ông ta lại không làm vậy. Con trai ông ta vì không bảo vệ được con mình mà phải nhắm nháp thống khổ, ông ta đã thấy rõ nỗi khổ.

Lúc y tá tới, thì thấy được cảnh ấy. Bởi vì cô ta không quen người đàn ông trẻ tuổi này, cho nên đương nhiên phải hỏi: “Chúc Chúc, đây là ai vậy? Ba ba cháu đâu?”

“Ba ba ngủ rồi ạ, đây là ông của cháu nha.” Chúc Chúc nói.

Y tá nhìn người trẻ tuổi đẹp trai này một lúc, đây là ông? Đâu có chênh lệch nhiều so với tuổi của ba ba Chúc Chúc nhỉ?

Các y tá vốn đã cảm thấy ba ba của Chúc Chúc còn quá trẻ, chẳng giống người có con gái tám tuổi gì cả. Kết quả Chúc Chúc lại còn gọi một người trẻ tuổi khác là ông nữa.

Y tá đoán chắc là người ông tự nhận, chứ không phải người ông theo vai về.

Chúc Chúc quay đầu lại, nhìn ông nội một lúc, sau đó nghiêm túc nói: “Ông ơi, mặt của ông rất giống ba ba nha, nhưng ba ba thích cười hơn ạ.”

Thần suy nghĩ, thấy hơi chưa xốt liền hỏi thăm: “Ba cháu rất hay cười à?” Ông ta hầu như chưa từng thấy Kim Sơn cười.

Chúc Chúc gật đầu: “Ba ba hay cười ha ha lắm ạ.”

Thần: “...” Càng thêm khó tưởng tượng.

“Vậy bình thường ba ba cháu có hay nói đến ta không?”

Chúc Chúc: “Có ạ, ba ba nói chờ cháu qua tám tuổi, sẽ chuyển về sống với ông mà.”

Chúc Chúc vốn đã nói nhiều, hiện tại lại như máy hát được bật, nên nhất định phải nói hết ——

“Ông ơi, ngày nào ba ba cũng viết thư cho ông nha, sao ông không viết lại cho ba ba ạ? Ngày nào ba ba cũng nhớ ông lắm.”

Thần không biết phải trả lời ở đâu, kỹ năng máy tính không tốt cũng chỉ có thể nói nuôi con thôi!

“Ông ơi, ông phải tốt với ba ba một chút nha. Ba ba nói lúc ba còn nhỏ từng là vẹt con xấu xí bị bắt nạt. Ngày nào vẹt con xấu xí cũng muốn có cha mẹ ạ.”

Thần: “Vẹt con xấu xí là cái gì?”

“Ông ơi, ông chưa nghe qua chuyện vẹt con xấu xí ạ?”

Thần lắc đầu.

Chúc Chúc bắt đầu nghiêm túc nói ——

“Có một quả trứng thiên nga bị rơi vào ổ vẹt trời...”

“Vẹt con xấu xí thấy một con vẹt gỗ rất to, nó tưởng đây là cha của nó, nó vội vàng nhào tới. Con vẹt gỗ không đuổi nó đi, nên vẹt con xấu xí rất mừng...”

“Thiên nga trắng trở về, nó tìm được vẹt con xấu xí. Vẹt con xấu xí rất vui, thì ra nó cũng có ba ba yêu nó nha.”

Sau khi kể chuyện xong, Chúc Chúc nói: “Ba ba nói lúc ba còn nhỏ cũng là vẹt con xấu xí, thế chắc là ngày nào ba ba cũng đi tìm cha mẹ giống vẹt con xấu xí nha. Nhưng ba không tìm thấy cha mẹ, còn bị những con vẹt khác bắt nạt nữa...”

Trái tim của Thần lập tức bị siết chặt.

Chúc Chúc vẫn thì thầm: “Lúc cháu còn nhỏ cũng có thời gian không tìm thấy cha mẹ, cũng giống như vẹt con xấu xí tìm cha mẹ khắp nơi vậy ạ. Sau đó ba cháu đã tìm được cháu nha. Ông ơi, lúc đó có phải ông không tìm được ba cháu không ạ, vì ba ba cháu nói, ba đánh cho những con vẹt kia chạy mất dép, mà chưa từng nói ông thiên nga trắng trở về...”

Lòng Thần như bị dao cắt. Đối mặt với lời của cháu gái, ông ta nói: “Ta... Lúc ấy ta không hề nghĩ rằng nó vẫn còn ở đó.”

Chúc Chúc ồ một tiếng, dường như đã đồng ý với lời giải thích này: “Vậy bây giờ ông đã có thể thăm ba ba mỗi ngày rồi nha. Rất lâu rồi ông không đến thăm ba ba, ba ba sẽ rất đau lòng ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Con gái bán thân của ba ba nghèo

Thần rõ ràng cũng biết, biết giữa ông ta và con trai, ông ta yêu con trai mình nhiều hơn, cũng như ông ta buộc phải duy trì mối quan hệ cha con này. Bằng không với quan hệ tình thân ít ỏi của Kim Sơn, cần bản bọn họ chẳng thể có kiểu quan hệ cha con.

Cho dù đã biết điều này, nhưng khi nghe cháu gái nghiêm túc nói ——

“Ba ba khi còn bé là vịt con xấu xí, ngày nào cũng đi tìm cha mẹ”, thì ông ta vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Bởi vì mỗi một đứa trẻ, là thần cũng được, là nhân loại cũng thế, lúc còn nhỏ đều luôn ý lại vào cha mẹ mình. Con trai ông ta khi còn nhỏ nhìn thấy những đứa trẻ khác có cha mẹ bảo vệ, mà lúc đó, lại là lúc nó bị bắt nạt. Chắc chắn nó đã từng ảo tưởng rằng nó cũng có cha mẹ lợi hại sẽ bảo vệ mình.

Chỉ là sau khi thất vọng quá nhiều lần, thì không còn chờ mong nữa.

Chúc Chúc từng nghe ba ba kể chuyện của ba lúc nhỏ cho bé một lần, Chúc Chúc vẫn nhớ tới bây giờ. Mặc dù bé không nói ra, nhưng bé luôn dùng cách hiểu của mình để thương cho ba ba, đau lòng cho ba ba lúc nhỏ.

Khi Kim Sân tỉnh lại, liền ý thức được mình đang ngủ trên giường bệnh của con gái. Bởi vì anh đang gối lên gối đầu của con gái, mặt trên còn có mùi sữa bò tinh khiết.

Kim Sân quay đầu nhưng không thấy con gái đâu. Anh đột nhiên ngồi bật dậy, mà không kịp nghĩ gì khác, rồi anh nghe được tiếng nói chuyện thì thăm ở bên ngoài ——

“Ba ba rất vất vả ạ, ngày nào cũng phải đi làm kiếm tiền hết, còn phải đến trường đón chúng cháu nữa. Có vài ngày còn phải dậy thật sớm để nấu cơm cho chúng cháu nha.”

“Ba cháu biết làm cơm?”

“Biết ạ, ba cháu rất lợi hại nha. Ba biết làm mì, nấu cơm, luộc tôm, còn hầm canh, xào rau nữa ạ. Ba biết giặt quần áo, lau nhà...”

“Cho tôi bây giờ ta vẫn chưa từng được ăn thức ăn nó nấu.” Thần thấy chua xót, khó khăn nói.

Thế mà con trai lại chưa từng nấu cơm cho ông ta lần nào.

Chúc Chúc: “Ông, ông ơi, ông rất muốn ăn đồ ăn ba ba làm ạ? Cháu cũng rất muốn ăn nha, bây giờ cháu có thể ăn được mấy chén lận đó!”

Rất rõ ràng, Thần vẫn chưa hiểu logic của Chúc Chúc, mà chỉ xem mấy chén này là vì Kim Sân nấu đồ ăn rất ngon mà thôi.

Thế lại càng chua xót hơn.

Kim Sân đi ra liền thấy cha đang ôm con gái mình. Lúc nhìn thấy anh, cha anh rơi vào trạng thái mâu thuẫn, nhưng vẫn nói: “Con đã không ngủ hai ngày nay rồi, có thể ngủ thêm một lát đấy, ta sẽ trông hai đứa cho.”

Kim Sân ôm con gái về rồi nói: “Đã nghỉ ngơi đủ rồi. Cha, có cách nào khôi phục vị giác của bé không?”

Thần gật đầu: “Cách thì chắc chắn có, chỉ cần chút thời gian thôi.”

Kim Sân nghe nói thế thì thở ra một hơi. Trên thực tế anh cũng muốn báo đáp cha già của mình, nhưng vấn đề là anh không phải trẻ con, không thể biểu đạt tình cảm của mình một cách tự nhiên giống Chúc Chúc được. Thế là anh nói có hơi mất tự nhiên: “Không thì hôm nay về nhà ăn cơm?”

Có Thần ở đây, đi về nhà đã không cần rắc rối như khi ngồi xe nữa. Lúc tối, Kim Sân đã nói với y tá là cả nhà bọn anh sẽ ra ngoài ăn cơm. Nhưng trên thực tế, khi vừa về tới phòng bệnh, bọn anh đã được Thần mang thẳng về nhà.

Lúc đó đúng lúc Chúc Chúc đang ngủ say không tỉnh, cho nên bé không hề biết mình đã về nhà thế nào. Lúc đi ra từ thông đạo không gian, anh không cẩn thận đã đánh thức bé.

Chúc Chúc thấy đã về nhà, liền vui ngay: “Ba ba, ba ba ơi, chúng ta về nhà rồi ạ?”

Kim Sân đặt con gái ngồi trên ghế salon: “Đúng vậy, chúng ta tạm thời sẽ về nhà.”

Thần nhìn căn nhà nhỏ hẹp này thì nhàu mày, càng thương con trai đã phải sống như thế mấy năm nay. Ông ta nói: “Trong khoảng thời gian này con đều ở những chỗ thế này ư?”

Kim Sân: “Con cảm thấy vẫn tốt.”

Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa.

Kim Sân đi ra, lúc mở cửa thì thấy đội trưởng Nghiêm. Đội trưởng Nghiêm cũng đang rất kinh ngạc. Anh ta vốn nghe được có tiếng động bên này, lại nghĩ đến cả nhà Kim Sân đều đang trong bệnh viện. Anh ta sợ có kẻ trộm đột nhập, nên mới sang xem sao, chẳng ngờ là cả nhà họ đã trở về.

“Sao hôm nay các anh đã trở về rồi? Không phải đã nói còn phải nằm viện quan sát thêm mấy ngày ư? Tôi hỏi phía trường học rồi, bọn họ nói bên anh không muốn bồi thường? Sao lại không muốn bồi thường chứ?” Đội trưởng Nghiêm cảm thấy thật khó hiểu.

Lúc anh ta nói chuyện, cũng nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi có ba phần giống Kim Sân ở bên trong. Đội trưởng Nghiêm tiếp xúc với đủ loại người quanh năm, nên đôi mắt rất sắc bén. Anh ta lấy làm lạ lắm, Kim Sân là người cha đơn thân, sao lại quen biết kiểu người nhìn qua đã biết là người quyền quý, ngồi tít trên cao được?

“Đây là?”

“Cha tôi.” Kim Sân cũng không trốn tránh mối quan hệ của anh và cha mình nữa. Mặc dù nhìn qua thì tuổi tác của hai người không chênh lệch bao nhiêu, nhưng cũng không thể bảo anh và cha mình xưng huynh gọi đệ chứ?

Đội trưởng Nghiêm có hơi kinh ngạc, nhưng khi đón được ánh mắt của đối phương nhìn sang, thì nhanh chóng nuốt lại câu chửi bậy mà mình sắp bật khỏi miệng.

Được rồi, được rồi, cũng không phải là ngày đầu tiên Kim Sân kỳ kỳ quái quái như thế.

Thần bên này chưa thể tiếp nhận sự gần gũi của con trai mình, lại không thể lộ ra vẻ lúng túng. Thế nên ông ta liền ngồi bên cạnh cháu gái trên ghế salon, nói chuyện với cháu gái ——

“Ba cháu ở đây rất vui à?”

Chúc Chúc suy nghĩ rồi nói: “Có khi vui, có khi cũng sẽ không vui ạ.”

“Vậy lúc nào thì ba vui? Lúc nào thì không vui nha?” Bản thân Thần cũng không nhận ra mình đã vô thức dùng giọng điệu “Nha” của trẻ con.

“Kiếm được tiền sẽ rất vui ạ. Nhưng có ngày nhà cháu không có tiền đóng tiền điện, ba ba sẽ không được vui nha.”

Chúc Chúc đột nhiên vẫy vẫy tay, tay bé vẫn là bánh bao nhỏ, bé cũng chẳng sợ đau.

Thần cũng hiểu ý, là bảo ông ta xích lại gần để nói thầm. Thế là Thần cúi người, sát đến bên tai Chúc Chúc. Chúc Chúc nhỏ giọng nói bên tai Thần ——

“Còn có một lần ba ba rất không vui nữa ạ.”

“Ba lên nói với cháu, khi chúng cháu trưởng thành sẽ có cuộc sống của mình, sẽ rời khỏi ba ba ạ.”

Chúc Chúc hiểu theo cách này ——

“Lần đó ba ba không vui, rất không vui đó ạ. Cháu nghĩ, chắc chắn vì ba đã trưởng thành, nên ông không chịu chơi đùa cùng ba nữa, cho nên ba mới không vui như vậy. Chờ khi cháu trưởng thành, cháu sẽ không rời khỏi ba ba đâu. Ba và cháu sẽ vẫn sống với nhau, cháu sẽ rất hiểu thảo với ba ba nha. Thật ra ba ba cũng rất muốn hiểu thảo với ông đó ạ.”

Thần bày tỏ mình không công nổi cái nỗi này: “Rõ ràng là ba cháu chẳng chịu nói chuyện với ta, cũng không muốn sống chung với ta mà. Hôn nữa, nó còn chưa từng nấu cơm cho ta ăn.”

Chúc Chúc đã hiểu rồi. Thì ra là vì nguyên nhân này nên ông mới không sống chung với ba ba, không để ý đến ba ba, ngay cả thư cũng không hồi âm một phong nào cho ba ba.

Chúc Chúc suy nghĩ rồi nói với ông rằng: “Vây lát nữa cháu sẽ nói với ba ba, chúng cháu là trẻ con, phải nói nhiều một chút mới được nha.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Lời nói trẻ con của ba ba nghèo

Thần nghe cháu gái nhà mình nói ra câu này, thì giống như đã tìm được tri âm vậy, hết sức tán đồng mà gật đầu ——

“Trẻ con nhà khác đều nói chuyện với cha mẹ không ngớt, chỉ có nhà chúng ta là một mình ta nói cả nửa ngày, mà không chắc đã nhận được một câu đáp lại.”

Chúc Chúc suy nghĩ rồi nói: “Vây là ba ba không đúng rồi nha. Cháu nhất định sẽ bảo ba ba nói nhiều hơn ạ.”

Thần suy nghĩ một chút rồi nhỏ giọng nói: “Cháu đừng nói là ta nói với cháu.”

Chúc Chúc gật đầu: “Không nói, không nói đâu ạ.”

Thần nhìn cô nhóc này, cảm thấy thuận mắt hơn nhiều. Ông ta nói: “Bình thường ba cháu sẽ nói gì với cháu?”

Thần không hỏi Chúc Chúc thường hay nói gì với ba ba, vì chỉ cần tiếp xúc với đứa bé này nhiều hơn một chút, là sẽ biết cái gì bé cũng có thể nói được hết. Huống chi, ông ta còn có nhiều video như thế cơ mà.

“Đôi lúc ba ba sẽ kể chuyện cho cháu nghe, cũng sẽ khen cháu, thi thoảng sẽ ôm cháu, còn cho cháu xem ba tiền kiếm nữa. Ba ba kiếm tiền rất lợi hại đó nha! Còn có lúc ba ba sẽ bảo cháu phải khiêm tốn hơn, nhưng người không khiêm tốn nhất chính là ba nha, lần nào cũng nói cháu đáng yêu nhất mà...” Chúc Chúc nghiêm túc nói.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô bé đã không còn được thấy bóng dáng của xinh đẹp đâu cả, bây giờ không phải là máu đọng, thì chính là băng gạc. Lúc bé nói chuyện sẽ bị kéo đau, tay chân đều có vết thương nên không thể bước đi, không thể cầm đồ vật. Đối với một đứa bé bình thường mà nói, đây chính là cú đánh mang tính hủy diệt. Thế nhưng bé chẳng thêm để ý, vẫn vui như thường.

Có thể là vì ba ba quá lợi hại, cho nên trong suy nghĩ của Chúc Chúc, bé chẳng cần phải sợ gì cả.

Thần đang muốn học hỏi kinh nghiệm: “...” Thôi đi, thôi đi. Ông ta cũng không làm ra cái chuyện như nói với Kim Sân là nó đáng yêu nhất được.

Thật sự rất khó để trở thành cha của một vị thần trưởng thành.

Chúc Chúc hớn hờ kể về người cha vĩ đại của mình, trong mắt đều là sự ngưỡng mộ.

Thần càng nhìn nhóc con, càng tiếc nuối vì mình đã lỡ mất thời kỳ ý lại của con nhà mình, mà tiến thẳng vào hình thức siêu khó.

Ông ta ngẩng đầu liền thấy đứa con trai cao to của mình đã đi vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm, Hồ Thừa Khiếu theo đằng sau đi rửa rau.

Kim Sân ở trong phòng bếp đề huyết thái dương. Trước kia anh không thể hiểu nổi cha mình, nhưng hiện tại anh đã làm cha, thì mới hiểu được sự chua xót trong đó.

Thật ra anh cũng muốn cải thiện mối quan hệ giữa hai người, nhưng anh thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu cả.

Kim Sân làm bốn tô mỳ. Lúc bung ra, anh đưa cái tô lớn nhất cho cha mình.

“Cha, ăn cơm thôi.”

Thần ôm Chúc Chúc đi tới, liền thấy trước mặt Chúc Chúc là một tô mỳ nhỏ, mà trước mặt mình là một tô to.

Chúc Chúc cũng nhìn thấy, lập tức nói: “Ba ba, ba ba ơi, con muốn ăn ba tô lớn nha!”

Kim Sân đón bé từ trong ngực cha mình, đặt ở chiếc ghế bên cạnh rồi dịu dàng nói: “Mỳ sợi không có dinh dưỡng, lát nữa còn ăn cái khác, phải để chữa bụng bụng, có được không?”

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Thần thấy con trai mình dỗ dành trẻ con, nhưng đây quả thật là lần đầu tiên ông ta thấy anh dùng giọng điệu này để nói, hơn nữa còn nói một câu dài

như vậy.

Thần nhìn tô mỳ thật to trước mặt, chua xót trong lòng cũng đã dụi bớt. Con trai ông ta tự tay nấy mỳ đấy ——

Thần ăn một miếng.

Ông ta ngẩng đầu lên với ánh mắt ngỡ ngàng, liền thấy cháu gái ngồi ở đối diện đang há miệng thật to để ăn mỳ sợi mà ba ba nó nấu. Hồ Thừa Khiếu bên khác cũng ăn từng miếng một.

Trên gương mặt trẻ trung của Thần lộ ra vẻ khó mà tin được, sau đó lại cúi đầu ăn miếng nữa.

Con ta làm ta đau lòng quá!

Thần kết luận, con trai ông ta không yêu mình, thật sự không yêu mình. Đến ăn mỳ còn phải tách riêng, nấu cho ông ta tô mỳ khó ăn, còn cho Chúc Chúc một tô ngon lành ——

Kim Sân thấy ánh mắt cha mình nhìn sang. Đầu là vị thần quá lừa, anh chỉ nhìn một chút là đã biết tâm tư của đối phương. Thế là anh nói với khuôn mặt không cảm xúc: “Mỳ con làm có mùi vị bình thường, chỉ là Chúc Chúc khá thích ăn mà thôi. Ăn không hết thì không cần ăn cổ đâu.”

Thần lập tức nói: “Ăn hết chứ.”

Thần cắn răng ăn hết cả tô mỳ. Khoảnh khắc buông đũa xuống, ông ta cảm thấy mình không được khiến toàn bộ mỳ trên thế giới biến mất được, vì đây mới chính là một vị thần lý trí.

Chúc Chúc nhỏ giọng nói với ba ba mình: “Ba ba ơi, ba phải nói chuyện với ông nhiều lên nha, thật ra ông rất muốn nói chuyện với ba đó.”

Kim Sân đang thoa thuốc lên tay cho Chúc Chúc bỗng dừng lại, sau đó nói: “Ba không biết nên nói gì cả.”

Chúc Chúc: “Rất nhiều nha, ba có thể nói với ông là hôm nay ba kiếm bao nhiêu tiền, đã làm những gì, vì ông là ba ba của ba mà. Ba ba ơi, thật ra con cũng cảm thấy ba rất ít nói chuyện với ông nha. Chúng ta là trẻ con mà, phải nói nhiều mới được nha. Bởi vì làm ba ba sẽ luôn nói rất ít, nếu chúng ta cũng ít nói, vậy thì chẳng có gì để nói rồi ạ.”

Kim Sân nhìn con gái, nhẹ giọng nói: “Nhưng ba và ông đều đã là người lớn.”

Chúc Chúc làm bầm lâu bầu một tràng chẳng hề có logic: “Ba ba, ba ba ơi, ba cũng là con của ông nha. Sau khi ba ba ngủ say, ông sẽ xoa đầu ba ba, giống như ba ba cũng xoa đầu con vậy đó. Lúc ông xoa đầu ba, nhất định cũng sẽ nghĩ là, con nhà mình nói ít quá đi, nếu nói nhiều hơn chút nữa sẽ là đáng yêu nhất!”

Kim Sân nhìn con gái của mình, thở dài trong lòng một hơi. Anh nhỏ giọng oán giận: “Cục cưng này, quan hệ giữa ba và con không giống quan hệ giữa ba và ông đâu.”

Anh là người trưởng thành. Anh không ý lại vào người khác như Chúc Chúc được, càng không thể nũng nịu nói vài câu ngọt ngào giống Chúc Chúc.

Chúc Chúc không hiểu: “Tại sao vậy ạ? Ba ba ơi, có phải vì nhìn ông rất trẻ, nên ba cảm thấy ông không giống những ba ba khác phải không ạ?”

Chúc Chúc học lớp hai tiểu học, nên bé đã nhìn được một góc của thế giới, nhưng bé vẫn chưa biết một thế giới thật sự là như thế nào. Ở trong mắt bé, một vài sự vật xuất hiện vào lúc bé còn nhỏ, thì hẳn sự vật đó sẽ tồn tại như lẽ đương nhiên, như chó ba đầu chẳng hạn.

Có một vài suy nghĩ thay đổi một cách vô tri vô giác, vì không có người lớn nào chỉ ra rằng thứ đó không tồn tại. Giống như sẽ không có ai nói với Chúc Chúc rằng quái vật chó ba đầu không tồn tại.

Nhưng cũng có một vài suy nghĩ có thể ngấm vào nhận thức của Chúc Chúc. Ví dụ như ông của những bạn học khác ở trường nhìn qua đều có vẻ rất lớn tuổi. Cha mẹ của những bạn cùng tuổi với Chúc Chúc đều từ ba mươi tuổi trở lên, nên dĩ nhiên ông bà cũng phải là năm, sáu chục tuổi.

Cho nên, khi Kim Sân nói có sự khác biệt, Chúc Chúc liền cho rằng ba ba chê đáng vẽ của ông quá “Nhỏ”, không hề “Lớn” giống những ông bà khác.

Kim Sân đề huệy thái dương, cũng không khỏi bội phục tư duy phát triển của con gái mình. Anh nói: “Không phải nguyên nhân này.”

Chẳng qua, từ trong lời nói của Chúc Chúc, Kim Sân cũng rất vui vì một chuyện. Đó chính là cho dù anh có duy trì đáng vẽ này mãi mãi, thì Chúc Chúc cũng sẽ chẳng để ý.

Buổi tối, sau khi Kim Sân dỗ con gái ngủ xong, lúc đi ra liền thấy cha mình đang mở cuộc họp với mấy vị chuyên gia.

Bọn họ đang nghiên cứu ca bệnh của Chúc Chúc.

Đợi đến khi các chuyên gia đều đã về, Kim Sân mới đi vào. Anh ngồi xuống bên cạnh Thần: “Cảm ơn.”

Thần ngẩng đầu: “Còn phải nghiên cứu thêm”

Kim Sân ừ một tiếng, hai người lại rơi vào sự lúng túng kỳ lạ.

Một lát sau, hai người đồng thời mở miệng: “Ta/Con...”

Thần: “Con nói trước đi.”

Kim Sân cố gắng để giọng mình không còn cứng nhắc nữa, anh nói: “Cha, có lẽ cả đời này con cũng không thể làm một đứa con ngoan.”

Thần sùng sốt một lúc mới nói: “Không sao cả, nếu nghiêm khắc mà nói, thì ta cũng không phải là một người cha tốt.”

Kim Sân lộ ra một nụ cười rất tự nhiên: “Cha là một người cha tốt. Tuy rằng thi thoảng hay dùng danh nghĩa muốn tốt cho con để đưa ra quyết định, nhưng khi con tự chọn chứ không chịu sự ép buộc, thì cha cũng sẽ không thật sự làm gì con cả.”

Thần lộ ra vẻ rất mất tự nhiên, rất rõ ràng ông ta cũng chẳng hợp để nói chuyện tình cảm. Tay nắm của chiếc ghế mà ông ta đang ngồi đã bị nắm đến biến dạng. Ông ta nói những lời trong lòng: “Ta... lúc con còn nhỏ, làm một người cha nhưng ta không bảo vệ cho con thật tốt, nên ta vẫn luôn hy vọng con không phải chịu tổn thương nào nữa ——”

Thần vẫn chưa nói xong, nhưng đã tự đổi chủ đề: “Hai kẻ trưởng thành như chúng ta mà nói về chuyện tình cảm thế này, thật sự chẳng hợp, đúng không?”

Kim Sân gật đầu rồi nói: “Hay nói về những chuyện khác?”

Thế là lại rơi vào lúng túng và trầm mặc lần nữa.

Kim Sân nói: “Con đi xem Chúc Chúc có đá chán ra không đã.”

Mặc dù lúng túng nhưng lúc Kim Sân đi ra, thì tâm trạng đã thoải mái hơn nhiều.

Về đến phòng, anh liền phát hiện Chúc Chúc vẫn chưa ngủ. Bé nhìn anh bằng đôi mắt sáng lấp lánh ——

“Ba ba, ba ba ơi, ba nói chuyện với ông chưa ạ?”

Kim Sân dèm lại chăn cho con gái, giọng nói mang theo sự nhẹ nhõm: “Nói rồi, nhưng có lẽ ba ba của con chẳng thể nào làm một đứa con ngoan giống con được, làm sao bây giờ nhỉ?”

“Ba ba cố thêm một chút nữa là được ạ, con sẽ dạy ba ba mà.” Chúc Chúc rất có lòng tin.

Sáng hôm sau, lúc Kim Sân thức dậy liền nghe thấy có người đang bàn chuyện ——

“Đúng là báo ứng, nghe nói cô bé nằm giường số 57 là bị con bé đó đá, cho nên mới bị ngã thành như thế. Kết quả hôm nay chính con bé đó cũng bị ngã, vết thương giống cô bé giường số 57 như đúc. Ngay cả vết thương ở đầu gối và lòng bàn tay cũng giống y nhau luôn.”

“Là đứa bé cứ khóc suốt kia ấy hả? Máy người có tàn nhẫn quá không thể. Chẳng qua chỉ là đứa trẻ con, tôi thấy đáng thương lắm.”

“Được rồi đấy. Nếu người nó đá là con gái cô, khiến con gái cô phải nằm trong bệnh viện, toàn thân đều bị thương, không thể động dậy, thì chắc cô đã không nói như vậy.”

Kim Sân nghe thêm một lúc thì cũng biết, trong lúc tập con bé kia đã tự đã xuống ngay cái chỗ mà Chúc Chúc bị rơi.

Bây giờ cha mẹ của nó đang làm loạn ở trường, khiến trường học không thể không cho học sinh nghỉ học.

Kim Sân cụp mắt, trong lòng cũng không hề thấy thoải mái. Những chuyện này cũng không thể thay đổi sự thật rằng con gái anh vẫn phải chịu vết thương chồng chất khắp người, vẫn cần thời gian để từ từ khôi phục.

Kim Sân không hề ra tay, anh chỉ từ chối tất cả sự bồi thường về tiền bạc, cũng từ chối cả lời xin lỗi, để đòi một sự trừng phạt như nhau mà thôi.

Lúc Kim Sân về tới giường bệnh, thì thấy Chúc Chúc đang kéo Hồ Thừa Khiếu chơi trò chơi với ông ——

Thần bị Chúc Chúc dùng khăn quàng đỏ che mắt lại, để trước mặt một quả táo ——

Chúc Chúc vui vẻ nói: “Ông ơi... Ông đoán xem đây là cái gì ạ?”

Thần vờn tay ra sờ táo, sau đó hỏi rất chân thành: “Là quả lê à?”

Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu đều nín cười: “Không đúng, không đúng nha, ông đoán lại đi ạ!”

Thần lại sờ lên quả táo rồi nói: “Ta biết rồi, chắc chắn là quả đào!”

“Không phải đâu, ông đoán lần nữa đi, sắp đoán được rồi ạ!” Chúc Chúc nghiêm túc che khăn quàng đỏ thật kỹ: “Ông không được nhìn lên đầu ạ, phải tự đoán nha.”

Đừng nói là che mắt, cho dù không có mắt thì Thần đều có thể nhìn thấy mọi việc, mọi vật.

Kim Sân nhìn cha mình, dường như ông đang rất phiền não ——

Chắc là đang rầu vì chẳng còn thứ gì có hình dáng như thế mà không phải quả táo nữa, có lẽ ông không thể nghĩ ra một đáp án khác.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Con ác mộng trở thành sự thật của ba ba nghèo

Kim Sân cũng không đi quấy rầy bọn họ chơi đùa, mà chỉ ngồi ở một bên nhìn cảnh này. Trong hai ngày này, trạng thái tinh thần của anh không phải quá tốt. Sinh nhật của Chúc Chúc đã càng ngày càng gần rồi. Mặc dù cha anh cũng đang ở đây, nhưng trong lòng anh vẫn thấy bất an như trước.

Thừa lúc ba người đang mãi chơi, Kim Sân đăng nhập vào tài khoản của mình, anh vẫn còn vài đơn hàng chưa làm xong. Mặc dù tiền nong không phải là vấn đề lớn, nhưng anh đã nhận việc thì phải hoàn thành.

Lúc Kim Sân làm việc, Thần định đến xem công việc của con trai mình là gì thì bị Chúc Chúc kéo lại. Chúc Chúc nhỏ giọng nói: “Ba ba đang kiếm tiền, chúng ta không được quấy rầy ba đâu ạ.”

Thần gật đầu rồi hỏi: “Vậy các cháu còn muốn chơi trò gì nữa?”

Chúc Chúc suy nghĩ rồi ngại ngùng nói: “Ông, ông ơi, ông có điện thoại không ạ? Cháu và anh Thừa Khiếu có thể chơi điện thoại một lúc không nha? Chỉ chơi một lúc thôi ạ.”

Cũng giống những bạn nhỏ cùng tuổi khác, Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu cũng thích chơi điện thoại.

Kim Sân vốn cảm thấy các bé còn quá nhỏ, chơi điện thoại sẽ không tốt. Nhưng sau khi phát hiện những đứa trẻ ở trường đều chơi điện thoại, còn con anh thì ngay cả điện thoại chơi thế nào cũng không biết chơi, chẳng phải rất dễ thành trò cười cho những bạn khác ư? Cho nên, Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu sẽ được chơi điện thoại trong khoảng một tiếng vào mỗi ngày.

Thần chỉ vào bàn tay bị quần băng của Chúc Chúc: “Cháu như vậy thì chơi điện thoại thế nào đây?”

“Anh Thừa Khiếu chơi, cháu chỉ nhìn thôi ạ.” Chúc Chúc đã sớm có ý này.

Thần suy nghĩ rồi dứt khoát lấy ra một máy tính bảng thật lớn. Màn hình điện thoại quá nhỏ, có thể thấy được cái gì chứ?

Thế là Hồ Thừa Khiếu lấy máy tính bảng sang, Chúc Chúc lập tức nói: “Anh Thừa Khiếu, anh Thừa Khiếu, nhanh cho gà con ăn đi. Chúng ta không cho nó ăn hai ngày rồi đó, nó có bị chết đói không nhà?”

Hồ Thừa Khiếu tìm tìm, nhưng không tìm được ô biểu tượng có chữ “Phở”. Kim Sân bên cạnh tìm điện thoại di động của mình, Thần bên này liền thấy trên máy tính có thêm một ô biểu tượng.

Thần vẫn đang nhìn hai đứa bé này chơi máy tính bảng.

Hồ Thừa Khiếu ấn vào ô biểu tượng, thuận thực tìm được nông trại, Thần liền thấy ngay một con gà con béo ú. Chúc Chúc chọc tay vào thức ăn gia súc, gà con béo ú liền dùng cánh bắt đầu tự dứt mình ăn.

Thần nhìn cảnh này thì nghĩ, con gà ăn kiểu như vậy ư? Sao lại cảm giác có chỗ nào không thích hợp nhỉ?

Hai đứa bé cho gà con ăn xong, lại cho gà con đi đại hội thể dục thể thao. Chúc Chúc nhìn màn hình, lăm bầm lâu bâu nói ——

“Anh, anh ơi, bóng bóng..”

“Anh ơi, chúng ta phải kiểm thật nhiều thức ăn để ở trong nhà nha.”

Thần thấy Chúc Chúc bắt đầu biến thành dạy dỗ gà con ——

“Mày đã lớn rồi mà, lúc đói bụng phải tự mình học cách đi lấy đồ ăn nha, không thể lần nào cũng dựa vào chúng tao được.”

Thần lại nhìn con trai mình, vừa quay sang, liền nghe Chúc Chúc nói ——

“Bạn này giống con ghê, đều hơi xinh nha.”

Kim Sân vốn đang làm việc, kết quả bị câu hỏi xinh của Chúc Chúc chọc cười. Anh ngó sang, liền thấy trong phần mềm phát ra thông báo tìm người ——

“Chu Chúc, tám tuổi..”

Chúc Chúc cũng phát hiện ra: “Tên của bạn này cũng có chữ giống con nha.”

Đến bây giờ Chúc Chúc vẫn cho rằng mình tên là Kim Chúc Chúc.

Kim Sân cầm lấy máy tính bảng qua. Trên máy tính bảng là hình một cô bé có lúm đồng tiền như hoa, vừa tương tự lại mang theo vài phần lạ lẫm. Giống Chúc Chúc thật, nhưng chỉ hơi giống, chứ không phải giống như đúc. Đứa bé trên tám ảnh cũng có vẻ không ràng thế sự, nhưng vẻ ngoài và khí chất lại có chỗ chênh lệch.

Kim Sân lấy di động của mình ra, quét hình. Quả nhiên anh đoán không sai, đây không phải ảnh chụp, mà là ảnh mô phỏng.

Kim Sân nhìn tên người liên hệ, Chu Hoa.

Chính là cha ruột của Chúc Chúc, đương nhiên trong tay bọn họ không thể có hình của Chúc Chúc hiện tại, nhưng theo lý thì họ cũng không thể có hình Chúc Chúc khi còn nhỏ. Vì mạng lưới quan hệ của bọn họ đã đứt, cho nên toàn bộ những thứ có liên quan đến Chúc Chúc đều đã biến mất khỏi cuộc sống của bọn họ, bao gồm cả ký ức.

Kim Sân nhìn tám ảnh, không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của tứ thần số hai. Anh ta đang thử dùng sức người để tìm ra Chúc Chúc.

Thần ở bên cạnh ra hiệu bảo Kim Sân ra ngoài, hai người lớn liền đi ra ——

“Con vẫn chưa nói cho con bé biết chuyện con không phải ba ruột của con bé ư?” Thần mở miệng nói.

Kim Sân nghĩ đến chuyện này mặt liền tái xanh, trong lòng thì nôn nóng. Anh đã làm những chuyện một người cha nên làm, bây giờ lại có người đến tra tấn anh về chuyện huyết thống.

Người kia đã từ bỏ Chúc Chúc, chỉ nuôi Chúc Chúc vèn vèn có hai năm. Bởi vì quan hệ máu mủ này, anh mới né tránh chuyện cha ruột của Chúc Chúc.

Kim Sân: “Chính họ đã từ bỏ.”

Thần thờ dài rồi nói: “Con cũng phải nói với con bé về chuyện này. Chứ nếu chờ con bé trưởng thành mới đi nói, thì đến lúc đó quan hệ của các con sẽ càng khó trở lại như trước.”

Không ai có thể tiếp nhận một sự thật như thế, người cha đã nuôi mình từ nhỏ đến lớn không phải là cha ruột của mình, mà lại là từ thần.

Kim Sân vẫn do dự. Lúc định vào phòng, nhìn dáng vẻ ý lại của con gái, Kim Sân chẳng thể thoát nên lời.

Ngay từ khi bắt đầu, sở dĩ Chúc Chúc ý lại vào anh, thích anh, là bởi vì Chúc Chúc cho rằng anh chính là “Ba ba” kia.

Kim Sân ngồi ở bên ngoài để bình tĩnh lại, còn Thần thì đi vào chơi cùng hai đứa nhỏ.

Ông ta phát hiện lúc lái nhai với con trai mình về chuyện tình cảm hoặc là thời thơ ấu đều vô cùng lúng túng, nhưng dù có nói chuyện gì với cháu gái thì lại không cảm thấy lúng túng chút nào. Cho nên vị cha già không có chỗ đặt tình cảm đã dứt khoát gắn gũi với Chúc Chúc hơn.

Đợi đến khi Kim Sân bị gió lạnh thổi hơn nửa canh giờ, anh mới mang thức ăn đến cho Chúc Chúc. Lúc trở lại phòng bệnh, anh nghe được Chúc Chúc gọi anh ——

“Ba ba, ba ba ơi, ba mau nhìn cái này nè! Đây là ba ba khi còn nhỏ ạ? Đáng yêu quá đi!”

Kim Sân đi tới, liền thấy Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu đang lật ảnh dưới lời bình luận của cha mình ——

Trong ảnh đen trắng, có một bé trai mặc bộ quần áo dài, cầm một quyển sách trong tay, vui vẻ nhìn vào ống kính.

Kim Sân hơi sững sốt, đó thật sự là anh khi còn bé.

Anh không nhớ rõ là chụp những tấm này vào lúc nào, thậm chí anh còn suýt nữa quên mất thì ra khi còn bé mình có đáng vẻ như thế. Lúc đó anh đã biết người cha đang đối xử không tốt với mình không phải là cha ruột của mình.

Lúc đó tâm trạng của mình là gì nhỉ? Kim Sân chẳng nhớ, anh chỉ biết là trời rất tối và rất lạnh.

Sáng hôm sau, ngoài phòng bệnh đã xuất hiện một vị khách không mời mà tới, anh ta gõ cửa phòng bệnh. Chúc Chúc tỉnh dậy đầu tiên, bé còn tưởng rằng là chị y tá tới, kết quả lại thấy một người xa lạ đi vào.

Kim Sân cũng đã tỉnh dậy. Lúc nhìn về phía người tới, ánh mắt anh lập tức lạnh thấu xương.

“Chúc Chúc? Là ba ba đây!”

Ban đầu Chúc Chúc định hỏi có phải chú đi nhầm phòng hay không, kết quả đối phương đã gọi tên của bé, hơn nữa còn nói mình là ba ba.

Kim Sân đang muốn ra tay, thì bị Thần nhấn xuống.

Thần hiểu, có một số việc so với khi trưởng thành mới được biết, còn không bằng được biết bây giờ còn hơn.

Chúc Chúc lấy làm lạ: “Chú ơi, chú nhận nhầm người rồi ạ, cháu không biết chú nha.”

Chu Hoa đi vào rồi nói: “Cục cưng, ba mới là ba ba thật.”

Nhưng, một giây sau anh ta liền bị Kim Sân kéo ra khỏi phòng bệnh.

Chúc Chúc cảm thấy rất kỳ lạ: “Sao chú này lại nhận nhầm cả con của mình nha,”

Thần nghĩ, có bạn nhỏ còn nhận nhầm ba ba nữa kia.

Thần nói: “Nếu chú ấy thật sự là ba cháu thì phải làm sao?”

Chúc Chúc khẳng định: “Không phải đâu ạ, ba cháu là ba ba, cháu không biết chú này nha.”

Kim Sân dẫn người rời khỏi phòng bệnh. Anh không hề động tay, chỉ nói: “Tôi biết người sau lưng anh là ai, anh đã tìm tới đây thì chắc hẳn anh ta cũng đã nói cho anh biết tôi là ai. Nói đi, mục đích của anh là gì?”

Chu Hoa hiểu. Anh ta cũng không ngờ lại có một người có tiền đến tìm mình, kẻ có tiền kia nói anh ta cần phải hoàn thành giao dịch, nếu không vợ anh ta sẽ chết.

Chu Hoa cũng không rõ giao dịch mà đối phương nói tới là gì, nên chỉ có thể dựa theo yêu cầu của đối phương mà tìm đến cô con gái không hề có trong trí nhớ của mình này.

Nhưng lúc nhìn thấy người, trong lòng anh ta lập tức khó chịu.

Chu Hoa nhìn đối phương: “Người kia nói con bé là con gái ruột của tôi, không phải con gái của anh. Anh chỉ là dùng con bé để bù vào sai sót mà thôi.”

Kim Sân giận quá hóa cười: “Anh đã hỏi người kia, mấy người đã làm giao dịch gì không?”

Chu Hoa không hỏi, nhưng anh cũng lờ mờ biết đó là gì.

Kim Sân thấy vẻ mặt của anh ta thì nhận ra anh ta có biết. Kim Sân liền mở miệng châm chọc: “Vậy anh còn dám nói đây là con gái anh? Trong đầu anh có chút ký ức nào liên quan tới con gái không?”

Sắc mặt Chu Hoa trắng nhợt, nhưng nhanh chóng nghĩ lại lời của người kia: “Quan hệ huyết thống là chém không đứt. Bất kể là khi nào thì tôi cũng là cha ruột của con bé. Tính mạng của con bé vốn là do tôi cho, tôi muốn xử lý thế nào là quyền của tôi. Một người ngoài như anh đâu có quản được những việc này. Giả chính là giả, nếu anh muốn con mình thì tự sinh một đứa đi, đừng cướp con của người làm cha khác.”

Từ thần số hai luôn biết làm cách nào để chọc giận Kim Sân một cách nhanh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Sự giàu sang của ba ba nghèo về rồi

Nói theo một nghĩa nào đó, Chúc Chúc chỉ là một nhân loại, còn Kim Sân là tử thần.

Bọn anh ngoài cái quan hệ cha con giả dối, thì những mặt khác đều giống như hai vũ trụ song song là người và thần.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, thì lần gặp gỡ duy nhất của bọn anh phải là lúc Chúc Chúc chết đi. Và lúc đó tử thần đại nhân lạnh lùng ít lời thậm chí còn không thèm cúi người, mà chỉ đứng bên cạnh, nhìn hệ thống thu hoạch linh thể.

Có một giây nào đó, trái tim Kim Sân cảm thấy vô lý một cách khó hiểu. Thì ra nuôi một đứa bé thật sự có thể nuôi cả vào tim.

Ánh mắt Chu Hoa trốn trốn tránh tránh. Anh ta biết chuyện mình đang làm không đúng, nhưng vẫn chọn, vì vậy không thể quay đầu nữa.

Chu Hoa biết rất nhiều chuyện từ người kia, biết vợ anh ta vì sinh con gái nên cơ thể mới suy yếu rồi ra đi. Anh ta biết, anh ta đã lấy con gái ra làm giao dịch.

Chỉ là giao dịch này đã xuất hiện điều ngoài ý muốn. Sự xuất hiện của người này, khiến giao dịch không thể hoàn thành một cách thuận lợi. Người kia đã nói, nếu không thể hoàn thành giao dịch, vậy vợ anh ta vẫn phải chết. Ban đầu anh ta đã từ bỏ con gái, hiện tại anh ta không thể từ bỏ luôn cả vợ. Bất kể con đường này có khó khăn đến mức nào, anh ta chỉ còn cách tiếp tục đi tới đích.

Chu Hoa nói: “Con bé là con gái ruột của tôi, chúng tôi sinh ra nó, nuôi nó. Bây giờ chuyện nó phải làm, chỉ là trả cho chúng tôi thứ mà chúng tôi đã cho nó.”

Kim Sân: “Năm con bé hơn hai tuổi đã trả hết rồi. Bắt đầu từ lúc tôi cứu được con bé, thì bé chính là con gái tôi. Thứ các người cho, con bé đã trả, bằng không thì vợ anh cũng chẳng sống đến bây giờ. Sở dĩ hiện tại con bé vẫn còn sống, là vì con bé là con gái của tôi.”

Kim Sân nhìn người đàn ông này, cười lạnh thành tiếng: “Anh cho rằng các người có xứng để con gái của một tử thần đổi mạng cho các người không?”

Người này đã tìm tới đây, Hồ Phú hiển nhiên cũng biết vị trí của bọn anh. Kim Sân chậm rãi tháo đồng hồ đeo tay xuống, trang phục đơn giản ban đầu lập tức biến thành âu phục đen u ám

Chu Hoa bị dọa cho lui về sau hai bước: “Anh... Anh...”

Kim Sân lộ ra ánh sáng của thần: “Chắc người kia chỉ nói đến vài chuyện, đã bảo anh qua đây nhì.”

“Anh ta là tử thần, tôi cũng vậy. Anh ta có thể làm mất ký ức của các người về Chúc Chúc, có thể cắt đứt mối quan hệ. Mà tôi thì ngược lại đây, lần này là ký ức của anh, lần tiếp theo sẽ đến ký ức của vợ anh...”

Sau khi Kim Sân nói xong liền ném người này đi, rồi nhanh chân trở lại. Lúc về tới ngoài phòng bệnh, anh mở app Tử thần dự phòng mà đã lâu mình không dùng đến để tìm vài cái tên.

Sở dĩ anh không làm thế trước mặt Chu Hoa, đại khái là vì đang cãi nhau ồn ào được một nửa lại móc điện thoại ra thì có hơi kỳ quái.

Mà lúc này, cửa đang mở, tiếng cười khanh khách của Chúc Chúc truyền ra ngoài. Xuyên qua cửa sổ phòng bệnh, bé thấy được Kim Sân. Chúc Chúc vừa cười vừa gọi ——

“Ba ba, ba ba ơi, ông chơi ăn gian lắm, ba mau vào đi nha!”

Tâm trạng vốn đang phần nộ của Kim Sân dần bình tĩnh lại, anh đi vào.

Anh để một phần tâm trí để chú ý bên kia, liền thấy Chu Hoa đau đón ần ần.

Kim Sân cũng chẳng thấy thông cảm chút nào. Anh ta đã lựa chọn, vậy thì không trở về được nữa.

Kim Sân vào tới phòng bệnh. Chúc Chúc không hề để chuyện vừa rồi ở trong lòng, dù sao thì khi còn nhỏ, bé cũng đã từng gặp phải chuyện chú và dì xa lạ muốn làm cha mẹ bé rồi.

Chúc Chúc nhìn Kim Sân, nói ngớ ngẩn: “Ba ba, ba ba ơi, ba thay quần áo rồi ạ. Bộ này nhìn thật đẹp nha!”

Kim Sân tâm thần bất định. Thời gian của Nhạc Đào Đào sắp tới, tử thần số hai chắc chắn sẽ có đợt phản công mạnh nhất.

Nhưng mãi đến hôm sau, cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Mà ngược lại, Kim Sân đọc được một tin tức ——

“Đường Thành Bắc xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng. Nguyên nhân tai nạn là một chiếc xe nhỏ màu đen chịu ảnh hưởng của ngoại lực, bị đè trực tiếp, lái xe tử vong tại chỗ...”

Kim Sân nhú mày, nhìn Hồ Thừa Khiếu bên cạnh. Cậu yên tĩnh theo Chúc Chúc cùng chơi trò chơi với Thần, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Kim Sân có thể đoán ra được là Nhạc Đào Đào đã xảy ra chuyện, chênh lệch thời gian không nhiều. Bởi vì Nhạc Đào Đào xảy ra chuyện, nên tử thần số hai mới bị không thể không chế được nữa.

Nhạc Đào Đào đã xảy ra chuyện, vậy thì tử thần số hai cũng không còn lý do để tiếp tục tìm con gái anh.

Đúng lúc thật, bây giờ Kim Sân đã chẳng còn gì lo lắng, anh cũng nên tìm đối phương tính sổ rồi. Nhưng điều kỳ lạ là, Kim Sân đã tìm khắp những nơi mình có thể tìm, đều không tìm được tử thần số hai.

Có thể việc Nhạc Đào Đào qua đời đã khiến tử thần số hai chịu một đả kích quá lớn, cho nên mới không tìm được anh ta.

Nghĩ tới đây, Kim Sân chợt nhớ ra một chuyện. Anh nói với cô con gái đã phải nằm trên giường mấy ngày nay rằng: “Lát nữa ăn cơm trưa, ba ba dẫn con đến một nơi.”

Chúc Chúc lập tức sinh lòng hiếu kỳ, nên cơm cũng không muốn ăn đã vội vàng bu lại: “Ba ba, ba ba ơi, chúng ta đi đâu nha?”

“Lát nữa ăn cơm sẽ biết.” Kim Sân xoa đầu con gái rồi nói.

Thế là mấy tiếng tiếp theo Chúc Chúc đều rất phấn khích. Bởi gì mấy ngày nay bé phải đợi trong bệnh viện suốt nên cảm thấy chán lắm, rất muốn ra ngoài chơi, nhưng chị y tá đã nói hiện tại bé chưa thể đi đâu được.

Chúc Chúc chỉ ăn một chén cơm vào bữa cơm, chờ ba ba cơm nước xong xuôi còn dẫn bé ra ngoài chơi bằng đôi mắt sáng rực.

Kim Sân đối diện với đôi mắt mong chờ của con gái, bé bé lên: “Nhắm mắt lại, không được nhìn lên nha.”

Kim Sân ôm con gái, Hồ Thừa Khiếu và Thần đi theo sau. Anh đã đi vào thông đạo không gian, Chúc Chúc không nhìn được nữa liền hỏi ——

“Ba ba ơi, là cửa hàng ạ?”

“Không phải.”

“Vây là công viên trò chơi ă? Con cảm giác có nắng chiếu vào con nha, còn có mùi táo thơm thơm nữa, chúng ta đang ở cửa hàng trái cây ă?”

“Không phải công viên trò chơi, cũng không phải cửa hàng trái cây đâu.”

“Vây con đoán không được nha.” Chúc Chúc chẳng thể nghĩ ra gì nữa.

Kim Sân đặt bé trên cành cây: “Rồi, mở mắt nào.”

Lúc Chúc Chúc mở mắt, ánh nắng làm bé hơi chói mắt. Chúc Chúc dùng tay che nắng, sau khi dần thích ứng thì lấy tay ra. Bé liền thấy cây táo kết đầy quả táo đỏ rực, mặt cỏ dưới cây táo được điểm xuyết những bông hoa nhỏ mà bé quen thuộc.

Mặc dù đã qua hai, ba năm nhưng Chúc Chúc vẫn nhớ kỹ nơi này, đây là nơi bé thích nhất khi còn nhỏ. Chúc Chúc quay đầu lại, liền thấy tòa lâu đài màu hồng, bên trên còn có thật nhiều bong bóng lớn đủ mọi màu sắc, y chang kỷ ức của bé lúc nhỏ. Chúc Chúc phấn khích hét lên: “Ba ba! Ba ba ơi! Đây là nhà cũ của chúng ta mà!”

Kim Sân ôm bé xuống, nâng bé lên để bé hái một quả táo tươi ngon: “Là nhà cũ của chúng ta, có vui không?”

“Vui lắm ă!” Chúc Chúc ra sức gật đầu: “Ba ba ơi, chớ chớ nhà chúng ta còn ở đây không ă?”

Thần đứng bên cạnh nói: “Nó đang ở nhà ông, lát nữa sẽ dẫn tới cho cháu xem.”

Chúc Chúc gật đầu.

Kim Sân ôm Chúc Chúc vào phòng khách. Phòng khách vẫn như trước đây, chỉ là không khí hơi lạnh. Thoáng nhìn qua, còn tưởng rằng họ chỉ mới rời nhà ba đến năm ngày.

Chúc Chúc lấy làm lạ nói: “Cái bàn bị thấp rồi ă.”

Kim Sân: “Là do con đã cao hơn đây.”

Nhạc Đào Đào đã qua đời, vậy thì kiếp nạn của Chúc Chúc cũng đã qua, lẽ đương nhiên họ không cần tiếp tục trốn ở đó nữa.

Chúc Chúc cũng về đến phòng ngủ công chúa rộng lớn của mình. Buổi tối, Kim Sân không ngủ được, liền sang xem thử con gái có đá chân không, nhưng vừa mở cửa anh liền thấy giường của Chúc Chúc đã trống không. Anh mở cánh cửa của căn phòng khác, Hồ Thừa Khiếu trong đó cũng chẳng thấy tăm hơi. Kim Sân biến sắc.

Đúng lúc Thần vừa từ nhà mình đến đây, dẫn theo cả chó ba đầu sang: “Sao thế?”

“Không thấy Chúc Chúc và Hồ Thừa Khiếu đâu nữa!”

Thần trấn an: “Đừng sốt ruột, vừa rồi ta vẫn luôn ở đây nhưng không hề thấy thông đạo không gian được mở, cũng không có người khả nghi xuất hiện ở đây. Không sao đâu.”

Một bên khác, Chúc Chúc đã tỉnh lại. Bé còn nhớ, lúc bé đang ngủ ở nhà thì nghe thấy tiếng động. Bé vô thức đi theo tiếng động đó, sau đó thì không nhớ gì nữa. Mà bây giờ, xung quanh tối thui, Chúc Chúc liền thấy hơi sợ hãi. Ngay sau đó bé nhìn thấy anh Thừa Khiếu bên cạnh đang hôn mê. Chúc Chúc cũng không kịp nhớ trên người mình có vết thương, đã bò tới cạnh Hồ Thừa Khiếu ——

“Anh Thừa Khiếu, anh Thừa Khiếu...”

Ngay sau đó, cái nắp trên đỉnh đầu được mở ra, từ thần số hai nhìn hai đứa bé với vẻ mặt phức tạp.

Chúc Chúc cũng nhìn thấy chú Hồ. Bé vẫn nhớ chú Hồ, nên sững sốt một lúc liền vô cùng vui mừng nói: “Chú Hồ? Chú không sao chứ ă, chú đến tìm anh Thừa Khiếu phải không?”

Lúc Chúc Chúc nghe Hồ Thừa Khiếu nói cậu không còn cha mẹ nữa, bé đã tưởng là cha mẹ cậu đã đến một nơi rất rất xa, sẽ không trở về nữa. Sau này bé biết thế nào gọi là chết, liền cho rằng họ đã chết.

Chúc Chúc càng dùng thêm sức để đẩy Hồ Thừa Khiếu, không thêm để ý đến tay đau của mình chút nào. Vì anh Thừa Khiếu không còn cha mẹ nên anh ấy đã buồn rất là lâu rồi, cũng không còn thích nói chuyện nữa. Nếu anh ấy biết ba ba anh ấy đến tìm mình, chắc chắn sẽ rất vui nha!

Từ thần số hai lộ ra vẻ cay nghiệt: “Chu Chúc, xin lỗi, hẳn là cháu nên thực hiện trách nhiệm của mình rồi.”

Lúc này Chúc Chúc mới cảm thấy không đúng. Tại sao ba ba của anh Thừa Khiếu lại không đến ôm anh Thừa Khiếu nhỉ?

Bé nghi hoặc ngẩng đầu, nhỏ giọng hỏi: “Trách nhiệm gì ă?”

“Ba cháu đã lấy tính mạng của cháu đưa cho chú để làm giao dịch, cho nên hiện tại cháu phải hoàn thành giao dịch.” Từ thần số hai vươn tay nhắc Chúc Chúc lên.

Chúc Chúc không hiểu giao dịch là gì, nhưng bé vẫn nói: “Ba cháu sẽ không bao giờ tặng cháu cho chú để làm con gái của chú đâu!”

Bé tưởng bây giờ cũng giống lúc những người kia muốn bé làm con gái của họ trước kia. Tại sao tất cả mọi người đều muốn bé làm con gái của họ nhỉ?

Từ thần số hai đóng thùng lại, xác định Hồ Thừa Khiếu sẽ không tỉnh, liền dẫn Chúc Chúc đi đến phòng thí nghiệm của mình. Ở đó có một người đang hôn mê.

Sắc mặt tái nhợt, nhưng không hề có thương tích nào. Chúc Chúc cũng nhanh chóng nhận ra, đó là thím mà!

Chúc Chúc chẳng hề sợ hãi, nhưng khi bị bắt, và bị dẫn đến đây thì bé luôn thấy rất khó chịu, không ngừng ho khan.

Rất nhanh, Chúc Chúc đã bị ném vào một cái thùng trong suốt kỳ quái.

Chúc Chúc thấy được thím đang nằm bên kia, thím giống như đang ngủ say. Chúc Chúc đứng trong thùng, không ngừng đập vào kính: “Thím, thím ơi...”

Từ thần số hai nhú mày, sao người kia còn chưa tỉnh nữa.

Cũng may, ngay lúc này, cánh cửa bên cạnh đã được mở, một người đàn ông cao lớn nhả nhận đi từ bên trong ra ——

Từ thần số hai nói: “Tới phiên anh.”

Người đàn ông kia nhìn cô bé khoảng bảy, tám tuổi đang bị nhốt thì chỉ chớp mắt. Bé đã lớn rồi nhỉ, anh ta cũng nhớ ra những chuyện cần biết. Trong lòng anh ta thấy áy náy không chịu nổi, nhưng vẫn nhịn không được mà nói với con gái: “Chúc Chúc, là ba ba đây.”

Chúc Chúc nhìn người xa lạ này: “Chú ư phải đâu nha. Ba cháu tên là Kim Sơn mà.”

Chu Hoa cũng ý thức được rằng con gái đã hoàn toàn không còn nhớ mình, anh ta càng thêm khó chịu.

Đứa con luôn gọi anh ta là ba ba, ba ba ơi, ba mau nhìn con nè, hiện tại lại dùng ánh mắt xa lạ nhìn mình.

Chu Hoa nhủ mày: “Chúc Chúc, con nghe ba nói này, ba thật sự là ba ruột của con đó. Con còn nhớ ba ba của con lúc con hai tuổi không?”

Hiện tại Chúc Chúc đã tám tuổi, đối với bé mà nói thì trí nhớ sớm nhất của bé chính là lúc tìm không thấy ba ba và bị chó ruột chạy. Còn trước đó, thì bé chẳng nhớ được.

Chúc Chúc nhìn hai người kia. Thật ra Chúc Chúc rất sợ bị đánh nhưng bé vẫn chống nạnh, làm ra vẻ hung ác nói: “Ba cháu rất lợi hại đó, các chú không được bắt nạt cháu đâu. Nếu các chú bắt nạt cháu, ba cháu sẽ đánh các chú. Ba thật sự lợi hại lắm đó, sẽ đánh tay của các chú sưng vù luôn cho coi!”

Chu Hoa nghe nói thế, thì tim giống như bị dao cắt.

Từ thần số hai không còn kiên nhẫn. Anh ta đi tới, cầm một bản hợp đồng trong tay.

“Đề con bé in dấu tay vào đây”

Chu Hoa nhìn nội dung hợp đồng, trên đó viết rõ ràng là Chu Chúc tự nguyện dùng tên của mình để thay thế mạng cho Nhạc Đào Đào.

Phía dưới, người giám hộ là anh ta đã ký tên, ký tên vào sáu năm trước.

Từ thần số hai phải dùng mấy chục năm mới tìm được một đối tượng thích hợp, đó chính là Chu Chúc. Kiểu giao dịch lợi dụng quy tắc của bug thì rất hà khắc với đối tượng giao dịch, chỉ khi đứa bé đồng thời thỏa mãn các loại điều kiện như, có được linh thể tinh khiết, người giám hộ của đứa bé đó còn phải tự nguyện ký vào hợp đồng. Hợp đồng kiểu này còn yêu cầu đứa bé phải được tám tuổi, bằng không từ thần số hai đã sớm kết thúc vào mấy năm trước rồi. Anh ta chưa từng nói cho bất kỳ ai, anh ta cũng không muốn một Chu Chúc trước tám tuổi, vì sau tám tuổi mới là mục tiêu thật sự của anh ta.

Chu Hoa lấy hợp đồng qua, đi tới “Chúc Chúc, con in dấu tay ở đây là được, chỉ cần con in dấu tay ở đây là có thể về nhà rồi.”

Chúc Chúc nhìn tờ giấy, nhỏ giọng hỏi: “Thật ư?”

Không thấy bé, ba ba nhất định sẽ rất lo lắng. Chúc Chúc cũng nghĩ mình nên nhanh chóng trở về bên cạnh ba ba thôi.

Người phụ nữ đang mê man bên cạnh đột nhiên mở mắt, nước mắt càng không ngừng chảy xuống, lớn tiếng quát: “Đừng!”

Từ thần số hai ngậy ngẩn cả người. Anh ta quay đầu, đi nhanh đến cạnh vợ mình: “Có phải thấy rất đau ở đâu không?”

Sắc mặt của Nhạc Đào Đào tái nhợt, dùng sức đẩy người đang ôm mình ra, suy sụp rơi nước mắt: “Hồ Phú, em yêu anh đã mười lăm năm, sao anh có thể đối xử với em như thế? Thừa Khiếu đâu?!”

Từ thần số hai gần như hiểu ra ngay, Kim Sơn đã khôi phục ký ức của vợ mình rồi.

Từ thần số hai cắn răng, âm giọng thì thầm an ủi: “Vợ này, anh cũng yêu em lắm. Em đừng gấp, bây giờ đầu óc của em sẽ hơi loạn, nhưng chuyện này không giống tưởng tượng của em đâu.”

Sau khi anh ta đỡ dành xong, liền nói với một bên khác: “Nhanh để con bé in dấu tay đi.”

Nhạc Đào Đào nhanh chóng bò dậy, cầm một con dao từ trên bàn bên cạnh rồi đặt trên cổ mình: “Dừng lại! Đừng dừng lại đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tôi Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Con gái ruột của nhà tử thần

Đầu óc của Nhạc Đào Đào đích thật là một thau bột nhão, nhưng những ký ức mà cô không thể không đối mặt lại càng nhiều hơn, những ký ức về con trai của mình mà cô chẳng thể nhớ ấy.

Con trai khóc ở trước mặt cô, nói với cô rằng cô là mẹ của thằng bé hết lần này tới lần khác. Nhưng cô lại không tin cậu, để mặc cậu bị ức hiếp, bị đuổi đi..

Nhạc Đào Đào thống khổ đến mức không có cách nào thừa nhận, dường như mọi chức năng của cơ thể đều xuất hiện vấn đề khiến cô không ngừng run rẩy. Từ thần số hai bên cạnh đã trực tiếp ra tay, con dao cũ xưa vốn đặt ở đó để cắt máu làm nghi thức cuối cùng cho Chúc Chúc lập tức biến thành bột biển.

Nhạc Đào Đào hét hoảng né tránh cái ôm của từ thần số hai, nhưng không bắt được gì cả: “Tại sao anh phải làm như thế?”

Hồ Phú đau lòng ôm lấy cô, lấy tay đè lên trán: “Đừng sợ, đừng sợ nhé, lát nữa sẽ không còn nhớ gì nữa, em vẫn là Đào Đào vui vẻ trước kia.”

Sau khi Nhạc Đào Đào nghe xong, liền nôn ra. Những ngày này, cô cứ như một cái tượng gỗ mặc cho đối phương thao túng.

“Hồ Phú, Thừa Khiếu đâu? Anh đưa Thừa Khiếu đi đâu rồi?”

“Nó không sao cả, nó là con của chúng ta, anh sẽ không để nó xảy ra chuyện.” Từ thần số hai xoa đầu vợ, cuối cùng lại che đi đôi mắt đầy thù hận của cô. Anh ta vừa triu mến vừa thống khổ nói: “Đào Đào, em đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ khó chịu.”

Nhạc Đào Đào khó khăn muốn thoát khỏi lồng ngực xa lạ này. Cô vẫn luôn cảm thấy người mà mình yêu là một đại anh hùng. Anh chính nghĩa, dũng cảm và ấm áp. Chỉ cần có anh bên cạnh, cô sẽ chẳng sợ gì nữa, cũng dám đối mặt với bất cứ điều gì.

Nhạc Đào Đào khó chịu lại nôn khan lần nữa, dường như muốn nôn cả sinh mệnh của mình ra.

Từ thần số hai đau lòng vì phải nhìn hết tất cả: “Đào Đào, em đừng nghĩ đến những chuyện này nữa, anh sắp xử lý xong rồi. Chỉ cần cho anh chút thời gian, chúng ta sẽ nhanh chóng khôi phục lại cuộc sống trước đây. Anh cũng sẽ mang Hồ Thừa Khiếu về nữa. Sau này một nhà ba người chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau, không bao giờ chia xa.”

Nhạc Đào Đào nôn khan đến vô cùng chật vật, nước mắt chảy dài: “Hồ Phú, anh chưa từng yêu, chưa từng...”

Từ thần số hai sắp hồng đến nơi rồi: “Đào Đào, Đào Đào, anh yêu em, anh thật sự yêu em”

Ánh mắt Nhạc Đào Đào bắt đầu mất tiêu cự: “Hình như em đã yêu một hình ảnh giả dối, người em yêu chính nghĩa và dũng cảm. Ước mơ của em khi còn trẻ, là em sẽ nằm thoi thóp trong ngực anh ấy. Anh ấy sẽ nói xin lỗi em, vì anh ấy phải cứu thế giới nên không thể chăm sóc em”

“Anh chưa từng yêu em, vì nếu anh yêu em thì sẽ biết hiện tại em thống khổ thế nào, và anh cũng sẽ không làm ra chuyện này. Anh sẽ không bỏ mặc em phải đối mặt với sự cầu xin giúp đỡ của đứa con trai mình hoài thai mười tháng mà không thêm đê ý tới. Anh cũng sẽ không để mặc em gánh trên lưng một mạng người. Mọi thứ anh làm đơn giản là vì anh không thể đối mặt với cái chết của em, cho nên anh thả em thống khổ sống sót đi đối mặt với tất cả. Giữa hai người chúng ta luôn phải có một người gánh thống khổ, anh đã lựa chọn để em phải thống khổ.”

Hồ Phú quỳ rạp xuống bên cạnh cô: “Đào Đào, em không thể nói như vậy được. Em biết rất rõ là anh yêu em hơn tất cả mọi thứ mà, em biết rất rõ cơ mà! Tại sao em lại nói như vậy? Chỉ cần hoàn thành nghi thức này, chỉ cần em quên đi tất cả mọi chuyện ở đây, chúng ta lại có thể bắt đầu cuộc sống mới từ đầu.”

“Bắt đầu lại từ đầu là gì? Làm con rối của anh ư?”

Chúc Chúc bên kia đã bối rối lắm rồi. Bé nhìn cha mẹ của anh Thừa Khiếu cãi nhau, hoàn toàn không biết nên làm gì nữa.

Chu Hoa hơi do dự. Anh ta cũng không muốn đối mặt với những chuyện như bây giờ. Lúc từ bỏ trước đây, anh ta đã biết đến lúc đó sẽ không còn ký ức, sẽ không chịu thống khổ. Hiện tại ký ức đã về, anh ta mới hiểu mình không muốn đối mặt với chuyện này đến thế nào.

Anh ta không thể chịu được sự lên án của lương tâm, không cách nào quên được ký ức mà ngày nào con gái nhỏ cũng gọi anh ta là ba ba.

Sau khi vợ anh ta sinh con thì cơ thể không còn tốt nữa, Chúc Chúc gần như chưa từng được bú sữa mẹ, đều là anh ta cứ cách mấy tiếng lại cho bé bú. Lúc đó anh ta không có tiền nên không thể tìm bảo mẫu, chỉ một mình anh ta vừa gánh vai trò của người cha lẫn người mẹ...

Ngày trôi qua đều mệt mỏi đến độ không nhúc nhích được. Một môi như vậy cũng là nguyên nhân khiến anh ta đưa ra lựa chọn kia.

Nhưng đến bây giờ anh ta mới hiểu được, rốt cuộc mình đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết lên người đứa bé này.

Anh ta chỉ muốn quên đi tất cả, trở lại cuộc sống trước kia.

Từ thần số hai nhanh chóng đánh ngất Nhạc Đào Đào, lại đi tới chỗ Chúc Chúc. Anh ta trực tiếp mở tay Chúc Chúc, đặt lên bàn hợp đồng.

Chúc Chúc vẫn đang rất bối rối. Cái đầu nho nhỏ của bé vẫn chưa thể lý giải những quan hệ phức tạp này. Bé nhìn thím mình bên kia, lại thấy hơi sợ từ thần số hai: “Chú ơi... Thím không sao chứ ạ?”

Câu hỏi của Chúc Chúc căn bản không lấy được câu trả lời. Từ thần số hai nghiêm mặt, Chu Hoa ở bên cạnh thì bất an đứng nhìn.

Tay của Chúc Chúc vẫn còn đau, bé suy nghĩ rồi lại mở miệng: “Án xong rồi, chú có thể liên lạc để ba cháu tới đón cháu không ạ?”

Từ thần số hai nhìn bàn hợp đồng, xác thực đã đóng dấu trên đó, nhưng sao Chúc Chúc vẫn còn đứng ở đây. Từ thần số hai quay đầu nhìn Nhạc Đào Đào bên kia, cô vẫn nằm ngả ra đất vì cơ thể đã dùng hết công năng.

Anh ta thấy khó tin đến mức lại bảo Chu Hoa đề tay Chúc Chúc, ấn xuống.

Lúc Kim Sân tới nơi, vừa hay nhìn thấy cảnh này. Anh nhìn muốn rách cả mí mắt, tất cả mọi thứ xung quanh bị sức mạnh chèn ép, toàn bộ nổ tung.

Sau tiếng động lớn như thế, Chúc Chúc lập tức thấy được ba ba mình, bé liền vui vẻ ra mặt.

Chúc Chúc không kịp chờ đợi đã ló đầu ra, vừa kinh ngạc lại đắc ý, lớn tiếng mách ba ba: “Ba ba, ba ba ơi, hai người này là người xấu đó! Vừa nãy bọn họ đã làm thím tức đến phát khóc luôn! Sau đó thím còn bị xùi nữa! Xong bọn họ còn muốn đánh con nè! Ba ba đánh bọn họ đi!”

Chúc Chúc đã có chỗ dựa phía sau, lúc mách ba liền tràn đầy sức sống hết thật to. Thật ra chẳng có ai đánh bé, nhưng Chúc Chúc nghĩ rằng, bọn họ đứng gần bé như vậy, còn dữ như thế nữa, chắc chắn là muốn đánh bé rồi, chỉ là chưa kịp mà thôi. Cho dù thế nào cứ mách ba trước cái đã!

Kim Sân gần như lập tức di chuyển đến trước mặt Chúc Chúc, con mắt lập tức đỏ lên. Một tay anh bóp lấy cổ của từ thần số hai, một tay theo bản năng dịu dàng ôm lấy con gái, cuốn vào lồng ngực mình.

Chúc Chúc được ba ba ôm vào ngực, thấy ba ba bóp cổ cái chú kia thì có hơi sùng sốt rồi mới hét lên: “Ba ba, ba ba ơi, đánh nhau không được bóp cổ nha...”

Cô giáo đã nói rồi, đánh nhau không được bóp cổ, không được đánh lên đầu đầu.

Mặt từ thần số hai xám như tro nhìn Kim Sân và Chúc Chúc trước mắt, hợp đồng thì rơi trên đất.

Kim Sân cũng ý thức được vấn đề, con gái hoàn toàn không bị hợp đồng trói buộc, bé còn đầy năng lượng muốn chỉ đạo đánh nhau nữa.

Tâm niệm của Kim Sân vừa động, bàn hợp đồng kia đã nhẹ nhàng tới nơi. Kim Sân thấy phía bên trên tên Chu Chúc có hai dấu tay, cũng nhìn thấy người giám hộ là Chu Hoa đã ký tên.

Tử thần số hai chuẩn bị lâu như thế, nên chắc chắn hợp đồng này sẽ không thể có vấn đề. Vậy thì vấn đề duy nhất chỉ có thể là ——

Kim Sân giật mình, nhìn về phía con gái mình: “Cục cưng, con tên là gì?”

Chúc Chúc nghe xong lời này thì lập tức bị dọa sợ, tay nhỏ bụng lấy mặt ba ba, sốt ruột nói: “Ba ba, ba ba ơi, có phải ba bị gì không ạ? Con tên là Kim Chúc Chúc nha, con là con gái cưng của ba đó!”

Bé tên là Kim Chúc Chúc, người giám hộ là Kim Sân.

Trên hợp đồng là Chu Chúc, sao có thể có hiệu lực trên người bé chứ?

Ngay tại lúc Kim Sân đang cảm động, tử thần số hai đột nhiên nổi khùng. Anh ta mở thông đạo không gian, cuốn Nhạc Đào Đào bên cạnh chạy đi.

Kim Sân căn bản không thể tha cho người này, anh ôm con gái rồi đuổi theo.

Rất nhanh Kim Sân đã phát hiện ra tử thần số hai đang ở bên ngoài một trường học. Kim Sân có đề phòng nên công con gái trên lưng mình.

Chúc Chúc ngoan ngoãn không nói lời nào, tránh quấy rầy ba ba. Sau đó bọn anh liền thấy tử thần số hai đang dần già đi nằm dưới cây anh đào trước trường, nằm bên cạnh tử thần số hai là Nhạc Đào Đào với sắc mặt hồng nhuận.

Tử thần số hai ngẩng đầu liền thấy ngay Kim Sân, ánh mắt anh ta mang theo khẩn cầu: “Tôi đã không còn thời gian, xin anh hãy giúp tôi xóa ký ức sau này của cô ấy đi, tôi không muốn cô ấy phải chịu thống khổ nữa.”

Tử thần số hai lưu luyến ngắm nhìn vợ mình, anh ta đã từng nghĩ sẽ dùng sinh mệnh vô tận của mình để đổi một đời của cô rồi. Thế nhưng anh ta vẫn không an tâm, cô lương thiện như vậy, đơn thuần như vậy, tùy tiện tiện là có thể lừa được cô ngay. Sao anh ta có thể yên tâm để một mình cô sống trên thế gian này? Anh ta chỉ muốn tự mình bảo vệ cô, bảo vệ cô hết cả đời này.

Tử thần số hai trợn tròn mắt, không chờ được sự đồng ý của Kim Sân, đã đốt hết sinh mệnh của mình trong im lặng.

Cô nói sai rồi, anh ta thật sự yêu cô mà. Từ khi cô chỉ mới mười mấy tuổi cho tới bây giờ, anh ta đều muốn bảo vệ cô.

Kim Sân vẫn đưa tay ra, nhưng cuối cùng lại không xóa ký ức của Nhạc Đào Đào đi.

Nhân loại không hề yếu ớt như tưởng tượng đâu, họ phải tự mình lựa chọn, phải đến gần sự thật, chứ không phải sống một cuộc sống bị điều khiển.

Lúc Kim Sân trở về, Chúc Chúc nhìn thím đã tỉnh lại nhưng cứ khóc mãi không ngừng thì nhỏ giọng hỏi: “Ba ba, ba ba ơi, con không hiểu...” Mọi thứ đã vượt quá năng lực tiếp nhận của một đứa bé.

Kim Sân ôm Chúc Chúc đi về phía trước: “Không sao đâu, thím ấy sẽ khá hơn thôi.”

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Đây chính là sự chuẩn bị từ lâu của tử thần số hai. Mặc dù Kim Sân muốn chính chết anh ta, nhưng đối với thím của Chúc Chúc còn có anh Thừa Khiếu nữa, Kim Sân nể mặt Chúc Chúc cũng sẽ không ra tay. Bất kể nói thế nào, tử thần số hai vẫn thành công.

Chắc hẳn mọi người đã nghĩ thấy mùi hoàn ~

Trên thực tế là chưa đâu nha. Phần sau còn có Chúc Chúc trưởng thành, Chúc Chúc yêu sớm không dám nói với ba ba, còn có Chúc Chúc đi làm nữa ~

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Kiểu đi ngang của nhà tử thần

Lúc Chúc Chúc được ôm trở về, liền thấy cái chú người xấu kia vẫn còn ở đó. Cái chú người xấu kia còn nhìn bé nữa, Chúc Chúc mới không sợ đâu, ba ba bé đang ở đây đó nha ——

“Ba ba, ba ba ơi, đánh chú ấy đi! Chú ấy cũng là người xấu nha! Nhưng ba đừng bóp cổ, cũng không được đánh lên đầu đâu ạ!” Chúc Chúc nhỏ giọng nói bên tai ba ba.

Kim Sân nhìn Chu Hoa bên kia. Tình trạng của anh ta nhìn qua rất kém, đang ngó sang bên này với vẻ suy sụp.

Kim Sân không rõ anh ta đang nghĩ gì, nhưng anh không thể tha thứ cho anh ta. Kim Sân thu lại ánh mắt, âm giọng thì thầm chỉ dạy con gái ——

“Người xấu đã đầu hàng thì không thể đánh nữa, bằng không sẽ thành phòng vệ quá mức.”

Từ lúc vào cục cảnh sát lần trước, Kim Sân đã nghiêm túc nghiên cứu pháp luật của nhân loại rồi.

“Nếu như chú ấy còn muốn đánh chúng ta, thì chúng ta có thể đánh lại. Nhưng nếu chú ấy không đánh, chúng ta sẽ không được đánh đâu.” Kim Sân nghiêm túc nói.

Chúc Chúc đột nhiên nhớ ra một chuyện rất quan trọng: “Ba ba, ba ba ơi, anh Thừa Khiếu!”

Chúc Chúc cũng không hề nhận ra, ông lão tóc trắng mà bọn bé vừa mới gặp lúc nãy chính là tử thần số hai. Trong nhận thức của Chúc Chúc, bé biết ba ba của anh Thừa Khiếu là người xấu, sau đó đã chạy đi rồi. Còn mẹ anh Thừa Khiếu thì đang khóc, mà ba ba bé lại không cho bé đi qua đó.

Chúc Chúc nghĩ ra một chuyện hệ trọng: “Ba ba, ba ba ơi, ôm con qua đó tìm anh Thừa Khiếu đi! Con muốn nói cho anh ấy biết chuyện của mẹ anh ấy nha.” Trong lòng Chúc Chúc

đang rối rắm về việc phải nói với anh ấy chuyện ba ba của anh ấy thế nào đây?

Vết thương trên đầu gối bé vẫn chưa lành. Lúc không có ba ba, bé có thể tự mình đứng lên được, hiện tại có ba ba ở đây nên bé không muốn tự đi nữa.

Kim Sân cũng chẳng thèm nhìn về mặt của Chu Hoa, chỉ ôm Chúc Chúc đến cạnh Hồ Thừa Khiếu.

Hồ Thừa Khiếu vẫn đang hôn mê, chắc hẳn từ thần số hai cũng không muốn để con mình tận mắt nhìn thấy mọi thứ.

Kim Sân vỗ mặt Hồ Thừa Khiếu, Hồ Thừa Khiếu từ tỉnh lại.

Chúc Chúc vội vàng nói: “Anh Thừa Khiếu, anh Thừa Khiếu, mẹ anh cứ khóc ở bên đó mãi, anh nhanh đi tìm thăm đi.”

Mà lúc này, Thần cũng đến nơi. Kim Sân nói: “Cha, cha dẫn cu cậu đi tìm người đi.”

Chúc Chúc: “Ba ba ơi, chúng ta không đi ạ?”

“Chúng ta không đi. Thím ấy cần yên tĩnh một lúc, chúng ta qua nhiều người sẽ không tốt đâu.”

Chúc Chúc cái hiểu cái không cũng dạ một tiếng. Mặc dù bé rất muốn đi an ủi thím, nhưng Chúc Chúc lại cảm thấy ba ba nói gì cũng đều có lý cả. Thế là bé ôm cánh tay ba ba, thờ dãi một hồi rồi nói: “Đã vậy, vậy chúng ta về nhà thay thuốc thôi ạ. Vừa nãy mấy chú ấy làm rơi băng gạc trên mặt con nha, con tự dính lại rồi, nhưng mà dính không chắc ạ.”

Kim Sân ừ một tiếng, bế con gái đi về.

Thần nhìn con trai mình thật sự chuẩn bị về nhà thay thuốc cho vết thương của Chúc Chúc, thì cam chịu số phận đi dọn cục diện rối rắm cho con trai mình.

Chúc Chúc ngồi trên ghế cao, y tá đang thoa thuốc cho bé. Chúc Chúc nhếch miệng phát ra tiếng xuyết xoa. Vốn là vết thương hở, hiện tại lại bị thương lần hai, đương nhiên vô cùng đau đớn.

Kim Sân thấy thế cũng nhịn không được mà nhếch miệng theo, giống như anh cũng có thể cảm nhận được sự đau đớn đó vậy.

Chúc Chúc vẫn còn nghĩ đến chuyện xây ra hôm nay. Chờ thay thuốc xong, bé lú ra lú rú nói với ba ba: “Ba ba ơi, con cảm thấy hai cái chú người xấu kia có thể đã uống phải thuốc đó.”

“Hả?”

“Giống như trên tivi ấy ạ, sau khi uống thuốc xong sẽ biến thành người xấu nha. Con mắt sẽ biến thành màu đỏ, trên người còn tỏa ra khói đen nữa ạ...”

Kim Sân: “Chắc là vậy.”

Chúc Chúc nhìn ba ba của mình, lăm bằm lăm bàu nói: “Anh hùng trên tivi uống phải loại thuốc này cũng biến thành người xấu nha. Nhưng không thể trách những anh hùng đó được ạ, bởi vì là do thuốc sai mà.”

Kim Sân nghe đến đó thì đại khái cũng hiểu con gái mình đang muốn nói cái gì.

Chúc Chúc nói rất hùng hồn: “Ba ba ơi, cho nên chúng ta không được nói với anh Thừa Khiếu là ba ba anh ấy là người xấu nha, bởi vì là do thuốc sai ạ.”

Kim Sân xoa đầu con gái mình, đương nhiên anh biết con gái không hy vọng Hồ Thừa Khiếu phải buồn. Nhưng thật ra những chuyện Hồ Thừa Khiếu biết còn nhiều hơn bé nhiều lắm, có điều cũng không ảnh hưởng đến chuyện Kim Sân nói với con gái: “Không nói đâu.”

Kim Sân rất vị tha ở phương diện này, bởi vì thứ Chúc Chúc đang bảo vệ không chỉ có Hồ Thừa Khiếu, mà nhiều hơn chính là hai chữ ba ba này.

Lúc Thần về đến nơi thì đã là buổi tối. Ông ta không dẫn Hồ Thừa Khiếu theo về, vì Hồ Thừa Khiếu muốn ở lại bên cạnh mẹ mình.

Chúc Chúc suy nghĩ rồi hỏi ba ba: “Chùng nào chúng ta mới đi thăm anh Thừa Khiếu và thím ạ?”

“Qua một thời gian nữa.”

Nhưng mà, qua một thời gian nữa là cực kỳ lâu. Máu bầm trên mặt Chúc Chúc đã biến mất, sẹo cũng chỉ còn thấy vết mờ mờ. Phần tóc bị cạo cũng đã mọc ra, vẫn có màu vàng nhạt và hơi xoắn, vừa vịn có thể che khuất sẹo lõm kia. Có lẽ Chúc Chúc đã nhìn quen khuôn mặt đầy máu bầm và sưng đỏ, còn có băng gạc quấn đầy đầu của bé nữa. Nên bây giờ nhìn mình, dù trên trán có một sẹo lõm mờ mờ, Chúc Chúc vẫn cảm thấy mình đã hơi xinh rồi.

Bé lại đi học ở trường tiểu học ban đầu, đón chào bé là những người bạn ở nhà trẻ lúc trước.

Tất cả mọi người vẫn còn nhớ bé. Chúc Chúc kể cho mọi người những chuyện bé đã trải qua trong ba năm nay, còn cho xem vết sẹo lõm mờ mờ trên trán mình nữa.

“Nơi này chảy rất nhiều máu đó, may mà ba ba tớ đã ôm tớ đến bệnh viện nha.” Lúc ấy bé bị ngã đến ngất đi, chỉ biết chảy thật nhiều máu, chứ căn bản không biết là cô giáo ôm bé đến bệnh viện.

Mọi người kinh ngạc nhìn Chúc Chúc, cảm thấy Chúc Chúc thật sự lợi hại, đã trải qua rất nhiều việc.

Chúc Chúc luôn rất nhớ anh Thừa Khiếu, nhưng mỗi ngày vẫn trôi qua hết sức vui vẻ. Bởi vì cô con gái nhân loại mà Kim Sân đang nuôi không có quan hệ máu mủ với mình, thêm chuyện lần trước vì kích động mà nghỉ việc, hiện tại lại đang trong giai đoạn tiếp nhận điều tra, nên anh tạm thời thất nghiệp, chỉ có thể ở lâu dài tiếp tục làm công việc đòi nợ thuê.

Kim Sân cũng không còn đứng trước cổng trường đón Chúc Chúc vào buổi chiều nữa. Cách hai con đường, anh đợi Chúc Chúc tạm biệt nhóm bạn của bé rồi mới đi qua.

Kết quả còn chưa đến gần, anh liền thấy cô gái nhỏ mặc váy đang nhìn ngó xung quanh. Sau khi xác định không có ai, bé liền đi ngang qua đường giống như con cua, tay còn vừa đóng vừa đưa...

Kim Sân cảm thấy kỳ quái liền đi tới, bế con gái lên. Sau đó anh lại để xuống rồi nói: “Ái chà, hình như sai rồi, đây là con cua nhỏ nhà ai đấy...”

“Con ứ phải con cua nhỏ đâu. Ba ba ơi, Tiểu Minh nói trong nhà Đồng Tuyết có rất rất nhiều tiền, nên ngày nào bạn ấy cũng có thể đi ngang trên đường để đến trường hết. Con phát

hiện con cũng có thể đi ngang trên đường nha.” Chúc Chúc nói một hơi.

Kim Sơn: “...”

Môi trường sống lúc Chúc Chúc còn nhỏ quá khác biệt với môi trường sống của những đứa bé khác, dẫn đến một vài kiến thức nên biết thì Chúc Chúc lại mơ mơ màng màng.

Kim Sơn chỉ có thể ôm bé: “Đi ngang ý muốn nói là thích làm cái gì thì làm cái đó, không phải đi ngang thật đâu.”

Lúc Thần tìm đến Kim Sơn thì nghe được hai cha con đang vừa đi vừa nói về vấn đề này, hướng về phía tòa lâu đài lớn.

Nắng chiều ấm áp chiếu trên người họ, từ xa đã có thể nghe được một câu ——

“Ba ba thật lợi hại nha! Gì cũng hiểu hết ạ!”

Thần cái gì cũng hiểu: “...” Có lẽ cả đời cũng không được nghe câu này, chẳng qua tình thoảng nghe được câu ông nội thật lợi hại cũng rất tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tui Nói Ông Là Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.